ĐỒ DẠNG TIÊN SÂM

EDITOR: COGNAC, MALIBU, CHANH MUỐI

Vợ chồng siêu sao có chút ngọt

TRUYỆN ĐƯỢC DỊCH TẠI WEBSITE LUVEVALAND.COM

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91

Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95: Hoàn chính văn
Chương 96: Ngoại truyện 1: Về giọng hát của thầy Tống
Chương 97: Ngoại truyện 2: Âm thanh của tự nhiên
Chương 98: Ngoại truyện 3: Định luật di truyền
Chương 99: Ngoại truyện 4: Vlog gia đình
Chương 100: Ngoại truyện 5: Góc nhìn Tống Nghiên

Chương 1

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

"Gần đây, giới giải trí rục rịch [ăn dưa]:

1. Gần đây thành viên C của một nhóm nhạc nữ cùng đàn anh lưu lượng cao đến Tam Á du lịch bị chụp hình. Đoàn đội vẫn luôn tìm cách đè nén, ước chừng phải mất đến hàng chục triệu tiền phí quan hệ.

2. Hai ngôi sao L và C đang xào CP thật ra chẳng thân thiết gì cho cam, nhà gái thì cứ úp úp mở mở, nhà trai thì muốn cởi trói lâu rồi.

3. Show vợ chồng bùng nổ trở thành 'hiện tượng mới' của năm ngoái chuẩn bị quay mùa hai. Tổ chương trình muốn mùa hai thành công rực rỡ như mùa một nên lần này đập tiền cực mạnh muốn mời cặp vợ chồng S và W kí hợp đồng, cái bàn chưa xong chắc là tiền cát-xê, trước đây từng có nhân viên nội bộ nói tiền cát-xê của 2 vợ chồng này cao ngất ngưỡng."

"Có cao gì đâu." Ôn Lệ lẩm bẩm.

Đó là mức bình thường của nữ diễn viên hạng A. Thời gian gần đây, việc kiểm soát mức lương của nghệ sĩ rất chặt, ai dám hé răng.

Chuyên viên trang điểm đang tạo kiểu tóc uốn xoăn cho cô thì đột nhiên nghe thấy Ôn Lệ nói vậy.

Cúi đầu nhìn, chuyên viên trang điểm cười nói: "Sao em đi đọc tin mấy giả của em thế."

"Fans gửi cho em." Ôn Lệ đáp.

Cô nhất thời có hứng nên vào Weibo xem tin nhắn của fans, dù sao sẽ không hiện xem đối phương đã đọc tin nhắn chưa, thích thì xem thôi.

Giữa hàng triệu tin nhắn, cô thấy được tin này.

“Giải Trí Anh Ba: [Weibo chính văn]”

“Chị Tam Lực, tin này là thật sao a a a a a a.”

“Fan CP mừng như điên [khóc thút thít]”

Vừa nhấp vào xem, dưa cuối cùng mà blogger này tung tin có liên quan đến cô.

Rõ ràng quá rồi còn gì, các bình luận giải mã ngay lập tức xuất hiện.

[Số 3 dễ đoán quá rồi đấy, không bằng trực tiếp viết tên của hai người họ luôn đê]

[Cái 3 là Tống Nghiên với Ôn Lệ]

[Cách đây một tháng trang web Thế Gian có mở một cuộc bình chọn cho cư dân mạng, quan trọng là với cách làm như vậy, người có nhiều fan nhất sẽ đứng đầu]

Sau khi các vị thám tử giải được hai tên ở đằng trên. Thể loại bình luận nào cũng có, cái này fans trên Weibo thường không để ý, phần lớn do người qua đường để lại bình luận là chính.

[Ảo ghê, không phải đôi này nổi tiếng là vợ chồng hợp đồng trong giới này à? Ngay đến việc diễn kịch cũng lười, cảm giác hai người họ chỉ chờ hợp đồng đến kỳ là sẽ tuyên bố ly hôn ngay, sao có thể tham gia gameshow vợ chồng chứ]

[Tui cười ẻ, nhìn đã biết hai người này đến với nhau vì lợi ích, từ lâu fan CP đã cưỡi trên đầu trên cổ fan only rồi]

[Fan CP sẵn sàng dùng mười cân thịt để đổi lại việc hai người đến với nhau dù vì điều gì đi nữa].

Ăn dưa hay không ăn dưa, đây đều là thái độ của người ngoài giới thể hiện với tin tức mà các blogger đăng.

Nhưng là đương sự, Ôn Lệ có trách nhiệm với những lời mình nói, dưa này nửa thật nửa giả, giả chính là thù lao cô nhận được thực sự không cao. Thật là 100% bên làm chương trình có mời cô tham gia mùa này, mức giá họ đưa ra khiến cô rung rinh.

Mùa một của show vợ chồng Thế Gian Có Người được đánh giá tương đối tốt. Đạt tận 8.6 điểm trên douban, mức độ thảo luận cao. Lúc mùa 1 phát sóng, về chuyện marketing hay độ hot thì gần như mỗi tập chiếm đến 1/3 hotsearch. Đồng thời trên bảng độ nhận diện toàn diện của các chương trình minh tinh, nhiệt độ của Thế Gian Có Người luôn đứng đầu.

Gameshow vợ chồng hot nhờ vào điểm này.

Ở Thế Gian Có Người, sẽ không có kịch bản gia đình mà kéo khán giả vào tình huống thực tế. Mọi người sẽ cảm thán vốn dĩ minh tinh cũng như người thường, sẽ có những phiền não, sẽ không chơi kịch bản lừa tình, càng không thiết lập mấy phân đoạn đầm đìa nước mắt. Mà nó đặt trọng tâm lên người đôi vợ chồng minh tinh, cuộc sống hôn nhân của nghệ sĩ nổi tiếng, là bộ phim thần tượng có thật trên đời. So với các chương trình có kịch bản thì nó càng chân thực hơn nhiều, rồi nếu so với sự thật thì nó càng mơ mộng.

Có những đánh giá về gameshow này như sau:

[Bạn nói Thế Gian Có Người là một vở kịch nhỏ ngọt ngào, tuy vậy nó lại rất chân thực. Gạo dầu muối tương dấm trà, xem phim thần tượng cũng không thay thế được. Bạn nói Thế Gian Có Người là một gameshow, nói vậy thì nó rất thuần túy tự nhiên, nó không theo kịch bản, từ đầu đến cuối rất ngọt ngào, rõ ràng nó là dòng chảy hằng ngày chứa đầy cảm xúc]

Vì lẽ đó Thế Gian Có Người chuẩn bị làm mùa hai, chương trình có tiền có thể mời nghệ sĩ tuyến đầu, vậy nên bên họ mạnh dạn mở một cuộc bình chọn cho khán giả.

Khán giả không quan tâm họ có phá sản không, cặp đứng thứ nhất chắc chắn là một cặp rất nổi.

Trong giới giải trí tổ hợp CP rất nhiều, nam nữ, nam nam, nữ nữ, không phân thật giả. Tất cả các thể loại phim điện ảnh, truyền hình và chương trình tạp kĩ sẽ phát đường giống nhau, fan CP kéo người qua đường vào hố, khẩu hiệu là 'Đánh bật đường đánh bật bệnh tiểu đường'.

Mà Ôn Lệ với Tống Nghiên khác một trời một vực. Họ là vợ chồng thật, đã kết hôn hai năm. Nhưng họ chưa từng hợp tác trong phim điện ảnh hay phim truyền hình, không tham gia gameshow, mỗi người tập trung vào sự nghiệp riêng của mình. Mấy video phát đường phải nhờ đến bàn tay của các cao nhân chỉnh sửa cắt ghép.

Trên khắp Weibo và diễn đàn Tieba, lần duy nhất fan CP chờ đợi họ phát đường là khi hai người cùng đi trên thảm đỏ trong các lễ trao giải hàng năm. Khi một trong hai người lên nhận giải, lúc phát biểu cảm nghĩ sẽ miễn cưỡng nói lời cảm ơn đối phương.

Gần như chỉ có như vậy nhưng CP vợ chồng Muối vẫn chiếm hạng 1 bảng Supper Topic CP như thường. Các tạp chí hạng A vẫn tìm đến vợ chồng họ muốn quay chụp, nếu bán ra có khi hết hàng trong 1s, fan sẽ lên trang Web chính thức sẽ kêu gào đòi bổ sung hàng.

Fan CP rất tự tin, tuy nhà chúng tôi không buôn bán nhưng nhà chúng tôi có giấy kết hôn rồi nhé! Họ là vợ chồng thật đó! Lêu lêu nhà của các người hôm nay đã kết hôn chưa! Kết hôn rồi qua đây chúng ta battle!

Fan CP nhà khác không còn lời nào để nói.

Kết hôn, đó là điều mà cả đời fan CP mong muốn, fan mà nhập hố vợ chồng Muối thì coi như đã tốt nghiệp, họ HE, fan CP nhà khác ai mà không hâm mộ.

Ngay cả ảnh đại diện trên super topic CP cũng là ảnh chụp giấy đăng kí kết hôn, ảnh cưới cùng với ảnh công bố kết hôn cùng ngày. Ôn Lệ và Tống Nghiên từng người thông báo trên Weibo.

Ôn Lệ Litchi: "Chồng @Tống Nghiên."

Tống Nghiên: “Có @Ôn Lệ Litchi.”

Lượt chia sẻ và bình luận hơn 300w+, bài đăng được chọn là áng văn tình cảm nhất năm, diễn sinh ra một loạt các văn bản ‘Chó độc thân, có’.

Chỉ một câu đối thoại đơn giản trực tiếp nhưng đã đưa fan CP lên thiên đường.

Vậy nên việc đôi vợ chồng này phá vỡ giới hạn đứng đầu là có lý.

Vốn tưởng rằng sau khi công bố kết hôn, tài khoản chuyên đăng quảng cáo tuyên truyền sẽ thành tài khoản thể hiện tình cảm nhưng đã hai năm qua đi, Weibo của hai người vẫn như vậy. Lâu lâu sẽ chia sẻ giúp đối phương một bài Weibo tuyên truyền, các đại fan CP sẽ mở các cuộc rút thăm trúng thưởng trong super topic CP tựa như ăn tết.

Bình thường người có quan hệ tốt trong vòng giải trí, sau vài phút chúc mừng sinh nhật trên Weibo đầu sẽ bị coi là chuyện tốt để một đám người trào phúng về tình bạn plastic, huống chi đã kết hôn mà không có tương tác.

Nói cái gì cũng có.

Fan CP cười chuyện tốt của đám người qua đường có nội tâm âm u, đám người có chuyện tốt lại cười việc fan CP mù quáng tin tưởng ở giới giải trí còn đòi có chân ái, đồ não tàn gà tiểu học[1].

[1] Gà tiểu học (小学鸡): Một từ phổ biến trên internet, thuật ngữ này bắt nguồn từ tiếng Quảng Đông, dùng để chế giễu một số người ngây thơ.

Sau khi Thế Gian Có Người mở cuộc bình chọn, fan CP rất muốn hai người ở chung khung hình, fan only thấy Thế Gian Có Người là một gameshow có độ quốc dân cao và rất phù hợp để phát triển sự nghiệp, mà người qua đường đơn thuần chỉ muốn ăn dưa.

Vì vậy tại đây fan CP, fan only, người qua đường đã tạo thành một mặt trận thống nhất, trong một thời gian ngắn đã dùng phiếu của mình liên thủ

với nhau để đưa cặp vợ chồng đó lên đứng đầu.

Đương nhiên chương trình sẽ tìm đến.

"Nếu bên đó tới mời thì vợ chồng em có tham gia không?"

Chuyên viên trang điểm tò mò hỏi.

Ôn Lệ mơ hồ cười haha.

Cô vừa nhờ luật sư gửi cho Tống Nghiên bản thảo thỏa thuận ly hôn.

Bởi nghĩ đến chuyện này nên khi nhân viên công tác thông báo muốn cô chụp ảnh tạp chí, Ôn Lệ đang như đi vào cõi thần tiên, nhiếp ảnh gia rất thích trạng thái hiện tại của cô.

"Đúng rồi, chính là cảm giác này, trống rỗng."

Ba tòa và năm mắt[2]của Ôn Lệ không giống với chuẩn mực, có nét người cá, trời sinh đã rất ăn ảnh, tòa dưới hơi dài, khuôn mặt hơi hẹp hơn, hơn nữa lại là nghệ sĩ có dáng người đẹp bẩm sinh, xương đỉnh cao, đầu bao mặt[3], cổ thiên nga, thân hình mảnh khảnh, khuôn mặt sáng sủa, đôi mắt vô cảm rũ xuống lộ ra vẻ lạnh lùng mang chút cảm giác bi quan, đặt trong hoàn cảnh này vô cùng thích hợp.

[2] Ba tòa và năm mắt (三庭五眼): Tỷ lệ tiêu chuẩn chung của chiều dài và chiều rộng khuôn mặt. Ba tòa là tỷ lệ chiều dài của khuôn mặt, được chia làm ba phần bằng nhau, từ chân tóc ở trán đến xương chân mày,từ xương chân mày đến cuối mũi và từ cuối mũi đến cằm, mỗi phần chiếm 1/3 chiều dài khuôn mặt. Năm mắt là tỷ lệ chiều rộng khuôn mặt, được chia thành năm phần bằng nhau dựa trên chiều dài của hình dạng mắt. Từ khóe mắt ngoài đến mép tóc cùng bên là một mắt, giữa hai mắt cũng là chiều dài một mắt, còn bên kia là từ khóe mắt đến mép tóc cùng bên. Đây là năm mắt. Đây là tiêu chuẩn cơ bản nhất. Tìm hiểu thêm trên gg nha mọi người.

[3] Đầu bao mặt (头包脸): Nếu bạn là người có xương đỉnh và chân tóc cao, chiều rộng của gò má nhỏ hơn chiều rộng của hộp sọ, khuôn mặt như

được bao bọc bởi đầu, rất nhỏ, thì bạn là người có khuôn mặt "Đầu bao mặt".

Có những nghệ sĩ có khuôn mặt tuyệt đỉnh nhưng không ăn ảnh, nguyên nhân do bềngoài tuy đẹp nhưng cốt tương lại không đẹp.

Cốt tương là linh hồn của cái đẹp.

Nhiếp ảnh gia khi xem kết quả rất vừa lòng liên tục gật đầu, quay ra hỏi ý kiến của cô: "Cô Ôn, cô cảm thấy thế nào?"

Ôn Lệ nhìn chằm chằm ảnh chụp một lát, đột nhiên nói: "Tôi cảm thấy tôi béo lên nhỉ?"

"Chị, chị không mập lên tí nào đâu." Trợ lý Văn Văn ở bên thở dài.

Ôn Lệ bán tín bán nghi: "Thật chứ?"

Văn Văn lớn tiếng: "Thật mà."

Ôn Lệ không tin liếc cô: "Đầu tại em, mấy hôm trước buổi tối ăn BBQ còn đăng lên vòng bạn bè khiến chị xem được, em ngẫm lại đi."

Văn Văn không nói gì, nếu biết Ôn Lệ đêm khuya còn xem vòng bạn bè rồi biết mình nướng BBQ trong phòng khách sạn, cô nàng sẽ không nướng BBQ lúc nửa đêm.

Tính tự chủ của Ôn Lệ không tốt, hay thèm ăn, nếu bên cạnh có người ăn ngon thì cô sẽ không nhịn được, ăn xong lại hối hận. Sau đó vừa tập luyện vận động vừa đem cái nồi này đội lên đầu người khác, còn bày ra dáng vẻ 'Tui là người bị hại'.

Chụp ảnh tạp chí xong Ôn Lệ ngồi trên xe bảo mẫu chuẩn bị vềnhà.

Trợ lý Văn Văn ngồi ở vị trí phó lái quay lại báo cáo hành trình gần nhất cho cô.

“Cái chương trình Tuyển Chọn Idol kia chị Đan đã thảo luận rồi, nhưng ý sếp Trương là chưa muốn thông báo chính thức vội, đợi đến ngày ghi hình chị xuất hiện với tư cách là PD, như vậy phản ứng bất ngờ của các thí sinh sẽ tạo nhiệt cho tập đầu của chương trình.”

Không hổ danh là sếp Trương, thật là biết chơi.

Ôn Lệ: “Ừm.”

Văn Văn tiếp tục nói: “Gameshow vợ chồng kia chị có muốn tham gia không?”

Ôn Lệ trầm mặc.

Văn Văn tiếp tục: “Chị Đan nói ngay từ đầu bên chương trình đã biết chị với người xếp thứ hai là đối thủ của nhau cho nên nếu chị và thầy Tống đồng ý, bọn họ sẽ không suy nghĩ đến việc mời người xếp thứ hai nữa, nhưng chị lại chậm chạp không trả lời, nên họ đang muốn đi tìm hai người kia nói chuyện.”

Ôn Lệ không xem qua danh sách bỏ phiếu, chỉ biết mình và Tống Nghiên xếp thứ nhất.

“Cặp nào xếp thứ hai vậy?”

“Hứa Minh vàTrịnh Tuyết đó.”

“…..”

Bảo sao gần đây cô cứ thắc mắc mãi không hiểu mấy blogger được bên phòng làm việc Trịnh Tuyết nuôi toàn đăng mấy bài ‘CP vợ chồng đẹp nhất giới giải trí’ này nọ làm gì, lần nào cô với Tống Nghiên cũng bị lôi ra, bài viết giống hệt nhau.

[Mặc dù Ôn Lệ và Tống Nghiên là cặp vợ chồng plastic trong giới giải trí này nhưng cực hot. Chủ yếu vì hai người đều có độ quốc dân cao, ngay cả các cô các chú thường không lên mạng cũng biết, giá trị nhan sắc của họ

đều rất xứng đôi. Không còn cách nào khác mấy fans trẻ tuổi hiện nay đều thích xem mặt, nhưng nói thật, dù hoạt động cùng nhau hay thường ngày thì họ đều không bằng Minh Trịnh Ngôn Thuận.]

[Còn hơn mày [ngựa], mày lên trời xuống đất tìm được CP nào có nhan sắc tuyệt hơn Muối đi rồi ra đây nói chuyện với bố mày, tìm được tao trèo tường ngay và luôn.]

[Tao yêu cái đẹp đấy, mày mù thì mày câm miệng.]

Các bình luận tiếp theo mắng chửi y như thế, số lượng có thể đếm đến hơn một nghìn bình luận, đó là những gì các blogger mong muốn.

Ha ha.

Lúc đầu cô còn cho rằng việc kéo dài thỏa thuận ly hôn với Tống Nghiên đã rất mất mặt, nhưng giờ cô thấy mất mặt kiểu đó là cái thá gì, rút lui tặng cho đối thu một mất một còn độ hot mới gọi là mất mặt kìa.

Trợ lý thấy cô không thấy lên tiếng hồi lâu, cứ mê man suy nghĩ, hỏi:

"Chị?"

Ôn Lệ nhắm mắt lại: "Văn Văn, để chị ngủ một lát."

Nhân tiện ngẫm xem nên thương lượng với Tống Nghiên thế nào để không mất đi thể hiện và sự cao quý khi nói tạm thời đừng ly hôn vội.

Thông qua kính chiếu hậu, trợ lý Văn Văn nhìn thấy Ôn Lệ mang bịt mắt lên.

Xe chạy nhẹ nhàng trên đường.

Trên đường có đi ngang qua Joy City, tấm poster quảng cáo trang sức của Ôn Lệ được treo ngay ở cửa chính.

Vẻ mặt của người chị gái trong poster cao quý lạnh lùng, còn người chị gái ở hàng ghế sau thì đeo cái bịt mắt hình con chó shiba, ngửa đầu nhếch

môi ngủ.

Văn Văn cắn môi nghẹn cười, cúi đầu lướt Weibo, đúng lúc thấy hotsearch mới.

Người đàn ông mang kính râm, đeo khẩu trang, ăn mặc giản dị, nhưng tỷ lệ cơ thể vượt trội cùng với đôi chân dài tạo nên sự đối lập giữa anh ấy với những người khác.

[Là Tống Mỹ Nhân của chúng ta! [ánh mắt lấp lánh]]

[Không phải fans nhưng cũng động lòng trước vẻ đẹp của anh này.]

[Bình luận hot cầu vồng thí[4]của lão Hàn.]

[4] Cầu vồng thí: Ý chỉ thiên vị thổi phồng khen ngợi một người.

[Đây là đường!!! Đóng máy sớm để về với vợ!! @Bot cuộc sống hằng ngày của vợ chồng Muối]

[Bài đăng trên blog đừng cue người khác nha, sự nghiệp không bị ràng buộc [hihi]

Thầy Tống về Yến thành? Không thông báo với chị sao?

Ôn Lệ bị Văn Văn đánh thức, đầu óc không còn tỉnh táo mở mắt.

"Chị."

Văn Văn muốn nói cho cô biết tin tức thầy Tống đã trở về.

Ôn Lệ cụp mắt xuống, che miệng ngáp một cái: "Có việc gì chờ chị tỉnh ngủ rồi em nhắn qua Wechat cho chị không tốt hơn à."

Văn Văn im lặng.

Được rồi, coi như cho chị một bất ngờ.

Thang máy lên đến tầng, mở cửa vào nhà, ngay cả đèn Ôn Lệ cũng lười bật, kéo thân mình đi về hướng phòng ngủ, vừa đi vừa kéo khóa váy xuống, thành thạo lột váy từ mũi chân cởi ra, hai tay linh hoạt cởi bỏ áo sơ mi, trong nháy mắt cơ thể được giải phóng, cô thật sự rất buồn ngủ, tính ngủ khoảng nửa giờ rồi dậy tẩy trang.

Mở cửa phòng ngủ ra, ánh đèn theo cửa mà chiếu xuống.

Trước mắt bỗng sáng rực, Ôn Lệ đứng hình.

"Về rồi?"

Giọng nói cùng ánh đèn rơi vào tai cô.

Phòng ngủ chính rất lớn, bên giường còn để ghế sô pha và một bàn tràn nhỏ, người đàn ông ngồi trên ghế sô pha.

Người đàn ông ngồi trên ghế mặc chiếc áo len màu nhạt, tư thế nhàn nhã, vắt chéo chân, mắt cá chân lộ ra, trên đầu gối còn có một văn kiện, đó là giấy thỏa thuận ly hôn mà Ôn Lệ nhờ luật sư gửi cho anh, đầu ngón tay thon dài cầm ở viền của trang giấy, ánh mắt trầm lặng mà đánh giá nội dung bên trên.

Anh vừa mới trở về từ sân bay, trên người vẫn là bộ quần áo ấy không đổi, ngồi trong nhà giống như đang chụp một tấm poster.

Thấy cửa phòng được mở ra, người đàn ông nâng mí mắt mỏng lên, nghiêng đầu nhìn ra hướng cửa phòng.

Khi nhìn thấy Ôn Lệ đứng đó, hiển nhiên Tống Nghiên cũng bị giật mình, khẽ nhếch môi, chăm chú nhìn cô, ánh mắt hoảng hốt vài giây.

Nhưng cũng chỉ có vài giây, rồi lông mày từ từ dãn ra, khuôn mặt dần trở nên bình tĩnh rồi thốt lên kinh ngạc: "Ồ."

Nháy mắt, cả người Ôn Lệ đỏ bừng từ đầu đến chân, vỗ vỗ ngực theo bản năng, hoảng sợ đến mức như mất hết trình độ ngôn ngữ: "Khốn kiếp!"

Chương 2

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Ôn Lệ nhanh chóng nhảy lên giường, xốc chăn chui vào.

Tống Nghiên nhìn thấy trong chăn phình lên, kiên nhẫn chờ cô xấu hổ xong.

Qua mấy phút sau, ở một góc chăn lặng lẽ xuất hiện một cái đầu.

Cô nhỏ giọng hỏi: "Không phải anh đang ở trong đoàn phim ư? Đóng máy rồi?"

"Không, xin nghỉ." Tống Nghiên nói.

Ôn Lệ đảo tròng mắt: "À."

Tống Nghiên dùng tay gảy gảy tờ giấy bên cạnh, nói: "Hình như hợp đồng chưa đến kỳ hạn."

Ôn Lệ rủ mắt, trả lời: "Ừ, vậy cái đó —-"

Nếu chưa đến hạn, anh có thể theo tôi đi tham gia một chương trình truyền hình không? Nhân tiện giúp tôi luôn?

Thật ra vừa nãy trước khi ngủ cô đã soạn sẵn kịch bản rất tốt, nhưng bây giờ ở trước mặt Tống Nghiên, cô thấy mặt mình rất ngượng.

Trong đôi mắt sâu kín của người đàn ông không có cảm xúc gì, chậm rãi mở miệng: "Người của chương trình Thế Gian có tìm em không?"

Ôn Lệ gật đầu: "Có tìm."

Tống Nghiên ừ một tiếng, ngữ khí như giáo viên chủ nhiệm hỏi: "Cho em nhiều hay ít? Họ nói thế nào về chuyện đại diện nhãn hàng Quan Danh,

quan hệ xã hội sau này thì sao?"

Ôn Lệ nói qua đại khái, nói đến phần thù lao chính cô cũng thấy run.

Bây giờ các chương trình tạp kỹ chiếu mạng đã có thể kiếm được nhiều tiền như vậy rồi à? Còn phát triển rộng hơn cả chương trình truyền hình vệ tinh.

Tống Nghiên khẳng định: "Rất có thành ý."

Ôn Lệ hỏi lại anh: "Bọn họ nói với anh thế nào?"

"Không khác lắm." Tống Nghiên bổ sung thêm, "Anh rất xiêu lòng."

Ôn Lệ nhìn anh, vẻ mặt phức tạp càng trở nên không rõ.

Vốn cô không nghĩ nhiều, có kịch bản còn tốt, quan trọng là mấy loại chương trình kiểu này không có kịch bản sẵn, nhiều nhất chỉ có để làm tăng bầu không khí trong gameshow, còn lại hoàn toàn dựa vào khách mời tự mình phát huy.

Lúc Ôn Lệ còn chưa lên tuyến đầu, tham gia không ít các chương trình để quen mặt, cũng nếm qua rất nhiều mặt tối của nó, bây giờ cuối cùng đã thoát ra khỏi đống hỗn độn đó, trừ mấy việc không thể từ chối như hợp tác tuyên truyền cho phim, hoặc bắt buộc phải làm, nếu không cô rất ít xuất hiện trong các gameshow.

Hơn nữa cô và Tống Nghiên đến cả lễ mừng năm mới còn không ở với nhau thì có thể ngẫu hứng phát huy ra cái gì? Bọn họ là diễn viên chứ không phải biên kịch.

Từ lúc người của Thế Gian mở ra phần bình chọn kia, cô đã tặng cho chương trình không ít nhiệt, đấy là một chuyện, còn nữa nếu cô và Tống Nghiên không đi thì khác gì uổng phí mang độ hot này dâng cho cặp đôi Hứa Minh và Trịnh Tuyết.

Ôn Lệ còn đang rối rắm, ngay cả việc Tống Nghiên đứng dậy từ trên sô pha đi đến bên giường ngồi xuống cũng chưa phát hiện.

Chăn bị kéo ra, Ôn Lệ mới phản ứng lại, giọng nói hoảng sợ: "Làm gì?"

Tống Nghiên nghiêng người, trực tiếp nhéo cằm cô hôn.

Mùi hương mát lạnh của cây gỗ linh sam trên người đàn ông chui vào chóp mũi Ôn Lệ, đây là loại nước hoa mới do anh làm đại diện vào năm nay, thương hiệu này cố ý đặt tên nước hoa theo biệt danh anh, dùng để cắt rau hẹ fan.

"Ánh trăng giữa mùa hè."

—- Giữa mùa hè khô nóng, chỉ có ánh trăng mang theo cảm giác mát lạnh, như con gió từ xa đến quét qua lòng người.

Bình thường nhìn Tống Nghiên thấy lạnh nhạt, nhưng khi hôn môi rất ngang ngược.

Anh dùng ngón tay lau son môi vị nho ngoài miệng Ôn Lệ, rất ổn, không chút để ý khen: "Hương vị không tệ."

Ôn Lệ dễ dàng bị dụ sang đề tài khác: "Ừm, nó là son môi mới nhất của thương hiệu tôi làm người đại diện quý sau, vẫn chưa tung ra thị trường —-"

Anh cười cười, lại cắn cánh môi dưới của cô.

Ôn Lệ nhớ đến tên gọi khác của Tống Nghiên.

Ánh trăng sáng, Tống mỹ nhân.

Khiến cho người ta cảm thấy đầy khoảng cách, đam mạc mà xa cách.

Ôn Lệ mơ hồ nghĩ nếu chương trình kia quay ở trên giường thì đúng là bọn họ không cần kịch bản.

Đừng nghĩ, không có khả năng cục sẽ xét duyệt.

*

Người đàn ông nằm trên giường hơn mười phút đồng hồ, giơ tay lấy chăn đắp cho Ôn Lệ đang trốn ở một góc giường đưa lưng về phía mình, đứng dậy đi tắm.

Ôn Lệ cuốn chăn, tiến vào trạng thái suy nghĩ.

Tuy rằng có hợp đồng vợ chồng, nhưng trong thỏa thuận không có cái 'không thể lên giường'.

Lúc đó, cô hoàn toàn không nghĩ đến phương diện này, dù sao công việc của hai người rất bận rộn, một năm gặp nhau được vài lần rất khó. Tống Nghiên không đề cập đến, cô khờ dại cho rằng anh không phải loại người sẽ lợi dụng chỗ hổng trong thỏa thuận để làm việc ấy nên không chú ý.

Aiz, cô chưởng nan minh*, cũng do sự tự chủ của mình không tốt.

(*)Một tay vỗ không kêu, như kiểu một mình không ai giúp đỡ thì khó thành công.

Nhưng nếu đổi thành ai khác nằm trên giường này, hoặc là bị Tống Nghiên đè trên giường, cô không tin người đó có thể giữ mình được.

Ôn Lệ tự bào chữa cho mình ở trong lòng.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, Ôn Lệ thật sự không muốn rời giường, nằm nghịch điện thoại.

Đầu tiên cô vào dạo quanh super topic của mình, ở phương diện này Ôn Lệ rất cẩn thận, từ trước đến nay luôn dùng nick phụ để vào xem.

Sau đó cô nhấn vào super topic của mình và Tống Nghiên.

Ra mắt được mấy năm vì đủ loại quan hệ hợp tác, cô đã xào cp với khá nhiều ngôi sao nam khác, bao gồm cả người từng là bạn như Hứa Minh.

Ngược lại, năm đó cô và Tống Nghiên công khai quá nhanh không có bước đệm nào, chuyện gây ra ầm ĩ rất lớn, Weibo tê liệt, fan hai nhà thoát fan ầm ầm.

Nhưng có việc mà ekip làm việc hai bên không nghĩ đến, hai năm trở lại đây, có rất nhiều fan cp bù vào số người đã thoát fan, thậm chí có không ít người quay lại chui đầu vào hố.

Nguyên nhân rất đơn giản, bọn họ có khuôn mặt, fan cp không cần đường, hai người đẹp chỉ cần cống hiến khuôn mặt này ra, còn lại mấy cái hint tình cảm bọn họ sẽ tự bổ não.

Mới đầu hai người còn không xuất hiện cùng nhau, sự nổi tiếng của 'Muối' xuất phát từ một đêm dạ tiệc có rất nhiều minh tinh tham gia, Tống Nghiên đi thảm đỏ trước cô, lúc đó bút ký tên của Tống Nghiên hết mực nước không viết được, đứng ở khu vực ký tên đợi một lúc để nhân viên công tác vội vàng đi tìm bút khác, đúng lúc đến lượt Ôn Lệ là người tiếp theo lên, khuôn mặt cô mơ màng mù mịt nhìn Tống Nghiên sao còn chưa đi vào bên trong hội trường.

Bất ngờ không kịp phòng bị đối mặt, trên mặt hai người viết rõ hai chữ không quen, hai bên cho nhau cái gật đầu, thời gian chung khung hình chỉ có mấy giây thôi mà truyền thông viết màn này thành khoảnh khắc xấu hổ khi gặp nhau.

Kết quả ngoài ý muốn đứng chung một chỗ, Ôn Lệ mặc váy dạ hội màu đen chất liệu voan điểm xuyết tuyết trắng đứng bên cạnh Tống Nghiên mặc áo vest màu xám bạc, tạo thành cặp đôi ánh trăng sáng cao quý đứng bên cạnh thiên nga đen xinh đẹp, màn đêm buông xuống khi buổi lễ bắt đầu, bức ảnh đó đã được phát tán rộng rãi trên mạng.

Loại cảm giác bằng mặt không bằng lòng, không khí giữa hai người lúc đó vừa xa lạ lại xa cách, nhưng chính bầu không khí đó nó có sức hấp dẫn lớn hơn gấp nhiều lần khi hai người trực tiếp ôm hay hôn nhau.

Sau khi hai người công khai chuyện tình cảm cũng chỉ dám xuất hiện ở trong giới, không dám tìm cảm giác tồn tại trước mặt nhóm fan cp mà sau

khi xoay người có thể ca hát ăn mừng, thăng thiên tại chỗ.

Tình yêu đích thực trong mắt người hâm mộ qua đường là tập trung chuyên chú vào các tác phẩm cá nhân, từ chối buộc chặt tài nguyên vợ chồng.

Kết hôn được hai năm, Tống Nghiên ra nước ngoài học thạc sĩ kinh doanh một năm, còn lại một năm hai người thông báo bằng các loại giấy tờ, chỉ có thông qua các phương tiện truyền thông hoặc trong đêm trao giải mới có thể nhìn thấy mặt nhau.

Ôn Lệ buồn chán dạo quanh topic tìm thêm các bài viết, phát hiện có một video mới được đăng lên.

Video được đăng trên một trang web video, có hơn 9000 lượt chuyển tiếp Weibo, xem như nổi trong đó.

Nhóm fan cp rất thích việc cố gắng tự tìm niềm vui cho mình, không đi viết tiểu thuyết đúng là lãng phí bộ não.

"[Vợ chồng Muối] hoàng đế lạnh lùng hung ác nham hiểm phúc hắc x hoàng hậu có bệnh tùy hứng ngạo mạn."

Người cắt nối biên tập: Mỹ Nhân Thảo Tam Lực.

BGM: Kinh hồng nhất diện (1)

Video lấy tài liệu từ: << Minh Thành Tổ >>, << Nghiệp Đế Vương >>, << Sao nàng ấy đến muộn và vội vàng >>, << Thiên kim ký >> (2)

Giới thiệu vắn tắt: Chuyện tình cảm của vợ chồng Muối!!! Bàn tay thần thánh của tôi mang đến cho mọi người tác phẩm mới đây ha ha ha ha, lần này là chuyện tình về hoàng tử lạnh lùng phúc hắc trải qua trăm nghìn cay đắng đau khổ ngồi lên ngôi vua, giết người lạnh lùng vô tình, vì để ổn định ngôi vương nên bất đắc dĩ phải cưới con gái của tể tướng, màn đêm buông xuống vào đêm thị tẩm, hoàng đế đến ra oai phủ đầu không muốn lâm hạnh cùng nương nương, kết quả nương nương ba quỳ chín lạy tạ chủ long

ân, hoàng đế lờ mờ ngay tại chỗ. Tóm lại chính là hai người cưới trước yêu sau, yên tâm xem vì HE nhé, nếu thích nó đừng quên nhấn và giữ ba nút bên dưới ~~

Mở đầu video đã có hàng loạt sóng comment che kín màn hình.

[Yêu mỹ nhân! Yêu Tam Lực.]

[Tên của người up rất hoang dã nha.]

[Cảm ơn bà xã nhé, khóc mất vì gần đây không có gì ăn để đẩy thuyền.]

[Mấy bà xã trong nhóm Muối là thần tiên ở phương nào thế huhuhu.]

Hai bộ phim điện ảnh của Tống Nghiên có mạch cảm xúc rõ ràng hơn bộ phim cổ trang của Ôn Lệ nhiều, nhưng phim của cô hơn ở trang phục tạo hình đẹp mắt lộng lẫy tươi mát, qua bàn tay điêu luyện thêm một số hiệu ứng, đã cắt ghép một số đoạn ngắn trong hai bộ phim điện ảnh và truyền hình khác hẳn nhau làm thành một đoạn phim ngắn có tình tiết đầy đủ kể về câu chuyện xưa.

Xuất hiện ở đầu video là hoàng đế lạnh lùng khinh thường hoàng hậu ốm yếu, hắn không quen nhìn loại tiểu thư từ nhỏ đã được người khác nuông chiều, nuôi dưỡng ra một hoàng hậu kiêu căng tùy hứng có nhiều tật xấu, đại hôn qua đi sẽ không bao giờ đặt chân vào cung của hoàng hậu nữa.

Mỗi ngày hoàng hậu hay ốm yếu rất vui vẻ vì được an nhàn tự do, ngồi trên kiệu ở trong cung đi ngắm hoa chơi hồ, nàng thích ăn mặc trang điểm cho mình trở nên xinh đẹp kiều my, kiểu gì tháng nào cũng có rất nhiều bổng lộc, châu báu trang sức đưa đến không bao giờ gián đoạn, bệ hạ có đến hay không mặc kệ.

"Người gì đi hai ba bước đã thở gấp, suốt ngày chỉ biết chơi đùa mấy thứ hạn hẹp ở trong cung, quả nhiên vị hoàng hậu này của trẫm cái gì cũng tệ.

“Ta chỉ mong rằng vị kia đừng bao giờ đến chỗ này, với thân hình đó, nếu hắn muốn đến lâm hạnh có khi nào bị hắn đè chết không?”

Tống Nghiên tuổi trẻ đã làm vua, hung ác lạnh lùng nham hiểm, liếc mắt khinh thường những người kiêu căng ngạo mạn, mà hoàng hậu Ôn Lệ dễ mắc bệnh kiêu căng tùy hứng, nhăn mày hay nở nụ cười yếu như cây liễu trong gió, bệnh vào nhìn dung nhan vẫn đẹp, còn có thể so sánh với con gái phương Tây.

Hắn chê nàng yếu ớt, nàng chê hắn lạnh lẽo u ám. Cả hai cùng chán ghét lẫn nhau.

Hai người đẹp với vẻ ngoài tinh xảo như tranh sơn dầu, hóa trang mặc trang phục cổ trang nhìn rất kinh diễm, không chỉ đeo trên người trang sức ngọc quý, còn mặc trên người áo bào có tay áo được may bằng những sợi chỉ vàng.

[Báo động trước rất ngon.]

[Nhan sắc tuyệt vời của đôi vợ chồng này giết tui mất mịa nó!!]

[Cưới trước yêu sau yyds (vĩnh viễn là thần)!!!]

[Hu hu hu với nhan sắc này mị có thể.]

[Tôi thừa nhận mình là con người tục tĩu, quá yêu thể loại cưới trước yêu sau này.]

Đến giữa đoạn video, hoàng đế vô tình nhìn thấy hình ảnh hoàng hậu mặc áo lông cừu màu đỏ yếu ớt đứng trong gió đưa tay hứng tuyết trong không trung vo tròn bông tuyết, lặng người kinh hãi, rồi sau đó ngày ngày trong mơ quanh quẩn hình ảnh người bệnh không mặc quần áo nằm trên giường, mảnh mai quyến rũ, phảng phất hình ảnh đó chỉ cần một chưởng là có thể bóp nát.

Sau này hoàng hậu chỉ cần ho một tiếng, hoàng thượng đau mười phần, lông mày chỉ hơi cau lại tí ti, hoàng thượng sẽ buồn bực trăm ngày.

Cuối cùng hoàng đế lạnh lùng đã bị hoàng hậu ốm yếu trộm tâm mang đi.

Nàng thích châu báu gấm hoa, tham của thích hưởng thụ, hắn cố ý sai người cắt xén bổng lộc trong cung hoàng hậu, để nàng không thể không đến đây ngoan ngoãn nằm xuống thuận theo.

[Chậc chậc chậc đồ móng heo tâm địa đen tối.]

[Mẹ ơi ngọt quá đi.]

[Gục rồi gục rồi gục rồi.]

[Mị thích tình yêu não tàn của hoàng đế.]

Vì châu báu và vàng bạc, nàng chỉ có thể nhịn, hoàng thượng muốn nàng đấm vai, nàng đấm, hoàng thượng muốn nàng mài mực, nàng mài, hoàng thượng muốn nàng thị tẩm, nàng cũng cố gắng 'chịu nhục'.

Bởi vì không chung khung hình cho nên đoạn này chỉ có lời lời thoại của chính chủ up, cùng với ngọn nến đã rơi và rèm giường lay động.

Sóng comment màu vàng và màu hồng lướt qua liên tục.

[Rất tuyệt rất tuyệt, chủ post giỏi quá a a a a a]

[Tự động mềm nhũn.]

[A a a a a a a]

[Ơ kìa, sao tự nhiên lại biến mất.]

[Hình ảnh đâu! Chẳng nhẽ máy tui không đủ dung lượng mạng để xem cái này à!!]

Xem xong video, Ôn Lệ trở mình mở bình luận lên xem.

[Có người xem xong video này sẽ mở lục jj*.]

(*) Trang web văn học Tấn Giang

[Trung học lọt vào hố, giờ đang học đại học, Muối vẫn chưa hợp tác trong bộ phim truyền hình hay điện ảnh nào, toàn bộ trái tim này dựa vào các bà xã trong nhóm để kiên trì [mỉm cười]]

[Kết hôn rồi mà còn phải dựa vào mấy bà xã trong nhóm fan cp phát đường, đây chính là gia đình Muối của chúng ta sao?]

[Có một cuốn tiểu thuyết cổ trang tương tự nói về cưới trước yêu sau hu hu hu, xin thay đổi một bữa lớn, ai đó làm áp Muối vào đi để xem.]

[Một tay viết tuyến mười tám không biết tự lượng sức mình tới hỏi bà xã kịch bản này có thể giao quyền viết văn không?]

Mỹ Nhân Thảo Tam Lực trả lời: [Cho!!!! Gkd (nhanh lên)!!! Viết xong nhớ gắn link!!]

Tầng dưới trả lời: [Bút cho cô!! Viết ngay cho mị!!!]

Ôn Lệ cảm thấy quả thực mặt mình và Tống Nghiên dễ ghép thành đôi, áp vào bộ truyện nào cũng có thể, chính chủ không lăng xê cp, duy trì được độ hot cao như vậy hoàn toàn dựa vào sự kiên trì của nhóm fan couple này.

Đối mặt với ân nhân, chắc chắn Ôn Lệ sẽ không keo kiệt cho mình ba lời khen.

Nhưng mấy vị fan cp này chẳng thể ngờ rằng không những chính chủ bọn họ ship sẽ xem video của họ mà còn hào phóng tặng cho ba lời khen.

[Em đang xem gì đấy?] Giọng nói Tống Nghiên đột nhiên vang bên tai.

Ôn Lệ bị dọa sợ, suýt chút nữa không cầm nổi điện thoại.

Tông Nghiên thừa lúc cô đang hoảng sợ bình tĩnh giơ tay cướp điện thoại.

[A a a anh không được nhìn!!]

Ôn Lệ đứng dậy muốn giật lại.

Tống Nghiên đè đầu cô lại, mặc kệ cô đang vung chân múa tay, tiếp tục lướt xuống xem những bình luận mà cô vừa thấy.

Bị bắt gặp việc cô đang xem video cắt nối biên tập về cp hai người quả thực không còn mặt mũi.

Không thèm quan tâm anh nghĩ thế nào, Ôn Lệ đoạt lời giải thích trước: "Tôi chỉ vô tình lướt đến nên mới nhấn vào xem!"

Tống Nghiên trả lời cho có lệ: "Ừ, biết rồi."

Anh đang chuyên tâm xem bình luận.

[Giỏi thật, tuy không có hình ảnh nhưng giờ phút này trong đầu tui đã bổ não ra cảnh hoàng thượng bên hoàng hậu, bông hoa mềm mại như ngọc chạm vào thất lạnh lẽo, bị chà trở nên ấm áp, hình ảnh mặt trời càn rỡ từng bước dồn ép [âm hiểm] (3).]

Mấy bình luận bên dưới tương đối kích động.

[Bút cho cô!! Tui lệnh cho cô viết! [che mắt]]

[Xin hỏi có thể mua sách cô viết ở đâu?]

[Người chị em cô đi viết đi huhu huhu.]

[Giới văn học cần những nhân tài như vậy đó, người chị em!!!]

Ôn Lệ nhìn Tống Nghiên bỗng dưng cười rộ lên, không biết xem phải cái gì.

Bây giờ cô có cảm giác mỗi một nét mặt rất nhỏ của Tống Nghiên đều đang cười nhạo và sỉ nhục cô.

Cô có phần to gan hơn: "Anh cười gì?"

Tống Nghiên nhìn chằm chằm khuôn mặt cô mang theo sự tức giận nhưng vẫn rất xinh tươi động lòng người, đưa điện thoại trả lại cho cô, còn vô cùng thân thiết chỉ cô xem bình luận kia.

Diễn viên chuyên nghiệp có thể nhập vào vai diễn chỉ trong nháy mắt, diễn vai 'Bệ hạ' vừa nho nhã vừa bình tĩnh hỏi cô: "Biểu hiện vừa rồi của trẫm, nàng có hài lòng không?"

Ngón chân 'hoàng hậu' ở trên giường ngay tức khắc vẽ ra tòa cung điện Potala to lớn.

Nhóm fan couple, sau này không cần cắt ghép mấy video kiểu này nữa được không? Chính chủ của mấy người nhìn thấy sẽ xấu hổ đến mức muốn chết ngay tại chỗ.

Ôn Lệ nghĩ thế.

Chương 3

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Thấy Ôn Lệ đã hổ thẹn đến mức muốn ăn thịt người, Tống Nghiên thu hồi tâm tư, không tiếp tục trêu chọc nữa.

Vợ chồng hai người mỗi người một nửa giường chơi di động, Ôn Lệ rất muốn giải thích cô chỉ vô tình xem được, nhưng cô biết càng giải thích thì lại càng có vẻ chột dạ.

Lúc này giả chết là lựa chọn sáng suốt nhất.

Cô không dám tiếp tục dạo super topic CP nữa, dứt khoát thoát ra.

Tống Nghiên đột ngột lên tiếng, vô cùng lễ phép gọi cô: "Cô Ôn."

Hai người kết hôn hai năm, chưa từng đặt cho đối phương cái tên thân mật buồn nôn nào cả. Vẫn gọi nhau là 'Thầy/cô'. Có người cảm thấy cách xưng hô này phù hợp với cho hai người chỉ kết hôn theo hợp đồng, cơ bản là không thân, ngược lại có người cảm thấy cách xưng hô này có một chút ý nhị, có vẻ lễ phép lại vô cùng thân mật.

"Chuyện gì? Thầy Tống."

"Chuyện ly hôn tạm thời hoãn lại được không?"

Tim Ôn Lệ nhảy dựng, nhìn anh hỏi: "Chẳng lẽ anh muốn đi sao?"

Tống Nghiên cười cười, nói: "Không ai có thể cưỡng lại trước sức hút của đồng tiền."

Trong lòng Ôn Lệ đã bắt đầu hoan hô, nhưng trên mặt thì vẫn rất bình tĩnh, ra vẻ là đã hiểu gật đầu: "Thật ra, cái bản thỏa thuận kia tôi mới chỉ đánh trước bản nháp thôi, nếu anh đã nói chậm thì cứ từ từ vậy."

Tống Nghiên hạ mi, vén chăn đứng dậy: “Anh đi gọi điện cho anh Bân.”

Anh Bân tên đầy đủ là Kha Bân, là quản lý của Tống Nghiên.

Ôn Lệ xua tay: “Đi đi.”

Tống Nghiên đứng ở ban công của phòng ngủ gọi điện thoại, Ôn Lệ lập tức đưa lưng về phía người đàn ông và làm động tác nhắm bắn, sau đó gửi tin nhắn Wechat cho người đại diện Lục Đan.

Litchi: “Thế Gian Có Người, em đi nhé.”

Chị Đan: “??”

Chị Đan: “!!!”

Chị Đan: “Tống Nghiên đâu? Đồng ý rồi hả?”

Litchi: “Anh ấy nói đi.”

Chị Đan: “!!!!”

Chị Đan: “Chị cười chết mất! Hôm qua tin em muốn đi bị truyền ra ngoài Trịnh Tuyết bên kia tức khắc tìm blogger bịa đặt nói em muốn đi nhưng lại có tin Tống Nghiên không muốn đi, cười nhạo em, hiện tại không cần mua nick ảo nữa, thông báo chính thức hữu ích hơn bất cứ cái gì.”

Trịnh Tuyết là đối thủ của Ôn Lệ, năm nay dựa vào nhiệt độ CP cùng chồng mà cùng lên một đường.

Vì vậy con đường nữ diễn viên trẻ này có vài người, kịch bản tốt tài nguyên tốt phóng mắt nhìn lại còn chưa đủ cho các cô tranh đoạt, còn hơn so với mặt khác bên ngoài thì có thể khách khí. Khi hợp tác còn có thể đăng ảnh chụp chung lên Weibo giả làm chị chị em em. Ôn Lệ và Trịnh Tuyết đều thuộc loại thích mua nick ảo bôi đen đối phương nhưng lười giấu giếm, bởi vì có che dấu thì đối phương cũng sẽ nghi ngờ mình đầu tiên thôi.

Cùng lắm những tài nguyên trước đây gặp chút rắc rối, mâu thuẫn lớn nhất giữa hai người là nam nghệ sĩ Hứa Minh.

Hai năm trước, Ôn Lệ hot qua một bộ phim, mà nam nữ chính là cô và Hứa Minh.

Khi đó cô với Tống Nghiên chỉ có đứng chung khung hình trong một buổi lễ, không có sự giao thoa trong sự nghiệp, không có sự tương tác, khí thế của fan CP lúc đó vẫn còn chưa xuất hiện. Lúc ấy hot nhất chính là vợ chồng 'Danh Lợi' của cô và Hứa Minh, đi đâu cũng buộc chặt tuyên truyền, thái độ làm việc nghiêm chỉnh, Ôn Lệ thừa nhận mình rất chịu phối hợp làm việc, tuy hút được không ít nhiệt độ nhưng lại bị fan của Hứa Minh mắng rất nhiều.

CP càng xào càng hot, không ít các blogger lúc ấy đều nói bọn họ diễn giả thành thật.

Cho đến khi thời kỳ tuyên truyền kết thúc, đoàn đội đang chuẩn bị cởi trói CP, kết quả hai người Hứa Minh Trịnh Tuyết công khai tình cảm, cũng nhanh chóng tuyên bố kết hôn.

Vì như vậy phương thức tuyên bố kết cục BE của vợ chồng 'Danh Lợi' vô cùng thương tâm.

Ôn Lệ triệt để trở thành bia ngắm.

Có nhiệt độ sẽ bị chú ý, có fan tự nhiên sẽ có anti, khi buộc CP nhà gái đã bị mắng thảm thương, sau khi cởi trói CP Ôn Lệ lại càng bị mắng thảm hơn.

Dưới Weibo cá nhân của Ôn Lệ có fan kiểm soát bình luận, nhưng không quản được người khác nói gì trên Weibo.

Khoảng thời gian đó, Lục Đan bảo không có việc gì thì đừng đăng Weibo, chờ sóng gió qua rồi giải quyết sau.

Ôn Lệ nhịn không được, trong lòng đã đoán được sẽ thấy cái gì nhưng vẫn dùng nick phụ để vào xem Weibo của bản thân.

Lên Tiếng Thay Bạn: [Tặng Lực gà một cái meme: Tiện không tiện nột jpg]

Phía dưới phần lớn là các bình luận phụ họa.

[Biết Hứa Minh có bạn gái rồi mà còn trơ mặt ra cùng người ta xào CP, không phải là con giáp thứ ba thì tao ói.]

[Nghe nói sau khi tuyên truyền kết thúc Hứa Minh bên này muốn cởi trói rồi mà Ôn Lệ không đồng ý, Hứa Minh sợ Trịnh Tuyết không vui nên trực tiếp công khai luôn.]

[Hứa Minh thà bị fan CP mắng còn hơn bị bạn gái hiểu lầm mới công khai, rất đàn ông, hâm mộ thiệt đấy]

Bảo Bối Lớn Của Tam Lực: [Khó hiểu??? Nhà trai đang yêu đương vẫn cùng nữ nghệ sĩ khác xào CP, bọn mày chỉ mắng nhà gái, ủa đm tiêu chuẩn kẹp vậy????? không hổ là ghét nữ nham.]

Khi Nào Lực Gà Cút Khỏi Showbiz reply: [Nói ghét nữ nham chắc phải fans Ôn Lệ rồi, ánh mắt của chị nhà bọn mày mỗi khi nhìn Hứa Minh không phải thâm tình thì là gì, nếu không phải anh nhà tao đã có bạn gái phỏng chừng đã sớm bò lên giường anh tao rồi hí hí.]

Lên Tiếng Thay Bạn trả lời: [Bác fans pay đi, weibo của tôi tôi muốn nói gì bác cản được à? Có bản lĩnh thì kêu chị nhà các người gửi thư luật sư đi [hôn nhẹ]]

Không bao lâu sau cô với Tống Nghiên công khai tình cảm, tin tức về tình cảm giữa tiểu hoa lưu lượng với đỉnh lưu điện ảnh nhảy một phát lên trang đầu, vả mặt nhanh như chớp, các blogger ngậm miệng, trước kia nhiều fan phẫn nộ thoát fandom Lệ Chi giờ trở về Weibo lập thành một đội 'Mong chị thứ lỗi', blogger đều giả mù, chỉ còn lại số ít mạnh miệng đã được luật sư gửi thư.

Ôn Lệ là người có thù ắt báo, cô không cảm thấy hả giận, từ ấy cô và ‘Minh Trịnh Ngôn Thuận’ không đội trời chung.

Cũng bởi vậy mà cô khá kháng cự với cái hành vi xào CP này, cho dù nhà ‘Muối’ lớn mạnh như vậy cũng không muốn cùng Tống Nghiên ở phương diện công việc có bất kỳ sự giao thoa nào.

Sau này cô phất lên sau hai bộ phim truyền hình, độ quốc dân cứ vậy tăng cao, ngồi ổn định một đường.

Ôn Lệ không tự giác mà nhìn ra hướng ban công.

Cô đã đi theo con đường tiểu hoa lưu lượng, Tống Nghiên vừa mới ra mắt đã là một ngôi sao mới trên màn ảnh, sau một bộ phim điện ảnh về đề tài thanh xuân thì đại bạo, nhiều năm ổn định ở vị thế ‘Ánh Trăng Sáng Trong Phim Điện Ảnh’, phàm là các blogger sẽ kiểm kê các hình tượng điện ảnh khắc cốt ghi tâm trong năm đó, ‘Đoán Tống Nghiên Trần Gia Mộc top 1’, ‘Trần Gia Mộc không top 1 tôi đi chép từ điển Tân Hoa xã’, lúc này sẽ có bình luận kiểu vầy xuất hiện: ‘Không phải Trần Gia Mộc, tâng bốc vừa thôi.’

Bộ điện ảnh đầu tay của Tống Nghiên là《Máy Bay Giấy》

Khi ấy nó giành được các giải thưởng về kịch bản, âm nhạc, tạo hình thiết kế, thậm chí nó còn đoạt giải phim nước ngoài hay nhất tại liên hoan phim quốc tế.

Năm ấy Tống Nghiên cũng đạt được giải ‘Diễn viên mới xuất sắc nhất’ của Tam Kim Điện Ảnh (*), con đường điện ảnh rực rỡ của anh bắt đầu từ đó.

(*) Tam kim điện ảnh (电影三金): Kim Kê, Kim Mã, Kim Tượng.Kim Kê / 金鸡奖: Là giải thưởng lớn nhất của điện ảnh Trung Quốc Đại Lục.Kim Mã / 台北金马影展: Là giải thưởng được tổ chức và tài trợ bởi Tổ chức Phát triển Điện ảnh Trung Hoa Dân Quốc tại Đài Bắc, Đài Loan.Kim Tượng / 香港电影金像奖: Là giải thưởng điện ảnh nổi tiếng nhất của điện ảnh HongKong.

Ở đây tác giải chỉ nói Tam Kim chứ không nói rõ Kim nào, học có thể ảnh giựt được hết ba Kim:v

Nói thêm xíu nè,theo như mìnhbiết giải của anh Nghiên là kiểu người mới xuất sắc nhất, giải này các diễn viên chỉ giành được trong tác phẩm đầu tay. Ảnh đế Ảnh hậu còn để lần sau được chứ Diễn viên mới xuất sắc nhất thì chỉ có cơ hội duy nhất thôi. Nếu sai thì mn ib kêu mình sửa nhé =))

Nói xàm vậy cuối cùng mình chỉ muốn khen chồng mìn… à ừ chồng chị Lệ đỉnhhhh.

Lúc Tống Nghiên ra mắt, đạo diễn đi trường nghệ thuật để tuyển diễn viên chính, ông ấy thoáng thấy Tống Nghiên với dáng người cao, đã định đây là Trần Gia Mộc.

Lúc ấy kỹ thuật diễn của Tống Nghiên chưa tính là tốt, có điều rất phù hợp với hình tượng nhân vật, gương mặt đó của anh thật sự rất phù hợp với nhân vật.

Anh đóng vai thiếu niên ngồi xe lăn Trần Gia Mộc, xinh đẹp suy nhược, trầm mặc ít lời, rồi lại cố chấp thâm tình, ẩn nhẫn tự ti, âm thầm yêu nữ chính ấm áp tựa như ánh mặt trời, tình yêu này không hề vơi đi cho đến khi cuộc đời anh kết thúc.

Không có người con gái nào có thể cự tuyệt người thiếu niên như vậy.

Cho dù mấy năm nay Tống Nghiên diễn nhiều nhân vật khác nhau, nhưng Trần Gia Mộc của anh vẫn luôn để lại dấu ấn sâu sắc trong sự nghiệp đóng phim.

Tài nguyên của họ như đều ở trên đỉnh, kỳ thực là có vách tường, không có gì để cùng xuất hiện.

Ôn Lệ chủ yếu đóng phim truyền hình và tham gia gameshow, mà Tống Nghiên lại đi theo con đường điện ảnh, vài năm gần đây không phải hợp tác với các đạo diễn lớn thì là những đạo diễn trẻ đang hot.

Mấy năm nay cô cũng thử hướng sang màn ảnh rộng, đều là vai chính của các bộ phim điện ảnh hài, dựa theo vốn đầu tư mà nói là có lời, nhưng đánh giá thu về được nhiều nhất là 'Ôn Lệ có thể để chồng chọn giúp kịch bản không, ánh mắt chọn kịch bản của hai người quá chênh lệch', 'Phim truyền hình có thể được xem miễn phí, điện ảnh tôi thực sự bỏ tiền ra rạp xem có thể cho điều đó có nghĩa được không?'

Ôn Lệ có chút không phục.

Khi mới ra mắt, Tống Nghiên chỉ là người mới, không hề có kinh nghiệm diễn xuất. Tuy rằng khí chất có thừa, nhưng kỹ thuật diễn chung quy vẫn là mỹ nhân đầu gỗ(*). Nếu không phải nhờ cái gương mặt đẹp đó, sao có thể được nhận những tác phẩm kinh điển như bây giờ chứ?

(*) Tương tự bình hoa di động.

Cái giới này đối nữ nghệ sĩ có ác ý rất lớn.

Lúc này Tống Nghiên vừa nói chuyện điện thoại xong bước vào, thấy cô ngồi ở trên giường lẳng lặng nhìn chằm chằm bản thân, lộ ra bả vai mềm mại trắng nõn, trên mặt còn vệt đỏ, cô không ý thức được bộ dạng hiện tại của bản thân hãy còn ôm tỳ bà, cực kì câu dẫn người.

Lúc anh an tĩnh nhìn cô, trong mắt biến thành một mảnh hồ.

Ánh mắt hai người giao nhau trong không khí một lát, Ôn Lệ yên lặng quấn chặt chăn nhỏ.

"Anh nói gì với người đại diện vậy?"

"Nói chuyện kia, nhưng anh ấy không muốn anh nhận."

Ôn Lệ nhíu mày: "Sao? Chẳng lẽ người đại diện anh vẫn còn chướng mắt tôi?"

Tống Nghiên lắc đầu: "Không phải, tiết mục tổ gần đây đang bàn bạc với một cặp vợ chồng khác trong giới. Đã bàn đến chuẩn bị ký rồi, nếu

hiện tại chúng ta đồng ý với chương trình thì có thể bên kia vẫn sẽ đi. Người đại diện của anh cảm thấy không cần phải đi tranh vũng nước đục này."

Đối với Tống Nghiên mà nói đương nhiên không cần thiết, đi không những tự hạ thấp địa vị bản thân mà còn cho người khác hưởng nhiệt miễn phí nữa.

Nhưng nếu cô không đi, đồng nghĩa với việc đem nhiệt độ và đại ngôn chắp tay nhường cho đối thủ. Người khác chỉ biết và nghĩ Ôn Lệ cô chột dạ, người có số phiếu bình chọn đứng đầu lại không có lá gan đi ra đối mặt với mọi người bên ngoài.

Cô không muốn giả làm một người đạm như cúc, lòng dạ rộng lượng, cô để tâm quá nhiều. Đến lúc đó bản thân không bị tức chết thì cũng là fans tức giận giận đến mức thoát fan.

Ôn Lệ nhấp môi, ánh mắt bất an nhìn trái nhìn phải: "Vậy rốt cuộc anh có đi không?"

Tống Nghiên nói "Ừ", lại nói: "Không biết cô Ôn có muốn hay không thôi."

Ôn Lệ ho một tiếng: "Muốn kiếm tiền."

Cô tựa như con mèo nép mình trong chăn, trên mặt vẫn thể hiện biểu cảm 'Tôi cao quý tôi lạnh lùng'.

Tống Nghiên nghĩ thầm lúc này nếu gãi cằm cô, có khi cô sẽ kêu 'meomeo' nhỉ?

Ôn Lệ bổ sung thêm: "Chờ show kết thúc, tôi sẽ nhờ luật sư soạn bản thỏa thuận ly hôn chính thức cho anh, sẽ không mất thời gian đâu anh yên tâm đi."

Tống Nghiên rủ mắt, thu hồi bàn tay duỗi ra theo bản năng, lúc này trùng hợp có điện thoại gọi tới của đoàn làm phim.

“Anh ra ngoài nhận điện thoại.”

Rất ít khi anh xin nghỉ giữa chừng trong lúc đóng phim, đoàn phim đang thúc giục, Tống Nghiên nói hai câu đơn giản, ngược lại nhấn WeChat bảo trợ lý đặt vé bay ngày mai đi Thượng Hải.

***

Chỉ trong mấy ngày, trên khắp các diễn đàn lớn, các tổ bát quái đều bắt đầu tung dưa nói vợ chồng ‘Minh Trịnh Ngôn Thuận’ tham gia Thế Gian Có Người mùa hai.

Chém ra nửa trang giấy.

0L (chủ tus): [Dưa không chuẩn livestream ăn bàn phím, ZX và LM sẽ tham gia Thế gian.]

(ZX, LM: Phiên âm tên viết tắt của Trịnh Tuyết, Hứa Minh.)

2L (lầu 2): [Hứa Minh Trịnh Tuyết?]

18L (lầu 18): [Thực ra hai bọn họ không tham gia mùa trước tôi còn thấy ngạc nhiên]

55L: [Rep lầu 18, bọn họ trước đây không tham gia mùa một vì lúc đó không ai ngờ tới một show chiếu mạng như Thế Gian có thể hot đến vậy, không coi trọng nên mới không tham gia.]

223L: [Trước đây có người tung dưa nói Thế Gian tìm đến SY và WL, hai đôi này nhét vào một chỗ chẳng phải là mưa máu huyết tanh sao?]

(SY, WL: Phiên âm tên viết tắt của Tống Nghiên, Ôn Lệ.)

Bình luận trên bài đăng càng ngày càng nhiều, lúc sau chẳng còn ai bàn luận Hứa Minh và Trịnh Tuyết nữa, hoàn toàn lái sang chuyện Ôn Lệ.

1325L: [Ôn Lệ dám đi? Tham gia show để xem người mình từng yêu và vợ anh ta show tình cảm hả?]

1338L: [Đã sớm đính chính tin đồn rồi, ok? Lúc đó chỉ là marketting mà thôi, Tam Lực và Mỹ nhân đã kết hôn được hai năm rồi mà sao vẫn còn người bị tẩy não Tam Lực thích Hứa Minh vậy?]

1522L: [hahahaha tin Lực gà và Tống Nghiên là vợ chồng thật mới là bị tẩy não chứ nhỉ? Hai người này vừa nhìn đã biết là vợ chồng hợp đồng, blogger suốt ngày đoán khi nào hai người họ công bố ly hôn, ai mà biết Lực gà dùng thủ đoạn gì lừa Tống Nghiên kết hôn giả với cô ta.]

1523L: [Cái nết của lầu trên bị chó gặm rồi hả, mắng nữ minh tinh là gà cũng đỉnh thật.]

1606L: [Các Lệ Chi(*) đừng cãi nhau với cái comment của anti 5 đồng này nữa, chửi mười đời cũng không mua nổi một căn nhà ngoại thành đâu.]

(*) Lệ Chi: nghĩa là cành vải, là tên fandom của nữ chính.

(**) Anti 5 đồng: anti được mua với giá 5 đồng 1 nick.

1607L: [Hahahaha chị gái lầu trên đỉnh.]

Cùng lúc đó, vợ chồng Hứa Minh Trịnh Tuyết và tổ chương trình đang xảy ra chút mâu thuẫn.

Trong toà nhà truyền thông, đây đã là lần thứ ba Trịnh Tuyết ngồi đây thương lượng với bên họ rồi.

Bản quyền show Thế Gian Có Người mùa hai thuộc về đài truyền hình XX, vì mùa một đã rất hot, nên mùa hai kéo được không ít nhà tài trợ, trong mùa này đại ngôn độc quyền nhãn hàng sữa bò Quan Danh sẽ do cặp vợ chồng của người có nhân khí cao nhất mùa hai đảm nhiệm.

Tống Nghiên và Ôn Lệ không tham gia, đại ngôn tự nhiên sẽ rơi vào tay người xếp thứ hai.

“Rốt cuộc chuyện đại ngôn có thể cho chúng tôi một câu trả lời chắc chắn hay không?”

Quản lý của Trịnh Tuyết gõ lên mặt bàn, giọng nói đầy vẻ thiếu nhẫn nại.

Biên tập ngồi ở bàn hội nghị đối diện mà giải thích: "Về chuyện này, nó không phải chuyện mà chúng tôi có thể làm chủ, chủ yếu do bên Quan Danh phụ trách, người làm bên đó không trả lời vậy nên chúng tôi không có biện pháp nào……"

Người đại diện cười lạnh một tiếng, nghiêng đầu khoanh tay ôm ngực, một câu cũng lười nói.

Biên tập như đứng đống lửa ngồi đống than, lúc này di động trong túi reo lên, ông như trút được gánh nặng, như tìm được cọng rơm cứu mạng, lập tức đứng dậy.

"Ngại quá, tôi ra ngoài nghe điện thoại."

Khi biên tập rời khỏi, trong phòng hội nghị chỉ còn Trịnh Tuyết và người đại diện của cô ta.

Người đại diện tức giận liếc xéo cánh cửa: "Có cái hợp đồng đại ngôn mà cũng kéo dài, nghĩ chúng ta thèm thuồng lắm à?"

Trịnh Tuyết ngồi một bên mỉm cười, hồng khí dưỡng người, đây cũng được coi như năm của Trịnh Tuyết, mới đầu năm đã hot nhờ một bộ phim truyền hình, mặt trang điểm tinh xảo, lưng thẳng, nếu so với người đại diện đang tức giận thì cô ta trông rất bình tĩnh.

Trịnh Tuyết nhẹ nhàng nói: "Biết tại sao Quan Danh bên kia chậm chạp không chịu thả đại ngôn không? Bọn họ còn đang nằm mơ Ôn Lệ sẽ tới."

"Tin tức mà chúng ta đã thả ra, chắc chắn Ôn Lệ sẽ không gặp mặt tổ tiệt mục để tự tìm phiền phức cho mình." Người đại diễn lắc đầu tựa hồ như đang cười tổ tiết mục quá ngây thơ, "Hơn nữa liệu Tống Nghiên có đồng ý tham gia cùng không? Trong giới ai mà không biết họ chỉ kết hôn giả? Cô với Hứa Minh công khai trước, Ôn Lệ và Tống Nghiên công khai

sau, cười chết tôi mất, không để cho cô ta mặt mũi, cô ta thật sự cho rằng chúng ta không biết?"

Trịnh Tuyết cười như không cười: "Chồng cô ta không tới thì một mình cô ta cũng có thể tới nha. Nếu chỉ có một người tham gia gameshow vợ chồng thì quá mất mặt, đến lúc đó tôi tìm chương trình thương lượng xem có thể để cô ta cùng tôi và chồng tôi trở thành tổ hợp ba người, cái này cũng khá tốt?"

Người đại diện bị cô chọc cười xua tay nói: "Được rồi, chỉ là tổn hại thêm một người."

"Đùa chút thôi, Ôn Lệ như vậy chắc cũng không đến mức mới đùa cô ta chút xíu đã không chịu nổi." Trịnh Tuyết vô tội nhún nhún vai.

Hai người cứ hết người này đến người kia nói, nói về người âm dương quái khí Ôn Lệ hơn mười phút đồng hồ mới thấy biên tập cũng trở lại.

"Anh Hứa, cô Trịnh, bên Quan Danh đã cho câu trả lời chính xác rồi."

Trịnh Tuyết cười dịu dàng: "Cảm ơn mọi người đã giúp chúng tôi nói chuyện, khi nào có thể ký hợp đồng?"

Biên đạo cảm thấy có lỗi với thái độ dịu dàng hòa ái hiện tại của Trịnh Tuyết, nhưng cũng không có giải pháp nào đành phải căng da đầu nói thật: "Quan Danh nói đại ngôn của bọn họ vừa xác định sẽ dành cho một đôi vợ chồng khác."

Người đại diện Trịnh Tuyết mở to mắt, đột nhiên đứng dậy cao giọng hỏi: "Cho ai?"

Biên đạo nghĩ rằng bọn họ nghe không rõ nên lặp lại một lần nữa: "Từ lâu chúng tôi đã quyết định đại ngôn sữa bò Quan Danh sẽ để cho cặp đôi có số phiếu bầu đứng nhất nên nó sẽ do vợ chồng Ôn Lệ Tống Nghiên đảm nhận, thật ngại quá làm chậm trễ thời gian của các vị."

Mấy chữ ‘Cặp đôi có số phiếu bầu đứng nhất’ lọt vào tai thế nào lại cảm thấy chói tai, nụ cười trên mặt Trịnh Tuyết đông cứng lại, nhưng chẳng thể phát cáu ngay lập tức, hai gò má ửng hồng cũng không che dấu được sắc mặt tái nhợt trong phút chốc của cô ta.

—-

Chương 4

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Bước ra khỏi tòa nhà truyền thông, vừa ngồi lên xe, người đại diện nghĩ kiểu gì vẫn thấy không có khả năng.

"Sao Ôn Lệ có thể tham gia chương trình này chứ, tin tức cô và Hứa Minh tham gia đã truyền ra ngoài rồi, cô ta là người sống ở trên núi không có cáp quang mạng hả trời?"

Lời này mang theo sự tức giận chủ quan, đương nhiên bọn họ biết Ôn Lệ ở Yến Thành, dù cho sống ở đâu đi nữa thì chắc chắn phải có mạng internet.

Huống chi nửa tháng trước cô ta còn tham gia hoạt động sự kiện offline trong trung tâm thương mại của thương hiệu mình làm đại diện tổ chức.

Trịnh Tuyết không nói lời nào, lạnh mặt gọi điện thoại cho Hứa Minh.

Điện thoại vừa kết nối, giọng Hứa Minh truyền đến: "Anh đang quay chương trình, có chuyện gì?"

Trịnh Tuyết nở nụ cười lạnh kỳ quái: "Chồng à, mị lực của anh lớn thật đấy, năm đó hại Ôn Lệ bị mắng thê thảm hơn nửa năm trời mà giờ người ta vẫn còn nhớ anh mãi không quên, vội vàng đến tham gia chương trình để quấn quýt lấy anh đó."

Hứa Minh ở đầu bên kia điện thoại run sợ một lát, giọng nói thoáng sự hoảng hốt: "Ôn Lệ muốn tham gia gameshow kia?"

Nghe giọng nói đầy ngạc nhiên của người đàn ông, không cần nghĩ cũng biết vẻ mặt bây giờ của anh ta thế nào, Trịnh Tuyết nghĩ lại năm đó lúc anh ta và Ôn Lệ xào CP. Ánh mắt khi nhìn Ôn Lệ đầy sự dịu dàng mỗi khi xuất hiện trước màn ảnh, không thể chịu nổi giọng điệu nói chuyện lúc này, nhíu chặt mày hung hăng nói: "Hứa Minh em nói cho anh biết, đến lúc

đó anh tự biết mà phối hợp với em cho tốt, nếu để người khác nhìn ra năm đó không phải do Ôn Lệ muốn cởi trói, mà do anh nổi lên tâm tư khác với cô ta trước, anh cứ chờ mà bị mắng chết đi. Nếu không phải lúc trước em giúp anh nghĩ ra biện pháp cắn ngược lại Ôn Lệ một phát, anh cho rằng bây giờ còn nhiều fan nữ tin vào lời nói đó rồi vây quanh anh như vậy ư?"

Trong lúc yêu đương, anh ta đã nhiều lần xào couple với người khác để hút fan, nhờ chuyện này mà Hứa Minh nhận được không ít lợi. Nhưng bởi vì Trịnh Tuyết ồn ào náo loạn, Hứa Minh đành phải công khai tình cảm trong khi CP 'Danh lợi' đang rất hot, lúc ấy Ôn Lệ bị mắng rất thảm, trái lại anh ta được khá nhiều người qua đường khen là 'nam tử hán', nếu mọi chuyện lộ ra hết, không chỉ đánh thẳng vào mặt những người ngày nào cũng tung ảnh xấu của Ôn Lệ rồi nguyền rủa chửi cô là người thứ ba, mà còn đánh thẳng vào mặt những người hâm mộ năm đó có tình cảm chân thành đã ra mặt thay Hứa Minh, lao vào chiến với nhóm fan của Ôn Lệ mắng đến trời đất đen kịt.

Hứa Minh im lặng đã lâu, cuối cùng bình tĩnh lại mở miệng: "Biết rồi."

Sau khi cúp máy, Trịnh Tuyết trực tiếp vứt điện thoại sang một bên, vốn định nghiêng đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe để làm dịu tâm trạng, rồi sống chết không biết tại sao đúng lúc xe đi ngang qua Joy City, tấm áp phích quảng cáo trang sức rất lớn của Ôn Lệ quá chói mắt, đây là vị trí đặt quảng cáo tốt nhất của Joy City, nó tượng trưng độ phủ sóng quốc dân đứng đầu và giá trị thương mại vô cùng lớn của người nghệ sĩ, mỗi ngày người đi qua đây lên đến hàng chục nghìn người, chỉ cần hơi ngước mắt lên là có thể thấy khuôn mặt của Ôn Lệ.

Lúc trước cô ta từng là một trong những ứng viên cho việc làm người đại diện này, nếu không có Ôn Lệ, hiện giờ người đang ở trên tấm poster kia sẽ là cô ta.

Cứ nghĩ chuyện tình cảm của Ôn Lệ không được tốt mặc dù sự nghiệp rất phát triển, trong lòng cô ta mới cảm thấy dễ chịu hơn chút.

Nhưng lại không ngờ cô có thể kết hôn với Tống Nghiên.

Người được trong ngoài giới thừa nhận là ánh trăng sáng, trong khi cô ta cố tình bộc lộ tài năng để thu hút được Hứa Minh, còn cô được Tống Nghiên ưu ái.

Dựa vào cái gì.

Cô ta và Hứa Minh yêu nhau giấu diếm mấy năm, chẳng lẽ không so nổi với mấy tháng anh ta lăng xê cp với Ôn Lệ.

Trịnh Tuyết tức giận đến mức khó thở, trong lòng khổ sở và phẫn hận, nhất là khi nghe giọng điệu khi nãy của Hứa Minh, rõ ràng chưa chết tâm với Ôn Lệ, cô ta quay mặt đi, tức giận nhắm chặt mắt.

—

Trải qua mấy tháng tạo nhiệt khí thế, tài khoản official Weibo chính thức của Thế Gian Có Người công bố đội hình khách mời tham gia.

Bọn họ dựa trên số phiếu bình chọn ở trên mạng, công bố cặp đôi khách mời nổi tiếng đầu tiên.

Weibo Thế Gian Có Người: "Thế gian có người, khổ vui đều phải thích nghi!! Vợ chồng 'Muối' của mọi người đã đến! Đúng! @Tống Nghiên @Ôn Lệ Litchi [doge][hưng phấn]!! Tình yêu đẹp của đôi vợ chồng có nhan sắc tuyệt thế xin hỏi các bạn có đồng ý nhảy hố không, tất cả vào cho tôi!!!"

Bài được đăng trên Weibo lúc 5 giờ 20 phút chiều đã lập tức nhảy lên hotsearch ngồi, nửa giờ sau, hotsearch #Tống Nghiên Ôn Lệ cùng nhau tham gia Thế Gian Có Người mùa hai# treo trên đầu bảng bên cạnh có chữ 'Bạo' đỏ chót.

Bài đăng đầu trong tài khoản Weibo của tổ chương trình được chiếm giữ chặt chẽ bởi fan only và fan cp, nhóm fan only dùng ảnh đẹp của idol mình để bình luận, nhóm cp chiếm giữ phần còn lại là ảnh chụp màn hình cặp đôi trong fanmade-video được đăng không lâu trước đó.

[Là bệ hạ và nương nương!!!!!]

[Hu hu hu hu hu hu ăn tết ăn tết.]

[A a a a mong chờ bệ hạ và nương nương đứng cạnh nhau phát đường!!!!]

Tầng dưới trả lời: [Người qua đường xin hỏi một câu đây là bộ phim nào thế? Người đẹp thế này tôi muốn đi xem.]

Muối Ngọt Lịm Ê Răng trả lời: "Không phải trong phim ha ha ha ha đây là ảnh chụp màn hình fanmade-video do mấy bà xã fan cp tự mình làm, link có ở trên super topic, trên B trạm* cũng có!! Nội dung tình tiết siêu hay, hoan nghênh đến xem! [đánh call](1)"

(*) Bilibili – một trang web video bên Trung.

[Tuyệt, fan only không thể đến cản tôi, bức ảnh đứng cạnh nhau này cướp mất của tôi nửa cái mạng mất rồi, đã lưu làm ảnh màn hình khóa.]

[Hai người này chỉ cần hơi dính líu vào nhau thôi là sẽ không bị nhắc đến chuyện vợ chồng hợp đồng, hai loại khí chất kết hợp cùng một chỗ quả thực rất tuyệt.]

[Sắc đẹp này mặc đồ cổ trang thật sự rất đẹp, đề nghị fan không dùng ảnh hiện đại để bình luận, dùng ảnh trong đoạn video đi.]

Mấy giờ sau, cộng thêm việc tổ chương trình mua hotsearch, #Qùy gối xin vợ chồng Muối hợp tác trong phim cổ trang# tự nhiên sốt xình xịch theo gót cái trước lên.

Video được cắt nối biên tập do fan cp được tung ra ngoài.

Một lần nữa nhóm người qua đường chứng kiến sự hùng mạnh của fan cp.

Trong super topic đang say sưa ăn tết, giá trị rút thăm chúc mừng trên Weibo không ngừng tăng cao, trong đó giá trị cao nhất là một bộ nước hoa

phiên bản giới hạn thuộc dòng làm đẹp của một thương hiệu cao cấp vào năm nay, bình luận khen ngợi càng ngày càng nhiều, cho đến khi hai người họ đăng bài.

Ôn Lệ chia sẻ bài đăng của Thế Gian Có Người trên Weibo, từ ngữ rất đơn giản, chỉ có một [Tim].

Tống Nghiên chia sẻ bài của Ôn Lệ, cũng dùng icon tim.

Tống Nghiên: [Tim] repost//@Ôn Lệ Litchi: [Tim]

[Hôm nay Mỹ Nhân chép bài tập của vợ [mắt lấp lánh]]

[Repost là chữ tự động thêm, Mỹ Nhân còn cố ý thêm icon [Tim], hic quá đáng yêu quá ngọ cuộc sống hằng ngày của vợ chồng Muối.]

[Fan only đừng đến đây chiếm bình luận nữa!! Lần này là sân nhà của fan cp chúng tôi!!]

[A a a a thật sự rất thích cách vợ chồng Muối lấp lửng kiểu này, không quá buồn nôn cũng không quá ít đường!!!!]

Ngay sau đó Thế Gian Có Người mùa hai công bố người đại diện hoàn toàn mới của Quan Danh.

Đặc Điển: "Chào mừng vợ chồng 'Muối' @Tống Nghiên @Ôn Lệ Litchi gia nhập vào đại gia đình Đặc Điển! Sữa hữu cơ Đặc Điển, buff thêm cho sức khỏe của bạn~ #Tống Nghiên Ôn Lệ người đại diện sữa Đặc Điển#"

Hình ảnh trong tấm poster là Tống Nghiên và Ôn Lệ đang cầm sữa, trên mặt hai người nở nụ cười làm việc tiêu chuẩn.

[Ba ba Đặc Điển yyds*!!!!]

(*) yyds – mãi mãi là thần

[Đã mua mười thùng, uống hết sẽ mua mười thùng nữa!]

[Đã mua, đứa nhỏ trong nhà rất thích uống, cp quá tốt.]

[Một lần đứng chung khung hình đã là hai tháng trước hu hu hu, tới tận bây giờ chưa từng thấy quảng cáo nào thơm như này, cảm ơn ba ba!!]

Cặp khách mời nổi tiếng đầu tiên đã châm nhiệt gây nóng, ba cặp được công bố ngay sau đó cũng thay nhau lên hot search, dẫn đầu cho hàng loạt chủ đề tìm kiếm nóng hổi.

Thế gian Có Người mùa hai có tổng cộng bốn đôi vợ chồng là minh tinh trong giới, tất cả đều ở Yến Thành và Thượng Hải, tổ chương trình căn cứ vào khu vực chia làm hai tổ, địa điểm quay không cố định, lịch quay linh động theo lịch trình làm việc của khách mời, trong lúc đó sẽ sắp xếp đi du lịch, giống như là đi công tác.

So với mùa một thì mùa hai có thiết lập thêm phòng phát sóng trực tiếp.

Hiện tại về mảng chương trình thực tế cũng có cạnh tranh lớn, chỉ dựa vào việc update mỗi tuần thì không thể đáp ứng nhu cầu người xem. Vì vậy trừ việc mỗi tuần đều phát một tập chính thức thì bốn đôi khách quý mỗi đôi có một phòng phát sóng trực tiếp không trải qua bất cứ việc cắt nối biên tập nào. Khi mở ra phòng livestream một nửa vì mang tính marketing, số tiền thu được từ việc phát sóng trực tiếp sẽ được tổ tiết mục lấy danh nghĩa các khách mời để quyên góp từ thiện, ngoài ra có thể giúp đỡ cho những người nghèo đang lao động.

Trước khi công bố khai máy, tổ tiết mục đã trang bị tốt cameras cho bốn đôi vợ chồng.

Nhưng hiện tại khi chương trình bắt đầu thu hình thì Tống Nghiên còn đang ở Thượng Hải để đuổi diễn nên không trở về, gameshow vợ chồng lại thành gameshow người sống một mình, điều này có chút xấu hổ.

Gần đây, cô nhận được cái show Tuyển chọn Idol, đối phương muốn Ôn Lệ tới công ty quản lý để mở cuộc họp, Ôn Lệ vừa kết thúc hoạt động

nhãn hiệu đã ngay lập tức bị người đại diện Lục Đan kéo lên xe bảo mẫu về công ty.

Bên trong xe, Ôn Lệ nhìn ra ngoài cửa sổ thấy cảnh sắc chạy như bay qua, cô chống cằm ngáp.

Vẻ mặt của người đại diện Lục Đan lo lắng: "Chị nói em nghe, em cùng thầy Tống tham gia chương trình này rốt cuộc là để đập tan ấn tượng của quần chúng về hợp đồng hôn nhân hay là khắc sâu cho họ thêm ấn tượng vậy? Trong lúc quay chẳng lẽ em định làm một tấm biển người hình dạng Tống Nghiên rồi đứng bên cạnh để quay à?"

Bộ phim Tống Nghiên đang tham gia hợp tác với đạo diễn có tiếng là tính tình như thuốc nổ trong giới, phía trên có mất diễn viên gạo cội cũng dám quát nói, lần trước nể mặt Tống Nghiên cho anh ấy nghỉ phép coi như là trường hợp đặc biệt.

Vậy mà Ôn Lệ nghĩ đến hình ảnh kia lại cười ra tiếng: "Ý kiến hay."

Lục Đan tức giận nói: "Nghiêm túc đi ok? Đến lúc Trịnh Tuyết phát thông báo cười nhạo em thì đừng mong chị mua thủy quân giúp em mắng lại."

Ôn Lệ bĩu môi: "Chị không mua giúp em thì em dùng nick phụ cùng fans của em mắng."

"Chị Ôn, em kêu chị là chị được chưa, chị đừng nghĩ vậy nữa đi." Lục Đan chắp tay trước ngực, "Em làm nũng với thầy Tống để người ta nhanh trở về được không?"

"Em làm nũng với anh ấy?" Ôn Lệ hừ lạnh, tương đối kiên cường. "Cả đời này trừ ông nội em ra còn lại sẽ không có người đàn ông nào được người đãi ngộ đó, Tống Nghiên anh ấy thích thì trở về không thì thôi, em dựa vào khả năng của mình cũng có thể vượt ba cặp còn lại."

Cuối cùng cô còn bổ sung thêm một câu, nhắm vào trọng điểm: "Đặc biệt hơn đôi Trịnh Tuyết và Hứa Minh."

Lục Đan đỡ trán: "……Đến lúc này vẫn còn có mặt mũi để nói vậy à?"

"Còn chứ."

Ôn Lệ cụp mắt, lấy di động ra vuốt màn hình bảo vệ hai lần mở khóa sau đó ấn vào Wechat.

Rồi cứ nhìn như vậy, nhìn cho đến khi xe chạy vào bãi đỗ xe ngầm của công ty luôn, Lục Đan kêu cô xuống xe cô vẫn không hiểu tại sao.

Lúc vào thang máy lên tầng đúng lúc cô gặp được một người từ thang máy khác qua đây.

Một khuôn mặt trong sáng ngọt ngào, toàn thân dùng đồ hàng hiệu, mẫu mới nhất của nhãn hiệu C mùa xuân năm nay, không lâu trước đây cô thấy người mẫu mặc nó trong buổi trình diễn của Tuần lễ thời trang Paris, không nghĩ nhanh như vậy mà đã được cô ấy mặc trên người.

"Đàn em, em cũng tới họp à?" Ôn Lệ lễ phép lên tiếng.

Hứa Tinh Duyệt vẫn cầm điện thoại trong tay, giống như đang chơi game nhưng cô ấy không đeo tai nghe, từ đầu đến cuối cũng không ngẩng đầu lên, trực tiếp bước qua Ôn Lệ rời đi.

Nhưng cô trợ lý nhỏ phía sau ngừng, lễ phép mà cúi chào cô "Chào chị Ôn Lệ".

Sau khi người ta đi qua, Lục Đan thấy kỳ lạ: "Năm ngoái, khi chưa debut lúc ở công ty gặp em sẽ kêu một tiếng đàn chị, lôi kéo quan hệ với em vậy mà mới được một năm, người mới debut hai năm cũng chưa kiêu ngạo như vậy."

Ôn Lệ bình tĩnh nói: "Ai bảo vận khí cô ấy tốt, thu nhập của idol lại cao, đi đến đâu cũng được người ta tán tụng."

Hai năm gần đây ngành đào tạo idol có khởi sắc, giám đốc điều hành của Gia Thụy Truyền Thông, Trương Sở Thụy đã ra lệnh mở lại bộ phận

đào tạo thần tượng đã bị kẹt trong nhiều năm, show Tuyển chọn Idol nữ năm ngoái công ty đưa Hứa Tinh Duyệt cùng với mấy thực tập sinh khác đi, quán quân là Hứa Tính Duyệt, chính cô ấy cũng cố gắng tranh đua, năng lực tốt lại hút được fan, số phiếu nhận được nhiều rồi debut ở vị trị center*, giá trị con người tăng cao.

(*) Vị trí Center – hay C vị nghĩa là vị trí trung tâm, thường dùng để chỉ thành viên trong nhóm nhạc. Ở đây Hứa Tinh Duyệt debut C vị trong nhóm nhạc nữ từ show tuyển tú. Thường C vị là người đứng giữa, trung tâm khi lên sân khấu, quay chụp quảng cáo nhóm, vvv. Ngoài ra C vị này thường có tài nguyên ngon nghẻ, độ phủ sóng nhất định. Vì vậy vị trí này các thí sinh tham gia các show tuyển tú đều muốn được C vị.

Nhóm nhạc nữ mà Hứa Tinh Duyệt trực thuộc hiện đang là nhóm nhạc có độ quốc dân cao, nhân khí của cô ấy cũng đứng trong hàng top, hai công ty cùng nhau phối hợp không đến một năm giá trị thương hiệu đã tăng vọt lên đứng ở vị trí thứ ba trong danh sách các nhóm nghệ sĩ nữ, tương đối mạnh.

Hôm nay sếp Trương kêu cô và Hứa Tinh Duyệt về đây họp chính vì show Tuyển chọn Idol nam của năm nay.

Lúc đến phòng họp, quản lý cấp cao của công ty truyền thông thuộc tập đoàn Phong Tấn đã đến.

Sếp của Ôn Lệ – Trương Sở Thụy mặc chiếc váy đơn giản, đang trò chuyện vui vẻ với quản lý cấp cao, trên mặt chỉ trang điểm nhẹ không đeo trang sức, trông chị ấy rất thông minh khôn khéo.

“Tới đây.” Trương Sở Thụy ý bảo Ôn Lệ chào hỏi, “Đây là giám đốc Lý.”

Ôn Lệ vươn tay: “Chào ngài giám đốc Lý, hy vọng lần này chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Giám đốc Lý cười ha hả khen: “Gia Thụy quá tốt, từ sếp đến nghệ sĩ ai cũng là đại mỹ nữ.”

Trương Sở Thụy lập tức che miệng, cười đến thẹn thùng: "Giám đốc Lý, ngài cứ nói quá, lần trước ngài cùng phu nhân đến tham dự bữa tiệc, nếu không phải biết đó là phu nhân của ngài thì tôi đã ký hợp đồng với vợ ngài để cô ấy debut đấy."

Ông ta cười ha ha, nếp nhăn che kín khóe mắt.

Hai người cứ thay nhau khen ngợi đối phương, Hứa Tinh Duyệt ở một bên đứng dậy, giọng nói mềm mại: "Chào đàn chị ạ."

Ôn Lệ cười tủm tỉm nhìn cô ấy, giọng nói còn mềm mại hơn cô ấy: "Giọng của đàn em không sao chứ?"

Tuy rằng Hứa Tinh Duyệt không phải là ca sĩ được đào tạo trường lớp nhưng dù sao cũng đi theo hình mẫu idol hát nhảy, giọng nói rất quan trọng cho nên Trương Sở Thụy lập tức nhìn qua: "Giọng nói của em bị sao à?"

Vẻ mặt Hứa Tịnh Duyên phát ngốc: "Giọng của em không có vấn đề gì hết."

"Phải không?" Vẻ mặt Ôn Lệ kinh ngạc, "Vừa mới ở cửa thang máy chị nhìn thấy em nhưng em đi thẳng qua người, chị còn tưởng giọng em bị làm sao nên không tiện chào hỏi người lớp trên chứ, hay do hôm nay em không đeo kính áp tròng nên không thấy chị?"

Cô không nói việc mình chào hỏi trước, biết đối phương cố tình kênh kiệu, không nhanh không chậm cho đàn em một bậc thang đi xuống, dù sao Hứa Tinh Duyệt không phải kẻ ngốc chắc chắn hiểu ý của cô, chỉ cần dừng lại đúng chỗ tránh lưu lại ấn tượng không tốt cho giám đốc Lí.

Đương nhiên Hứa Tinh Duyệt nghe hiểu, sắc mặt có chút khó coi, chỉ gật đầu với Ôn Lệ: "Xin lỗi đàn chị, đúng là sáng nay em không mang kính áp tròng nên vừa nãy mới không nhìn thấy chị."

Ôn Lệ rất rộng lượng xua tay: "Không sao, dù gì em cũng không cố ý, nếu là cố ý thì em phải đến học một lớp lễ nghi rồi."

Căn bản giám đốc Lý không nghe ra nên vui vẻ hớn hở nói: "Quan hệ chị em các cô không tệ nhỉ, đợi chương trình lên sóng không khéo nhờ tình chị em lại có thể hút thêm một đợt fan đấy."

Trương Sở Thụy cong cong khóe môi, nhàn nhạt nói: "Nếu bị cận thì hoạt động hai tháng này hủy đi, đi làm phẫu thuật, không lại vào ngày nào đó nhìn thấy chị cũng không biết chào hỏi."

Hứa Tinh Duyệt đang hot, hủy các hoạt động hai tháng đi thì kiếm được tiền ít đi nhiều.

Cô ấy khẩn trương nhỏ giọng nói: "Thực sự xin lỗi, lần sau em sẽ chú ý mang theo kính áp tròng."

Nói xong, Trương Sở Thụy ừ một tiếng: "Không chậm chễ thì giờ nữa, lát nữa giám đốc Lý còn có việc, mở họp thôi."

Nội dung chủ yếu của cuộc họp xoay quanh show tuyển chọn Idol nam đang chuẩn bị ghi hình. Mà Hứa Tinh Duyệt là quán quân năm trước, cùng với Ôn Lệ tham gia vào show này với tư cách là cố vấn.

Show tuyển chọn nữ mùa trước có nhiệt độ cao cho nên bản nam năm nay, ban tổ chức đưa ra vài sáng kiến mới. Trước mắt, mới chỉ công bố đội hình mentor (cố vấn), giữ bí mật về người đại diện nhà sản xuất (PD), bao gồm các thực tập sinh, nhân viên liên quan đều phải kí hiệp định bảo mật, bảo đảm account markerting không thu được tiếng gió, poster công bố chỉ dùng bóng người, để tới ngày ghi hình chương trình tạo bất ngờ cho khán giả. Sau đó, lại đi pr tạo độ nóng cho đề tài, như vậy tỉ lệ quan tâm của tập đầu tiên đã được bảo đảm.

Mỗi vị cố vấn đều phải chuẩn bị cho mình một tiết mục solo trong tập đầu. Để làm nổi bật thế mạnh của từng vị cố vấn, giai đoạn của người cố vấn được mở hoàn toàn. Vì thế mỗi ngày Hứa Tinh Duyệt đều luyện giọng trên máy chạy bộ, nhưng kế hoạch rõ ràng muốn để lại tiết mục hào quang cho Ôn Lệ.

Cô ta nhịn không được hỏi: "Đàn chị cũng chuẩn bị sân khấu ạ?"

Giám đốc Lý cười nói: "Đương nhiên không cần."

Cô chỉ cần xuất hiện với khuôn mặt là ok hết rồi.

Tư bản trong sạch, chỉ với độ quốc dân của Ôn Lệ đã không cần dùng sân khấu solo để hút fans rồi. Ngược lại còn có thể hấp dẫn không ít người qua đường không quan tâm nhiều đến mấy show tuyển tú kiểu này tới xem.

Trong lòng Ôn Lệ thấy may mắn vì bản thân không cần đến phòng luyện tập chịu khổ, nhưng với tinh thần làm việc chuyên nghiệp vì tiền, vẫn nói: "Nếu chương trình yêu cầu thì –"

Giám đốc Lý: "Mỗi nghề đều có sở trường riêng, chúng tôi biết cô Ôn xuất thân làm diễn viên, hát hay nhảy chắc chắn không được tốt, sẽ không miễn cưỡng cô Ôn, yên tâm đi."

Ôn Lệ nhìn Trương Sở Thụy.

Bà chủ không nói với bọn họ, cô ra nước ngoài làm thực tập sinh rồi mới làm diễn viên sao?

Không cần chuẩn bị đương nhiên vẫn tốt nhất rồi, Ôn Lệ mừng rỡ thả lỏng.

Cuộc họp bắt đầu rất nhanh, hai bên hợp tác như nào đều đã ghi rõ ràng trong hợp đồng. Hôm nay chủ yếu nói về chi tiết, sau khi giám đốc Lý rời đi không lâu, Ôn Lệ cũng dự định rời đi.

Văn Văn giúp cô hẹn buổi chiều đi cửa hàng C để thử set đồ cao cấp của nhãn hiệu SKP, lễ phục đã chuyển từ Pháp sang, lát nữa sẽ mặc để tham gia buổi từ thiện long trọng.

Hứa Tinh Duyệt vốn dĩ đi sau cô, đột nhiên gọi cô lại.

Ôn Lệ quay đầu lại, giọng nói mang theo ý cười: "Tìm chị để cử vài nhãn hiệu kính áp tròng hả?"

Biểu cảm của Hứa Tinh Duyệt đanh lại vài giây, đột nhiên thân mật ôm tay Ôn Lệ, vẻ mặt thích giúp đỡ mọi người: "Không phải cái này đâu. Đàn chị, chị không biết hát nhảy, nếu gặp vấn đề chuyên môn trong lúc ghi hình, chị có thể hỏi em bất cứ lúc nào, em biết gì sẽ nói hết, tuyệt đối không làm đàn chị bị vướng vào tin nhảm nói không biết hát biết nhảy còn đảm nhận vị trí cố vấn."

"……"

Cái dòng "Từng có một năm huấn luyện ở công ty nước ngoài" trên Baidu có phải bị xóa rồi không?

Ôn Lệ vừa muốn nói gì đó, sếp Trương trong văn phòng đang kiểm tra chi tiết hợp đồng gọi: "Ôn Lệ vào đây, chị có chút việc muốn nói với em."

Cô không phản ứng lại với Hứa Tinh Duyệt, lần nữa quay lại phòng họp.

Không có người khác, cô thả lỏng không ít, ngồi xuống cạnh Trương Sở Thụy, chống cằm hỏi cô ấy, ngữ khí lười biếng: "Chuyện gì ạ?"

Trương Sở Thụy nói: "Em làm trò với Hứa Tinh Duyệt trước mặt giám đốc Lý là có ý gì? Gần đây cô ấy rất nổi tiếng với Phong Tấn, có phải em ngại tài nguyên quá nhiều nên không cần nữa, đúng không?"

Ôn Lệ nói: "Vậy vừa nãy chị giúp em nói chuyện làm chi?"

Trương Sở Thụy kéo dài giọng đạo đức giả: "Em là cây rụng tiền lớn nhất của chị, tất nhiên chị không thể vì cô ấy mà đắc tội em rồi."

Ôn Lệ lại tiếp tục, nhưng bây giờ không còn giọng điệu tủi thân mà mang theo chút đắc ý.

Trương Sở Thụy đã quen với bộ dạng vịt chết còn cứng miệng của Ôn Lệ, nói vô chính sự: "Đừng chém, chồng của em dạo này có rảnh không? Em nói với cậu ấy, nếu cậu ấy chấp nhận làm khách mời một tập thì càng tuyệt, dù gì duyên người qua đường của cậu ấy vốn tốt hơn em. Mặc dù

trong tập đó, thời lượng lên hình của cậu ấy không nhiều, nhưng lại tình cờ liên hệ với show thực tế vợ chồng em nhận."

Chuyện này để tư bản nhúng tay vào có phần thái quá, đây mới chỉ là một show tuyển chọn, so với địa vị trong giới thì chẳng cao hơn ai đâu.

Ôn Lệ không vui, uyển chuyển nói: "Chị trực tiếp đi tìm người đại diện của anh ấy thì tốthơn đấy."

"Người đại diện anh ấy nói bản thân không làm chủ được."

"Vậy chị đi tìm boss của công ty bọn họ đi."

"Không đi." Trương Sở Thụy nhíu mày lập tức cự tuyệt, "Vợ của người ta ở ngay trước mặt chị, chì cần gì phải khổ tâm đi cầu xin người khác."

Người vợ hợp đồng còn không bằng những người khác đâu.

Ôn Lệ nhấp môi: "Em nói cũng chưa chắc anh ấy sẽ đến."

Gameshow vợ chồng được ghi hình, vợ chồng người ta thì ở nhà cùng nhau ghi hình còn cô và Tống Nghiên thì mỗi người một nơi, còn phải làm phiền đội phải chia làm hai camera để quay bọn họ.

Trương Sở Thụy rất năng suất nói: "Vậy giờ em gọi điện cho cậu ấy, nếu cậu ấy không vui thì để chị nói chuyện với người ta"

"……"

"Như thế rồi, sao em không gọi đi?"

Cô dám mặc cả với người đại diện của mình nhưng lại không thể làm vậy với bà chủ của mình.

Ôn Lệ đành phải móc di động ra gọi điện cho Tống Nghiên.

Bên kia rất nhanh đã bắt máy, tiếng nói thanh trầm truyền tới: "A lô."

“Anh có trở về không?”

“Không, có việc gì à?”

Giọng Ôn Lệ nói như bình thường: “Ừm, vậy anh có thể trở về sớm hơn chút không?”

Bên kia trầm mặc vài giây, giọng nói giãn ra: “Có việc gì không, em muốn anh trở về sao?”

“Anh suy nghĩ nhiều rồi.” Cô lập tức nhìn về phía Trương Sở Thụy cố ý lớn tiếng: ” Sếp Trương, nghe thấy chưa, em nói cũng vô dụng tự chị nói với anh ấy đi.”

Làm ăn mà dễ dàng từ bỏ như cô thì không cần nói gì trực tiếp tuyên bố phá sản là tốt nhất.

Trương Sở Thụy thấy người phụ nữ Ôn Lệ này thật sự không có tâm trong chuyện này, nói: “Vậy em làm nũng với cậu ấy đi.”

Phụ nữ làm nũng không phải là tốt nhất sao?

Vẻ mặt Ôn Lệ kháng cự, trong mắt viết “Bà đây cũng không phải cái loại tiểu đa tinh, tôi cao quý tôi lãnh diễm, tôi là nữ vương đại nhân.”

Sợ bà chủ không hiểu được ánh mắt ngầm của mình, Ôn Lệ kiên quyết từ chối: “Muốn thì chị làm đi, em không làm.”

Trương Sở Thụy cạn lời với cô: “……Cậu ấy đâu phải là chồng chị, chị làm nũng với cậu ấy làm gì?”

Ai ngờ đầu dây bên kia Tống Nghiên nghe được cuộc đối thoại liền mở miệng: “Cô Ôn.”

Ôn Lệ thái độ không được tốt lắm: “Thế nào? Không về thì thôi, cúp máy đây.”

Giọng nói được truyền đi qua thiết bị, giọng nói của cô dù mềm mại, trong veo, nhưng chính là sẽ không nói gì tốt đẹp.

Tống Nghiên cười vài tiếng, nhàn nhạt nói: "Em làm nũng với anh, anh sẽ vềngay lập tức."

"?"

Đơn giản như vậy, chắc chắn là có âm mưu, vậy cô nhất định sẽ không làm nũng.

——

Chương 5

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Trong nhà chỉ có Ôn Lệ là nữ, còn lại đều là nam, không ai dám tranh sủng với cô, từ nhỏ Ôn Lệ đã ngẩng cao đầu nhìn người khác. Ông ngoại đối xử với cô vô cùng tốt, hai người cậu đối cô tốt không kém. Mặc dù ba con cô bình thường không gặp mặt nhau nhưng ông ấy thường xuyên gọi điện thoại hỏi thăm tình hình gần đây của cô thế nào. Còn có đứa em trai thối, ngoài miệng thì luôn nói chán ghét cô nọ nhưng lại chả bao giờ dám ngỗ nghịch với cô.

Nói Ôn Lệ là "công chúa nhỏ" thì có chút ra vẻ, nhưng ba chữ "nữ bá vương" thì cô chắc chắn gánh nổi.

Cô cứng rắn nói: "Không nói đấy."

Dứt lời thì bấm kết thúc cuộc gọi.

Sau đó cô chột dạ nhìn sang Trương Sở Thụy: "Nếu chị muốn anh ấy đi, thì em sẽ liên hệ với ông chủ công ty anh ấy, Bách Sâm, dù sao em thân với anh ấy hơn."

Mí mắt Trương Sở Thụy nhảy hai lần, không nhịn được nói: "Chịu em luôn, không thân với người chồng cùng hộ khẩu với mình mà lại đi thân với ông chủ của cậu ấy."

Nói đi nói lại thì Bách Sâm được coi như là ông chủ của Tống Nghiên vì hợp đồng nghệ sĩ của Tống Nghiên kí với Bách Thạch. Vốn dĩ sau khi Tống Nghiên giải ước với Giải Trí Hoa Sâm – một công ty lớn ở trong nước thì tự lập phòng làm việc, Tống Nghiên cầm trong tay 26,18%, cũng là cổ đông lớn thứ hai trong công ty, nhưng do anh chưa bao giờ đi giải quyết chuyện của công ty, nên cùng lắm anh chỉ là một CEO trên danh nghĩa, thực quyền ở trên tay Bách Sâm.

"Tụi em là bạn thân."

Chuyện CEO chấp hành Truyền Thông Bách Thạch, Bách Sâm là bạn thân cô, ở trong giới không có mấy người biết nhưng Ôn Lệ cảm thấy chuyện này chả có gì để lừa gạt Trương Sở Thụy cả.

Lúc trước cô lừa cả nhà chạy qua nước ngoài làm thực tập sinh, bị người cậu không có tình người của cô thẳng tay xách về, ông cậu thay cô thanh toán tiền vi phạm hợp đồng nói, nếu cô không từ bỏ ý định làm minh tinh, thì tự mình trả số tiền vi phạm hợp đồng này, mặc kệ tương lai cô ở giới giải trí ra sao, thì đừng có mơ rằng mình sẽ nhận sự giúp đỡ từ gia đình.

Mà trong lúc đó, Trương Sở Thụy lại chịu kí với cô, giúp cô giải quyết tiền hợp đồng.

Tuy không biết Trương Sở Thụy có coi cô là em gái không, nhưng trong lòng cô đã xem Trương Sở Thụy là chị gái của mình rồi.

Ôn Lệ lại hỏi: "Hay là giờ em đi liên hệ với Bách Sâm nhé?"

Trương Sở Thụy nhìn cô hồi lâu không lên tiếng, một lúc sau mới lắc đầu, ngữ khí bình tĩnh: "Thôi, chuyện này để qua một bên đi."

"Ò."

"Nhưng chị khuyên em phải nhanh chóng kêu Tống Nghiên về, hai em đi quay chương trình thực tế vợ chồng mà cứ tách ra như vậy, sao được chứ." Trương Sở Thụy liếc cô, "Việc này chỉ cần làm nũng là có thể giải quyết, chả hiểu em ngoan cố cái gì nữa."

Ôn Lệ vẫn như cũ nói: "Cả đời em chỉ làm nũng với ông ngoại thôi, cho nên em không biết cách làm nũng với người khác."

Tất nhiên Trương Sở Thụy không tiếp thu cái lí do thoái thác vớ vẩn này của cô: "Tống Nghiên là chồng em, không phải người khác."

Ôn Lệ im lặng không lên tiếng.

Trương Sở Thụy cảm thấy có điều gì đó không ổn: "Sao mà hai người tới được với nhau hay vậy?"

Tuy rằng lúc đó Ôn Lệ bị chửi rất nhiều, nhưng hiệu ứng marketing cp vẫn còn, tạm coi như trong thời kì đỉnh cao của sự nghiệp. Còn Tống Nghiên, tuy anh không đi con đường lưu lượng nhưng lại có rất nhiều fan bạn gái trẻ tuổi, danh tiếng và duyên người qua đường đều rất cao. Ở các bảng xếp hạng trên weibo, số liệu còn hơn cả lưu lượng. Tình cảnh lúc đó của hai người thật sự không thích hợp để yêu đương.

Gánh một áp lực lớn như thế, không màng tới sự phản đối của hai công ty, trực tiếp công khai, không bao lâu sau tuyên bố kết hôn. Trả một cái giá lớn như thế rồi kết quả sau hai năm, danh hiệu vợ chồng hợp đồng lan truyền khắp nơi, tài khoản Weibo "Hôm nay Tống Nghiên và Ôn Lệ ly hôn chưa?" lập được khoảng 2 năm, đã có hơn 80 nghìn fan.

Sao nhìn trúng nhau được?

Không thể nói ra được, có lẽ do nhu cầu đôi bên, cô cần một người giúp cô khống chế dư luận, còn Tống Nghiên cần một người để kết hôn.

Ôn Lệ biết rõ nguyên nhân mình kết hôn, nhưng từ trước đến nay cô vẫn chưa hiểu lí do tại sao Tống Nghiên chịu đồng ý kết hôn.

Lúc ấy tai tiếng xào cp chưa xong, cô được mời tham gia một show thực tế.

Tống Nghiên là diễn viên điện ảnh, anh chưa từng tham gia vào lĩnh vực phim truyền hình, bình thường thì các TV show kiểu này anh sẽ không tham gia nhưng không hiểu sao ekip chương trình lại mời được anh, rồi để anh làm khách mời đặc biệt trong hoạt động ấy nữa chứ.

Hứa Minh tay trong tay với Trịnh Tuyết đi thảm đỏ cùng nhau, trước máy quay, hai người nở một nụ cười ngọt ngào.

Trong hot search, anti của Ôn Lệ điên cuồng chửi bới, trào phúng cô dưới đề tài Minh Trịnh, họ lấy tấm ảnh trắng đen tự photoshop cùng với

ảnh chụp chung của Hứa Minh và Trịnh Tuyết để làm đối lập. 'Mỹ danh' rằng: Kết cục của Tuesday.

Nhưng những người đó không biết, nghệ sĩ dù gọn gàng toả sáng cỡ nào thì họ cũng là người, cũng bị những câu thóa mạ, mắng chửi làm cho đau khổ tới tột đỉnh.

Ôn Lệ không thể nhờ cậu mình giúp đỡ, lúc trước đã nói rõ, nếu cô muốn làm nghệ sĩ thì phải chịu đựng được những lời khó nghe đó.

Nhưng Ôn Lệ không ngờ khả năng chịu đựng của mình kém như vậy.

Làm nghệ sĩ, không phải cô không có khả năng chịu đựng nhưng cô cảm thấy sự chênh lệch này quá lớn, lớn hơn cả sự chịu đựng của cô. Lúc vừa mới nổi, trong mấy tháng cô có thêm hơn 1 ngàn 1 triệu fans, có rất nhiều fan mới nhắn tin thổ lộ với cô. Mà chỉ vì Hứa Minh công bố tình cảm, cộng thêm dư luận lẫn lộn, mà những tin nhắn từ thổ lộ thành chửi mắng.

Cô vốn dĩ chỉ muốn lẳng lặng khóc một mình trong phòng hóa trang mà thôi, ai ngờ Tống Nghiên đi nhầm vào phòng.

Ôn Lệ vừa tức giận vừa xấu hổ, cô khóc rất xấu, mặt thì đầy nước mắt nước mũi, căn bản nhìn không nổi.

Cô dùng tay che gương mặt, vừa khóc thút thít vừa nói: "Đàn anh, anh có thể coi như không thấy được không?"

Kết quả người đàn ông này nói: "Hình như không ổn lắm."

Haizzzz

Nếu lúc đó đổi thành Ôn Lệ đã được rèn luyện tâm thái như bây giờ, cô mặc kệ luôn đám anti fan đó, mấy người muốn mắng gì thì mắng, tôi mà khóc thì tôi thua, căn bản không cần thiết đi kí cái hợp đồng hôn nhân với Tống Nghiên…

Tất nhiên Ôn Lệ không thể nói thật, cô gãi gãi mặt: "…… Chắc do yêu tới mù quáng."

Lúc đầu vì bị vẻ ngoài của đối phương mê hoặc, không thèm quan tâm gì cả mà đi công khai, công khai xong mới nhìn đối phương không mấy vừa mắt.

Cũng quá tùy hứng rồi đó.

May mà hai người đều là nghệ sĩ có nhan sắc đỉnh cao, dù chả có miếng cp cảm nào nhưng vẫn có fan nhan sắc ủng hộ, cho nên CP Muối mới không bị nguội lạnh.

Trương Sở Thụy lườm một cái: "Hai người giỏi đấy."

Ôn Lệ "khụ" một tiếng: "Ờ, buổi chiều em còn phải thử lễ phục, em đi trước nha."

"Đi đi."

Một đường xuống lầu, xe bảo mẫu đã chờ sẵn ở chỗ đỗ xe.

Sau khi lên xe cô phát hiện Văn Văn đang ngồi hàng ghế sau, trên ghế phụ là một nhân viên công tác đang khiêng cái camera.

Các show thực tế không kịch bản đều như vậy, chỉ có cách thu thập tài liệu sống thực tế càng nhiều càng tốt, mới có thể đảm bảo rằng show có đủ hiệu ứng đa dạng có thể bị cắt. Vì vậy, quay chụp từng phân đoạn là điều bắt buộc.

Ôn Lệ chào hỏi với người quay phim, Văn Văn đưa cho cô một hộp cơm trưa.

"Chị, buổi chiều đông người nên sẽ kẹt xe, chị chịu khó ăn ở trên xe nhé."

Chuyện thường ở huyện, cô đã quen rồi.

Ôn Lệ mở hộp cơm trưa ra, nụ cười biến mất trong nháy mắt.

Bông cải xào với nấm hương, thêm chút cơm và chút thịt ức gà.

Do tối qua cô tham ăn, lén lút ăn thêm một bữa khuya, chuyên gia dinh dưỡng lại cắt giảm khẩu phần ăn của cô.

Ôn Lệ: "Văn Văn, em ăn không?"

Văn Văn vỗ vỗ bụng: "Em ăn rồi, chị Đan dẫn em đi ăn buffet rồi."

Gần như ngay lập tức, cô không thèm quản lí biểu cảm của mình, lập tức nhíu mày, vẻ mặt không vui.

Làm nghệ sĩ chả tốt đẹp tí nào.

Người sáng suốt đầu biết vì sao cô không vui, anh quay phim bỗng đặt một câu hỏi cũ mèm, kéo đề tài về người nào đó: "Cô Ôn không vui à? Có phải nhớ thầy Tống không?"

Quay bốn cặp vợ chồng, chỉ có cặp này là quay riêng lẻ, anh quay phim rảnh rảnh phải nhắc tới đối phương một xíu, nếu không thì quay thành show thực tế nói về cuộc sống cá nhân hằng ngày mất.

Ôn Lệ đáp theo bản năng: "Ai thèm nhớ anh ấy."

Sau đó cô nhớ lại những lời này rất có thể sẽ lên TV, nghĩ nghĩ làm sao mới có thể cứu vớt lại một xíu, cô nhấp môi, cứng đờ nói: "Chỉ có một chút xíu thôi."

Người quay phim sửng sốt, cười phá lên…

Ôn Lệ không biết anh quay phim này cười gì, cô vừa ăn cơm vừa nói chuyện nhảm với người ta, tiện mồm hỏi thăm tình huống của ba cặp vợ chồng kia.

Chủ đề đầu có kịch bản là "bất ngờ", còn phát huy như thế nào thì phải tùy theo các khách mời. Ba cặp vợ chồng khác, từng người từng người

chuẩn bị những bất ngờ vui sướng, từ nhỏ đến lớn cho đối phương, chỉ có kế hoạch quay chụp của cô và Tống Nghiên là chậm chạp nên mãi mới không bắt đầu.

"Cô Ôn muốn có bất ngờ hay món quà gì từ thầy Tống không?"

Ôn Lệ không yêu cầu gì nói: "Chỉ cần anh ấy còn sống đã là bất ngờ cũng là món quá lớn nhất đối với tôi rồi."

Cô chả có yêu cầu gì đối với Tống Nghiên, quan hệ của hai người là vợ chồng trên hợp đồng, tất nhiên cô sẽ không dùng những tiêu chuẩn kì vọng của người vợ bình thường với chồng mình rồi áp anh.

Anh còn sống là tốt lắm rồi, sợ lúc hai người còn ly hôn, "ầm" một tiếng cô thành quả phụ.

Người quay phim ngạc nhiên.

"Làm sao vậy?"

Ôn Lệ cho rằng mình nói hơi trừu tượng, đáp án mơ hồ, nên anh quay phim mới không biết đáp sao.

Anh quay phim cười nói: "Không có gì, chỉ cảm thấy cô Ôn rất biết nói chuyện."

Ôn Lệ: "?"

Côsẽ không ngờ tới anh quay phim đã nghĩ kĩ nên làm sao với cảnh này thay tổ hậu kì luôn rồi.

Anh nói ý tưởng này cho tổ đạo diễn nghe. Vào buổi tối, trên tài khoản Weibo chính thức của 'Thế Gian Có Người' đăng một bài viết.

—— "Chỉ cần anh còn tồn tại trên đời, thì đó là món quà lớn nhất đời em".*

—— Trong lúc ghi hình, câu nói này đã khiến người quay phim cảm động.

(*) câu này chị Lệ nói theo kiểu bình thường, nhưng qua tay chú quay phim và tổ đạo diễn lại thành tình ý sâu sắc nên mình sửa chút cho nó thâm tình.

[Người này biết nói chuyện quá đi.]

[Rốt cuộc đây là danh ngôn tuyệt thế của vị khách mời nào vậy!!]

[Fan CP Muối biết đây chắc chắn không phải những lời mà Tam Lực và Mỹ Nhân có thể nói, ba cặp còn lại các người cứ bàn luận đi.]

[@Ôn Lệ Litchi @Tống Nghiên, hai người mau nhìn xem người ta kìa!]

[Đừng có tag @Ôn Lệ Litchi và @Tống Nghiên được không? Các người cứ @Ôn Lệ Litchi @Tống Nghiên, hai người họ sẽ tự ti đó. Ngoan, tui hỏng c`ần @Ôn Lệ Litchi @Tống Nghiên, bọn họ không học được cái kiểu đó đâu.]

Chính chủ Ôn Lệ đang lướt weibo: "……"

Đây là tuyệt thế danh ngôn của Ôn Tam Lực cô đấy! Tuy rằng ý của cô không phải theo nghĩa mà quay phim hiểu nhưng nó không quan trọng, quan trọng đó là lời cô nói.

Ôn Lệ không rõ Tống Nghiên có nhìn thấy tin tức hay comment được tag hay không. Nhưng chắc là không đâu, dù sao tỉ lệ các nghệ sĩ nhi`ều fans nhìn thấy những tin tức hay comment tag đó là rất nhỏ.

Không thấy càng tốt, đỡ công cô tốn miệng lưỡi đi giải thích.

–

Thật tẻ nhạt khi quay phảiba ngày tư liệu sống, rõ ràng là show thực tế vợ ch`ồng, thế mà qua đến bên Ôn Lệ lại thành cuộc sống hằng ngày của nữ nghệ sĩ.

Gần đây cô có vài quảng cáo, đại ngôn thương mại, tất cả đều quay ở Yến Thành hoặc ngoại ô xung quanh, có mấy kịch bản ở trong tay chị Đan, vẫn chưa quyết định nên diễn bộ nào. Chị Đan phải cãi cọ với đám tư bản, hai năm trước sự nghiệp mệt mỏi bận rộn, cả ngày phải làm việc 24/24, cả năm không có ngày nào là không ở đoàn phim, danh hiệu 'nữ hoàng rating' cô không dám nhận, dù sao cô không phải là người duy nhất có thể ổn định rating trong đám tiểu hoa đán, cho nên đây là kì nghỉ khó khăn lắm mới có được trong 1 năm của cô.

Quay mấy ngày, cô và người quay phim đã thân thiết với nhau.

Ôn Lệ cầu xin anh quay phim lúc đưa tư liệu sống nên chọn lựa kĩ một chút, sau khi show phát sóng, thì người xem chả quan tâm cô và Tống Nghiên có cảm giác cp gì đó hay không, mà chỉ chú ý gương mặt mỹ miều của cô là được.

"……" Anh quay phim dở khóc dở cười, "Cô Ôn à, buổi tối ngày mai phải livestream đấy, tôi không thể giúp cô tìm tư liệu sống được, cho nên cô phải tự cố lên."

Giờ Ôn Lệ mới nhớ ra có vụ livestream, đây là phân đoạn mùa hai tự thêm vào.

Ôn Lệ từng tham gia mấy phòng livestream bán hàng, nhưng tất cả đều của các chủ bá*, cô chỉ ngồi bên cạnh phụ trách nói khẩu hiệu, nói hai câu quảng cáo, giúp bốc thăm thưởng, cũng có phối hợp tuyên truyền sản phẩm, bên cạnh cũng sẽ có nhân viên công tác phụ trách cue lưu trình.

*chủ bá: chủ phòng livestream.

Cái phòng phát trực tiếp ấy được ekip chương trình cố ý thiết kế để thỏa mãn tâm hồn khán giả, cho họ xem 'cuộc sống thực' của nghệ sĩ, ngay cả kịch bản cũng không có, mọi thứ là những sinh hoạt hằng ngày của khách mời.

Ôn Lệ thấy đau đầu.

Buổi chiều hôm sau, Ôn Lệ suy nghĩ về vụ livestream, lúc quay chụp quảng cáo nhãn hàng ở studio cũng nghĩ, ngồi xe về nhà cũng nghĩ, còn lo lắng sốt sắng nên tương tác với người xem như thế nào.

Người quay phim hôm nay mở họp, không ở trên xe. Ỷ không có camera, Ôn Lệ lên mạng xem đi xem lại các video của các võng hồng*, xem họ tương tác thế nào.

*võng hồng: người nổi tiếng trên mạng

Những người này lợi hại ghê, một miếng kịch bản cũng không có, vậy mà miệng có thể nói liên tục không ngừng nghỉ, lại không hề thấy tẻ nhạt.

Không được, cô không thể livestream một mình được, quá xấu hổ.

Đầu tiên cô liên hệ ekip chương trình, họ cho biết sẽ không ép hai người phải có mặt, chỉ cần có một người tương tác là được.

Ôn Lệ không có biện pháp, chỉ có thể liên hệ Tống Nghiên, nếu hiện giờ anh ấy mua vé máy bay về Thượng Hải gấp thì mới kịp cứu trận.

Nhắn Wechat sợ anh không xem, Ôn Lệ trực tiếp gọi điện thoại.

Vừa gọi xong thì đầu bên kia đã bắt máy, cô nói thẳng: "Thầy Tống, anh thật sự nhẫn tâm để tôi livestream một mình tối nay à?"

Tống Nghiên bình tĩnh nói: "Xin lỗi, anh vừa có việc đột xuất nên không về kịp được."

Tay Ôn Lệ nắm thành quyền.

"Được, anh muốn về hay không thì tùy."

Cô lạnh lùng cúp điện thoại, không biết Tống Nghiên đang bật loa ngoài.

Trong phòng khách sạn, Tống Nghiên đang trong quá trình ghi hình, gương mặt anh khá bình tĩnh dù bị cúp điện thoại, nhưng các nhân viên công tác quay quanh không nhịn được mà hít hà một hơi.

Phó đạo diễn vò đầu, có chút bối rối: "Cô Ôn tức giận rồi à?"

Tống Nghiên cất điện thoại: "Chắc thế."

"Vậy thấy Tống định biến bất ngờ vui vẻ thành bất ngờ sợ hãi sao?"

Anh cười nhẹ: "Có lẽ."

Người đàn ông nói chuyện nhẹ nhàng bâng quơ, hốc mắt sâu, lông mi rủ xuống che giấu tầm mắt.

Sắc đẹp đỉnh cao, khí chất thanh lãnh, kiên nhẫn đối đãi với nhân viên công tác, ngay cả vợ mình giận cũng không oán than ekip chương trình, phó đạo diễn nuốt nước miếng, cảm giác bản kế hoạch này của mình thật tội lỗi, biết rõ tình huống của hai vị này khác với ba cặp kia mà còn an bài cái kế hoạch này.

Kịch bản hai tập đầu là hai chữ ngạc nhiên, hỏi trước người phụ trách quay chụp hỏi Ôn Lệ là muốn bất ngờ gì từ Tống Nghiên, kết quả trả lời là….

Còn sống.

Ekip chương trình cũng chẳng thể làm Tống Nghiên giả chết, sau đó sống lại trước mặt Ôn Lệ được.

Cho nên ekip chương trình nghĩ ra một kế hoạch, đó là đợi Ôn Lệ livestream được một nửa, Tống Nghiên đột ngột trở về, tiểu biệt thắng tân hôn, lúc đó hiệu quả bùng nổ mạnh.

Khó khăn lắm ekip chương trình mới nghĩ ra được ý tưởng này.

"Một vấn đề cuối cùng." Nhân viên công tác cầm giấy nói, "Thầy Tống muốn nhận bất ngờ gì từ cô Ôn?"

Tống Nghiên phải chuẩn bị 'bất ngờ' cho Ôn Lệ trên đường đi, mà anh quay phim hôm nay phải đi họp nên tổ đạo diễn đã thảo luận, kịch bản phải làm ra sao, Ôn Lệ phải tạo 'bất ngờ' gì với Tống Nghiên"

Tống Nghiên phối hợp trả lời: “Muốn xem dánh vẻ khi cô ấy làm nũng.”

Nhân viên kinh ngạc: “Cô Ôn chưa làm nũng với thầy bao giờ sao?”

Anh lắc đầu: “Cô ấy thích tự mình giải quyết mọi chuyện, không muốn nhờ vả người khác.”

Giống như hai năm trước, rõ ràng hợp đồng này đối với cô chỉ có lợi chứ không hại, nhưng cô vẫn do dự rất lâu.

Phòng hóa trang, Ôn Lệ khóc như mưa, tay nắm chặt lễ phục, mặt mày lem luốc, nhỏ giọng cảnh giác hỏi anh: “…… Anh độc thân không?”

Cô gái này bị đối tượng lăng xê hại quá thảm, cho nên theo bản năng không tin tưởng tất cả đàn ông.

Tham gia show thực tế, chơi trò chơi còn hăng hơn khách mời nam, một ‘anh Tam Lực’ cả ngày bảo vệ các khách mời nữ cũng chỉ là một cô gái mới hơn 20 tuổi đầu.

Cô giống như một con mèo, cả người toàn gai nhựa, sợ bị anh lừa, may mắn Tống Nghiên có tiếng tốt ở trong giới nên cô tin tưởng anh chút xíu.

“Nếu tôi không độc thân, cần gì tìm người khác giới bác bỏ tin đồn tôi bị gay.”

“Vậy thì tốt.” Cô gật đầu

Chẳng qua tin là một chuyện, xa cách thì vẫn xa cách, cần cảnh giác vẫn cảnh giác, cô phân giới hạn rất rõ ràng.

“…… Tôi hứa sẽ không làm phiền anh.”

“Tôi cũng sẽ không cọ tài nguyên của anh, sau khi công khai thì chúng ta thân ai nấy lo, anh cứ yên tâm.”

Tổ đạo diễn cho anh xem những đoạn phim, tư liệu sống cá nhân của cô ở Yến Thành. Anh thấy giữa đôi mắt vốn đầy kiêu ngạo tự tin của cô, lộ ra vẻ hơi rụt rè, cứng đờ khi nói "Chỉ có một chút thôi", hoặc câu "Anh ấy còn sống là bất ngờ lớn nhất", Tống Nghiên biết rằng đấy không phải lời nói thật lòng, vì ở trước màn ảnh nên mới giả bộ nói vậy.

Đúng là rất biết nói chuyện, dù biết là giả nhưng vẫn làm người ta không chịu được.

Người đàn ông than nhẹ, giọng nói trầm vang mang theo mấy phần bất đắc dĩ: "Phỏng vấn tới đây được rồi, nếu không kịp chuyến bay về Yến Thành thì tôi thật sự phải quỳ xuống ván giặt đồ đấy."

Mà Ôn Lệ không hề hay biết những điều này. Buổi tối, sau khi thấy tín hiệu OK từ đạo diễn, cô kiên cường bắt đầu phòng livestream.

"Chào mọi người, hôm nay thầy Tống không ở nhà, chúng ta cùng high nào!"

Chương 6

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Mặc dù bên chương trình đã nói trước với Ôn Lệ là có rất nhiều khán giả ngồi đợi trong phòng livestream nhưng khi bắt đầu live cô vẫn bất ngờ vì sóng comment của khán giả.

Ba cặp khách mời còn lại lần lượt hoàn thành nhiệm vụ livestream từ mấy ngày trước, hotsearch cần lên đã lên rồi, đùa vui với fan cũng đã đùa rồi.

Chỉ riêng có phòng livestream của Tống Nghiên và Ôn Lệ bị trì hoãn đến tận hôm nay với lý do "Khách mời bận rộn vì thông cáo".

Càng kéo dài thì phòng livestream của họ lại càng hot, Weibo chính thức của chương trình vẫn luôn được chú ý, một dòng chữ cỡ đại "Người chủ trì chưa phát sóng" nằm chình ình trên màn hình đen, nhưng điều đó vẫn không ảnh hưởng đến độ nóng của nó, phía bên góc trái màn hình số khán giả vẫn duy trì ở mức 700-800 nghìn người đang xem, làn sóng comment trắng xóa lướt nhanh trên cái màn hình đen kịt.

[Ngày thứ n Muối không chung khung hình, nhớ anh chị quá.]

[Sao còn chưa có nữa! Mị chỉ có thể quỳ xuống cầu xin nếu họ không live thôi.]

[Ngày mai bị thu điện thoại rồi qwq, mong rằng trước khi phải đến trường mị có thể xem livestream, đứa trẻ này ham quá rùi.]

[Vẫn chưa phát sóng đúng không? Tui đi thu dọn đồ đạc về Dương Châu.]

Sóng comment vẫn đang lướt hăng say trên màn hình đen kịt thì bỗng nhiên Thế Gian Có Người đăng Weibo.

Weibo Thế Gian Có Người: "[Phòng livetream của Muối] tối nay đúng 20:00 bắt đầu phát sóng! "Mỹ Nhân" Tống Nghiên có việc nên tạm thời xin nghỉ [khóc khóc], nhưng "Tam Lực" của chúng ta @Ôn Lệ Litchi sẽ vì mọi người mà thể hiện dáng vẻ chân thật nhất khi ở nhà, nhớ đặt đồng hồ báo thức để chúng ta có thể gặp nhau tại Nước chanh TV lúc 20:00 tối nay nhé ~"

Đúng tám giờ tối bắt đầu live thật nhưng đúng là chỉ có mình Ôn Lệ trong phòng.

Theo kế hoạch ban đầu, khách mời sẽ livestream qua camera HD do tổ tiết mục lắp đặt trong nhà, nhưng hôm nay vì chỉ có mình Ôn Lệ nên chương trình đã bảo cô phải livestream bằng di động của chương trình họ, phía trên có một cái camera HD được kết nối trực tiếp lên di động, bằng cách này trên màn hình di động sẽ xuất hiện các sóng comment, cũng thuật tiện để cô tương tác với khán giả, để cho buổi phát sóng không quá tẻ nhạt.

Trên màn hình, có một loạt [?] quét ngang qua.

[???]

[Tôi còn tưởng chương trình chỉ lừa vậy thôi, ai dè Mỹ Nhân xin nghỉ thật TAT.]

[Tam Lực, chồng của chị đâu rồi?]

Ôn Lệ: "Thầy Tống bận công việc, không thể trở về."

Sau đó cô bối rối mà nói:"Mọi người comment chậm lại chút, tôi nhìn không rõ."

Sóng comment lướt nhanh qua như cơn gió, Ôn Lệ đành phải híp mắt đưa người lại gần màn hình để có thể nhìn rõ được bình luận của mọi người.

Lớp trang điểm buổi chiều chụp quảng cáo vẫn còn, vừa vặn khi lên hình trông cực kỳ đẹp, trang điểm tông đất, kẻ eyeliner hình tam giác nhỏ ở

đuôi mắt, trên môi tô son kem màu đỏ. cũng chính là màu son mới của nhãn hiệu do cô đại ngôn.

Toàn bộ lớp trang điểm rất tươi sáng, xinh đẹp vô cùng.

Cô vốn là người có cốt tương đẹp còn có gương mặt xinh đẹp mỹ miều, thêm cả làn da mềm mại của người Phương Đông, khuôn mặt có chút cảm giác con lai bởi đeo kính áp tròng màu sáng, thời điểm dí sát khuôn mặt vào màn hình nó bị phóng đại lên gấp mấy lần.

[???]

[Đừng đột ngột qua đây vậy chứ, làm trái tim của ông đây tê dại mất rồi.]

[Chị đang làm gì vậy! Chính chị không biết mình đẹp đến thế nào sao!]

[Ôi má ơi, chị lại dùng mặt sa nhân.]

"……"

Ôn Lệ bị fans nói đến xấu hổ, rụt người vềngay lập tức.

Một tin nhắn được gửi đến chiếc chiếc thoại bên cạnh, mở ra xem hóa ra là tin nhắn Wechat của người đại diện gửi đến.

"Đừng quên cảm ơn các fan tặng lễ vật."

Lúc này, Ôn Lệ rời mắt khỏi màn hình di động, bắt đầu cảm ơn fan.

"Cảm ơn 'Tam Lực con là bé cưng của mẹ" đã tặng một trăm cái tàu ngầm." Ôn Lệ không biết tặng một cái tàu ngầm mất bao nhiêu tiền nhưng vẫn nói "Cảm ơn mẹ nhiều, con có tiền, không cần tốn kém đâu."

Cô không hềcảm thấy mình bị fan chiếm tiện nghi, lười biếng đỡ cằm, đầu ngón tay vui vẻ mà chạm lên má, đôi mắt cong cong như thể rất thích cách xưng hô này.

“Đáng yêu hả, con không có mà.”

[A a a a a Tam Lực mẹ yêu con!!!!!]

[Không c`ần mẹ không c`ần con trai.]

Vừa cảm ơn xong, ngay lập tức lễ vật lại lấp đ`ầy màn hình.

“Cảm ơn ‘Không phải che dấu tôi chính là ch`ồng thân sinh của Tam Lực’ đã tặng năm mươi cái tòa nhà chọc trời, trùng hôn (*) là phạm pháp đó.”

(*) Trùng hôn (重婚): kết hôn với một người khác trong khi mình đang có vợ hoặc có ch`ồng.

[Cảm ơn, cảm ơn anh chị khiến emchết r`ồi.]

[Là đường của Muối!!!!!!]

[Mỹ Nhân:? Có cái gì đó giống như xanh r`ồiiiii.]

[Tống Nghiên online: Anh là ch`ồng thân sinh của cô ấy vậy tôi là cái gì.]

[Ha ha ha ha ha ha ha ha chúng ta chống hàng giả trực tuyến nào.]

Ôn Lệ cảm ơn một số fan đã tặng quà, cuối cùng fan trong phòng livestream đã phát hiện ra cách khiến Ôn Lệ chú ý, trước tiên họ phải thay đổi cái ID t`ầm thường của mình.

Ban đ`ầu, danh sách cảm ơn cũng chỉ có vài cái hay ho nhưng càng v`ề sau tất cả đ`ều chuyển sang hướng không đứng đắn.

Ôn Lệ thấy ngoài việc nói cảm ơn fan đã tặng quà cô cũng chả biết nói gì, khi gặp phải cái ID nào thú vị cô sẽ dừng lại tán dóc vài câu, b`ầu không khí trong phòng phát sóng không tệ, cũng rất nhẹ nhàng, cô d`ần d`ần thả lỏng, sóng comment của fan cứ lướt qua.

Cho đến khi có fans đại gia tặng lễ vật.

“Cảm ơn……”

Cô đang nói dở bỗng nhiên dừng lại, các fan bắt đầu ngó bảng lễ vật xem người vừa mới tặng lễ vật là ai.

[Ha ha ha ha ha ha ha ha ha chị em à, chế quá độc ác quá mà]

[Cái người tên ‘Tam Lực Mỹ Nhân một đêm mấy lần’ thím lăn ra đây cho em! Thím đến đây là để gây chuyện à! Thím quản tốt mình là được rồi]

[Thím xem thím làm Tam lực đỏ mặt rồi kìa!Thím! Thím quả là quá tuyệt luôn!]

[Tam Lực, chị mau cảm ơn người vừa tặng một trăm cái du thuyền đi!]

Ôn Lệ cắn môi, chỉ có thể căng da đầu nói: “Cảm ơn %& ¥# đã tặng một trăm cái du thuyền.”

[Không! Nghe! Rõ!]

[Chị là một diễn viên sao lại nói bé như vậy]

[Thất vọng unfollow, đối với fans không hề có thành ý]

[Unfollow +1]

Sau đó là hàng loạt các comment [Unfollow] tràn ngập màn hình, khiến cho người sống như Ôn Lệ phải nở nụ cười: “Phòng livestream của tôi mà bị đóng thì các bạn không hề vô tội đâu.”

[Cừ thật dám dọa cả fan, đây là người con gái tôi đã làm fan ba năm]

[Này, bác hung hăng quá đi]

[Thứ nhất, mị không phải phẫn nộ, là hung hăng]

[Thứ hai, mị không tên Ôn Lệ, mị là ‘này’]

[Thu hồi lại thái độ của bác đê.]

[Quản tốt vợ anh đi nhá @ Tống Nghiên]

Ôn Lệ nghiến răng nghiến lợi: “Không cảm ơn nữa, đừng tặng, mọi người có tặng đến tan cửa nát nhà thì tôi cũng không cảm ơn đâu.”

Cô cúi đầu gửi tin nhắn Wechat cho người đại diện, nói là chuyện này cô làm không được, cùng lắm nếu thiếu tiền từ lễ vật thì cô tự thêm vào để làm từ thiện, dù gì cô không thiếu chút tiền ấy, tuyệt đối không thể để fans bò lên đầu lên cổ cô được.

Fans liên tục nhảy lên đầu của chính chủ, còn nhảy rất cao nữa.

Kết quả chị Đan không nói gì cô: “Không sao, hiệu quả như vậy là đủ rồi, em lên hotsearch rồi.”

Ôn Lệ cạn lời.

“Chị mua cho em sao?”

“Không phải, fans đưa em lên đó.”

“?”

Cô mặc kệ cái trận cuồng phong của sóng comment mà lên Weibo xem, quả nhiên đã lên hotsearch.

Trong đó có một topic là #Tình cảm của cặp vợ chồng plastic Muối#

Vốn cô tưởng rằng do fan ấn vào rầm rộ nên đề tài này mới nổi lên, ai ngờ nhấn vào xem mới phát hiện không phải thế, mấy câu này nói theo kiểu chế nhạo theo nghĩa đen.

“#Tình yêu plastic của vợ chồng Muối# fan của cp Muối đúng chỉ là những gà tiểu học thôi, trong khi phát sóng trực tiếp hai vợ chồng lần lượt

từng người mua hotsearch, ngoài ra ba đôi còn lại tùy tiện chọn một đôi để treo lên cũng thừa sức đánh nát Muối, còn nữa trong khi livestream Tống Nghiên xin nghỉ phép mà còn khá nhiều fan không biết xấu hổ thổi phồng tình yêu của họ, đúng là dựa vào việc lộ khuôn mặt mà cắt rau hẹ fan, có gì hay không khi quảng bá quan hệ vợ chồng plastic theo kiểu này?"

[+1, cả đêm nhìn thấy mấy cái hotsearch làm tôi muốn nôn]

[Thấy không đáng giá thay cho cặp Minh Trịnh Ngôn Thuận, rõ ràng đôi này mới là ngọt nhất khi phát sóng trực tiếp]

Lại là mấy người.

Ôn Lệ hít sâu, lần nữa dùng khuôn mặt tươi cười quay về phía màn ảnh, mắt nhìn số người đang theo dõi trực tiếp ở góc bên trái.

Được thôi, Tống Nghiên không quay lại, một mình cô cũng có thể làm tăng nhiệt trong lúc phát trực tiếp, năm hotsearch đã là gì, hôm nay cô muốn làm ra mười cái hotseach.

—

Phát trực tiếp được 40 phút, ở sân bay quốc tế thủ đô, chuyến bay thứ T từ Thượng Hải đến Yến Thành hạ cánh thuận lợi.

Mới vừa xuống máy bay, Tống Nghiên mở nguồn điện thoại, những thông báo liên tiếp nhảy ra.

Trong đó thông báo trên Weibo là nhiều nhất, anh đóng thông báo của mấy tin tức liên quan đến mấy người mình không quan tâm, mấy cái điểm nóng hằng ngày trên Weibo vẫn hay gửi cho anh.

Có mấy cái liên quan đến Ôn Lệ.

Hình như lúc này anh không thích hợp về nhà, sẽ làm phiền đến cô và fan tương tác.

Sau khi xem từng cái hotsearch xong, tầm mắt anh dừng lại trên hotsearch cuối cùng có độ nóng ít nhất kia.

Tống Nghiên nhìn lướt qua nội dung lời văn trên bài đó, dùng nick chính có hơn 70 triệu lượt người follow để lại bình luận ở đó.

Tống Nghiên: [Đang trên đường về nhà nhận sự phê bình của cô Ôn.]

Chỉ trong phút chốc bình luận này nhận lại hơn một nghìn bình luận trả lời.

[??? Chính chủ mẹ nó]

[Mỹ Nhân thật!!!!]

[A a a a a bắt được Mỹ Nhân]

[@ Ôn Lệ Litchi, chồng chị đã về!!!!]

Blogger trả lời: […… Có phải Weibo của tôi không?]

[Ngài mù phải không?]

[Chắc là do tôi đăng, không biết các bạn có ấn vào ảnh đại diện để xem trang cá nhân Weibo không?]

[Tài khoản giả mà có tới 70 triệu người hâm mộ, hãy cho tôi một cái [mỉm cười]]

[Antifan được chính chủ thanh minh ngay tại trận, muốn hỏi chút mày có thấy sợ hãi không?]

[Một mình Ôn Lệ ở trong phòng phát sóng trực tiếp thôi có 3700w người đang xem, hai người Minh Trịnh Ngôn Thuận kết hợp làm trò còn không được một nửa chỗ đó, mấy người có thể biến đi không?]

[Mấy chị em đừng ầm ĩ với người này, đây là fan lớn level 12 trong super topic Minh Trịnh Ngôn Thuận(*), đã báo cáo xong rồi.]

(*)Ngoài tên gọi chung cho fandom thì mỗi fan sẽ có tên gọi riêng dành cho đẳng cấp của mình. Khi tương tác (like comt share) và được tương tác trong siêu chủ đề bạn sẽ nhận được một số điểm, điểm càng cao level càng cao, tổng cộng có 18 level, đến level 12 bạn chính thức bước vào hàng "đại lão" aka fan cốt cán. (Nguồn: Ổ kẹo bọc dao nhà Bánh Bao)

Người đại diện Kha Bân ở bên cạnh ngay từ đầu không biết cậu ta cầm điện thoại làm gì, cho đến khi ngồi lên xe, rồi thẳng đến lúc di động kêu ting ting không ngừng như phát cuồng ở trong túi.

Kha Bân trừng mắt nhìn Tống Nghiên đang nhắm mắt nghỉ ngơi: "Cậu mới đăng cái gì trên Weibo!!"

—

Phòng livestream tạo ra một trận náo nhiệt.

Fan trong nhóm ngoan ngoãn ở trong phòng phát sóng trực tiếp, không đi ra ngoài, tốc độ các bình luận trôi qua rất nhanh, có một số người mới vào xem đã bị nhấn chìm chỉ trong nháy mắt bởi hàng loạt những comment.

Ôn Lệ đang tháo trang sức, gần đây cô không hay đến thẩm mỹ viện lắm, thông cáo cũng ít, thời gian dành cho giấc ngủ dồi dào, làn da ở trạng thái không tệ, trước kia từng thấy có bình luận nói muốn xem quá trình chăm sóc da buổi tối của nữ nghệ sĩ, đúng lúc cô không biết nên làm gì trong khi phát sóng trực tiếp nên tìm chuyện này để làm.

Để di động không bị ướt, Ôn Lệ đặt điện thoại đang phát trực tiếp lên cái giá nhỏ dưới gương ở bồn rửa mặt.

Cô nhìn mình ở trong gương, còn nghiêm nói cho fan nghe các bước tẩy trang của mình: "Lớp trang điểm mắt của tôi hôm nay hơi dày, làm sạch không dễ, phải để nước tẩy trang lên mắt trong vòng mấy phút, nếu không cứ trực tiếp xoa nhẹ lên đó sẽ tạo ra những nếp nhăn ở khóe mắt."

[Chào mừng đến với lớp học làm đẹp của Tam Lực]

[Tam Lực sợ nhiều nếp nhăn mị cũng sợ nhiều nếp nhăn, bốn bỏ lên năm mị chính là Tam Lực]

[Các chị em đằng trước nên uống nhiều Cephalosporins(*) chút đi]

(*)Cephalosporin là thuốc thuộc nhóm kháng sinh β-lactam. Để điều chế Cephalosporin, cần tiến hành chiết xuất từ nấm Cephalosporium hay nấm Acremonium. Hiện tại Cephalosporin đã được điều chế qua 4 thế hệ khác nhau. Cephalosporin được chỉ định cho sự dự phòng và điều trị bệnh nhiễm trùng gây ra bởi vi khuẩn nhạy cảm với các kháng sinh này. Thế hệ đầu tiên của cephalosporin chủ yếu có tác dụng trên vi khuẩn Gram dương và các thế hệ kế tiếp đã tăng khả năng chống lại vi khuẩn Gram-âm (mặc dù thường giảm tác dụng chống lại Gram dương).

Cô bóp một ít nước tẩy trang vào miếng bông tẩy trang, sau đó dùng nó đắp lên mắt, cả hai mắt bị che khuất tầm nhìn. Ôn Lệ thấy cứ đứng như này trước màn hình có hơi ngốc, kêu một tiếng kích hoạt loa bluetooth màu xanh dương bằng giọng nói trong nhà.

“Bật một bài hát vui nhộn đi.” Không khí trong khi livestream không thể quá lạnh.

“Vâng, bà chủ.”

Sau đó loa sẽ tự động phát bài hát.

“Su He Su He Su He! Su He! Su He!” (1)

Ngay khi giai điệu trống của DJ vang lên, Ôn Lệ đã sợ hãi đến mức hai bả vai run rẩy, hôm nay cô xem livestream của một người nổi tiếng trên mạng để học tập, rồi thấy người đó mở bài hát này chơi, giai điệu có tính trúng độc rất mạnh, trong nhịp không thiếu sự vui vẻ, trong vui vẻ mà không mất đi sự nhảm nhí ngu ngốc, nên cô đã tải bài hát này về.

Ôn Lệ không biết mình bị cái gì cứ nhún chân theo nhịp nhạc.

Có một số người đang trong thời điểm nhàm chán có thể sẽ làm ra những hành vi mang tính mê hoặc hay khó hiểu, đặc biệt là khi bạn đang đứng trước bồn rửa mặt tẩy trang mắt và không biết phải làm gì để giết thời gian trôi qua..

Nghĩ đến ông chồng được hời không biết đang phóng khoáng ở nơi nào kia, lại nghĩ đến những lời nói chế giễu của đám người trên Weibo, cô thấy mình không thể thua được.

Không có đàn ông ở nhà thì làm sao, không có đàn ông ở nhà cô vẫn cất cánh bay nhảy như thường này.

"Su hê su hê su hê!"

[???]

[Gặp phải bóng ma quá quá lớn trong tẩy trang]

[Tam Lực cô mẹ nó còn nhớ mình là nữ minh tinh không?]

[Ây da Tam Lực có gu âm nhạc thưởng thức đặc biệt giống đứa trẻ nhỏ Sát Mã cạnh nhà bà nội tui ha ha ha ha ha ha ha]

[Tập hợp ở đầu thôn, xi măng tự mang]

[Giỏi thật không hổ là người còn gái mà vị hoàng đế hoang dã của mị coi trọng]

[Chết tiệt tôi đang xem trộm trong giờ tự học buổi tối mà muốn cười phát điên.]

[Các chế cứ nhấn đúp 666 định đưa chị nhà lên hotsearch nữa à]

Su hê trong nửa phút, sóng comment đang rất vui nhộn hài hước, đại đa số là ha ha hoặc là trêu đùa, sau đó đột nhiên nó bắt đầu chuyển sang chiều hướng khác.

[Tui đù má nó Mỹ Nhân]

[Cmn Ôn Lệ chị đừng nhảy nữa chồng chị đã về rồi!!!!]

[Tam Lực, cô tỉnh lại chút đi, chồng cô đứng ngay cửa nhìn cô kìa!!!!]

[Đừng ấy nữa, cô ấy đang đặt miếng bông trên mắt không thấy đâu]

[Nửa giờ trước tôi đã điên cuồng spam bình luận nói Mỹ Nhân thông báo trên Weibo mình đang về nhưng không ai để ý tôi!! Một giây thôi đã bị trôi xa! Mấy người không tránh khỏi liên quan đến cái chết xã hội(*) của Tam Lực!!]

(*) Tình trạng quá xấu hổ, quẫn bách

[+1! Mấy người không ra xem hotsearch à!!]

[Làm sao bây giờ Tam Lực vẫn đang su hê su hê, Mỹ Nhân đứng dựa cửa nhìn được nửa phút rồi a a a]

[…..Liên lạc với hậu viện hội* góp tiền mua cho Tam Lực cái tên lửa để di dân lên sao Hỏa đi.]

(*) Hậu viện hội/后援会 = Fanclub chính thức: Tổ chức đứng đầu đại diện cho fandom, được thành lập và quản lý bởi fan hoặc phòng làm việc của nghệ sĩ. Khi công ty/phòng làm việc/đoàn đội muốn thông báo điều gì đó tới fan sẽ thông báo thông qua Hậu viện hội.

[Dm tôi đang xem hotsearch, ai ghi màn hình tung lên Weibo thế!!!]

[Fuck/Ngón chân tui đã xuyên qua tâm trái đất]

Kết thúc bài hát, Ôn Lệ lấy miếng bông tẩy trang xuống, cảm thấy toàn bộ lượng calo trong cơ thể được đốt cháy, ngày mai nhất định có thể giảm thêm một cân.

“Mọi người, cố lên nào!!”

Fan hoàn toàn không cảm kích.

[Cố cái rắm, cái của mày đã chết]

[……]

[Tôi là fan hâm mộ của gì gì ấy nhỉ]

[Bác sĩ là phó khoa thần kinh bệnh viện nghiên cứu dung hợp Yến Thành: Xin chào, tình trạng này kéo dài được bao lâu rồi?]

Ôn Lệ: “0v0?”

— —

Chương 7

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Ôn Lệ không phản ứng kịp lại vấn đề mà mọi người cứ comment liên tục, Ôn Lệ nhìn tới choáng.

"Mọi người comment từ từ thôi, tôi không thấy được mọi người nói gì cả."

Chưa kịp đợi các fan giải thích thì điện thoại của cô bỗng reng lên, cô tiếp nhận cuộc gọi từ người đại của mình: "Chị Đan?"

Giọng điệu của Lục Đan rất phức tạp: "Chị nói nè, nếu em và thầy Tống muốn tạo bất ngờ để tăng hiệu quả độ hot cho phòng phát sóng thì có thể nói cho mọi người biết một tiếng trước được không?"

Ôn Lệ nghe không hiểu: "Là sao chị?"

"Giờ này mà còn giả ngu với chị hả? Ekip chương trình an bài kịch bản hôm thầy Tống trở về nhà, sao em không nói cho chị?"

"Hả?"

Tay Ôn Lệ cầm di động, cô nhìn xung quanh một cách mù mịt: "Tống Nghiên về nhà?"

Lục Đan thở dài thật dài: "Đúng vậy, còn đứng ở cửa toilet xem em nhảy múa hơn hai phút nữa kìa."

Mặt Ôn Lệ đỏ lên trông thấy, con ngươi to ra, giọng nói có chút run rẩy: "Tống Nghiên về thật ạ?"

[Cục cưng ngốc không biết thiệt kìa]

[Ha ha ha ha ha ha ha ha, giờ tui tin phòng phát trực tiếp này không có chút kịch bản nào rùi đó]

[Về đó, về thật đó.]

[Thầy Tống không chỉ về nhà không đâu, anh ấy còn xem chị nhảy múa hơn hai phút đồng hồ nữa kìa, còn vô cùng tốt bụng giúp chị đóng cửa phòng nữa đó]

Ôn Lệ đứng sừng sững hơn nửa phút, trong lòng đã trời sập đất lở, bàn tay nắm chặt thành quyền, không biết là do xấu hổ hay do giận dữ.

Lục Đan cũng đang xem livestream, thấy điệu bộ này của cô không quá thích hợp, bèn hỏi thử: "Em không biết cậu ấy sẽ về thật à."

Ôn Lệ ngơ ngác lắc đầu: "Không biết ạ."

Giọng điệu run rẩy, ngay cả chữ cũng phát âm không rõ.

Tam – nhóc đáng thương yếu ớt bất lực – Lực]

[Ha ha ha ha, xin lỗi. Dù nhìn rất đáng thương nhưng tui muốn cười quá.]

[Sống ở một hành tinh khác thôi chị]

[Ngoan, Lệ Chi góp tiền mua tên lửa cho chị yêu đi di dân, đừng khóc đừng khóc]

"…… Không có việc gì đâu, đây chả phải là tai tiếng gì cả, tin tức trên mạng rất nhanh sẽ đổi mới, qua một đoạn thời gian thì ai nhớ chuyện này nữa."

Ngay cả người đại diện bình thường rất nghiêm túc của cô cũng muốn cười, Lục Đan nghẹn cười an ủi cô.

Ôn Lệ không tin, lúc mười mấy tuổi cô đi chụp ảnh bìa mặt cho cái tạp chí ngôn tình nào đó, lâu lâu lại bị các account marketing lấy ra châm

biếm, cà khịa. Nếu không phải trước khi vào giới, ông cậu tìm người che giấu thông tin cá nhân của cô, thì hiện giờ không chỉ có vài cái lịch sử đen tối này đâu.

Khó lắm mới được một lần thả bay chính mình, không ngờ lại bị bắt.

Ôn Lệ tủi thân, trách cứ nói về phía màn hình điện thoại: "Sao mọi người không nhắc nhở tôi một tiếng!"

Comment nổ mạnh, các fan còn thấy oan hơn cả cô.

[Em hét với di động vài phút đó, muốn khàn giọng luôn nè chị biết không!]

[Chúng tuicó nói mờ!!!!]

[@Nước chanh TV, ông đây lệnh cho mấy người mở tính năng comment bằng giọng nói(*) lên]

(*) Ý ở đây là muốn có kiểu bình luận bằng tiếng mà người đang livestream có thể nghe được chứ không chỉ đọc

[Mấy người phải có trách nhiệm về hình tượng của Tam Lực @Nước Chanh TV]

"……"

Ôn Lệ nhìn cửa toilet đang bị đóng chặt, thậm chí cô còn nghĩ là cô cả đời sẽ không bước ra khỏi nơi này, sống hết cuộc đời ở đây.

Ôn Lệ xấu hổ gãi gãi tóc, mặc kệ thế nào thì trước tiên phải tắt livestream đi đã.

"Tôi không tiếp tục live nữa đâu."

[Đừng!!!]

[Tụi em muốn xem hai người đứng cùng một khung hình!!!]

“Cùng!!! Một!!! Khung!!! Hình!!!]

[Tam Lực đừng sợ, nếu Mỹ Nhân dám cười chị thì tụi em sẽ thay chị trừng phạt anh ấy!]

[Chọc anh ấy! Chọc anh ấy!]

Mặc kệ những lời khóc than của fan, Ôn Lệ vẫn dứt khoát tắt phòng livestream, sau đó lướt Weibo xem sao.

Ôn Lệ lật xe lúc đang phát sóng trực tiếp【 Cực hot】

Tống Nghiên bất ngờ về nhà 【 Cực hot 】

Thế Gian Có Người【 Cực hot】

Cầu mở comment bằng giọng nói cho phòng livestream【 Hot 】

Ôn Lệ: Hôm nay chồng tui không ở nhà 【 Hot 】

Bàn luận về độ điên của nữ minh tinh khi ở nhà một mình【 Hot 】

Cô click mở top 1 hot search, quả nhiên là tin về việc cô livestream.

Bạch Cốt Tinh Là Đỉnh Lưu Nhân Gian: “Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha hôm nay Ôn Lệ livestream đúng là quá buồn cười. Đoạn livestream này đã tạo hiệu quả max cho chương trình, vừa đáng thương vừa buồn cười. Tống Nghiên, anh nợ Ôn Lệ cái gì!!!! 【 video】”

Video chiếu cảnh Ôn Lệ đang đắp bông tẩy trang trên mắt, lắc lư theo một bài hát quê mùa xa xưa.

Ngay sau đó, ở cửa toilet không đóng lại, bỗng xuất hiện một dáng người cao gầy.

Vẻ mặt người đàn ông có chút mệt mỏi, tay phải còn kéo rương hành lý, tay trái cầm áo khoác chống gió, đứng sừng sững tại cửa, trong mắt mang theo ba phần khiếp sợ, ba phần mê hoặc và bốn phần “Tôi đi lộn nhà à’.

Ước chừng mấy chục giây sau, sự mệt mỏi trên mặt đã không còn, lông mày dậm chứa đầy ý cười, mí mắt nhướn lên rõ ràng bị nụ cười uốn cong thành đường mảnh, anh không lên tiếng gọi Ôn Lệ, chỉ nhàn nhã đứng ở cửa, thưởng thức xem 'buổi trình diễn' của cô.

Đợi buổi diễn gần kết thúc, anh rất tốt bụng biết ý đóng cửa lại giúp vợ yêu.

[Tôi không nghĩ nó buồn cười như vậy trước khi tôi nhấp vào trong luôn á trời]

[Ha ha ha ha ha, cô ấy dễ thương ghêeee]

[Sự thật chứng minh rằng, ở trước mặt sa điêu (*), gợi cảm vs đáng yêu không đáng một đồng]

(*) Sa điêu: lái của từ ngốc bức, ý nói những người khùng khùng điên điên, ba lắc ba xàm, xàm xí nhảm nhí.

[**, sao các người xem đoạn này đều thấy mắc cười, còn tui xem thì chỉ thấy đường ngọt lịm, chẳng lẽ đây là siêu năng lực của fan CP?]

[Ship tới rồi, ship tới rồi, CP tui ship đấy is real đấy. Chính chủ phát đường luôn kìa]

"……"

Mặt mũi của cô ném tới nhà bà ngoại rồi, mà họ vẫn còn tâm trạng ship cp sao?

Trong lúc đó, đã có vô số meme ra đời. Trong đó, những tấm ảnh có biểu cảm độc đáo nhất của cô và Tống Nghiên đã được làm thành bộ meme 'Khi bạn ở lớp mà không có giáo viên chủ nhiệm' và 'Ánh mắt của giáo viên chủ nhiệm'

Lúc Ôn Lệ chuẩn bị tâm lí xong bước ra khỏi toilet thì đó đã là việc của nửa ngày sau.

Tống Nghiên không ở trong phòng khách.

Mới vừa nhẹ nhàng mở cửa ra, đột nhiên cô nhớ trong phòng khách có hai cái camera vẫn đang ghi hình, nghĩ thế bèn chạy nhanh đi tắt hai cái camera ấy.

Sau đó Ôn Lệ nằm liệt trên ghế sofa, thậm chí cô đã nghĩ rằng mình nằm ở đây nguyên đêm.

Nhà ở nằm trong lòng thành Tây của Yến Thành, đây là một nơi thương nghiệp hóa, phồn hoa náo nhiệt, ban đêm có rất nhiều xe cộ và người qua lại, nơi nơi đều có những ánh đèn đường chiếu sáng, chỗ này được coi là biệt thự, phòng ở cao cấp, nên có nhiều nghệ sĩ hay những nhân vật nổi tiếng đều có bất động sản ở đây. Vì vậy mà bên ngoài nơi nơi đều là paparazzi ngồi canh, nếu lúc này mà cô trốn ra ngoài, không khác gì con mồi được dâng bữa ăn đến tận miệng thợ săn.

Điện thoại không ngừng vang lên, từ người đại diện đến tổ đạo diễn, từ người nhà đến bạn bè, các loại thăm hỏi về tin tức.

Ngay cả ông cậu luôn phản đối với việc cô vào giới giải trí, không thèm quan tâm tới cô còn biết.

Cậu: "[Văn bản Weibo]"

Cậu: "Cháu xem bộ dạng của mình đi"

Ngay cả lão cán bộ không có weibo cũng biết. Ôn Lệ biết rằng, tin tức cô livestream không chỉ có người quan tâm tới giới showbiz biết nữa rồi.

Nghệ sĩ không có riêng tư, chuyện này cô cũng rõ, khoảng mấy năm trước, thời điểm mà cô còn ở tuyến 2, tuyến 3, thì cũng từng chơi mạnh ở trước màn ảnh. Giống như chị Đan đã nói, chuyện ngày hôm nay chả phải tai tiếng gì với cô cả, ngược lại nó có thể giúp cô hút fan nữa.

Qua thời gian xấu hổ, chắc cô nghĩ thông suốt rồi, nói không chừng ngày mai cô sẽ phát weibo trêu đùa phối hợp với cộng đồng mạng nữa.

Ôn Lệ nhìn chằm chằm về phía phòng ngủ chính, ánh mắt như muốn đâm thủng cửa phòng.

Cho nên tại sao cô không thể hào phóng mở cửa phòng ngủ chính và nói với người bên trong rằng hôm nay cô vì hiệu ứng livestream nên mới làm vậy, bản thân cô đang ở trong trạng thái tinh thần rất bình thường.

Anh ấy cũng là nghệ sĩ, nhất định sẽ hiểu.

Vậy rốt cuộc cô đang sợ cái gì chứ?

Nói không rõ, Ôn Lệ vùi đầu vào cái gối ôm trong ngực, đầu óc ngày càng mơ hồ, cái gì cũng không rõ.

Cho đến khi Tống Nghiên gọi, cô mới ngây ngốc mở mắt ra, phát hiện bản thân ngủ quên trên ghế sofa.

"Quay về phòng ngủ." Anh nói.

Ôn Lệ nhếch miệng, trở mình, úp mặt vào chỗ dựa của ghế, chỉ để cho Tống Nghiên thấy cái ót, cô rầu rĩ nói: "Đêm nay tôi ngủ chỗ này."

Phòng ngủ phụ không trải giường chiếu, nệm thì cứng, không sướng bằng ngủ sofa.

Tống Nghiên im lặng không lên tiếng, Ôn Lệ cảm giác được anh đang ngồi xuống phía sau lưng cô, hô hấp càng ngày càng gần.

Sau đó anh mở miệng, trong giọng nói mang theo ý cười: "Mới nhảy xong nên mệt à?"

Oang –

Ôn Lệ nghe được một âm thanh, đó là tiếng nổ lí trí của cô, Tống Nghiên đã giẫm lên bãi mìn một cách chuẩn xác.

"Anh!" Cô ngồi dậy, rất có dáng vẻ muốn làm lớn chuyện.

“Anh cái gì?” Tống Nghiên nhướn mày, từ tốn tranh luận với cô: “Tổ chức một buổi biểu diễn lúc anh không ở nhà, anhvừa vềthì bày ra bản mặt mốc, thế em gọi điện thoại kêu anh trở vềlàm gì?”

Cãi nhau sợ nhất là phản ứng đối phương quá bình đạm, giống như nắm tay đánh vào bông, nghẹn khuất thật sự.

Anh còn dám cắn ngược lại mình nữa chứ!

Ôn Lệ khó thở: “Tôi xụ mặt vì anh vềnhà bất ngờ. Là do anh vềmà không nói trước một tiếng, làm tôi, làm tôi –“

Cô tức giận đến nỗi hô hấp khó khăn, càng nghĩ càng tức, cách vải dệt có một đồi núi mềm tại đang phập phòng, đan xe hô hấp của cô làm người khác không nhịn được mà liên tưởng vài điều.

Tống Nghiên thu hồi ánh mắt, nghiêng đầu hỏi: “Làm em gì cơ?”

“Làm tôi……” Ôn Lệ trợn mắt hung hăng nhìn anh, dùng giọng điệu hung ác nhất để nói những lời oan ức nhất, “Khiến tôi mất mặt như vậy!”

Đột nhiên Tống Nghiên hỏi một vấn đềkhông liên quan: “Em biết có bao nhiêu người xem livestream tối nay không?”

“Hả?” Ôn Lệ sửng sốt.

Tống Nghiên nhỏ giọng nói: “Hơn trăm nghìn người xem đấy, sao em không lo lắng mất mặt trước bọn họ mà lại sợ mất mặt trước anh? Chẳng lẽ đến anh thì tiêu chuẩn đổi rồi à?”

Lời này nói đúng trọng tâm.

Đúng vậy, nếu thấy mất mặt thì tại sao cô lại làm chứ, cô làm vậy là để sáng tạo thêm một ít tiếng cười, tương tác với fans.

Cô chỉ tiêu chuẩn kép với Tống Nghiên.

Trước mặt fans cô có thể giả ngu, giả cute, nhưng vẫn luôn giữ hình tượng hoàn mỹ trước mặt Tống Nghiên, không được mất mặt dù chỉ một chút.

Ôn Lệ câm nín.

"Vậy, là do tôi tiêu chuẩn kép ư?" Cô nhăn mi lại, không chắc chắn nói.

Tống Nghiên gật đầu, biểu hiện vô cùng vui mừng khi nói một chút cô đã hiểu: "Đúng vậy,"

Ôn Lệ "khụ" một tiếng, vỗ vỗ quần áo đứng lên, giọng điệu nhẹ nhàng nói: "Vậy đi, chuyện này chúng ta cứ cho nó qua đi, không ai được quyền nhắc lại…"

Ôn Lệ cảm thấy chính mình đang gây rối vô cớ nên muốn cho chuyện này qua đi, đừng ai nhớ tới.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Ôn Lệ rửa mặt sạch sẽ, nằm trên cái giường mềm mại trong phòng ngủ chính, để lại nửa giường cho Tống Nghiên.

Đợi Tống Nghiên rửa mặt xong nằm lên giường, Ôn Lệ còn đang chơi di động, anh không lên tiếng, tắt cameras và đèn lớn, để lại cái đèn nhỏ trên tủ bên đầu giường chiếu sáng cho cô.

Trong hai năm qua cô thường xuyên chạy show ở bên ngoài, Tống Nghiên cũng vậy. Nhưng do show thực tế này, ekip chương trình đã nói nhà ở là nơi quay chính, nên tỷ lệ sử dụng căn phòng này mới tăng lên.

Kế bên có người đang ngủ, cảm giác này làm cô cảm thấy mình thật sự đã kết hôn.

Chương trình quay khoảng vài tháng, bọn họ sẽ thường xuyên gặp mặt, còn phải phối hợp với nhau diễn kịch trước màn ảnh nữa.

Cô đưa lưng về phía Tống Nghiên, đột nhiên lên tiếng: "Thầy Tống"

Tống Nghiên đáp lại, giọng hơi buồn ngủ: "Hửm?"

Cô cân nhắc rất lâu mới hỏi: “Không phải anh có lịch trình đột suất à? Sao lại về thế?”

“Hôm nay vốn định về để livestream chung với em.”

Ôn Lệ có chút khinh thường: “Không cần anh, một mình tôi là đủ.”

“Đã nhìn ra.” Âm thanh của anh thật trầm, thậm chí tiếng hít thở buồn ngủ còn to hơn âm thanh của anh, “Một mình độc chiếm 5 cái hot search, cô Tống thật lợi hại.”

Ôn Lệ được khen, miệng nhếch lên, đắc ý nói: “Anh biết vậy còn về làm gì?”

Tống Nghiên đột nhiên trợn mắt, giọng nói cũng ít đi sự buồn ngủ: “Em không muốn anh về?”

“Không muốn.” Giọng cô kiên định.

Người đàn ông bình tĩnh nhìn cô, ánh đèn yếu ớt trên đầu giường chiếu vào đôi mắt như mặt hồ tĩnh lặng của anh.

Ngay sau đó cô lại nói tiếp.

Âm thanh rất nhỏ, mang chút trách cứ, cũng có sự ngạo mạn, còn có chút quan tâm mà cô không hề hay biết.

“Nếu công việc không hoãn được thì đừng hoãn, một mình tôi cân được, không cần anh, tôi vẫn làm được tốt.”

Ôn Lệ tự mình cảm thấy thái độ bản thân đủ kiêu ngạo, Tống Nghiên tuyệt đối không thể nghe ra tinh thần nhân đạo từ lời nói của cô.

Sau đó cô nghe thấy tiếng thở dài từ người đàn ông phía sau lưng.

Hơn nửa ngày mà không nghe thấy ai đáp, Ôn Lệ quay người hỏi: “Ngủ rồi à?”

Mới vừa quay người thì đã bắt gặp ánh mắt cười như không cười của Tống Nghiên.

Trong lòng hoảng hốt, Ôn Lệ không dám nhìn thẳng: "Không ngủ thì tại sao lại không lên tiếng?"

"Đang nghĩ một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Em biết tại sao mà chó thân cận với người hơn mèo mà vẫn có nhiều người thích mèo hơn không?"

Loài động vật như mèo, quái gở, cao ngạo, hành động nó tới gần người khác như thể đang bố thí cho họ. Thượng đế biết loài động vật như vậy sẽ không khiến con người thích nên mới ban cho nó một dung mạo phù hợp với thẩm mỹ của con người, mặt mèo xinh đẹp, đôi mắt thanh triệt, thân thể mềm mại, lông xù xù, tiếng kêu 'meo meo'.

Chỉ cần con vật này chịu hạ mình, rúc vào bên con người, kêu một tiếng 'meo', dùng cơ thể mềm mại nhẹ nhàng đó cọ nhẹ mấy cái, sẽ không có người nào phòng bị được.

Họ chỉ muốn cột vật nhỏ kiêu ngạo này vào ngực, cọ đến khi nó bực bội không thôi, 'anh anh anh' đẩy người ra.

Ôn Lệ "hừ" một tiếng: "Anh định nuôi mèo à? Tôi nói trước, không cho nuôi, cả nhà toàn lông mèo gớm chết."

Tống Nghiên không chút để ý cười cười, vươn đầu ngón tay xoắn mái tóc dài nằm quanh gối của cô.

"Tóc rơi trong phòng nhiều thế còn không biết xấu hổ mà nói vậy."

Ôn Lệ lại quay đầu, trong mắt ngập tràn sự nhục nhã, lạnh lùng hỏi anh: "Anh châm biếm tôi đầu trọc à?"

"……"

Thấy người đàn ông bị lời nói của cô chặn cho cứng họng, không nói nên lời. Ôn Lệ im lặng, không thèm quan tâm tới anh nữa.

–

Ghi hình tập thứ nhất được hơn nửa, tổ hậu kì điên cuồng tăng ca, cắt ghép biên tập. Phải biết rằng là từ khi tin tức về việc Ôn Lệ livestream hot lên, các fans quan tâm đến chương trình "Thế Gian Có Người" bỗng tăng lên gấp ba, mỗi bình luận đều mang đúng 1 nội dung, đó là giục ekip chương trình mau ra tập 1.

Vốn Ôn Lệ cho rằng nội dung của tập thứ nhất chỉ dừng lại ở chỗ Tống Nghiên về Yến Thành, ai ngờ tổ đạo diễn đột nhiên cho cô kịch bản.

Nói là dùng để làm phần chốt cho tập đầu, khách mời nữ nào cũng phải trải qua.

"Làm nũng"

"Kịch bản tập này không phải là 'bất ngờ vui vẻ' ư? Sao đổi lại thành "làm nũng" thế?"

Đạo diễn cười ha hả giải thích: "Đấy thì cũng chung chung với nhau? Chẳng qua là chúng tôi làm rõ ra thôi mà."

'Bất ngờ' thành 'làm nũng', thì vấn đề không nằm ở hai chữ giống nhau hay không giống nhau rồi.

Ôn Lệ nghĩ thầm, kịch bản này còn thua xa cái chương trình tạp kĩ trước kia cô quay kìa, ít ra người ta đã an bài, sắp xếp rõ chỗ nào hot, chỗ nào có độ đề tài cao để khách mời biết mà theo làm, khách mời chả cần suy nghĩ gì cả.

"Các khách mời nữ khách đều hoàn thành xobf hết rồi, mong cô Ôn thông cảm một chút, anh trai cắt nối biên tập chúng ta đã không được đi ngủ hai ngày nay."

Ôn Lệ nói bóng nói gió hỏi: “Cặp kia cũng làm?”

“Cặp nào?” Đạo diễn mới nghe xong không hiểu lắm, nhưng đầu ốc xoay chuyển thật nhanh, “Ừm, đúng vậy, chúng tôi đã quay xong, bọn họ biểu hiện thật tốt, cực kỳ tình cảm.”

“……”

Làm người không giành bát cơm thì phải giành thể diện, cô tuyệt đối không thể thua bọn họ được.

Chương 8

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Bình thường vợ chồng ở chung, vợ chồng chiều chuộng nhau là chuyện rất bình thường.

Kịch bản này trong mắt Ôn Lệ không có gì mới mẻ, ngược lại có hơi cổ hủ.

Nhưng hình như tổ chương trình biết hình thức ở chung ngày thường của cô và Tống Nghiên, nên cố tình sắp xếp một đoạn như thế để làm khó cô.

Thậm chí cô còn nghi ngờ không biết có phải Tống Nghiên âm thầm chia sẻ thông tin gì đó với ekip chương trình không.

Thời tiết ở Yến Thành đang vào lúc giao mùa xuân hạ, thỉnh thoảng có những cơn mưa phùn, thời tiết kiểu này không thích hợp để ra ngoài nhưng vì Tống Nghiên có cuộc gặp mặtnên vẫn phải ra cửa.

Trong hội sợ Minh Thủy cách xa thành phố, mấy người đàn ông trong 'Sơn Thủy Thiên Tình'' đang cầm chén trà trên tay trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Một số đạo diễn nổi tiếng có mặt ở đây đã làm phim từ khi họ ra mắt vào những năm 1970 và 1980, đến bây giờ họ đã đạt được nhiều danh tiếng. Rất nhiều người từng giành được vô số giải thưởng trong và ngoài nước, có một số nhập tịch bên nước ngoài, nhưng vẫn mang phong cách của người Trung Quốc như thưởng thức hoàn cảnh xung quanh, tay đeo chuỗi hạt gỗ đàn hương, trong cốc là Ngự Tiền BátKhỏa có vị chát chát.*

(*) Trà Long Tỉnh, một trong 10 loại trà ngon nhất và cũng là cũng là một trong những loại trà đắt nhất Trung Quốc, trà Long Tỉnh nổi tiếng về màu xanh, hương thơm lâu và hương vị êm dịu. Trong số một số loại khác nhau, loại trà được sản xuất từ cây "Ngự Tiền Bát Khỏa" (tám bụi chè của

Càn Long) là có giá trị nhất. Loại trà này rất được hoàng tộc ưa chuộng. Vua Càn Long thời nhà Thanh (1636-1912) đã từng đến đó để hái lá trà.

Lúc Tống Nghiên đến, mấy người đồng thời nhìn anh ngoắc ngoắc.

"Ây da, Nghiên tổng của chúng ta đến rồi? Mau đến đây ngồi xuống nếm thử vị tươi mát của trà này đi, mới được chuyển bằng máy bay từ Tây Hồ đến đấy."

Tống Nghiên ngồi xuống, nở nụ cười ấm áp khiêm tốn: "Đừng làm em xấu hổ nữa, thầy vẫn nên gọi em là A Nghiên thì hơn."

Người đang trêu Tống Nghiên là người năm đó ở cổng trường chỉ liếc mắt cái đã nhìn trúng Tống Nghiên cao lớn tỏa sáng giữa bao nhiêu người. Bộ phim kia đã giúp anh lên bục cao trở thành người mới tiếp cận trong lĩnh vực phim ảnh, đối với Tống Nghiên mà nói ông ấy là Bá Nhạc, cũng là thầy giáo.

Đạo diễn Quách ở bên cạnh tiếp lời khen: "Lão Vu thì có thể gọi cậu là A Nghiên nhưng mấy người chúng tôi thì nên thành thật gọi Nghiên tổng, sáu tháng cuối năm tôi có quay một bộ phim, nếu như Bách Thạch không đầu tư hai trăm triệu kia thì chắc tôi còn đang lo âu luống cuống."

Mọi người ở nơi này đều là tiền bối của anh, bọn họ là đạo diễn, anh là diễn viên, từ trước đến nay gọi anh vô cùng thân thiết là A Nghiên để thể hiện giữa bậc bề trên và bề dưới, cũng là phân chia địa vị, nhưng bây giờ A Nghiên đã thành nhà tư bản, đương nhiên khác với những lần ở chung trước đây.

Tống Nghiên tỏ vẻ khiêm tốn: "Cái đó là quyết định của Bách tổng, công lao này quả thật không thể đè lên người em được."

Thường xuyên đi lại, khen đi khen lại đã nói đủ, rắm cầu vồng cũng đã thổi xong rồi, đề tài chuyển về phim ảnh.

Đạo diễn Quách nói mơ hồ thử hỏi: "Năm sau A Nghiên có lịch trình nào không?

Trong tay tôi có kịch bản một bộ tiên hiệp, đại IP*, có hứng thú không tôi cho người mang đến cho cậu xem?"

(*) Đại IP: xuất phát từ thuật ngữ Intellectual Property (sở hữu trí tuệ), chỉ những bộ phim chuyển thể từ truyện hay tiểu thuyết được đầu tư lớn, chế tác hoành tráng, thậm chí gây xôn xao trước cả khi quay và chiếu (https://bloganchoi.com)

Tống Nghiên: "Đại IP? Cải biên từ tiểu thuyết sao?"

"Đúng, nổi tiếng trên mạng vào mười mấy năm trước, lượng fan nguyên tác rất lớn, tất cả người đọc nam nữ đều rất thích."

Đạo diễn khác cười vạch trần: "Nói nhiều mấy cái đồ sộ như thế làm gì, chính là yêu đương, bây giờ đang lưu hành việc quay phim dạng này."

Đạo diễn Quách mỉm cười tiếp tục nói: "Tôi nghe lão Vu nói từ sớm cậu đã không tiếp cận đến mấy kịch bản kiểu tình cảm, cũng toàn nhận mấy vai như ông cụ non chịu đắng nuốt cay bị người ta ghét mang thâm thù đại hận, fan nữ của cậu nhiều như thế, tốt xấu gì nên quay một bộ để thỏa mãn nhu cầu của mấy cô gái đó đi chứ."

"Thật ra không phải em không muốn nhận." Tống Nghiên nghiêng đầu, tươi cười dịu dàng, "Chỉ là diễn tình yêu các thứ không phải sở trưởng am hiểu của em, sợ sẽ hủy đi tác phẩm đại IP này."

Đạo diễn Quách không buông tha cho: "Bộ phim đầu tay của cậu không phải là phim tình cảm à? Đến bây giờ lão Vũ còn dựa vào đó để kiếm lợi về danh tiếng, tại sao cậu có thể quay bộ phim tình cảm của lão Vu mà bộ của tôi thì không quay được?"

Vu Vĩ Quang cười ha ha, chen vào hòa giải giúp: "Cái đó đúng là nên trách tôi, khi Tống Nghiên mới ra mắt đã cho cậu ta quay bộ phim tình yêu ngược luyến kia, còn viết kết cục cho nhân vật cậu ta đóng phải chết, chắc hẳn để lại bóng ma trong tâm lý."

“Phải chịu đựng lớn vậy sao?” Đạo diễn Quách không tin tưởng lắm, “A Nghiên này, không phải vợ cậu xuất thân từ đóng phim truyền hình à? Bình thường cô ấy không dạy cậu một hai chiêu nào đó ư?”

Tống Nghiên cười cười: “Nếu như cô ấy bằng lòng dạy em thì quá tốt.”

Đạo diễn Quách lấy lùi làm tiến: “Vậy, vợ cậu không biết có hứng thú ——”

“Nếu đạo diễn Quách nhìn trúng bà xã em có thể liên hệ trực tiếp quản lý của cô ấy là được rồi, còn nếu là vì tôi, vậy thì không cần. Tính ra về phương diện này cô ấy không muốn có quá nhiều quan hệ liên quan đến tôi.”

Mấy đạo diễn và ngay cả Vu Vĩ Quang hai mặt nhìn nhau, Ôn Lệ đi đến đỉnh cao trong giới phim truyền hình, bây giờ nói cô là nữ hoàng rating cũng không có ai đứng ra phản đối, bản thân là lưu lượng có giá trị thương mại cao, không phải không có kịch bản điện ảnh tìm đến, nhưng bất kể là trực tiếp đi tìm cô hay là thông qua Tống Nghiên tìm, bên cô sẽ cân nhắc xong trịnh trọng từ chối, trước mắt chỉ nhận một ít bộ có đầu tư không cao, hoặc là khống chế được kịch bản phim điện ảnh hài.

Yêu cầu kỹ thuật diễn của phim điện ảnh và phim truyền hình quả thật có sự khác biệt, ngay cả những diễn viên kịch dày dặn kinh nghiệm nhất trong nghề đôi khi cũng có nguy cơ bị lấn át khi xuất hiện trên màn ảnh.

Xem ra chỉ có thể tìm người khác.

Đạo diễn quách thở dài, có chút tiếc nuối: “Gần đây tôi vừa nhận con gái cũng là fan cậu, vốn là con bé muốn mượn bộ phim điện ảnh này để đu idol, đoán chắc rằng đến lúc đó đi theo tôi nháo, đau đầu.”

Có người lập tức nói: “Ây gu, lại nhận con gái? Đây là không thích đồ cũ à?”

Đạo diễn Quách trợn tròn mắt: “Ông đi chết đi, không đứng đắn gì hết, chỉ là con gái mà thôi, còn nghĩ cái gì đấy.”

Những người khác ý vị thâm trường gật gật đầu, giọng điệu mập mờ: "Ừ, con gái con gái."

Tống Nghiên vừa uống trà vừa nghe chuyện, ở trong vòng luẩn quẩn này đã lâu, anh đã sớm nhìn rõ những thứ dơ bẩn ở trong đó, nghe thấy con gái của đạo diễn Quách là thần tượng nhỏ vừa biết ca hát vừa biết khiêu vũ, mọi người trêu ghẹo ông ta chạy theo trào lưu mới, thay đổi khẩu vị, mấy năm trước còn thích kiểu ngọc nữ thanh thuần, lúc này lại thích mấy cô gái năng động vui vẻ.

Dần dần anh không có hứng thú nghe, ánh mắt nhìn về nơi khác, trong lúc vô ý thấy trên tường ở trong đại sảnh có một bức tranh.

Quốc họa bút pháp, tuyết sơn kính tùng đồ.

Phía dưới tên tranh ghi rất nhỏ, khoảng cách hơi xa, nhìn không rõ.

"Nhìn thấy rõ?" Vu Vĩ Quang cũng yêu thích tranh chữ, thấy anh nhìn chằm chằm vào bức tranh kia, chủ động nói: "Tác phẩm những năm đầu của bậc thầy Từ, mang đi bán đấu giá cũng chỉ được 70,80, nhưng chắc chắn kém hơn bức tranh cây lựu đỏ ở trong nhà em, nếu bây giờ mang ra đấu giá, ít nhất con số phải gấp đôi thế kia, có hứng thú làm người có đức có tài không?"

Ngay lập tức cầm trên tay mấy con số lớn.

Tống Nghiên bình tĩnh đùn đẩy: "Cái này phải hỏi vợ em, bức tranh đó em không làm chủ được."

Vu Vĩ Quang cười xùy: "Vợ cậu vợ cậu, thế cậu mang bà xã cậu đến đây tôi sẽ tự mình nói với cô ấy, sao cậu không mang người đến luôn đi."

Tống Nghiên ít khi đưa Ôn Lệ đến mấy cuộc tụ họp riêng tư như này, nhưng tình huống như này đối với nghệ sĩ nữ mà nói là bậc thang đi lên trong sự nghiệp, và cũng là xiềng xích không thể tránh khỏi, mang lên người rồi thì đừng có ý nghĩ muốn tháo xuống.

Nhưng mấy đạo diện cũng không lấy Ôn Lệ ra để cười đùa, một là chính bản thân Ôn Lệ không chịu thua kém, một đường đi lên vị trí vững vàng, hai là bởi vì cô lấy Tống Nghiên.

Ba là từ trước đến nay bọn họ không thể điều tra ra bối cảnh của Ôn Lệ.

Người thông minh đều biết, tra không được mới là thứ đáng sợ nhất, chứng minh phía sau có người bảo vệ cô rất cẩn thận.

Hai thầy trò nhỏ giọng nói chuyện với nhau, mặt khác mấy người đàn ông lên tiếng giục đạo diễn Quách mang con gái đến đây, để cô ta thể hiện tài năng nhảy múa trước mặt mọi người.

Đạo diễn Quách bị ầm ĩ không còn cách nào đành đồng ý: "Được được được, tôi gọi người đến được chưa?"

Tiệc trà thay thành phục vụ sở thích, Tống Nghiên uống xong tra, lễ phép tìm cớ rời đi.

Đạo diễn Quách giữ anh lại: "A Nghiên không xem múa à? Con gái tôi cũng là fan của cậu."

"Không xem." Tống Nghiên cười cười, "Gu thưởng thức đã bị bà xã bồi dưỡng trở nên kén chọn."

Trên đường về nhà mưa còn chưa dứt, mùi ẩm ướt hào cùng với làn gió lạnh trong thời điểm giao mùa xuân hạ, cây cối xanh mướt ở hai bên đường bị gió thổi hơi lung lay.

Uống trà tỉnh táo, nhưng mí mắt Tống Nghiên lại buồn ngủ, anh dựa đầu ra sau dựa vào ghế ngồi.

Nhắm mắt lại trong đầu văng vẳng âm thanh khúc DJ ầm ĩ trong đêm đó. Trong lòng nghi ngờ không biết rốt cục cô đã nghe thấy nó từ đầu, bài hát này không dễ nghe dù chỉ một ít, nếu không phải người khiêu vũ xinh đẹp và tinh tế, toàn bộ không gian trong nhà vệ sinh là cô và những cái đồ tẩy trang, mùi hương trên người cô tỏa ra theo bước chân.

Su hê!

Trong tai tự động phát lại tiếng của cô trong khi phát trực tiếp, Tống Nghiên phụt một tiếng cười ra tiếng, thoáng cái cơn buồn ngủ biến mất sạch. ——

Vì là lịch trình cá nhân nên ekip chương trình không đi theo để quay, buổi tối khiTống Nghiên về đến nhà, đúng lúc gặp phải biên tập đang xuống tầng vứt rác.

Trong quá trình ghi hình, cả ekip chương trình sẽ ở trong phòng dưới tầng họ ở, có thể cam đoan không quấy rầy đến việc hai vợ chồng bọn họ ở chung, đồng thời có thể xử lý tình huống xảy ra bất ngờ bất cứ lúc nào.

"Thầy Tống về rồi à?" Biên tập là cô gái trẻ tuổi nói với giọng hưng phấn, "Cô Ôn chờ thầy lâu lắm."

Nhìn vẻ mặt của biên tập có chút nguy hiểm, Tống Nghiên không biết trong đầu cô ấy đang suy nghĩ muốn làm gì, vì thế nên lúc mở cửa anh đã cố ý đứng ngoài cửa đợi vài giây, lo sợ có nước hay bột mì hoặc gì gì đấy sẽ đổ ụp xuống.

Anh rất ít khi tham gia show, nhưng mà đã từng xem qua có nghệ sĩ bị chỉnh như vậy.

Nhưng không, trong phòng khách chỉ vang lên tiếng TV, Ôn Lệ ló ra: "Anh về rồi à?"

Cô đang mặc bộ đồngủ hoạt hình, nằm trên ghế sofa xem TV, tóc được búi cao lên, ở nhà nên cô mặc rất giản dị.

Trên mặt trang điểm nhẹ, Tống Nghiên theo bản năng liếc nhìn cái camera trong phòng khách.

"Ừm." Anh khom lưng chuẩn bị đổi giày.

"Em lấy dép giúp anh." Ôn Lệ chạy nhanh ra nói.

Sau đó, cô cầm dép lê ra để ngay ngắn bên cạnh chân anh, nhìn anh cười: "Anh đi vào đi."

Tống Nghiên: "…"

Anh cầm đôi dép lên dốc ngược xuống, phát hiện bên trong không giấu kim châm.

Đối với hành động này của anh, Ôn Lệ không hiểu: "Anh làm gì vậy?"

Sắc mặt Tống Nghiên không đổi: "Phủi bụi."

Lúc này, ở dưới tầng, toàn bộ tổ làm phim ngồi đối diện với máy theo dõi cười đến đau cả bụng.

"Mọi điều khác lạ đều có nguyên nhân, thầy Tống sợ bị vợ hãm hại ha ha ha ha ha ha ha ha."

"Xem ra từ trước tới giờ cô Ôn chưa bao giờ làm nũng với thầy Tống."

Tống Nghiên đi dép lê vào, một cánh tay bị Ôn Lệ kéo lại, anh hơi cứng ngắc hỏi: "Sao đấy?"

"Hả? Không sao cả." Ôn Lệ bày ra một nụ cười công nghiệp, hai mắt cong lên: "Hôm nay anh ở ngoài vất vả cả một ngày, tới đây ngồi, em bóp vai cho anh."

Kéo anh ngồi xuống sofa, Ôn Lệ ở sau lưng xoa bóp vai cho anh, nhưng sợ bóp quá mạnh hoặc quá nhẹ, cô khom lưng ở bên tai anh dịu dàng hỏi: "Lực như này được không?"

Ánh mắt Tống Nghiên tối sầm lại, bắt lấy tay cô, cười cười nói: "Phiền phức lắm, anh về phòng nghỉ ngơi một lát là được rồi."

Ôn Lệ trợn mắt há mồm nhìn anh đi vào phòng ngủ không hề quay đầu lại, rồi đóng cửa.

Sau đó cô hung hăng trừng mắt với camera trong phòng khách: "Anh ấy không phối hợp, tôi không làm nữa."

Cái đèn xanh nhỏ trên camera sáng lên, giọng đạo diễn truyền đến: "Cô Ôn, cô như này không được gọi là làm nũng đâu."

"Tôi như thế mà không được coi là làm nũng?" Cô chống nạnh đứng lên trước camera tranh cãi: "Một hai cứ phải kêu anh trai anh anh anh mới gọi là làm nũng à?"

Đạo diễn: "Đúng rồi, cô quá kín đáo người xem nhìn không ra."

"…" Ôn Lệ nghiến răng, nản lòng nói, "Tôi không làm."

Đạo diễn ngồi ở phòng bắt đầu hướng dẫn cô, một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi bắt chước giọng của một cô bé học sinh làm nũng.

Ôn Lệ nhíu mũi, ghét bỏ nói: "Phải làm vậy à, Tống Nghiên có chết không phối hợp thì tôi chết trước mất."

Nghe thấy lời phàn nàn của cô, mọi người dưới tầng đã bị chọc cười đến mức rung chuyển cả phòng.

Trong thời khắc quan trọng vẫn là biên tập có cách: "Cô Ôn, cô có muốn tôi cho cô xem khách nữ khác làm thế nào không? Cô Trịnh được không? Cô xem rồi tham khảo?"

Ôn Lệ nghe xong nghĩ lại.

Đúng, cô không thể thua.

Tuy nhiên cô vẫn hơi lo lắng: "Nếu anh ấy không phối hợp thì chẳng phải tôi rất mất mặt hay sao?"

"Cô có thể nói với thầy Tống là camera đã tắt, có thể là do trước màn hình nên thầy Tống không phối hợp tốt với cô?"

Nói không chừng chỉ là giả vờ rụt rè thôi.

Cái đèn xanh nhỏ được tắt đi, Ôn Lệ tìm được hoa quả ở trong nhà, rửa sạch rồi cắt thành miếng nhỏ, sau đó bưng đĩa hoa quả mở cửa phòng ngủ.

Cô không nói gì, vờ vịt đi đến bên cạnh camera, rồi giả bộ 'tắt' nó đi.

Tống Nghiên đang nằm trên giường quay qua nhìn cô, chợt nheo mắt lại: "Sao lại tắt camera đi?"

Ôn Lệ nói qua loa cho có lệ: "Dù sao không thể bật cả ngày được, bây giờ muộn rồi nên tắt máy thôi."

Cô cầm đĩa hoa quả đến bên cạnh giường, cười tủm tỉm hỏi: "Anh ăn hoa quả không?"

Tống Nghiên nhìn cô tầm mười giây thì vươn tay ra: "Cảm ơn."

Ôn Lệ cầm đĩa trái cây để ra sau lưng: "Úi, để em đút cho anh."

"…"

"Ăn miếng táo trước nhá? A—"

Lúc Tống Nghiên mở miệng, ánh mắt tò mò của anh không hề rời khỏi mặt cô, anh nhai rất tao nhã, dùng đầu lưỡi nhấm nháp vị ngọt của táo trong khoang miệng.

"Được rồi, giờ đến anh đút cho em." Ôn Lệ mở miệng, "A—"

Vẻ mặt Tống Nghiên thâm trầm, tựa như một nhà động vật học đang quan sát con vượn, nghe theo đút cho cô một miếng hoa quả.

"Ừm, ngọt ghê." Ôn Lệ bày ra vẻ mặt hưởng thụ, thở dài nói: "Anh trai bón miếng quả táo này, ngọt thật đấy."

Camera: "…"

Tổ camera ở dưới lầu: "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha."

Tống Nghiên choáng váng, nhấp môi, đôi lông mày đẹp đẽ nhướng lên, thấp giọng hỏi: “Em vừa gọi anh là gì?”

“Hả? Anh trai đó.”

Ôn Lệ nghĩ thầm đây chẳng phải là chiêu làm nũng của các em gái yếu đuối sao?

Vì sao người đàn ông này không có phản ứng gì vậy?

Cô nghiêng đầu, chớp chớp mắt: “Hay anh thích em gọi anh là chồng hơn?”

Yết hầu của Tống Nghiên khẽ nhúc nhích, mí mắt cụp xuống, lông mi run rẩy như cánh bướm, lúc ngẩng đầu nhìn cô lần nữa ánh mắt anh đã bị bao phủ bởi lớp sương mù dày đặc, tâm tình xen lẫn những cảm xúc khó hiểu không lý giải được.

Anh ừ một tiếng mang theo chút giọng mũi: “Em gọi lại một lần nữa.”

Ôn Lệ hỏi: “Gọi là gì? Anh trai? Chồng?”

Giọng nói của người đàn ông hơi khàn giống như bị cảm: “Tùy em.”

“Anh trai, chồng.” Ôn Lệ thầm nghĩ dù sao cũng không khó đọc, dù gì việc đang làm nhằm mục đích để chương trình hay hơn, cứ gọi để thỏa lòng anh, còn cọ cọ cánh tay anh nói, “Người ta còn muốn ăn thêm nho.”

Tại người ta hết, như này không phải đang làm nũng hay sao.

Ọe —

Không biết các fan gọi cô là ‘anh Tam Lực’ sau khi xem tập đầu tiên của chương trình có không thích nữa rồi thoát fan luôn hay không.

Lúc Ôn Lệ đang nghĩ thầm có phải hình tượng cô xây dựng vừa bị sụp đổ không thì đã bị người đàn ông trước mắt vung tay kéo lên giường, đĩa hoa quả bị quăng xuống đất kêu lốp bốp.

Tống Nghiên trở mình, cánh tay chống phía trên cô, nhìn cô từ trên xuống dưới, kéo cái tai thỏ ở trên mũ áo ngủ của cô, dường như chỉ hỏi bằng hơi thở: "Tiểu đà tinh*, tắt camera xong rốt cuộc muốn làm gì?"

(*) Tiểu đà tinh: Ý chỉ những người thích làm nũng.

Ban đầu, cô nghĩ mình chỉ phối hợp với ekip chương trình thu một đoạn độc nhất cho chương trình.

Sau đó cô mới ý thức được mình đã bị ekip chương trình sai khiến tới để làm nũng, họ lại không có nhân viên công tác nữ, tất nhiên là không biết chỉ dạy cô làm như nào.

Dấu vết diễn kịch quá lớn, lời thoại thì gượng gạo.

Nếu như là trong giờ học, thầy Tống chắc chắn sẽ đánh dấu cô không đạt tiêu chuẩn.

Viên tròn tròn điểm phía trên áo ngủ con thỏ trượt xuống, anh ít khi thấy bộ dạng này của cô, ánh mắt sáng trưng, mới lạ và ngốc nhưng lại rất đáng yêu.

Nhưng camera đã tắt.

Như vậy là ekip chương trình không ghi hình.

Người đàn ông nhìn giống như đang tức giận, khuôn mặt sa sầm, lông mày gắt gao nhíu lại khiến cả khuôn mặt nhăn đi, tai thì đỏ lên như phát cáu.

Đầu óc Ôn Lệ như bị chập mạch, trong lúc nhất thời cũng không hiểu sao lại biến thành như này, cũng không biết mình đã chọc Tống Nghiên tức giận ở đâu, người ta làm nũng thì đều là mật ngọt dịu dàng, cô không trông mong anh sẽ phối hợp tốt, nhưng ít nhất cũng phải đưa ra lời nói đồng ý, đừng có bày ra cái khuôn mặt dọa người như vậy chứ.

Cô nuốt nước miếng, ngây ngô nói tiếp: “Thì, người ta muốn ăn quả nho mà.”

Người đàn ông đè trên người cô cười ngả ngớn, híp mắt nhìn cô, giọng nói khinh bỉ, đưa tay ra bóp mặt cô, tiếng cười có phần kiềm chế.

“Anh thấy em đang thiếu | làm thì đúng hơn.”

Người ta nói con người có hai mặt trên giường và dưới giường, thỉnh thoảng TốngNghiên sẽ như vậy, lúc động tình sẽ buông lời cợt nhả không suy nghĩ.

Đáng tiếc, thầy Tống vẫn không biết mình đã bị một tập thể cợt nhả, cô Ôn ở trước mặt đã thay anh xấu hổ tới mức mặt đỏ bừng lên.

Phản ứng của tổ camera chia làm hai phe, phe thứ nhất là của những cô gái trẻ tuổi kích động ôm nhau, đứng đầu là dáng vẻ dù mình chết cũng không tiếc đổ máu “Mau giết tôi đi góp vui cho hai người này”, một phe là mấy người đã lớn tuổi dù thẹn thùng và xấu hổ nhưng vẫn muốn xem tiếp, tuy nhiên lại sợ bị mấy cô gái mắng là hèn hạ | dáng vẻ bỉ ổi.

“Ngày mai cắt đoạn này ra làm trailer cho tôi, lúc Tống Nghiên nói câu kia hai chữ phía sau nhớ là phải tắt tiếng!”

Hai mắt đạo diễn như tỏa sáng, có vẻ như ông đã thấy được nhân vật đình đám đè bẹp rating siêu khủng của 52 đài trên cả nước trong bản báo cáo thường niên của Đài Phát thanh và Truyền hình năm nay và tương lai huy hoàng của ông khi bước lên sân khấu nhận giải.

— — — — —

Chương 9

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Toang rồi.

Lần này không chỉ hình tượng của cô sụp đổ.

Hình tượng của người ta cũng đi đời nhà ma luôn rồi.

Lúc Tống Nghiên hôn thường có thói quen bóp cằm cô, ngón cái và ngón trỏ nhéo nhéo, đầu lưỡi thì dùng lực, răng của cô bị anh cạy ra.

Đây là thói quen sau khi anh và Ôn Lệ bắt đầu thân mật không tự chủ hình thành nên, bởi cô rất hay quên phải mở miệng.

Ngón tay thon dài trắng nõn xoa cằm cô, Ôn Lệ cảm thấy không ổn.

Cô bất chấp thể diện lớn tiếng nói: "Em chưa tắt camera anh bình tĩnh một chút!"

Tống Nghiên lập tức sửng sốt, vẻ mặt ngây ra.

Hơi thở xâm lược và nguy hiểm quanh người cô biến mất trong nháy, hô hấp anh như bị nghẹn lại, hơn nửa ngày vẫn không thấy lên tiếng.

Mặt Ôn Lệ như rỉ máu, vươn tay che mắt, ấp úng nói: "Cái kia, anh… ngồi dậy trước đi."

Tống Nghiên dùng cánh tay chống giường, chậm rãi ngồi dậy, ngửa đầu nhìn camera ở góc tường trần nhà.

Dường như cái đèn nhỏ trong thiết bị ghi âm nhận ra được tác động qua lại của hai người, đã phụt tắt trong phút chốc.

Đại não trống rỗng vài giây, cuối cùng anh cũng tin lời Ôn Lệ nói.

Tống Nghiên nhắm mắt, thì thầm, phần lớn trong đó đều là sự xấu hổ: "Em làm cái gì vậy?"

Bình thường anh đối với người khác tương đối lạnh nhạt, nhưng giọng nói rất trầm và êm dịu, nói chuyện nhã nhặn, tốc độ nói vừa phải, phần lớn thời gian đều cho người ta cảm giác hòa ái lịch sự, rất ít khi vì cảm xúc chủ quan dùng giọng điệu như này để chất vấn người khác.

"Đây là kịch bản của ekip chương trình." Ôn Lệ ngồi dậy, đáng thương ôm đầu gối, "Nếu nói có camera sợ anh không phối hợp tốt, nên tôi đã ——"

Tiếp đó cô bắt đầu tự bào chữa đẩy cái nồi này đi thật xa: "Tất cả là yêu cầu của ekip chương trình, không liên quan gì đến tôi cả."

Tống Nghiên thở dài.

Tự mình làm bậy.

Nói cách khác biết rõ đằng trước có hố, trong lòng đã có chuẩn bị, trước mắt là mồi nhử nhưng vẫn nhảy vào.

Đương nhiên anh không thể vì vừa nãy không khống chế được mình mà quay qua trách Ôn Lệ, cũng không thể trách ekip chương trình.

Ôn Lệ thấy anh thở dài không nói gì, quay qua: "Thầy Tống, anh có ổn không?"

Tống Nghiên liếc cô, duỗi tay gạt mặt cô sang một bên, hiếm khi vứt bỏ phong độ, giọng điệu lạnh nhạt: "Ổn cái đầu em."

Cô hơi chột dạ, nhưng vẫn mặt dày quay đầu lại, kiên quyết là mình không sai: "Vậy anh không thể trách tôi được."

Anh thầm nói: "Anh không trách em."

"Vậy anh tức giận à?"

Tống Nghiên thấy câu hỏi này của cô không đầu không đuôi: “Tại sao anh phải tức giận.”

Ôn Lệ không dám nói, mọi người đều là nhân vật công chúng, đều quen giả vờ trước ống kính, tự giác giữ kín nó xuống dưới, cô cẩn thận liếc phía dưới thắt lưng anh, không thấy điều gì khác thường, vẻ mặt của anh đã bình tĩnh lại, trở về dáng vẻ bạch nguyệt quang* không dính khói lửa nhân gian.

(*) Bạch nguyệt quang (白月光): Hay còn gọi là ánh trăng sáng, là ngôn ngữ mạng TQ, ý nói trong lòng vẫn luôn có một người mình yêu thương, ái mộ nhưng lại không ở bên cạnh, không thuộc về mình. Ý là anh đã trở về người mà nhiều người con gái mến mộ không hề dính khói lửa của đời.

Cô ừ một tiếng, thuận tiện nói: “Tôi cho rằng vừa nãy gọi anh như vậy khiến anh buồn nôn muốn chết.”

Tống Nghiên lạnh nhạt: “Không có.”

Ôn Lệ yên tâm, dù sao camera đã tắt, cô ngồi xếp bằng trên giường nói chuyện thẳng thắn với anh: “Vừa rồi tôi định gọi anh là đàn anh, nhưng nghĩ lại thấy chúng ta đã tốt nghiệp nhiều năm như vậy, gọi như vậy quá giả tạo, cho nên.”

Tính tổng thời gian từ lúc tốt nghiệp THPT đến lúc cô ở nước ngoài về debut đã qua một thời gian dài lúc trước khi gặp mặt Tống Nghiên cô vốn định gọi anh là đàn anh nhưng sợ bị nghi là đeo bám hoặc lấy lòng, suy xét nửa ngày đến vai vế trong vòng, cuối cùng gọi anh là tiền bối, sau này chậm chạp đổi thành thầy Tống.

Lúc đó có ai nghĩ là sau này họ có thể kết hôn cơ chứ.

Nghe thấy có nhắc đến trước đây, yết hầu Tống Nghiên cuồn cuộn, hơi nghiêng đầu nói: “Việc này liên quan gì đến tuổi tác, bảy tám chục tuổi em vẫn là đàn em của tôi không phải sao?”

Anh đứng dậy đi xuống giường, ngồi xổm xuống nhặt trái cây bị rơi trên mặt đất.

Ôn Lệ cũng nhảy xuống giường nhặt cùng anh.

"Đĩa bị vỡ rồi cẩn thận đứt tay." Anh cúi đầu không ngước mắt lên, nhưng giọng điệu lại như ra lệnh cho cô: "Đừng có phá."

Quả nhiên trên giường dưới giường là hai giọng điệu khác nhau, Ôn Lệ không hiểu sao cô lại nghĩ đến lúc nãy khi anh gọi cô 'Tiểu đà tinh'.

Cách xưng hô này nghe vừa buồn nôn lại vừa sến, nghe xong khửu tay nổi hết da gà, trong lòng thì ngứa ngáy.

"Cái kia, anh cảm thấy vừa nãy tôi thể hiện thế nào? Nếu không tốt thì chúng ta có cần quay lại lần nữa không?"

Tống Nghiên phì cười: "Em còn muốn làm nũng lần nữa à?"

"Anh suy nghĩ nhiều rồi." Ôn Lệ lập tức giải thích, "Tôi chỉ sợ hiệu quả lúc đó không tốt, lúc chiếu sẽ bị Trịnh Tuyết đè đầu thôi."

Mỗi người một kịch bản, ai có thể so với cô chứ?

Tống Nghiên từ chối: "Khá tốt.", sau vài giây giọng điệu ấm áp trở lại, "Tha cho anh đi."

Bị từ chối, ý tưởng ngo ngoe rục rịch trong lòng cô bị đè xuống dưới, Ôn Lệ mím môi khinh thường nói: "Hứ."

—

Vì đây là một tư liệu sống rất tuyệt vời, đạo diễn kích động đến mức đã cho cắt nối biên tập ngay ngày hôm sau.

May tối hôm qua không phải livestream, đây là vấn đề hình tượng trước công chúng nên không đợi đạo diễn tiền trảm hậu tấu, sáng sớm hôm sau Tống Nghiên đã tới tìm đạo diễn.

Gameshow không có kịch bản nên dựa vào sự phát huy của khách mời để có tư liệu sống, đương nhiên khách mời có quyền đề xuất cắt bỏ cho hợp lý.

Đến giữa trưa, Ôn Lệ cũng xuống tầng tìm ông nói chuyện.

Lúc cô đi vào, toàn bộ nhân viên công tác đều nhìn cô chằm chằm, bình thường đứng trước đèn tụ quang có công suất cao cô Ôn không hề chớp mắt, đây là lần đầu cô né tránh ánh mắt sáng quắc của mọi người, cô mong đạo diễn có thể nể mặt chừa cho cô với Tống Nghiên chút mặt mũi.

Cả hai người đương sự đã yêu cầu như vậy, đạo diễn đành phải nhịn nỗi đau trong lòng đồng ý, ngoài tắt tiếng còn phải tiến hành xóa bỏ một số hình ảnh.

Vì thế bản trailer bị cắt xén đã được công chiếu trên toàn bộ các nền tảng vào trưa thứ ba.

Đúng giờ Weibo đăng bài, sau đó mua một cái hotsearch, fan cực kỳ mạnh, ngay lập tức topic đã vươn lên xếp đầu.

#Thế Gian Có Người trailer tập đầu của cặp vợ chồng Muối#

Trong 30 giây, cảnh Ôn Lệ tranh cãi với tổ camera từ trên không đã bị xóa bỏ, mở đầu là bối cảnh nền nhạc vui nhộn.

[Có 30 giây? Có phải họ khinh thường tui đúng không?]

[Điện thoại của tôi có 50G thuê bao hàng tháng! Họ đậu má cho mị có 30 giây trailer?]

[Quên đi các anh em, 30 giây cũng không tệ lắm ít nhất họ chung khung hình còn có cả nhạc, thế là thỏa mãn rồi]

Sau đó các tuyển thủ lướt internet không quen được với sự cương trực của Mỹ Nhân.

[Tống tiên sinh, xin chào, tôi có thể giúp gì cho anh?]

[Tui muốn nói cái này, các thím ngàn vạn lần đừng sợ]

[Chúng tui đều là fan CP, không sợ đâu, thím cứ nói đi]

[Theo tui thì vợ của chúng ta đang làm nũng]

[Cái gì cơ làm nũng?]

[Chính là cái loại đà đà, cái mà làm cho người đàn ông không thể chống cự được ý…]

Sau đó, màn hình chuyển đến đoạn Ôn Lệ đút trái cây cho Tống Nghiên, tổ hậu kỳ còn đặc biệt thêm một đoạn nhạc cực kỳ ám muội, kết hợp giữa sự thẹn thùng với sến súa, hòa vào sự xấu hổ muốn độn quần.

[Ôn Tam Lực chị thay đổi rồi, không còn là người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất trong lòng em nữa]

[Mỹ Nhân nè, anh còn không lên được có phải anh không được không! Chị em đâu mau đưa 'Tống Nghiên không được' lên màn ảnh rộng]

[Tống Nghiên không được]

[Tam Lực nếu không phải cô có vẻ ngoài rất đẹp thì tôi muốn đánh chết cái kỹ thuật diễn rách nát của cô]

[Diễn phim thần tượng với nam nghệ sĩ khác thì ngọt ngào muốn chết, quay chương trình với chồng mình thì cứng đờ, không hổ danh là Ôn! Tam! Lực!]

[Vừa nãy bạn trai tôi bảo tôi mua da mặt cho anh ấy, tôi lập tức ném video này cho anh ấy bảo anh ấy học tập Tam Lực, coi xem cái gì mới thực sự người con trai mạnh mẽ làm nũng, các chị em à tôi làm như vậy có được không?"

"Tống Nghiên: Vợ không làm nũng còn có thể to tiếng sao, cố chịu đi nào."

Tới lúc còn 20 giây, màn hình bỗng tối sầm lại.

Chỉ còn lại mỗi âm thanh.

[Tiểu đà tinh, tắt camera rốt cuộc là muốn làm gì?]

[Người ta muốn ăn nho mà]

[Anh thấy em thiếu bíp bíp ——]

Trực tuyến có sự cố, phía trên còn có cả dòng phụ đề đầy tiếc nuối: "Theo yêu cầu của Đài Phát thanh truyền hình và khách mời, hình ảnh này không phù hợp để phát sóng."

Ý ngầm chính là "Không phải do chúng tôi không muốn phát sóng, là Đài Phát thanh truyền hình và khách mời không cho phép phát sóng", mưu đồ cực kỳ nham hiểm, phủi sạch hoàn toàn trách nhiệm của ekip chương trình, đồng thời khiến khán giả có những suy nghĩ thật xa xôi, đây có thể nói chiêu chiến đấu tổ hậu kỳ tung ra.

Trailer vừa được phát xong, khu bình luận trực tiếp đã bị oanh tạc.

[??? ** má ** má ** má]

[Tiến lên, bỏ số tiền lớn mời đại thần máy tính về khôi phục âm thanh!!!]

[Em thieesy cái gì cơ!!! Em thiếu cái gì cơ!!! Á!!!!]

[Xin hãy mời hai người này đi đóng kịch truyền thanh, thù lao phim đó chúng tui trả cho! @Cẩu nhĩ FM*]

(*) Cẩu nhĩ FM (狗耳FM): Kênh kịch Truyền thanh.

[Các ngươi muốn ngược chết chó độc thân đúng ko hả? Định giết xong lấy thịt đi mở quán thịt cày à?]

[Hãy tung chiêu lớn tiễn em đê]

[Có gì mà tài khoản VIP hằng năm của chúng ta không thể nghe không thể xem?]

Ekip chỉ mua duy nhất một cái hotsearch, còn lại là #Rốt cuộc Tống Nghiên đã nói gì#, #Tiểu đà tinh Ôn Lệ# còn có #Trailer thần thánh của Thế Gian Có Người#.

Một loạt các hotsearch phổ biến đều hot một cách tự nhiên.

Trailer được tung ra được hai giờ, lượt chia sẻ trên nền tảng chính thức lúc này đã được làm mới, nó gấp rưỡi lượt chia sẻ của cả ba trailer đã đăng trước kia cộng lại.

Có thể là do đoạn trailer quá xấu hổ nên cả Tống Nghiên và Ôn Lệ đều chưa chia sẻ đoạn trailer này.

Bài viết Weibo mới nhất vào vài ngày trước, chia sẻ bái Weibo hợp tác với bên quảng cáo.

Khu bình luận bên dưới thê thảm không nỡ nhìn, fans rất phẫn nộ.

Tống Nghiên: "Giới thiệu quảng cáo."

[Mỹ Nhân, rốt cuộc anh đã nói lời hổ báo gì khiến cho ekip chương trình phải tắt tiếng của anh]

[Không phải anh nói bị ốm à? Không phải anh nói rất mệt ư? Cũng không phải nói thiếu đánh? Rốt cuộc là cái gì vậy!]

[Suy đoán của hot comment lầu 2 cũng quá bình thường rồi, mị mạnh dạn đoán chính là lái xe*]

(*) Lái xe (开车): Là ngôn ngữ mạng TQ, ý chỉ việc đó đó. Mn hiểu mà đúng không? =))) (Nguồn:Baike.baidu.com)

[Hai ngườiđang lái xe, hình ảnh cũng không thấy, tui đoán Mỹ Nhân đang thế này thế kia với Tam Lực]

(Mình cũng không biết tương tương nhưỡng ngưỡng nghĩa là sao hưng chắc có liên quan đến mấy việc đó đó. Bạn nào có từ hay hơn thì sửa giúp mình nhé.)

Từ trước đến này Super Topic của Muối luôn là nơi tụ hội của các thần tiên, không có hình ảnh cái rắm, tự mình ra tay mới đủ no.

Chỉ ít giờ sau khi trailer được tung ra, các đoản văn ngắn không thể miêu tả của các bà vợ thần tiên đã được ra lò.

[Hơ hơ các anh/cô/cậu cho rằng không nhìn thấy gì là có thể ngăn cản những người ham muốn như chúng tôi]ư

[Nhóm người mê sắc! Tâm hồn mê sắc! Nhóm người mê sắc đều là những người ở trên!]

Mà khu bình luận dưới Weibo của Ôn Lệ khá hài hòa, từ trên xuống dưới đều rất đồng đều:

“Hey, tiểu đà tinh!”

Ôn Lệ: “…”

Cô thật sự không nhịn được, trả lời hot comment đầu tiên.

[Chỉ là kịch bản được xây dựng thôi!]

Tổ số liệu Ôn Lệ trả lời: [Ý chị gái, bộ dạng mạnh miệng của chị đáng yêu ghê]

Fans hậu viện hội* Ôn Lệ trả lời: [Chị nỗi nóng chị nỗi nóng chị nỗi nóng]

(*) Hậu viên hội (后援会) = Fanclub chính thức: Tổ chức đứng đầu đại diện cho fandom, được thành lập và quản lý bởi fan hoặc phòng làm việc của nghệ sĩ. Khi công ty/phòng làm việc/đoàn đội muốn thông báo điều gì đó tới fan sẽ thông báo thông qua Hậu viện hội.

Tiểu Đà Tinh Cầm Quả Nho Trong Tay trả lời: [Có dám đối chất không @Tống Nghiên]

Ôn Lệ đang ở nhà lướt Weibo cực kỳ tức giận, chạy thẳng đến thư phòng chỉ vào mũi Tống Nghiên, nổi giận đùng đùng: "Anh mà dám trả lời comment dưới Weibo tôi, tôi đánh chết anh!"

Tống Nghiên đang chuẩn bị gửi bình luận: "…"

—

Nhờ có độ nóng của trailer trước đấy, tập một của chương trình được phát sóng vào tám giờ tối, bởi vì người xem quá nhiều nên đã gây ra lỗi hệ thống trên nền tảng trong một thời gian ngắn.

Tập đầu của chương trình dài hai tiếng, tỷ lệ kịch bản vừa phải, hầu hết đều liên quan đến việc ở nhà hằng ngày của khách mời.

Phần quay đầu tiên được ghi riêng bởi mỗi khách mời, để khảo sát sự ăn ý của các cặp vợ chồng.

Khi được hỏi tại sao lại tham gia chương trình này, ba đôi khách mời còn lại trả lời rất lãng mạn và tình tứ.

Đặc biệt khi phát đến hai CP được chú ý nhiều nhất, cả hai đều nhận được một loạt các comment.

Lục Minh cười dịu dàng trước ống kính: "Thường thì tôi rất bận, không có nhiều thời gian bên cô ấy nên muốn mượn cơ hội này để ở cạnh cô ấy nhiều hơn."

Trịnh Tuyết cũng cười dịu dàng: "Coi nó như một quyển nhật ký sống, về già có thể xem cùng nhau."

Tới đoạn của Tống Nghiên với Ôn Lệ.

Ôn Lệ không hề nhận được bất kỳ lời nhắc nhở nafp trước buổi phỏng vấn, càng không được thông báo trước về vấn đề này, sau khi suy nghĩ cô

cười nói: “Kiếm tiền đó.”

Tống Nghiên cũng trả lời rất thành thật: “Chương trình trả cho tôi rất nhiều.”

[? Đừng nói đây là một loại ăn ý ngầm]

[Ôn Tam Lực, biểu hiện này của chị khiến em hoài nghi có phải câu “Còn sống là bất ngờ” có phải do chị tìm người khác viết hay không]

[Quá thực tế nên không biết phải nói cái gì]

[Muối, không hổ danh là anh chị]

[Muốn nghe lời yêu thương của hai người khó vậy sao? Hả?]

Vốn dĩ sóng comment trên màn hình chỉ có của hai nhà, fans nhà khác không nên vào để spam, cũng không biết là vô tình hay cố ý.

[Cười chết tao mất??? Fans CP cổ vũ gì chứ?]

[Hừ, vậy đó, đừng để vị ngọt đường hóa học của nhà bọn mày nhiễm sang đây]

[Đấy nghiền áp hai anh chị nhà chúng mày, màn hình quay đến nhà bọn tao cái là hót hòn họt luôn, có tức không hì hì hì.”

Fans CP nhà Muối rất nhiều, lại có vô số những bậc thầy quái gở, cuối cùng trận battle xoi mói kì quái trên sóng comment đã bị báo cáo xóa, kết quả người phát ngôn đã bị cấm trong ba ngày vì bị nghi ngờ có những lời nói ác ý.

Trong tập một, Tống Nghiên dành hơn nửa thời gian ở bên ngoài để quay phim, vợ chồng hai người tách ra để ghi hình, so với đường đã bị lộ ở buổi livestream và trong trailer thì không có gì khác nhau, tập một của chương trình đã kết thúc, nhóm fans lâm vào tình trạng vô cùng trống trải, bắt đầu nhộn nhạo mong tập hai.

Khi chương trình lên sóng Ôn Lệ mới biết Tống Nghiên tạm thời về nhà, còn cô phải làm nũng là kịch bản ekip chương trình dành cho cô.

Nhưng không còn cách nào khác, đã ký hợp đồng thì phải hoàn thành công việc thật tốt, Tống Nghiên rộng lượng không so đo thì cô có gì mà phải so đo.

Tập đầu của chương trình đã có một khởi đầu tốt đẹp, nên ekip quyết định làm cái gì đó đa dạng trong tập hai.

Trong hợp đồng đã ghi rõ các khách mời sẽ có những buổi ghi hình kết hợp, Ôn Lệ nghĩ ít nhất phải đến tập năm gì đấy nhưng không ngờ đã ghi hình ngay ở tập hai.

Nguyên nhân của việc này thì ai trong giới cũng hiểu rõ, ekip muốn rating bùng nổ.

Hơn nữa địa điểm ghi hình không phải ở Yến Thành, mà ở thành phố có đặt Đài Truyền hình do ekip sắp xếp.

Nghệ sĩ vốn phải bay đi nhiều nơi, bên ngoài thì nói là đi công tác nhưng thật ra cũng chỉ là đi làm việc bình thường thôi.

Trên đường xuất phát ra sân bay, thừa dịp các anh quay phim không ở trên cùng một chiếc xe với họ, Ôn Lệ tạm thời tắt camera, nghiêm túc nói chuyện với Tống Nghiên: "Thầy Tống, tất cả dựa vào anh, không cần khiến hai người Hứa Minh Trịnh Tuyết tức chết nhưng ít nhất phải đạp bọn họ dưới chân!"

Nhìn vẻ mặt anh không mặt không nhạt, Ôn Lệ cười tươi như ánh mặt trời, bắt đầu thổi cầu vồng với anh: "Anh đã giành được giải nam diễn viên xuất sắc nhất, tôi tin tưởng kỹ năng diễn xuất của anh, nhất định sẽ khiến tôi cảm động."

Hôm nay Tống Nghiên mặc một áo khoác sáng màu, phần tóc mái mềm mại lệch sang một bên, trông rất trẻ trung và giản dị.

Anh không để ý đến việc rải cầu vồng của cô, ngược lại hỏi cô: "Đã hai năm trôi qua mà em còn chưa quên anh ta?"

"Đương nhiên rồi, tôi đây có thể quên được à?" Ôn Lệ nói xong câu đó quay qua nhìn phong cảnh, vẻ mặt không muốn nói chuyện, bĩu môi hỏi anh: "Anh làm sao đấy? Lúc trở thành công cụ còn thấy tủi thân à?"

Tống Nghiên nghiêng mắt đánh giá cô, giọng nói không nghe ra cảm xúc gì: "Vợ anh xem anh như là công cụ, anh không nên tủi thân à?"

"Vậy anh không muốn giúp tôi đúng không?" Ôn Lệ nhất thời tức giận, cảm thấy người bạn tốt này nhàm chán, "Không bằng lòng thì sao anh không nói sớm, hôm nay anh khỏi cần đến, nằm ở nhà còn thoải mái hơn."

Rõ ràng đã hứa là đến quay hình chương trình, nói thì phải làm được chứ, giờ lại ở đây kỳ kỳ quái quái.

Hay do anh lòng dạ hẹp hòi ghim cô.

Hai năm trước người bị mắng đến thảm hại đâu phải anh, anh thì biết cái gì chứ.

Ôn Lệ kiên quyết mình không sai, quay đầu dựa vào cửa sổ bên này ngắm phong cảnh.

Cô nàng này thật là ——

Dù trong lòng cực kỳ bất lực nhưng anh không thể làm được gì.

Tống Nghiên hít sâu hai hơi, trong lòng không biết thuyết phục mình như nào, khẽ nói: "Không phải không muốn."

——-

Chương 10

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Trên xe không có người khác, chỉ có trợ lí Văn Văn đang lái xe.

Các nhân viên của chương trình đều ngồi xe lớn phía sau, chị Đan có việc nên sẽ gặp mặt họ ở sân bay.

Văn Văn nhỏ tuổi nhưng khi nghe nghe chị và thầy Tống nói vậy, cũng cảm thấy giữa cặp vợ chồng này có gì đó không đúng.

Tính cách chị gái vốn ngạo kiều*, không thèm nói gì mặc kệ Tống Nghiên đã tự mình hạ xuống một bậc thang.

(*) Ngạo kiều: chỉ những người ngoài mặt thì nạnh nùng nhưng bên trong thì dịu dàng, hay ngại ngùng xấu hổ. Nói trắng ra là kiểu ngoài lạnh trong nóng.

Đường tới sân bay bị kẹt xe, xe cứ đứng trên cầu vượt hơn tiếng rồi mà vẫn không qua được. Ôn Lệ đã đánh hai hai ván game xong mà xe vẫn không tiến lên được 50m, cô đành phải chơi game tiếp.

Tống Nghiên cũng cúi đầu xem điện thoại.

Người trong cuộc không thấy sao, nhưng Văn Văn hơi không chịu nổi.

Văn Văn nhỏ giọng nói: “Chị ơi.”

Ôn Lệ không ngẩng đầu: “Gì?”

“Show tuyển chọn tuần sau ấy, chị Đan nói với em là sếp Trương muốn chị nói với thầy Tống để anh ấy làm khách mời bất ngờ một tập, chị nói với anh ấy chưa ạ?”

Giờ Ôn Lệ mới nhớ tới chuyện này, mấy ngày nay quay "Thế Gian Có Người" suốt, làm cô quên hết các hoạt động khác không còn một mảnh luôn.

"Tuần sau là quay rồi à?"

"Đúng vậy."

Nhiệm vụ sếp Trương giao thì phải hoàn thành, mặc kệ Tống Nghiên có đi hay không, cô cũng phải hỏi một tiếng trước.

Ôn Lệ mắt nhìn về phía trước: "Thầy Tống."

Tống Nghiên: "Hửm?"

"Anh có nghe thấy những lời trợ lí tôi vừa nói không?" Ôn Lệ hỏi, "Anh có rảnh không?"

Tống Nghiên không nói chuyện, Ôn Lệ cho rằng anh đang suy nghĩ xem có thể đi hay không, cô nghĩ anh quên hoặc không biết lịch trình của mình như cô hay thế, bèn nhắc nhở nói: "Nếu anh không nhớ thì có thể hỏi người đại diện của mình ——"

"Không nghe thấy." Anh nói.

Ôn Lệ: "?"

Văn Văn nhéo tay lái, đầy căng thẳng.

Ôn Lệ không nhịn được, nghiêng đầu nhìn chằm chằm anh: "Văn Văn nói lớn tiếng như vậy mà anh nói anh không nghe thấy?"

Tống Nghiên vững vàng như núi: "Ừ."

"Vậy sao tôi nói chuyện, anh nghe thấy được hay thế? Anh mang đồ lọc khí trên tai à?"

"Không mang."

Anh không biết xấu hổ à, còn nói "không mang" gì nữa chứ! Không nghe ra bà đây đang châm chọc à?

Tay Ôn Lệ nắm chặt thành một quyền, sau đó cô vươn tay phải véo tai anh: "Thế à, để bà đây xem coi anh có mang hay không!"

Mới vừa đụng vào vành tai mỏng của anh, Tống Nghiên đột nhiên nắm lấy cổ tay cô, Ôn Lệ giãy giụa hai lần vẫn không tránh thoát nổi, đang muốn nổi giận thì bị người cầm cổ tay kéo về phía trước, nếu không phải cô đang thắt dây an toàn thì chắc đã ngã vào lòng của anh.

Hai người nhìn nhau, mặt đối mặt. Vì khoảng cách rất gần nên cô thấy rõ gương mặt đầy góc cạnh của Tống Nghiên, mày rậm tuấn tú, môi mỏng bạc tình. Mấy năm nay cô hợp tác không biết bao nhiêu nghệ sĩ, tất nhiên không phải không có người đẹp nhưng mặt của Tống Nghiên có thể nói nó thuộc dạng siêu cấp trong các gương mặt đẹp.

Người đẹp cũng bị kinh diễm bởi một người đẹp khác.

Tống Nghiên nhíu mày, cổ họng cứng lại, anh nhìn chăm chú vào gương mặt mà ngày thường anh đã nhìn rất nhiều lần, phát hiện chuyên viên trang điểm đã makeup lại cho cô theo một style khác, dung mạo mang tính xâm lược người khác trở nên nhu hòa, trang điểm nhẹ hơn bình thường nhưng mang nét tươi trẻ dịu dàng. Anh lặng lẽ di chuyển ánh mắt của mình, không nhìn vào đôi môi cô nữa nhưng lại nhìn thẳng vào đôi mắt trong trẻo của cô.

"Luôn mượn lời của người khác để yêu cầu anh." Người đàn ông ngồi lùi lại một chút, hơi dừng lại hỏi, "Rốt cuộc thì người nào mới là vợ anh?"

Cả ngày cứ "vợ", "vợ ơi", đang quay show à?

Ôn Lệ chả thèm nghe những lời không biết thật giả của anh, cô rủ mắt hỏi: "Thế anh có rảnh hay không?"

So với rảnh hay không rảnh, Tống Nghiên trả lời vô cùng trực tiếp rõ ràng: "Xem tập nào đã, anh sẽ bảo người đại diện liên hệ với show tuyển

chọn ấy."

Ý là mặc kệ rảnh hay không rảnh thì cũng sẽ đi.

Ôn Lệ "hừ" một tiếng ở trong lòng, lạnh lùng gật đầu: "Vậy à."

"Nhưng anh có một yêu cầu."

"Anh có thể nói điều này với bên sản xuất, chắc chắn họ sẽ giúp anh việc này."

"Cái này không liên quan đến show." Tống Nghiên vươn ngón trỏ ấn nhẹ vào trán cô, "Cái gì nên đồng ý anh cũng đồng ý rồi, em không thể bày ra gương mặt tươi cười được à?"

"Hử." Ôn Lệ ôm ngực, hướng anh cười toét miệng: "Hahaha."

Chắc là do ngại cô cười quá giả tạo, Tống Nghiên giật giật môi, nhìn về phía khác.

Một lần nữa, trong xe lại khôi phục sự trầm lặng.

Cho đến khi tiếng còi ô tô phía sau vang lên liên tục, vô cùng chói tai.

Ôn Lệ: "Văn Văn, lái xe đi, em ngẩn người làm gì vậy."

Văn Văn phục hồi lại tinh thần, gương mặt nóng hổi, trong lòng bùm bùm.

Chị gái nói vài câu với thầy Tống thôi, sau đó hai người chỉ yên lặng mà nghịch điện thoại của mình, nhưng vì sao cô ấy lại kích động tới mức mặt đỏ tim đập nhanh vậy trời. Thậm chí cô còn muốn ấn đầu hai bọn họ lại gần nhau, hô to một tiếng "Nói nhiều vậy mà không làm gì hết, có ngon thì hai người hôn cho em xem đi".

Ý thức được tư tưởng táo bạo điên rồ sâu trong nội tâm của mình, Văn Văn lắc đầu, nhanh chóng loại bỏ nó ra khỏi đầu, chăm chú lái xe.

–

Xe chạy đến sân bay, nhiều fans đã đứng giơ bảng đón họ.

Mays lịch trình ví dụ đi quay show thực tế thì không cần phải bảo mật, dù bên phía chính chủ không thông báo*, cũng có rất nhiều con đường để biết lịch trình của nghệ sĩ.

(*) ý đây chỉ là weibo chính phủ (như của nghệ sĩ, công ty, show, phim, tổ kịch,.v.v..) đăng bài á, chứ không phải là nhà nước đâu, đừng hiểu nhầm.

Một tuần trước, lịch trình của bọn họ đã được công khai trên weibo.

322: Tống Nghiên, Ôn Lệ, sân bay quốc tế Yến Thành, Yến Thành – Tinh Thành. Quay chương trình《Thế Gian Có Người》

Bởi vậy nên phần lớn fans tới hôm nay là đến theo tập thể có tổ chức, bên cạnh có nhân viên duy trì trật tự, tuy rằng chen chúc nhưng không xảy ra mấy chuyện như cố ý giẫm đạp và xô đẩy.

Quả thực quá nhiều người. Để đánh lạc hướng fan hâm mộ, Tống Nghiên và Ôn Lệ đành phải tách ra, đèn flash máy ảnh không ngừng lập lòe, bên tai ồn ào, Ôn Lệ đeo kính râm và khẩu trang, yên lặng đi theo trợ lí. Vì đã quen với trường hợp này nên cô không nóng nảy, chỉ cúi đầu, không nói gì đi hết quãng đường.

Sau khi đi hết con đường bị bao vậy bởi fans, cho đến khi cô tới quầy đăng kí thủ tục, các fans đứng ngoài hàng rào an ninh thì mới có thể ngồi xuống một cách yên ổn.

Chân của Tống Nghiên dài, đi nhanh hơn cô một xíu, xếp hàng ở trước cô, cô thấy trên cánh tay của anh bị dán vài tấm ảnh hoạt hình, là phiên bản mini của anh, chắc là do fans dán lên.

So với nghệ sĩ nam, thì đại đa số nghệ sĩ nữ đều tránh gặp phải cái hành vi này. Khoảng mấy năm trước, Ôn Lệ từng bị các fans nam đụng chạm vào tay trong lúc hoảng loạn này, sau đó fan club có một quy định rằng cho

dù fans tổ chức đón hay tiễn nghệ sĩ ở sân bay thì không được chạm vào người của nghệ sĩ.

Hai người đang xếp hàng đợi xử lý thủ tục đăng kí, đeo kính râm và khẩu trang, người đứng trước người đừng sau, ai chơi điện thoại của người đó, ăn mặc đều được stylist chăm chút, vóc dáng cao gầy thon dài, nổi bật trong dòng người.

Ở sân bay ăn mặc đẹp còn che mặt, bên ngoài còn có các fans đang náo loạn ầm ĩ, người qua đường vừa nhìn đã biết đó là người nổi tiếng, các hành khách xếp hàng phía trước và phía sau bọn họ đều nghiêng đầu xem bọn họ.

Fans thường theo idol, tính tình của Tống Nghiên vốn lạnh lùng yên tĩnh nên fans của anh rất nghe lời, ai cũng ngoan ngoãn đứng ở bên ngoài, chỉ chụp ảnh anh mà thôi.

Nhưng bên phía fans Ôn Lệ lại khá ồn ào.

"Tam Lực!"

Trong nhóm fan bỗng xuất hiện một âm thanh to lớn vang dội.

Ôn Lệ ngẩng đầu, nhìn về phía các fans: "Hả?"

Các fan vừa thấy cô ngẩng đầu đáp lại, lập tức kích động mà hét lên: "A a a, mama yêu connnnn!"

Các cô gái nhỏ trẻ tuổi này thật khoái chiếm tiện nghi người khác, nhìn ai nấy cũng khoảng 16, 17 tuổi, thế mà lại thích tự xưng là 'mama'.

Ôn Lệ dùng ngón tay bắn tim về phía fan: "Yêu mọi người, hôm nay trường học cho nghỉ học à!?"

"Em học đại học! Hôm nay không có tiết!"

Ôn Lệ gật đầu: "Những người khác thì sao?"

Các fan trăm miệng một lời: “Tụi em đều học đại học!”

Ôn Lệ không tin, ở đây chắc chắn có vài học sinh cấp 3 trốn học, nhưng cô không vạch trần, nói với fan: “Các bạn nhỏ nào có tiết thì về học đi, để ảnh hưởng đến việc học tập là chị khai trừ tư cách fans của các em đấy …..”

Các fan sôi nổi nở nụ cười, có vài người lấy thành tích thứ hạng tháng trước của mình ra để biện giải, nói rằng họ không để ảnh hỏng đến việc học.

“Tam Lực!”

Lần này là một âm thanh lớn của một fan nam, vang hơn tất cả fans nữ, âm lượng đề-xi-ben xuyên thấu màng tai.

Ôn Lệ: “Hả?”

“Lúc quay chương trình nhớ show tình cảm với chồng của cô nhaaaaaa! Phát đường nhiều chút! Nghe không!!!!”

Chàng trai tốt, không ngờ anh là cờ hó chèo thuyền.

Ôn Lệ không biết trả lời thế nào, đành cười hai tiếng cho qua.

Làm xong thủ tục, Ôn Lệ và Tống Nghiên lần lượt gỡ kính râm để đi qua cửa kiểm soát an ninh.

“Mỹ nhân! Tống Nghiên!”

Giờ tới lượt gọi Tống Nghiên.

Tống Nghiên nghiêng đầu nhìn theo bản năng.

“Tam Lực nhà chúng ta hơi ngạo kiều xíu! Anh đừng có mà ghét bỏ chị ấy! Bá vương ngạnh thượng cung* là được rồi!”

(*) Bá vương ngạch thượng cung: “bá vương ” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngạnh thượng cung ” hiểu là “ xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”, mà “cường cung ” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”, từ “cường tiễn ” hài âm hoàn toàn với “cưỡng gian”. Cho nên cụm từ này người xưa thay thế cho từ “cưỡng gian” (Mn thấy ngấm ngầm hông =))))

Mọi người ai nấy đều cười to.

Ôn Lệ lập tức lên tiếng: “Nè!”

Lúc đầu Tống Nghiên khá ngạc nhiên, sau đó không nhịn được mà cười hai tiếng.

Ngay cả nhân viên kiểm soát an ninh ở đó cũng cười theo, Ôn Lệ xấu hổ mà giờ tay che trán, nhân viên kiểm soát an ninh đành nói: “Thưa cô, cô có thể bỏ tay xuống được không.”

Đến khi ngồi lên máy bay, Ôn Lệ mới thở dài một hơi thoải mái.

Cô lên mạng lướt weibo trước khi di động bị bắt tắt nguồn, quả nhiên có account marketing đã đưa video ngày hôm nay ở sân bay lên.

Trong video, âm thanh bạn nam fan cp kia đúng là rất to, phổi quá tốt rồi. Sân bay ồn ào thế mà tiếng của cậu ta không cần phụ đề vẫn nghe rõ và hiểu được.

[Ha ha ha ha ha ha cười chết tui rùi]

[Tam Lực: Lúc đó mình sợ lắm]

[Ế, người anh em này quen quen a, là fan lâu năm của Tam Lực đó. Lúc Tam Lực công bố kết hôn, anh ta còn đi ktv uống rượu nói là thất tình nữa kìa, kết quả không đến nửa năm thì đã thành fan cp]

“Anh Trai Phổi Lớn: Làm fan only đâu sướng bằng làm fan CP.”

Ôn Lệ: “……”

–

Bốn giờ chiều, máy bay đáp xuống Tinh Thành.

Đoàn người ngồi trên xe mà chương trình đã sắp xếp sẵn, tuy giao thông ở Tinh Thành khá đông đúc nhưng đỡ hơn Yến Thành nhiều.

Người quay phim ở trên xe chờ sẵn. Do trên máy bay ngủ không đủ giấc nên vừa mới lên xe xong Ôn Lệ lại ngủ tiếp.

Dạo này ở Tinh Thành mưa rầm kéo dài, mới buổi chiều thôi mà không thấy tia nắng đâu cả. Trời ẩm ướt âm u, lúc Ôn Lệ bị đánh thức, suýt chút nữa là cho là bản thân đã ngủ tới sáng hôm sau.

Khi đến tòa nhà Đài truyền hình, chỉ có hai ba nhân viên công tác nghênh đón, nói là do giờ muộn quá nên tiết mục sẽ quay chính thức vào sáng hôm sau. Giờ chỉ sắp xếp cho bọn họ tới phòng chờ để làm một cuộc phỏng vấn đơn giản, sau đó về khách sạn nghỉ ngơi.

Ôn Lệ hơi ngây ngốc, che miệng ngáp một cái rồi đi theo nhân viên công tác.

Nhân viên dẫn bọn họ lên thang máy, rẽ qua rẽ lại mấy lần, dẫn họ đến phòng chờ.

"Người phỏng vấn chút nữa sẽ tới, làm phiền hai vị ngồi đợi một lát."

Nhân viên có việc cần giải thích nên mời trợ lí và người đại diện ra ngoài.

Cửa đóng lại, với kinh nghiệm tham gia không ít show và chương trình thực tế, Ôn Lệ chạy đi tìm camera giấu trong phòng.

"Em tìm gì vậy?"

Tống Nghiên nhìn cô quay trái quay phải, không chịu ngồi yên ổn trên ghế bèn hỏi.

“Anh không hiểu, chắc chắn phòng này có lắp máy quay, bọn họ cố ý để chúng ta đợi lâu như vậy là muốn xem khi chúng ta ở riêng trong phòng sẽ làm gì.”

Ekip chương trình xem cảnh mà camera quay lại: “……”

Giỏi ghê không, khá thông minh đấy chứ.

Ôn Lệ tìm nửa vòng không thấy, chán quá bèn đi lại xung quanh căn phòng, cô giơ tay gõ gõ mặt tường, đột nhiên phát hiện một mặt tường cực mỏng, giống như được đóng khung bằng bìa cứng và ghép các mảnh gỗ, biết ngay đây là một căn phòng được mới được dựng lên. Nếu không sai thì cách vách là một đôi vợ chồng khách mời khác.

Cô dán tay sát mặt tường, nghe xem bên kia có tiếng động âm thanh gì.

“Sao giờ còn chưa bắt đầu phỏng vấn nữa?”

Một âm thanh khiến người khác ghê tởm.

Ôn Lệ nhận ra đó là giọng của Trịnh Tuyết.

Cô vẫy tay về phía Tống Nghiên, ý bảo anh lại đây nghe. Dù Tống Nghiên không biết cô đang làm gì nhưng vẫn đứng dậy đi tới.

“Anh nghe đi, Hứa Minh Trịnh Tuyết ở phòng cách vách chúng ta đó.”

Tống Nghiên áp tai nghe, quả nhiên là vậy.

Hai người bên kia bắt đầu đối thoại, sau đó Trịnh Tuyết rên một tiếng “Mệt mỏi”, Hứa Minh nói “Vậy em ngủ trước đi”, sau đó lại nghe tiếng cười bất đắc dĩ của Hứa Minh.

“Đừng quậy, em làm gì thế.”

“Không, giờ em muốn quậy đó.”

Bởi vì sợ hãi bốn phía có cameras, Ôn Lệ không dám biểu hiện cảm xúc thật của mình quá rõ ràng. Cô quay mặt về phía bức tường, làm động tác nôn nửa.

Tống Nghiên: "……"

Ngay sau đó, cô vỗ ngực, nhìn Tống Nghiên với bộ dạng "Anh xem tôi thông minh chưa kìa."

"May mà tôi đoán được mấy chiêu của tổ đạo diễn." Cô tiến tới gần tai của Tống Nghiên, nhỏ giọng nói.

"Nếu em biết mấy chiêu này thì chắc biết bọn họ muốn quay được cái gì đúng không." Tống Nghiên cười hai tiếng, kề sát vào tai cô, nói nhỏ, "Đồng ốc."

Chương 11

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Tính hiếu thắng của Ôn Lệ rất mạnh, điểm mạnh này vào lúc bình thường khiến cô có thể lười biếng, nhưng một khi liên quan đến chuyện ân oán cá nhân, nghị lực và quyết tâm gộp lại bộc phát ra bên ngoài đến mức khó có thể tưởng tượng nổi.

Hai năm nay cô và Trịnh Tuyết âm thầm phân chia cao cấp, Trịnh Tuyết có một bộ phim truyền hình nổi thì cô sẽ có hai bộ phim nổi, cả năm Trịnh Tuyết có 300 ngày không nghỉ ngơi thig cô dùng cả 365 ngày không nghỉ, mệt thì mệt thật, cũng chỉ vì cô muốn kiếm được nhiều tiền hơn Trịnh Tuyết, nổi tiếng hơn cô ta, muốn đè ép Trịnh Tuyết dưới một bậc ở tất cả các phương diện, tốt nhất là khiến cho cô ta chỉ cần nghe thấy tên cô thôi là phải khó chịu.

Cameras được lắp đặt rất bí mật, hiệu quả thu âm không bằng microphone, qua máy theo dõi chỉ nhìn thấy hai người dựa vào vách tường thì thầm với nhau, không biết đang nói cái gì.

Cách vách bên cạnh Trịnh Tuyết còn đang làm nũng, nghe giọng nói mới buồn nôn làm sao.

Đột nhiên cô nhớ đến biểu hiện của mình trong kỳ quay đầu tiên, càng nghĩ càng thấy không phục.

Ôn Lệ không phải là người có sở thích nghe lén người khác, quay lại chỗ ngồi hít một hơi thật sâu, gọi to: "Chồng!!!"

Bên kia không có tí động tĩnh nào dù là nhỏ nhất, hiển nhiên đã nghe thấy rồi.

Tống Nghiên đi đến ngồi cạnh cô: "Sao vậy?"

Ôn Lê dùng khẩu hình môi nói "Nói to lên", sau đó lặng lẽ túm quần áo anh, dùng cằm chỉ chỉ vào vách tường, "Muốn cho bọn họ nghe thấy."

Hầu hết mọi cảm xúc của Tống Nghiên được sử dụng để diễn phim, giữa vai diễn và cá nhân luôn có sự phân biệt rõ ràng, trong cuộc sống hằng ngày anh rất ít khi nói chuyện lớn tiếng, Ôn Lệ cảm thấy anh rất nhã nhặn, không chắc người bên vách kia có nghe thấy không.

Vì thế người đàn ông hợp tác với cô nói lại thêm lần nữa.

Cô nói: "Đi đường cả ngày trời, chân em đau."

Ngày nay có rất nhiều phương tiện hỗ trợ thay thế cho việc đi bộ, tính tổng lại cả đoạn đường đi chỉ sợ không đến hai ba nghìn bước, Tống Nghiên thuận theo rủ mắt nhìn chân cô.

Cô muốn phong cách chứ không cần ấm áp, thời tiết chỉ hơn mười độ mà chỉ mặc chiếc quần bò ngắn, lúc ở sân bay bị chụp hình để lộ ra đôi chân vừa nhỏ vừa dài.

Cô gái này bẩm sinh đã có thân hình đẹp xuất sắc, từ khi trở thành nghệ sĩ ngoài bẩm sinh còn cần thêm điều kiện tập thể dục, đôi chân của cô đã nhỏ còn thẳng, đường nét mịn màng không có chút dấu vết của cơ bắp nhưng không hề cảm thấy gầy, khi ngồi xuống khe hở khoảng trống giữa hai chân tạo thành hình vòng cung hơi dẹt, mắt cá chân là nơi thấp nhất, còn đôi chân thì thon thả.

Tống Nghiên ngồi xổm xuống trước mặt cô, đôi tay chạm vào mắt cá chân cô: "Anh giúp em xoa bóp."

Giọng nói vẫn không đủ lớn.

Cô đã nghĩ không thể trông cậy vào anh, nói nhỏ thì nói nhỏ thôi.

"Anh giúp em xoa bóp chân á? Thật không?" Cô tỏ vẻ ngạc nhiên nói, "Anh đối với em tốt ghê, em rất hạnh phúc."

Bây giờ còn phải treo câu "Em rất hạnh phúc" bên cửa miệng suốt ngày, còn phải dùng giọng nói khoa trương như vậy để nói ra, tất cả mọi người đều là người sống, có một số từ chỉ thích hợp nghe trong các bộ phim điện ảnh và truyền hình.

Nhân viên công tác theo dõi máy quay phòng bên này cũng nghĩ vậy, lúc đầu muốn một lần quay được cảnh thân mật của đôi vợ chồng này, nhưng sau ai mà biết được Ôn Lệ đoán được bọn họ đang âm thầm quan sát nên bắt đầu diễn, nếu diễn y như trong phim chỉ sợ sẽ bị nói là chương trình có sắp xếp kịch bản trước.

Tống Nghiên muốn cô đừng nói nữa.

Cô ngoan ngoãn nghe lời, khuôn mặt hơi ửng hồng đủ độ là ổn rồi, càng khen khoa trương càng không có cảm giác chân thật.

Nhưng cái chính cô muốn là để cách vách bên cạnh nghe, chắc anh sẽ theo cô nhỉ.

Bên kia hoàn toàn không có động tĩnh, đoán rằng cũng đã nhận ra mấy cái phòng được dựng tạm thời này có hiệu quả cách âm không tốt, lựa chọn im miệng.

Xoa nhẹ được vài phút, Ôn Lệ rụt chân lại: "Được rồi, được rồi."

Tống Nghiên giúp cô đeo lại tất, hỏi: "Còn đau không?"

Hả? Chân cô vốn không đau mà, vừa rồi chỉ là giả vờ thôi.

Anh không biết à?

"Ừm." Ôn Lệ thầm nghĩ đã diễn trò phải diễn cho trọn vẹn, phối hợp gật gật đầu, "Anh xoa cho em xong sẽ không đau."

Sau đắc ý nhướn mày nhìn anh nói nhỏ: "Nói còn buồn nôn hơn cả bọn họ, cho hai người đó tức chết."

Hai người đứng đối diện, Tống Nghiên giống y như công cụ người máy không có thêm bất cứ cảm xúc nóng nảy nào, lấy tay đẩy cái trán cô ra.

Đầu Ôn Lệ bị anh đẩy ra thành hơi ngửa lên trời, cô không hề tức giận, khóe môi cong lên cười nhìn vô cùng hả dạ, tuy rằng cười không lộ răng nhưng từ trong môi vẫn truyền ra tiếng cười rầm rì khoái chí.

Tống Nghiên thở dài, mỉm cười theo cô.

Nhân viên công tác theo dõi qua màn hình không biết bọn họ đang cười gì, nhưng kỳ diệu là tiếng cười cách một màn hình cũng sẽ lây bệnh, có mấy nhân viên công tác mím môi nở nụ cười theo.

Đạo diễn chỉ cảm thấy quá đáng tiếc: "Trường Vụ, lần sau làm mấy cái loại thử nghiệm này phải nhớ việc đầu tiên cần làm là lừa bọn họ đeo microphone vào."

"Vậy đoạn video đứng đối diện nhau cười này có dùng không?"

"Dùng đi." Đạo diễn là ông chú hơn bốn muốn tuổi, không thiếu tâm hồn của mấy cô gái trẻ tuổi, ông hiểu quá rõ mấy cô gái nhỏ hâm mộ bây giờ muốn xem cái gì, "Ghép thêm nhạc nền vào cắt thành đoạn video ngắn, tùy tiện làm cũng được mấy triệu like đấy."

—

Lúc đi ra khỏi tòa nhà Đài Truyền hình đã là buổi tối.

Đồ ăn khuya ở Tinh Thành rất phát triển, chiều hôm nay khi máy bay vừa hạ cánh đoàn đội mọi người đã sôi nổi thảo luận tối nay nên đến chỗ nào để ăn.

Cuối cùng bọn họ quyết định chọn một nhà hàng được đánh giá nhiều sao ở trên app mạng xã hội.

Vì cách tòa nhà Đài Truyền hình không xa nên nhiều nghệ sĩ sẽ dùng bữa tối tại cửa hàng này sau khi chương trình ghi hình xong, dần dần thành

cửa hàng của ngôi sao hay đến, trở thành thánh địa của nghệ sĩ sau khi tan làm.

Thật ra Ôn Lệ không định đi, cô là người rất thích ăn bữa khuya, bây giờ cô đến một thành phố đầy rẫy những quầy bán đồ ăn khuya ở khắp nơi, thành ra đâu đâu cũng là bẫy rập nguy hiểm.

Nhưng chả hiểu sao bữa ăn hôm nay do Tống Nghiên mời khách, dù không tình nguyện cô cũng phải kiên trì đi theo.

Hai đoàn đội sẽ ghép thành một bàn, TV treo trên tường đang chiếu các chương trình tạp kỹ, những người ở đây thường ngày giao tiếp với rất nhiều nghệ sĩ, tuy bề ngoài làm việc trong giới giải trí hào nhoáng dù gồm cả trai cả gái thì họ không khác gì những nhân viên văn phòng đi làm bình thường, buổi tối sau khi tan làm gỡ xuống hết những gánh nặng trách nhiệm công việc sẽ vui chơi hết mình.

Văn Văn đang ăn con tôm hùm đất, hút một miếng toàn dầu mỡ vị cay vào trong miệng, vị cay của ớt mang đến cảm giác sâu sắc về sự kích thích mãnh liệt trên đầu lưỡi, ho thêm mấy tiếng, cuối cùng vui mừng uống thêm ngụm nước đá lạnh, thỏa mãn thở ra: "Sướng ghê!!"

"……."

Ôn Lệ cắn đũa, nuốt nuốt nước miếng.

Văn Văn nhìn vào ánh mắt của cô thấy cô quá đáng thương, thay cô gắp một con tôm thả vào bát: "Chị, hay chị cứ ăn một con đi? Ăn một con không sao đâu."

"Em đã nói như vậy chị sẽ không cố gắng từ chối, chị đây ——"

Lục Đan ở bên cạnh bất thình lình chen vào: "Ăn miếng đầu sẽ có miếng thứ hai, có miếng thứ hai sẽ có miếng thứ ba, cứ như thế vì một đêm tham ăn em tăng lên năm cân, chị sẽ không hề ngạc nhiên, ngay mai mà bị tiêu chảy thì đừng bám theo chị tỏ vẻ đáng thương, muốn đi phòng tập thể hình thì đi thôi, ở trong đó không đủ ba giờ thì không được ra."

Ôn Lệ chán nản khép miệng lại.

Cô lại nghiêng đầu nhìn Tống Nghiên ở bàn bên kia, các fan không có yêu cầu khắc nghiệt về dáng người của ngôi sao nam như sao nữ, mà tính tự chủ của Tống Nghiên còn mạnh hơn cô, hay đi phòng tập thể hình, còn không cần để ý đến việc khống chế đồ ăn, lúc này còn đang cạch chén uống rượu với mấy nhân viên công tác mình quen.

Tiếp theo có mấy người lại đây kính rượu, Ôn Lệ không từ chối, vừa nói mấy lời khách sáo như làm việc vất vả rồi, vừa phóng khoáng uống mấy chén, được một lúc mượn việc đầu hơi choáng làm cớ xin về khách sạn nghỉ ngơi trước.

Văn Văn còn nhỏ tuổi nên mọi người không đến mời rượu, con bé là người duy nhất có khả năng lái xe đưa cô quay lại khách sạn.

Ôn Lệ ngồi ghế sau mở cửa sổ ra hứng gió, cảnh vật bên ngoài đường phố tràn đầy màu sắc và sặc sỡ, so với mấy cửa hàng tủ kính trong trung tâm mua sắm được trang trí tinh xảo thì loại cuộc sống của dân thành thị này là thoải mái và nhàn nhã nhất.

Cô thở dài một hơi thật sâu, thở ra hơi rượu: "Văn Văn, chị đáng thương quá."

Văn Văn nhìn cô thông qua kính chiếu hậu: "Chị sao thế?"

Ôn Lệ bĩu môi: "Chị là một nghệ sĩ nữ, hàng năm kiếm được khá nhiều tiền, nếu chị muốn mua đồ hàng hiệu nào đấy là mua được ngay! Đến cả điện thoại chị đang dùng cũng là bản số lượng hạn trên thế giới! Nhưng không thể ngờ chị không thể ăn mấy con tôm hùm đất chỉ có mấy chục đồng một cân!!"

Văn Văn: "……"

Versailles* – mùi quá nặng, cô không muốn để ý đến vị minh tinh kia nữa.

(*)Một trào lưu bên Trung Quốc. Nói tóm lại kiểu như vô tình thể hiện cảm giác vượt trội.

"Chị cao 1m63! Dịp Tết đương nhiên có lúc người ta không nhịn được nên mới béo thêm có mấy cân! Bốn tám cân! Rồi mấy người trên mạng đó nói chị béo! Hại chỉ một tháng không dám ăn cơm cắn răng giảm béo mới gầy lại được."

Văn Văn: "……"

"Bọn họ gầy! Đúng bọn họ gầy nhất! Cả người bọn họ cả xương cả thịt cũng chỉ có 46kg!!!"

"Chị!!" Văn Văn chấn chỉnh, "Nói lời văn minh."

"Nói văn minh nói văn minh." Ôn Lệ cũng ý thức được mình có hơi nóng nảy, nhanh chóng sửa lại cách nói, "Bọn họ 46kg tính cả xương."

Văn Văn không khuyên cô, bỏ đi dù sao ở trên xe không có người nào khác, còn những lời nói không văn minh của Ôn Lệ cô sẽ giữ bí mật đến khi hết tuổi thọ và ngày nào đó chết tại nhà cũng sẽ mang theo vào trong quan tài.

Thật ra Ôn Lệ không uống say, cô chỉ muốn mượn rượu để nói ra những lời oán giận mà bình thường mình không thể nào mà nói, cô muốn trút hết sự tức giận.

Đến khách sạn xuống xe, dáng đi của cô vẫn thẳng tắp.

Văn Văn vừa tìm thẻ phòng trong túi vừa lo lắng hỏi Ôn Lệ: "Chị, không cần bảo người đến hiệu thuốc mua thuốc giải rượu thật ạ?"

Ôn Lệ ôi chao một tiếng: "Không say, mà say thì ngủ một giấc dậy là ổn thôi, cần gì thuốc giải rượu, chị không phải người già mồm cãi láo."

Thang máy dừng ở tầng 18, tầng này là nhà ăn, Ôn Lệ đoán có người muốn vào nên đeo kính râm lên theo bản năng.

‘Đinh’, quả nhiên ngoài cửa có người.

Không ngờ là người quen.

Hứa Minh và Trịnh Tuyết nắm tay nhau đứng ngoài cửa, vốn trên mặt cô dâu mới xuất hiện nụ cười ngọt ngào thân mật, nhưng khi nhìn thấy người trong tháng máy thì cả người cô ta sững sờ.

Cô biết tổ chương trình sắp xếp khách sạn cao cấp năm sao cho nhóm khách quý, nhưng không ngờ oan gia ngõ hẹp đã gặp nhau đêm nhau.

Văn Văn ngạc nhiên, không biết lúc này có nên mở miệng chào hỏi hay không, không chào, tốt xấu gì Hứa Minh và Trịnh Tuyết cũng là nghệ sĩ tuyến đầu, chào đi, lại sợ chị mình không vui.

Rối rắm nửa ngày vẫn chưa quyết định xong, Trịnh Tuyết mở lời trước: “Ôn Lệ, trợ lý cô mới tuyển đấy à? Ngay cả lời chào hỏi thông thường còn không biết nói, xem ra được cô dạy bảo không tốt lắm nhỉ.”

Sợ ở trước mặt người khác chị sẽ khó xử, Văn Văn lúng túng không muốn gây thêm phiền phức cho Ôn Lệ, nhanh miệng nói: “Không phải, chuyện này ——”

Ôn Lệ thản nhiên cắt ngang: “Ai nói, tôi dạy rất tốt đó, có người không xứng được trợ lý của tôi chào, cái này sao có thể trách người của tôi, đúng không?”

Văn Văn cảm động nhìn Ôn Lệ.

Trịnh Tuyết cười lạnh, muốn kéo Hứa Minh đi vào thang máy, ai ngờ người đàn ông này lùi bước về sau thấp giọng nói: “Chúng ta đi chuyến sau đi.”

“Việc gì phải đi chuyến sau? Thang máy này đồ chuyên dụng của cô ta hay gì?” Trịnh Tuyết phản đối, sau lại không rõ ý tứ cong môi, “Không phải chứ chồng, anh đang chột dạ à?”

Theo tiềm thức Hứa Minh nhìn vào mắt Ôn Lệ.

Ôn Lệ đeo kính râm, không thấy rõ cảm xúc ở trong mắt, cô đang khoanh tay trước ngực, vẻ mặt kiêu căng ngửa cằm lên giống như không hề để ý đến việc bọn họ đi chuyến này hay đợi chuyến sau.

Trong lòng anh ta thấy hơi mất mát, rồi nghĩ đến buổi chiều hôm nay ở trong phòng nghỉ nghe thấy cuộc nói chuyện giữa cô và Tống Nghiên.

Cuối cũng vẫn bị Trịnh Tuyết kéo vào bên trong.

Thang máy rất lớn, chứa bốn người còn dư dả nhưng bởi vì không khí không được hài hòa, không gian trở nên vô cùng chật chội, như thể muốn để mọi người chen chúc nhau.

Cả đường đi không ai mở miệng cho đến khi thang máy dừng ở tầng cần đến, bốn người đồng loạt di chuyển bước chân.

Ôi cái đệch, phòng ở lại ở cùng một tầng luôn.

Không lẽ tổ chương trình này cố ý muốn gây chuyện.

Bốn người một trước một sau đi ra thang máy, không biết Hứa Minh và Trịnh Tuyết đi ở phía trước đang thì thầm chuyện gì đó, thường xuyên quay đầu lại liếc mắt nhìn Ôn Lệ.

Đi thẳng đến một góc chết tránh camera quay, rốt cục Trịnh Tuyết không nhịn được nữa quay đầu: "Ôn Lệ, cô nói xem tại sao cô có thể làm cho người khác chán ghét thế?"

Khóe môi Hứa Minh giật giật, vẻ mặt phức tạp.

Lại muốn cãi nhau hả?

Hay lắm, hôm nay không được ăn tôm hùm đất cô đã nghẹn một bụng lửa giận.

Ôn Lệ tháo kính râm xuống, học dáng vẻ diễn viên trong các tác phẩm kia: "Chán ghét tôi có nhiều người lắm, cô thì tính gì chứ?"

"Cô!!" Não Trịnh Tuyết căng phình ra.

"Hai năm trước tất cả mọi người trên mạng mắng cô thành như vậy mà cô còn dám đến chương trình nay." Cô ta vỗ vỗ tay, giọng điệu kỳ quái, "Dũng cảm ghê ha."

Ôn Lệ mỉm cười: "Cô mất trí nhớ à? Phần phiếu bầu mà tổ tiết mục mở người đứng đầu là tôi, không nổi được như tôi thì câm miệng lại rồi ra đằng kia đứng mà tự bổ não cho mình, cô và chồng mình không hot được thì thôi còn phải thấy hãnh diện vì được cọ nhiệt nhờ trình của tôi mà."

Trịnh Tuyết bị chọc đến chỗ đau, cô ta hận nhất chính là việc mình không nổi bằng Ôn Lệ.

Hai năm nay cô ta liên tục đuổi theo Ôn Lệ, nhưng luôn bị áp dưới một đầu.

Lồng ngực Trịnh Tuyết thở phập phồng, hai tròng mắt tức giận trợn tròn kích động: "Cô đừng cho rằng tôi không nhìn ra cô và Tống Nghiên xảy ra chuyện gì, trong cái vòng luẩn quẩn này không phải cô cũng vậy ư, không cần thiết phải giả vờ giả vịt, cô vội vàng tham gia chương trình này để lôi kéo quyến rũ chồng tôi, cũng khó cho Tống Nghiên không sợ đội nón xanh* mà bằng lòng tham gia chương trình này cùng cô."

(*)Nón xanh = cắm sừng

"Nón xanh em gái cô!!"

Nghe thấy tên Tống Nghiên, cả người đầy mùi rượu của Ôn Lệ bùng phát dữ dội: "Chồng cô thì sao? Liên tục gửi cho tôi những tin nhắn mờ ám, nếu không phải lúc đó đang là thời gian lăng xê CP tôi đã để cho anh ta bị bôi đen lâu rồi, còn cô não tàn yêu anh ta thì chả thấy quanh người anh ta mang mùi thơm bánh trái. Tôi cho cô biết, thầy Tống nhà tôi lợi hại hơn gấp trăm lần chồng nhà cô, đẹp trai hơn anh ta, kiếm được nhiều tiền hơn,

mắt tôi không phải bị mù mà khiến thầy Tống nhà tôi phải chịu sự tủi thân oan ức vì chồng cô?"

Trịnh Tuyết khiếp sợ mở to mắt, cô ta không có mồm mép lợi hại được như Ôn Lệ, định giơ tay lên muốn động thủ.

"Muốn làm gì? Cô muốn kéo hay giật tóc?" Ôn Lệ cận thận lùi từng bước về đằng sau, "Tóc cô ít thế cận thận tôi dựt cho cô trọc đầu luôn."

Trịnh Tuyết bổ nhào vào không khí, thở hổn hển bắt đầu dùng ngôn ngữ điên loạn: "…….Ôn Lệ! Cô và Tống Nghiên là vợ chồng hợp đồng, anh ta đẹp trai, anh ta kiếm được nhiều tiền thì có ích gì! Các người đâu phải vợ chồng thật!!"

"Hợp đồng cái rắm, thầy Tống nhà tôi lời ít làm nhiều, Hứa Minh được việc hay không tôi không biết." Ôn Lệ nói đến đây khinh thường quét mắt qua Hứa Minh, "Dù sao chắc chắn không tốt bằng thầy Tống nhà tôi, một đêm ba lần không thể xuống giường."

Trịnh Tuyết và Hứa Minh đen mặt.

Văn Văn: "……."

Xong rồi chị ơi, hoàn toàn nhờ sức mạnh của rượu mà ra.

Cô vừa mới tốt nghiệp đại học chưa được bao lâu, cô không muốn nghe những lời nói của người trưởng thành nói trong lúc cãi nhau.

Văn Văn yên lặng lùi về phía sau mấy bước muốn tránh khỏi hiện trường, chị mình mồm mép lợi hại thế kia, Trịnh Tuyết và Hứa Minh ở cùng một chỗ sao có thể đấu lại được Ôn Lệ.

Khi đến gần thang máy, Văn Văn nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

Thầy Tống, người rõ ràng còn đang ở trong nhà hàng ăn bữa khuya đột nhiên xuất hiện ở đây, trong tay cầm túi tôm hùm đất được đóng gói đứng ở chỗ đó.

Chương 12

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

"Tống, thầy Tống? Anh, sao anh lại quay về? Không phải anh đang ở…"

Văn Văn bối rối nghĩ thầm không biết đến bao giờ cô ấy mới có thể sửa cái tật thấy người là xấu hổ của bản thân nữa. Những lời kia rõ ràng đều do Ôn Lệ nói, mà cô ấy lúc nào đối mặt với thầy Tống thì đỏ mặt lúc đấy, nói một câu rành mạch cũng không xong.

Tống Nghiên nhếch môi, anh đưa tay vỗ trán, khuôn mặt không biểu cảm đối diện với cô trợ lý này.

Tất cả mọi thứ hiện lên trong đầu anh lúc này là giọng nói vừa yêu kiều vừa đắc ý của cô khi vừa bước từ thang máy ra.

"Hợp đồng cái rắm, thầy Tống nhà tôi lời ít làm nhiều, Hứa Minh được việc hay không tôi không biết." Ôn Lệ nói đến đây khinh thường quét mắt qua Hứa Minh, "Dù sao chắc chắn không tốt bằng thầy Tống nhà tôi, một đêm ba lần không thể xuống giường."

Anh cụp mắt, vành tai đỏ dần lên, từ trong cổ họng bật ra mấy tiếng cười trầm thấp.

"Ừ cô vất vả rồi, lát nữa tôi sẽ chăm sóc cô ấy."

Cuối hành lang bỗng dưng truyền đến tiếng mở cửa, nhân viên lau dọn ở trong bước ra ngoài.

Trịnh Tuyết mặc dù đang bực nhưng rất nhanh tỉnh táo lại, trước khi đi còn hung hăng trừng mắt nhìn Ôn Lệ.

Ôn Lệ nhỏ giọng hỏi thăm: "Cô bớt giở trò đi, các vị trí trống đều đang xem xét gạt cô ra đấy."

Trinh Tuyết nhanh chóng kéo Hứa Minh về phòng, ánh mắt Hứa Minh nhìn Ôn Lệ có chút phức tạp. Vì vấn đề đạo đức mà thường ngày anh ta sẽ không gặp Ôn Lệ, song gặp rồi tự nhiên muốn nói lại thôi.

Dãy hành lang trở lại vẻ yên tĩnh như lúc ban đầu của nó, nhân viên lau dọn đẩy xe đi tới, nhìn Ôn Lệ có cảm giác quen mặt.

Hình như nhìn thấy trên TV rồi thì phải.

Nhưng cô gái trước mặt đang đeo kính râm đen bản to che gần hết nửa khuôn mặt, dì lao công đi qua không nhìn kỹ nên không chắc chắn.

Ôn Lệ nhìn qua chỗ dì cười chào hỏi, mặt dì lao công hơi xấu hổ. Dì ấy nhận ra nhìn chằm chằm người khác không phải việc tốt, vội đẩy xe đi.

Đi đến thang máy quen thuộc chuyên dụng dành cho nhân viên.

Có điều lời muốn nói lại kẹt ở cổ họng, nói mãi không ra.

Khách sạn này thường xuyên có nghệ sĩ đi vào, nhưng có rất nhiều minh tinh trẻ tuổi dì không nhận ra. Dì cảm thấy dạo này mình gặp quá nhiều đứa nhỏ có khuôn mặt xinh đẹp, hai ba hôm liên tiếp gặp hai người có mặt đẹp, người này so với người kia còn thấy quen hơn.

Vì dì không thường xem tivi lắm nhưng dì khẳng định được một điều hai người này là hai ngôi sao lớn. Nếu không phải thì không thể khiến dì ấn tượng sâu đậm đến thế.

–

Sau khi dì lao công đi, Ôn Lệ vuốt vuốt tóc và chỉnh lại quần áo sau khi giằng co Trịnh Tuyết.

Ban nãy cô mà không dành được thế thượng phong chắc chắn trong lòng sẽ thấy bức bối, chán nản vì biểu hiện vừa rồi của mình quá kém. Nhưng vừa rồi cũng coi như là thắng khiến cô thấy vui vẻ thoải mái hẳn lên.

Cả người Ôn Lệ sảng khoái, ôm ngực lắc lắc đầu, giọng vui vẻ: "Một chữ thôi, tuyệt."

Cô quyết định quay về phòng thưởng cho bản thân bằng cách tắm rửa kỳ cọ trong bể toàn bong bóng.

Tổ chương trình sắp xếp phòng của cô và Tống Nghiên ở đối diện phòng Trịnh Tuyết. Ôn Lệ thư thả đi tới cửa định quẹt thẻ phòng, bỗng nhiên nhớ tới thẻ phòng vẫn còn ở trong túi, mà Văn Văn đang cầm túi cô.

Văn Văn đâu rồi?

Vừa định quay đầu tìm Văn Văn thì đã có người cầm thẻ đưa đến trước mặt cô.

Ôn Lệ tức giận cầm thẻ phòng, vừa quẹt thẻ mở cửa vừa làu bàu: "Em trốn đi đâu đấy? Lúc nãy chị còn muốn em quay video giúp chị nữa, sau này lúc nào tâm trạng chị không tốt sẽ mở ra xem lại."

Giọng nói trong treo đầy từ tính vang lên, chứa đựng cả sự trêu trọc: "Sau này sẽ quay video lại giúp em."

Ôn Lệ quay đầu nhìn, cách một lớp kính râm mờ ảo cô sợ mình nhìn nhầm, hơi đẩy kính xuống để nhìn cho rõ.

Đôi mắt ban đầu được giấu dưới kính râm giờ lộ ra dưới ánh đèn vàng dịu của hành lang. Nó mở to kinh ngạc nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, mãi tận khi mi mắt mỏi không chống đỡ nổi mới chớp chớp hai cái, hàng lông mi như cánh quạt khẽ nháy liên tục.

Cô chưa lấy lại tinh thần, Văn Văn không biết từ chỗ nào xông ra nói nhỏ: "Chị, túi của chị đây, em về tìm chị Đan."

Sau đó nhanh chân chuồn mất.

Nhìn bóng lưng Văn Văn chạy trối chết, vì thấy quá xấu hổ mà cái cung phản xạ tưởng như kéo dài vô hạn cuối cùng cũng quay về, Ôn Lệ ý

thức được ban nãy mình dưới tác dụng của cồn đã nói năng mạnh mồm tàn ác ra sao, trong vòng hai giây siêu ngắn ngủi, dưới ánh nhìn chăm chú của người đàn ông, hai bên tai cô đỏ bừng, cắn chặt môi dưới, hận không thể cắn lưỡi tự tử ngay tại đây.

Cô nhanh chóng đi vào phòng muốn đóng cửa lại.

Tống Nghiên dở khóc dở cười dùng tay đè cửa: "Cô Ôn."

Ôn Lệ không cần biết anh muốn nói gì, liều mạng dùng tay đẩy cửa, vừa đẩy vừa mắng: "Tống Nghiên, tên chó này vừa nãy anh nghe được bao nhiêu rồi?! Tôi bị hai người kia hùa nhau bắt nạt, không những anh không đến giúp tôi cãi nhau thì thôi còn đứng một bên nghe lén! Tôi khinh anh!"

Rõ ràng một mình cô ức hiếp hai người kia.

"Có người đến đây." Tống Nghiên nói, "Mau để anh vào đã."

Sức lực Ôn Lệ dùng để đóng cửa nhẹ đi, người đàn ông ở ngoài cửa lập tức tìm được cơ hội, đẩy cửa đi thẳng vào trong, Ôn Lệ hoảng hốt lùi về sau hai bước để cho anh đóng cửa phòng lại.

Cô phản ứng lại, giọng điệu hơi nóng nảy: "Có người thật à? Người đó có nghe thấy gì không?"

Ôn Lệ chạy nhanh đi mở cửa, chỉ mở hé một khe nhỏ, qua khe hở cẩn thận quan sát tình hình trước cửa.

Nửa bóng người cũng không có.

Người bên cạnh lại duỗi tay ra đặt trên tay cầm đóng cửa lại.

"Yên tâm, không có ai." Tống Nghiên nói.

Ôn Lệ ý thức được mình bị hố.

Cô quay đầu, vì đang đeo kính râm nên coi như còn lớp che chắn, không cảm thấy ngại đến mức không nói nên lời, nghiến răng nghiến lợi hỏi anh:

“Anh quay lại khách sạn lúc nào?”

“Vài phút trước.”

Vài phút trước? Có thể chưa nghe thấy mấy lời cô nói?

Ôn Lệ nghiêng đầu, hỏi thử: “Vậy anh có nghe thấy gì không?”

“Nghe thấy gì?”

Ôn Lệ hít sâu: “Nghe thấy nội dung cãi nhau giữa tôi và Trịnh Tuyết.”

Tống Nghiên làm như đang suy nghĩ, trong lúc Ôn Lệ nín thở chờ mong câu trả lời của anh thì tự dưng anh lại dùng một ngọn lửa ụp lên người Ôn Lệ đốt cho cô từ trên xuống dưới trở nên sạch bóng.

“Nghe thấy.”

Nghe thấy thì nghe thấy thôi, còn nghĩ lâu như vậy làm gì?!

Ôn Lệ thở hổng hộc đẩy anh ra, đi đến ngồi xuống sô pha, hai tay ôm ngực vẫn đang bực mình.

Tống Nghiên ngồi xuống cạnh cô, Ôn Lệ muốn tránh đi nhưng bị người ta giữ chặt hai cánh tay, ép cô phải ngồi xuống.

Cô vô cùng tức giận: “Làm gì!”

Ôn Lệ dùng sườn mặt hướng về phía Tống Nghiên, cằm hất lên cao, nhưng lỗ tai lại mềm oặt khác thường, không mang tý phong thái cao ngạo nào của chủ nhân nó lúc này, toàn bộ phần tai đối mặt với anh đều đỏ ửng.

Rõ ràng đeo kính râm, tại sao không dám nhìn anh?

Tống Nghiên nhướn mày, vươn tay muốn tháo kính râm cô xuống.

Ai ngờ đột nhiên Ôn Lệ căng thẳng run lên, lập tức đẩy cánh tay anh định tháo kính cô ra: “Làm gì, đừng có lấy kính của tôi.”

“Tháo kính xuống r`ồi nói chuyện với anh.”

“Tôi không c`ần nói chuyện bằng ánh mắt, có kính r`ồi thì anh e ngại chuyện gì?”

E ngại chuyện gì cô là người rõ nhất, Tống Nghiên biết từ trước đến nay cô gái này luôn rất mạnh miệng, không nói hai lời tháo thẳng xuống luôn. Cô nâng cánh tay lên chắn, anh dứt khoát nắm chặt lấy hai cổ tay cô, dùng một tay chế trụ hai cánh tay cô ra sau lưng, hoàn toàn khóa chặt mọi hành động của cô.

Ôn Lệ hoảng sợ không thôi, cả người ngã ngửa ra sau, người đàn ông thuận thế đẩy cô ngã trên sô pha, tay còn lại không làm gì dễ dàng tháo kính râm cô xuống.

Trong mắt có ánh nước, lông mi chớp chớp không yên, liên tục như cánh quạt gió, không có kính râm, ánh mắt cô không còn chỗ nào để trốn, Ôn Lệ quay đ`ầu đi, nhìn ngó xung quanh né tránh ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đến từ Tống Nghiên.

Cuối cùng cô thua, tuyệt vọng nhắm mắt, nhỏ giọng oán giận: “Anh có phải đàn ông không? Một chút phong độ đàn ông cũng không có, cho dù có nghe thấy được cũng phải nói không nghe thấy gì mới đúng.”

Oán giận xong cô còn dùng lực hít hít mũi.

Cô có cái bản lĩnh này.

Cho dù đúng là mình không sai, cô mặc kệ, chơi xấu cũng được, tức giận cũng được, nhưng mà cô sẽ có cách để khiến người khác cảm thấy cô là người đáng thương nhất, tất cả là do anh làm sai, là anh không tốt bắt nạt cô, anh mới là tội nhân thiên cổ.

Anh nhận thua: “Phục em r`ồi.”

Tống Nghiên buông cổ tay cô ra, Ôn Lê lập tức nâng cánh tay lên ngăn cản t`ầm mắt, l`ồng ngực thở phập ph`ồng kịch liệt.

“Mang tôm hùm đất về cho em, ngồi dậy ăn.”

Ôn Lệ vừa nghe có tôm hùm đất, lập tức ngồi bật dậy, thấy Tống Nghiên cầm bọc tôm hùm đất mang đến bàn ăn bên kia mở ra.

Cô cắn môi, chậm chạp đi qua.

Tống Nghiên thấy cô qua đây, đưa cho cô một hộp thuốc: “Người đại diện của em nói em uống mấy ly rượu, anh mua thuốc giải rượu cho em, tự pha một cốc uống cho tỉnh rượu trước đã.”

Ôn Lệ muốn nói mình không uống rượu, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn gật gật đầu.

“Ừm.”

Phần tôm hùm đất mà Tống Nghiên mang về cho cô là phần đặc biệt được gọi làm riêng, không cay như ở ngoài hàng, nhìn phần dầu mỡ không quá nhiều như lúc đi ăn, ăn một miếng vào miệng chỉ cảm nhận được hương vị non mềm của tôm hùm đất lẫn với vị gia vị, Ôn Lệ có thể chịu được, ăn xong không cần phải lo ngày mai bị tiêu chảy.”

Toàn bộ chỗ này của cô tất, Tống Nghiên không ăn, ngồi đối diện cô xem điện thoại.

Ôn Lệ im lặng lột vỏ mấy con tôm hùm đất rồi lặng lẽ bỏ vào bát, sau khi lột được một ít dùng tay đẩy cái bát đến trước mặt Tống Nghiên.

“……. Anh có ăn không?”

Tống Nghiên nhìn bát tôm hùm đất kia, nửa ngày không nói lời nào.

Ôn Lệ thở dài, nghĩ anh không muốn ăn nên nói: “Tôi ăn no rồi, không ăn hết sợ lãng phí, nếu anh không muốn thì bỏ đi.”

Tống Nghiên chuyển tầm mắt nhìn vào mặt cô, thích thú quan sát.

Ôn Lệ sờ sờ mặt mình: “Trên mặt tôi dính gì à?”

“Không phải.” Anh cầm đôi đũa gắp con tôm hùm bỏ vào miệng, “Đang nhìn xem miệng của em làm bằng gì, sao có thể cứng thế.”

Ôn Lệ: “Bằng sắt!”

Tống Nghiên cười cười, nói thêm: “Lúc nãy em nói với hai người kia…..”

Đầu óc Ôn Lệ bùng cái đùng, nghĩ rằng anh lại muốn trêu chọc mình, mau chóng che lỗ tai lại: “Im miệng, không nghe thấy.”

“Cô Ôn.”

“Không nghe thấy!”

“…….”

“Không nghe thấy!”

Đúng là không nghe thấy thật, nhưng để tránh cho anh tiếp tục nói những lời mà mình không muốn nghe, cô đánh đòn phủ đầu trước, bất kể anh nói cái gì, cứ nói là mình không nghe thấy.

Hình như người đàn ông này chịu buông tha rồi, không còn phát ra tiếng.

Ôn Lệ từ từ bỏ tay che tai xuống.

Giọng nói mát lạnh trầm thấp của Tống Nghiên lại vang lên: “Em không phát hiện ra mình rất đáng yêu à?”

“……..”

Cô nghiêng đầu nhìn anh, Tống Nghiên cười cười, biết rõ còn hỏi: “Bây giờ lại nghe thấy rồi?”

Tim Ôn Lệ đập như sấm, cảm thấy nơi này không thể ở lại lâu, chạy nhanh đi.

“Đúng, như anh nói.”

Sau đó cô lạnh lùng đứng dậy, đi đến chỗ để vali ở bên kia lấy quần áo chuẩn bị vào phòng tắm tắm nước lạnh cho tâm trạng bình tĩnh xuống chút ít.

—

Đợi Ôn Lệ tắm rửa xong, mấy phút sau Tống Nghiên cũng đi vào tắm.

Sáng mai còn phải làm việc, đêm nay phải đi ngủ sớm, nếu không ngày hôm sau sắc mặt sẽ không tốt, sẽ phải dùng một lớp phấn phủ thật dày để che đi.

Cô đang mơ mơ màng màng chuẩn bị ngủ, đột nhiên phần đệm bên người lún xuống, nghĩ thầm Tống Nghiên đã tắm xong nên không để ý nhiều tiếp tục chìm vào giấc ngủ của mình.

Cho đến khi ngửi được mùi sữa tắm giống mình trên người đàn ông tập kích đến.

Ôn Lệ bắt lấy cánh tay đang di chuyển lung tung trên lưng mình, ai ngờ cái tay kia phản ngược lại cầm tay cô, nắm tay cô đan xen mười ngón tay ở trong chăn.

Tống Nghiên ôm cô từ sau lưng, nói nhỏ ở bên tai cô: “Muốn thử cảm giác ba ngày không thể xuống giường không?”

Đề nghị vô cùng mập mờ nhưng thẳng thắn, vành tai Ôn Lệ nóng rực, nửa khuôn mặt úp vào trong chăn bông lông ngỗng mềm mại, cô khinh thường nói: “Đừng, tôi nói vậy chỉ vì muốn chọc giận Trịnh Tuyết thôi, anh cho rằng mình lợi hại đến vậy à?”

Trái lại Tống Nghiên rất thành thật, cười nhẹ: “Không đến mức ba ngày, nhưng một ngày thì vẫn được.”

Ôn Lệ mím môi ngọ nguậy người trong ngực anh: “Biến đi.”

Tiếng cười của anh không ngừng, đưa tay lên dịu dàng xoa phần đầu sau gáy cô.

"Anh còn lo lắng lúc em thấy hai người họ ở cùng nhau sẽ thấy khổ sở khó chịu." Tống Nghiên nói tiếp, "Là anh xem thường em rồi."

Ôn Lệ xoay người, dùng ánh mắt mờ mịt nhìn anh: "Tôi có gì mà phải khổ sở?"

Tống Nghiên nhướn mày: "Em không thích Hứa Minh?"

"Tôi thích Hứa Minh?" Ôn Lệ trợn tròn mắt, giọng điệu nghi hoặc, "Anh nghe blogger nào bịa đặt đưa tin vậy, ngày mai tôi bảo chị Đan nhờ luật sư ủy thác kiện nó! "

Tống Nghiên trầm mặc một lát, nhẹ giọng hỏi: "Không thích anh ta, vậy hai năm trước ở trong phòng trang điểm em khóc cái gì?"

Sau lưng mọi người, một người nằm trên bàn khóc đến mức nước mắt đầy mặt, có chút đáng yêu.

———————

Chương 13

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Vừa nghe thấy anh nhắc đến chuyện hai năm trước, Ôn Lệ thoáng xấu hổ.

"Sao tôi phải khóc…" Tay cô nắm lấy drap giường, dường như hơi khó mở miệng, "Lúc còn trẻ ai mà chả có trái tim bằng pha lê."

Tống Nghiên nhìn cô bằng ánh mắt bình thản.

"Vì em rất thích anh ta." Người đàn ông phát biểu ý kiến, qua vài giây lại bình tĩnh nói tiếp: "Nếu giờ em không còn tình cảm gì với anh ta, chẳng có gì không tốt mà không thể thừa nhận, tất cả đã là quá khứ rồi."

Ôn Lệ: "Không phải, tôi không...."

"Ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm." Anh buông tay ra khỏi eo cô, vươn tay đắp chăn cho cô, "Ngủ ngon".

Sau đó quay lưng đi tắt đèn ngủ ở đầu giường.

Ôn Lệ mím môi.

So với việc để cho người khác biết lúc ấy cô quá mỏng manh yếu đuối nên bị cư dân mạng mắng cho phát khóc, thì dường như chuyện khiến người khác hiểu lầm cô từng thích Hứa Minh còn mất mặt hơn.

Sĩ diện và lòng tự trọng của Ôn Lệ kiên quyết không cho phép Tống Nghiên hiểu lầm cô thích loại người cặn bã kia, nếu đúng là thế thật thì quá sỉ nhục ánh mắt và gia giáo học thức của cô.

Cô bật dậy từ trên giường, dùng hết sức cả hai tay hai chân giống như con chó nhỏ kéo anh lại để lật người qua bên kia, sau khi sang bên anh rồi ép buộc Tống Nghiên phải đối mặt với mình.

Tống Nghiên thoáng kinh ngạc: “Em làm gì đấy?”

Ôn Lệ mím môi, lớn tiếng giải thích trong bóng tối: “Tôi khóc vì tức giận! Đó là nước mắt của sự phẫn nộ!”

“……..”

Ôn Lệ càng nghĩ càng giận, càng nói càng tức, mở miệng oán trách với Tống Nghiên: “Loại rác rưởi đó đã có bạn gái rồi mà còn dám lăng xê CP với tôi, trước khi quyết định lăng xê chị Đan đã hỏi anh ta rõ ràng nhưng anh ta nói anh ta vẫn độc thân. Tốt rồi, kết quả anh ta và Trịnh Tuyết đã ngầm yêu nhau nhiều năm, tôi bị anh ta hãm hại đến mức bị mắng cả nửa năm trời. Nếu không phải chị Đan khuyên tôi, chị ấy nói tất cả mọi người đều là người trong giới, sẽ thường xuyên gặp mặt nhau, hơn nữa lúc đó sự nghiệp của tôi đang trong giai đoạn bấp bênh chưa ổn định, nếu trực tiếp “gây chiến” thì không tốt nên mới bảo tôi nhẫn nhịn cho qua, đợi qua một thời gian thì sẽ tốt hơn, không thì tôi đã đánh cho anh ta tàn phế lâu rồi.”

“Nếu lúc đó tôi biết anh ta và Trịnh Tuyết đã yêu nhau nhiều năm, tôi không thèm kiếm tiền nhờ những fan cp đó, cùng lắm thì đợi thêm vài năm nữa nổi tiếng cũng không muộn.”

Mãi không thấy Tống Nghiên nói gì, Ôn Lệ không nhìn ra bất kỳ biểu cảm gì trên mặt anh, hơi thất vọng: “Này, đến cả anh cũng không tin tôi sao?”

“Không phải.”

Anh nói xong câu đó, Ôn Lệ bỗng cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh áp đến mặt mình, càng ngày càng gần.

Cô né tránh theo bản năng, vốn dĩ khi đi ngủ Tống Nghiên nằm ở mép giường, thực ra lúc cô leo qua đây chỉ có một khe hở nhỏ đủ để nằm, còn nửa người thì lơ lửng trong không khí, vừa rồi khi cô ngả người ra sau một xíu là cả người cô ngã thẳng từ trên giường xuống.

Ôn Lệ sợ hãi kêu thành tiếng, Tống Nghiên hoảng sợ gọi tên cô, vội vàng bật đèn, thấy cô ngã ngửa trên mặt đất, mặt mày nhăn nhó.

Tống Nghiên thoáng sửng sốt, sau thở dài xong cười.

"Cười cái rắm nhà anh." Cô hung hăng gào lên.

Tống Nghiên xuống giường, bế cô lên: "Ngã có đau không?"

"Hỏi thừa." Ôn Lệ nằm trên giường chỉ vào gáy của mình, giọng điệu yếu ớt, "Có khi tôi bị chấn động não rồi."

Một bàn tay lớn vươn đến xoa bóp giúp cô.

Xoa bóp vài cái quả nhiên đỡ hơn nhiều. Ôn Lệ thấy phần xương cụt cũng hơi đau nhưng chỗ đó hơi nhạy cảm nên cô tự lấy tay mình xoa xoa.

"Chỗ này cũng đau à?" Anh hỏi.

"Ừm, tôi tự xoa được, anh xoa bóp phần gáy giúp tôi đi."

"Không phải xấu hổ." Tống Nghiên nhận ra sự ngại ngùng của cô, bình tĩnh di chuyển tay đến phần xương cụt, "Đâu phải anh chưa từng sờ qua."

Lúc làm loại chuyện này, đèn thì sáng người thì tỉnh, Ôn Lệ vẫn không quen lắm nhưng anh xoa bóp rất dễ chịu, rối rắm trong chốc lát cũng để anh chăm sóc hầu hạ mình.

"Này, anh đừng nói cho người khác biết tôi khóc vì mấy chuyện đó. Nếu truyền ra ngoài để cho antifan biết tôi khóc vì mấy bình luận chửi bới của bọn họ, không biết chừng sau này bọn họ càng mắng càng vui."

Ôn Lệ nhích vài bước về phía trước như con rùa, lấy điện thoại ở trên tủ đầu giường, mở Weibo ra xem.

Cô rất hay dạo Super Topic của mình, biết hội fans có trạm đính chính tin đồn riêng, bình thường phụ trách báo cáo các bài viết trên blog và các tài khoản Weibo có ý công kích cô.

Lướt được một lúc thì cô thấy các fans đang treo tên mấy antifan, kêu gọi mọi người report họ ở Super Topic.

Trong đó có người tên là "Lực Gà Nhất Định Phải S".

——- [Lực Gà đê tiện đê tiện đê tiện đê tiện đê tiện đê tiện đê tiện đê tiện đê tiện]

—— [Con gà đê tiện hèn hạ như cô sao còn không ôm ba mẹ hèn hạ của mình đi chết đi?]

Những lời nhục mạ, khó coi ở phía sau cô chỉ nhìn lướt qua.

Ôn Lệ thản nhiên đưa cho Tống Nghiên xem, nhỏ giọng lầm bẩm: "Mẹ tôi mất sớm, ba tôi vẫn còn rất khỏe, chắc chắn có thể sống đến một trăm tuổi."

Cô còn nói với Tống Nghiên: "Vậy nên anh phải giữ bí mật giúp tôi đấy."

Tống Nghiên nhíu mày, tuy biết bất kỳ nghệ sĩ nào cũng sẽ có antifan, nhưng khi tận mắt thấy mấy lời nhục mạ này, khó tránh khỏi trong lòng thấy khó chịu không vui.

Anh đột nhiên bế người đang nằm sấp trên giường lên, ôm lấy cô, vỗ nhẹ lưng cô như dỗ dành trẻ con: "Qua hết rồi."

Ôn Lệ chẳng hề quan tâm, giọng điệu vui vẻ: "Không sao đâu, bây giờ tôi chính là tường đồng da sắt, nhìn thấy họ mắng mà tôi chỉ hơi nhíu mày thôi thì tôi không mang họ Ôn."

Cô nghe thấy anh cười, sau đó thấp giọng nói: "Con lừa nhỏ bướng bỉnh."

Ôn Lệ nhíu mày: "Có vẻ anh rất thích đặt biệt danh cho người khác nhỉ, biệt danh này mang ý xấu đúng không."

Tống Nghiên: "Ý tốt."

“Tôi đọc rất nhiều sách anh đừng hòng gạt tôi.” Ôn Lệ đẩy anh ra, muốn chứng minh cho anh xem không phải mình giả bộ kiên cường mà thực sự là tường đồng da sắt, “Thật mà, lần đó anh đồng ý ký hợp đồng với tôi cũng khá tốt, tin tức việc hai chúng ta kết hôn được truyền ra ngoài đã ngay lập tức đè bẹp mấy tin trong quá khứ, hơn nữa tôi còn có thuốc tiên ở đây nè.”

“Thuốc tiên gì?”

Ôn Lệ lại mở điện thoại, mấy năm gần đây cô không thay đổi đổi thương hiệu điện thoại mình dùng, tìm thông tin rất nhanh và thuận lợi, trong album vẫn còn ảnh chụp của mấy năm trước.

Tất cả đều là tin nhắn do fan gửi đến, thời gian là hai năm trước.

——- “Tam Lực, không biết chị có đọc được tin nhắn này hay không, nhưng em muốn nói với chị, không cần để ý đến mấy lời đồn đại ở bên ngoài, tuy tính tình chị có hơi tsundere, còn thường xuyên giận dỗi fans nhưng bọn em đều tin tưởng nhân phẩm của chị, “Chúng em không đến với chị vì thích chị trên đỉnh cao nhưng cũng không bỏ chị đi khi chị rơi xuống vực đáy”, chúng em mãi mãi yêu chị.”

—— “Chị iu QWQ thật sự em thương chị quá. Mấy đứa mắng chị đó chắc chắn không hiểu rõ chị bằng tụi em rồi. Chị iu của tụi em ở trong chương trình chủ động sinh hoạt cùng đám nghệ sĩ nữ xấu xa kia, mệt tới nỗi ngày hôm sau không xuống nổi giường, còn không được ăn bữa sáng. Chính vào lúc đó em bị chị hút thành gan luôn, ở trong lòng em chị là một chị gái bé nhỏ xinh đẹp lương thiện, tất cả Lệ Chi chúng em đều biết rõ! Chị cứ làm việc thật tốt nhé, việc làm sáng tỏ tin đồn cứ giao cho tụi em. Tụi em nhất định sẽ cùng chị vượt qua mọi cửa ải khó khăn!”

Cô đã lưu hết những ảnh chụp màn hình vào album.

Vậy nên dù cô có trong ngoài lạnh trong nóng với ai thì cũng sẽ không đối xử như thế với fans của mình, cô sẽ hỏi thăm các fans của mình khi có lịch trình ở ngoài, cũng sẽ nói với họ phải học tập làm việc thật tốt, không cần vì theo đuổi thần tượng mà đánh mất đi trọng tâm của cuộc đời mình,

cũng sẽ nhận những món quà dù không đắt giá nhưng tràn đầy tâm ý của các fans, sau đó sẽ đăng lên Weibo để khoe.

"Tính cách tôi có sức hấp dẫn rất lớn đấy, đúng không?"

Ôn Lệ đắc ý nhướn mày nhìn Tống Nghiên.

Cô xem lại nội dung tin nhắn, cong mắt cười giống như một đứa trẻ được tặng bông hồng nhỏ.

Ôn Lệ thấy Tống Nghiên nhìn chằm chằm mình không nói tiếng nào, ngẫm lại không biết có phải mình hơi tự luyến quá không, ho ho mấy tiếng chui vào trong chăn: "Được rồi tôi giải thích rõ ràng rồi đó, về sau nếu lại xuất hiện tin đồn nữa tôi và anh cùng nhau kiện chết họ, ngủ thôi."

Tống Nghiên ừ một tiếng, cũng chui vào trong chăn.

Ôn Lệ thật sự rất buồn ngủ, nên khi Tống Nghiên ôm cô từ phía sau, cô ngáp một cái cũng không từ chối.

"Rất lớn." Tống Nghiên bỗng nhiên nói.

Bây giờ Ôn Lệ mới nhận ra anh đang trả lời câu hỏi cô hỏi vừa nãy.

"Sao cung phản xạ của anh còn chậm hơn tôi thế?" Nhưng mà được công nhận Ôn Lệ cảm thấy vui mừng nho nhỏ, "Phải không, rất lớn đấy? Dù tôi không giỏi làm nũng như Trịnh Tuyết, nhưng tôi vẫn được mọi người yêu quý hơn cô ta."

Cô rất thích so sánh mình với đối thủ.

Không biết thì không thể đem ra so sánh được.

"Ai nói em không thể." Tống Nghiên thở dài, "Em rất giỏi, thiên phú trời cho."

Lòng hư vinh của Ôn Lệ bỗng nhiên tăng vọt, chỉ hận không thể nhảy lên giường, lớn tiếng đọc diễn cảm một câu "Ngưỡng thiên trường khiếu

xuất môn khứ, ngã bối khởi thị bồng hao nhân”* [1]!

(Đây là hai câu cuối trong bài “Nam Lăng biệt nhi đồng nhập kinh” của Lý Bạch. Lý Bạch viết bài này khoảng năm 742. Lúc đó ông nhận được chiếu chỉ của Đường Huyền Tông vời nhập kinh. Ông vui mừng về nhà tại Nam Lăng (nay trong tỉnh An Huy) để từ biệt hai con gái (vợ ông đã bỏ ông) đặng lên đường.

Dịch nghĩa:

Ngửa mặt trông trời cười lớn,

Đời ta há chẳng vốn là kiếp phiêu bồng hay sao!

[Nguồn bản dịch nghĩa:thivien.net].)

Nhưng lời nói ra khá là khiêm tốn: “Thật hay giả? Không phải anh đang nịnh tôi chứ?”

“Không phải.” Tống Nghiên suy nghĩ một chút, dịu dàng nói, “Những lời em vừa nói lúc nãy khiến anh thấy đau lòng thay em.

Ôn Lệ cười kiêu ngạo: “Mỗi năm tôi kiếm được nhiều tiền như vậy, có gì mà phải đau lòng?”

“……”

“Sao anh không nói nữa?”

“Không có gì, ngủ đi.”

Kết quả lòng hiếu kỳ của cô được khơi dậy, túm lấy chăn kích động hỏi: “Ây, anh còn chưa lấy ví dụ cụ thể mà, tôi thật sự rất giỏi đúng không? Sao tôi lại không tự mình phát hiện ra nhỉ? Hay là anh nói cho tôi biết đi?”

“Ở trên giường.” Tống Nghiên hừ nhẹ, gõ đầu cô, lơ đãng uể oải nói, “Rất muốn biến em thành người ba ngày không xuống được giường.”

Ôn Lệ cứng họng, cực kỳ có ham muốn sống sót nói.

"Đi ngủ đi ngủ."

—

Sáng hôm sau, độ ẩm không khí cao, Ôn Lệ thức dậy chuẩn bị đi làm. Sau khi ăn xong bữa sáng, cô bước lên xe do ekip chương trình sắp xếp với tinh thần sảng khoái.

Kịch bản đã được gửi đến từ sáng sớm, buổi sáng ghi hình trong nhà, buổi chiều được tự do ra ngoài để hoàn thành nhiệm vụ do ekip chương trình đưa ra.

Thực ra thời gian ghi hình chỉ có hai ngày, lịch trình còn lại là ghi hình các chương trình khác ở Đài Truyền hình.

Ngoại trừ Hứa Minh và Trịnh Tuyết, hai đôi khách mời khác cũng không thân quen với Ôn Lệ, Tống Nghiên thì lại càng không quen. Ngoài các hoạt động truyền thông bình thường có chạm mặt nhau thì căn bản không bao giờ xuất hiện cùng nhau.

May mắn hai đôi khách mời kia rất khéo ăn nói, nhiệt tình nói đã từng xem phim truyền hình của Ôn Lệ và phim điện ảnh của Tống Nghiên.

Có một vị khách mời nam có vẻ rất thích Tống Nghiên, thuộc lòng tất cả các phim anh đóng trong lòng bàn tay. Tần suất làm việc của Tống Nghiên mấy năm trước là một năm hai tác phẩm trên màn ảnh lớn, sau khi kết hôn anh mới đặt trọng tâm công việc sang mảng khác, mỗi năm một bộ, bảo đảm có tác phẩm xuất hiện trong tầm mắt của khán giả, thời gian còn lại làm công việc kinh doanh và cố gắng học hành lên học vị.

Hai ngày nay ở trước ống kính, Ôn Lệ với đối thủ của cô ngoài mặt vẫn duy trì hòa bình, còn thêm Wechat với hai đôi khách mời khác, cô thấy như này coi như không tệ.

Cho đến ngày thứ ba, bốn đôi khách mời cùng nhau tham gia phỏng vấn của một chương trình giải trí ở Đài Truyền hình.

Đầu tiên là ghi hình một tiết mục mở màn có hơi ngại ngùng, Tống Nghiên và Ôn Lệ được sắp xếp đứng trong một trái tim, khi nào biên đạo ra hiệu OK thì ở giữa trái tim sẽ được tách ra làm hai, sau đó khách mời sẽ từ bên trong bước ra.

MC đang rà lại kịch bản và tương tác với khán giả dưới đài.

"Ây da, tôi nghe nói có một đôi từ sau khi bọn họ kết hôn thì rất ít khi hợp tác, có thể nói gần như là không có, nhưng độ nổi tiếng lại cực kỳ cao, tôi cực kỳ muốn biết nguyên nhân, không biết các bạn bên dưới có biết không? Rốt ở họ có gì thu hút các bạn?"

Các fan CP trăm miệng một lời: "Nhan sắc"

Các MC cười ha ha.

"Trước tiên chúng ta sẽ xem đoạn video ngắn giới thiệu về đôi khách mời đang rất hot trên mạng nha."

Video ngắn cũng không có gì, chủ yếu là lời giới thiệu đầy đủ trong BGM có hơi thẹn thùng.

"Nếu bạn còn chưa biết đến Muối thì hãy để cho tôi giới thiệu với các bạn."

"Tống Nghiên, 18 tuổi ra mắt với vai diễn Trần Gia Mộc trong《Máy bay giấy》, đồng phục màu trắng, thiếu niên xinh đẹp, thâm tình cố chấp, đã để lại cái bóng ánh trăng sáng trong mộng không thể xóa nhòa của tất cả các cô gái trẻ năm ấy"

"Ôn Lệ, nữ hoàng rating phim thần tượng, phù hợp với cả hai lối trang điểm đậm và nhạt, bất kể là cô công chúa lộng lẫy độc nhất vô nhị, hay là cô gái xinh đẹp hoạt bát nhà bên, tất cả đều dựa vào sự hấp dẫn mang phong cách riêng của chính cô ấy."

“Trời đất tác hợp, cặp đôi thần tiên, họ có giá trị nhan sắc đỉnh của chóp, khó trách người qua đường không nhịn được lọt hố, rồi kêu gào a a a a quá xứng đôi!”

Tống Nghiên: “…”

Ôn Lệ: “…”

Thật tình không biết các khách mời tham gia chương trình trước đó khi nghe đến đoạn giới thiệu về chính mình đã có cảm giác gì, làm thế nào để vượt qua được thế.

Đoạn video ngắn giới thiệu kết thúc, MC lớn tiếng hỏi khán giả: “Mọi người có mong chờ bọn họ không!”

“Mong chờ!”

Bùm một tiếng, trái tim kia nổ tung làm hai nửa, máy đá khô phun sương ra ngoài, những dải ruy băng nhỏ để chúc mừng từ trên đỉnh chỗ ghi hình bay xuống.

“Chúng ta cùng chào đón! Vợ chồng Muối! Tống Nghiên, Ôn Lệ!”

———————

Chương 14

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Hai người bước ra khỏi đạo cụ hình trái tim, các fans cầm banner "Muối" ở bên dưới không ngừng quơ đi quơ lại, hò hét chói tai để thể hiện sự nhiệt tình của họ.

Tinh Thành là thành phố nổi tiếng ở trên mạng, chịu ảnh hưởng sâu sắc của văn hóa giải trí giới trẻ. Hầu hết những nghệ sĩ từng đến đây ghi hình đều nói rằng khán giả ở đây nhiệt tình hơn mọi người ở các thành phố khác.

Ôn Lệ từng đến đây quay chương trình mấy lần, nhưng mỗi lần đến đây cô vẫn thấy kinh ngạc.

Cách đây vài năm, Tống Nghiên từng đến đây để quảng bá phim điện ảnh, cũng từng nhận phỏng vấn, nhưng khán giả dưới sân khấu không náo nhiệt như hôm nay, hầu hết những người ngồi dưới là các cô gái, chàng trai trẻ tuổi.

Trải qua màn tự giới thiệu, MC A cầm kịch bản nở nụ cười mở lời cue lại: "Đây không phải lần đầu tiên Ôn Lệ đến chương trình của chúng tôi nhỉ? Lâu rồi mới trở lại, cô có cảm giác như được trở về nhà không?"

Ôn Lệ gật đầu: "Có chứ, năm ngoái đã từng đến đây, cũng có cảm giác như được về nhà nhưng chủ yếu vẫn là cảm giác tăng cân trở lại."

Ôn Lệ có kinh nghiệp tham gia các gameshow, hoàn toàn đỡ được mấy câu joke rồi tạo joke, lời này vừa nói xong fan đã bật cười.

Trong khán phòng truyền đến một loạt tiếng hò hét: "Tam Lực con ăn nhiều một chút! Con gầy quá! Mama đau lòng!"

Ôn Lệ mỉm cười, màn hình lớn phía sau chiếu cận cảnh hình ảnh cô.

Tiếng hò hét của fans tăng lên gấp hai lần: “Tam Lực!!!”

MC A nhanh chóng quăng joke cho Tống Nghiên: “Tôi nhớ lâu rồi Tống Nghiên không tới đây? Mấy năm trước, lúc anh tham gia quảng bá phim điện ảnh, MC hôm đó là đồng nghiệp trong đài chúng tôi, anh thấy thế nào? Có thấy có điều gì thay đổi không?”

Kinh nghiệm tham gia chương trình tạp kỹ của Tống Nghiên không nhiều như Ôn Lệ, bình thường rất ít khi lên mạng, nhưng tính cách anh vốn thế, anh hút fan dựa vào các thành tích thật, anh đi theo hình tượng “người tình trong mộng” không nhuốm khói lửa nhân gian, người đàn ông tham gia chương trinhg hôm nay còn ít tham gia các hoạt động offline thông thường, vừa cầm microphone lên, mức âm thanh mới được chỉnh lại, giọng nói ấm áp dịu dàng kia vừa vang lên, ngay lập tức fans dưới sân khấu đáp lại bằng tiếng hò hét chói tai.

“Mỹ nhân Mỹ nhân!!”

Tống Nghiên cười rồi nói: “Thấy khán giả nhiệt tình hơn, khiến tôi thấy hơi lo lắng.”

MC B từ đầu đến giờ không lên tiếng, ôm ngực nhìn chằm chằm hai người.

Quả nhiên người dẫn chương trình A hỏi: “Kỳ lạ ghê, sao hôm nay Kì Kì im ắng vậy? Trước đó, khi trên mạng vừa mới tuôn ra tin tức Tống Nghiên và Ôn Lệ sẽ đến tham gia chương trình chúng ta, không phải em phản ứng dữ dội lắm hay sao? Còn gửi một đống meme vào nhóm Wechat của chúng ta cơ mà.”

“Trước kia chỉ được nhìn bọn họ qua màn hình, hôm nay được nhìn thấy bọn họ sánh đôi bên nhau, em cảm thấy ngạc nhiên không nói nên lời.” Người dẫn chương trình B nhìn về phía khán giả, “Cuối cùng em cũng hiểu vì sao buổi tối mới bắt đầu ghi hình mà bảy tám giờ sáng đã có fans đến xếp hàng ở trước cửa rồi.”

“Vì sao vậy?” MC A cầm microphone hướng xuống khán phòng, “Mọi người nói xem tại sao?”

Các fans trăm miệng một lời: “Vì họ đẹp.”

Qua màn mở đầu đơn giản, MC lại tiếp tục mời ba cặp khách mời còn lại lên sân khấu cùng nhau, chuẩn bị tiến vào phần trò chơi.

“Nào chúng ta đến với trò chơi đầu tiên, một trong những trò truyền thống của chương trình, “Kiểm tra sự ăn ý”, các khách mời được chia làm bốn đội, một người phụ trách diễn tả đề bài ở trên miếng bìa cứng, người còn lại sẽ đoán. Đội nào đoán được nhiều hơn trong khoảng thời gian quy định thì đội đấy chiến thắng, vì mọi người vốn là một đôi nên sẽ không có phần rút thăm, đội nào sẽ lên đầu tiên đây ạ?”

Trong đó có một đôi vợ chồng ở tuyến hai giơ tay lên đầu.

Ôn Lệ ngồi trên ghế, vừa dịch mông nghịch nghịch xoay xoay cái ghế vừa hỏi Tống Nghiên: “Anh đoán hay tôi đoán?”

“Tuỳ em.”

“Vậy anh đoán đi.” Ôn Lệ ra quyết định, “Nhỡ có mấy đề bài kỳ quái nào đấy rồi để anh làm mấy động tác diễn tả đó thì sẽ huỷ hình tượng mất.”

Tống Nghiên không rõ mấy cái kỳ quái cô nói là gì, nhưng rất nhanh anh đã biết.

Khi tới lượt bọn họ, Ôn Lệ liếc nhìn tấm bìa ở sau lưng Tống Nghiên, lập tức hành động.

Đầu tiên, cô đặt chắp hai tay để đăng sau mông, sau đó khuỵ gối chạm đất, kêu hai tiếng “chíp chíp”.

Tống Nghiên: “Con gà?”

Ôn Lệ gật đầu, sau đó lại làm động tác bay lượn.

Tống Nghiên: “Gà bay trứng vớ*?”

(*) Nguyên văn là鸡飞蛋打(Kê phi đản đả/Gà bay trứng vỡ): Ý nói làm việc gì cũng thất bại. Ở đoạn này chị Lệ đã diễn tả con gà, sau đó làm động tác bay lượn để anh liên tưởng “Gà bay”.

“Trả lời đúng! Câu tiếp theo!”

Ôn Lệ đưa tay làm động tác lấp lánh, kèm theo đó là từ: “Bling bling.”

“Tỏa sáng lấp lánh?”

Sau đó nhìn lên trần nhà, kinh ngạc “Oà” một tiếng.

Tống Nghiên: “Vẻ vang cho kẻ hèn này*?”

(*) Nguyên văn là蓬荜生辉(Bồng tất sinh huy): Thường dùng khi khách quý tới nhà hoặc được tặng một vật trang hoàng nhà cửa.

“Chính xác! Câu tiếp theo!”

Sau khi trả lời liên tiếp mấy câu hỏi về thành ngữ, một vị khách mời lên tiếng: “Mấy thành ngữ này quá đơn giản với thầy Tống quá, anh ấy điển hình cho kiểu “con nhà người ta” đấy.”

Các đề rất đa dạng, nhưng càng về sau càng kì lạ.

Đến phần những từ đang “hot” trên internet, Ôn Lệ vừa nhìn thấy câu đầu tiên thì ngơ luôn, ngây người hồi lâu không nhúc nhích.

Tống Nghiên: “?”

Bộ đếm thời gian chỉ còn lại vài giây, MC nhịn cười hô to: “Nhanh lên nào, sắp hết giờ rồi.”

Ôn Lệ từ chối không luyến tiếc: “Không làm được, bỏ qua, câu tiếp.”

Fans dưới sân khấu đồng thanh: “Không được đổi! Không được đổi!”

Ôn Lệ bất mãn, hỏi fans dưới sân khấu: "Tôi chơi hay mọi người chơi?"

Các fan không thèm đoái hoài gì đến cô, nóng lòng tới mức hét to về phía sân khấu: "Người ta muốn ăn nho mà!"

Tống Nghiên mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Tiểu đà tinh?"

Tiếng la hét dưới sân khấu vang lên không ngừng, hết đợt này đến đợt khác, ngay cả MC trên sân khấu cũng ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Ôn Lệ lập tức quay người xuống sân khấu: "Đi về, không quay nữa."

MC nín cười, chạy theo kéo cô lại.

Mọi người hiểu rằng đây chỉ là phần tung hứng cho vui thôi, Ôn Lệ được người dẫn chương trình kéo lại ra giữa sân khấu, cô tỏ vẻ tuyệt vọng: "Nếu còn ra mấy câu như vậy để trêu tôi nữa là tôi nghỉ quay thật đấy."

MC cue biên tập: "Biên tập có nghe thấy không? Mấy câu cô ra chọc tới Ôn Lệ rồi."

Biên tập ngồi dưới sân khấu vô tội hét to: "Fans thích mà!"

MC dùng microphone hỏi: "Fans có thích không?"

"Thích lắm!!!!!!"

Do Ôn Lệ để lỡ một ít thời gian nên đội bọn họ chỉ xếp thứ hai, trả lời được ít hơn hai câu so với đội khách quý khác, thực ra mấy chương trình tạp kỹ này không quan trọng thắng thua, có hiệu quả giải trí mới là tốt nhất, mọi người cùng nhau nói đùa, chẳng mấy chốc chuyện này đã trở thành dĩ vãng.

Sau khi quay được vài phân đoạn, có một phần có nội dung là: "Tái hiện lại một số cảnh phim trong các tác phẩm điện ảnh và truyền hình kinh điển."

Lúc rút thăm, Ôn Lệ rút được một bộ phim thuộc thể loại dân quốc, cô và Tống Nghiên cùng nhau diễn lại đoạn phim kinh điển nhất trong đấy.

"Nào, chúng ta hãy cùng nhau xem xem họ sẽ phải diễn lại đoạn nào thông qua đoạn video ngắn sau đây."

Phải nói biên kịch thời ấy rất dám viết, tình yêu cấm đoán của anh em nuôi, tình yêu không được người đời coi trọng, yêu đến mức đau đớn bứt rứt c ồn cào, anh trai quân phiệt nhốt em gái bên người, cuối cùng người em gái không chịu nổi nữa r ồi trong lúc chạy trốn bị anh trai bắt v ề, hai người giương cung bạt kiếm giằng co cãi cọ một lúc lâu, cuối cùng dưới sự phản kháng mãnh liệt của em gái, nam chính không nói nhi ều lời dùng một tay kéo cô vào ngực cưỡng hôn.

Ngay khi video vừa được chiếu lên, cả MC và khán giả trong phòng cùng nhau "Ồ" lên.

Biên tập hiểu rất rõ khán giả muốn xem cái gì, bốn đoạn được chọn đ ều là những đoạn tình cảm ngắn của riêng nam nữ chính, Hứa Minh và Trịnh Tuyết rút được bộ phim thời nhà Thanh, hai cặp còn lại là phim cổ trang thời Hán Đường và phim th ần tượng hiện đại.

Nhưng chỉ có Ôn Lệ rút được đoạn có cảnh hôn, còn những đoạn còn lại cảnh thân mật nhất cũng chỉ là ôm nhau.

Ôn Lệ tuyệt vọng, tự hỏi tại sao vận may của mình lại kém như vậy.

Lúc tới phòng trang điểm ở hậu trường để thay trang phục, Ôn Lệ cố ý hỏi hôn thật hay chỉ giả vờ.

"Cái nào cũng được hết tuỳ hai người, miễn sao hai người thích là được." Biên kịch nở một nụ cười đ ầy ẩn ý, "Nhưng mà tôi nghĩ chắc hẳn khán giả rất muốn được nhìn thấy hai người hôn nhau đấy."

Ôn Lệ: "…"

Tất nhiên là cô sẽ không hôn thật r ồi.

Lúc mà Tống Nghiên thay trang phục xong đi sang phòng trang điểm của Ôn Lệ để tìm người, Ôn Lệ vẫn đang thay trang phục ở sau rèm.

Phần eo chiếc sườn xám do ekip chương trình chuẩn bị hơi rộng, nhân viên công tác đang tạm thời chạy khắp nơi để tìm chiếc sườn xám bé hơn.

Ôn Lệ chưa từng quay phim thể loại dân quốc, trước kia cũng chưa từng làm tạo hình kiểu này, khuôn mặt của cô chịu đựng được kiểu trang điểm đậm sáng xinh đẹp, tạo hình từ khi ra mắt đến nay luôn là cổ trang, chân váy dài đi phiêu phiêu, hai ống tay áo ánh trăng, vừa nhã nhặn lại kiều mỵ.

Trên mạng có những video tổng hợp của mấy cô gái không phải là nghệ sĩ, phàm là nói đến mỹ nhân cổ trang, bình thường tạo hình trong bộ phim nào đó của Ôn Lệ sẽ được chủ video lấy để làm mặt bìa hấp dẫn người xem.

Cô vén rèm ra đi đến, đang định đến trước gương trang điểm nhìn xem mình thế nào, không ngờ Tống nghiên đã thay xong quần áo ngồi yên tại chỗ trước rèm chờ cô.

Tống Nghiên từng diễn bộ phim điện ảnh có bối cảnh dân quốc, phần lớn là các bộ phim điện ảnh liên quan đến cách mạng để chúc mừng năm mới, trong phim anh hay đóng vai chiến sĩ cách mạng có sự cứng rắn như sắt thép từ trong xương cốt, hoặc là kiểu mặc trường bào trắng trong thuần khiết, hoặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, không thì là quân trang màu xanh có sức phá hủy, cố gắng hết sức diễn trọn vẹn hình tượng chiến sĩ những năm đó chính trực mà đơn giản chất phác.

Vì bộ này là diễn theo kịch bản ngôn tình, mặc dù trang phục mặc của nam nữ diễn viên là trang phục cổ, nhưng đã cách tân để tiến gần tới thẩm mỹ của người hiện đại.

Cô nhìn Tống Nghiên mặc quân trang ở trên người, trong lòng Ôn Lệ run sợ, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất.

Qúa đẹp trai.

Qúa mịa nó nữa đẹp trai quá đi.

Đẹp trai ghê gớm.

Đấy chỗ tốt của việc tìm diễn viên để kết hôn là đây, có thể thỏa mãn mọi loại mê hoặc sở thích của bản thân, cái gì mà trang phục cổ trang, gì mà bộ quân trang, hay bất kỳ bộ đồng phục nào khác, chỉ cần là thứ mà bạn muốn, không có gì mà người đó không thể mặc.

Tống Nghiên ngước mắt nhìn cô, khuôn mặt bình thản dịu dàng, anh đã thể hiện được cảm giác nghiêm trang, sắc bén, gai góc của bộ quân phục.

Ôn Lệ đành phải hỏi: "Thế nào?"

Anh thấp giọng khen: "Rất đẹp." Sau đó lại cúi đầu.

Có lẽ nhìn chưa đủ, Tống Nghiên lại ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt nhìn chăm chú, cẩn thận và dịu dàng.

Nhân viên cầm theo máy ảnh chạy nhanh đến nói: "Hai thầy/cô, hay tôi chụp cho hai người bức ảnh nhé?"

Hai người không từ chối, đứng song song cùng một chỗ, nhìn hai người trong ống kính thông qua màn hình nhỏ, nhân viên đơ mất hai giây.

Qủa nhiên con người đều là động vật thị giác.

Đúng là rất tuyệt.

———

Hiện trường quay hình, vở diễn triều đình của Hứa Minh và Trịnh Tuyết vừa mới chấm dứt.

Đa số diễn viên nam trong mấy bộ cung đình sẽ để kiểu cạo trọc đầu nhưng bọn họ không phải quay phim thật, Hứa Minh đeo cái mũ che bỏ kiểu tóc hiện đại.

Trang phục của tần phi Trịnh Tuyết rất lộng lẫy cao quý, kim tuyến vòng quanh bên cạnh từ chỗ cổ áo đến tận cuối áo, tóc trên đầu tạo kiểu đeo ngọc bích ngọc bội, tua lung lay qua lại.

Stylist đúng rất để tâm, trang phục của mấy khách quý khác đã đủ đẹp, đến trang phục cùng đình của Minh Trịnh Ngôn Thuận đã trực tiếp làm bùng nổ trường quay, khiến các fan thét chói tai.

Ngay lập tức có fan giơ điện thoại về hướng sân khấu chụp ảnh rồi gửi vào diễn đàn nhóm fan.

Phía chính chủ chỉnh sửa mấy bức bỏ thêm lớp filter, đăng lên Weibo ngay tức thì.

"Super topic Minh Trịnh Ngôn Thuận: #Minh Trịnh Ngôn Thuận# 2503 Diễn lại một đoạn trong phần 'Tái hiện một số cảnh phim trong các tác phẩm điện ảnh và truyền hình kinh điển', chỉ một chữ thôi tuyệt, mình chỉ nói một lần [hình ảnh][hình ảnh]"

Nhóm fan có mặt trực tiếp che mặt hét chói tai, chương trình còn đang quay, đề tài #Minh Trịnh Ngôn Thuận trang phục cung đình# dựa vào độ hot tự nhiên mà bò dần bò dần lên, độ hot ngày càng cao.

Ngoài ra có fan tung bức ảnh của cặp đôi khách quý khác mặc đồ cổ trang cũng rất nóng, độ hot chỉ ở dưới mấy bậc.

Blogger với khứu giác nhạy bén lập tức tải ảnh xuống đăng lại bên Weibo.

Đại Đội Trưởng Trong Giới Giải Trí: "Hôm nay có hẳn một đống ảnh của khách mời trong show Thế Gian Có Người đến trường quay ghi hình, bạn thích tạo hình của cặp đôi nào nhất ~~"

[Minh Trịnh Ngôn Thuận!!!!]

[Thái y đẹp trai, anh Minh của em!!!!]

[Tuyết Tuyết của chúng mình mặc đồ cung đình hu hu hu quá xinh đẹp]

[Thanh Hà, Dĩ Kham mặc đồ cổ trang nhìn cũng rất tuyệt!!!!]

[Mấy kiểu diễn lại các tác phẩm điện ảnh kinh điển với trang phục hiện đại thực sự khá là thiếu hụt gì đấy, ha ha ha]

[? Muối đâu?]

Blogger trả lời: [Fan ở trường quay nói Diêm Lạp còn chưa lên sân khấu, chờ ảnh được ra lò tôi lập tức chỉnh sửa đăng lên ngay]

[Ok, rất muốn biết trang phục của Muối là thời kỳ nào, làm ơn mà mong rằng sẽ là cổ trang hay trang phục kiểu cổ, thế thì rất tuyệt vời]

Blogger trả lời: [Không có khả năng lắm ha ha, bởi vì cả cổ trang và Hán Mãn đều có rồi [cười khóc]]

Lúc này trong trường quay, ba cặp khách quý đã hoàn thành xong phần biểu diễn của mình, người dẫn chương trình còn đang nói lời vào làm nền cho cặp đôi cuối cùng.

"Tôi muốn hỏi ba đôi còn lại mấy câu, không biết các vị có đang mong chờ phần của bọn họ không? Có niềm tin sẽ thắng được Tống Nghiên và Ôn Lệ hay không?"

"Không có, ha ha, tôi và fan ở dưới cùng nhau chờ mong."

"Muốn thắng, nhưng tôi muốn thể hiện mình có sự kiêu ngạo riêng, cho nên không tin có thể thắng."

Ống kính chuyển về phía Minh Trịnh Ngôn Thuận, Trịnh Tuyết cầm microphone, cười rất chi là khiêm tốn: "Nếu để so khả năng diễn xuất thì chắc chắn tôi không dám so với thầy Tống, vậy thì tranh thủ thắng được một trận ở mảng tạo hình đi."

Lục Minh: "Tôi nghe Tiểu Tuyết hết."

Fan cp của Minh Trịnh Ngôn Thuận ở dưới sân khấu tranh nhau nói??? Hô to: “Lên hotsearch!!”

MC tạm thời không nghe thấy âm thanh: “Cái gì?”

“Lên hotsearch!!”

“Lên hotsearch?” Vẻ mặt người dẫn chương trình hiện rõ sự ngạc nhiên, “Nhanh vậy à, thế chắc chắn sẽ gây ra chút áp lực cho Tống Nghiên và Ôn Lệ rồi.”

Tất cả mọi người ở đây chưa từng thấy tạo hình dân quốc của Diêm Lạp, nên tất cả đang nao nao thiết tha mong được nhìn thấy bọn họ lên sân khấu.

Trong lòng Trịnh Tuyết đang thấy vui sướng, không ngờ lại có thể lên hotsearch một cách nhẹ nhàng như vậy, mím môi cười cười.

Đến lượt đôi cuối cùng lên sân khấu, tạm thời ánh đèn được tắt đi, màn hình phía sau hiện ra tên tác phẩm diễn.

Đoạn nhạc lời hát dân quốc vang lên trong trường quay, giọng nữ đúng chuẩn giọng Tô Hoài, dịu dàng đau xót lạnh lẽo, ánh đèn tập trung vào bên sườn sân khấu, hai bóng người ẩn hiện từ từ rõ ràng.

Đến khi ngọn đèn sáng lên hẳn, Ôn Lệ dựa theo lời thoại trong vở hướng về phía Tống Nghiên hơi khom người hạ gối hỏi thăm: “Chào anh.”

Tống Nghiên đỡ cô: “Chào em.”

Còn chưa bắt đầu diễn, lời thoại mới chỉ nói hai câu, tiếng thét bên dưới sân khấu chói tai như sóng triều trào dâng quét qua toàn bộ nơi đây lên tận đỉnh nhà.

“Tuyệt!!!!!!”

“Hỡi!!! Trời đất ơi!!!!!!!”

Đôi mắt người đàn ông sâu thẳm lạnh lẽo, cao lớn anh tuấn, dáng người đứng thẳng như cây bách tùng, áo choàng dày rộng chấm đất, đai lưng quấn bó chặt, cổ áo đóng chặt nút, mặc trên người bộ quân trang màu lam phẳng phiu, huy hiệu huy chương đeo trên vai tỏa ra ánh sáng chói mắt, giày ủng của quân, khí chất lỗi lạc.

Em gái đứng bên cạnh anh, áo sườn xám màu vàng nhạt, vòng eo được bao vây giống như không thể chịu nổi khi bị thắt chặt, tóc dài thả rung, cổ thon dài, nhu mì thanh lệ, dáng người lả lướt, không gì sánh được.

Một người vẻ vang lạnh lùng, một người tuổi xuân xinh đẹp.

Cô gái trẻ phụ trách chụp ảnh cho muối phấn khích kích động đến mức ngón tay run run, cô chụp liên tiếp vài tấm hình, cuối cùng miễn cưỡng ổn định lại ngón tay đang run và nhịp tim đập mạnh của cô ấy, chụp được vài tấm hình độ nét cao gửi cho fan ở trong nhóm, fan cứ kêu gào khóc lóc đòi ăn cho đỡ thèm.

Mấy người trong nhóm fan còn kích động hơn cả cô ấy, màn hình điên cuồng nảy lên đổi mới, mỗi người gửi một biểu tượng cảm xúc lớn.

“Con mẹ nó tất cả đừng có chảy nước miếng nữa nhanh chóng sửa ảnh đăng lên Weibo đi, hotsearch sao có thể thiếu muối của chúng ta được.”

“Tặng hotsearch cho muối!!”

Dưới sân khấu rất ầm ĩ, MC có hơi choáng trước trận địa ầm ĩ này, Ôn Lệ mờ mịt nhìn Tống Nghiên, không biết có nên nói tiếp lời chào tác phẩm điện ảnh này và có cần diễn tiếp không.

Chương 15

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Một tập thể mà có số lượng fan nhiều thì đương nhiên các cao thủ ngọa hổ tàng long có không ít.

Trong nhóm fan CP Muối, lực lượng fan biết làm fanart, fanmade-video có rất nhiều, đương nhiên những người có thể chụp ảnh hay biết photoshop càng không nói đến.

Hai năm trở lại đây, bọn họ chỉ lấy được số ít các bức ảnh đứng cùng khung của Tống Nghiên và Ôn Lệ, dùng thẩm mỹ cao cấp nhất, tạo thành kỹ năng điêu luyện nhất là photoshop ra một tấm ảnh từ mức bình thường đến mức lên trời cũng không gặp được mấy lần, nhóm người qua đường không hiểu được nội tâm của các nghệ nhân, ấn tượng đầu tiên đa số là nhìn mặt, fan CP lợi dụng ấn tượng đầu tiên có chút nông cạn này để dùng lừa gạt đám người qua đường vào hố, trở thành đòn sát thủ.

Chờ người qua đường mơ hồ ngốc nghếch lọt hố xong mới phát hiện mặt Muối chỉ là chút hạt nêm nho nhỏ thôi, còn vị ngọt chính hiệu ấy à, là mấy thành phẩm mà các cao nhân trong cộng động fan làm ra ý.

Nhưng đã quá muộn rồi, người đã hãm sâu vào trong hố chỉ có thể tiếp tục ngồi chổm hổm ở đó thôi.

[Super Topic vợ chồng Muối: #Muối #0325 hậu trường quay chương trình, gửi lời chào đến tác phẩm điện ảnh kinh điển, quân|phiệt lớn x con gái nhà quyền quý trong trẻo nhưng lạnh lùng. Cùng khung!!! Ảnh sân khấu cùng khung!!! [hình ảnh] [hình ảnh]]

[Úi giời, tôi có thể được tận hưởng nhan sắc tuyệt thế này ư!!!]

[Mắt của em nó nói không xứng!]

[Tui biết hai người bọn họ mặc đồ cổ trang sẽ rất tuyệt nhưng mị không nghĩ đến họ mặc trang phục dân quốc sẽ tuyệt vời đến mức này]

[Tam Lực, cô không diễn kịch bản phim dân quốc là tổn thất to lớn đối với toàn bộ người trên trái đất này!]

Trong trường quay, nhóm fan ở dưới sân khấu lại điên cuồng hô: "Lại lên hotsearch!"

Người dẫn chương trình dở khóc dở cười: "Ai da, tôi nói chứ mấy bạn fan có thể để cho tập này của chương trình chúng tôi có tý cảm giác thần bí được không, nhỡ may sau khi tập này được phát sóng mà không có ratting thì sao bây giờ?"

"Không đâu!"

"Chắc chắn ratting sẽ phá kỷ lục!"

"Được, nếu lúc đó chiếu xong mà không phá vỡ kỷ lục ratting, tôi sẽ không đến tìm các bạn fan để tính sổ đâu, fan làm thì thần tượng phải chịu, tôi sẽ đi tìm mấy vị đang ở trên sân khấu đây để tính vậy."

"Không được! Tìm bọn tôi!"

"Không được, tìm bọn họ." Người dẫn chương trình cố ý ậm ừ, "Được rồi im lặng nào, chúng ta đang đóng lại một cảnh phim kinh điển chứ không phải tham gia cuộc thi hóa trang."

Tiếng thét chói tai ở bên trong kéo dài khoảng mấy chục giây, MC chương trình phải nhắc nhở bên dưới lần nữa mới dần im ắng được một lúc.

Ôn Lệ nghe mà thấy xót xa thay cho cuống họng của họ.

Ở sau cánh gà cô vừa mới học thuộc lòng lời thoại xong, không hiểu sao tự nhiên giờ quên luôn câu thoại đầu tiên.

Tống Nghiên nhìn dáng vẻ bu`ồn r`âu của cô chỉ biết cô quên lời, cong môi nhắc nhở kín đáo.

Người dẫn chương trình ở trên sân khấu bắt được cảnh đó: "Ơ, Tống Nghiên nhắc nhở, trừ điểm trừ điểm."

Ôn Lệ mỉm cười hai tiếng, hơi ngại ngùng nhìn Tống Nghiên, chỉ nghĩ th`ầm nếu chuyện này đang ở trong phim trường để quay phim thật thì cô sẽ làm chậm trễ tiến độ làm việc của tổ đoàn phim mất.

Tống Nghiên không để ý, ánh mắt dịu dàng ý bảo cô nói thoại.

Cô theo Tống Nghiên nói ra suy nghĩ: "Anh, em không muốn ở lại chỗ này, em muốn v`êtìm ba mẹ."

Tống Nghiên đến g`ần hai bước, đưa tay nắm lấy tay cô, kéo cô v`êphía mình.

Dưới đài xuất hiện tiếng kêu với mức độ rất nhỏ.

Tống Nghiên nhìn cô từ trên cao xuống: "Em thử nghĩ xem nếu l`ần này em v`ề, em cảm thấy ba mẹ còn cho em đi ra ngoài l`ần nữa không?"

Ôn Lệ tránh tránh, nhỏ giọng nói: "Không được thì thôi sẽ không ra ngoài, ở nhà được đối xử rất tốt."

"Vậy anh phải làm sao?" Tống Nghiên tiếp tục đến g`ần cô thêm mấy bước, cúi đ`âu xuống nhìn thẳng vào cô, "Em gái, em không c`ần anh trai nữa ư?"

Mọi ánh mắt trên sân khấu hay ở dưới đ`ồng thời đổ d`ồn v`êphía này, tất cả những gì bên tai là tạp âm, Ôn Lệ rất khó nhập diễn, nhưng Tống Nghiên lại là người th`ầy cực kỳ tốt, cô nhìn vào mắt anh, có như vậy chỉ trong cái chớp mắt cô thực sự cảm nhận được bọn họ là anh em giả trong kịch bản.

Không hổ là nam diễn viên giỏi nhất.

Trong lòng cô âm thầm bội phục, thấy mình không thể cản trở anh được.

"Anh, chúng ta đừng như thế." Cô cúi đầu, xen trong tiếng nói có thêm mấy tiếng nức nở, "Người đời không thể tha thứ cho chúng ta, lần này em về nhà, cứ thế cắt đứt đi."

Ngay sau đó là đoạn lời thoại cãi nhau lớn, hai người Tống Nghiên và Ôn Lệ có khả năng học thoại rất giỏi, thuộc rất nhanh, mà thoại của các kịch bản phim dân quốc không khó đọc như thoại của phim cổ trang, vẫn gần gũi và dễ tiếp cận hơn, mấy phút sau đó đoạn cao trào của đoạn này được diễn rất suôn sẻ.

Bộ phim dân quốc này có nội dung ngược luyến tình thâm, năm đó nó nổi tiếng ở cả hai đại lục lúc bấy giờ, đến nay tuy đã qua mười mấy năm, dù nhìn lại tạo hình nhân vật có hơi cổ hủ cũ kỹ nhưng nội dung của nó đủ sự kích thích.

(*) Hai đại lục là nói đến Trung Quốc và Đài Loan

Fan bên dưới dần dần an tĩnh lại, tập trung xem diễn.

Người dẫn chương trình rất xúc động, hốc mắt hơi ươn ướt, nhân viên chịu trách nhiệm âm thanh rất biết cách làm việc, quanh quẩn trong khu vực quay đều nghe thấy ca khúc chủ đề của bộ phim đã quen thuộc qua rất nhiều năm.

Lúc này hai tay Tống Nghiên đang gắt gao nắm chặt bả vai Ôn Lệ, trầm giọng hỏi: "Anh có chỗ nào không tốt? Chỉ cần em nói cho anh biết, anh có thể sửa miễn là em ở lại."

Ôn Lệ hiểu được vào lúc này cần có tác động gây cười, bọn họ đang quay show chứ không phải đang diễn phim thật.

Cô xoay người, xoa xoa khóe mắt, vừa khóc vừa quát: "Anh ngủ ngáy rất âm ĩ!"

“……..”

Tất cả người trên dưới sân khấu im lặng hai giây, sau đó phụt cười ra tiếng.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!”

Lúc đầu Tống nghiên cũng rất ngạc nhiên, nếu diễn thì anh có thể dẫn dắt cô nương này theo, nhưng ở mảng quay gameshow truyền hình thì cô có kinh nghiệm hơn anh.

Anh nhịn cười, lạnh nhạt hỏi lại: “Vậy lúc em ngủ nghiến răng anh có nói gì không?”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!”

Chương trình vui hẳn lên, vừa mới nãy không khí còn chìm đắm trong trong sự ngược luyến đau buồn bi thảm mà giờ đã biến mất hết hoàn toàn.

Ôn Lệ không nghĩ đến Tống Nghiên có thể tiếp nhận nhanh như vậy, hơi không nhịn được cười, nhưng vẫn cố gắng tiếp tục diễn.

Rốt cục đến phân đoạn cưỡng hôn cuối cùng.

Tiếng thét chói tai bên dưới lại bắt đầu xuất hiện nhiệt tình, hai người đều ăn ý, đương nhiên trên show không có khả năng hôn thật, nhưng không thể diễn quá giả, vì thế Tống Nghiên trực tiếp đè Ôn Lệ lên khung cửa được làm cảnh bố trí ở đây.

Ôn Lệ vùng vẫy: “Anh buông ra!”

Anh đưa lưng về phía người dẫn chương trình và khách quý đứng ở bên sườn sân khấu, đối mặt với người xem bên này, nâng tay, dùng cánh tay chặn một nửa khuôn mặt của hai người.

Hơi thở đều đều bắt đầu hôn xuống.

Vừa khéo đụng vào chóp mũi, đối với người không thể nhìn rõ tình huống ra sao thì hình ảnh mông lung lờ mờ như vậy mới càng khiến người khác không thể nào mà chịu nổi.

Tác phẩm kinh điển gửi lời chào tạm biệt đến đây là xong.

MC vội vàng chạy lên: "Hôn được chưa hôn được chưa thế!"

Ôn Lệ đẩy đẩy Tống Nghiên, ý bảo anh lui ra phía sau, người đàn ông này không nhúc nhích, trong mắt có ý cười, trong một giây ngắn ngủi bất thình lình nghiêng người khẽ cúi đầu về phía trước, nhẹ nhàng ma sát quét qua cánh môi cô, sau đó nhanh chóng lùi lại, để lại dấu vết không khí rất nhỏ trên cánh hoa đó.

Tống Nghiên cắn môi dưới, ăn luôn son môi dính vào, tiếp theo mặt không đổi sắc nói dối: "Không hôn được."

Fan ở dưới thất vọng kêu to.

"Không tính! Không tính!"

Tống Nghiên nhướn mày: "Tại sao không tính? Tá vị cũng là một loại mánh khóe trong quay phim."

Nhìn anh đang giao lưu với khán giả ở dưới, làm như chưa từng phát sinh chuyện vừa xong, Ôn Lệ mím chặt môi, nhất thời không thể đoán ra do anh cố ý hay vô tình, dù sao vừa rồi sự tiếp xúc đó thật sự rất nhỏ, thậm chí còn chưa cảm nhận được cảm giác gì?

"Tôi thay nhóm fan hỏi một câu, trước tiên phải nói rõ tuyệt đối không phải tôi tò mò đâu đấy." MC chương trình ho hai tiếng, "Buổi tối lúc ngủ Tống Nghiên có gáy thật à?"

Ôn Lệ lấy lại tinh thần, xấu hổ cười cười: "Không hề không hề."

Hoàn toàn vì muốn chương trình vui vẻ đỡ nặng nề hơn.

Những lời này vốn không có gì, nhưng những fan CP dưới kia lại có lối suy nghĩ khác thường bắt đầu kích động trở lại.

"Vậy nghiến răng thì sao?"

Tống Nghiên nhìn vào mắt Ôn Lệ, cười hỏi: "Anh có thể nói thật không?"

Dáng vẻ như sẽ nghe lời vợ.

Fan bắt đầu hô tiếp: "Nói thật!!!"

Ôn Lệ thấy người đàn ông này không ổn tý nào, anh nói thế chẳng khác nào nói cho mọi người biết chuyện buổi tối lúc cô ngủ có nghiến răng là thật.

Cô nhanh mồm nhanh miệng phản bác lại: "Nếu anh muốn nói thật, cũng đừng trách em sẽ nói thật."

Tống Nghiên cười ho hai tiếng: "Được rồi."

"Hai người xem hai người ở chỗ này làm thành cái ám hiệu gì chứ, dù sao chúng tôi có ngủ chung giường với hai người đâu, ngáy ngủ vừa tốn hơi thừa sức mà không âm ĩ đến bọn tôi." Người dẫn chương trình còn lẩm bẩm thêm, "Cứ như bọn tôi muốn biết lắm không bằng."

Bên dưới đáp tràng cười to.

MC tiếp tục phỏng vấn: "Mới nãy khúc gây cười kia tự nhiên xảy ra làm tôi bối rối lắm luôn, lúc nãy tôi còn đang đắm chìm trong nội dung bộ phim, sắp khóc đến nơi rồi đây này, không lẽ hai người chưa nhập vai hoàn toàn sao?"

Tống Nghiên cười cười: "Nhập rồi, nhưng cô Ôn nói câu kia đã lôi luôn chính tôi ra đây."

Nghe thấy đề tài ném sang trên người mình, Ôn Lệ lấy lại tinh thần, giải thích: "Tôi thấy ở bên dưới rất im lặng tưởng đâu mình diễn không tốt

nên mới nghĩ ra lời thoại để làm khuấy động không khí."

"Thật ra diễn tốt mới không nói chuyện, tất cả dựa còn phải vào cảnh vật xung quanh, nếu không có câu nói kia thì có thể dựng thành một đoạn phim ngắn đầy đủ luôn rồi." MC cười ha ha, nhưng diễn vậy đã rất tốt, anh ta cũng rất để ý đến hiệu quả của chương trình, "Diễn thật sự rất giỏi! Nào một tràng vỗ tay lớn cho hai người!"

Đương nhiên kết quả cuối cùng của trò chơi này không có gì hồi hộp.

Người dẫn chương trình hỏi cảm nghĩ của ba cặp khách quý, tất cả mọi người đều 'thua tâm phục khẩu phục'.

Lúc Trịnh Tuyết cười khen ngợi, bàn tay tránh khán giả xem độc ác véo trên cánh tay của Hứa Minh, dùng sức véo rất mạnh để phát tiết.

Hứa Minh chịu đau, trước màn ảnh vẫn duy trì nét mặt như không có chuyện gì xảy ra, ngay cả mày cũng chả cau lại tý nào.

Quay xong một nửa chương trình đã đến 11 giờ đêm, giữa thời gian quay có thời gian nghỉ ngơi, MC chương trình và các vị khách quý xuống sân khấu để nghỉ, nhóm fan tràn đầy sinh lực và tinh thần ở ngay trong trường quay ríu ra ríu rít nói chuyện.

Mỗi đoạn video ngắn của từng cặp khách mời vừa diễn đã được người hâm mộ đăng tải, vì muốn để lại một chút bí ẩn cho chương trình trước khi được phát sóng chính thức sau này, họ chỉ cắt ngắn thành một đoạn vài chục giây rồi đăng tải lên các app về video.

Phần diễn của Tống Nghiên và Ôn Lệ được cắt nửa đoạn, nhưng blogger đăng video viết phần giới thiệu cho video này tiết lộ rằng đoạn đằng sau còn chi tiết cưỡng hôn.

"Mang đoạn ngắn ghi lại cảnh cưỡng hôn ra đây cho tui!! Nếu không tui sẽ quỳ xuống cầu xin anh!"

Blogger trả lời: "Ha ha ha ha ha chờ ngày phát sóng đi."

“Hôn thật á bọn họ hôn thật á?”

Blogger trả lời: “Mỹ Nhân nói không hôn được, chỉ tá vị thôi.”

“Vợ chồng thật thì tá vị cái quái gì? Nhưng ngược lại nếu là bố mày thì sẽ dùng sức hôn xuống!! Tui muốn xem cảnh nụ hôn nồng nhiệt theo tiêu chuẩn, hai đôi môi bọn họ kề sát vào nhau, cạy mở hàm răng, tiến quân thần tốc, đầu lưỡi giao nhau triền miên, cả người tê dại!!”

“Làm phiền bình luận của ba vị phía trên rụt rè chút đi Ok? Mị muốn xem bọn họ làm [tình yêu]”

“Cùng nhau báo cáo ba bình luận trên và bình luật thứ tư.”

Tất cả mọi người chỉ biết bọn họ tá vị, nhưng đương sự rất rõ ràng.

Loại tiếp xúc thân mật này, cho đến bây giờ nó luôn xảy ra vào ban đêm, cái cảm giác mà cò cưa lằng nhằng không biết chừng mực, có thể do nhu cầu bản năng của cơ thể hoặc đã bị mê hoặc bởi bề ngoài của đối phương, mà khi nó dần biến mất, tất cả mọi người đều có suy nghĩ chín chắn của người trưởng thành, có nhu cầu là chuyện rất bình thường, Ôn Lệ không bài xích hay kháng cự, nhưng nếu nó xảy ra vào ban ngày, hai người có giới hạn rõ ràng luôn duy trì khoảng cách tình cảm, rất khó để nóng đầu nảy sinh suy nghĩ có tính liều lĩnh như vậy.

Khả năng giữ chừng mực của Tống Nghiên rất giỏi, chính vì vậy mới khiến Ôn Lệ không hiểu anh vừa mới làm gì.

Giờ cô như được quay lại lúc mình đang tuổi vị thành niên, vì những va chạm rất nhẹ không đáng kể mà tâm phiền ý loạn.

Nhưng mà lúc đó cô và anh khóa trên là ngoài ý muốn mà, tình huống mà cả hai bên không thể ngờ đến, không phải đối phương cố ý, cô sẽ không đổ lỗi lầm lên người đàn anh.

Nhưng lần này lỗi của đàn anh trăm phần trăm!!

Lúc này nhân viên công tác đến gõ cửa, gọi Ôn Lệ ra để quay nửa sau.

Không nghĩ ra, Ôn Lệ quyết định không nghĩ nữa.

Người dẫn chương trình đang đứng ở trên sân khấu nói lời dạo đầu cho nửa sau, hai người đứng ở đằng sau sân khấu lớn, Ôn Lệ nhìn Tống Nghiên đứng bên cạnh cứ muốn nói lại thôi.

Tống Nghiên cảm nhận được ánh mắt của cô, nghiêng đầu rủ mắt: "Sao thế?"

Cô nhanh chóng quay đầu đi: "Không có gì."

Tống Nghiên là người tinh tế, rất nhanh đã đoán được chuyện gì hỏi: "Suy nghĩ chuyện vừa nãy?"

Ôn Lệ nhíu mày, lập tức phủ nhận: "Nghĩ nhiều rồi, cũng đâu còn là học sinh trung học, tôi mà đến nỗi vậy sao?"

Ngay sau đó, một bàn tay đặt trên đầu cô không nặng không nhẹ gõ cái, Ôn Lệ tức giận: "Đừng làm hỏng kiểu tóc của tôi."

Hôm nay cô cố ý làm kiểu tóc xoăn bồng bềnh công chúa, tóc xoăn dài hơi bồng ở trên lưng mấy cm, stylist phải mất nhiều sức lực rồi dùng rất nhiều keo để phun cố định.

"Anh chưa nói chuyện gì, em đã tự mình nghĩ loạn xạ."

Ôn Lệ trừng anh, nhe răng khịt mũi cười giễu cợt: "Tôi nghĩ gì? Tôi chưa mở miệng nói gì khác, tự anh suy nghĩ trẻ con đi? Nghĩ không được xong còn nói tôi."

Tống Nghiên đột nhiên cong thắt lưng xuống, chóp mũi đụng phải chóp mũi cô, tiếng nói trầm thấp, ẩn trong giọng nói có chút ý cười không biết phải làm sao với sự vô tâm vô phế của cô.

"Anh suy nghĩ cái này."

Lúc này tiếng của MC truyền đến từ trên sân khấu: "Chúng ta mời lại thêm lần nữa, Ôn Lệ! Tống Nghiên!"

Màn hình lớn trước mặt trải ra từ chính giữa ra hai bên, ánh đèn sân khấu chiếu vào, tầm mắt bị đá khô* bao trùm trong không khí che chắn, Tống Nghiên đứng thẳng người dậy, trong lúc đó lui ra cách cô một khoảng, quản lý tốt biểu cảm của mình nở nụ cười trước ống kính.

(*) Tại sao chỗ này là đá khô: Để tạo khói trên sân khấu thì sẽ dùng nước đá khô (CO2 thể rắn), cho nước đá khô vào nước nóng hay hơi nước sôi, nước đá khô bay hơi làm lạnh hơi nước đột ngột tạo thành hàng loạt các hạt băng nhỏ màu trắng lơ lửng trong không trung. Phương pháp này chỉ thích hợp với các sân khấu nhỏ và loại khói này chỉ bay là là mặt sàn diễn.

Trong vòng mấy giây Ôn Lệ chưa kịp lấy lại tinh thần, cho đến khi đối mặt với ống kính mới bất giác thể hiện ra khuôn mặt với nụ cười tươi.

Trước mặt nhiều người thì bình tĩnh, nhưng ai biết được ở phía sau chỗ mà mọi người không nhìn thấy, chỉ mới vài giây trước bọn họ đã gần kề nhau ra sao, càng bí mật thì càng cảm thấy khó có thể trở mình.

—

Bắt đầu quay nửa phần sau cho chương trình.

Thời gian đã khuya cho nên biên tập sắp xếp trò chơi cuối cùng vào cuối luôn.

"Như này nội dung chính trong trò chơi của chúng ta là 'Những điều nhỏ nhặt hạnh phúc trong cuộc sống'. Người dẫn chương trình và các vị khách mời ở đây, mỗi người chúng tôi tự mang đến một vật kỉ niệm mà ở trong lòng bọn họ cho rằng nó có một ý nghĩa nào đấy, trước tiên chúng ta sẽ không nói ra để người xem phía dưới và các nhóm khách mời cùng nhau đoán, cũng là để thử nghiệm sự hiểu biết của mọi người về bọn họ xem được bao nhiêu, nào chúng ta cùng nhờ nhân viên chương trình mang những vật kỉ niệm này lên sân khấu."

Tổng cộng có tám đồ vật khác nhau, đa số để trong hòm lớn đang đợi chuẩn bị công bố.

Duy nhất chỉ có cái khác biệt, dùng vải vẽ tranh sơn dầu để bọc bên ngoài, to lớn ngay ngắn, vừa nhìn đã có thể đoán được đó là môt bức tranh hoặc một bức ảnh trong khung.

Người dẫn chương trình ngạc nhiên: "Mọi người ai mang ảnh cưới đến đây à?"

Bởi vì nó quá lớn, cảm giác tồn tại cực kỳ mạnh, không cần người dưới đài hô, MC đã chọn đồ vật này để công khai trước.

"Nào chúng ta thử nhìn xem đây rốt cuộc là gì?"

Xốc vải vẽ tranh sơn dầu lên, bên trong là bức tranh nổi tiếng Đa Tử Đa Phúc Thạch Lựu.

Chưa để MC phản ứng kịp, ở bên dưới có fan lập tức nói: "Của nhà Mỹ Nhân và Tam Lực!"

"Vật kỉ niệm của Tống Nghiên và Ôn Lệ!"

Vì trong tập đầu tiên của << Thế gian có người >>, bức tranh này treo ở trong phòng khách nhà bọn họ được cameras quay đến nên nhóm fan có ấn tượng rất sâu với cái này.

Người xem trong toàn trường quay không hề nghi ngờ đoán đây chính là vật kỉ niệm của Tống Nghiên và Ôn Lệ.

Chỉ có mình Ôn Lệ nhìn bức tranh này với vẻ mặt mờ mịt khó hiểu.

Cô đẩy đẩy Tống Nghiên, che miệng nhỏ giọng hỏi: "Anh mang đến à, không ngờ anh lại khiêng bức tranh của ba tôi mang đến đây đấy?"

Tống Nghiên lắc đầu: "Không phải, bức tranh này hẳn phải ở trong nhà mới đúng."

Đến nơi khác quay chương trình, hành lý đã quá nhiều, ai lại còn mang theo bức tranh cồng kềnh như này nữa.

Không phải cô mang, cũng không phải anh mang, vậy thì chắc chắn không phải bức tranh ở trong nhà.

Người dẫn chương trình và các vị khách quý khác vì được người xem ở dưới đưa ra gợi ý nên tất cả đoán rằng bức tranh này của Tống Nghiên và Ôn Lệ.

Chờ đến khi công bố chủ nhân, Trịnh Tuyết lại đứng lên, nở nụ cười không màng danh lợi: "Đây là vật kỉ niệm của tôi và Hứa Minh, là bức tranh của bậc thầy trong ngành hội họa Từ Thời Mậu, ông ấy chỉ có duy nhất một bức tranh cây lựu này, cực kỳ độc nhất vô nhị, cái này vào hai năm trước khi kết hôn Hứa Minh đã bỏ ra rất nhiều tiền để mua từ tay một người chuyên sưu tầm đồ cổ, ngụ ý của cây lựu cũng tốt, tôi cảm thấy xem nó như món quà mừng tân hôn vô cùng có ý nghĩa, nên quyết định mang đến đây."

Bức tranh của bậc thầy trong ngành họa, chỉ có duy nhất một bức, được mua từ chỗ người chuyên sưu tầm đồ cổ, người không hiểu gì về họa cũng biết giá trị của bức tranh này rất xa xỉ.

Nhân viên trong hậu trường lập tức đi tìm kiếm thông tin cá nhân về bậc thầy Từ Thời Mậu, chiếu thông tin trên màn hình lớn.

Là một bậc thầy trong giới nghệ thuật ở cấp quốc gia, tranh của ông nhiều tiền mà khó có được, rất nổi tiếng bất kể là ở trong nước hay ở nước ngoài.

Đa số những người xem ở dưới là fan và sinh viên của trường truyền thông, nghe thấy những lời này lập tức ồ lên vì hâm mộ.

Người dẫn chương trình cảm thán đi qua hỏi lại: "Vừa nãy sao ở dưới lại một mực hô là của Tống Nghiên và Ôn Lệ, làm tôi đoán bị lật rồi."

Các fan ở dưới sân khấu ngay tức khắc thất chủy bát thiệt*??? Giải thích nguyên nhân.

(*)Thất chủy bát thiệt[七嘴八舌]: bảy miệng tám lưỡi, ý là tranh nhau mà nói.

“Hả?” MC cũng mơ màng theo, “Nhà bọn họ cũng có bức tranh này?”

Trịnh Tuyết ngạc nhiên hô thành tiếng: “A?”

R ồi nhìn v ềphía Ôn Lệ.

Sắc mặt Ôn Lệ đã không tốt lắm.

“Ừm, đúng là bức tranh này chỉ có một bức duy nhất.” Trịnh Tuyết cười cười, tỏ vẻ quan tâm, “Xin lỗi nhé tôi không biết nhà hai người cũng có một bức, có thể là người khác vẽ chăng? Không thì để mang bức tranh này cất đi, đổi một vật kỉ niệm khác mang lên đây.”

Trong giây lát MC chương trình cũng khá xấu hổ, để giảm bớt không khí lúng túng vội nói: “Vậy đổi đ ồvật khác đi.”

— — —

Chương 16

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Chương trình tạm dừng ghi hình, mấy nhân viên nhanh chóng đem bức tranh xuống dưới.

"Cô Trịnh, xin hỏi cô có chuẩn bị đồ vật nào khác không?"

Trịnh Tuyết gật đầu: "Có, ở chỗ trợ lý của tôi. Tôi cũng lo bức tranh sẽ có vấn đề nên cố tình chuẩn bị thêm."

Vừa nghe đã biết không làm chậm trễ việc ghi hình, nhân viên lập tức vui vẻ nở nụ cười: "Cô Trịnh suy nghĩ thật chu đáo."

"Chỉ là việc nhỏ thôi." Trịnh Tuyết lập tức quay ra xin lỗi Ôn Lệ: "Ngại quá, tôi không biết mình sẽ gây ra chuyện hiểu lầm*như vậy."

(*) Nguyên văn là乌龙(Ô long): Có nguồn gốc từ từ"own goal" (phản lưới nhà), có nghĩa là hỗ đồ lỗ mãng. Ở đây mình để là "chuyện hiểu lầm". (Nguồn:baike.baidu.com.)

Ôn Lệ nhếch nhếch khóe miệng, quản lí Lục Đan ở dưới sân khấu đang điên cuồng nháy mắt với cô.

Không được kích động.

Rất nhiều nghệ sĩ trong giới có ân oán với nhau nhưng ở trước mặt công chúng đa phần họ đều chọn cách giữ không khí hòa bình đầy dối trá, bởi vì điều này liên quan rất nhiều các lợi ích khác, những nghệ sĩ chín chắn sẽ chọn cách từ bỏ cảm xúc của mình để đổi lấy thiện cảm của công chúng.

Hai năm trước là như vậy, cô cũng muốn làm sáng tỏ, cô tức giận vì những tin tức bịa đặt trên Weibo của các blogger.

Lục Đan nói với cô: "Em oán giận thì hotsearch ngày mai sẽ có nhiều người khen em thẳng tính không hay vẫn sẽ có nhiều người mắng chửi em không có tố chất làm ngôi sao."

Bạn là nghệ sĩ, song song với việc sẽ nhận được những tràng pháo tay từ mọi người thì bạn cũng phải chuẩn bị tâm lý sẽ bị hắt nước bẩn, bị chửi bới, bị hãm hại bất cứ lúc nào. Dưới ánh đèn ống kính có vô số người đang nhìn chằm chằm vào bạn, chỉ cần một lời nói hay một cử chỉ nào hơi vô ý thôi cũng sẽ khiến bạn bị dán đủ mọi loại nhãn mác khác nhau.

Bạn không phản bác thì bọn họ nói bạn chột dạ; mà bạn lên tiếng thì họ sẽ nói bạn đang nói dối; bạn cam chịu thì bọn họ nói bạn yếu đuối, bạn phản kháng thì họ nói bạn hẹp hòi.

Chuyện như vậy rất khó để giải quyết, nó sẽ tạo thành xiềng xích khi nhiều ánh mắt tập trung lên người bạn.

Hai năm qua đi, Ôn Lệ càng ngày càng hiểu rõ tại sao trước kia Lục Đan lại nói với cô những lời này.

Cô không tin đây chỉ là trùng hợp, càng không tin Trịnh Tuyết chưa xem tập một, thích và ghét một ai đó đôi khi sẽ sinh ra một cảm giác giống nhau, đó chính là bất giác sẽ có nhưng lúc chú ý đến đối phương. Cô ghét Trịnh Tuyết như vậy, cho nên mỗi lần gặp nhau trên thảm đỏ cô đều chú ý đến bộ lễ phục trên người Trịnh Tuyết có đẹp hơn bộ cô mặc hay không, mà đương nhiên Trịnh Tuyết không khác cô là mấy, nếu không sẽ không trào phúng khi chạm mặt cô ở khách sạn hôm đó.

Thâm thật đấy, biết kiểu gì trước máy quay dù Ôn Lệ có một bụng oán giận đến đâu cũng không dám bùng phát.

Rất nhanh nhân viên đã cầm một vật kỷ niệm khác lên sân khấu, chương trình tiếp tục ghi hình.

Việc này nhìn thì đơn giản giống như một khúc nhạc đệm, giống như vật kỷ niệm của hai cặp khách quý chỉ vô tình đụng nhau, một người trong số đó lập tức săn sóc tỏ vẻ chu đáo có thể đổi vật kỷ niệm mới khác, sau đó

chỉ cần cắt đoạn này đi, khách mời và MC điều chỉnh lại trạng thái rồi tiếp tục quay, thế là sự việc đã được giải quyết một cách hoàn mỹ rồi.

Các nghệ sĩ trên sân khấu tỏ vẻ giống như cũng không "để tâm" đến sự trùng hợp này, chương trình lại tiếp tục quay đâu vào đấy.

Nhưng các fan dưới sân khấu đương nhiên không thể bình tĩnh như vậy.

Fans Minh Trịnh Ngôn Thuận và fans Muối vốn đã kỵ nhau, fans Trịnh Tuyết và fans Ôn Lệ càng mâu thuẫn hơn, bình thường cãi nhau không ít trên Weibo. Hôm nay vì ghi hình ở trường quay nên hội trưởng đặc biệt nhắc nhở dặn dò không ai được xúc động, mọi người ngồi tụ vào một chỗ, không ai để ý đến ai.

Có một bạn fan CP Muối còn nhỏ tuổi tức giận phàn nàn: "Chắc chắn là cố ý! Không thể nào có chuyện cô ta không biết trong nhà Tam lực và Mỹ nhân có bức tranh này, em nhớ rõ lúc ấy vì đạo diễn tốt nghiệp từ Học viện Mỹ thuật nên khi nhận ra bức tranh này còn cố ý quay đặc tả cho nó."

"Nhất định là cố ý." Một người khác cũng hùa theo nói.

"Mợ nó, hoàn toàn muốn nhắm vào Tam lực, đau lòng Tam Lực của tui quá."

Âm thanh càng nói càng lớn, mấy fans Trịnh Tuyết ngồi đằng sau nhướn người lên trên nói: "Mua phải bức tranh giả thì bọn mày nên nằm đó nhận mấy lời giễu cợt đi? Nếu không phải hôm nay Tuyết Tuyết nhà chúng tao vô tình cho chính chủ bọn mày biết đó là giả, không chừng thân tượng của bọn mày còn treo bức tranh giả đấy trong nhà rồi coi nó là báu vật đó."

Nối tiếp sau là mấy lời châm biếm quái gở của mấy má fans khác.

"Dcm, mày có dám nói bức tranh của chị bọn mày là thật không?"

Tư thế vùng dậy cãi lộn mờ mờ ảo ảo.

MC đành phải lên tiếng khống chế sân khấu: "Đề nghị mấy fans ở bên dưới im lặng một chút?"

Hai bên đưa mắt nhìn một cách đầy khinh thường, im miệng câm miệng.

Đến khi chương trình ghi hình xong, trời đã về khuya, gió đêm hiu hiu mát rượi, Ôn Lệ mở tấm chăn mà trợ lý mang đến cho cô ra, vội vàng rời khỏi hiện trường thu hình để chuẩn bị về khách sạn nghỉ ngơi.

Đi ra đến cửa chính của tòa nhà Đài Truyền hình dù không thấy có người nhưng vẫn nghe thấy những tiếng gọi ầm ĩ.

Tống Nghiên và cô cùng nhau đi ra nghe thấy, hỏi: "Âm thanh gì vậy?"

Ôn Lệ đã ghi hình vài chương trình, hất cằm với Tống Nghiên: "Fans ở đằng kia, ra chào hỏi một chút đi."

Cô đưa Tống Nghiên đi một vòng qua khoảng sân rộng đến chỗ đậu xe.

Cổng ở vị trí đỗ xe thiết kế khá cao, có cái bậc thang cách đường cái khoảng chừng mười mét, nhìn từ lan can xuống quả nhiên thấy các fans đang cầm banner, biểu ngữ đứng chờ ở đằng kia.

Nhìn thấy có người đi ra, các fan lập tức kích động đứng lên.

"Tam lực!"

"Mỹ Nhân!"

Sự đối lập giữa hai màu tiếp ứng màu xanh bạc của Tống Nghiên và màu hồng đào của Ôn Lệ vào ban đêm không rõ như ban ngày, hôm nay lúc bắt đầu ghi hình đã khá trễ nên lúc tan tầm đã là đêm khuya, các "Moonstone*" và "Lệ Chi" không được vào trường quay không biết đã đứng đợi ở ngoài này bao lâu rồi.

(*) Nguyên văn là月光石(Nguyệt quang thạch/Ánh trăng thạch), đá Moonstone (月光石)mang vẻ đẹp huyền bí và mờ ảo, lung linh như ánh

sáng của mặt trăng vì vậy nó còn có tên gọi khác là đá mặt trăng, nólà một trong những loại đá quý được người La Mã và người Hindu coi là một biểu tượng thần linh khi tin rằng loại đá này được tạo ra từ ánh sáng mặt trăng. Ở đây thì nó là tên fandom của anh Nghiên.

Ôn Lệ nhận cái loa trợ lý đưa đến, cúi mặt xuống hét to: "Mau về nhà ngủ đi."

"Chúng em về nhà ngay đây! Chị cũng mau về khách sạn nghỉ ngơi đi! Nếu không mai mắt có quầng thâm thì lên hình không đẹp đâu!"

Ôn Lệ đồng ý hết: "Biết rồi biết rồi, mọi người mau về nhà ngủ đi."

Sau đó cô đưa loa cho Tống Nghiên.

"Đừng lạnh lùng như vậy." Cô nói, "Nói hai câu đi."

Tống Nghiên nhận loa, người đàn ông trước nay chỉ giao lưu với fans bằng tác phẩm mà bây giờ cầm loa ở trên tay, mức độ lắc lư banner và lá cờ nhỏ của nhóm "Moonstone" càng ngày càng rõ.

Giọng nói anh tươi mát, ẩn trong giọng nói thâm trầm chứa đựng chút dịu dàng: "Hôm nay vất vả rồi, mọi người mau về nhà đi."

"Không vất vả!!!"

"Mỹ Nhân, bộ phim điện ảnh mới của anh khi nào chiếu!"

"Chưa có thông báo cụ thể." Tống Nghiên nghĩ nghĩ trả lời, "Có thể sẽ chiếu vào Tết Nguyên đán năm sau."

"Khi nào anh quay lại Tinh Thành ạ?"

"Sẽ sớm thôi."

"Chúng em đợi anh."

Nói được hai câu ngắn gọn, trợ lý đến thúc giục bọn họ lên xe.

Cuối cùng các "Lệ Chi" đồng thanh hét lên: "Tam lực! Lần này đến Tinh Thành chị có uống trà sữa không!"

Ôn Lệ đoạt lấy loa trong tay Tống Nghiên, hừ một tiếng: "Không uống, uống vào sẽ béo, béo lên mọi người thoát fan hết mất."

Các fan cười ha ha, vội vàng tỏ vẻ tuyệt đối sẽ không thoát fan, khuyến khích cô trước khi rời đi phải uống thử.

Sau khi nói chuyện với các fan xong, rõ ràng tâm trạng Ôn Lệ đã tốt hơn nhiều. Khi ngồi trên xe mặt không khó chịu như vừa nãy nữa, trên xe không có người khác, chỉ có cô và Tống Nghiên, còn hai người trợ lý của bọn họ nữa.

Trợ lý A Khang của Tống Nghiên phụ trách lái xe, Văn Văn ngồi trên ghế phó lái, đang cầm điện thoại ghi lại những công việc mà Lục Đan giao cho cô nàng, Tống Nghiên ngồi bên cạnh Ôn Lệ, đầu dựa vào cửa kính bên kia, trên tay cũng cầm điện thoại không nói gì cả.

Không có người ngoài, cả một bụng tức giận của Ôn Lệ không giấu được.

"Tôi nói mọi người biết, chắc chắn cô ta cố ý, trăm phần trăm là vậy." Ôn Lệ ôm ngực, giọng nói đầy kiên định, "Dù sao tôi cũng không nói cho cô ta bức tranh kia có nguồn gốc từ đâu đến, tranh của tôi chắc chắn là thật, ba tôi tặng…tôi treo nó ở phòng khách dễ thấy như vậy, cô ta nói với tôi cô ta không biết? Tôi không tin lúc chương trình lên sóng cô ta không xem mấy đoạn của tôi, nếu không phải chị Đan nháy mắt thì lúc đấy tôi phải xé mặt chửi nhau với cô ta rồi."

A Khang đang lái xe không thể phân tâm được, nhìn từ gương chiếu hậu nhìn ra thấy cảnh một cô gái đẹp gắt gỏng đang nổi điên, tuy rằng dáng vẻ có kiêu ngạo nhưng nhìn vẫn thấy rất đẹp.

Cậu là trợ lý của anh A Nghiên, đương nhiên cũng là người bên Ôn Lệ.

“Anh A Bân nói, chuyện hôm nay tuy rằng tạm thời đã được đè xuống nhưng dưới sân khấu có nhiều người xem như vậy, còn nữa tahi trường quay có khá nhiệu nhân viên, chắc chắn sẽ có người tung tin lên trên mạng, trước tiên chúng ta phải chuẩn bị tốt công tác quan hệ xã hội đã.”

Lúc này Văn Văn mở miệng: “Chị Đan cũng nói như vậy, chắc chắn do bên kia cố ý. Ngày mai kiểu gì sẽ có mấy blogger đăng chuyện này lên để thảo luận.”

“Cô ta cầm bức tranh giả mà còn dám trả đũa?” Ôn Lệ càng tức giận, “Bây giờ chị sẽ liên hệ với người thẩm định.”

Lấy điện thoại ra mới nhận ra giờ đang là đêm khuya, người ta đã đi ngủ từ sớm rồi.

Văn Văn mím môi, chuyển đạt ý tứ của Lục Đan cho Ôn Lệ: “Nhưng mà chị ơi, không phải chỉ cần chứng minh bức tranh của Trịnh Tuyết là giả, còn phải chứng minh bức tranh ở nhà chị là thật nữa, hơn nữa giám định cũng cần thời gian, hai ngày này chị đừng để ý đến mấy lời bàn tán trên mạng, đến lúc đó để sự việc này lên men cao, chị Đan nói gọi người đến giám định rồi đáp trả là được.”

Ôn Lệ bất đắc dĩ gật đầu: “Vậy đi.”

Đúng là bị mở miệng bịa đặt một chút thôi mà bắt cô phải chạy đi bác bỏ tin đồn muốn gãy chân.

Lúc đến khách sạn, Ôn Lệ tức giận thở hồng hộc đi tắm rửa. Sau khi tắm xong nhìn thấy Tống Nghiên còn đang đứng ở trên ban công hứng gió không biết đang gọi điện thoại nói chuyện với ai.

Bọn họ ngồi cùng trên một thuyền mà không thể ngờ người đàn ông này có thể bình tĩnh được như thế.

Cô muốn bấm số gọi điện thoại cho ba, muốn nhờ ba làm chủ cho mình nhưng chắc lúc này ba đã ngủ rồi.

Ôn Lệ lên giường đợi Tống Nghiên hơn nửa tiếng, rồi phát hiện anh vẫn đang gọi điện thoại. Cô định nói mấy lời oán giận trong lòng ra cùng anh mà giờ chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

Cô rất không vui, tức giận dùng chăn bọc kín mình, thở phì phò nhắm mắt lại.

Trong chăn không khí loãng, cô ngủ không sâu giấc, mãi cho đến khi có người thay cô xốc chăn lên ôm cô ngủ thành một khối, đỡ phần sau gáy cô đặt xuống gối, bấy giờ cô mới cảm thấy có chút thoải mái, giấc ngủ sâu hơn hẳn.

*

Ôn Lệ ngủ thoải mái ngủ đến tận trưa ngày hôm sau.

Đến trưa khi cô vừa mở mắt đã vội vàng nhảy xuống giường tìm người.

Tống Nghiên đang ngồi trên sô pha trong phòng, Ôn Lệ chạy đến ngồi xuống bên cạnh anh, giọng nói hoảng sợ: "Anh xem Weibo chưa? Mấy cái blogger được Trịnh Tuyết nuôi có làm hành động gì hay nói mấy cái linh tinh gì không? Người đại diện có giúp tôi xử lý hay không?"

"Em đi ăn sáng đi." Tống Nghiên dừng lại, sửa từ, "Ăn trưa."

Ôn Lệ cãi lại: "Không có tâm trạng, anh trả lời xong tôi đi ăn."

"Giải quyết xong rồi."

Ôn Lệ nghe không hiểu: "Cái gì?"

Tống Nghiên nói dùng dăm ba câu không thể giải thích rõ được, lấy điện thoại ra đưa cô xem.

Vào đêm hôm qua, không đến mười phút sau khi chương trình được quay xong đã có người bất ngờ đăng thông tin lên các diễn đàn mạng ngay lập tức.

“Bức tranh nổi tiếng trong nhà rj, wl được đạo diễn thổi bùng lên tận trời với vô số lần chèn thêm âm thanh các kiểu được quay đặc tả là bức tranh giả.”

Tiếp theo chủ topic đã kể chuyện một giây xấu hổ xảy ra ở trường quay ra ngoài.

[Cười chết mất, mất mặt ngay tại chỗ]

[??? Không đến mức thế chứ, một năm kiếm được nhiều tiền vậy mà dùng một bức tranh giả để ra vẻ người giàu có]

[Tối hôm nay tôi còn đang oán giận với người bạn mình về hai người wl và zx đối với nhau rất dối trá, chương trình này quay lâu thế rồi mà chưa thấy xé nhau, cừ thật, hóa ra xé từ chuyện này lên]

Đến rạng sáng, trong bài viết đã có hơn một nghìn bình luận.

Sau đó bài post này được một số blogger mang về Weibo mình, trời còn chưa sáng mà đề tài đã tiến vào bảng hotsearch.

Bắt đầu bằng việc fan của Ôn Lệ và fan của Trịnh Tuyết ầm ĩ nhau, từ lâu hai bên đã muốn cãi nhau, chỉ thiếu mỗi cái cớ, rồi chẳng hiểu sao ầm ĩ lan sang cả Tống nghiên ở gần, ngay tức khắc fan Tống Nghiên gia nhập cuộc chiến mắng người.

Thực ra fan only của Ôn Lệ và fan only của Tống Nghiên không hợp nhau lắm, nhưng chỉ cần gặp phải trường hợp mà liên quan đánh lan sang cả người bên cạnh, hai bên không cần phải thương lượng lập tức ngừng chiến, nhất trí đối ngoại.

Fan Trịnh Tuyết náo loạn nhất, đại fan trực tiếp mang fan đi xuất trận tàn sát tất cả các bài viết liên quan đến Ôn Lệ.

Tiểu Tuyết Sơ Tình: [Một năm Ôn Lệ kiếm được nhiều tiền thế mà còn mua bức tranh giả à, một câu thôi low quá đi, xin hãy đưa nó đến Ôn Lệ]

Áo bông nhỏ của Tuyết Tuyết: [Trong bụng không có kiến thức, không hiểu về nghệ thuật đã đành còn cứ đòi mua quốc họa để ra vẻ, bị người ta bóc phốt đồ giả thì im như hến, fan của A vui lòng nằm yên cho người ta khịa, ok? Càng nhảy đổng lên thì chị yêu của mấy người càng bị khịa nhiều hơn thôi, không hiểu được đạo lý này à? Lên hotsearch bị phạt công khai, cả idol lẫn fan đều mất mặt]

Lực Lực Còn Không Mau Học Lại Lớp Nghệ Thuật Tiểu Học: [Lúc đầu còn có cái nhìn tốt với Tống Nghiên ngay thẳng chính trực, kết quả cưới được cô vợ low đến nỗi làm mị buồn nôn]

Vốn chuyện chỉ lên men đến đó, nó chỉ là chuyện ân oán giữa các fan với nhau, mãi cho đến 10h sáng Trịnh Tuyết đăng một bài viết không rõ ràng lên Weibo.

Trịnh Tuyết: "Việc nhỏ thôi mà, đừng quấy rầy người ta, ngoan."

[Vâng! Chúng em ngoan]

[Tuyết Tuyết của chúng ta rất dịu dàng]

[Người nào đó đừng không biết tốt xấu tìm đến mắng nhé, Hoa Tuyết chúng tôi chỉ ngoan trước mặt Tuyết Tuyết thôi [mỉm cười]]

Thái độ của người qua đường đối với chuyện này nửa tin nửa ngờ, một bài Weibo của Trịnh Tuyết, điều này chứng minh rằng truyện bức tranh này là thật.

Đến lúc này, bên phía phòng làm việc của Ôn Lệ vẫn chưa có phát biểu thanh minh nào, nhóm "Lệ Chi" bắt đầu chạy đến Weibo của công ty quản lý Giải trí Gia Thụy yêu cầu đáp lại làm sáng tỏ mọi chuyện.

Nửa tiếng sau, có chủ đề mới nhất nóng nhất lên Weibo còn nhanh hơn phòng làm việc một bước.

Weibo phòng làm việc Từ Thời Mậu đăng thông báo#

Tích V vàng, có chứng thực, viết rõ ràng "Weibo phòng làm việc Từ Thời Mậu."

"Chào mọi người!

Rất cảm ơn mọi người đã có sự quan tâm và yêu mến với tác phẩm của ngài Từ Thời Mậu!

Vào hai năm trước ngài Từ Thời Mậu đã vẽ một bức tranh, cô Ôn @Ôn Lệ Litchi và anh Tống Nghiên @Tống Nghiên chính thức công bố tin kết hôn tung bay đầy trời, ngài ấy lấy danh nghĩa cá nhân cô Ôn Lệ tặng bức tranh "Đa Tử Đa Phúc Thạch Lựu" để xin gửi lời chúc phúc chân thành đến chuyện vui của hai người.

'Lưu chi thướt tha lưu thật phồn, lưu màng khinh minh lưu tử tiên', bức tranh này là tác phẩm cá nhân của Từ Thời Mậu khi còn sống, chỉ dùng để làm lễ vật đưa tặng mừng hôn lễ của cô Ôn Lệ và anh Tống nghiên, không có sự sưu tầm hay có giá trị buôn bán nào khác, chúng tôi đã liên hệ với văn phòng luật sư, phòng làm việc bày tỏ rõ sẽ đối xử đúng thái độ với nghệ thuật, giữ nguyên quyền kiện đối với các tác phẩm giả mạo, đạo văn, các hành vi buôn bán trên thị trường đối với các tác phẩm của ngài Từ Thời Mậu khi không được phép.

Hy vọng cô Trịnh Tuyết @Trịnh Tuyết snow và anh Hứa Minh @Hứa Minh có thể nhanh chóng liên hệ với chúng tôi, hai người là nạn nhân và nên được bảo vệ quyền lợi hợp pháp của chính mình.

Sau cùng, chúc các bạn trên cộng đồng mạng có cuộc sống vui vẻ, mỗi ngày hạnh phúc.

Phòng làm việc Từ Thời Mậu."

Soi không ra một tý ý tứ xấu nào trong bài thanh minh nhưng đoạn thứ hai đếm ngược từ dưới lên cố ý nhắc đến Trịnh Tuyết và Hứa Minh, nói tóm lại khiến người khác xuất hiện loại cảm giác Từ Thời Mậu đang cố ý điểm danh.

“……”

Bài tuyên bố này đăng trên Weibo được mười phút, đề tài nhanh chóng nóng dần lên, khu bình luận đổi mới hết cái này đến cái khác rất náo nhiệt.

[Mấy người tự xưng nghệ thuật vẽ tranh còn sống chạy mau!!!! Tất cả các bức tranh giả của bọn họ đâu, ác mộng đến đây!!!]

[Fan Trịnh Tuyết mau ra đây! Ông đây phải đánh sưng phù cái khuôn mặt của mấy người!]

[Ha ha ha trơi ơi đất hỡi cười muốn nội thương luôn, miệng lúc nào cũng nói bức tranh của người khác là giả, kết quả tranh của mình mới là giả!]

[Mấy fan Trịnh Tuyết mắng chửi người [mã] đâu, bức tranh của mấy người mới là giả! Chị nhà các người mua được bức tranh giả!!!]

[Có người bỏ ra mấy trăm vạn mua một bức tranh của bậc thầy trong ngành mà trong khi người ta vẽ riêng để làm quà cưới chúc mừng cuộc sống hôn nhân của Tam Lực hòa thuận vui vẻ, cười chết tôi]

Không bao lâu sau khi phòng làm việc Từ Thời Mậu đăng thông báo, Trịnh Tuyết xóa bài, một lần nữa tuyên bố trên Weibo tỏ vẻ nhất định sẽ phối hợp với phòng làm việc của Từ Thời Mậu tiên sinh để nhanh chóng bắt được người đã vẽ và buôn bán tranh giả ra bên ngoài.

Khu bình luận bài này bị fan Ôn Lệ và Tống Nghiên xông vào chọc tức, fan ồạt chạy vào chiếm đóng, bình luận đầu tiên có đến 80 nghìn lượt thích.

[Kẻ hề thực sự mới là mình]

Mọi lời bàn luận về Ôn Lệ xoay ngược lại 180○, không ngờ mình một phát đến trưa mới dậy mà cuộc sống trên mạng như trải qua một năm.

Đúng là · nằm thắng.

(*) Một từ thông dụng trên internet, tên đầy đủ là ‘bạn nằm xuống và bạn chiến thắng’, có nghĩa là bạn có thể chiến thắng ngay cả khi bạn không hành động.

Lúc đầu cô cũng muốn nói với ba làm sáng tỏ giúp, mình nhưng ba cô không dùng Weibo, không bằng trực tiếp đi tìm người thẩm định sẽ nhanh hơn.

Hay ba cô có khả năng cả đêm đi học cách dùng Weibo chăng.

“Nhưng mà ba tôi không biết dùng Weibo mà, ngay cả nó là cái gì ông ấy còn không biết, lần trước tôi nói với ông ấy, ông ấy còn tưởng Weibo chỉ dùng để chơi đấu địa chủ thôi.”

Tống Nghiên ừ một tiếng, nhàn nhạt nói: “Tối hôm qua không kịp chứng thực nick nên anh liên hệ trực tiếp với bên Weibo, một lúc sau người phụ trách bên kia của ba quản lý nick Weibo này.”

“Thế bài thanh minh?”

“Anh viết.”

“……..”

Mặt Ôn Lệ dại ra, nói không nên lời.

Sau một lúc lâu cô mới mở miệng: “Thầy Tống.”

“Hử?”

“Anh là thiên sứ à?”

“Không phải.” Tống Nghiên nhìn dáng vẻ đầu tóc lộn xộn sau khi ngủ dậy của cô, hệt như người ngốc đang trừng mắt há mồm nhìn mình, đẩy đẩy cái trán cô buồn cười nói, “Anh là chồng em, rửa mặt xong đi ăn cơm.”

———

Chương 17

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Dù anh nói bằng giọng điệu rất thản nhiên như chỉ tiện tay giúp cô một chút thôi.

Nhưng Ôn Lệ biết, chỉ trong một đêm ngắn ngủi anh vừa phải liên hệ với ba cô và phía Weibo xác nhận chính phủ*, vừa phải khai báo chứng thực, lại còn viết bài thanh minh dài để làm sáng tỏ, hiệu suất này đã có thể so với cả phòng quan hệ xã hội có năng lực đứng đầu rồi.

(*)Weibo chính phủ ở đây là chỉ Weibo phòng làm việc của ba Ôn Lệ nha mn.

Chẳng trách cả tối hôm qua anh cứ gọi điện thoại miết.

Cô còn hiểu lầm anh lạnh lùng mặc kệ sống chết của cô, dỗi anh cả ngày trời.

Ngây thơ.

Nực cười.

Không có đầu óc!

Nói không cảm động là giả, Ôn Lệ không giỏi cảm ơn người khác nhưng làm người không thể không có lễ phép cơ bản, được người khác giúp đỡ thì phải nói cảm ơn, nếu không chắc chắn họ cho rằng cô là người vong ân bội nghĩa.

Cô ủ rũ một hồi lâu, hết nhíu mày lại nhăn mũi, đắn đo mãi mới thốt ra được hai từ: "Cảm ơn."

"Không cần khách sáo."

Chỉ hai câu nói đơn giản nhưng thốt ra từ miệng hai người họ cảm giác hơi xa lại, kỳ quặc sao sao.

Không còn gì để nói.

Vốn định rời giường để giải quyết một bụng oán giận nhưng giờ thì mọi việc đã được giải quyết, không cần phải nói gì nữa.

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua ô cửa sổ sát đất chiếu vào làm bừng sáng cả căn phòng, Tinh Thành đã mưa dầm suốt mấy ngày nay cuối cùng cũng ngớt, ánh nắng chiếu rọi khiến cho lòng người trở nên mềm mại êm dịu.

Tống Nghiên nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh và thản nhiên, ánh mặt trời rọi vào đồng tử anh ánh lên màu hổ phách, tựa như chứa một hồ nước.

Cô ngồi ngay ngắn, hai tay chống trên đầu gối xoa lên xoa xuống, do tối hôm qua ngủ không được ngon nên sắc mặt hơi tái nhợt, tóc tai rối bời, cả khuôn mặt lớn chừng một bàn tay, khuôn mặt dù không được tô điểm bằng lớp trang điểm nhưng vẫn mềm mại xinh đẹp, chỉ thiếu đi mấy phần sắc sảo như thường ngày.

"Vậy gì nhỉ, anh muốn quà cảm ơn nào không?" Cô vắt óc suy nghĩ mãi mới ra được một đề tài, Ôn Lệ vỗ vỗ ngực, "Cứ việc nói đi, tôi có tiền."

Tống Nghiên: "Anh không thiếu tiền."

Được thôi được thôi, bọn họ đều không thiếu tiền.

"Thế anh muốn gì?"

Ôn Lệ nghĩ thầm chắc hẳn anh không đến mức giống mấy loại người lưu manh thích chiếm tiện nghi của con gái đòi hôn hay gì đó, kết quả bất ngờ Tống Nghiên không ra bài như thường ngày, rất cổ hủ nói: "Em hôn anh một cái đi."

"……." Giờ đã là thời đại nào rồi mà còn dùng chiêu này để chọc ghẹo con gái.

Tuy trong lòng Ôn Lệ có rất nhiều câu oán giận nhưng yêu cầu của ân nhân thì phải thỏa mãn, cô ho nhẹ một tiếng, dịch mông di chuyển đến gần người anh, ngẩng cổ định hôn lên mặt anh một cái.

Tống Nghiên quay đầu nhìn cô, cúi đầu nhìn cô, giọng điệu khá ngạc nhiên: "Oh? Sao em không từ chối?"

Ôn Lệ cắn cắn môi, lắp bắp nói: "Tặng anh quà cảm ơn thôi mà, việc gì tôi phải từ chối?"

"Anh còn tưởng em sẽ giống như ngày thường." Bỗng nhiên Tống Nghiên bắt chước theo nét mặt hằng ngày của cô, bĩu môi nói, "Hừ, anh mơ đẹp quá ha."

Sau đó bị chính giọng điệu của mình chọc cười, nháy mắt vài cái với cô, ra vẻ nghi hoặc: "Sao hôm nay nghe lời thế?"

Học được rất giống, cơn tức của Ôn Lệ bùng cháy lên, đứng dậy ngửa mặt nhìn anh, dùng hết sức lực lớn tiếng nói câu cửa miệng của mình: "Hừ! Không có quà cảm ơn gì nữa! Tôi đi rửa mặt!"

Tống Nghiên không hề tức giận, nhìn cô với khuôn mặt ý nói "Đây mới chính là em".

Ôn Lệ xoay người, vẻ mặt hơi hoang mang, vậy lúc nãy anh nói vậy để ghẹo cô thôi chứ không phải muốn cô hôn, thế chứng tỏ anh không phải người cổ hủ cũng không phải người thích nhân cơ hội chiếm tiện nghi của cô.

Ơ thì cô tức giận làm gì?

Cô thấy tâm tư của mình sâu như mò kim đáy bể, có lúc đến chính cô cũng không thể hiểu được.

Cô đi hai bước về hướng nhà vệ sinh rồi quay trở lại.

Tống Nghiên: "Sao vậy?"

“……..Anh thật sự không cần quà cảm ơn?”

Cô không biết mình đang thăm dò cái gì.

“Không cần.”

Trong lòng dấy lên nỗi thất vọng không tên, Ôn Lệ kìm nén cái cảm xúc khó hiểu này lại, kiêu căng hất cằm: “Ờ, tùy anh.”

Cô vào nhà vệ sinh, động tác tùy ý nặn kem đánh răng không để ý, cho bàn chải đánh răng vào miệng, đầu bàn chải điện rung và kêu vù vù ở trong khoang miệng, Ôn Lệ nhìn chính mình trong gương, mùa hè đã đến nên vào giữa trưa có rất nhiều ánh nắng mặt trời, hại cô đến cả đánh răng cũng có thể phát ngốc.

Mãi cho đến khi trong gương xuất hiện thêm một người.

Trong miệng Ôn Lệ chứa rất nhiều bọt, hỏi: “…Có việc gì?”

Tống Nghiên khoác tay lên vai cô, hơi cong người xuống rồi nghiêng người hôn nhanh lên mặt cô.

“Dù anh muốn quà cảm ơn đi nữa thì cũng không phải mấy chuyện kiểu này.” Anh nói chuyện như bình thường: “Em là vợ anh, chẳng lẽ muốn hôn lên mặt còn phải tìm cớ nữa à?”

“Nhớ kỹ điều này, lần sau đừng để bị lừa nữa.”

Nửa khuôn mặt bị hôn của cô nóng rực như lửa đốt, Ôn Lệ sững sờ cả nửa ngày, không ngờ anh lại ra chiêu thức độc đáo như vậy, tức giận tới mức răng hàm không ngừng run lên.

Đợi người đi ra ngoài, Ôn Lệ bất chấp không quan tâm tới hình tượng gì gì đó, mở miệng nhìn theo bóng lưng anh hét to “Bạch Hổ Tử”*.

(*) 白胡子: Một nhân vật phản diện trong bộ phim truyền hình, võ nghệ cao cường, cũng tham tiền bạc, tính tình nửa tốt nửa xấu, là một lão biến thái (Nguồn: Baike,baidu.com)

“Tôi còn chưa rửa mặt! Anh không sợ mất vệ sinh à!”

–

Toàn bộ công việc cần ghi hình ở Tinh Thành đã hoàn tất, đoàn người bay về Yến Thành.

Sau khi chào hỏi với các fan đến đón sân bay xong, vừa mới lên xe được vài phút Ôn Lệ đã nhận được điện thoại của sếp Trương nói hai ngày nữa hợp đồng show tuyển chọn idol đã ký sẽ bắt đầu ghi hình tập đầu tiên, gọi cô mau trở về công ty để họp.

Tất cả các nhân viên trong tổ quay phim Thế Gian Có Người vẫn ở lại Tinh Thành để mở cuộc họp, hai ngày sau mới trở về Yến Thành, coi như tạm thời cho các vị khách quý hai ngày nghỉ ngơi.

Tống Nghiên cũng không có lịch trình gì, hai năm trước anh quá bận rộn, năm nay anh tự giảm lượng công việc cho mình, đã hủy bỏ rất nhiều lịch trình không cần thiết đi nên đưa Ôn Lệ đến công ty trước rồi mới đưa anh về nhà nghỉ.

Xe chạy đến dưới tòa nhà Gia Thụy, Ôn Lệ đột nhiên nhớ ra điều gì đó nhắc nhở anh: “Nè thầy Tống, anh đã hứa đến làm khách mời một tập của tôi, đừng có quên nhé, đợi chút nữa lên trên tôi sẽ nói lại sếp Trương.”

Tống Nghiên gật đầu: “Ừ.”

Không còn chuyện gì khác để nói, Ôn Lệ xuống xe, Văn Văn đi theo phía sau cô nhưng Lục Đan lại không vội xuống xe: “Hai người lên trên trước đi, chị nói hai câu với thầy Tống đã.”

“Vậy chị Đan chị nhanh lên nhá.”

“Chị biết rồi.”

Cửa xe đóng lại, Lục Đan không nhiều lời, trực tiếp mở miệng nói lời cảm ơn: “Cảm ơn.”

Tống Nghiên biết chị ấy muốn cảm ơn điều gì, cười cười nói: "Việc nhỏ thôi."

"Thực ra buổi tối hôm đấy sau khi vừa mới quay xong chương trình, chị cũng đã liên hệ với người bên quan hệ xã hội giúp Ôn Lệ nhưng nó ngoài tầm tay chị, dù tay chị có dài đến mấy cũng không thể ngay lập tức phi thân đến nhà bọn em lấy bức tranh kia đi mang nó đến cơ quan để giám định được, vậy nên chị luôn khuyên Ôn Lệ phải bình tĩnh, thực ra một phần để an ủi con bé mặc kệ mấy cái blogger tung dưa, đương nhiên có thật có giả, cùng lắm thì lúc đó chỉ có fans nhao nhao lên thôi, mấy việc như vậy bọn chị gặp phải nhiều rồi, nếu mới chỉ có ít biến động nhỏ như gió thổi bay mấy ngọn cỏ mà chúng ta đã quay ra đáp lại thì giống như hơi sợ bóng sợ gió, càng khiến cho người khác cảm thấy chúng ta không giữ được bình tĩnh, chuyện bé xé ra to."

Lục Đan nói đến đây, đột nhiên nghiến răng: "Nhưng chị không ngờ Trịnh Tuyết sẽ đăng Weibo, đổ thêm dầu vào lửa dấy lên niềm bất bình của fans với chính nghệ sĩ."

Cô không hy vọng đường đi của Ôn Lệ sẽ bị thu hẹp, từ lúc mới ra mắt cô đã dạy Ôn Lệ phải hành xử phải khéo đưa đẩy một chút, tuy rằng chữ "nhẫn" này nghe tới là thấy uất ức nhưng không thể không nói nó là biện pháp tốt nhất.

Thay vì gây thù hoặc trực tiếp trở mặt với người ta, cô càng có khuynh hướng để Ôn Lệ chịu đựng nhất thời, rồi đưa con bé từng bước đi lên một cách vững chắc, ngôn luận trên mạng giống như gió thổi cỏ lay, không ngừng lắc lư, hôm nay toàn dân đều nhiệt tình thảo luận nhưng qua hai tháng nữa thì có còn ai nhớ rõ không?

Còn về phần mấy tin xấu, cô lặn lội trong giới giải trí bao năm như vậy, trước đây cô cũng từng dẫn dắt vài nghệ sĩ cũng được xem như gương mặt sáng trong giới, ai mà chẳng bị bôi đen hắt nước bẩn, không cần biết là thật hay giả, chỉ cần là nghệ sĩ, trên người không thể không có tin xấu, lấy đâu ra sức mà đi làm sáng tỏ từng điều một, mà nó không cần thiết.

“Ý đồ muốn phốt công khai của bên kia rất rõ ràng.” Lục Đan thở dài, “Chị chỉ sợ đến lúc đó con bé không nhịn được đi cãi nhau với cư dân mạng.”

Tống Nghiên hiểu ý tứ của Lục Đan, nói: “Chúng ta còn khó chịu khi thấy những người xung quanh chịu uất ức huống chi là người của mình phải chịu oan ức, chữ ‘nhẫn’ này không hợp với cô ấy.”

Anh đã từng nhìn thấy bộ dạng gặp chuyện bất bình của cô, càng hiểu rõ phải làm thế nào mới giúp cô trút được cơn tức đó.

Cách giải quyết của anh và cô có điểm giống nhau nhưng cũng có điểm khác nhau, cô muốn trực tiếp đánh trả mặc kệ thua hay thắng, tóm lại là phải trút giận không thể chịu uất ức dù chỉ một giây.

Còn Tống Nghiên lại dùng cái biện pháp thông minh hơn, vừa trực tiếp vừa khéo léo.

Lục Đan cười gật đầu: “Chị dẫn dắt Ôn Lệ từ khi ra mắt đến nay còn không xử lý chuyện này được chu toàn bằng em. Nếu sau này em lui về đằng sau mà không làm người đại diện thì hơi đáng tiếc.”

Giọng nói Tống Nghiên ấm áp: “Mỗi người đều có chuyên môn riêng của mình*, lần này do em vượt quá chức phận, nhưng mà vận may lần này khá tốt.”

(*) Nguyên văn 术业有专攻 (Thuật nghiệp hữu chuyên công) có nghĩa là mỗi ngành mỗi nghề đều có chuyên môn và tinh hoa riêng.

Bởi vì không có hoạt động quay phim nên trên mặt anh không có lớp phấn nền, khuôn mặt hơi tái xanh và mệt mỏi.

Lục Đan không biết buổi tối hôm đó Tống Nghiên có ngủ không.

Nhưng chị biết cái cô nghệ sĩ nhỏ không tim không phổi nhà mình sẽ ngủ rất ngon.

Nhìn chiếc xe rời đi, cô mơ hồ nhớ tới mười năm trước, lúc đó chị mới ra trường được vài năm đi theo thầy giáo đến bữa tiệc để mở rộng mạng lưới quan hệ.

Thầy giáo giới thiệu cho cô đạo diễn nổi tiếng trong giới là Vu Vĩ Quang, bộ phim văn nghệ mà ông ấy quay trở nên rất hot, ngoài trừ độ nổi tiếng cực tốt ra thì doanh thu phòng bán vé cũng bán được rất nhiều, kéo theo nam chính và nữ chính nổi tiếng theo, khi đó hai người họ mới ra mắt bước chân vào giới này.

Khi đó là lần đầu tiên chị nhìn thấy Tống Nghiên.

Tống Nghiên 18 tuổi, đẹp trai gầy gò, khí chất trên người thiếu niên không thiếu, thể hiện tài năng, cao ngạo ít lời, những người đó hay nói giỡn anh là ảnh đế trẻ tuổi, anh không hề đáp lại, người khác đến mời rượu, ngay cả câu khách sao để mời rượu lại cũng không nói, trực tiếp cụng ly ngửa đầu uống.

Cái kiêu ngạo của anh khác hẳn cái kiêu ngạo của Ôn Lệ, cao ngạo của Ôn Lệ thay đổi theo khuynh hướng đãi ngộ xuất thân, thuộc kiểu đại tiểu thư ngạo mạn không biết sợ, cô là người thích giao du, là người lạc quan, mà sự kiêu ngạo của Tống Nghiên thuộc kiểu khác với mọi người, đi ngược lại với thế tục, không muốn bèo dạt mây trôi.

May mắn Vu Vĩ Quang thích anh, che chở anh thật chặt chẽ, nói đứa nhỏ này có tính tình thiếu gia, tương đối ngây thơ và tính cách không khéo đưa đẩy, nói mọi người đừng so đo với đứa nhỏ.

Nếu là thiếu gia nhỏ được nuông chiều từ bé đến lớn, tại sao lại chọn tiến vào giới giải trí?

Lục Đan không thể hiểu được, nhưng cô không có ham muốn đi hỏi thăm chuyện riêng tư của người khác.

Có điều đến bây giờ, quả thật cả người Tống Nghiên đã được cái vòng luẩn quẩn này cọ sát mài giũa trở nên góc cạnh hơn, anh biết khôn khéo, tâm tư khéo đưa đẩy, hiểu được các loại quy tắc trong giới này.

Nghĩ như vậy, nếu như Tống Nghiên thật sự đưa cho cô ấy một người nghệ sĩ họ Ôn để cô làm đại diện, có lẽ không hề tệ.

Đang nghĩ một số chuyện thì Ôn Lệ gọi điện thoại đến, ngữ khí không vui: "Chị Đan, sao chị còn chưa đi lên đây? Sếp Trương mắng chửi người."

"Lên đây lên đây."

—-

Ôn Lệ nhận show tuyển chọn lần này, thật ra hình thức của show này giống với mấy show tuyển chọn nổi tiếng ở Châu Á trong mấy năm gần đây, mua bản quyền của chương trình nước ngoài, kiếm một trăm người thực tập sinh đến từ các công ty khác nhau ở cùng một chỗ, để cho fan bỏ phiếu, rồi có một số người được ra mắt, nhà tư bản ở sau lưng làm không ít việc ở trong tối, mỗi một mùa đều có thể náo loạn đến gió tanh mưa máu, nhiệt độ tương đối cao.

Nhà sản xuất không tiếc chi tiền, một tháng trước liều mạng tuyên truyền quảng bá trên các nền tảng lớn, thông tin của một trăm thí sinh cũng bị cộng đồng mạng bới ra đến sạch bong kin kít, mấy mentor chia nhau tuyên truyền trên Weibo, duy nhất đến tận bây giờ không thấy bóng dáng PD của chương trình đâu.

Trước đó ngay từ đầu đã có người đề nghị hay nhả bóng người Ôn Lệ ra, sau đó qua một cuộc thảo luận họp bàn, họ cảm thấy đăng bóng người vẫn không an toàn, bất kể là ảnh nào, người hâm mộ chỉ cần phân tích chút là ra, không có tí cảm giác thần bí.

Vì thế PD được giữ bí mật đến tận lúc trước khi ghi hình, ở trên mạng dù chỉ một bóng dáng cũng không thấy.

Ngoại trừ hai tầng cao cấp của công ty và một số nhân viên tham gia thảo luận kế hoạch, ngay cả các vị mentor và nhóm tuyển thủ không hề biết người đảm nhận làm PD là ai.

Về nghệ sĩ được giao cho vị trí PD, trước đó có một vài blogger liệt kê ra một số người đang nổi tiếng, có diễn viên có ca sĩ, có nam có nữ, suốt khoảng nửa tháng, thẳng cho đến khi bắt đầu quay vẫn không tuồn ra được chắc chắn họ của người đến.

Anh Ba Giới Giải Trí: "29.3: << Vi Thành Đoàn >> ghi hình tập đầu tiên, đội hình mentor: Nghiêm Chuẩn, Hứa Tinh Duyệt, Tề Tư Hàm, Icy."

[PD đâu?"]

[Anh Ba, có phải anh không được phép công bố PD không, nếu thế thì chẳng nhẽ một ít thông tin cá nhân cũng không được cho ra à?]

Giải Trí Anh Ba trả lời: [Tư bản giấu rất tốt, thực sự không hỏi thăm được [thở dài]]

[Con mẹ nó rốt cuộc là ai a a a a a a a a tui nghĩ mất mấy đêm rồi, cho nhau một lời dứt khoát đi, làm ơn đó]

[Vẫn là nhà tư bản biết chơi, nhìn thế này rõ ràng muốn cắt rau hẹ [mỉm cười]]

Vì thế phần sau trong khu bình luận bắt đầu thi nhau tranh đoán.

Đội hình mentor không kém, cả Nghiêm Chuẩn và Hứa Tinh Duyệt đều đi theo con đường idol, người đảm nhiệm chỗ PD còn có khả năng lớn hơn cả bọn họ ư.

[Ôn Lệ phải không? Nữ đỉnh lưu không có mấy, gần đây nhất cô ấy là người có độ nổi cao nhất, tư bản muốn lưu lượng chắc chắn sẽ đến tìm cô ấy, đúng vậy]

[Đừng loạn. Đây là tuyển chọn idol chứ không phải tuyển chọn diễn viên, Ôn Lệ làm diễn viên đến đó xem náo nhiệt gì hả]

Khu bình luận khí thế ngất trời, mãi đến khi có fan trả lời.

Quả Nho Nhỏ Của A Lực: [Phi Quan không thừa nhận tuyên truyền. Nhưng nhỏ giọng nói một câu trước khi Tam Lực ra mắt có làm thực tập sinh ở nước ngoài]

[? Ôn Lệ từng làm thực tập sinh.]

[Mẹ nó, thôn của tôi có kết nối mạng mà nhỉ, sao đến tận bây giờ tôi chưa từng nghe nói đến chuyện này?]

Quả Nho Nhỏ Của A Lực: [Công ty không tuyên truyền nhiều cho nên người qua đường ít biết đến, hai ba năm trước thông tin này của Tam Lực có được ghi trên bách khoa, nhưng không biết tạo sao bị xoá bỏ [cười khóc]]

[Tò mò hỏi một câu với fan nhà Tam Lực, trình độ hát cộng nhảy của idol nhà bạn ở mức nào?]

Quả Nho Nhỏ Của A Lực: [Fan cũng không biết [cười khóc]]

Tiểu Tuyết Sơ Tình: [Cười chết mất, muốn bánh vẽ* thêm cho idol nhà mình nên cái gì cũng muốn mang ra, vị nhà cô còn ngại cọ nhiệt trong giới phim điện ảnh không đủ hay gì mà còn vươn tay đến cả giới thần tượng idol để cọ nhiệt thế? Thiếu tiền đến vậy à?]

(*) Để chỉ những thứ không có thật

Fan vừa mới cẩn thận phổ cập thêm kiến thức cho người qua đường ngay tức khắc bật chế độ trạng thái chiến đấu.

Quả Nho Nhỏ Của A Lực trả lời: [Antifan ở trên giả trang người qua đường có thể đổi tên và ảnh đại diện vềnick chính đi được không? Nhắc nhở chuyện bức tranh giả nhé.]

[Nhắc nhở chuyện bức tranh giả ha ha ha ha ha ha ha ha]

Tiểu Tuyết Sơ Tình trả lời: [Tuyết của chúng tôi trước khi ra mắt đã học vũ đạo dân tộc, so với việc idol mày làm 'Thực tập sinh nước ngoài'

đến bách khoa toàn thư còn không rõ thì nghe có sức tin hơn là được]

Quả Nho Nhỏ Của A Lực trả lời: [Oa, thì ra là học vũ đạo dân tộc, không trách được cô ta mua phải tranh giả]

Tóm lại ba câu không rời bức tranh giả, người qua đường trong khu bình luận lớn tiếng khen ngợi trầm trồ, tất cả vây quanh xem trò.

Không có cách nào khác, trước đó fan của Trịnh Tuyết nói chị nhà bọn họ mua phải bức tranh giả nên cứ nhắm vào bình luận để cười chế giễu, bây giờ mang tất cả cắn trả lại cho Trịnh Tuyết và fan bên đó.

Trên mạng thảo luận đến mức hot như vậy, hôm nay ngày 29 tháng 3, đợt quay tập đầu tiên của << Vi Thành Đoàn >> mặc dù không có người xem, nhưng một trăm tuyển thủ được sắp xếp chỗ ngồi, đủ sự náo nhiệt.

Ôn Lệ ngồi trong hậu trường trang điểm, stylist còn đang mân mê tóc trên đầu cô, vì để phối hợp với tính chất của chương trình này, cô ấy cố ý trang điểm cho cô theo kiểu idol trên sân khấu.

Trang điểm để lên sân khấu mảng thần tượng và trang điểm cho diễn viên là việc khác nhau, diễn viên diễn ở trước ống kính quay, khi trang điểm chú ý tập chung vào các đường nét nổi trội hơn của khuôn mặt, khuếch đại những ưu điểm ở trên mặt diễn viên, trang điểm theo phong cách nhẹ nhàng tự nhiên là chính, mà trang điểm kiểu thần tượng, còn phải để ý đến ánh đèn treo cao trên sân khấu, phải làm giảm bớt các khuyết điểm trên mặt, phải làm ra cảm giác tạo hình khéo léo đẹp đẽ, trang phục độc đáo, nhuộm tóc đủ loại màu để có thể thu hút sự hấp dẫn của người xem hơn.

Một số đường nét trên khuôn mặt của các idol không quá xuất sắc, nhưng chỉ cần đứng trên sân khấu là họ sẽ tỏa sáng rực rỡ đến mười phần, đó là do ánh sáng và cách trang điểm đã làm giảm khuyết điểm và tôn lên nét quyến rũ trên sân khấu của người đó, chỉ cần có năng lực làm việc không kém, sẽ rất dễ dàng hút fan.

Ôn Lệ còn phải vào đoàn quay phim, không thể nhuộm tóc được, vậy nên stylist cho dùng loại nhuộm một lần màu tím khoai môn thơm ngon.

Từ chân tóc đến ngọn tóc dần chuyển thành màu tím, lại phối hợp với kiểu tết tóc khéo léo xinh đẹp.

Ôn Lệ không khỏi nghĩ đến, nếu lúc trước không bị cậu bắt vềnước, không chừng bây giờ cô cũng là một idol chính cống.

Bình thường những người trang điểm cho idol đã khiến họ đủ sự kinh diễm, chưa kể đến trang điểm cho diễn viên có đường nét khuôn mặt ưu việt hơn hẳn không gì sánh được.

Nhà tạo hình rất vừa lòng với tạo hình cả người hôm nay của Ôn Lệ, liên tục hỏi Ôn Lệ cảm thấy thế nào.

Đúng lúc này, nhân viên phụ trách hiện trường đến gõ gõ cửa: "Cô Ôn, cô đã xong chưa ạ? Chuẩn bị đến lượt cô lên sân khấu."

Nhân viên làm việc đưa mắt qua nhìn, vừa lúc Ôn Lệ nghiêng đầu nhìn anh ta: "Xong rồi, đến ngay đây."

Nhìn cô thế này, nhân viên kia mở to mắt nhìn, ngây người mấy giây rồi cười cười: "Suýt thì không nhận ra, cô Ôn trang điểm như idol đúng là rất đẹp."

Trong lòng Ôn Lệ đắc ý, lấy trộm điện thoại ra tự chụp mấy bức ảnh.

Đầu tiên cô gửi ảnh cho người đại diện và trợ lý, gửi thêm cho mấy người bạn tốt ở trong giới, sau khi nhận được lời khen ngợi từ tất cả mọi người cô mới di chuyển ngón tay đến hình đại diện WeChat của Tống Nghiên.

Suy nghĩ hai giây, chọn bức ảnh tự sướng đẹp nhất gửi qua.

Đi theo nhân viên tiến vào khu vực đợi lên sân khấu, cách một màn hình có thể nhìn thấy hiện trường còn đang giới thiệu từng người trong đội

hình mentor, khi mỗi người lên sân khấu đều có tiếng thét chói tai hoan hô đến từ các tuyển thủ.

Lúc này ở trên sân khấu đã bắt đầu giới thiệu đến Hứa Tinh Duyệt, tổ tiết mục còn cố làm ra vẻ thần bí giới thiệu lý lịch người này.

Công ty quản lý: Giải trí Gia Thụy.

Công ty lớn, nhóm thí sinh vỗ tay hoan hô.

Người đảm nhiệm vũ đạo chính trong nhóm nhạc nữ quốc dân Starry Tears (nước mắt đầy sao), vị trí center và đứng vị trí TOP hơn người.

Sau đó nhóm tuyển thủ lại hô hào thêm một trận.

Người có số phiếu bầu đứng đầu từ fan của mùa một << Vi Thành Đoàn >>

Nhóm tuyển thủ hô: "Đàn chị Hứa! Đàn chị Hứa! Đàn chị Hứa!"

Ôn Lệ còn đang chờ Tống Nhiên trả lời, hoàn toàn không để ý đến sân khấu, nhưng không biết anh đang làm cái gì mà mãi không thấy trả lời lại.

Cho đến khi nhân viên nhắc nhở cô: "Cô Ôn, còn năm phút đồng hồ nữa làm phiền cô đưa điện thoại cho tôi được không?"

Ôn Lệ đành không tình nguyện mà giao di động cho nhân viên.

Màn hình lớn ở trường quay cùng với âm thanh phóng đại đang bắt đầu phát phần giới thiệu PD.

Nói thật đa số các chương trình truyền hình ngày nay đều cố ý làm ra vẻ huyền bí, nhưng mà để so phần giới thiệu của show này với cái gameshow lần trước cô quay ở Tinh Thành thì bình thường hơn.

"Công ty quản lý, Giải trí Gia Thụy."

Không ngờ PD cũng là nghệ sĩ dưới trướng Gia Thụy, Gia Thụy không hổ là nhà tư bản tài trợ lớn nhất của mùa này.

Lúc này đã có một số thí sinh có thể đoán ra vị PD này là ai, ngồi ở chỗ mình thì thầm vào tai nhau.

"Ôn Lệ à."

"Không thể nào, cô ấy là diễn viên mà?"

"Tôi xem ở trên mạng thấy tin nói trước kia cô ấy từng làm thực tập sinh."

"Má không phải là cô ấy thật chứ? Ai mang bút không để xin ký tên lên người!"

Tiếp theo có tiếng nói chỉ ra PD này là nghệ sĩ có mấy chục triệu fan trên Weibo, độ nổi tiếng cực kỳ cao, cuối cùng ở trên màn hình lớn phát ra đoạn video cắt nối các bộ phim mà PD đóng được đã biên tập lại.

Dùng video cổ trang vạn năm không thay đổi.

Nhưng bất kể đã xem bao nhiêu lần, cảm giác kinh diễm không vơi bớt đi.

Trên màn hình, một bộ váy dài phết đất, Ôn Lệ cài trâm trên tóc đang đứng dưới cây đào, nhìn thẳng vào máy quay.

Hình ảnh vừa chuyển, xuất hiện bộ sườn xám dân quốc mấy ngày hôm trước vừa lên hotsearch, không biết chương trình đã lấy được video rõ ràng như vậy ở đâu ra.

Ngay cả những thí sinh như lọt vào trong sương mù cũng đã đoán được PD là ai.

Mấy bạn nam trẻ tuổi đang trong độ tuổi khí thế ngất trời bắt đầu kêu, tiếng hét tuyệt đối không giống kiểu con gái yếu ớt, thậm chí càng to càng kích động càng điên cuồng hơn.

Ôn Lệ đi từ chỗ tối lên chỗ có ánh sáng, tạo hình khác hẳn hoàn toàn so với video cổ trang ở trên màn hình lớn vừa rồi, cô thay đổi hẳn nhuộm mái tóc dài thành màu tím, khuôn mặt trang điểm tinh xảo, phấn mắt sáng lấp lánh giống như nước mắt của người cá, chỗ khóe mắt cô còn tô điểm thêm sequins, màu môi đậm rực rỡ, mặc một chiếc váy cung đình kiểu Pháp cổ điển màu rượu vang.

(*) Sequins là một dạng trang điểm mắt.

Giống như một gốc cây hoa tử la được máu tươi nhuộm hồng giữa một đám đổ nát, khi cô cười rộ lên, tất cả mọi người nguyện là nô lệ đầu hàng dưới khóe miệng cô, vì cô mà như một con rối hò hét hoan hô cho những giọt nước mắt nàng mỹ nhân ngư mê hoặc lòng người đó.

———-

Chương 18

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sân khấu màu bạc được thiết kế theo hình thoi, Ôn Lệ đi đến giữa sân khấu, ánh đèn trên cao chiếu xuống kẹp tóc ngọc trai đang ẩn ẩn hiện trong những lọn tóc màu tím nhạt của cô, tỏa ra ánh sáng mờ ảo.

Các nhà tạo mẫu thường rất thích để mấy nghệ sĩ nữ mang mấy đồ trang sức lấp lánh, bởi chúng sẽ tỏa ra ánh sáng lấp la lấp lánh dưới ánh đèn sân khấu, bộ lễ phục kiểu cung đình Pháp của Ôn Lệ là bản cách tân hiện đại, cổ áo vuông được tô điểm bởi những viên kim cương, làn váy dài đến đầu gối chỉ để lộ ra bắp chân.

Tạo hình khắc sâu về cô trong ấn tượng mọi người là tạo hình cổ trang, thậm chí ngay đến cả fan cũng thấy tạo hình đó đẹp hơn tạo hình hiện đại, cô búi tóc, điểm chút hoa điền, mặc váy dài, bất luận là triều đại nhà Đường hưng thịnh hay triều đại nhà Minh trang nghiêm, hoặc triều đại nhà Tống giản dị, chỉ cần sắm vai cổ trang thì Ôn Lệ là người hấp dẫn nhất, giống như trời sinh đã là mỹ nhân bước ra từ trong tranh cổ vậy.

Ấn tượng của một trăm thực tập sinh ở đây về cô cũng thế.

Mỹ nhân cổ trang.

Nhưng không ngờ khi cô làm tạo hình idol cũng có thể đẹp như vậy.

Mọi người không biết nhưng bản thân Ôn Lệ biết, năm đó cô có cơ hội ra nước ngoài thực tập là do những người hay đi tìm kiếm người làm ngôi sao nhìn trúng ngoại hình của cô, họ cho rằng nếu cô ra mắt ở nước ngoài hẳn thì sẽ trở thành gương mặt đại diện của một thế hệ nhóm nhạc nữ.

Trong lòng Ôn Lệ đắc ý nhưng ngoài mặt vẫn muốn giữ sự khiêm tốn, giơ microphone lên: “Xin chào các thực tập sinh, tôi là Ôn Lệ, PD của mọi người, mong mọi người giúp đỡ tôi nhiều hơn.”

Sau khi giọng nói Ôn Lệ vang lên, rốt cuộc các thực tập sinh đã tin.

Là Ôn Lệ thật!

"Nữ thần của tôi! Tôi được gặp nữ thần của tôi kìa!"

"Cậu véo tôi một cái đi, thực sự là cô ấy sao? Tôi rất thích xem phim của cô ấy."

"Véo, đau không?"

"Đau! Đúng là chị ấy rồi! Vi Thành Đoàn trâu bò thật."

Một trăm thực tập sinh ai ai đều rất phấn khích, có một số bạn nhỏ nhỏ vì thấy máy quay nên đứng lên reo hò theo, chỉ có duy nhất một thực tập sinh ngay cả đứng lên cũng lười, cúi đầu không thèm nhìn người trên sân khấu.

"Từ Lệ! Chuyện gì vậy, máy quay đang quay đến cậu đấy!"

Cậu con trai tên Từ Lệ được người bạn đồng hành nhắc nhở nên đành miễn cưỡng vỗ tay theo quần chúng.

"Có gì mà vỗ tay ….." Cậu con trai liếc mắt nhìn người trên sân khấu, "Đâu phải chưa từng gặp qua."

Người bạn tham gia cùng bắt lấy cánh tay cậu, nhìn rất kích động: "Chưa từng được gặp ở ngoài đời mà, trước khi vào đây đã nghe mọi người trong giới nói nhìn trong màn ảnh thôi đã đủ đẹp, nhìn ở trong đó thôi đã cực kỳ cực kỳ xinh đẹp, nếu thật sự nhìn thấy ở ngoài tuyệt đối sẽ làm người khác không thể di chuyển ánh mắt, tôi tin, tôi tin thật, lần này tôi đến đây đúng là rất đáng giá."

Cậu con trai "xì" một tiếng, không đáp.

Màn ra mắt của nữ nghệ sĩ đỉnh lưu chính là như vậy, ekip chương trình muốn đạt đến hiệu quả tốt nhất, hận không thể dùng máy quay ghi hết tất cả những biểu cảm kích động của mỗi một tuyển thủ ở đây.

Tiếng reo hò qua đi, bên trong trường quay dần yên tĩnh lại, Ôn Lệ ra chào hỏi từng vị cố vấn một, sau đó thì ngồi vào vị trí chính giữa.

Hứa Tinh Duyệt nghiêng người đến gần cô khen một câu: "Hôm nay đàn chị đẹp thật đấy."

Theo lý mà nói cô cũng nên đáp lại một câu "Hôm nay em cũng rất xinh đẹp", nhưng Ôn Lệ thì không, cô cười nói: "Chị cũng cảm thấy vậy."

Sắc mặt Hứa Tinh Duyệt thoáng thay đổi, còn nói: "Tạo hình hôm nay của đàn chị nếu mà không lên biểu diễn một tiết mục thì đúng hơi phí của trời."

Ôn Lệ hiểu ý của cô ta.

Biết là cô không chuẩn bị tiết mục gì rồi còn nhắc đến chuyện này làm gì, đúng là chuyện bé xé ra to.

"Không đâu." Cô cười tủm tỉm nói, "Em không biết sao, lúc nãy khi chị đi ra phản ứng của mọi người còn nhiệt tình hơn lúc em đi ra đó?"

Hứa Tinh Duyệt gượng cười.

Hai người bọn họ thì thầm nói nhỏ nên những người khác không nghe thấy họ đang nói gì, đợi sau này khi lên sóng, hậu kỳ thêm thắt một chút, đây chính một cặp chị em thân thiết đang thì thầm trêu ghẹo nhau.

Ôn Lệ cảm thấy cái vị đàn em Hứa Tinh Duyệt này hình như không biết.

Cho dù bây giờ có hot như nào thì cũng mới chỉ là khởi đầu, trong giới các nghệ sĩ sớm nở tối tàn có nhiều lắm, mấy hợp đồng người đại diện mới được xác nhận ngày hôm nay ngày mai còn có thể bị giải ước bồi thường tiền nữa, ngay cả cô đi từng bước đi đến được ngày hôm nay còn không dám cam đoan mình có thể hot được lâu nữa hay không, không biết do Hứa Tinh Duyệt còn tuổi còn nhỏ vừa mới hot, cả người vẫn đang phiêu theo gió hay còn nguyên nhân nào khác, không lễ phép thì thôi đi, Ôn Lệ

không phải người để ý cách xưng hô của tiền bối hậu bối, những cô cảm thấy Hứa Tinh Duyệt này dù trong sáng hay ngoài tối đều đang khiêu khích cô.

Nói thế nào nhỉ, không quá bình thường nhưng lại rất tự tin.

Cô không để ý đến nữa, cầm kịch bản trong tay lên chuẩn bị cue* mấy tuyển thủ biểu diễn trên sân khấu.

(*) Cue:Là nhắc đến, đề cập tới, nói bóng gió một người/một sự việc không liên quan vào vấn đề đang bàn luận.

Ngồi ở hai bên PD là Nghiêm Chuẩn và Hứa Tinh Duyệt, tiếp theo lần lượt là Tề Tư Hàm và ICY, họ đều là những người trong ngành, ai cũng đều có năng lực nghiệp vụ tốt hơn cô, mấy chuyện nhận xét không đến lượt cô làm, Ôn Lệ chỉ cần ngồi một bên lắng nghe, đợi khi nào các vị cố vấn truyền lại cho cô thì cô khách sáo đánh giá vài câu là được.

Chẳng mấy chốc ba nhóm tuyển thủ đã biểu diễn xong, đó đều là những màn trình diễn khá ổn, các vị cố vấn chưa nói mấy lời quá khó nghe nhưng cũng chẳng dễ nghe, chỉ nói với mấy nhóm này mấy tháng sắp tới phải cố gắng luyện tập.

Đến nhóm tuyển thủ thứ tư lên sân khấu, Ôn Lệ hỏi như thường lệ: "Chuẩn bị xong chưa?"

Cậu con trai ở vị trí trung tâm lên tiếng: "Chuẩn bị xong rồi ạ, nhưng trước khi biểu diễn em có điều muốn nói. Cô Ôn, em là fan của cô, em thực sự rất thích cô!"

Vuốt mông ngựa* à? Cô thích.

(*) Ý chỉ nịnh nọt, khen ngợi.

Ôn Lệ gật đầu cười: "Cảm ơn cậu."

“Em cũng rất thích thầy Tống! Mỗi bộ điện ảnh của thầy ấy em đều xem đi xem lại mấy lần, em vẫn còn giữ mấy cuống vé phim ở nhà, mỗi lần xem em đều không nỡ vứt đi rồi đưa tất cả cho mẹ giữ hộ, đợi khi nào chương trình quay xong, cô Ôn có thể chuyển lời đến thầy Tống là em rất thích thầy ấy được không ạ?”

Lại là một người song đảm*, xem ra vẫn thích Tống Nghiên nhiều hơn, đã xem mấy bộ phim điện ảnh của Tống Nghiên nhiều lần, xem phim của cô còn không cần mua vé nữa đấy, cậu nhóc này chưa nói xem đã xem phim truyền hình của cô mấy lần.

(*) Cái này có ý là đu hai thần tượng cùng một lúc, ví dụ như trong một nhóm nhạc hâm mộ xùng lúc hai người trong đó ý.

Vài thực tập sinh ở dưới sân khấu cười rộ lên.

Ôn Lệ cười nói: “Mấy chuyện như này thì tự cậu nói thì tốt hơn mà, cậu nhìn thẳng vào camera mà nói, thầy Tống sẽ xem chương trình.”

Tay cầm microphone của cậu con trai siết chặt lại, đôi mắt sáng lên: “Thật ạ? Thầy Tống sẽ xem chương trình của chúng ta sao!”

“Sẽ xem.”

Qua mấy tập nữa còn là khách mời đặc biệt, chẳng qua bây giờ phải tạm thời giữ bí mật, không thể tiết lộ ra ngoài.

Đợi sau khi Ôn Lệ đáp lại, cậu con trai lập tức quay ra đối mặt với camera điên cuồng bày tỏ tình cảm của mình.

Nghiêm Chuẩn ngồi bên cạnh Ôn Lệ tủm tỉm cười: “Vị bạn học này, cậu can đảm thật đấy, làm trò trước mặt cô Ôn dám thổ lộ tình cảm với chồng cô ấy.”

Âm thanh trêu chọc ồn ào sôi nổi của nhóm thực tập sinh dưới sân khấu kéo dài không dứt.

Ôn Lệ: "…"

Mấy thực tập sinh này hát ca khúc chủ đề trong một bộ phim điện ảnh của Tống Nghiên, giọng hát không tồi, có kỹ thuật, hát vừa tình cảm vừa êm tai, về phần vocal coi như được xếp chung với mấy cái tên trong nhóm hạt giống trước đó.

Kết quả sau khi hát xong, cậu nam sinh nói với camera: "Thầy Tống, hy vọng thầy sẽ thích."

Ôn Lệ: "…"

Cô diễn bao nhiêu bộ phim truyền hình như thế, có bao nhiêu ca khúc chủ đề như vậy! Chẳng lẽ không hát được bài nào hay sao!

Cũng may nhóm thực tập sinh phía sau là fan của cô, hát ca khúc chủ đề trong bộ phim truyền hình mà cô tham gia, còn diễn lại một đoạn ngắn trong bộ phim cô tham gia, lúc này tâm trạng của Ôn Lệ mới tốt hơn một chút.

Sau khi ghi hình được một nửa, đạo diễn nói tạm dừng để nghỉ ngơi, đa phần các thực tập sinh ở dưới sân khấu uống nước và nói chuyện phiếm, Ôn Lệ nghĩ đến chiếc điện thoại đã bị nhân viên công tác thu, vội vàng đứng dậy tìm nhân viên công tác để lấy lại.

Cô xem qua, vẫn chưa trả lời.

Chắc là đang bận.

Cầm điện thoại không biết phải làm gì, đột nhiên cô nhớ ra còn chưa gọi điện cho ba để báo về chuyện bức tranh hôm trước.

Chuông điện thoại vang lên một lúc, lâu sau Từ Thời Mậu mới nghe điện thoại.

"Lệ Lệ? Có việc gì mà con gọi điện cho ba vậy?"

“Không có việc gì ạ, mấy hôm trước ba có biết chuyện bức tranh không?”

“Hôm đó A Nghiên đã nói cho ba biết, sau đó ba đưa căn cước công dân với giấy phép kinh doanh của studio cho thằng bé, A Nghiên vẫn chưa xử lý xong à?”

Ông nhận được điện thoại của Tống Nghiên vào lúc nửa đêm, đầu tiên thì thằng bé nói lời xin lỗi, sau đó nói lý do tại sao lại gọi điện thoại cho ông.

Từ Thời Mậu hỏi có cần người giúp đỡ hay không, Tống Nghiên nói không cần, một mình con có thể xử lý được.

Vậy Lệ Lệ đâu rồi?

Cô ấy đang ngủ ạ.

Từ Thời Mậu bất lực, nghe con kể ba thấy tình huống nghiêm trọng như vậy, sao con bé kia vẫn còn ngủ được không biết?

Tống Nghiên cười nói không sao đâu ạ, cô ấy ngủ rồi sẽ không phải phiền muộn vì chuyện này nữa.

Ôn Lệ không biết chuyện này, vốn cô tưởng rằng trên Weibo phía chính phủ của ba cô có cái chứng thực này.

“Không ạ, đã xử lý xong hết rồi.”

“Vậy là tốt rồi.” Từ Thời Mậu dừng lại một chút, khẽ thở dài, “Thật ra chuyện này đâu cần phiền đến A Nghiên, các con đều là nhân vật công chúng, nói nhiều thì sai nhiều, con nói với cậu con một tiếng, chắc chắn cậu con sẽ giúp con.”

Giọng điệu của Ôn Lệ không tốt lắm: “Cậu con sẽ giúp sao? Hai năm trước nếu cậu ấy chịu giúp con thì con cũng không bị mắng thảm như vậy, có khi cậu còn lười nghe con nói mấy cái “chuyện nhỏ” này.”

Từ Thời Mậu dịu dàng khuyên bảo: "Lúc ấy hai cậu cháu cãi nhau kịch liệt đến sống chết không chịu, con tự nghĩ lại xem lúc ấy con nói gì mà chọc cậu con tức giận đến thế? Tính cậu con không phải con không biết, tức giận nên nói hai ba câu quá tý rất bình thường mà, không phải sao? Dạo này không bận việc gì nhiều thì về thăm ông ngoại con nhé, tiện thể xoa dịu mối quan hệ với cậu con đi, nếu không mẹ con ở dưới suối vàng mà biết chắc chắn sẽ không vui đâu."

Giọng điệu ba cô quá dịu dàng, ngược lại Ôn Lệ không biết phải phản bác lại như nào, rầu rĩ nói: "Con biết rồi ạ."

Ôn Lệ là người thích ăn mềm không ăn cứng, tính cách của ba rất tốt, lúc dạy bảo cô thường hay dùng giọng chỉ bảo nhẹ nhàng, cho nên cô chịu nghe ba cô nói.

"À đúng rồi, gần đây Tiểu Lệ có khỏe không?"

Nghe thấy ba hỏi về em trai, Ôn Lệ cảm thấy khó hiểu: "Không phải em ấy đang du học ở nước ngoài sao?"

"Năm nay nó tốt nghiệp nên quay về rồi, chị em hai đứa không liên lạc với nhau à?"

"Không ạ, con không có việc liên lạc với nó làm gì, tìm chuyện để cãi nhau sao?" Ôn Lệ nhíu mày, vẻ mặt không kiên nhẫn, "Thế giờ nó đang đi ăn xin ở phương nào đấy ạ?"

Từ Thời Mậu bất lực cười: "Gì mà đi ăn xin với không đi ăn xin, xem có người chị nào nói em mình vậy không? Em con nó cũng ở Yến Thành, hình như nó muốn đăng ký tham gia một chương trình gì ấy."

"Tham gia chương trình gì ạ?" Ôn Lệ cảm thấy kỳ lạ.

"Ba cũng không biết nữa, hình như là kiểu chương trình ở cùng một đám con trai, sau đó được lên TV." Từ Thời Mậu thấy hơi hoang mang, "Một đám con trai ở cùng nhau không phải là nơi cai nghiện internet à? Nơi cai nghiện internet cũng có thể lên TV cơ à?"

“…….”

Ôn Lệ nghĩ thầm ba mình đúng là có hai cái lỗ tai của người đàn ông tài năng nhàn rỗi, không nghe thấy mấy chuyện ở trên mạng.

Nhưng mà nghe Từ Thời Mậu nói vậy, cô cảm thấy có cái gì đó không ổn, có một loại dự cảm chẳng lành.

Ôn Lệ khinh thường mở miệng: “Nó tham gia chương trình làm gì? Hay muốn làm công việc như con? Nó có làm được không đấy? Nó mà xù lông một cái thôi là fan đã chạy mất dép rồi.”

“Hừ.”

Từ Mậu chưa nói chuyện, nguyên nhân vì lời nói của con trai lúc ấy, Ôn Lệ có thể vào tại sao con không thể vào? Chị ấy còn có người thích huống chi cả hai bọn con chui ra cùng một bụng mẹ, chẳng nhẽ con có gì thua kém chị ấy.

Mấy lời này mà nói ra không chừng sẽ khiến con gái không vui, nên Từ Thời Mậu quyết định nói qua loa cho qua.

Hai cha con dặn dò qua lại mấy câu rồi mới cúp điện thoại, Ôn Lệ còn muốn gọi điện thoại cho chị Đan để bảo chị ấy giúp mình tìm hiểu cái chương trình mà em trai mình tham gia là chương trình gì mà nhân viên đã đến đây nhắc nhở cô bắt đầu quay hình tiếp.

Ôn Lệ đành phải giao nộp điện thoại lần nữa, chưa kịp gọi điện thoại cho chị Đan, cũng chưa kịp xem Tống Nghiên có trả lời lại tin nhắn của cô không.

—

Di động Tống Nghiên đặt ở trên bàn trong phòng họp đang để chế độ im lặng nên không phát hiện có tin nhắn gửi đến.

“Kịch bản này thật sự có thể xem xét, thiết lập hình tượng nam chính rất đặc biệt, rất hấp dẫn, hay là cậu đừng suy nghĩ nữa?”

Bởi vì lần trước bị Tống Nghiên uyển chuyển từ chối, cái kịch bản tiên hiệp được cải biên từ tiểu thuyết là đại IP của đạo diễn Quách đã qua tay nhiều người lại được đưa đến trên tay giám đốc Bách, hơn nữa vô cùng tự tin nói ra rất nhiều điều kiện hợp tác.

Chỉ cần Tống Nghiên đồng ý nhận, mấy cái này có thể nói chuyện.

Tống Nghiên nghe mấy lời truyền đạt này xong, thầm nghĩ quả nhiên đạo diễn Quách cưng chiều đứa con gái này hết mực.

Anh đi từ nhà đến đây, ăn mặc có vẻ thoải mái, tóc không cố ý vuốt lên mà để nó lộn xộn tự rủ ở trên trán, một dáng vẻ lười biếng.

Mà giám đốc Bách ngồi ở vị trí chủ trì mặc áo vest đi giày da, đôi mắt xếch híp lại, tóc chải keo bóng loáng theo nếp, một dáng vẻ không biết phải làm sao.

Hai người nhìn thì xấp xỉ tuổi nhau nhưng khí chất khác nhau hoàn toàn.

Tống Nghiên là diễn viên, hiểu rõ mọi sự đắp nặn của tất cả các vai diễn nhưng thật ra khi ở chung riêng một chỗ thì rất khó, đối với bất kỳ ai cũng dùng thái độ làm việc theo phép công, tuy rằng giám đốc Bách là người quyết định, nhưng bình thường lại càng tùy ý nhiều hơn, có đôi khi còn cùng nhân viên trong công ty đến quán nào đấy uống rượu.

Bách Sâm không cảm thấy kịch bản này có vấn đề gì không được.

IP nhiệt độ cao, đầu tư cao, trình độ biên kịch không tệ, không thể bắt bẻ.

Nhưng Tống Nghiên vẫn từ chối: “Không diễn được.”

“Tại sao không diễn được?” Bách Sâm dò hỏi cho tới cùng: “Chẳng lẽ cậu sợ cậu không diễn nổi.”

Anh biết bản thân mình luôn có khả năng khống chế đối với kịch bản, không sợ diễn không được, chỉ do câu nói trước đó của đạo diễn Quách, con gái tôi là fan của cậu.

Độ nổi tiếng Tống Nghiên cao, không thiếu kịch bản để chọn, nếu không phải thấy đạo diễn chân thành hay cảm thấy vai diễn hoặc kịch bản nào đó phù hợp, thì sẽ không có hứng thú nhận.

Nguyên nhân không thể nói rõ, sau này còn muốn qua lại bên phía đạo diễn Quách nên đành phải qua loa lấy lệ mà gạt đi.

“Cậu gọi mình đến đây chỉ vì khuyên mình nhận kịch bản này?” Tống Nghiên dựa lưng vào ghế, ngữ khí nhàn hạ, “Mình về nhà nghỉ ngơi đây.”

“Về nhà làm gì? Không lẽ về nhà đối diện với cái cameras, bắt tay với Ôn Lệ sắm vai vợ chồng yêu thương nhau hạnh phúc hả?”

“Ít nhất so với việc ở đây lãng phí nước bọt với cậu thì thoải mái hơn.”

“Hay lắm, Tống Nghiên, rất tốt, tình bạn mười năm còn không bằng ngày tháng hai năm kết hôn giả của cậu với nha đầu kia.” Bách Sâm nhướn mày, ra vẻ tức giận nhìn anh, “Rõ ràng khoảng thời gian cấp ba cậu đối xử với nha đầu rất hờ hững, mình giới thiệu cho còn dùng vẻ mặt khinh thường, nói đi, không phải cậu đã để ý đến vị hôn thê của mình từ trước đấy chứ.”

Sở dĩ Bách Sâm dám nói đùa như thế là vì chắc chắn anh ta đang đùa thật chứ không có ý nào khác.

Bởi vì hồi còn học cấp ba, không tính Tống Nghiên và Ôn Lệ quen biết nhau.

Trong khoảng thời gian đi học phổ thông, Ôn Lệ học nhảy ở trường tư nhân nghệ thuật ở ngay bên cạnh, thời gian tan học sớm hơn bọn họ, Ôn Lệ

không thích một mình ngồi xe đi về, thường hay đến trường gọi anh ta rồi hai người rủ nhau cùng về nhà, ngựa quen đường cũ tìm được phòng học của Bách Sâm, tay để lên khung cửa, lộ một nửa đầu.

Anh Bách Sâm, về nhà.

Hồi con đi học Bách Sâm thuộc kiểu người hỗn loạn, không thích viết bài, hay bị ở lại tòa nhà chính, Ôn Lệ không sao cả, dù sao thì cô cũng không muốn về nhà đối mặt với người cậu mà mặt lúc nào cũng lạnh tanh nhăn nhó kia, chờ tất cả mọi người trong lớp đi rồi, cô mới thoải mái bước vào phòng học, ngồi ở bên cạnh anh ta chờ anh viết xong bài tập.

Các đại biểu môn học khác đều rất quen thuộc với Bách Sâm, nói được hai ba câu đã lộn xộn cho qua, nhưng cố tình bài tập môn vật lý lại không thể trốn được, Tống Nghiên là đại biểu môn học, tuy hai người là nhóm bạn thân, nhưng Tống Nghiên này làm đại biểu môn vật lý bức ép anh ta cứng như sắt, công chính nghiêm minh, không viết xong bài tập sẽ không cho phép về nhà.

Ánh nắng buổi chiều rơi vãi vào phòng học, tiếng loa phát thanh trong nhà trường đã vang lên mấy lần, Bách Sâm bị kẹp ở giữa Ôn Lệ và Tống Nghiên, đau khổ vùi đầu vào làm bài tập vật lý.

Trong phòng học rất im lặng, không ai nói chuyện, Ôn Lệ đeo tai nghe đánh PSP trên điện thoại, đôi chân dưới váy đồng phục của trường nghệ thuật cứ đung đưa, nhàn nhã mà tự do.

Tống Nghiên đang làm bài tập của môn khác, ưỡn ngực thẳng lưng, toàn thân chăm chú.

Do buổi chiều Bách Sâm uống quá nhiều nước coca nên muốn đi vệ sinh, sau khi từ WC về lớp, phát hiện hai người này vẫn đang duy trì nguyên tư thế lúc đầu, không trao đổi, ngay cả một ánh mắt còn không thèm cho đối phương.

Lúc này Bách Sâm phán đoán, hai con người này không hòa thuận với nhau.

Ai có thể nghĩ đến, vậy mà hai người không hòa thuận sẽ cùng nhau xuất hiện vào hai năm trước.

Khoảng thời gian kia là lúc sự nghiệp Ôn Lệ gặp khó khăn nhất, Bách Sâm bị cậu Ôn Lệ ra lệnh cưỡng chế không được nhúng tay vào giúp đỡ, chỉ muốn ép cô về nhà nhận sai, còn Tống Nghiên từ khi ra mắt không có scandal, chưa bao giờ có sự mập mờ không rõ đối với mọi nghệ sĩ nữ khác mà chính bởi vì rất tốt nên hay bị cắn trả, không biết từ đâu nhảy ra một đống antifan nói anh là người đồng tính, vẫn là cái loại thâm quỹ*.

(*)Thâm quỹ (深柜): chỉ người đồng tính sợ come out. Đồng tính nam có xu hướng "thâm quỹ" hơn đồng tính nữ.

Vì thế hai người ăn nhịp với nhau, quyết định ký hợp đồng kết hôn.

Tống Nghiên nhíu mày, sửa lại cho đúng: "Hôn ước của hai người đã trở thành phế vật bao nhiêu năm rồi, ít gọi cô ấy như thế đi."

Bách Sâm dở khóc dở cười: "Được được được, gọi Ôn Lệ là được chứ gì, ngay cả nhũ danh mình cũng không gọi. Mà cậu này đây đang theo kiểu chủ nghĩa đàn ông gì đấy, đâu phải vợ chồng thật đâu, keo kiệt vừa thôi chứ, cô ấy từng là vị hôn thê của mình đúng vậy không sai, nhưng chuyện đó đâu phải do mình làm chủ, là do ông ngoại cô ấy sắp xếp, mình đây cũng là người bị hai đó thôi, bị ép duyên."

Tống Nghiên không để ý đến cậu ta, cầm điện thoại đặt ở bên mở ra xem.

Bách Sâm nhìn là biết người này không có ý muốn nói chuyện.

Nhưng Bách Sâm phát hiện từ khi người này cầm điện thoại lên xem, cả người cứng đờ, giống như bị di động câu hồn đi mất rồi, ánh mắt không những nhìn thẳng mà nhìn rất chăm chú vào màn hình, lại còn dùng ngón tay làm động tác phóng to ở trên màn hình điện thoại.

"Cậu đang nhìn gì đó?"

Anh ta đứng lên, vươn cổ nhìn về hướng Tống Nghiên bên kia.

Ý thức được có người ghé lại đây xem, đột nhiên Tống nghiên úp điện thoại xuống mặt bàn.

Bách Sâm nhìn người này thể hiện phản ứng thái quá, lập tức nở nụ cười không có ý tốt: "Không phải chứ? Không ngờ trong khi họp mà cậu còn tìm xem ảnh của người đẹp."

——-

Chương trình quay được một nửa, nhóm thực tập sinh ở dưới đợi đến hơn nửa ngày mà vẫn chưa được lên sân khấu đã bắt đầu có vẻ mất hứng thú uể oải, chỉ riêng có những tuyển thủ có thực lực rất mạnh khi lên sân khấu mới phát huy tinh thần hưng phấn.

Đạo diễn cố ý sắp xếp các tiết mục của các vị mentor vào khoảng thời gian giữa, dùng để khuấy động không khí.

Bốn vị mentor có những mảng sở trường riêng khác nhau, các tiết mục vũ đạo và hát nói, thanh nhạc và rap mang lại hiệu quả gần gần giống nhau, mấy đứa nhỏ nam thôi mà, thích người đẹp trai biểu diễn, nhưng lại càng thích mỹ nữ biểu diễn hơn.

Hôm nay Tề Tư Hàm mặc bộ quần áo ống tay áo thụng, nhảy một đoạn vũ điệu Trung Quốc thướt tha, đôi mắt của mấy nhóm thực tập sinh thoáng cái phát sáng hơn cả đèn.

Mãi đến khi Hứa Tinh Duyệt lên sân khấu, không khí hoàn toàn bùng nổ.

Cô ta chuẩn bị đến tận ba đoạn vũ đạo nên còn phải rời ra phía sau sân khấu để thay quần áo, đầu tiên nhảy một đoạn trên nền nhạc ca khúc chủ đề của mùa một, sau đó tiếp tục nhảy một đoạn ca khúc trong nhóm nhạc nữ của bọn họ, cuối cùng là một đoạn nhảy mất nhiều sức như loại hình hip-hop cực kỳ khó khăn.

Sắp đặt khéo léo, tiến hành theo chất lượng, theo ngay từ lần đầu nghe nhiều nên quen, bắt đầu từ điệu nhảy phổ biến mà ai cũng có thể nhảy sau đó mới càng ngày càng khó, dần dần thể hiện ra được năng lực vũ đạo của mình, cuối cùng Hứa Tinh Duyệt dùng động tác giạng thẳng chân phô bày đồm ồm mại của cơ thể để hoàn thành tiết mục, mấy thực tập sinh bên dưới sân khấu vốn đang chìm trong bầu không khí nặng nề đã đứng dậy hết lên, hét lớn "Đàn chị Hứa".

"Đàn chị Hứa! Đàn chị Hứa!"

Thực lực của cô ta quả không tồi, về phương diện ca hát nhảy múa gần như không có tý khuyết điểm nhỏ nào, bình thường ở trong chương trình luôn có can đảm phản lại, khó trách là người có nhiệt độ top đầu.

Hứa Tinh Duyệt lau lau mồ hôi dính ở trên trán, cười vô cùng vui vẻ: "Phần biểu diễn của tôi xem được không? Tôi không làm các chị trong nhóm mất mặt chứ?"

"Không hề!!!"

"Có thể diện có thể diện!"

Sau đó Hứa Tinh Duyệt nhìn về phía PD Ôn Lệ ngồi ở vị trí trung tâm.

"Chị Ôn."

Ôn Lệ không biết tự dưng cô ta kêu mình làm gì, mới vừa nãy cô thất thần chắc không thể hiện quá rõ ràng đâu nhỉ.

"Bốn vị mentor chúng em đều chuẩn bị tiết mục, ai cũng biểu diễn, chị là PD mà lại giấu khả năng mình đi." Hứa Tinh Duyệt nghiêng đầu, vừa thở gấp vừa cười, "Không thể vậy đúng không?"

Ôn Lệ ngạc nhiên.

Ngay từ đầu không phải mấy người sản xuất chương trình nói cô chỉ là PD thôi à, chỉ cần đến để tăng thêm nhiệt, không cần phải chuẩn bị tiết mục

ư?

Kịch bản tạm thời sửa lại?

Ngay sau đó Hứa Tinh Duyệt đã thay cô giải đáp thắc mắc: "Nhẽ ra chương trình không có đoạn này nhưng mà nếu chị đã đến với sân khấu này rồi, lại còn làm PD nữa, chắc chắn phải có thực lực bất phàm, em thực sự rất mong được xem chị bộc lộ tài năng, mọi người nói xem có đúng không?"

Nhóm thực tập sinh im lặng mấy giây sau lập tức ồn ào: "Đúng!"

Hứa Tinh Duyệt nâng tay lên, ám chỉ nhóm thực tập sinh theo nhịp của cô ta và gọi tên Ôn Lệ.

"Ôn Lệ! Ôn Lệ! Ôn Lệ!"

Ôn Lệ nhìn một loạt những tiếng vỗ tay, có chút không biết phải nói gì.

Kịch bản còn có thể tùy tiện sửa như vậy? Kiểu này không làm chậm chễ quá trình quay hình ư?

Cô nhìn về phía người chỉ đạo, đạo diễn lại trả lại cho cô dấu hiệu dùng tay ý bảo 'OK'.

Ngay cả Ôn Lệ tham gia vào chương trình cũng không thể không biết xấu hổ mà tùy tiện sửa kịch bản, tại sao Hứa Tinh Duyệt chỉ mới nói ra cái đề nghị mà đạo diễn đã gật đầu?

Bối cảnh đằng sau của đàn em này là gì ta.

Hứa Tinh Duyệt nhìn dáng vẻ không quá tình nguyện của cô, dịu dàng an ủi: "Thật ra em biết làm như vật thì hơi khó xử cho chị, có thể về mảng nhảy nhót chị không hiểu biết nhiều nhưng mà em cảm thấy nếu đàn chị đã đảm nhận vị trí PD, chắc chắn nên biểu diễn một vài đoạn cho mọi người xem, nếu như lời chị nói là còn chưa kịp chuẩn bị, chúng ta có thể nhảy

freestyle. Đàn chị, chị cứ nhảy theo ý của chị là được, nếu nhảy không tốt thì không sao đâu ạ, sau có thể nhờ mọi người trong lúc edit cắt bỏ sau."

Cái gọi là nhảy freestyle chính là nhảy tự do, nhảy trên nền nhạc là các bài hát ngẫu nhiên, căn cứ theo nhịp trống và sự nhịp nhàng của ca khúc mà tùy tiện phát huy ngẫu hứng.

Đối với những người trong nghề có sự chuyên nghiệp mà nói, chỉ là hạ bút thành văn, nhưng đối với những người bình thường thì nó khá mờ mịt.

Hứa Tinh Duyệt lại lớn tiếng hỏi nhóm người dưới sân khấu: "Các bạn thực tập sinh, các bạn có mong chờ được xem cô Ôn thể hiện phong cách freestyle không?"

"Mong chờ!"

Sau khi Ôn Lệ về nước đã bắt đầu nhảy thẳng vào công việc đóng phim, thỉnh thoảng cũng có đến phòng khiêu vũ nhảy một ít, nhưng cho đến bây giờ chưa từng nhảy thể hiện lại ở trước màn ảnh.

Âm thanh ồn ào càng lúc càng lớn, Ôn Lệ giống như đang mơ quay lại khi còn nhỏ, bị ba mẹ kéo đến trước mặt họ hàng thân thích, nào đến đây đến đây, Lệ Lệ, nhảy cho cô chú các bác xem nào.

Không nghĩ sau khi lớn rồi vẫn gặp phải loại tình huống này.

Cô không nhịn được mà tự luyến nghĩ, chẳng nhẽ khả năng vũ đạo tuyệt thế này của mình không thể giấu được nữa hay sao?

Chương 19

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Không đợi cô tự luyến xong, một giây sau âm nhạc đã vang lên.

Cô nắm chặt tay, trong lòng thầm mong bài nhạc phát ra sẽ trúng bài cô từng tập trong các phòng luyện tập.

Dạo gần đây giới idol phát triển đa dạng và biến hóa, không ít những thập tập sinh phải học một số thứ bắt buộc, như nhảy lại các điệu nhảy hay cover lại các bài hát của các thế hệ idol đi trước, mà trong số các bài hát hay sản phẩm đó hầu hết là những bài hit lớn nổi tiếng.

Tiết tấu của bài nhạc này rất sôi động, giai điệu đoạn dạo đầu vang lên kiểu tiết tấu popping, một số nhóm thực tập sinh bên dưới đã không kiềm được mà di chuyển vai theo điệu nhạc.

Vừa khéo, Ôn Lệ đã từng học qua bài này khi cô còn là thực tập sinh ở nước ngoài. Ở bên đó mỗi tháng sẽ tổ chức kiểm tra đánh giá một lần, trong đó có một lần đề kiểm tra đánh giá ra chính là bài này.

Các cơ hoạt động một cách thuần thục theo trí nhớ, không đợi cô có phản ứng, cơ thể đã theo bản năng hòa vào nhịp điệu của bài nhạc.

Hầu hết các điệu nhảy của nhóm nhạc nam thường có cường độ sức lực lớn hơn so với nhóm nhạc nữ do có sự chênh lệch về thể lực giữa hai bên. Tuy nhiên cũng có nhiều idol nữ nhảy điệu nhảy của nam nhưng chẳng khác biệt nhau là mấy, vừa đẹp vừa cuốn hút, nhịp nhảy mạnh mẽ, động tác đúng chuẩn, chưa nói đến còn có thêm phong cách mềm mại của giới nữ hòa vào đó.

Dù đã vài năm chưa nhảy lại bài này nhưng Ôn Lệ vẫn nhớ rõ từng động tác của nó, thật ra không phải do cô có trí nhớ tốt mà là cơ thể đã nhớ các động tác này giúp cô, phần lớn những người đã học nhảy từ nhỏ đều có kỹ năng này.

Động tác cuối cùng là kiểu ngồi xổm xuống tỏ vẻ rất đẹp trai, nhưng vì mặc váy không tiện thực hiện động tác này nên Ôn Lệ thay bằng để tay lên trái tim để kết thúc bài nhảy.

"……"

Sau khoảng thời gian im lặng ngắn ngủi qua đi thì chỉ còn lại những tiếng reo hò ầm ĩ.

"Oa!!!!!!!"

"Cô Ôn đỉnh quá!"

"Cô Ôn! Cô Ôn!"

Tất cả mọi người trong trường quay đều chấn động.

Công bằng mà nói, cô đã không nhảy điệu này nhiều năm nên có một số động tác không được chuẩn như sách giáo khoa, về thể lực do mặc váy nên một số động tác sử dụng phần chân đã được cô đơn giản hóa, dưới sân khấu trừ những người bị công ty ép tới không phải là thực tập sinh chuyên nghiệp thì còn lại đa số là thực tập sinh đã có kinh nghiệm mấy năm, chỉ cần liếc mắt xem là biết người trên sân khấu có nhảy được hay không.

Lúc cần dứt khoát thì dứt khoát, chuyển động mượt mà, balance vừa đủ, hầu như ở trong mắt mọi người Ôn Lệ chỉ là diễn viên, không ai nghĩ rằng cô còn nhảy được pop.

Các cố vấn cũng vỗ tay ầm ầm.

Ôn Lệ về chỗ ngồi, nghĩ thầm mọi người không biết cô biết nhảy cũng tốt, ai cũng xem nhẹ thực lực của cô cho nên khi nhìn thấy cô nhảy được thì vô cùng kinh ngạc. Nếu như ngay từ đầu mọi người biết cô từng có kinh nghiệm làm thực tập sinh ở nước ngoài thì kể cả cô có ngẫu hứng biểu diễn cũng không khiến mọi người kinh ngạc đến vậy.

Nhìn phản ứng của các thực tập sinh tại hiện trường thì biết, nhiệt độ mở đầu của show tuyển chọn idol《Vi Thành Đoàn》vô cùng tốt.

Mời Ôn Lệ đến đây là đúng.

Đến lúc tập một lên sóng, phản ứng của người xem sẽ không khác những thực tập sinh là bao.

Mà Hứa Tinh Duyệt là người đưa ra đề nghị này ngược lại trở thành công thần.

Biểu cảm trên mặt Hứa Tinh Duyệt không tốt lắm nhưng vẫn phải nở nụ cười, Ôn Lệ không rảnh nói mấy lời vô ích với cô ta, chỉ khẽ nói: "Đàn em lợi hại ghê ha. Kịch bản nói sửa là sửa."

"Em chỉ đưa ra đề nghị cho đạo diễn mà thôi."

Thừa dịp một nhóm thực tập sinh gặp vấn đề trong lúc chuẩn bị, trong lúc nhân viên đang điều chỉnh ống kính, Ôn Lệ quyết định đi tìm đạo diễn.

Cô cũng chẳng phải người quá dễ tính, hôm nay nếu không phải do mình chó ngáp phải ruồi thì xác định mặt mũi mất hết sạch, đến lúc đó tuy đoạn này có thể cắt đi nhưng ở hiện trường có nhiều ánh mắt nhìn như thế, khó mà đảm bảo được sẽ không có ai truyền ra ngoài.

Mà đối thủ của cô đâu có ít, chỉ cần họ nắm được một tin thôi đảm bảo sẽ điên cuồng trào phúng, kéo dẫm cô xuống.

Đạo diễn không ngờ Ôn Lệ sẽ trực tiếp đến hỏi mình tại sao lại đồng ý quyết định sửa kịch bản của Hứa Tinh Duyệt.

"Cho dù là vì hiệu quả của chương trình thì các ông cũng phải nói trước cho tôi một tiếng chứ, để tôi có thời gian chuẩn bị cho tốt, từ đầu đã nói không cần chuẩn bị gì xong rồi lúc đến trường quay ghi hình lại nhận thông báo công việc như thế này." Ôn Lệ ngẩng đầu, giọng điệu bình tĩnh, "Đạo diễn Lý, chuyện này là thế nào?"

Đạo diễn Lý dùng vẻ mặt khó mà nói hết để trả lời cô: "Cô Ôn, thành thật xin lỗi cô, không phải tôi cố ý làm khó cô. Mà là…tôi đắc tội với Hứa Tinh Duyệt thì không tốt lắm."

Ôn Lệ: "Hả?"

"Cô ấy có người chống lưng." Đạo diễn Lý nói tiếp, "Cô Ôn, mọi người đều là người trong giới, hy vọng cô có thể hiểu đừng trách tội tôi."

Ôn Lệ đã hiểu.

Nếu có thể dựa vào quan hệ để một bước lên mây thì thực tế còn ai lựa chọn con đường đi lên bằng thực lực không.

Cô không biết người sau lưng Hứa Tinh Duyệt là ai, có lẽ là người cô ta mới biết trong vòng một năm khi cô ta nổi tiếng.

Sau khi điều chỉnh lại máy quay cho tốt, nhân viên công tác thông báo có thể tiếp tục ghi hình, Ôn Lệ trở về chỗ ngồi của mình, lần này cô không nhìn Hứa Tinh Duyệt ở phía bên kia nữa, ngay cả một cái liếc mắt cũng không.

"Được rồi, mời nhóm thực tập sinh tiếp theo." Ôn Lệ cầm micro nhìn tư liệu, giọng điệu đột nhiên trở nên hơi kỳ lạ, "Vương Diệc Nguyên, Từ Lệ,…"

Đúng là duyên phận kỳ diệu của hai chị em, còn chưa kịp chào hỏi nhau, cô không biết việc Từ Lệ sẽ đến tham gia show sống còn này, cũng như Từ Lệ không biết cô là PD của show, nếu hai người biết thì tuyệt đối không một ai đến.

Từ Lê vừa mới trải qua một nỗi khiếp sợ, vậy nên lúc này khi đứng trên sân khấu đối diện với ánh mắt phức tạp của Ôn Lệ bắn qua đây, nội tâm cậu không hề gợn sóng.

Ôn Lệ dùng ánh mắt hỏi cậu, sao em lại ở đây?

Từ Lệ nhìn lướt qua Ôn Lệ, không phải việc của chị.

Khuôn mặt của Ôn Lệ giống bố, có một chút đường nét khí khái của bậc anh hùng, mà Từ Lệ lại giống mẹ Ôn Vi hơn, khuôn mặt thanh tú, vóc dáng cậu cao, người lại gầy, là một thiếu niên điển hình với vẻ ngoài dong dỏng cao.

"Từ Lệ." Cố vấn Nghiêm Chuẩn nhìn cậu, gật đầu khẳng định, "Ngoại hình của cậu không tệ."

Từ Lệ bình tĩnh gật đầu: "Cảm ơn thầy."

"Dáng người nhìn cũng được." Tề Tư Hàm đồng ý.

Ôn Lệ cười khẩy trong lòng, thằng nhóc con này ghê thật, lại còn giả vờ trước máy quay.

Từ Lệ hợp tác với một thực tập sinh khác tên Vương Diệc Nguyên biên một khúc guitar vừa đàn vừa hát, ca khúc mang phong cách dân ca điển hình, hai người hòa âm rất ăn ý, ngoại trừ không có phần vũ đạo biểu diễn còn lại về phần thanh nhạc xem như không tệ.

Mà kể hai đứa rất thành thật, còn nói không biết nhảy và không cần phải kiểm tra thêm,nền móng cơ bản hoàn toàn bằng 0.

"Khá ổn, mấy tháng này cố gắng luyện tập" Nghiêm Chuẩn săn sóc nói.

Không biết chương trình đã ghi hình được bao lâu, sau khi một trăm thực tập sinh trình diễn xong, mọi người trên dưới sân khấu mệt muốn chết.

Ôn Lệ ở trên sân khấu rất chuyên nghiệp nói về quá trình mấy tháng quay hình một cách trôi chảy như trong kịch bản, thêm việc sau lần kiểm tra thứ nhất sẽ chia lớp thế nào, căn cứ vào kết quả kiểm tra cuối cùng để tiếp tục tiến hành phân chia lần thứ hai, lần sau nữa sẽ dựa vào điểm của riêng mỗi tuyển thủ để lựa chọn tiết mục biểu diễn công khai lần đầu tiên.

Quay xong chương trình, việc đầu tiên cô làm là tìm nhân viên lấy lại điện thoại, còn nữa nhanh chóng gọi điện cho Văn Văn tới đón cô về nhà ngủ, nhìn nhóm thí sinh xếp thành đoàn người lũ lượt đi về hướng ký túc xá chung, Ôn Lệ vốn muốn đuổi theo qua đấy để tìm Từ Lệ, kết quả cô đứng giữa một đám đàn ông nhỏ có vóc dáng cao cao, những đứa trẻ này lại dùng ánh mắt đơn thuần sáng ngời nhìn cô, tất cả đang hy vọng cô đến tìm mình.

Ôn Lệ lui ra phía sau mấy bước, xấu hổ: "Mọi người vất vả, vất vả rồi."

"Cô Ôn cũng vất vả."

"Vất vả rồi, cô Ôn."

"Cô Ôn tốt thật đấy, cố ý chạy theo chúng ta bảo chúng ta cực khổ."

Sau đó Ôn Lệ ký tên cho mấy thực sinh nữa, chờ nhóm tuyển thủ bắt đầu tản ra xong mới dùng trạng thái kiệt sức xoay người rời đi.

Điện thoại trong tay kêu báo có tin nhắn WeChat, cô tưởng là Tống Nghiên, ai ngờ vừa nhìn thấy thì thất vọng.

Thằng nhóc con: "Người ở đâu?"

Lịch sử cuộc trò chuyện dừng ở mốc nửa năm trước.

Litchi: "Tiền sinh hoạt phí dùng hết chưa?"

Thằng nhóc con: "?"

Litchi: "Thẻ ngân hàng của ba xảy ra chút vấn đề nên bảo chị chuyển phí sinh hoạt tháng này cho em."

Thằng nhóc con: "Vậy chị chuyển đi."

Litchi: "Gọi ba."

Thằng nhóc con: “Dựng thẳng ngón giữa.jpg”

Đoạn trò chuyện đến đây là hết, sau đó Từ Lệ kiên trì non nửa tháng, chờ đến lúc thẻ ngân hàng của Từ Thời Mậu có thể chuyển tiền ra nước ngoài mới chuyển cho nó tiền sinh hoạt phí.

Ôn Lệ gửi định vị chỗ mà Văn Văn đang đỗ xe, ý bảo thằng nhóc tìm đến đây.

Người trong bãi đỗ xe không nhiều lắm, Văn Văn nhìn qua nhìn lại xác định không có paparazzi đi theo chụp ảnh mới để Từ Lệ đội mũ lưỡi trai thoải mái lên xe bảo mẫu.

Kéo cửa, Từ Lệ như thằng lưu manh nhỏ dựa lưng ra sau ghế, hai tay đút vào túi, trong miệng đang nhai kẹo cao su, ngữ khí kiêu căng, ai không biết còn tưởng rằng thằng nhóc này lớn lắm rồi chứ.

“Tại sao chị không nói với em chị tham gia chương trình này?”

Ôn Lệ cười nhạo: “Chị nói với em? Em nhìn lại mình xem? Thằng nhóc con khi nói chuyện với chị phải có thái độ tốt chút đi, nếu không chị tóm tóc mày cho sang Địa Trung Hải.”

“Hừ.”

Văn Văn ngồi ghế trước nghĩ không hổ là chị em, đến mấy câu cửa miệng này mà cũng giống nhau như đúc.

Gen di truyền quá mạnh.

Ôn Lệ lại hỏi: “Không phải em học đàn ghi ta cổ điển hả? Đến chương trình này làm gì?”

Vẻ mặt Từ Lệ không kiên nhẫn, giọng điệu táo bạo: “Công ty nói bây giờ em làm mấy loại album nhạc âm thuần này không thể kiếm tiền, đề nghị em đến chỗ này để hút ít fan.”

Thì ra là thế.

“Vậy tại sao em không nói với chị trước?” Giọng Ôn Lệ thể hiện rõ sự khó chịu: “Khinh thường mối quan hệ của chị đây trong giới phải không?”

Từ Lệ miễn cưỡng khoát khoát tay: “Thôi bỏ đi, chị có mắng cũng mắng rồi, em không muốn có quan hệ nào liên quan đến chị hết.”

Ôn Lệ giơ tay lên muốn đánh nó.

“Còn nữa chị có thể dựa vào chính mình để đi đến ngày hôm nay, em cũng có thể.” Từ Lệ nhẹ nhàng bâng quơ nói, “Không thì em đã đi tìm anh Bách Sâm và thầy Tống từ sớm rồi.”

Ôn Lệ nghe xong những lời này, trong lòng càng thấy không vui: “Em có ý gì hả, tốt xấu gì chị cũng có đường đi riêng, hai chúng ta cùng chui từ trong bụng mẹ ra, em muốn vào giới giải trí thì người đầu tiên nghĩ đến phải là chị, đằng này ngược lại còn muốn đi tìm hai người đàn ông kia?”

“Em nghe ba nói trận này chị không yên ổn, lại gặp phiền phức.” Từ Lệ quay người xem thường, “Em không cần chị quan tâm, lo tốt cho mình trước đi.”

Ôn Lệ ôm ngực, rất tự tin: “Hừ, có tý thế mà gọi là phiền phức á, chị đây giải quyết có mấy phút là xong. Em là người mới ra mắt nên không có kinh nghiệm, không có nhân tố cơ bản, còn sợ chị không chống đỡ cho được hay gì?”

Văn Văn ngồi ghế trên cảm thán về việc gen di truyền quá mạnh thêm một lần nữa.

Hai chị em nhà này ngoại trừ dáng vẻ không giống nhau, còn đâu các phương diện khác giống y xì đúc.

Từ Lệ ở trên xe không lâu lắm, chưa nói được vài câu đã xuống xe, trước khi đi bị Ôn Lệ gọi lại.

“Em trai.”

“Chuyện gì?”

Ôn Lệ trêu chọc: “Luyện tập cho tốt, đừng có mà tìm em dâu nam mang về từ nơi có 99 đứa trẻ làm thực tập sinh.”

“……”

Từ Lệ giơ ngón tay về hướng Ôn Lệ đàn trong xe, không quay đầu rời đi luôn.

Ôn Lệ không bao giờ làm ra mấy hành động trêu đùa này với những người đàn ông khác, bao gồm cả Tống Nghiên, bình thường thẳng nam này hay chán ghét người khác trêu chọc mình như vậy, nhưng việc Ôn Lệ thích nhất là thăm dò rồi chọc vào bãi mìn của Từ Lệ, trên đường đi về nhà miệng cô vẫn đang hừ hừ rên rỉ liên tục rất khoái trí.

Về đến nhà đã rất khuya, Tống Nghiên còn chưa về, Ôn Lệ đưa mắt nhìn cameras vẫn đang mở, coi như không thấy thu dọn đồ như thường rồi quay về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Lướt di động là quy trình quen thuộc trước khi ngủ, Ôn Lệ tìm kiếm tên mình ở trên mạng, muốn nhìn xem có tin tức nào về chương trình được tuôn ra vào ngày quay hình hôm nay không.

Không có.

Cô tìm tiếp <<Vi Thành Đoàn>>.

Vẫn không có, lúc này Ôn Lệ tìm theo chữ viết tắt, quả nhiên tìm được.

“[Dưa] wnct, PD là wl.”*

(*)wnct (wèi nǐ chéng tuán) là phiên âm viết tắt của Vi Thành Đoàn, wl (Wēn lì) là Ôn Lệ

[?? Quá giỏi tôi đã đoán là cô ấy từ lâu, không ngờ là cô ấy thật]

[Cô ấy làm diễn viên đúng không, tham gia chương trình này để ngồi làm bình hoa chắc?]

[Cái này chủ yếu là độ hot, ca hát mời diễn viên làm người hướng dẫn, diễn viên mời ca hát về làm người hướng dẫn, có độ hot thì ai cũng có thể đảm nhận làm công việc này]

[Tôi nghe fan cô ấy nói trước đây cô ấy từng làm thực tập sinh, chắc biết nhảy nhỉ?]

Không có ý kiến tranh luận nào, Ôn Lệ dứt khoát thoát Weibo.

Sau đó cô luôn nghĩ tại vì sao mà Tống Nghiên không trả lời tin nhắn WeChat của mình, chẳng lẽ bức ảnh tự chụp mà cô chọn ra nhìn rất xấu?

Phóng to hai mắt thử, rất xinh đẹp mà, hay nguyên nhân do cameras máy chụp không loại bỏ các khuyết điểm?

Suy nghĩ nửa ngày, chỉ có thể quy tội cho Tống Nghiên là người đàn ông này không có mắt nhìn.

Cô đang định chơi hai loại game, không phải loại trò chơi thi đấu thể thao được xếp hạng của toàn dân trong giới chơi game, gần đây có một hãng game quy mô lớn sắp phát hành game chơi online trên điện thoại di động, tìm cô làm người đại diện, hơn nữa đưa ra yêu cầu muốn mời cô và Tống Nghiên cùng làm cặp người phát ngôn, Tống Nghiên là người phát ngôn tốt nhất của game này trên PC, một năm trước đến kỳ hạn hủy hợp đồng, tạm thời còn chưa trả lời, Ôn Lệ không dễ dàng đồng ý, nghĩ mình thử xem bên trong thế nào đã, để xem có chơi được không.

Ôn Lệ không thiếu tiền, đối với loại trò chơi cổ trang này, quần áo và các vật phẩm trang trí đều đẹp lắm, cô không thèm tìm hiểu rõ ràng các thao tác khi vào chơi mà việc đầu tiên làm là đến khu cửa hàng mua vèo vèo mấy bộ quần áo, một số phụ kiện khác cho nhân vật trong game của mình mặc thử.

Thời gian cứ vậy trôi qua, không biết Ôn Lệ đã chơi bao lâu, chơi đến lúc Tống Nghiên về.

Tống Nghiên đi thẳng vào phòng ngủ, thấy Ôn Lệ còn chưa ngủ, mở to đôi mắt sáng ngời chơi điện thoại.

"Sao chưa đi ngủ?"

"Ngủ ngay đây." Ôn Lệ hỏi, "Anh làm gì mà giờ anh mới về?"

"Đi với Bách Sâm ra ngoài uống rượu." Tống Nghiên nhìn mắt cameras trên trần nhà, "Cameras tắt chưa?"

Từ sau khi chuyện kia xảy ra, Tống Nghiên mẫn cảm khác thường với mấy cameras ở trong phòng ngủ.

"Tắt rồi."

"Tắt thật không?"

Ôn Lệ cãi: "Anh không tin tôi?"

Tống Nghiên không nói chuyện, thể hiện xác nhận không tin cô, tự mình đi kiểm tra lần nữa.

Xác định cameras đã tắt, Tống Nghiên đi đến tủ quần áo bên cạnh chuẩn bị thay đồ, Ôn Lê nhân lúc anh thay áo ngồi dậy từ trên giường, cầm điện thoại anh đã đặt ở một bên.

Có phải vì internet ở chỗ uống rượu không tốt nên mới không nhận được ảnh gửi đến không?

Màn hình di động sáng trong nháy mắt, Ôn Lệ thấy điện thoại có mật khẩu, cô không thể xem được.

Nhưng mà không cần nhìn.

Bởi vì ảnh khóa màn hình chính là ảnh cô chụp ở hậu trường hôm nay, là bức ảnh cô đã gửi cho Tống Nghiên.

"……."

Tống Nghiên xong mặc quần áo, phát hiện cô đang cầm điện thoại của mình ngẩn người, con ngươi lóe sáng, anh chưa kịp nói chuyện đã bị Ôn Lệ tự nhiên hồi phục tinh thần lên tiếng vạch trần: "Giỏi, anh không trả lời lại tin nhắn WeChat của tôi thì thôi, còn trộm lấy ảnh tôi chụp làm màn hình khóa!!"

Tống Nghiên: "……."

Cái này coi như nắm được nhược điểm.

Ôn Lệ đắc ý nở nụ cười, nhướn mày nhìn anh: "Tôi trang điểm theo kiểu này rất đẹp phải không? Đẹp đến mức ngay cả người nghìn năm không thay ảnh khóa màn hình như anh lại cam chịu thay thành ảnh của tôi, không sao, anh không cần phải thừa nhận, tôi sẽ không trách anh xâm phạm quyền lấy cắp hình ảnh của tôi, cứ dùng tự nhiên, ha ha ha ha."

Vẻ mặt cô hiện rõ 'Nhìn mình đẹp thế thì phải làm sao đây', rồi bắt đầu thưởng thức ảnh chính mình.

Tống Nghiên hơi bất lực, không biết phải nói gì.

Sức quan sát không tệ, nhưng năng lực trinh thám quá kém.

Đang tự mình chìm đắm trong ảnh khóa màn hình, di động Tống Nghiên báo có tin nhắn từ WeChat.

Cô cầm điện thoại trả lại cho anh, Tống Nghiên mở khóa mở WeChat, ngón tay thao tác trên màn hình hơi ngừng lại.

Ôn Lệ đến gần xem: "Ai đấy? Hơn nửa đêm còn gửi tin nhắn cho anh?"

Nhìn rồi mới biết, hình đại diện quen thuộc, ID quen thuộc.

Một năm trước khi Hứa Tinh Duyệt còn chưa nổi, vẫn còn là đàn em đơn thuần và rất biết cố gắng, lúc đó quan hệ giữa Ôn Lệ và cô ta khá tốt, cho nên hai người thêm WeChat nhau.

Là Hứa Tinh Duyệt gửi yêu cầu kết bạn cho Tống Nghiên.

"Xin chào đàn anh, mạo muội không xin phép đã lấy thông tin liên hệ cá nhân của anh từ những người khác, em là Hứa Tinh Duyệt của giải trí Gia Thụy, là đàn em của chị Ôn Lệ."

Còn cố ý nói là đàn em của cô, đàn em thì sao phải thêm WeChat chồng của đàn chị?

——–

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hình như có người đoán được tại sao đàn em lại nổi như vậy ~~~

——–

Chương 20

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Ôn Lệ nhìn Tống Nghiên, sắc mặt không tốt lắm.

"Có người thêm anh kìa, còn không đồng ý đi?"

Tống Nghiên không để ý đến việc này lắm, đưa điện thoại cho cô: "Nếu là đàn em của em, vậy em xử lý đi."

Ôn Lệ cố ý nói: "Tôi xử lý? Tôi sẽ mắng cô ta một trận khiến cô ta khóc luôn đấy, anh chắc chắn muốn để tôi làm?"

Tống Nghiên bu ồn cười nhìn cô: "Từ khi nào mà cô Ôn mắng người còn c ần phải thông báo cho anh vậy?"

Ngữ khí Ôn Lệ có hơi phức tạp, phàn nàn với anh v ềchuyện hôm nay.

"Tôi muốn tính sổ với cô ta, nhưng vấn đ êquan trọng tôi lại không biết chỗ dựa phía sau cô ta là ai, ngay cả đạo diễn cũng phải theo ý cô ta? Nếu như là người giống cậu tôi thì làm sao bây giờ? Nếu mà tôi chống lại bọn họ, cậu tôi sẽ lập tức có cớ để xách tôi v ềnhốt ở nhà dạy dỗ."

Cô vừa muốn làm nhưng lại sợ chọc phải người ngoài vòng, sau đó cô sẽ bị cậu mình xách v ềnhà răn dạy.

"Yên tâm, chỗ dựa của cô ta không phải người ngoài vòng, là đạo diễn Quách." Tống Nghiên nói, "Cô ta là con gái nuôi mà đạo diễn Quách mới nhận."

Người trong giới này vốn đã nghĩ chuyện này cũng không khác gì mấy chuyện muốn nhận lợi ích trước kia, nhưng hình như g ần đây thì càng để tâm đến.

Vì để lấy lòng cô con gái nuôi, ngay cả Wechat lẫn số cá nhân của Tống Nghiên mà ông ta cũng cho cô ta, hôm nay Hứa Tinh Duyệt có thể ra tay với Ôn Lệ ở chương trình, tám phần do đạo diễn Quách đã đánh tiếng trước, có khi còn trao đổi điều kiện gì đó với đạo diễn.

Nghĩ lại thì đại khái có thể đoán được tại sao Hứa Tinh Duyệt dám sửa kịch bản ngay trước mặt mọi người.

Hứa Tinh Duyệt còn trẻ, có thực lực, bây giờ có thêm chỗ dựa vững chắc, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi một năm mà đã đạt được đến độ cao mà phần lớn các nghệ sĩ đời này chưa chắc đã đoạt được, Ôn Lệ là nghệ sĩ đứng đầu của Gia Thụy, cô luôn nhận được tài nguyên lớn nhất, dựa vào tham vọng muốn lớn mạnh của cô ta, đương nhiên Ôn Lệ sẽ trở thành chướng ngại vật.

Hơn nữa cô ta có phần niềm nở, yêu thích Tống Nghiên……

Lúc này Ôn Lệ mới sực nhớ lúc Hứa Tinh Duyệt nói chuyện với cô, chủ đề dần dần liên quan đến Tống Nghiên.

Khi đó Ôn Lệ và Tống Nghiên còn đang ở riêng, còn là quan hệ vợ chồng hợp đồng thuần túy, quan hệ đối tác kinh doanh, cho nên lúc ấy không có cảm giác gì.

Đúng ra mà nói cô nên trực tiếp từ chối lời mời kết bạn này, nhưng Ôn Lệ lại đồng ý kết bạn.

Cô ấn nút đồng ý.

Bên kia lập tức gửi tin nhắn đến.

Tinh Tinh Thỏ Tử: “Xin chào thầy Tống!”

Tinh Tinh Thỏ Tử: “Đáng yêu miêu mễ.jpg”

Tinh Tinh Thỏ Tử: “Có quấy rầy anh nghỉ ngơi không ạ >.<”

Tinh Tinh Thỏ Tử: “Không nghĩ có thể kết bạn được với thầy Tống, kích động quá, em nhắn có hơi nhiều, hy vọng thầy Tống sẽ không chán ghét em TAT”

Tinh Tinh Thỏ Tử: “Là như vậy, em nghe đạo diễn Quách nói anh không muốn diễn bộ điện ảnh tiên hiệp kia, em có thể hỏi lý do tại sao không? Mấy tháng nay em vẫn luôn tham gia khóa học diễn xuất, em rất rất rất mong được hợp tác với thầy Tống.”

Ôn Lệ: “……” Làm thế nào mà cô ta có nhiều icon tỏ vẻ dễ thương thế, cô ta lấy ở đâu?

Tại sao mấy cái meme của cô ta đều là loại khiến người ta khinh thường như này.

Ôn Lệ lười chơi trò chơi gõ chữ với cô ta, gửi thẳng cho cô ta một đống lời mời cuộc gọi âm thanh.

Bên kia rõ ràng khá bất ngờ vì không ngờ đối phương sẽ gọi điện, mấy giây sau mới bắt máy, một giọng nói dè dặt và nhỏ nhẹ, không che được sự run rẩy trong đó: “Thầy Tống…..”

Tiếng gọi thầy Tống này nghe một lần đã tê dại cả người.

Ôn Lệ vô cảm đáp: “Hứa Tinh Duyệt, là tôi.”

“…”

Một lúc lâu sau vẫn chưa thấy Hứa Tinh Duyệt đáp lại.

“Cô tìm được chỗ dựa vững chắc, nhưng vẫn là nghệ sĩ của Gia Thụy, hay cô hỏi sếp Trương một chút xem chị ấy có đồng ý đưa vị trí chị cả của Gia Thụy đến mông cho cô ngồi không, cô cũng đi hỏi mấy người phụ trách hợp đồng quảng cáo tôi nhận luôn đi, xem họ có đồng ý đưa nó cho cô làm không.”

“Đàn chị,” Hứa Tinh Duyệt cười, ngữ khí có phần vô tội, “Em không ý gì khác.”

“Cô có hay không trong lòng cô tự rõ, có phải cô thấy sau lưng tôi không có ai chống lưng nên cô mới muốn trèo lên đầu tôi ngồi đúng không?” Ôn Lệ cười hai tiếng, lời nói đầy ẩn ý, “Đã đi cửa sau thì phải có tự giác của người đi cửa sau, trong cái giới này ấy mà, mấy kiểu như cô có nhiều lắm nhưng người ta cũng không có nhảy nhót khoe khoang như cô đâu, đừng có đi khoe mẽ cái việc cô đi cửa sau nhờ tư bản, xã hội không có bao dung cho mấy người đi lên vị trí cao bằng việc đi đường khác đâu.”

“Đàn chị, chị không có chứng cứ thì đừng nói lung tung.”

Đúng lúc này, Tống Nghiên lên tiếng: “Tôi nói thì có tính là chứng cứ không?”

Đột nhiên Hứa Tinh Duyệt im lặng.

“Tôi sẽ không nhận phim điện ảnh, tôi nể mặt đạo diễn Quách nên mới không từ chối thẳng trước mặt ông ấy ở bên ngoài, nhân đây nhờ cô chuyển lời đến ông ấy hộ tôi.”

“… Vô cùng xin lỗi, quấy rầy rồi, em cúp máy trước.”

Tống Nghiên vừa định ngắt máy, lúc này Ôn Lệ mới nhớ ra còn chuyện chưa nói, vội vàng lấy lại điện thoại: “Cô chờ chút.”

“Nửa đêm cô kết bạn Wechat của chồng tôi, cô đang quấy rầy cuộc sống về đêm của vợ chồng tôi có biết không? Ôn Lệ nhìn sang Tống Nghiên, hỏi một câu đầy ý tứ, “Hơn nữa cô không sợ đạo diễn Quách sẽ tức giận à?”

Cuối cùng Hứa Tinh Duyệt không giữ được sự lễ phép nữa, trực tiếp cúp máy.

Ôn Lệ không có bất kỳ động tác dư thừa nào, lập tức kéo cô ta vào danh sách đen.

“Trả điện thoại cho anh này.”

Tống Nghiên nhận điện thoại, tiện tay để sang một bên, cầm áo ngủ đi ra ngoài: “Anh đi tắm rửa chuẩn bị một chút.”

Ôn Lệ ù ù cạc cạc: “Chuẩn bị cái gì?”

“Cuộc sống về đêm của vợ chồng.”

“…”

Anh đi tắm thật, Ôn Lệ lại thấy hơi mệt, đã đến ngày “nộp lương” rồi sao.

Nhân lúc Tống Nghiên đi tắm, nửa đêm Ôn Lệ gửi vài tin nhắn Wechat cho Lục Đan, may mà chị Đan vẫn chưa ngủ, trả lời rất nhanh.

“Biết rồi, chị sẽ nói lại với sếp Trương.”

Ôn Lệ cảm thấy hơi kỳ lạ, sao hôm nay chị Đan lại không khuyên cô phải bình tĩnh trước đã?

Cô trực tiếp hỏi.

“Cô ta không so được với Trịnh Tuyết, cái đấy không cần thiết.”

“Trịnh Tuyết ra mắt đã lâu, có rất nhiều fans, nếu không có chuyện bức tranh giả lần trước thì thật ra tình cảm của người qua đường đối với cô ấy không tệ, nếu fans hai bên đấy lên tranh cãi, dù em có chiếm thế thượng phong thì sẽ phải giữ trạng thái giả vờ câm điếc giống như bên cô ấy, sở dĩ lần trước có thể giải quyết thuận lợi, cũng là do một bộ phận fans của cô ấy vì công kích em mà mắng tới Tống Nghiên, người qua đường của Tống Nghiên nhiều như nào thì không cần chị phải nói? Bị tấn công từ hai phía, cô ấy chỉ có thể nằm một chỗ.”

“Một năm nay Hứa Tinh Duyệt nổi tiếng quá nhanh, cũng hơi mờ ám, tóm lại trước đây sếp Trươn tổng cũng đã nói qua về chuyện này, hôm nay chị không tới trường quay không ngờ lá gan của cô ta lại lớn như vậy.”

Chị Đan gõ một đoạn tin nhắn dài, có lẽ là sợ phiền, cuối cùng gửi lời mời gọi điện.

"Sao sếp Trương lại nói với chị? Chị ấy biết Hứa Tinh Duyệt muốn làm gì à?"

Lục Đan ừ một tiếng: "Buổi lễ từ thiện tháng sau của tạp chí thời trang, em có nhớ không?"

Nhớ chứ, nói là buổi lễ từ thiện long trọng nhưng thực ra là buổi dạ tiệc của mấy nghệ sĩ, hầu hết các nghệ sĩ trong giới đều được mời, bất kể là hạng nào đi nữa, chỉ cần có tác phẩm có tin tức được lộ ra trong một năm lại đây đều được mời đến đây để hút nhiệt.

"Sao vậy?"

"Cái váy cao cấp nhãn hiệu C được gửi từ bên Pháp sang, chính là cái mà trước đây em đã mặc thử trong cửa hàng ấy, sau đó cô ta cũng dẫn người đi đến đấy, nói là cũng muốn mặc thử cái váy kia thử xem."

Giọng nói của Ôn Lệ không nhịn được cao lên vài phần: "Cái gì?"

"Yên tâm. Thương hiệu bên kia từ chối ngay lập tức, cũng bởi vì việc này mà sếp Trương mới nói về cô ta với chị."

"…"

"Được rồi, chị sẽ gọi người xử lý, đúng lúc hôm nay vừa quay xong tập một, ngày mai chắc sẽ có kha khá tin tức được nhả ra, chuyện bên này em không cần lo lắng, em không bị cô ta hãm hại, thông cáo cũng dễ viết hơn nhiều."

Ôn Lệ ừ một tiếng: "Nhớ viết vài cái về khả năng vũ đạo tuyệt vời của em nhá."

Lục Đan không nhịn được cười cười: "Biết rồi."

Sau khi cúp điện thoại Ôn Lệ nằm gọn trong chăn, không đợi Tống Nghiên tắm xong đã lăn ra ngủ.

Lúc Tống Nghiên tắm rửa quay v`ephòng ngủ, cô đã ngủ sớm đến mức miệng hơi mở ra.

Người đàn ông đành thở dài, cảm thấy cô nương này đúng là không chịu trách nhiệm mà.

Có vẻ như đang trong mơ cô vẫn nghĩ đến chuyện gặp phải hôm nay, chép miệng chậc lưỡi, khinh thường xùy một tiếng: "Có chỗ dựa vững chắc rất giỏi chắc…."

Bình thường có lúc Tống Nghiên cũng nhìn thấy cô thì th`ầm than thở trong lúc ngủ vào buổi tối, nhưng mà cho đến tận bây giờ chưa từng nghe rõ âm thanh phát ra, hôm nay khó có khi được nghe rõ nên lén lút lại g`ần nghe.

"Ngày mai tôi sẽ đi tìm cậu tôi phong sát cô……."

Qủa nhiên là nói trong mơ, không bao giờ có chuyện cô sẽ đi tìm cậu mình để nhờ giúp đỡ, cậu của cô càng không có khả năng đứng ra ra mặt giúp.

Hình như trong mơ Ôn Lệ cũng ý thức được việc tìm cậu mình là việc g`ần như không thể, còn nói: "Tôi đi tìm anh Bách Sâm, bảo anh ấy phong sát cô….."

Tống Nghiên nhíu mày, dùng tay nhéo nhéo cái mũi cô, Ôn Lệ thở không thoải mái, cuối cùng dừng việc nói mớ lại.

Nhưng mà mơ thì còn đang tiếp tục.

Cô mơ thấy khoảng trống trước tên mình có nét chữ họ Ôn, nhưng bởi vì cậu không đ`ồng ý cho cô theo đuổi giấc mơ nên cô `âm ĩ với cậu, lúc ấy khi mới ra mắt cái gì cũng không có, chị Đan dẫn cô theo tiến vào tổ phim, việc quay diễn rất tốt, ngoại trừ đôi khi sẽ bị diễn viên thêm vào tạm thời

đoạt phần diễn, hoặc là bị đạo diễn mắng, cũng không phải chịu cái gì quá oan ức, quay chương trình tạp kỹ cũng khá là thú vị, đủ các loại cắt ghép cắt câu lấy nghĩa hung ác, cư dân mạng có không ít người mắng cô.

Có điều đây là con đường mà rất nhiều nghệ sĩ nhất định phải đi, cô không có chỗ dựa lưng hay bối cảnh, tự mình ra mặt giải quyết hỗn độn, vẫn cảm thấy rất vinh quang, cũng rất kiêu ngạo, một đường đi này không cảm nhận được có bao nhiêu sự oan ức.

Kết quả còn bị người có bối cảnh ngấm ngầm hại.

Ôn Lệ còn mơ thấy Tống Nghiên, chính là ở trong mơ, Ôn Lệ nhớ đến cô và Tống Nghiên chỉ có quan hệ hợp tác theo hợp đồng, rối rắm nửa ngày, còn không biết xấu hổ mà gọi anh đến hỗ trợ.

Giấc mơ này cứ thế đông một búa tây một gậy đập vỡ tan.

——-

Nhà sản xuất Phương đã biết từ lâu, một khi chương trình này bắt đầu thu hình, trường quay có nhiều tuyến thủ và nhân viên công tác như vậy thì kiểu gì cũng không thể giấu giếm được nữa, việc đơn giản là bây giờ tôi không che gì nữa, trực tiếp đi liên hệ đưa tin cho các blogger để cho bọn họ tuôn ra ngoài người đảm nhiệm vị trí PD là ai, đúng lúc tạo thêm một đợt nhiệt nóng nữa cho lần quay hình đầu tiên.

Giờ blogger còn tự tin hơn so với vẻ rụt rè vào ngày ghi hình hôm đó phải dốc sức viết tắt các kiểu, lần này không lo lắng gì ở trên Weibo mang hẳn tên của Ôn Lê ra để nói chuyện.

Giải Trí Anh Ba: "Dưa đã xác định. PD của Vi Thành Đoàn là Ôn Lệ, kỳ thứ nhất đã quay xong rồi, mọi người chờ ngày chương trình phát sóng đi."

Kết hợp với bài viết ảnh chụp hậu trường, góc chụp ở rất xa, nhìn thấy bóng người ở trên sân khấu có hơi mơ hồ.

Nhưng dù cho có rất mơ hồ, vẫn có người chỉ cần liếc mắt nhìn đã nhận ra đó là Ôn Lệ.

Dưa này được xác định, quả nhiên phản ứng của cư dân mạng giống như nhà sản xuất đã tính từ trước, độ nóng thảo luận bay lên thẳng tắp, điều này chứng tỏ rằng trước khi quay hình không hề có chút dữ liệu nào được tung ra ngoài, tất cả tin tức được áp xuống, loại chiến lược marketing này là chính xác.

[Ngày đó dưa nổ ra tôi còn nghĩ có khi lại là dưa giả, kết quả không ngờ là thật????]

[Trời đất, là cô ấy thật kìa]

[Trong số fan Anh Ba có ai là fan của Ôn Lệ không, trước khi cô ấy ra mắt từng làm thực tập sinh có đúng không?]

Tầng dưới có người trả lời: [Fan đến đây, có làm rồi, trước kia ở trên baidu có ghi lại]

[Vậy giờ cô ấy xoay ngang là thế nào?]

[Cô ấy không phải là mentor, không cần đưa thực tập sinh đi luyện tập vũ đạo, ngồi yên ở chỗ nào đó bình luận hai câu ầm ầm hiện mặt cái là xong]

Giải Trí Anh Ba trả lời: [Nhân viên làm việc ở trường quay tiết lộ Ôn Lệ có nhảy, trong kịch bản không có phân đoạn này, là mentor nào đó cue đến]

[Mentor nào trâu bò thế??]

[Ha ha ha ha ha ha ha biết rõ Ôn Lệ chuyên về diễn xuất mà còn cue cô ấy nhảy? Tâm tư của mentor này xấu xa ghê nha]

[Vãi, chắc fan Ôn Lệ chưa từng được thấy idol của mình nhảy đâu nhỉ, vị mentor này đúng là tạo phúc cho đại chúng]---Đọc FULL tại

TRUYENFULL.VN---

Bởi vì ai cũng chưa được nhìn thấy Ôn Lệ nhảy, lượng tin blogger tuôn ra có hạn, trước mắt mới chỉ biết Ôn Lệ bị cue nhảy, còn rốt cuộc nhảy thế nào thì trừ mấy người ở trường quay trực tiếp lúc ấy, còn lại ai cũng không rõ ràng lắm.

Có người mang chuyện nóng này lên diễn đàn ở trên mạng để cho mọi người đến đoán xem mentor nào sửa kịch bản ở ngay tại trường quay, cue Ôn Lệ nhảy.

Tổng cộng có bốn mentor, ở trong giới Nghiêm Chuẩn có tiếng là người có phong độ và lễ phép, xuất thân Icy làm chuyên v`êrapper, vậy nên trên người mang theo phong cách rất đặc biệt của rapper, có điên cu`ng có tàn bạo có sự khoe khoang, bình thường ngoại trừ những lúc tham gia chương trình, rất ít khi giao tiếp với các nghệ sĩ khác trong giới, theo lý mà nói hai nghệ sĩ nam này khó mà có thể.

Còn lại hai nữ mentor, trên diễn đàn đoán tới đoán lui, ai cũng được nhắc đến.

Nói T`êTư Hàm, có người phản đối, bản thân T`êTư Hàm là fan của Ôn Lệ, năm trước Ôn Lệ có bộ phim truy`ên hình nào đó đang trong thời gian tuyên truy`ên quảng bá, cô ấy và cư dân mạng cùng nhau theo dõi ở trên Weibo, trong thời gian đó Ôn Lệ còn tương tác qua lại với cô ấy.

Nói Hứa Tinh Duyệt, cũng có người phản đối, hai người ở cùng một công ty quản lý, mối quan hệ thuộc kiểu chị em, theo lý mà nói thì sẽ không có việc làm ra chuyện trẻ con thế.

Hai bên đ`âu phân tích đạo lý rõ ràng, cuối cùng bài post càng ngày càng nổi, r`ài được chuyển đến Weibo nơi tụ tập của giới người hâm mộ, tất nhiên nó được chuyển đến cả dưới mí mắt fan Ôn Lệ.

Hậu viện hội của Ôn Lệ nhận được sự cho phép từ quản lý bên phía đoàn đội, trực tiếp dùng Weibo tác hậu viện hội của T`êTư Hàm và Hứa Tinh Duyệt, mong bọn họ đưa ra một lời giải thích.

Hiệu suất làm việc của fan T`êTư Hàm rất cao, chỉ hơn nửa giờ sau đã có bài trả lời, trực tiếp tung ra đủ loại chứng cớ chứng minh T`êTư Hàm là fan của Ôn Lệ.

Lời nói của fan ở bên dưới bài sáng tỏ cũng rất nhất trí.

"Hàm Hàm chỉ là nghệ sĩ nhỏ, không có quy`ên bỏ qua đạo diễn mà tự sửa lại kịch bản như nước chảy, Hàm Hàm luôn rất thích cô Ôn, l`ần này có thể cùng cô Ôn quay chương trình nhất định trong lòng cô ấy cực kỳ vui, mong mọi người không suy đoán lung tung."---Đọc FULL tại TRUYENFULL.VN---

Hậu viện hội của Hứa Tinh Duyệt bên này lên bài trả lời chậm hơn mấy tiếng đ`ồng h`ồ, nguyên nhân là đại fan đi hỏi quản lý đoàn đội, nhưng quản lý lại đưa ra đáp án có vẻ mơ h`ồ, không h`êtrực tiếp phủ nhận, vì thế rất nhanh hậu viện hội hiểu được, mentor sửa kịch bản cue Ôn Lệ nhảy chính là idol của bọn họ.

Thực ra vốn ekip làm việc liên lạc với tổ ekip chương trình bên kia, muốn bên đó cắt bỏ một số phân đoạn cue nhảy này, coi như chưa phát sinh ra chuyện gì, nhưng tin tức trên kia còn đi nhanh hơn so với tốc độ mà bọn họ thương lượng với đạo diễn, bây giờ chỉ c`ần chú ý đến phương diện này, cho dù l`ần ghi hình đ`ầu tiên còn chưa phát sóng mọi người đã biết trong lúc quay Ôn Lệ bị cue nhảy, hơn nữa ngay cả fan còn chưa được nhìn thấy cô nhảy bao giờ, có rất nhi`ều người đang chờ chương trình được phát sóng, đó là một điểm nóng, không có khả năng tổ chương trình sẽ cắt đi.

Sau khi nhận được câu trả lời rõ ràng từ chương trình, một giờ sau hậu viện hội lên bài xin lỗi thanh minh trên Weibo.

Hậu viện hội Ôn Lệ tỏ vẻ nhận lời xin lỗi, ngôn ngữ lịch sự rõ ràng.

Nhưng rõ ràng bình luận của fan ở dưới thì không khách khí thế.

[Tính tình Tam Lực nhà chúng tôi rất tốt, đối xử với tử tế với lớp người sau, cũng mong thế hệ sau đối xử tử tế với Tam Lực]

[Ôi vch, may mà Tam Lực của chúng ta từng làm thực tập sinh, quá tốt rồi! Mị không dám tưởng tưởng đến nếu Tam Lực không từng học nhảy thì đến lúc đó sau khi chương trình phát sóng sẽ có rất nhiều antifan mượn cơ hội này cười nhạo chế giễu chị ấy đến mức nào, tâm tư của đàn em nào đó đáng bị trừng phạt mà [khóc thút thít]]

[Hậu viện hội làm mẫu rất tốt. Thuận tiện mong chờ Tam Lực nhà ta xong xuôi công việc ở trên sân khấu]

[Bức ảnh Tam Lực đứng trên sân khấu kia thật sự rất mơ hồ, đã suy nghĩ đến hình dạng dáng vẻ tuyệt mỹ của vợ tui khi hóa trang thành idol [khóc thút thít]]

Từ lúc tin tức bùng nổ đến lúc xin lỗi, trong đó có bao nhiêu là hành vi fan tự phát, có bao nhiêu đội quan hệ xã hội của các nghệ sĩ khác bày mưu đặt kế, quần chúng ăn dưa không thể hiểu hết.

Lần này hành động của chị Đan rất nhanh, gần như không để cho phía Hứa Tinh Duyệt phản ứng kịp, chủ yếu do sếp Trương cảm thấy Hứa Tinh Duyệt quá cuồng vọng, hai chị em cùng một công ty còn muốn hại nhau, quả là sự mỉa mai.

Ôn Lệ vừa qua cửa hàng xong, thử cái váy cao cấp sẽ mặc trong buổi lễ từ thiện sắp tới.

Cô mặc thử xong đứng trước gương chụp một bức ảnh mình ở trong gương, có điều lần này không gửi cho Tống Nghiên, mà là gửi cho Hứa Tinh Duyệt nằm trong danh sách bạn bè của cô một năm qua.

Cô còn cố ý hỏi một câu: “Đẹp không?”---Đọc FULL tại TRUYENFULL.VN---

Sau đó chẳng chờ Hứa Tinh Duyệt trả lời lại, nhảy trước một bước kéo tên người vào danh sách đen, hành động liền mạch lưu loát.

Chương 21

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Bên phía Hứa Tinh Duyệt nhận được tin nhắn xong bấm bấm viết viết một đoạn dài hiện trên màn hình, viết xong lại thấy không đúng xóa bỏ bớt, sửa lại số chữ đó rồi cân nhắc đọc lại, đảm bảo đủ oan ức và cũng đủ sự kỳ quái, trút hết giận gửi qua cho Ôn Lệ.

Nhưng mà, 'Lời từ đáy lòng' mà cô vất vả khổ nhọc mất hơn hai mươi phút để viết không gửi được, hệ thống thông báo cô ta và Ôn Lệ không phải bạn bè.

"Bộp——"

Điện thoại bị ném xuống đất chia thành hai nửa.

Ôn Lệ làm xong mấy việc này tâm trạng sung sướng, còn nghiêm túc đánh giá bộ lễ phục đang mặc trên người mình.

Bộ váy này là sản phẩm cao cấp trong bộ sưu tập xuân hè năm nay của nhãn hiệu C, thương hiệu này thiết kế theo phong cách 'Thoải mái vì người, tinh xảo vì hồn', không cố ý chạy theo mấy kiểu thắt lưng chiết lại ở dưới bồng bềnh, ngược lại bộ váy nhìn nhẹ nhàng thể hiện được sự quyến rũ của phái nữ, cũng như sự thoải mái về tính cách.

Mấy mẫu xuân hè năm nay rất phù hợp với thẩm mỹ của người châu Á, bộ tuyệt vời và khiến người khác kinh ngạc nhất đã dùng nhân tố rừng rậm làm cơ sở, phần lớn bộ lễ phục làm từ organza này được nhuộm màu tím nhạt dần, bờ vai làm bằng vải tulle xếp thành nhiều lớp chồng lên nhau, giống như đóa hoa hồng nở rộ, trên váy được xếp chồng hơn trăm lớp vải lưới mỏng nhẹ, đủ phồng và đủ nhẹ, nhấc váy bước xuống lầu không hề cảm thấy tốn sức chút nào.

Mà bộ lễ phục này là bộ mà Hứa Tinh Duyệt muốn.

Mà trên người Ôn Lệ đang mặc thật khéo cũng là nó.

Trong các buổi lễ từ thiện long trọng hàng năm, nghệ sĩ nam thì không cần phải chọn lễ phục, chỉ cần nhưng bộ vest một màu đồng nhất, nhiều nhất chỉ có sự thay đổi về màu sắc nhưng nghệ sĩ nữ không giống vậy, trình diện trước bao nhiêu nhà truyền thông, mỗi việc đi bộ trên thảm đỏ thôi rồi có mấy trăm ánh đèn sáng loáng chớp liên tục của mấy anh chụp ảnh bấm tách tách chụp mãnh liệt không ngừng, trong những bữa tiệc hấp dẫn vẻ vang ở giới giải trí này, đương nhiên nghệ sĩ nữ phải dùng mọi cách để thể hiện mình.

"Linda." Ôn Lệ gọi.

Linda đang giúp Ôn Lệ sửa sang lại làn váy lên tiếng trả lời: "Cô Ôn?"

"Lần trước Hứa Tinh Duyệt đến cửa hàng các cô nói muốn thử lễ phục, mấy cô không cầm cái váy này ra rồi sau cô ta có nói phải thử mấy bộ khác nữa không?"

"Có, cô Hứa nói muốn thử hai bộ váy khác."

Ôn Lệ cười tủm tỉm: "Mấy bộ trang phục cao cấp xuân hè năm nay của các cô nhìn rất đẹp."

"Haha, cảm ơn cô Ôn đã khen ngợi, cô Ôn mặc bộ váy này đi tham gia buổi lễ là vinh hạnh của chúng tôi."

Lựa chọn lễ phục, đối với nghệ sĩ hay thương hiệu mà nói là đôi bên có lợi, nghệ sĩ mượn được đồ của thương hiệu xa xỉ sẽ xác định được giá trị thương mại của mình ở mức nào, mà thương hiệu cho nghệ sĩ có trí thức và độ nổi tiếng cao sẽ có khả năng được lợi về mặt kinh tế, nâng thương hiệu đó lên mức nổi tiếng rất cao trong giới.

"Nửa năm tới tôi còn rất nhiều hoạt động, kể cả mấy lần phải đi thảm đỏ mà mắt nhìn của đàn em tôi không tệ, hay là lấy hai bộ lễ phục kia ra cho tôi xem trước? Mấy cô để…em tôi chọn bộ khác."

Linda dại ra mấy giây, nhanh chóng ra quyết định ở trong lòng.

So sánh giữa việc để Ôn Lệ và Hứa Tinh Duyệt đồng thời mặc trang phục cao cấp của thương hiệu bọn họ tham dự lễ từ thiện long trọng với việc Ôn Lệ bao tất các bộ sẽ đi hoạt động công khai trong nửa năm tới, chờ đến khi thu đông ra bộ sưu tập mới, còn có cơ hội được cô nhận thầu đồ mặc cả nửa năm.

"Được, bây giờ tôi lập tức gọi điện cho bọn họ mang hai bộ đó đến đây."

Linda tránh ra mấy bước đi gọi điện thoại, Văn Văn che tay kề sát vào tai cô: "Cô ta đoạt của chị một cái, chị đoạt lại của cô ta hai cái, chị, quá xuất sắc."

"Chưa chắc đã đoạt được."

Văn Văn khó hiểu: "Tại sao? Không phải chị Linda đã đồng ý rồi ư?"

Ôn Lệ đưa ra một giả thiết: "Nhỡ may cô ta không cam lòng bỏ tiền ra để mua về nhà thì sao? Vậy thì chị em đâu thể cướp?"

Một bộ váy sang trọng động một tí cũng phải lên đến 7 con số, mấy thương hiệu cao cấp xa xỉ chẳng khác gì như thiên kim khó mua, mà loại lễ phục này, mua về nhà thì rất không có lời, chỉ có thể mặc một lần ở hoạt động công khai, còn về sau chỉ có thể ở trong tủ quần áo vượt qua những năm tháng còn lại.

Cái này cô chỉ muốn xem Hứa Tinh Duyệt muốn mặt mũi hay muốn tiền.

Không bao lâu sau, cô nghe nói Hứa Tinh Duyệt đến một cửa hàng thương hiệu xa xỉ khác để thử lễ phục.

——

Một ngày trước khi buổi lễ từ thiện long trọng được tổ chức, trong lúc quay tập thứ hai chương trình <<Thế Gian Có Người>>, Ôn Lệ nhân tiện tham gia một chương trình show tạp kỹ trong một tập.

Trước đó Trịnh Tuyết vì chuyện bức tranh giả mà tự mình nhận lấy kết quả ồn ào ầm ĩ không thôi, khi chương trình đang chờ phát trong sóng comment liên tục lướt qua 'Nhắc nhở bức tranh giả'.

Mà đến lúc chương trình chính thức phát sóng, phần Trịnh Tuyết trưng bày vật kỷ niệm đã biến thành một món đồ khác hẳn với ban đầu, từ đầu đến cuối trong chương trình kỳ này không tồn tại một bức tranh nào.

Cắt bỏ.

Chắc bên Trịnh Tuyết đã bàn bạc với tổ chương trình, Ôn Lệ không hề cảm thấy kỳ lạ.

Mấy ngày trước khi <<Vi Thành Đoàn>> tập đầu tiên được phát sóng, bởi vì bên nhà sản xuất nổi tiếng trong giới là công ty dùng tiền dập phốt chỉ cần nhiệt độ không cần thể diện, khác với các đài vệ tinh, bên nào mang đến độ nổi tiếng thì đứng về bên ấy, vì thế phần cue đoạn vũ đạo kia không bị cắt bỏ.

Trước đó quần chúng ăn dưa đã biết được tin tốt, vừa tiến vào không nói hai lời đã kéo thanh tiến độ phát sóng đến trọng điểm.

Lần đầu tiên Ôn Lệ tạo hình theo hướng thần tượng idol lên sân khấu, lần đầu tiên màu tím phát ra từ người cô đã làm nổi bật cả người lên.

[Ui!!!!!Vợ Tam Lực của mình quá tuyệt vời!!!!!!]

[Màu tím tỏa ra từ người Tam Lực đẹp đến nỗi khiến em muốn khóc]

[Sinh ra trong một cung điện bị bỏ quên 100 năm, nàng tiên hoa hồng, Tam Lực của chúng ta]

Kéo đến đoạn Hứa Tinh Duyệt nhìn xuống nhóm thực tập sinh ồn ào dưới sân khấu, để bọn họ cùng gọi to tên của Ôn Lệ, sóng comment đều rất vui vẻ.

[Chết mất một đám đứa nhỏ nam đơn thuần]

[Ha ha ha ha ha ha ha tất cả là những trai thẳng không hiểu được tâm trạng của con gái trong lúc đó xoắn xuýt hỗn loạn bao nhiêu]

[Nhưng mà em gái star cảm thấy rằng chơi vui nên đề xuất ý kiến, đoán xem có ý tứ xấu nào không?]

[Hai người là chị em ở cùng một công ty quản lý, đừng mang suy nghĩ dơ bẩn của người khác ra để phá được không, tin tưởng star]

[Fan ngu ngốc chưa từng xem phim cung đấu bao giờ à?]

Ôn Lệ không chuẩn bị tiết mục cho nên chọn một đoạn nhảy theo máy chọn ngẫu nhiên.

Cô chọn bừa lại chọn dính một ca khúc loại hình pop nổi tiếng liên tục đứng đầu trong nhiều năm nay, là một đoạn nhảy của nhóm nhạc nam, so với các thực tập sinh nơi quay hình đang nín thở chờ mong thì người xem ngồi trước màn hình thoải mái hơn nhiều, kéo luôn thanh chạy đến đó, bỏ qua mấy phần không cần thiết kéo đến đoạn nhảy thì dừng lại.

Thời điểm Ôn Lệ nghe thấy khúc nhạc dạo vang lên cô đã thở phào nhẹ nhõm, sau đó cô nhảy những động tác nhảy đầu tiên rồi điều chỉnh ánh mắt dựa theo phong cách của ca khúc, đối với thần tượng idol mà nói, nhảy múa không chỉ để kiểm tra khả năng vũ đạo đơn thuần, khống chế cơ thể, quản lý biểu cảm, truyền tải ánh mắt cùng với phong cách nhảy múa của bản thân mới thứ hấp dẫn người xem nhất.

Ở nước ngoài làm thực tập sinh đương nhiên Ôn Lệ từng tập qua.

Trước khi điệu nhảy gần kết thúc, cô vẫn luôn duy trì biểu cảm lạnh lùng, chính là để phối hợp với khúc nhạc, mãi đến khi nhảy xong hết mới

lộ ra khuôn mặt tươi tắn.

[Vch luôn Ôn lệ nhảy thật]

[Cô ấy nhảy cô ấy nhảy thật kìa a a a a a a a a a]

[Anh Tam Lực, em yêu anh!!!]

[Mặc váy cũng nhảy được vũ đạo của nhóm nhạc nam, không hổ là anh Tam Lực]

Tập một của chương trình được phát sóng, nhóm mentor và nhóm thực tập sinh chia ra có một vài phút quay focus cam và bản cut sân khấu, tất cả sẽ được phát hành trên nền tảng phát sóng chính của chương trình và trang web video lớn nhất toàn cầu.

Các fan xem chưa đã có thể đợi bản focus cam và bản cut sân khấu sau khi tập một được phát sóng để hồi tưởng dư vị.

Độ nổi tiếng càng cao thì số lượng lượt xem bản video cắt càng nhiều, chuyện này có thể có người qua đường bị hấp dẫn nên nhấn vào, cũng có fan không ngại xem một lần xong lại xem lần nữa.

Chưa đầy mấy ngày sau khi đoạn video đánh giá đợt đầu của 100 thực tập sinh được tung ra, cũng bởi vì độ hot khác nhau mà dần dần kéo ra sự chênh lệch.

Ôn Lệ không quan tâm đến việc ai là người đứng đầu có lượt xem video cut sân khấu cao nhất, dù sao chắc chắn không phải thằng nhóc Từ Lệ.

Nhưng quả thực thằng nhóc đó rất hút fan, tuy không phải là người có độ nóng cao nhất nhưng thằng bé tự đàn tự hát dân gian, cộng thêm việc lộ ra khuôn mặt, khí chất xuất chúng, video cut nguyên bản nhạc đã có mặt trong bảng xếp hạng trên các nền tảng âm nhạc.

Hôm nay Ôn Lệ ở nhà, đang định nhìn lượng xem focus cam của thằng nhóc kia, nếu mà rất thấp thì cô có thể lấy ra cười nhạo nó một ít.

Kết quả cô nhìn nhìn vào bảng xếp hạng video, bao gồm cả của cô bên trong đó, focus cam của PD và bốn người cố vấn gần như nghiền nát đè bẹp tất cả các thực tập sinh, một bước đi lên chiếm cứ 5 vị trí dẫn đầu.

Video đứng đầu có thể nhìn thấy góc nhỏ ở phía bên trái có một cái vương miện nhỏ màu vàng, là focus cam đoạn cô nhảy.

Tập đầu tiên của chương trình được phát sóng chưa đến 24h, lượng xem focus cam đã đột phá đến 1 triệu lượt xem mà đến giờ phút cô nhấn vào, focus cam vừa lúc đột phá thêm 5 triệu.

Nhấn vào video, trên màn hình có rất nhiều bình luận màu hồng đào lướt qua để cổ vũ.

[Nơi tình yêu bắt đầu]

[Click mở focus cam này, bạn sẽ phải vượt qua đời người khi bị mỹ nữ bẻ cong trong hai phút]

[Mỗi ngày một lần, làm phiền rồi hẹn gặp lại]

[Ra mắt sân khấu cái là có focus cam thần sầu đẳng cấp]

[Thực sự cô ấy rất hợp với kiểu trang điểm tạo hình thần tượng idol tóc màu tím, cuối cùng tôi đã biết tại sao mấy người tìm kiếm ngôi sao bên nước ngoài rất coi trọng cô ấy]

[Ha ha ha ha ha từ lúc ở bên đó cô ấy đã có fan nước ngoài, tiếc là không giữ cô ấy ở lại nước mình để debut]

Thời gian Ôn Lệ ở nước ngoài học tập từng học ngoại ngữ, trực tiếp dùng di động của mình vượt tường bò sang giới mạng bên nước ngoài.

Nhiều năm không tiếp xúc với ngôn ngữ này, cô muốn xem phải cố hết sức nhưng vẫn có thể dịch ra được đại khái.

[Xibalama*, cô ấy đẹp quá T-T]

(*)Từ này là một từ chửi bậy trong tiếng Hàn

[Nghe nói cô ấy từng làm thực tập sinh ở nước chúng ta đúng không? Không hiểu tại sao cô ấy không debut ở đây OTL]

[Không phải fan nào cũng bị lung lay bởi khuôn mặt xinh đẹp đâu]

Ôn Lệ: "……"

Cô không thể nhịn được nữa, chùm chăn lên ngã xuống giường nở nụ cười.

Nhân viên theo dõi qua màn hình quay ở phía bên kia không rõ xảy ra chuyện gì: "Cô Ôn đang xem gì đấy? Cười vui vẻ thế kia?"---Đọc FULL tại TRUYENFULL.VN---

"Không biết nữa."

Sau đó bọn họ đi phóng to màn hình lên, lúc này mới thấy rõ màn hình điện thoại di động của cô, trong lúc đó Ôn Lệ lại cầm điện thoại lên, một lần nữa xem lại video và hiến dâng thêm một lượt xem cho focus cam của mình.

Đạo diễn dở khóc dở cười: "Đi xem thầy Tống đang làm gì trong thư phòng?"

"Được."

Nhân viên camera tiếp tục điều chỉnh máy, trên màn hình xuất hiện hình ảnh Tống Nghiên đang ngồi trước bàn đọc kịch bản.

Kịch bản đặt trên bàn, tay trái người đàn ông lười biếng vuốt cằm, tay phải cầm di động.

Hay ghê, hai vợ chồng đều đang chơi điện thoại, hơn nữa còn là ai có người đó chơi, không chừng sau tập ba của Thế Gian bọn bọ vẫn sẽ phải

nhận mấy lời mắng như sông dài luôn.

Lại tập trung phóng to màn hình, rồi bọn họ thấy màn hình điện thoại Tống Nghiên.

Nhìn thấy video focus cam quen thuộc, chẳng phải là video mà cô Ôn vừa mới xem đến mức tự luyến không nhịn được cười haha kia ư?

Video chạy hết hai phút xong, Tống Nghiên kéo thanh chạy về lại từ đầu xem thêm một lần nữa, hơn nữa trong khu vực bình luận từng cái từng cái like dành cho những bình luận đánh giá khen vợ anh mình đẹp.

Trong đó còn có một bình luận chẳng những Tống Nghiên ấn like mà còn trả lời lại một cái "+1"

[Tam Lực nhảy vũ đạo của nhóm nhạc nam đã xinh đẹp thế rồi, cực kỳ muốn nhìn cô ấy nhảy mấy điệu nhảy nữ mà khêu gợi quyến rũ ấy]

Tuy nhiên không phải anh ấn like tất cả các bình luận.

[Chết tiệt, khao khát muốn đoạt cô gái này từ tay Tống Nghiên mang về bên mình]

Duy nhất cái này, Tống Nghiên ấn báo cáo.

Tổ camera: "……"---Đọc FULL tại TRUYENFULL.VN---

Ngay cả một chút lòng nhỏ nhen đó cũng có sao, thầy Tống?

— — — — —

Chương 22

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Dù trong lòng mấy nhân viên tổ quay phim tràn đầy sự nghi hoặc, nhưng thân thể thì vẫn rất thành thật lưu lại đoạn này để dùng làm tư liệu này.

Vẫn luôn có nhiều fan muốn biết, nghệ sĩ mình thích lúc nhàn hạ ở nhà thì sẽ làm những gì.

Người nghệ sĩ nhìn thì ngoài lạnh trong nóng nhưng lúc rảnh rỗi lại ngồi xem bản focus cam của mình, vừa xem vừa cười một mình. Còn người nghệ sĩ nhìn thì hờ hững với vợ nhưng mặt và lòng lại bất hòa, lúc rảnh rỗi ở nhà sẽ xem bản focus cam của vợ mình, còn like các bình luận khen vợ mình.

"Thế Gian Có Người" quay đến tập ba, các nhân viên để cho nhóm khách quý tự do hơn nhiều. Chỉ khi nào có việc quay chụp ở ngoài thì mới phái người đi cùng, còn lúc ở nhà thì họ rất ít khi vào làm phiền, làm vậy để các khách mời buông bỏ chú ý với camera, cố gắng thể hiện cho khán giả thấy được khía cạnh chân thực và bình dị nhất khi ở nhà của mình.

Công việc của người nghệ sĩ đã luôn phải đối mặt với ống kính, vậy nên họ thích ứng khá tốt.

Tổ quay phim cho rằng cả hai người bọn họ đã quên mất chuyện trên đầu họ có máy quay.

Mấy người họ quyết định sẽ không nói gì, để tránh cho nó giống như tập một, đoạn video quay đượctuyệt vời như vậy lại bị yêu cầu cắt hết đi chỉ để lại ba mươi giây, mấy đoạn tiếp xúc chân tay chỉ để cái màn hình đen xì.

Nhưng tổ quay phim đã đoán sai rồi.

Tuy là có thả lỏng nhưng nơi nào trong nhà cũng đặt camera, bất cứ lúc nào cũng sẽ nhắc nhở bọn họ đang quay show truyền hình.

Chỉ là, bọn họ cảm thấy so với mấy cái camera lớn được dựng giá đỡ thì mấy camera nhỏ được gắn ở góc tường sẽ không nét bằng, có thể sẽ không quay được nội dung hiện trong điện thoại.

Đã có tư liệu, tổ quay phim thở phào nhẹ nhõm. Gần đây bởi chuyện của buổi lễ từ thiện nên dù trong khoảng thời gian này Tống Nghiên và Ôn Lệ không có công việc thương mại nào thì cũng sẽ thường xuyên đến công ty để họp. Thời gian họ ở nhà chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Thoạt nhìn buổi lễ chỉ tổ chức trong một đêm, nhưng lịch trình của nghệ sĩ đã phải sắp xếp ít nhất một tuần trước đó. Vì buổi lễ lần này có sếp lớn tài trợ, nên khi chưa được phép thì không được mời truyền thông đến quay chụp. Tổ quay phim đương nhiên cũng không thể vào quay cùng, vậy nên hôm đó cả bốn đôi khách quý đều sẽ xin nghỉ.

Do vậy biên tập đang vò đầu bứt tóc để sửa lại kịch bản, dẫn đến việc thời gian quay hình của tập ba được thu gọn lại.

Cuộc đời còn chưa rảnh rang được nửa ngày thì Ôn Lệ và Tống Nghiên nhận được thông báo của ekip chương trình. Vì hai ngày sau sẽ ra ngoài quay nên gọi bọn họ xuống thảo luận trước.

Ôn Lệ đi ra từ phòng ngủ đụng phải Tống Nghiên đi ra từ thư phòng.

"Ơ?" Ôn Lệ chớp mắt, "Anh về từ lúc nào đấy?"

"Hai tiếng trước." Tống Nghiên nói, "Tưởng em đang ngủ nên không muốn làm phiền em."

"Ờ…" Ôn Lệ lờ mờ gật đầu.

Đạo diễn ở trước máy quay đỡ trán, thở dài một cách nặng nề. Hai cái người này, một người thì ở phòng ngủ, người thì ở thư phòng, một người thì tưởng người kia không ở nhà, một người thì cho rằng người kia đang

ngủ. Chẳng trách họ không hề giao lưu với nhau, đúng là lãng phí điện năng thiết bị của bọn họ.

Cũng maybiên tập đã thức trắng đêm để sửa và cho ra kịch bản mới, chương trình của bọn họ vẫn còn cứu chữa được.

Hai người ra khỏi cửa, trong lúc đợi thang máy đi lên, thấy xung quanh không có camera, Ôn Lệ suy nghĩ một hồi lâu, giả vờ lơ đãng hỏi: "Anh vẫn luôn ở trong thư phòng à?"

Tống Nghiên: "Ừ."

"Anh làm gì trong thư phòng đấy?"

"Đọc kịch bản." Tống Nghiên nói: "Hôm nay anh Bân đưa anh mấy kịch bản, anh ấy thấy cũng được nên mang sang cho anh xem."

"À." Ôn Lệ mím môi, lại hỏi: "Vậy anh có xem Weibo không? Có thấy hotsearch không?"

"Hotsearch gì cơ?"

Hotsearch bản focuscam thần sầu của tôi đó!

Ôn Lệ gãi cổ: "…..Không có gì, không nhìn thấy thì thôi."

Không gian trong thang máy lại rơi vào trạng thái im ắng, may mà chỉ có một tầng, không gian bí bách rất nhanh được mở ra, sự yên tĩnh đó không tra tấn họ quá lâu.

Trong phòng phỏng vấn được dựng tạm trong nhà, nhân viên phụ trách cầm phiếu câu hỏi lên tiếng: "Xin hỏi hai người đã từng xem phim của đối phương chưa?"

Ôn Lệ thành thực: "Đã xem rồi."

Tống Nghiên: "Từng xem rồi."

Đúng là vậy, hai người họ trong giới ai cũng có bộ phim tiêu biểu riêng, ngày thường dù ít giao lưu với nhau nhưng ít nhất cũng là đối tác trong công việc, chắc chắn ít nhiều cũng đã từng xem phim của đối phương.

"Vậy hai người ấn tượng nhất với bộ nào của người kia? Không được nói bộ phim hai người từng hợp tác với nhau đâu đấy."

Câu nói sau với nghĩa, vì bọn họ đã hợp tác với nhau bao giờ đâu.

Do lên kịch bản của bốn đôi khách quý giống nhau, thực ra câu sau dùng để nói cho ba đôi còn lại kia nghe.

Ôn Lệ nghĩ ngợi một lúc rồi nói: "Bộ <<Con Đường Cuối Điên Cuồng>>"

<<Con Đường Cuối Điên Cuồng>> là một bộ phim tội phạm, do hai bờ eo biển Đài Loan hợp tác với nhau, dàn diễn viên hùng hậu, từ vai chính đến vai phụ, hầu hết là những diễn viên thuộc phái thực lực của hai bên thủ vai. Ba năm trước nó đã được Liên hoan phim quốc tế chọn để công chiếu, lúc chuẩn bị cho công chiếu trong Đại Lục thì bị hoãn lại một thời gian do vấn đề thẩm tra. Vào thời điểm đó, trên mạng đã tràn lan tư liệu, may mắn nhờ vào sức hút phòng vé của Tống Nghiên, ngày công chiếu đầu coi như thuận lợi, cho đến tận ngày cuối cùng, danh tiếng và doanh thu phòng vé không quá tệ.

Trong phim, Tống Nghiên thủ vai Từ Gia An – thanh tra cấp cao của sở cảnh sát, chính trực kiệm lời, thanh liêm. Mặc cảnh phục trắng trên người, cấp hiệu hoa màu bạc và có sọc thẳng, trông rất lẫm liệt và nghiêm túc. Cuối cùng vì cứu người mà anh dũng hy sinh, khi đó còn có không ít fans trên mạng viết truyện đồng nhân về anh.

Nhân viên phụ trách gật đầu, rồi hỏi Tống Nghiên: "Vậy thầy Tống thì sao?"

"<<Chín Đèn Ngọc Vỡ>>"

Ôn Lệ không ngờ anh đã từng xem qua bộ phim này.

Đây là bộ phim tiên hiệp bốn năm trước của cô, nổi cực kỳ nổi, nổi nhất là nam chính, bởi hình tượng nam chính quá tốt nên vai nữ chính bị lấn át mất, về sau tác phẩm nổi kéo tên cô lên trong giới là bộ phim cổ trang mà cô đóng cùng Lục Minh kia.

Đều là những tác phẩm quay trước khi kết hôn ha…

Nhân viên phụ trách không ngờ cả hai người họ chọn những tác phẩm đời đầu của nhau.

"Vậy nên, nhiệm vụ ngoài trời hai ngày sau của chúng ta đó là đến địa điểm mà ekip chương trình đã sắp xếp trước cho hai người. Hai người sẽ dùng tác phẩm khi nãy mà hai người chọn làm nội dung, cùng nhau diễn lại một phân đoạn trong bộ phim đó. Thứ nhất là để gia tăng sự hiểu biết về tình trạng công việc của đối phương, tự mình trải nghiệm một chút để hiểu rõ hơn về tác phẩm, không phải dùng góc độ của khán giả, mà lấy thân phận của vai diễn để tương tác cùng đối phương, có thể sẽ có một cảm giác hoàn toàn khác."

Ôn Lệ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu: "Vậy chúng tôi phải diễn đoạn nào?"

Người nhân viên cười một tiếng: "Cái này là do hai người quyết định, thích đoạn nào thì diễn đoạn đó, còn nguyên một đêm để suy nghĩ, không vội."

Không phải là Ôn Lệ gấp gáp, mà do bộ phim kia cô xem cũng lâu rồi, phần lớn các tình tiết đã quên hết sạch.

Về đến nhà, cô lập tức mở TV, tìm kiếm <<Con Đường Cuối Điên Cuồng>> ở thanh tìm kiếm, dự định tối nay sẽ xem lại một lần.

Bộ phim điện ảnh này nói về một nhóm đàn ông, nhân vật nữ chiếm tỷ lệ cực kỳ ít. Tống Nghiên vào vai một cảnh sát hơn ba mươi tuổi bị góa vợ, mở đầu người vợ chỉ xuất hiện qua tấm ảnh chụp. Nghe nói vị nữ diễn viên còn không muốn nhận tiền thù lao vì cô ấy chỉ xuất hiện qua một tấm ảnh chân dung.

Xem xong cả bộ, số lượng vai diễn phối hợp với Tống Nghiên rất nhiều, ngoại trừ mấy đồng nghiệp là cảnh sát, thì còn mấy tội phạm điên rồ, tất cả là đàn ông.

Tống Nghiên hỏi cô: "Em định diễn đoạn nào?"

Ôn Lệ thấy hơi hối hận khi chọn bộ này, bởi vì cô chỉ có thể chọn vai diễn là đàn ông.

Dù sao thì cũng không thể diễn vai ảnh chân dung kia được.

Cô lâm vào trầm tư: "Anh đợi tôi suy nghĩ một chút."

"Em muốn xem bộ tiên hiệp của em không?"

Đột nhiên sắc mặt Ôn Lệ trở nên phức tạp: "Tôi có nhiều bộ phim thế sao anh lại cố tình chọn bộ này hả?"

Tống Nghiên chớp mắt, cười một tiếng: "Ấn tượng sâu sắc."

Ôn Lệ dùng ánh mắt "Vậy ánh mắt anh cũng chẳng ra sao" để nhìn anh.

Bộ tiên hiệp này của cô, không phải quay không tốt, cũng không phải do kịch bản không ổn, chỉ tự cô không chịu được kiểu thiết lập nhân vật của mình trong bộ phim này, cho đến tận bây giờ chưa bao giờ muốn xem lại.

Nhưng Tống Nghiên đã tìm được bộ phim này của cô, bắt đầu bật tập đầu tiên.

Bộ này vẻ ngoài là tiên hiệp, nhưng thực ra nó là bộ phim ngọt ngào về tình yêu nam nữ. Nam chính là tiên tôn được tam giới kính trọng, trời sinh là Jack Sue, còn nữ chính là con chồn tuyết nhỏ vừa mới tu luyện thành người.

Ở tập đầu, con chồn tuyết nhỏ vừa mới tu thành hình người do Ôn Lệ thủ vai tỉnh dậy ở sâu trong núi, lười biếng vươn vai.

Do vừa mới biến thành người, nó đi lại còn khó khăn, cũng không nói được tiếng người, vậy nên vẻ mặt và động tác cực kỳ buồn cười.

"Khanh khách – khanh khách –"

Ôn Lệ không thèm nhìn, giành lấy điều khiển, dứt khoát ấn nút tạm dừng.

Tống Nghiên nghiêng đầu nhìn cô: "Sao thế?"

Ôn Lệ cười miễn cưỡng: "…Anh có thể nói với đạo diễn đổi bộ khác được không?"

Tống Nghiên nhướng mày, khó xử nói: "Như vậy sẽ khiến hiệu quả công việc của họ bị chậm lại."

"…" Ôn Lệ cũng thấy ngượng bởi sự tùy hứng của mình, lẩm bẩm nói, "Thật ra tôi không diễn được, năm đó để diễn bộ này, tôi đã phải xây dựng tâm lý rất lâu."

"Nếu năm đó có thể vượt qua, sao bây giờ lại không thể?" Ngữ khí Tống Nghiên bình tĩnh, giống như khuyên răn, "Hay bản thân cô Ôn không tự tin?"

Ôn Lệ á khẩu không trả lời được.

Cái cô gặp trở ngại không phải là diễn xuất, mà là hình tượng.

Tống Nghiên lập tức tìm đoạn có cảnh phối hợp của nam nữ chính, rồi bảo: "Nếu em cảm thấy lo lắng thì mình diễn thử trước xem sao?"

Ôn Lệ thấy cách này cũng được.

Diễn thử trước xem thế nào, để tránh hai ngày nữa lúc quay chính thức lại bị mất mặt.

Cô đưa mắt nhìn camera trong phòng khách, đứng dậy nói: "Chúng ta về phòng ngủ diễn, tắt luôn camera đi, không cho bọn họ xem."

Nhóm nhân viên ngồi trước máy quay: "?"

Diễn thử thôi mà, có gì mà không thể cho chúng tôi xem?

Không phải lại muốn lên giường nghỉ ngơi chứ! Sao lại muốn tắt camera!

Hai người có thể suy xét đến rating một chút được không!

Nhóm nhân viên ngầm phản đối, nhưng họ không thể làm trái nguyện vọng của khách quý. Dù sao trong hợp đồng cũng đã nói rõ rồi, ekip cần tôn trọng sự riêng tư của khách quý.

Tống Nghiên đồng ý, đi theo Ôn Lệ vào phòng ngủ, tiện thể tắt luôn camera trong phòng.

Sở dĩ bốn năm trước Ôn Lệ chọn diễn bộ này vì khi đó không có nhiều phim để cô chọn, dẫu sao con người ta cũng phải kiếm sống, nên dù không phù hợp với hình tượng của mình nhưng cô vẫn quyết định diễn.

Trong khoảng thời gian hóa thành đạo trưởng người phàm, tiên tôn đã gặp được một con chồn tuyết nhỏ vừa mới tu luyện thành người ở sâu trong núi. Con chồn tuyết kia mới biến thành người nên đi lại rất khó khăn, trong lúc bước đi đã vô tình đạp trúng bẫy của thợ săn, tiên tôn tiện tay cứu nàng ra. Chồn tuyết thấy vị đạo trưởng này cốt cách thanh cao, dung mạo tuấn tú, khí chất lạnh lùng, lập tức quyết định sẽ học khí chất này, đi theo chàng.

Ban ngày thì mang hình dáng thiếu nữ, một thân lụa trắng, hai búi tóc được vấn thành búi tròn.

Khi đó Ôn Lệ còn chưa tìm được phong cách trang điểm hợp với mình, cũng không có ekip trang điểm hàng đầu theo sau. Vậy nên phong cách trang điểm trong phim lúc bấy giờ vẫn thiên về vẻ thanh thuần đáng yêu.

Ôn Lệ của bốn năm trước yêu kiều, mỏng manh trong từng cử chỉ.

Buổi tối biến về nguyên hình, toàn thân trắng như tuyết, chỉ lớn bằng một đứa trẻ sơ sinh, vừa nhẹ vừa nhỏ, nép vào lòng tiên tôn không hề mang lại chút cảm giác tồn tại.

Ngay từ đầu tiên tôn chỉ coi như nuôi sủng vật, vào lúc hoạn nạn chỉ có một mình, mỗi ngày nhìn Cửu Trùng Thiên rộng lớn như thế, có sủng vật bên người cũng khá tốt.

Cho đến một ngày nọ, chồn tuyết nhỏ bình thường hoạt bát đột nhiên xìu xuống, quỳ rạp trên mặt đất, chân sau cứ đạp mãi không ngừng, cái đuôi lông xù vểnh cao lên, tiên tôn không biết nàng bị làm sao, ngồi xổm bên cạnh nàng, sờ lông nàng.

"Mi bị làm sao đấy?"

Ngay sau đó, chồn tuyết hóa lại hình người, tiên tôn – người không hiểu tập tính của động vật sau khi nhìn thấy hình người của chồn tuyết, cuối cùng đã hiểu ra.

Cả người thiếu nữ đỏ bừng, tản ra một mùi hương nồng nàn. Cô nằm dưới đất, hai chân kẹp chặt, hơi cắn môi, nước mắt lưng tròng khiến cho người ta thấy thương xót.

Nàng động tình.

"Đạo trưởng." Chồn tuyết nhỏ giọng nói, "Ngài giúp ta một chút đi."

Nàng đi theo chàng lâu như vậy, đã sớm rời xa đồng loại. Nơi này không thể so với nhà nàng, khắp nơi đều là núi hoang hoa dại, đâu đâu cũng là tiếng chim hót, ếch kêu, ngay cả gió thổi cũng là làn gió ấm áp.

Chồn tuyết vịn vào bả vai chàng, từ từ cuốn lấy cơ thể tiên tôn, nhưng tiên tôn vẫn không có bất cứ hành động gì, chỉ nói nàng cố chịu đựng một chút.

Mắt nàng đỏ hoe hét lên: "Ta không chịu được! Ta sẽ chết mất!"

Chồn tuyết – loại động vật này, nếu không giao phối với giống đực trong thời kỳ động dục sẽ bị thổ huyết, khí không lưu thông được, rất dễ mất mạng.

"Đạo trưởng, đạo trưởng…" Nàng không ngừng gọi chàng, "Ngài giúp ta một chút đi, học giả mấy người không phải nói, cứu người là tích đức sao, ta đây đang giúp ngài tích đức đó."

Hơi thở thiếu nữ tựa hoa lan, từng hơi thở của nàng đánh thẳng vào tâm trạng căng như dây đàn của tiên tôn, từ từ khơi ngợi làn sóng ngầm trong lòng chàng.

Hành động của nàng xuất phát từ bản năng, cầu hoan cũng không có bất kỳ mục đích hay tính toán gì, chỉ là vì mạng sống, ánh mắt đơn thuần lại xen lẫn chút dục vọng không thể che dấu. Hai loại cảm xúc đan vào nhau, đối với đàn ông chính là sự cám dỗ chí mạng.

Nhưng tiên tôn không giống với đàn ông phàm trần khác, chàng một lòng vì đạo, lần này độ kiếp, cũng vì thiên hạ chúng sinh. Cho dù lý trí đang trên bờ vực nhưng vẫn tuân thủ ý niệm ban đầu của mình, nhắm mắt lạnh lùng nói: "Nếu như hôm nay mệnh ngươi tận tại đây, thì nó là số mệnh của ngươi."

Đây là lần đầu tiên đạo trưởng từ chối chồn tuyết, nhưng may chồn tuyết mạng lớn vẫn chưa chết. Sau đó bọn họ chiến tranh lạnh, khi lên núi thì một trước một sau đi lên, tiên tôn gọi nàng, nàng cũng không trả lời, nhưng vẫn luôn theo sau chàng. Chỉ cần tiên tôn quay lại nhìn nàng là nàng lập tức quay đi, hai người cứ như thế cả một tháng trời. Chàng giống như một vị cha già dẫn đứa con đi xa nhưng không biết quan tâm, chăm sóc nó như nào, nàng thì giống một đứa bé không chịu nói chuyện nhưng sẽ không đi lạc.

Đến lần thứ hai động dục, nàng biết đạo trưởng sẽ không giúp mình nên lén trốn vào trong hang động, tủi thân chờ chết.

Tiên tôn tìm nàng rất lâu, cuối cùng tìm được nàng ở trong hang động.

Nhưng chồn tuyết không cho phép chàng đến gần, chỉ nói: "Hoặc là giúp ta, không thì cách xa ta ra một chút, nếu không sau khi ta chết, cái mạng này của ta tính lên đầu ngài!"

Vị tiên tôn lạnh lùng, ít nói nổi giận kia nổi giận, kéo nàng ôm vào lòng.

"Chỉ lần này thôi!"

Sau này cũng không biết người động tình là chồn tuyết hay là tiên tôn.

Tiên tôn nói chỉ giúp nàng lần này thôi. Vì mạng sống của mình, chồn tuyết bắt đầu tìm kiếm đồng loại của mình ở khắp nơi, cuối cùng sau nửa tháng nàng đã tìm được người giống nàng, là chồn tuyết đực, cả người trắng như tuyết.

Hình người của chồn tuyết này là một thiếu niên trẻ tuổi khoảng 17-18 tuổi, xinh đẹp, mảnh khảnh, chồn tuyết thích xem mặt chồn tuyết, nàng khá hài lòng với người bạn đồng loại này.

Cuối cùng, nàng không cần vì mạng sống mà phải đau khổ cầu xin đạo trưởng giúp đỡ mỗi khi động dục nữa rồi.

Kết quả đạo trưởng lại không vui.

Suốt ngày trưng ra bộ mặt khó ở, ngăn khoảng cách giữa nàng với bạn đồng loại của nàng. Chồn tuyết rất tức giận, chỉ thẳng mặt đạo trưởng chửi: "Uổng công cho ngài là một người học đạo, không ngờ tâm địa lại độc ác như vậy! Ta chỉ "chiếm tiện nghi" của ngài một lần, vậy mà ngài lại muốn mạng của ta!"

Tiên tôn tức giận mắng nàng là chồn tuyết ngốc.---Đọc FULL tại TRUYENFULL.VN---

"Đạo sĩ thối!"

"Chồn tuyết ngốc."

"Đạo sĩ thối!"

“Chồn tuyết ngốc.”

Cứ mắng qua mắng lại như thế vài lần, mặt chồn tuyết đỏ tía tai, mặt mũi tiên tôn cũng đỏ bừng.

Mà vị “tiên tôn” trước mặt này còn chưa kịp diễn đến đoạn cãi nhau, lúc diễn đến đoạn lần đầu anh nên từ chối thì anh đã tự sửa kịch bản, tước vũ khí.

Ôn Lệ rất vất vả mới có thể gạt nỗi xấu hổ để nhập diễn, bây giờ đột nhiên không kịp phòng ngừa lại diễn ra, cảm xúc vừa về tới thực tại, rồi nghĩ đến những hành động vừa nãy của mình, tai ửng đỏ, tiếng tim đập thình thịch thình thịch.

Cô được người đàn ông ôm chặt trong lòng, nhỏ giọng oán trách: “Thầy Tống anh diễn sai rồi.”

“Ừm, xin lỗi.” Tống Nghiên thừa nhận sai lầm, thở dài rồi nói, “Anh nghĩ anh không thích hợp diễn vai đạo sĩ.”

Cô cảm thấy khó hiểu, lẩm bẩm nói: “Không đâu, diễn khá tốt mà.”

Cái biểu cảm ẩn nhẫn lại cấm dục kia, nhìn thật sự rất thật.

Cô định hỏi còn muốn tiếp tục hay không, nhưng mà người trước mắt không buông tay, cô cũng không giãy ra, mặc cho người kia ôm một hồi lâu, đến lúc thắt lưng cô bắt đầu đau mới đành chịu hỏi: “Rốt cuộc anh làm sao vậy?”

“Hả?” Giọng Tống Nghiên khàn khàn, mơ hồ nói, “Động tình thì phải.”---Đọc FULL tại TRUYENFULL.VN---

Mà lúc này, nhân viên tổ quay phim ở dưới lầu do hôm nay kết thúc giờ làm việc sớm, nên họ quyết định chỉnh sửa tư liệu quay được chiều nay cắt thành trailer.

Sau đó cho ra lò một đoạn preview ba mươi giây, ép khô giá trị con người của thầy Tống và cô Ôn.

— — — — —

Chương 23

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Mượn cớ động tình là điều mà Ôn Lệ không thể ngờ đến.

Thậm chí cô có chút không phân biệt rõ được, rốt cuộc do anh nhập diễn quá sâu, nói diễn là diễn, là những lời diễn mà "Tiên tôn" muốn nói với "Chồn Tuyết", hay lời của Tống Nghiên muốn nói với Ôn Lệ.

Bất kể nó thuộc tình huống nào thì đều chứng tỏ cho việc người này không tự chủ được, ngay cả khi đang trong trạng thái làm việc.

Trong lòng Ôn Lệ không hề thích chuyện này.

"Bình thường ở phim trường anh có hay đột ngột thế này không?"

Ôn Lệ bị anh đè nửa ngồi nửa nằm trên giường, nhưng cô kiên quyết không nằm xuống, chống khuỷnh tay xuống giường, miễn cưỡng đỡ được lực đạo Tống Nghiên đè trên người cô.

Giọng nói khàn khàn khi nãy bỗng nhiên trở nên rõ ràng, không mặn không nhạt giải thích: "Anh chưa từng diễn mấy kịch bản kiểu này."

Nội dung nghiêm túc đứng đắn thì không có nhiều, gần như mỗi tập chỉ có nam nữ chính vặn vẹo này nọ, con chồn tuyết kia cứ như qua tám trăm kiếp chưa gặp được đàn ông, mỗi ngày dính chặt lấy nam chính, hết làm nũng lại tỏ vẻ đáng thương, thử nhìn xem ánh mắt khi nhìn nam chính có bao nhiêu sự mê mẩn, yêu thích đến mức nào.

Lại nhìn đến người đang ở trước mắt đây.

Là người yêu cầu đóng thử trước rồi nhoáng cái bày ra vẻ mặt không tình nguyện miễn cưỡng diễn.

Ôn Lệ cảm thấy anh đang cười nhạo cô, dù sao thì cô phải dựa vào mấy loại kịch bản tình yêu thần tượng như này để bắt đầu nổi tiếng.

Đúng, anh chưa từng diễn.

Mấy cái anh diễn nào là chính nghĩa quốc gia, lòng yêu tổ quốc, tội phạm, mấy kịch bản lớn lao vĩ đại đó không có liên quan gì đến tình yêu các thứ.

"Vậy anh chọn bộ phim này làm gì? Nói trắng ra không phải anh thích xem mấy phim kiểu nội dung tình yêu như này hay sao?!!" Ôn Lệ không hề nể nang châm chọc rồi phản bác, "Huống chi chúng ta đều có sự chuyện nghiệp được rèn luyện hằng ngày, khi đạo diễn hô cut phì phải thoát ly khỏi nhân vật đang diễn, không thì anh cho rằng năm đó kịch bản này được duyệt qua thế nào? Anh cho rằng ai cũng như anh chắc? Ỷ vào việc mình đang diễn chiếm tiện nghi người khác!!"

Cô xổ ra một tràng liên tục, nhưng chỉ thấy ánh mắt thản nhiên của Tống Nghiên.

"Vậy bây giờ không có đạo diễn ở đây hô cut, anh có thể tiếp tục không?"

Ôn Lệ lại bị anh chặn họng.

Tại sao có cảm giác trọng tâm chú ý của anh và cô hoàn toàn không giống nhau?

Nhưng thật ra Tống Nghiên hỏi câu này không có ý muốn hỏi ý kiến của cô thật, mà chỉ là muốn lợi dụng lúc cô đang dại ra hoảng hốt cắn nhẹ hÔn Lện môi cô.

Sau một lúc lâu, Ôn Lệ nghiêng đầu, miệng nhỏ thở gấp.

Một lần nữa cầm bị véo quay lại, bị cướp đoạt không thể thực hiện trạng thái hô hấp.

Trọng lượng đang đè trên người càng ép xuống càng nặng rõ ràng, giữa chừng anh tách ra mấy giây, chống người dậy đi đến tủ đầu giường tìm đồ vật nào đó.

Ôn Lệ lặng lẽ mở một con mắt, nhìn thấy chỗ tóc ngắn trên trán anh bị mồ hôi làm ướt nhẹp, đôi môi mím chặt, yết hầu lăn lộn.

Gói đồ có hơi khó xé, cô nghe thấy tiếng 'hừ' của anh, không kiên nhẫn dùng răng cắn mở.

Trong lúc hai hơi thở hỗn loạn hòa quyện vào nhau, mùi hương dịu nhẹ trên người Tống Nghiên hòa cùng hương quýt ngọt ngào ấm áp trên người Ôn Lệ dần dần dung hòa tan thành khí lạnh lan tỏa đậm đặc trong không khí.

Rõ ràng mùa xuân đã qua đi, nhưng anh Tam Lực vẫn phải hiến lương thực cho Tống Mỹ Nhân.

Nhớ lại lần đầu tiên hiến lương là khi nào?

Hình như là hai tháng sau khi kết hôn, hai người được mời đi tham gia tiệc rượu truyền thông, uống có hơi nhiều, lái xe đưa bọn họ về nhà.

Khi đó không quen biết, ở trong mắt Ôn Lệ, Tống Nghiên vẫn là đàn anh ít lời ăn nói thận trong khi còn ở trường cấp ba.

Lịch trình làm việc của hai người linh tinh, cả hai ngầm hiểu đối phương không có ở nhà nên đến phòng ngủ chính ngủ, bởi vậy mới nói hai người không ai có ý thức tự giác sang giường dành cho khách nằm.

Rất xấu hổ.

Thật ra say rượu làm loạn không tính, có thể tính là loạn vì động cơ vốn không thuần khiết.

Chắc do Ôn Lệ không thành thật trước, lúc ngủ trở mình lấy cái, trong lúc vô tình cơ thể mềm mại đụng phải Tống Nghiên.

Sau đó Tống Nghiên đánh thức cô, hơi thở phả ra từ miệng nồng nặc mùi rượu, hỏi cô có thể không.

Dưới ánh trăng sáng trong như nước, khuôn mặt không thể bắt bẻ trước màn ảnh cứ như vậy trong lúc cô không phòng bị, phóng đại mấy lần hiện ra ở trước mắt.

Thật ra con người không hề cao thượng như những gì mình nghĩ.

Ít nhất dưới tình huống đó.

Sau trong lúc mơ mơ màng màng cô nghe được, lúc thở gấp Tống Nghiên gọi cô một tiếng: "Đàn em."

Ôn Lệ không tránh được nghĩ đến trước kia.

Bách Sâm là người giới thiệu bọn họ quen biết nhau.

Bách Sâm nói với Ôn Lệ, đây là anh em của anh, Tống Nghiên.

Tiếp đó Bách Sâm giới thiệu cô với Tống Nghiên, lúc đầu anh ấy định giới thiệu tên nhưng không biết tại sao tự nhiên muốn chọc cho Ôn Lệ tức nên mới cố ý giới thiệu với anh đây là vợ chưa cưới của mình.

Ôn Lệ cực kỳ chán ghét việc bị các bậc trưởng bối sắp đặt cho cái cọc gọi là hôn nhân phong kiến, càng ghét việc phải có quan hệ đó với người lớn lên từ nhỏ với mình như Bách Sâm, lập tức tức giận, giẫm chân lên giày chơi bóng của anh ấy.

Mà lúc đó Tống Nghiên không có phản ứng gì, thản nhiên ừm một tiếng.

Ôn Lệ nhìn nam sinh trước mặt có khí chất hoàn toàn khác Bách Sâm, cô nhìn thấy sự bình tĩnh trong ánh mắt anh, nhìn ra được hình như anh không thích mình lắm.

Từ nhỏ đến lớn cô thuộc dạng con gái có bụng dạ cao thâm, nếu anh đã không thích mình thì cô không có hứng thú giao tiếp với anh.

Cuộc đời đúng là vô thường.

“Thầy Tống.”

Người đàn ông bên cạnh lên tiếng: “Hử?”

“Anh đã không thích bộ phim này của tôi, tại sao muốn chọn bộ này?”

“Không phải không thích.” Tống Nghiên nói, “Nếu không thích sẽ không chọn nó.”

“Cái gì? Anh rất thích bộ phim?”

Cô không thích, thậm chí cảm thấy kỹ thuật diễn mình cống hiến cho bộ phim là lịch sử đen tối, không ngờ anh sẽ thích.

Mỗi ngày chỉ biết nắm tay áo nam chính tỏ vẻ đáng thương làm nũng, mỗi khi tủi thân lại dùng đôi mắt tội nghiệp lấp lánh ánh nước nhìn nam chính, rõ là yêu tinh tu hành trăm năm mới đúng, rồi cứ như không có xương không có đầu óc, mỗi ngày không phải như người yếu cần ôm thì cần cõng.

Không thể hiện ra được ít nào dáng vẻ cao quý, lạnh lùng, khí phách của bản thân cô.

“Ừm, thích.”

Ôn Lệ xùy một tiếng, buồn cười: “Không ngờ anh đường đường là đàn ông mà đi thích mấy kiểu tình yêu như thế.”

“Có người quy định đàn ông không thể thích không?”

“Đúng là không có.” Ôn Lệ hỏi anh tiếp, “Anh thích thế sao không tự mình đi diễn đi? Cứ chọn mấy cái kịch bản thâm cừu đại hận làm gì?”

“Mấy cái kịch bản tìm anh toàn thù hận các thứ, anh còn cách nào khác?” Tống Nghiên nhắm mắt, đè thấp giọng nói, “Anh thấy trong tay cô Ôn có nhiều kịch bản lắm mà chưa từng giới thiệu cho anh bao giờ.”

“Gì cơ?” Ôn Lệ không biết có phải đầu óc anh thích việc đùa giỡn hay không, “Anh muốn quay cần tôi giới thiệu? Anh chỉ cần nói hai câu trong vòng bạn bè, tôi đảm bảo ngày mai có ít nhất hai mươi kịch bản được mang đến trước mặt anh.”

Tống Nghiên cười cười: “Không đến mức hai mươi cái đâu.”

Ôn Lệ tò mò hỏi thử: “Thế có bao nhiêu cái?”

Ôn Lệ mở to mắt, hiếm khi hỏi anh chuyện công việc.

Tống Nghiên dịu giọng trả lời: “Không nhiều, chắc khoảng ba bốn cái thôi.” Nói đến đây anh quay đầu, chớp chớp mắt, tự nhiên nhéo nhéo mặt cô, “Nhưng mà nhờ phúc của cô Ôn, gần đây có một kịch bản khá ổn tìm đến cửa.”

Ôn Lệ ngơ ngác: “Có ý gì?”

“Là một kịch bản dân quốc, thể loại gián điệp chiến tranh.”

“Ừ, thế nó liên quan gì đến tôi?”

“Bởi vì đạo diễn đã xem chương trình chúng ta quay ở Tinh Thành nên liên hệ với người đại diện của anh.” Tống Nghiên nhìn vẻ mặt mê man của cô, tự nhiên thấy hoang mang theo, “Người đại diện không nói cho em nghe chuyện kịch bản này à?”

Ôn Lệ lắc đầu: “Không có mà.”

Từ trước đến nay cô không dám tiếp xúc với kịch bản phim điện ảnh, một là gánh vác không nổi phòng bán vé, hai nữa là giữa phim điện ảnh và phim truyền hình có một vách ngăn, có người dù có kỹ thuật diễn rất giỏi trong phim điện ảnh khi hạ phàm xuống đóng phim truyền hình còn có thể bị lật xe, huống chi cô chỉ chuyên đóng ở mảng phim truyền hình.

Trong thời đại internet bùng nổ, mặc dù phim truyền hình và phim điện ảnh bây giờ không còn phân biệt rạch ròi như nhiều năm về trước, nhưng

đối với những người làm trong giới giải trí mà nói, hai mảng phim này kiểu gì vẫn có sự chênh lệch nhất định.

Thật ra nghệ thuật chẳng phải phân chia thành ba bảy nhiều loại, nhưng người ta cứ thích tự mình phân chia mọi thứ xung quanh thành nhiều loại khác nhau.

Tống Nghiên hơi nheo mắt.

"Ngày mai tôi sẽ hỏi chị Đan." Ôn Lệ không để ý đến việc này lắm, "Anh nói đạo diễn xem chương trình kia của chúng ta, là cái đoạn mà mình diễn lại một đoạn ngắn các tác phẩm điện ảnh và truyền hình kinh điển đấy á? Phần mặc trang phục dân quốc đó?"

Tống Nghiên gật đầu: "Có điều nói đúng ra là vì bức ảnh chụp được đăng kia."

"Bức nào?"

"Nghe đạo diễn nói, hình như ông ấy nhìn thấy trên Weibo."

Bấy giờ Ôn Lệ với tay lấy điện thoại để tìm, cô nhập tên mình và Tống Nghiên trên thanh tìm kiếm, đằng sau thêm hai từ mấu chốt 'dân quốc'.

Là bức ảnh chụp ở trong phòng hóa trang, lúc đó thợ chụp ảnh vừa thấy cô và Tống Nghiên thay trang phục và trang điểm hương dân quốc xong, nhất thời hứng khởi chụp cho bọn họ bức hình.

Bức ảnh do một blogger đăng lên.

Những bức ảnh dân quốc xưa:

"Hôm nay bức ảnh này không phải là ảnh cũ. Nhưng nó khiến tôi có cảm giác quay về cái thời sắc đẹp phù hoa, về những thời đại suy tàn thối nát."

"Cả đời này anh thất bại liên miên, ba năm dân quốc không đợi được một trận mưa, không đợi được một câu em yêu anh" ——- <<Mộng cũ

1913>>

Ảnh đính kèm là bức ảnh chụp chung của Tống Nghiên và Ôn Lệ, trong ảnh cố ý chỉnh sửa chất lượng ảnh trở nên cũ kỹ hơn, dùng bản trắng đen, thấp thoáng thêm tý ánh vàng vàng, hệt như bức ảnh này được chụp trong khung cảnh hơn trăm năm trước vào những năm chiến tranh kéo dài không dứt.

Trong ảnh người đàn ông mặc quân trang và người nữ mặc bộ sườn xám đứng sóng vai nhau, ngoại hình rất đẹp, khí chất xuất chúng, người đàn ông có phong thái mạnh mẽ kiên cường, người con gái tươi cười dịu dàng.

Bài Weibo này ước chừng có khoảng tám triệu lượt share, không có fan cày số liệu, dùng từng nick clone chuyển phát đến mười mấy hai mươi lượt, ban đầu được các nick lớn có tick V chia sẻ, sau đó người qua đường chia sẻ lại tiếp, tốc độ truyền đi rất rộng.

[Sau khi tôi thấy tấm ảnh vợ chồng dân quốc này phản ứng đầu tiên là thấy họ giống Tống Nghiên và Ôn Lệ, không ngờ đúng là bọn họ???]

[Trừ câu nói quá tuyệt thì tôi không thể nói được câu thứ hai nào khác]

[Từ nay về sau, tất cả các tiểu thuyết dân quốc mà tôi đọc đã có mặt nhân vật chính rồi]

[Mẹ ơi, fan đâu, fan đâu, fan đi đâu hết rồi? Bình thường mấy blogger nhanh nhạy lắm cơ mà, hôm nay có chuyện gì thế! Nhanh tay chuyển đến cho chính chủ nhà mấy bạn xem đi, tăng độ hot lên, người qua đường chúng tôi còn muốn xem bọn họ hợp tác trong bộ phim dân quốc đấy! @Fan Tống Nghiên và Ôn Lệ]

Ôn Lệ dán mắt vào tấm ảnh kia một lúc lâu.

Cô quyết định lần này phải tranh thủ một chút, hỏi chị Đan xem chị ấy có gửi xót kịch bản nào không.

“Đẹp lắm à?” Tống Nghiên khẽ hỏi: “Nhìn lâu như thế.”

Ôn Lệ nhìn chằm chằm Tống Nghiên anh tuấn cao lớn trong ảnh, ừ một tiếng: “Tôi quá đẹp!”

–

Bức ảnh dân quốc kia hót hòn họt trên Weibo nửa tháng, Thế Gian Có Người bên này gặp phiền phức.

Nguyên nhân chính là do bộ phim Tống Nghiên đã chọn – bộ tiên hiệp bốn năm trước mà Ôn Lệ đóng. Đặt trong điều kiện xét duyệt của bốn năm trước, nó còn có thể yên ổn phát sóng đến hết trên nền tảng webcast* mà không gặp bất cứ vấn đề gì, nhưng đặt trong điều kiện xét duyệt của bốn năm sau, bộ phim kia đã bị cắt bớt đi gần hết, bị gỡ xuống xong lại được tải lên, cuối cùng mới miễn cưỡng sống đến được ngày hôm nay.

(*)Webcast là một hình thức trình chiếu truyền thông qua Internet bằng cách sử dụng công nghệ truyền phát trực tiếp (streaming media) để phân phối một nguồn nội dung cho nhiều người nghe / người xem đồng thời. Một webcast có thể được phân phối trực tiếp hoặc theo yêu cầu. Về cơ bản, webcasting là “phát sóng” (broadcasting) qua Internet. [Nguồn: Wikipedia]

Vậy nên trong tập ba của Thế Gian Có Người, màn biểu diễn nhỏ liên quan đến bộ tiên hiệp này đã bị gạt bỏ một cách tàn nhẫn và được yêu cầu phải cắt bỏ đi.

Ekip chương trình chỉ có thể xóa bỏ nó.

Quả nhiên, khi trailer vừa được tung ra, các fan đã phát hiện ra liền, các khách mời khác đều diễn hai bộ, chia ra chọn từ tác phẩm của chồng một bộ, của vợ một bộ, chỉ có Muối là đóng một bộ, đã thế lại còn là thể loại phim đối đầu nhau.

[???]

[Các khách mời khác thể hiện tình yêu nam nữ, tại sao đến Muối của chúng tôi là tình anh em?]

[Chương trình của mấy người nên đổi tên thành Thế Gian Có Anh Em đi]

[Các khách mời khác đều ôm ấp hôn hít nhau, tại sao đến nhà của chúng tôi lại thành chĩa súng lục vào nhau!!!!]

[Tôi muốn xem bọn họ hôn nhau! Bọn họ ôm nhau! Bọn họ thân mật! Bọn họ dính nhau!]

Vì thế chương trình không dám lên tiếng, chỉ có thể thầm thông báo cho cô Ôn và thầy Tống, lúc livestream phải đề cập đến nó một chút, không phải do ekip không cho lên sóng, mà do khâu xét duyệt quá nghiêm, bọn họ không có biện pháp nào. Mong các fan tập trung sức lực mắng khâu xét duyệt, đừng đổ oan cho chương trình.

Khi biết lịch sử đen tối nóng mắt kia của mình sẽ không được phát sóng, Ôn Lệ lập tức thở phào nhẹ nhõm, quả quyết đồng ý.

Lúc màn đêm đang dần buông xuống, ekip chương trình còn tiện thể tung ra một đoạn trailer ngắn khoảng 30 giây của vợ chồng Muối, nhằm xoa dịu các fan CP Muối.

Ôn Lệ và Tống Nghiên không hề hay biết việc này. Theo sự sắp xếp của chương trình, hai hôm trước khi đến buổi lễ từ thiện, vì để hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng trong tập ba nên họ đã livestream ở nhà.

Ôn Lệ: "Chào buổi tối mọi người."

Tống Nghiên: "Chào buổi tối."

Số lượng người vào xem livestream tăng lên vèo vèo.

[Hai người live cùng nhau!!! Em đợi được ngày này rồi!!!]

[Lần này không phải nhờ một mình Tam Lực buôn bán nữa rồi]

[Mỹ Nhân Tam Lực Mỹ Nhân Tam Lực Mỹ Nhân Tam Lực Mỹ Nhân Tam Lực Mỹ Nhân Tam Lực]

Lần trước chỉ có mỗi Ôn Lệ livestream, vì vậy người đọc danh sách những fan tặng quà chỉ có mình cô, lần này có thêm Tống Nghiên, cô chọc cánh tay Tống Nghiên, dặn dò anh: "Thầy Tống, nhớ cảm ơn những fan tặng quà."

Những món quà nhận được này sẽ được nền tảng chiết khấu rồi đưa đi quyên góp cho các tổ chức từ thiện, Tống Nghiên chắc chắn sẽ phối hợp.

"Cảm ơn…" Tống Nghiên híp mắt nhìn ID fan, ngữ khí vui vẻ, "'Mỹ Nhân Tam Lực một đêm mấy lần' đã tặng một trăm cái tàu ngầm, đây là chuyện riêng tư, tôi không tiện trả lời, xin lỗi bạn."

Hai mắt Ôn Lệ tối sầm lại, fan này lại tới nữa rồi!

Người xem livestream ai cũng ngây người, lần trước Ôn Lệ sống chết không chịu đọc cái ID hổ báo này, không ngờ Tống Nghiên độc nó mà mặt không biến sắc, đã thế còn trả lời.

[?????]

[Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha cứ như hai chị em nói chuyện với nhau ý]

[Cảm ơn cảm ơn cảm ơn ship đúng rồi ship đúng rồi]

[Tốt lắm, em đã bắt đầu tự suy diễn]

[Mé hóa ra bọn họ sẽ làm vậy!!! Đây không phải là mơ đó chứ!!!!"---Đọc FULL tại TRUYENFULL.VN---

Ôn Lệ: "…"

Cô nghiêng đầu nhìn Tống Nghiên, trịnh trọng nói: "Thầy Tống, lần sau không cần đọc mấy ID nguy hiểm như vậy đâu, cẩn thận phòng livestream bị đóng đấy."

Tống Nghiên nhướng mày: “Thật không?”

[Không đâu không đâu không đâu không phải đâu]

[Mỹ Nhân anh đừng để ý chị ấy, chị ấy ngại đấy]

[Tam Lực chị bảo thủ là việc của chị nhưng mong chị đừng cướp đoạt niềm vui 18+ của fan OK?]

[Muốn làm gì muốn gì hả, có thể suy nghĩ trong sáng lên được không?” Ôn Lệ bắt đầu ẩm ĩ với fan, “Mấy bạn bao nhiêu tuổi rồi? Đã trưởng thành chưa? Sao lại nói chuyện như vậy?”

[Tâm nguyện duy nhất của người mẹ già này là trước năm tám mươi tuổi được nhìn thấy hai người hôn nhau]

[Trước mặt người bà tám mươi tuổi của bạn, bạn có dám làm không! Làm tình!]

[Mười sáu! Sao nào! Có ý kiến gì sao?]

[18+ là không tích cực, suy nghĩ có vấn đề]

Tống Nghiên cười vui vẻ, chống cằm, cong mắt, yên lặng ngồi bên cạnh nghe Ôn Lệ cãi nhau với sóng comment.---Đọc FULL tại TRUYENFULL.VN---

Cho đến lúc có một comment đứng đắn xuất hiện.

[Mỹ Nhân Tam Lực hai người đã xem đoạn trailer ba mươi giây mà chương trình vừa đăng lên Weibo chưa?”

Comment trong sáng này xuất hiện trong một loạt các comment đen tối trông mới thuần khiết làm sao, vậy nên Ôn Lệ đã nhanh chóng chú ý đến.

[Vẫn chưa xem, vừa mới đăng à?]

[Đúng, đúng, đúng, giờ hai người mau đi xem đi]---Đọc FULL tại TRUYENFULL.VN---

[Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha hai người mau đi xem đi!!!!!!]

[Cắt chỉnh video cực kỳ tốt luôn]

Ôn Lệ nhớ lại một chút, cảm thấy nội dung quay ở nhà mấy hôm nay không có gì đặc sắc, quay đầu hỏi ý kiến Tống Nghiên: "Anh có xem không?"

Tống Nghiên gật đầu: "Xem đi."

Vì vậy Ôn Lệ lấy điện thoại ra, định sẽ ngồi đối diện với màn hình livestream xem để reaction luôn.

Hai người cúi đầu nhìn điện thoại, hoàn toàn không biết sóng comment ở màn hình phụ đã thay đổi.

[Đến rồi, đến rồi, cảnh báo sắp đội quần rồi ha ha ha ha ha ha ha]---Đọc FULL tại TRUYENFULL.VN---

[Chị em mấy người xấu thật đấy nhưng mà tui thích a ha ha ha ha ha ha]

[Chuẩn bị đến cảnh Muối chết vì xấu hổ —- ting ting]

———

Chương 24

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lần livestream này không giống với lần trước, vì đây là lần đầu tiên hai người họ cùng nhau live. Việc tuyên truyền trước khi lên sóng cũng được thực hiện rất tốt, thiết bị livestream có độ phân giải cao, chẳng những chuẩn bị thêm mấy camera để tiện thay đổi góc quay, mà còn có nhân viên phụ trách đứng bên cạnh nhắc nhở.

Ở góc mà khán giả không nhìn thấy, phía sau ống kính, phải có ít nhất mười mấy nhân viên đang tất bật ngược xuôi.

Chỉ trong chốc lát màn hình livestream đã được chia ra làm hai phần, rất giống với các streamer game, chia ra làm màn hình chính và màn hình phụ. Màn hình lớn ở giữa để phát trailer, màn hình nhỏ góc dưới bên phải là hình ảnh đang livestream.

Mở đầu trailer là một loạt các comment lướt qua.

[Trailer của Muối có đúng 30 giây, để con số này là muốn oánh lộn đúng không, mấy người có gan làm dài hơn một chút không?]

[Tuy em biết cô đọng là tinh hoa, nhưng mấy người cũng không thể rút ngắn như đi pha cà phê như vậy được]

[Mọi người trong động cứ bình tĩnh trước đã, biết đâu trailer nhà chúng ta ngắn nhưng lại chất lượng]

[Không thể vừa dài vừa chất lượng được à]

Trong đó còn có không ít comment lướt từ trái qua của phòng livestream "Tính trà trộn vào trong đó".

Đây là lần đầu tiên Ôn Lệ và Tống Nghiên reaction trailer của mình, lúc này họ vẫn chưa phát hiện tính nghiêm trọng của sự việc. Tuy vừa cãi nhau

với khu bình luận xong nhưng nét mặt hai người vẫn rất bình tĩnh, thậm chí Ôn Lệ còn chuẩn bị một ly nước để uống khi xem trailer.

Một dòng chữ xuất hiện ở giữa trailer.

"Những lúc nhàn rỗi của bạn khi ở nhà:"

Màn hình lập tức chuyển sang một vài gif meme được lưu truyền rộng rãi trên mạng, là hình con cá mặn nằm ườn ra, chơi game, ăn vặt, rúc trong chăn.

[Quá giống luôn]

[Giống quá trời, nó khiến tôi cảm thấy khó chịu muốn đi báo cáo ghê]

[Ultr, còn nói nữa là tui nghi đang ám chỉ tui mất]

Sau đó, nhạc nền nhanh chóng chuyển sang một giai điệu vui tươi hơn.

"Những lúc nhàn rỗi của vợ chồng Muối khi nghỉ ở nhà:"

"Cùng nhau chiêm ngưỡng khi rảnh Tam Lực sẽ làm gì trước nào:"

Trên màn hình xuất hiện hình ảnh Ôn Lệ nằm trên giường chơi điện thoại theo hình chữ đại (大). Vẻ mặt Ôn Lệ bối rối, động tác uống nước đã dừng lại.

Có điều, cô vẫn có tính tự giác của một sao nữ, nằm được một lúc thì nâng hai chân lên bắt đầu tập bài tập vận động đạp xe trên không tại chỗ.

[Cừ thật đấy, thì ra đây chính sự khác biệt giữa tui và ngôi sao]

[Mi: Ngày nghỉ nằm trên giường chơi điện thoại. Sao nữ: Ngày nghỉ nằm trên giường chơi điện thoại nhưng không quên bài tập giảm mỡ chân]

Nằm được một lúc, Ôn Lệ ngồi dậy, duỗi thẳng chân, giơ cánh tay lên thực hiện một vài lần bài tập căng cơ.

Lúc này điện thoại đối diện với với camera.

Phụ đề: "Chúng ta cùng xem thử xem cô sao nữ này đang xem gì vào ngày nghỉ nào. Ống kính zoom ——"

Màn hình điện thoại được phóng to lên. Ôn Lệ đang xem đoạn focus cam của mình, xem đi xem lại, hành động này lặp đi lặp lại không ngừng.

"Hi hi hi ha ha ha."

Sau đó mãn nguyện ngã xuống giường, bật ra một tiếng cười cực kỳ tự luyến, làm ra vẻ chống cằm rồi cảm thán: "Chỉ một chữ thôi, tuyệt."

[Chưa từng gặp người nào tự luyến như vậy]

[Cmn 'tuyệt' ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha]

[Vậy ở mấy cuộc phỏng vấn trước, chị nói chị không biết mình hút fan ở điểm nào, vchhh đó đều là khoe ngầm à]

[Tam Lực: Cùng là lần đầu được làm người, sao bà đây đẹp dữ vậy]

Các nhân viên đứng bên cạnh ai ai cũng cười trộm, trong ống kính livestream, Ôn Lệ ở góc phải bên dưới của màn hình đã liếc nhìn qua.

Được một vài giây, màn hình chuyển từ Ôn Lệ sang Tống Nghiên.

Tống Nghiên đã cảm thấy có điều gì đó không ổn ngay từ khi ống kính zoom vào màn hình điện thoại của Ôn Lệ, hàm dưới siết chặt, đến lúc người trên màn hình chuyển thành anh, quả nhiên, anh đoán đúng rồi.

"Giờ chúng ta lại cùng nhau ghé xem cuộc sống nhàn rỗi của Tống Mỹ Nhân nào:"

Tống Nghiên không bộc lộ cảm xúc ra ngoài giống như Ôn Lệ, sợ người xem không hiểu, người viết phụ đề còn tận tâm bổ sung thêm một đoạn thuyết minh trên màn hình.

“1, Xem video focus cam tuyệt vời của vợ”

“2, Xem một lần không đủ, xem đi xem lại video focus cam thần thánh của vợ”

“3, Like những bình luận khen vợ mình, nhân tiện theo dõi mấy người để lại bình luận khiến vợ mình xấu hổ”

“4, Báo cáo toàn bộ bình luận có ý định cướp vợ mình”

Tống Nghiên: “…”

[Đã đổ đứ đừ người ta rồi, yêu rồi yêu rồi]

[Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha sao mấy người biên tập hậu kỳ hiểu dữ vậy ta!!!]

[Em là em nghi ngờ người bên hậu kỳ là fan CP cứng của Muối]

[Các chị em để tôi đưa trailer xịn xò của Thế Gian lên kênh thế giới!!!]

[Fan CP trước khi Muối tham gia Thế Gian: Đói muốn chết. Fan CP sau khi Muối tham gia Thế Gian: Ngọt chết người]

[Rất thích kiểu trailer khiến cho chính chủ nghĩ đến là thấy xấu hổ muốn độn thổ như này]

[Lần đầu thấy hai người họ xấu hổ như thế ha ha ha ha ha ha ha]

Trong màn hình reaction, vẻ mặt Tống Nghiên và Ôn Lệ cứng đờ.

Ôn Lệ thở dài liên tục.

Tống Nghiên không ngừng day day ấn đường, vẻ mặt bối rối, xấu hổ đến nỗi chỉ có thể gượng cười vài tiếng.

Vì thấy được vẻ mặt bị phóng đại của hai người trên màn hình, nhân viên phụ trách điều chỉnh camera để livestream không nhịn được bật cười

một tiếng.

Mà tiếng cười này lại giống như đất bằng nổi sóng, sau đó tất cả các nhân viên trong phòng đều bật cười.

Sau khi phát hết ba mươi giây trailer, màn hình chính được chuyển về phòng livestream.

Quà được tặng hết đợt này đến đợt khác, vì để dời sự chú ý Ôn Lệ đành phải đọc danh sách quà tặng.

Cô đọc được mấy cái ID có ý trào phúng cực mạnh, ví dụ như "Đầu vịt, dáng vẻ tự luyến của chị đã thành công thu hút em", "Tam Lực cười lớn" hoặc là "Tự luyến, si mê một đôi trời sinh", cuối cùng không chịu được nữa, lên tiếng uy hiếp: "Mấy tên ID quái lạ này trực tiếp cấm ngôn hết."

Ở giữa khu bình luận, có một comment rất kiêu ngạo "Chị cấm ông đây á, ông đây không sợ đâu, ông đây còn có nick phụ cơ", còn có "?? Đây là thái độ của chị với fan của mình à, thật khiến cho người ta đau lòng". Ôn Lệ ném nhiệm vụ cảm ơn này cho Văn Văn đang cười sặc sụa tới nỗi đỏ mặt tía tai ở bên cạnh.

Khu bình luận lại bắt đầu sôi nổi, nhân viên nhắc nhở bọn họ nhớ phải trả lời thắc mắc: Vì sao chỉ có một đoạn phim ngắn trong trailer của hai người họ.

"Bộ phim thầy Tống chọn không được thông qua." Ôn Lệ giải thích, "Vậy nên đoạn đấy bị cắt đi rồi."

[???]

[Hả, Tam Lực từng giấu chúng ta đi đóng bộ phim nào thuộc thể loại đó à?]

[Fan mới cầu tài nguyên]

[Tam Lực, mama chưa cho con đủ tiền hay sao mà lại đi đóng thể loại đấy!]

[Bỏ đi, tức giận cũng vô dụng, cho mama xem một chút, mama sẽ miễn cưỡng tha thứ cho con]

Ôn Lệ: "…"

Giọng cô hơi cáu kỉnh: "Là 'Chín ngọn đèn vỡ', tôi là một diễn viên đứng đắn nhá."

[Là bộ chồn tuyết ấy hả?]

[Em xem phim đấy xong lọt hố luôn, tiếc là về sau Tam Lực không nhận mấy kiểu nhân vật như thế nữa huhuhu"

[Em vẫn còn lưu cái gif lúc Tam Lực làm nũng với nam chính, siêu đáng yêu luôn!]

[Trong một cuộc phỏng vấn, Tam Lực bảo mình không giỏi diễn mấy kiểu nhân vật như thế. Trước đây vì không có quyền lựa chọn, rồi về sau được quyền lựa chọn nên chị ấy chưa từng nghĩ đến việc nhận kiểu nhân vật này nữa]

[Sao Mỹ Nhân lại thích bộ đó ta? Thật ra em cảm thấy cốt truyện của bộ đó không mấy đặc sắc trong những bộ Tam Lực từng tham gia = =]

[Một fan trai "thẳng" cho hay: Có nhiều người đàn ông bề ngoài trông thì lạnh lùng, nhưng thực ra trong lòng lại rất thích Tiểu Đà Tinh]

Sau khi trả lời thêm một vài câu hỏi, cũng đã đến giờ kết thúc buổi livestream, các nhân viên tính dọn dẹp lại đồ đạc rồi tan làm.

Văn Văn tốt bụng nhắc nhở hai người họ: "Chị, thầy Tống, nếu hai người cảm thấy xấu hổ thì tốt nhất hôm nay đừng xem hot search trên Weibo."

"…"

“…”

Khả năng tự chủ của Tống Nghiên khá tốt, nói không xem sẽ không xem, chỉ có Ôn Lệ không kìm được. Đến lúc sắp đi ngủ, không thể chịu được nữa, cô lén lút mở Weibo lên xem, cô bỏ qua phân đoạn của mình, chỉ xem đoạn khiến cho Tống Nghiên thấy ngượng ngùng.

Tống Nghiên làm một loạt các hành động ấn like, báo cáo bình luận dưới video focus cam của cô. Tuy ekip đã che mã của các ID này nhưng lại không thể ngăn được chính chủ “ra mặt”.

Trong bài đăng mới nhất của Tống Nghiên trên Weibo, có một bình luận ngắn ngủi trong vòng một giờ nhảy vọt lên đứng đầu khu bình luận

Thân sinh Tam Lực Là Vợ Tôi: [Bình luận bị báo cáo là của tôi nhưng tôi không nghĩ mình mất nick theo cách này [khóc]]

Dưới bình luận này có hơn 8000 bình luận trả lời.

[Ha ha ha ha ha ha người anh em ngạc nhiên không?]

[Ấy huynh đệ này, chú dùng tài khoản này đến đây để lại lời nhắn mà không sợ bị chặn à?]

[Hiểu rồi giờ ai mà muốn nhận được sự chú ý từ Mỹ Nhân thì cứ tranh giành vợ anh ấy là được]

Mà bên dưới video focus cam, những bình luận được Tống Nghiên like xuất hiện trong video trailer và phòng phát trực tiếp hôm nay đều được các fan đến nhà hỏi thăm.

Mặc dù rất xấu hổ nhưng Ôn Lệ cảm thấy đây là cơ hội tốt để trêu đùa Tống Nghiên, nếu như bỏ qua cơ hội này, không biết phải đợi đến khi nào mới có nữa.

Cô giơ chân đá đá Tống Nghiên ngủ bên cạnh.

Tống Nghiên quay lưng về phía cô, trầm giọng hỏi: “Chuyện gì?”

“Không phải anh nói mình không nhìn thấy hotsearch hay sao?”

“Anh có nói à?”

“Hôm đó trước khi xuống tầng nhận phỏng vấn, ở cửa thang máy tôi đã hỏi anh đấy.” Ôn Lệ nhướn mày, “Muốn chơi trò mất trí nhớ với tôi?”

Tống Nghiên nghiêng người mở mắt, bình tĩnh nhìn cô: “Anh chưa từng nói, chỉ hỏi em hotsearch gì, một ngày Weibo có bao nhiêu cái hotsearch, làm sao mà anh biết được em đang muốn nói đến cái nào.”

Ôn Lệ ngẩn người.

Đột nhiên Tống Nghiên cong môi, hỏi lại: “Đừng nói lúc ấy em muốn cho anh xem hotsearch về focus cam của em đấy nhé? Sao nào, ngại nói?”

Ôn Lệ há mồm, lúng túng mấy giây, vốn muốn trêu đùa Tống Nghiên, ai biết được miệng lưỡi anh lại xảo quyệt như vậy, nói sạo đủ các thể loại, thế mà có thể nói đến mức khiến mình mơ mơ màng màng luôn.

Tống Nghiên thấy cô nửa ngày không nói câu nào, quay đầu tiếp tục ngủ.

Không được, không thể nhận thua thế được.

Cô dứt khoát không tranh cãi lại, trực tiếp nhào thẳng đến cưỡi trên người tống Nghiên, hai tay nắm cằm xoay mặt anh lại bắt anh phải đối diện với mình.

Tống Nghiên ngạc nhiên mở mắt, dùng ánh mắt hỏi cô “Em muốn làm gì?”

“Không được nói sang chuyện khác, tôi đang hỏi tại sao anh xem focus cam của tôi?”

Tống Nghiên bất đắc dĩ nói: “Chẳng lẽ anh không được xem?”

“Vậy tại sao anh còn xem đi xem lại nhiều lần, không những thế còn like bình luận nữa, thậm chí báo cáo bình luận của fan tôi!!”

“…….” Tống Nghiên trầm mặc mấy giây, mím môi đè nén giọng nói xuống: “Em là vợ anh, anh làm chuyện đó có vấn đề gì không?”

“Hừ, hợp đồng thôi mà, anh còn diễn thành thật.”

Tống Nghiên giật giật môi: “Cô Ôn, nếu em không đi xuống anh sẽ làm thật đó.”

Giọng điệu Ôn Lệ khinh thường: “Anh có thể làm gì tôi?”

Tống Nghiên híp mắt, ôm eo Ôn Lệ, cù cô mấy cái.

Ôn Lê hô ra tiếng, nhảy dựng trên người anh muốn xuống, bị Tống Nghiên nắm chặt cánh tay kéo lại đè cô ở trên giường cù lét.

Sức cô không đấu lại được đàn ông, bị ấn trên giường cù mấy phút đã không chịu nổi, cuối cùng nói năng ngắt quãng xin hòa: “Không nói, không nói….Tôi không nói nữa!!”

Lúc này Tống Nghiên mới tha cho cô, vỗ vỗ đầu cô có ý cảnh cáo.

Ôn Lệ được thả ra năm bên cạnh anh, mặt đỏ tai đỏ, không biết tại sao mình chỉ bị cù lét thôi mà có thể khiến cho người ta tê dại đến tận bây giờ vẫn chưa hòa hoãn lại được.

“Này thầy Tống.”

“Chuyện gì?”

“Lần trước anh không nói câu nào mà đã lặng lẽ dùng ảnh selffie của tôi để làm màn hình khóa.” Ôn Lê than thở hai câu, “Không phải anh…..”

Tống Nghiên quay lưng về phía cô, mở mắt, giọng nói bình tĩnh: “Không phải cái gì?”

“Là fan nhan sắc của tôi đấy chứ?”

Tống Nghiên không nói chuyện một lúc lâu.

Ôn Lê nghĩ rằng anh không nói lời nào chính là đồng ý, rất ngại ngùng mà gãi gãi mũi: “Haiz, nếu anh là fan nhan sắc của tôi thì nên nói ra sớm, thật ra từ lâu tôi đã phát hiện ra, nếu không lúc trước anh chọn nữ nghệ sĩ muốn giúp anh phá vỡ tin đồn anh bị đồng tính, tại sao phải cố tình muốn chọn tôi, trước kia khi học cấp ba chúng ta không quen thân, sau khi vào giới cũng chưa từng liên lạc với nhau, hóa ra do anh là fan nhan sắc của tôi.”

Cô càng nghĩ càng đắc ý, không nghĩ đến ngay cả Tống Nghiên như ánh trăng sáng xuất hiện trong mấy bộ phim không nhiễm khói lửa nhân gian sẽ bị chính nhan sắc của mình đánh gục.

“Là fan nhan sắc thì thoải mái thừa nhận chứ sao, dù sao tôi đẹp vậy mà, fan nhan sắc có đến hàng nghìn hàng nghìn người, anh chỉ là một trong số những người đó thôi.” Nói đến chỗ này, Ôn Lệ tiến gần đến, vỗ vỗ bả vai anh, cực kỳ tri kỷ hỏi, “Trong di động của tôi còn có nhiều ảnh selfie lắm, hay là tôi gửi cho anh mấy cái nhé, cái màn hình khóa kia của anh có phải nên đổi rồi không? Tất cả là những bức ảnh độc nhất vô nhị được tôi lưu lại đấy, không đăng lên Weibo, các fan khác không có đâu.”

Tống Nghiên không hiểu lý do cười cười hai tiếng, nghiêng đầu, trong bóng tối đôi mắt kia nhìn thẳng chăm chú vào cô: “Anh không phải là một trong số những người đó.”

Ôn Lê nháy mắt mấy cái: “À à, đã bị bắt tại trận rồi còn không chịu thừa nhận là fan nhan sắc của tôi?”

“Em có rất nhiều fan nhan sắc.” Tống Nghiên đột nhiên áp sát vào gần hơn, hô hấp ấm áp phả ở trên mặt cô, chậm rãi nói, “Chỉ có anh mới là chồng hợp pháp của em.”

Ôn Lệ: “……”

Lời này đúng là thật.

“Ừm, vậy ảnh của tôi anh còn muốn không?” Cô hỏi.

“Muốn.”

Cô đè nén những vui mừng nhảy nhót nhỏ nhỏ ở trong lòng, vụng về nói: “Có qua có lại, tôi cho anh ảnh selfie, ảnh cũng phải cho tôi ảnh của anh, phải là ảnh không được đăng lên Weibo, ảnh chưa từng để lộ ra ngoài ý.”

Tống Nghiên: “Anh không có ảnh tự chụp.”

Ôn Lệ: “Khuôn mặt đẹp trai như này mà anh không chụp ảnh, anh đang phí phạm của trời cho đấy.”

Có thể nói ra mấy lời tự kỷ đó một cách đường hoàn như vậy, coi như là bản lĩnh đặc biệt riêng của cô.

Tống Nghiên hỏi cô: “Có mấy tấm chụp tạp chí chưa từng công khai, em muốn không?”

“Muốn.”

Tống Nghiên với tay lấy điện thoại, dùng chức năng chia sẻ tệp ở khoảng cách gần gửi ảnh sang cho cô.

Gửi xong, Tống Nghiên nhẹ giọng hỏi: “Muốn đặt làm màn hình khóa không?”

“Anh nằm mơ à.”

Ôn Lệ chốn ở trong chăn xem trộm mấy tấm ảnh anh gửi tận mấy phút, đây đều là những bức ảnh chụp tạp chí chưa từng công khai ra ngoài, nếu đặt làm màn hình khóa nhỡ may cô tiện tay đặt điện thoại ở trên trường quay chẳng phải những người xung quanh có thể thấy được ư.

Vẫn nên để nó trong album thì sẽ an toàn hơn.

Cô ôm chặt di động, khóe môi vẫn luôn vểnh lên chưa lúc nào hạ xuống, để ý thấy Tống Nghiên ở bên cạnh không có động tĩnh, cô trộm quay qua nhìn thì phát hiện anh vẫn chưa ngủ, vẫn đang lướt lướt màn hình lướt trên lướt xuống lướt trái sang phải, đang xem mấy bức ảnh mà cô mới gửi cho anh, hình như đang rối rắm việc nên lấy ảnh nào để đặt làm ảnh cho màn hình chờ.

___

<<Thế Gian Có Người>> quay xong tập thứ ba, ngay sau đó là buổi lễ hoạt động từ thiện của các ngôi sao của một tạp chí nổi tiếng.

Có thể nói đây là bữa tiệc dành cho người nổi tiếng được tổ chức mỗi năm một lần, bên đứng ra tổ chức là tạp chí Parisly LiLi, một trong những tạp chí nổi tiếng đứng trong top năm tạp chí hàng đầu trong nước, danh sách khách mời sẽ được duy trì kéo dài đến sau này, chỉ cần nghệ sĩ nào có độ nổi tiếng và phổ biến cao trong năm nay đều sẽ được mời đến tham dự, là đêm để bên truyền thông đưa tin, và đương nhiên cũng là đêm để các trang mạng blogger lên bài về nghệ sĩ.

Bên ngoài sân vận động Yến Thành, thảm đỏ lớn đã được trải ra để chuẩn bị nghênh đón các vị khách quý thật tốt, hàng trăm công ty phương tiện truyền thông đứng ở bên ngoài chờ đợi, vô số ánh đèn, ánh sáng flash chớp nhoáng chiếu sáng từ đầu đến cuối con đường thảm đỏ nhỏ.

Mọi sự tuyên truyền kéo đến ùn ùn, từ các bên truyền thông có tích V lớn đến các bên phòng làm việc chính chủ có tích V xanh, hậu viện hội của các nghệ sĩ, rồi đến các app có hợp tác với các ngôi sao tích cực đẩy mạnh góp sức giúp đỡ tuyên truyền, đêm từ thiện năm nay là đêm ăn chơi hết mình của toàn bộ cộng đồng mạng.

Thảm đỏ năm nay không giống thảm đỏ những năm trước, bên phía ban tổ chức năm nay cố ý sắp xếp mấy đôi CP có nhiệt độ cao được mọi người yêu thích đi thảm đỏ cùng nhau, dùng để tạo đề tài hot.

Nếu là mọi năm, Tống Nghiên và Ôn Lệ ai có người đó đi thảm đỏ của riêng mình, khó có dịp được sắp xếp cùng nhau xuất hiện trên thảm đỏ như

hôm nay.

Bộ lễ phục Ôn lệ đang mặc trên người đã được thử qua rất nhiều lần, đây là bộ váy xuân hè cao cấp trong năm nay, lần đầu tiên được xuất hiện trước màn ảnh trước cánh truyền thống làm nổi bật thần thái của người mặc bộ lễ phục đó, cô là nghệ sĩ nữ đầu tiên trong nước mặc bộ váy này, chuyện này không khác gì đang làm công việc quảng bá cho nhãn hàng, vừa là để quảng bá cho chính mình, bởi vậy đoàn đội rất quan tâm đến tạo hình lần này của cô, tuyệt đối không cho phép xuất hiện bất cứ một sai lầm nào.

Trong xe, stylish đang kiểm tra lại từ trên xuống dưới người cô một lượt, lặp đi lặp lại rất nhiều lần.

"Có phải chỗ eo này vẫn hơi rộng không?" Nhà tạo mẫu gọi trợ lý lại, "Lấy cái kim băng đến đây."

Ôn Lệ vội vàng ngăn cản: "Chị, đừng cố nữa, cố nữa em không chịu nổi đâu."

"Làm vậy không phải vì muốn để mọi người thấy eo em càng nhỏ hơn sao?"

"Nó đã nhỏ lắm rồi." Ôn Lê vội vàng đo eo của mình, "Nhỏ đến mức nhìn không ra luôn."

Tống Nghiên đang ở trên xe bật cười thành tiếng.

Ôn Lê trừng mắt nhìn anh.

Cô thầm nghĩ làm nghệ sĩ nam đúng là thoải mái mà, mặc một bộ áo vest vào là xong, nhiều nhất là thoa thêm kem nền, vẽ lông mi, đâu giống như cô đây, vì có mấy phút đi thảm đỏ mà bị lăn lộn nguyên cả một ngày.

Bình thường Tống Nghiên hay mặc những bộ vest sáng màu để phù hợp với hình tượng hay tính cách của anh, đoàn đội tạo hình của anh luôn hướng anh đến phong cách ăn mặc nhã nhặn dịu dàng, hôm nay để phối

hợp với bộ váy cúp ngực làm bằng vải Organza màu tím trên người Ôn Lê, anh đã mặc một bộ tây trang màu đen.

Từ chỗ cổ tay áo lộ ra phần cổ tay trắng nổi bật dưới lớp vải, trắng đến mức gần như xuyên thấu qua, các đốt ngón tay thon dài mảnh mai như những viên ngọc màu trắng sứ.

Ôn Lệ nhớ lại khoảng thời gian trước lúc bọn họ vẫn còn ở trường học, quần áo đồng phục của trường bọn họ màu trắng đen, trước kia trong trường có những lúc cô đến tìm anh Bách Sâm cô đã thấy Tống Nghiên ở trong phòng học, tay cầm cây bút làm bài tập, thấy cô đến cũng chỉ thản nhiên gật đầu một cái.

Anh Bách Sâm ngồi ở giữa bọn họ, sau đó anh ấy đi vệ sinh, ánh mặt Ôn Lệ lặng lẽ dịch chuyển sang ngắm tay anh.

Tống Nghiên đang nghiêm túc làm bài, Ôn Lê biết chuyện không hề quấy rầy anh, cứ thế nhìn chằm chằm vào tay anh, trong đầu nghĩ bàn tay này đẹp quá đi.

Nhìn rất lâu, cô phát hiện tuy tay anh đang cầm bút nhưng không viết một chữ nào.

Rồi bàn tay kia giật giật, các đầu ngón tay khó khăn giữ chặt bút, nét chữ trên quyển vở bài tập trở nên xiêu xiêu vẹo vẹo.

Ôn Lệ suy nghĩ không biết có phải do ánh mắt của mình đã quấy rầy đến anh rồi không.

Sau đấy Bách Sâm quay trở lại.

Bỗng nhiên có một bàn tay đưa đến trước mặt cô: "Cô Ôn, xuống xe."

Ôn Lệ bất tri bất giác đáp.

Xuống xe nhìn về phía trước, phía cuối thảm đỏ dưới những ánh đèn rực rỡ, người dẫn chương trình cầm mic đứng trước bảng ký tên, giọng nói

kích động: “Tiếp theo, bây giờ đang đi từ phía bên kia thảm đỏ về hướng chúng ta chính là vợ chồng Muối —– Tống Nghiên, Ôn Lệ!!!”

Chương 25

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Từ lâu Ôn Lệ đã hình thành thói quen với những trường hợp như này, nhưng phải nói thật rằng đây là lần đầu tiên cô khoác tay Tống Nghiên tham dự mấy cái này.

Cánh truyền thông đứng hai bên xung quanh thảm đỏ đang chờ sức để phát động, đợi hai người vừa xuống xe lập tức cầm máy ảnh chụp quay lia lịa.

Trước khi bắt đầu đêm hội, các công ty quản lý của các nghệ sĩ đã tung ra bộ ảnh tạo hình của nghệ sĩ nhà mình sẽ dùng để tham dự buổi lễ từ thiện đêm nay lên mạng, hình ảnh Ôn Lê đang mặc bộ váy xuân hè cao cấp trên người đã được mua hotsearch khoảng hai tiếng trước, trong ảnh chụp mà phòng làm việc đăng từ các góc độ đến ánh sáng đều được chỉnh sửa cẩn thận đến mức không thể soi mói được, đến lúc này chính thức xuất hiện trực tiếp, các bức ảnh thật không qua chỉnh sửa sẽ được đăng lên và phát tán rộng rãi trên mạng xã hội thông qua các bên truyền thông đang có mặt tại đây.

Mọi người đều biết Weibo như một nơi tập trung của tất cả các fandom đông đảo người hâm mộ, vào những lúc này fan sẽ để lại rất nhiều bình luận khen thổi phồng thần tượng của mình ở khắp nơi, rồi khu bình luận trên các trang công cộng là nơi tương đối có tính chủ quan vì lượng người qua đường bình luận ở đó nhiều, họ sẽ không quá mù quáng khen lấy khen để, cũng sẽ không chỉ trích hay mắng một cách vô tội vạ.

"Trực tiếp từ buổi lễ từ thiện của Parisly LiLi, đã đến vợ chồng Muối lên thảm đỏ, mọi người thấy hôm nay bọn họ thế nào [hình ảnh]".

So với những bức ảnh được chỉnh sửa đôi khi không được chân thật lắm, thật ra kiểu như dưới ánh sáng bình thường này, ở trước máy ảnh lộ ra

màu da như bình thường và cách trang điểm ổn sẽ càng hấp dẫn người qua đường xem hơn.

Nói chung bình thường một bức ảnh của một ngôi sao sẽ đẹp hơn một bức ảnh của một người bình thường hơn rất nhiều, từ khuôn mặt đến khí chất hay thần thái, luôn luôn mang lại cho người khác cái cảm giác 'Đó là người nổi tiếng'.

Hai vị minh tinh đang được vây quanh bởi vô số ánh đèn flash nhấp nháy có độ sáng cao nhưng không hề chớp mắt tý, thỉnh thoảng còn chủ động thay đổi ánh mắt hay góc độ để cho mọi người ở đó quay chụp.

Từ góc độ này của ống kính, người nhìn ngắm bọn họ từ phía đó, mí mắt hai người hơi cụp xuống, trên mặt nở nụ cười nhẹ nhàng tiêu chuẩn khi làm việc, nhìn vào thấy không phải quá vui vẻ, đã từng tham gia rất nhiều sự kiện đi thảm đỏ nên vừa bình tĩnh vừa tự tin.

[Thật tình phải cám thán rằng đất nước của chúng ta đất rộng của nhiều, ngay cả người đẹp cũng đẹp hơn bình thường nữa]

[Ảnh phòng làm việc đăng đã đẹp, ảnh không qua chỉnh sửa còn đẹp hơn gấp ngàn lần, ảnh nhìn càng chân thật càng đẹp hơn]

[Thấy cực kỳ đẹp]

[Không ngờ hôm nay hai người bọn họ sẽ bước trên thảm đỏ cùng nhau? Xem ra chương trình vợ chồng đã giúp bọn họ ăn tiền lãi xong còn rất tích cực phối hợp lăng xê."

[Hai năm trước là Ánh trăng sáng × Thiên nga đen, năm nay là gì? Có tay viết văn nào đến cho một từ ghép đôi nào mới không?]

[Kỵ sĩ đen × Bông lan tử la?]

[Tôi tuyên bố có thể viết câu chuyện thay thế khác về điện hạ Bông lan tử la và Kỵ sĩ đen của vương tử điện hạ.]

Cái tên 'Bông lan tử la của nhân gian' này của Ôn Lệ được ra đời từ chương trình tuyển chọn kia, nguyên nhân bởi vì bức ảnh mái tóc màu tím của cô được truyền đi rộng rãi, lúc ấy có rất nhiều người ở trên mạng nói màu tím rất hợp với cô, sau đó Ôn Lệ về lại với màu đen, có nhiều người hy vọng không cần phải trong thời gian cô quay hay làm việc, cuộc sống bên ngoài lớn mật thử thêm nhiều kiểu màu mới cũng được.

Trên mạng lấy cô và màu tím buộc chặt lại một chỗ và được thảo luận trong một khoảng thời gian khá dài, lần này cô lại mặc một bộ lễ phục màu tím, đương nhiên khiến người dẫn chương trình thấy quá tốt.

Nhưng người chủ trì không hỏi trực tiếp Ôn Lê trước mà quay sang hỏi Tống Nghiên: "Hôm nay lần đầu thấy Ôn Lệ mặc bộ lễ phục nổi bật như vậy, Tống Nghiên cảm thấy phong cách ăn mặc hôm nay của vợ mình thế nào?"

Tống Nghiên trả lời: "Rất đẹp."

"Ừm không biết có phải đẹp đến mức khiến anh ngơ ngẩn cả người rồi không?"

"Bình thường cô Ôn mặc gì cũng đẹp." Tống Nghiên cười nói, "Đã ngây ngẩn cả người rất nhiều lần."

Nữ MC trẻ tuổi che miệng cười khẽ.

Mặc dù Ôn Lệ biết đây là những bước cơ bản cần thiết theo quy trình của người dẫn chương trình, nhưng vẫn cảm thấy hơi xấu hổ khi nghe được những lời khen thổi phồng phô trương như này.

Đợi đến khi MC hỏi cô, đương nhiên cô khiêm tốn khen ngược lại: "Đẹp trai đến mức tôi không phân biệt rõ phương hướng, cho nên hôm nay chỉ có thể khoác tay thầy Tống mong anh ấy dẫn đường."

Mấy lời khen này có trình độ cao hơn nhiều so với mấy lời khen của Tống Nghiên, hiện trường lập tức xuất hiện nhiều âm thanh ồn ào.

Cô nghiêng đầu, ra vẻ nghịch ngợm cười cười.

Tuy hai người dắt tay nhau nhưng biểu cảm trên khuôn mặt luôn bình tĩnh, ở trước mặt công chúng thể hiện đúng mực nhưng lại khiến người khác có cảm giác khoảng cách giữa hai người như gần như xa, không vì một chương trình truyền hình nổi tiếng mà thay đổi bất cứ thứ gì, bên trong chương trình như thế nào thì bên ngoài vẫn là thế đấy.

Phía ngoài xa xa nơi tổ chức, nhưng fan đang xem phát trực tiếp qua màn hình đã tiếp ứng để comment liên tục trôi dạt trên màn hình.

[Tam Lực Mỹ Nhân Tam Lực Mỹ Nhân Tam Lực Mỹ Nhân Tam Lực Mỹ Nhân Tam Lực Mỹ Nhân]

[Tam Lực tái hiện Bông lan tử la nhân gian]

[Hôm nay Mỹ Nhân là Kỵ sĩ đen a a a a a a a a a]

[Hu hu hu chắc chỉ có mình tôi thích kiểu không quá gần gũi không quá thân mật và có một chút khoảng cách giữa họ như này, sao không thử kiêng chút đồngọt xem thế nào!!!]

Sau khi ký tên lên trên tấm bảng phía sau, hai người xoay người tiến vào bên trong hội trường.

Hội trường của năm nay không khác những năm trước là bao nhưng số lượng người xem trực tiếp của năm nay đã phá kỷ lục của những năm trước đây, có hàng nghìn các thiết bị và nhiều đèn trong hội trường, các thiết bị trên sân khấu vẫn đang được hoàn thiện, ánh đèn có hơi tối, nhóm nghệ sĩ đang đi lại xung quanh nói chuyện liên tục, ồn ào lạ thường, màn hình lớn ở giữa trung tâm đang chiếu các bức ảnh của các nghệ sĩ có mặt đến tham dự hôm nay theo vòng lặp, gần một trăm nghệ sĩ có mặt tại buổi lễ, bất kể họ dựa vào tác phẩm hay họ là lưu lượng, nhưng không thể nghi ngờ, tất cả những nghệ sĩ có mặt vào hôm nay đều là những người có độ nổi tiếng và độ thảo luận cao, là người đang rất nổi trong giới.

Nơi này tập trung rất nhiều ngôi sao khác nhau, mà tiêu điểm lớn nhất hôm nay không thể nghi ngờ chắc chắn là hai nghệ sĩ gạo cội được mời đến tham dự, hai người đã càn quét tất cả các giải thưởng trong nước, cấp bậc ở ảnh đế, là nghệ sĩ có thâm niên.

Tống Nghiên thuộc loại thế hệ trẻ có năng lực và sự trẻ trung, mấy năm trước từng hợp tác với bọn họ, đã học được nhiều điều khi ở phiên vị thứ ba hoặc thứ tư.

Anh vừa mới đi vào trong, không bao lâu sau đã bị người đại diện kéo đi chào hỏi khắp nơi.

Hai vị tiền bối này không hề tỏ vẻ kiêu căng, thấy Tống Nghiên dẫn Ôn Lệ qua đây, còn điểm đạm khen một câu: "A Nghiên, hôm nay vợ cậu rất đẹp."

"Em chào hai thầy."

Ôn Lệ lễ phép đưa tay ra.

Hai người lần lượt bắt tay cô.

"Vợ của A Nghiên tính khi nào hợp tác với cậu ấy? Trong tay A Nghiên có khá nhiều kịch bản hay, cậu đừng có giấu kỹ, mang ra cho vợ cậu xem cùng, hai vợ chồng cùng nhau phát triển."

"Giờ em vẫn chưa đủ khả năng để nhận phim điện ảnh." Ôn Lệ nói thật, "Vẫn nên rèn luyện, rèn luyện trước, em sợ tham gia rồi sẽ kéo chân anh ấy."

Hai người họ haha: "Lúc mới ra mắt, kỹ thuật diễn của A Nghiên còn không bằng em đấy, hơn nữa xuất hiện trước màn ảnh lớn không phải cái gì đó quá lớn lao, diễn nhiều sẽ tốt lên thôi."

Bề ngoài thì Ôn Lệ cười cười, còn trong lòng lại nhớ đến bộ điện ảnh thể loại hài kịch nhẹ nhàng cô tham gia hai năm trước, đến giờ nó vẫn còn bị mang ra để chế giễu.

Cứ nên từ từ thì hơn. Kỹ thuật diễn của cô thế nào chính cô là người hiểu rõ nhất, không quá tốt cũng không quá kém. Nhưng nếu muốn nhận đóng phim điện ảnh, muốn diễn chung với các diễn viên ở tầm ảnh đế thì sẽ gặp nhiều khó khăn.

Cô và hai người họ không thân, hàn huyên vài câu xong đề tài trò chuyện chuyển sang Tống Nghiên.

Quê gốc của Tống Nghiên là ở Đại Lục, nhưng thời thơ ấu vẫn luôn ở Úc Thành, một thành phố ven biển ở phía Nam, mãi đến năm hơn mười mấy tuổi mới một mình chuyển đến Yến Thành để sinh sống, thông thạo tiếng bạch thoại* là điều hiển nhiên. Ôn Lệ nghe anh và hai người kia nói chuyện bằng tiếng bạch thoại với nhau. Tuy cô nghe hiểu sơ sơ, nhưng vì tự ti với trình độ của bản thân nên chỉ ngoan ngoãn ngồi nghe.

(*) Bạch thoại là thuật từ đề cập đến các dạng văn viết tiếng Trung dựa trên các tiếng địa phương khác nhau được nói trên khắp Trung Quốc, khác với văn ngôn là dạng văn viết tiêu chuẩn được sử dụng xuyên suốt cho tới đầu thế kỷ 20.

Để tiện trò chuyện, Tống Nghiên quyết định dẫn Ôn Lệ ngồi xuống bàn của hai người họ.

Được ngồi cùng bàn với ba người nghệ sĩ là ảnh đế, lòng hư vinh của Ôn Lệ vô thức tăng lên.

Tiệc tối còn chưa bắt đầu, mấy nhà sản xuất đã cầm chén rượu nô nức kéo nhau qua đây để chào hỏi, hỏi cô sau này có muốn tham gia chương trình của bọn họ không.

Chị Đan không có ở đây, cô không lập tức đồng ý hoặc từ chối, chỉ lễ phép đưa cho họ số liên lạc của quản lí nhà mình.

Nhà sản xuất nói với cô một hai câu, rồi nhìn sang Tống Nghiên ngồi bên cạnh.

“Không biết trong hai năm tới, thầy Tống có định tham gia diễn phim truyền hình không?”

Tống Nghiên mỉm cười: “Cái đó còn phải xem duyên phận nữa.”

Lời này vừa nghe là biết anh đang từ chối uyển chuyển. Nhà sản xuất cũng hiểu “con mắt” của nhóm diễn viên vốn đã cao hơn bình thường, huống chi đây còn là diễn viên thuộc tầm phim điện ảnh. Nếu không phải kịch bản hay hoặc đội ngũ sản xuất tốt, thì dù có nhận được thù lao hậu hĩnh, họ vẫn không muốn lấy danh tiếng của mình ra để đánh cược.

Nhà sản xuất không thấy quá khó xử, chỉ nói để lại phương thức liên lạc, có duyên sẽ hợp tác.

Có không ít người đến đây để chào hỏi, có người Ôn Lệ nhận ra, có người thì không nhưng nét mặt của cô vẫn luôn tươi cười. Cho đến tận khi có một người xuất hiện khiến cô không thể cười nổi.

Trịnh Tuyết.

Từ sau chuyện đó, Trịnh Tuyết không kiếm chuyện để tìm cảm giác tồn tại nữa. Có lẽ biết nếu xuất hiện tiếp sẽ bị cô chế giễu nên mới quyết định ẩn thân.

Cô ta và Ôn Lệ đi cùng một con đường, bốn bộ phim mở đầu năm đều cực hot. Ekip phía sau luôn làm việc chăm chỉ, tính toán đường đi trong giới.

Nếu nói cái tầm của Hứa Tinh Duyệt không đủ tư cách để tranh đồ cao cấp của nhãn hiệu C với cô, thì hành động chọn Trịnh Tuyết của nhãn hiệu C sẽ không đắc tội với cả hai.

Khuôn mặt Trịnh Tuyết vừa trong trẻo vừa lạnh lùng, mặc lễ phục màu trắng càng để lộ ra khí chất thần tiên lay động theo gió của cô ta.

Ôn Lệ chẳng hề nể nang gì, quay mặt đi luôn.

Trịnh Tuyết chào hỏi từng người lớp trước, rồi tiếp tục nâng chén với Tống Nghiên: "Thầy Tống, đã lâu không gặp."

Hàn huyên được vài câu, cô ta vòng qua chỗ Ôn Lệ ở bên này, hơi cúi người, thì thầm vào tai Ôn Lệ: "Tôi nói này, sao cô có mặt mũi để ngồi đây thế?"

Ôn Lệ nghiêng đầu đối mặt với cô ta, Trịnh Tuyết nở nụ cười châm biếm với cô.

Ngữ khí cô bình tĩnh, vô tư hưởng ké quan hệ rộng của chồng: "Chỉ vì chồng tôi là Tống Nghiên."

"Ngoài việc dựa vào chồng mình thì cô còn dựa vào gì được nữa?"

"Đến chồng mình còn không dựa vào được, thế không phải cô còn thảm hơn tôi à?"

Sắc mặt Trịnh Tuyết thoáng thay đổi.

Ôn Lệ nhướn mày, hất cằm sang bên kia: "Trên bàn vẫn còn chỗ trống kìa, có bản lĩnh thì cô ngồi đi, cô có dám không? Đã có gan ngồi đấy thì cũng không cần phải sợ việc tôi đi tìm một vài blogger nói cô mặt dày mày dạn tự nâng tầm bản thân mình lên."

Trịnh Tuyết không đáp gì, đúng là cô ta không có gan đấy.

Ôn Lệ có thể ngồi đây vì cô là vợ của Tống Nghiên. Dù nhiều người trong giới biết rõ bọn họ chỉ kết hôn hợp đồng nhưng kết hôn chính là kết hôn, theo lẽ thường người vợ cũng được hưởng tài nguyên và quan hệ của chồng mình.

Siết chặt hàm dưới, Trịnh Tuyết thấp giọng nói: "Để tôi xem cô và Tống Nghiên có thể diễn đến bao giờ."

"Ngại quá, tất nhiên là diễn đến lúc tôi về hưu rồi." Ôn Lệ nở một nụ cười thật tươi với cô ta, giọng điệu từ tốn, nhưng từ ngữ thì tỏa ra sự chán

ghét lại còn không nói đạo lý, "Chuyện kịch bản mà cô vừa nói với hai người tiền bối hẳn là quản lý của cô phải rất vất vả lắm mới lấy được nhỉ? Chắc cô không sợ việc tôi quay qua nũng nịu với chồng một chút là có thể lấy được tài nguyên trong tay cô đúng không?"

"Có bản lĩnh thì cô cứ thử xem."

"Là cô bảo tôi thử đấy nhé, đến lúc đó đừng có lên Weibo tỏ ra mình là người bị hại đáng thương, nói tôi cướp tài nguyên của cô."

Vẻ mặt Trịnh Tuyết hơi hoảng, thấy dáng vẻ vừa kiêu ngạo vừa ngang ngược của Ôn Lệ, cô ta lo rằng Ôn Lệ sẽ tranh mất, tạm biệt mội người ngồi trên bàn rồi nhấc làn váy vội vàng rời đi.

So với những người ngấm ngầm như Hứa Tinh Duyệt, thì tính cách thích tranh cãi tay đôi của Trịnh Tuyết không gây quá nhiều khó khăn cho cô, cô ta chẳng bao giờ cãi lại được Ôn Lệ.

Hai nghễ sĩ nữ lưu lượng đứng đầu, họ luôn phải giả vờ trước mặt người khác, nếu gây hấn trước nhiều người như này thì sẽ rất mất mặt. Chỗ tiệc tối khá náo nhiệt, vừa nãy cô và Trịnh Tuyết "đối đáp" rất nhỏ, ngay cả những người ngồi bên cạnh còn không nghe được bọn cô đang nói gì. Nhưng Tống Nghiên có thể đoán được nó không phải mấy câu khách sáo.

"Lúc nãy em nói gì với cô ta?"

"Hả? Không có gì."

Tống Nghiên quan sát thấy vẻ mặt cô thản nhiên, buồn cười nói: "Không chọc tức em chứ?"

"Không hề, cô ta lại đến ầm ĩ với tôi, không quen thấy tôi được ngồi ở bàn này với mọi người nên tìm đến đấy." Ôn Lệ nghiêng người ghé sát vào anh nói thì thầm, giọng điệu đắc ý, "Tôi cọ hào quang của anh sướng đến ngây người."

Tống Nghiên nhướn mày, dáng vẻ cam tâm tình nguyện khi được cọ: "Rất vui khi anh có thể giúp."

Cô thả lỏng thở phào, đứng lên, nhìn trái nhìn phải muốn tìm Hứa Tinh Duyệt, muốn nhìn xem hôm nay đàn em của mình mặc lễ phục gì.

Đợi đến khi nhìn thấy người, cô ta đang ngồi cùng bàn với một số ca sĩ thần tượng khác, trên người mặc bộ váy thu đông của một thương hiệu cao cấp khác nhưng nó của của năm ngoái, một chút chênh lệch này được kéo ra rõ ràng.

Dường như Hứa Tinh Duyệt đã thấy cô xuyên qua một đống người, giả mù mưa sa cười cười.

Ôn Lệ coi như không nhìn thấy, chậm rì rì quay đầu lại.

Sắc mặt của Hứa Tinh Duyệt hơi không vui nhưng bàn chỗ Ôn Lệ ngồi kia cô ta không dám đi qua, sự nghiệp của cô ta vừa mới khởi sắc, ngay cả Ôn Lệ đang ngồi ở đó cũng đủ cách xa cô ta mấy dặm rồi chứ đừng nói đến Tống Nghiên và một số các tiền bối lớn khác ở trong giới đang ngồi cùng bàn.

Nếu cô ta đi qua mà Ôn Lệ không cho mặt mũi, trực tiếp làm lơ không nhìn mình thì đến lúc đó người xấu hổ là cô ta.

Đạo diễn Quách không muốn vì cô ta mà đắc tội với Tống Nghiên, còn mắng cô ta ngang ngược, không biết tốt xấu.

Lúc này Hứa Tinh Duyệt mới phát hiện, cô ta tự cho là mình đã đứng trên đỉnh núi trong vòng một năm ngắn ngủi, nhưng hóa ra ở trong mắt đàn chị lại không đáng giá để nhắc đến.

Bàn tay giấu ở dưới bàn không tự chủ được xiết chặt làn váy, mãi đến khi có người bạn trong nhóm nhận thấy tình trạng cô ta có gì đó không thích hợp, hỏi cô ta làm sao vậy, lúc này Hứa Tinh Duyệt mới thu lại tâm trạng, miễn cưỡng lắc lắc đầu.

— —-

Máy quay đang quay để phát trực tiếp hiện trường buổi lễ từ thiện tối nay trên các nền tảng.

Số lượng người xem của buổi lễ thông qua phát sóng trực tiếp đã phá kỷ lục, vì đêm liên hoan còn chưa bắt đầu nên các cameras đang quay ngẫu nhiên một số nghệ sĩ ở dưới sân khấu, khán giả vừa chờ ở bên cạnh vừa nói chuyện phiếm với nhau qua sóng comment, nếu quay đến nghệ sĩ nào không đủ độ nóng hay độ hot, trong sóng comment có người hỏi một câu "Đây là ai?", những người xem đằng sau bắt đầu thay nhau tranh trả lời???? Để cho người ta phổ cập thêm kiến thức mới, nếu có mấy nghệ sĩ đồng thời xuất hiện trong màn hình, ở trong sóng comment lại bắt đầu bổ sung thêm kiến thức trước đó ai với ai từng xé nhau tan tác, cướp tài nguyên, có dưa để mà hít.

Tóm lại vô cùng náo nhiệt.

Vừa nãy máy quay quay đến Ôn Lệ và Trịnh Tuyết, sóng comment lập tức sôi nổi khác thường.

[Này tâm lý tố chất phải nói là mạnh ghê ấy, xé nhau đến mức thế mà khi thấy đối phương vẫn có thể tươi cười]

[Chẳng lẽ thím nghĩ người trong giới này toàn trắng đen thật giả trộn lẫn à]

[Thật giả đến mức cả một đường đầu cho rằng người ta là cái gì bạch liên hoa?]

[Ha ha ha ha ai lại ngốc nghếch xé ngay trước mặt, giờ mấy người ra Weibo xem đi, bài viết đăng lên đè đầu Ôn Lệ, bắt đầu bôi đen Ôn Lệ theo mọi hướng khác nhau, nói đến thâm thì phải nói đoàn đội của cô Trịnh Tuyết hiểm mới đúng]

Ôn Lệ ở nơi đó không tiện xem di động, không biết mấy chuyện này.

Càng không biết việc cô ngồi ở vị trí này đã bị mấyblogger lên bài rồi, nói rằng cô cọ nhiệt của chồng để nâng địa vị mình lên.

Nội Ngu Bái Tỷ: "Chuyện kể rằng Trịnh Tuyết và Ôn Lệ đi con đường phát triển giống nhau nhưng vị trí hai người ngồi trong tiệc tối nay có thể nói là kém xa nhau cách cả bầu trời, con người Trịnh Tuyết xưa nay khiếm tốn không tranh không đoạt, so sánh với Ôn Lệ không biết viết hai chữ khiêm tốn lên mặt như thế nào mà nâng giá trị bản thân lên sẽ khiến người qua đường có cảm nhận tốt nhiều hơn. Ôn Lệ muốn nâng bản thân lên mà không thấy mặt mũi mình quá khó coi mà."

Tất cả nghệ sĩ đều đang có mặt trong nơi tổ chức buổi lễ, cái này là do đoàn đội này có ân oán với đoàn đội khác làm, Lục Đan gửi thẳng tin nhắn WeChat cho Ôn Lệ, bảo cô chụp một bức ảnh selfie với toàn bộ các nghệ sĩ ngồi ở bàn đó rồi đăng lên Weibo, còn những cái khác cô không cần quan tâm.

Ôn Lệ làm theo như lời người đại diện nói, ngỏ lời với các vị tiền bối đang ngồi ở đây muốn chụp một bức ảnh chung.

Mọi người vui vẻ đồng ý.

Không bao lâu sau, Weibo Ôn Lệ đăng bức ảnh mới nhất tại hiện trường trong buổi tiệc tối nay.

Ôn Lệ Litchi: "Ngoan ngoãn như mình [hình ảnh]"

Trong ảnh chụp, bởi vì bố trí theo kiểu bàn tròn, Ôn Lệ cầm máy ở trên tay, dùng camera trước của điện thoại chụp, một tay đang đỡ mặt, mỉm cười có phần ngoan ngoãn lém lỉnh, Tống Nghiên ở đằng sau nghé ra một nửa đầu, nhìn về phía máy chụp cười cười, mà hiển nhiên biểu cảm của mấy tiền bối trong giới điện ảnh tinh nghịch quái lạ hơn bọn họ nhiều, nhe rằng cười vô cùng đáng yêu, còn cố ý dùng tay ái muội chỉ vào Tống Nghiên và Ôn Lệ trong màn ảnh.

Có vẻ không khí trên bàn này rất hòa hợp.

[Tam Lực, con có tiền đồ!!! Mẹ mừng như điên!!!]

[Hôm nay Tam Lực đang giả bộ dịu dàng khéo léo trước mặt các tiền bối [awsl]]

[Tam Lực của chúng ta có tương lai]

Trong khu bình luận phát sóng trực tiếp, có người thả ảnh tổng hợp tất cả các thực tích của Ôn Lệ từ sau khi ra mắt, các loại tạp chí và các đại ngôn thương hiệu, cùng với đó là các giải thưởng đã được đề cử và đã nhận được trong mảng phim truyền hình, từ phiên ba đến phiên một trong các bộ phim, cộng rating của các bộ phim đã chiếu, các lượt bình chọn và nhấp tìm kiếm trên các nền tảng đều được đánh dấu rõ ràng.

"Người nhà chúng tôi vẫn là người mới trong giới, sẽ cố gắng tiến về phía trước học hỏi các tiền bối để phát triển, càng ngày càng tốt, nhân tiện Ôn Tam Lực đi theo con đường tiểu hoa, nữ hoàng rating, chồng là Tống Nghiên, diễn viên nam nhận được tam kim*."

(*) Tam kim Trung Quốc (Kim Mã, Kim Tượng, Kim Kê)

— — — — –

Chương 26

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Mấy tiền bối thấy Ôn Lệ đăng Weibo, cũng vào like, còn tiện thể ấn nút follow.

Sau đó, bọn họ mới phát hiện ra mình vừa ấn nút follow, Weibo thông báo: "Đã follow lẫn nhau".

Trong đó, một người có tâm trạng khá tốt, giơ điện thoại của mình lên: "Vợ của A Nghiên, tôi vừa follow Weibo của cô đấy."

Ôn Lệ được ưu ái đâm ra lo sợ: "Cảm ơn anh."

Tuy chỉ là một hành động tiện tay follow thôi nhưng không biết cư dân mạng sẽ suy luận ra đến mức nào nữa.

Ôn Lệ đoán không sai, mấy blogger đó nói: Hôm nay, cô đã dựa hơi thành công nhờ mối quan hệ của Tống Nghiên, được đưa đến 'ra mắt' những anh lớn trong mảng phim điện ảnh, đang chuẩn bị dấn thân vào mảng này.

Điện Ảnh Bái Gia: "Nếu Ôn Lệ thực sự muốn khiêu chiến với mảng điện ảnh, tôi hy vọng cô ấy có thể thể hiện tốt một chút, dù sao CP màn ảnh tốt nhất mà chồng cô ấy có từ lúc ra mắt đến nay nó ở trong Máy Bay Giấy của mười năm trước."

[Đã nhắc đến bộ Máy Bay Giấy thì tôi đây phải thốt lên một câu, Trần Gia Mộc mãi mãi là "mối tình đầu" trên màn ảnhkhông thể thay thế trong lòng tôi]

[Hahahahaha, không còn xuất CP nào khác là vì sau bộ phim Máy Bay Giấy thì Tống Nghiên không nhận diễn phim tình cảm nữa]ư

[Tính ra thì số lượng CP màn ảnh nổi tiếng ngoài giới của Tống Nghiên không hề ít, nhưng đa số là tình-anh-em [khóc]]

[Nói nhỏ cái này nè, hồi còn học cấp 3 tớ từng ship CP Tống Nghiên x Đường Giai Nhân ngoài đời đấy, ai dè về sau họ không hợp tác với sau nữa]

[Trước đây em cũng từng ship CP Đường Tống đấy hahaha]

[Trên phim là treeb phim, ngoài đời là ngoài đời, giờ ai cũng biết Tống Nghiên đã kết hôn rồi mà]

Mười năm qua, Tống Nghiên từng tham gia kha khá tác phẩm, nhưng phân cảnh diễn liên quan đến chuyện tình cảm ít đến đáng thương. Từng có người làm bảng thống kê, tổng hợp hết tất cả phân cảnh tình cảm của anh ấy và các nữ nghệ sĩ khác trong suốt mười năm qua, gom góp lại còn không thể tạo thành một bộ phim điện ảnh dài 90 phút.

Lúc tham gia phỏng vấn, anh chỉ lấy mãi một lý do thoái thác là do không nắm bắt được cảm xúc khi diễn tình yêu các thứ.

Từng có nhà phê bình phim ảnh đoán rằng lý do của chuyện đó bắt đầu từ bộ phim mà anh ra mắt. Năm đó anh xuất hiện trước mọi người với vai diễn Trần Gia Mộc trong Máy Bay Giấy, tự ti ẩn nhẫn (ngấm ngầm chịu đựng), thâm tình cố chấp. Xuất phát điểm vốn đã rất tốt, so với đắp nặn bằng thứ khác, anh nguyện ý để Trần Gia Mộc trở thành vai diễn có tình yêu kinh điển duy nhất trong sự nghiệp diễn xuất của mình.

Khác với anh, Ôn Lệ – người xuất thân từ phim thần tượng mới chính là "nữ thần vạn người mê".

Vì vậy vào hai năm trước, dựa vào giá trị nhan sắc tương xứng mà họ hút được không ít fan CP về động CP được coi như mờ nhạt trong làng giải trí. Tự chơi trong nhà mình, fan CP rất lý trí không ảo tưởng rằng họ sẽ đến với nhau thật.

Thậm chí khoảng thời gian trước khi hai người công khai tình cảm, không có một paparazzi nào chụp được bức ảnh mờ ám nào giữa hai người dù chỉ nửa cái. Năm đó, việc hai người công khai đã gây nên một cú nổ cực kỳ lớn trong giới, rồi sau đó nhanh chóng tiến tới hôn nhân.

Sự nghiệp đang trong thời kỳ đỉnh cao mà công bố chuyện kết hôn, nếu không phải do hai bên đạt được thỏa thuận về lợi ích nên mới kết hôn theo hợp đồng thì chỉ có tình yêu đích thực.

Sau khi hai người tham gia chương trình thực tế, giờ đây người qua đường nguyện ý tin tưởng về sau đã dần nhiều hơn người tin về trước.

Chị Đan: "May mà thầy Tống phối hợp, thắng đẹp lắm, giờ em cứ chuyên tâm tham gia tiệc tối cho chị"

Ôn Lệ không biết trên mạng đã xảy ra chuyện gì, chỉ trả lời chị Đan một câu "Yes madam".

Trên bàn để rất nhiều loại điểm tâm, thông thường các nghệ sĩ sẽ ngồi lướt điện thoại rồi uống rượu, không hề động vào mấy món đó.

Tuy Ôn Lệ có thèm nhưng muốn giữ dáng, cô quyết định kiên trì để cho bụng đói.

Không thể nhìn mấy món điểm tâm, Ôn Lệ chuyển sang nhìn ngắm Tống Nghiên.

Tống Nghiên phát hiện ra ánh mắt cô nhìn mình, khẽ hỏi: "Sao vậy? Phấn trên mặt anh tán không đều?"

Ôn Lệ vội quay mặt đi, chột dạ "ừm" một cái.

Tống Nghiên tin lời cô nói, cứ nghĩ phấn trên mặt mình được tán quá dày, anh định đứng dậy đi ra sau hậu trường tìm trợ lý để tán lại.

"Ây, không cần phiền phức vậy đâu." Ôn Lệ vội vàng gọi anh lại, "Lại đây tôi lấy tay lau cho anh mấy cái là ổn."

Tống Nghiên dịch ghế sang bên cô, nghiêng người về phía cô, chống khuỷu tay lên đầu gối một cách lười biếng.

"Phiền em rồi."

Ôn Lệ nhìn thấy khuôn mặt anh sau khi lau bớt phấn lộ ra vẻ dịu dàng tuấn tú, mày kiếm mắt sáng, hốc mắt sâu, lông mi dài, cô thoáng rung động, tùy tiện dùng ngón tay cọ lung tung trên má anh.

"…..Đẹp rồi"

Tống Nghiên cảm thấy cô đang làm cho qua loa lấy lệ, ánh mắt như đang muốn trốn tránh, như thể vừa làm chuyện gì đó trái với lương tâm.

Cô chớp mắt liên tục, không biết lớp phấn trên mí mắt cô thuộc nhãn hiệu cao cấp nào, như đang phủ lên một lớp ngân hà nhỏ nhũ vàng, lấp lánh tỏa sáng theo từng cái chớp mắt của cô, khiến trái tim anh loạn nhịp.

Chuyên viên trang điểm của Ôn Lệ là người đứng hàng top trong ngành, họ đánh một chút phấn highlight nhạt ở phần chóp mũi cô, trông giống như bị tủi thân hoặc thẹn thùng, vẻ ngoài càng trở nên e lệ, những thứ cô dùng đều là hàng cao cấp.

"Em trốn cái gì?", Tống Nghiên nghiêng đầu, cười cười, "Hay do em đã lau hết lớp phấn nền trên mặt anh?"

Ôn Lệ chột dạ trừng mắt: "Đừng nghĩ tôi trẻ con vậy được không?"

Phần ửng đỏ trên chóp mũi vẫn chưa biến mất, xem ra là thật.

Tống Nghiên thu hồi ánh mắt.

Khúc đệm nhỏ này vô tình bị ống kính máy quay bắt được, có rất nhiều nghệ sĩ ở hiện trường, máy không thể cứ dừng mãi ở một nhóm nào cả nên mỗi chỗ nó chỉ dừng lại một vài giây rồi nhanh chóng quay đến chỗ của các nghệ sĩ khác.

[Hình ảnh vừa lướt qua, bọn họ đang làm gì đấy!!!!]

[A a a a a a a em muốn "đốt nhà" chú quay phim!!]

[Kề sát nhau vậy rồi, sao còn không hôn luôn đi hả]

[Vl, em vừa mới đi vệ sinh chút thôi mà, có ai chụp màn hình không, có ai chụp màn hình không ạ, rốt cuộc vừa nãy bọn họ làm gì đấy!!]

Khu bình luận ồn ào một trận, đợi đến khi ống kính quay lại phía bọn họ, hai người đã ngồi ngay ngắn và quay về khoảng cách bình thường.

Sau khi bữa tiệc bắt đầu, mở đầu là phần hát của nhóm ca sĩ, sau đó đến phần ca hát của nhóm diễn viên, tuy họ hát không hay như ca sĩ chuyên nghiệp nhưng mục đính chính dùng để làm nóng bầu không khí. Năm nay, ba trong bốn đôi tham gia chương trình Thế Gian đều có màn song ca tình ca đặc biệt, duy chỉ có Tống Nghiên và Ôn Lệ là không có.

Người xem livestream cũng thấy nghi hoặc.

[Không có Muối à?]

[Tôi còn tưởng Muối cũng sẽ có màn song ca riêng, cứ nghĩ là sắp được ăn cơm tró đến nơi, do tôi quá ngây thơ]

[Chắc khả năng hát của Tam Lực không có vấn đề gì, dù sao trước đây cô ấy từng là thực tập sinh, có vấn đề thì chỉ có thể là…..]

[Lầu trên đừng sợ cứ mạnh dạn lên! Có vấn đề thì chắc nằm ở chỗ nghệ sĩ họ Tống nào đó! Có đúng không, có Moonstone nào xuất hiện giải thích đi sao trước giờ chưa thấy anh nhà bạn hát bao giờ]

[Moonstone đến nè, trước kia trong một cuộc phỏng vấn Mỹ Nhân từng nói là anh ấy hát không hay]

[Má ha ha ha ha ha ha]

[Thật á, em không tin đâu, giọng nói đấy còn chất lượng hơn cả giọng trầm của diễn viên lồng tiếng ấy, em không tin Tống Nghiên hát không hay]

Năm nay, Ôn Lệ và Tống Nghiên cùng nhau tham gia, lúc biết mình không có tiết mục biểu diễn thì mừng rỡ thoải mái muốn chết. Cô ngồi ở dưới đắc ý rung đùi, khẽ ngâm nga theo điệu nhạc, sau lại tiếp tục xem mấy idol trẻ tuổi vừa hát vừa nhảy. Nó khiến Ôn Lệ nhớ đến tên em trai thối Từ Lệ nhà mình, không biết thằng bé ở trong ký túc xá học nhảy đến đâu rồi.

Chính là cậu bé lúc trước thấy chướng mắt khi chị gái học nhảy, cho rằng học nhảy là để lòe thiên hạ, chỉ thấy chị gái giống con chim khổng tước chảnh chọe làm dáng.

Ai ngờ đâu, giờ người nào đó cũng muốn đứng trước ống kính để lòe thiên hạ, không khá hơn chị nó là bao.

Ôn Lệ thấy hơi tiếc, đã là tiệc thì vài tháng nữa lại tổ chức lần, có khi lúc đó cô còn được thấy Từ Lệ vừa hát vừa nhảy trên sân khấu này.

Cô đang tưởng tượng đến bộ dáng người máy của tên nhóc Từ Lệ khi học nhảy, trong lòng vui sướng, không hề chú ý đến việc ống kính đang quay mình.

Đúng lúc tiết mục nhảy của Tề Tư Hàm kết thúc, cô ấy bị người dẫn chương trình gọi lại sau khi nhảy xong, đang tiếp nhận phỏng vấn.

"Tôi muốn hỏi Hàm Hàm mấy câu, hôm nay có rất nhiều khách mời tham gia, không biết có ai mà cô rất muốn được hợp tác sau này không?"

Tề Tư Hàm gật đầu: "Có chứ."

"Có thể nói đó là ai không?" MC nói đùa, "Nếu người đó là nghệ sĩ nam thì bạn có lo lắng fan của mình sẽ ghen không?"

Các fan có mặt ở đây đứng cách khoảng 100m và các fan trong sóng comment của livestream cùng nhau phủ nhận ngay tức khắc.

"Hahahahahaha chắc chắn không phải nghệ sĩ nam"

[Hàm Hàm nhà chúng tôi là bách hợp lâu năm, fan chúng tôi hiểu mà, hiểu mà]

Quả nhiên, T`êTư Hàm c`ầm microphone, ngại ngùng trả lời: "Không phải nghệ sĩ nam mà là cô Ôn Lệ."

Ôn Lệ không hiểu vì sao mình được cue đến, tuy trước kia khi mà chưa quay show tuyển chọn cô từng nghe nói T`êTư Hàm đã nói mình là fan của cô ở trong một chương trình khác, nhưng cô cứ nghĩ nó chỉ là một lời khen lịch sự, xây dựng hình tượng là fan ai đó chứ không ngờ cô gái nhỏ này là fan của cô thật.

Máy quya chuyển sang quay Ôn Lệ, cô vẫy vẫy tay với ống kính.

Người dẫn chương trình ở trên sân khấu hỏi: "Bỗng nhiên được thổ lộ, cô Ôn thấy vui mừng ngạc nhiên không?"

Ôn Lệ không có mic, lời nói ra cũng không thể thu được tiếng, li`ều mạng gật đ`ầu với màn ảnh, còn bắn tim v`êphía T`êTư Hàm đang ở trên sân khấu.

T`êTư Hàm đang ở trên đó lập tức giơ hai tay lên tạo thành một hình trái tim thật to đáp trả.

Ôn Lệ thấy hơi ngại ngại, rụt rè che miệng.

[Chúc mừng cô gái của chúng ta đu idol thành công!!!]

"Hàm Hàm, tôi muốn hỏi cô câu này nữa, cô ngang nhiên thổ lộ với Ôn Lệ ở ngay trước mặt th`ây Tống Nghiên." Bỗng nhiên người dẫn chương trình thích thú dừng lại, nhóm các nghệ sĩ ở dưới cùng các fan có mặt ở hiện trường đ`âu nể mặt tạo ra những âm thanh `ồn ào và phát ra những tiếng mập mờ kéo dài, "Sẽ không sợ đắc tội với th`ây Tống Nghiên sao?"

Máy quay rất chi là thông mình khi quay đến Tống Nghiên.

Trên màn ảnh Tống Nghiên hơi nhíu mày, lịch sự cong môi cười, nhìn qua có vẻ không để ý chút nào.

[Khí — thế — chính — cung]

[Mỹ Nhân: Bổn cung đang ở đây, ngươi chờ mà làm thiếp đi!!]

"Không quan tâm là nam hay là nữ, chỉ cần bọn họ có suy nghĩ với vợ của tôi thì là tình địch cả]

Tề Tư Hàm vội vàng bày tỏ: "Em chỉ có kiểu tình cảm sùng bái và kính trọng với cô Ôn Lê, không có ý gì khác, hy vọng thầy Tống Nghiên không để ý."

Lời giải thích trực tiếp của cô ấy khiến tất cả mọi người có mặt trong bữa tiệc đều phải bật cười.

Ôn Lệ và Tống Nghiên cũng biết cô ấy đang trêu, không hẹn mà cùng cúi mặt nở nụ cười.

"Lần trước ở trong chương trình cô Ôn Lệ đứng trên sân khấu nhảy một đoạn vũ đạo của nhóm nhạc nam nhìn cực kỳ đẹp trai." Cõi lòng Tề Tư Hàm đầy chờ mong nắm chặt microphone, nói ra mong nguyện được hợp tác của mình, "Nếu như có cơ hội, em vô cùng mong muốn được cùng cô Ôn Lệ nhảy một bài của nhóm nhạc nữ, nếu nó là bài hát của nhóm em nữa thì em không còn gì để hối tiếc trong cuộc đời này nữa."

Video focus nhảy vũ đạo nhóm nhạc nam của Ôn Lệ đã vượt quá hơn 10 triệu lượt xem trên nền tảng đăng tải, tính cả các idol vừa hát vừa nhảy trên sân khấu hay những người có nền tảng bài bản và kinh nghiệp ở trong giới không được mấy ai có video đạt đến 10 triệu lượt xem, gần như ngang nhau với người bên mảng đó, hầu như tất cả các nghệ sĩ ngồi ở đây từng lướt xem các trang mạng xã hội.

Người dẫn chương trình chớp cơ hội nói: "Vậy chúng ta có nên mời cô Ôn Lệ lên sân khấu không, ở ngay tại đây cô dạy cô ấy nhảy một đoạn?"

Ôn Lệ lập tức chỉ chỉ váy xõa tung trên người mình, nhìn máy quay ý bảo bộ đồ mình mặc hôm nay không tiện làm việc đó.

Nhưng vì muốn cho TềTư Hàm một bậc thang để xuống, cô nhận lấy mic từ nhân viên công tác lên tiếng, tỏ vẻ săn sóc: "Không cần phiền để em dạy chị, vềnhà chị tự học, đợi đến khi chị học giỏi rồi sẽ nộp bài tập cho em."

Người dẫn chương trình: "Được rồi, hôm nay ngay tại nơi này chúng ta lập ra ước định, ở đây có nhiều khách quý và các fan làm chứng, không được chống chế, phải nhanh chóng học nhảy vũ đạo nhóm nhạc nữ, mọi người thấy được không?"

Bên trong phòng vang lên những tiếng thét chói tai liên tiếp, cứ nâng lên hạ xuống như sóng biển đập.

Ôn Lệ giơ tay ra dấu "Ok"

[Nhảy vũ đạo nhóm nhạc nữ, nhảy vũ đạo nhóm nhạc nữ, nhảy vũ đạo nhóm nhạc nữ]

[Em dám cược Tam Lực chưa từng nghe bài hát của nhóm TềTư Hàm ha ha ha ha ha ha]

[Con trai mạnh mẽ muốn nhảy đáng yêu, yêu yêu]

[Mặc dù Tam Lực nhảy vũ đạo nam nhìn rất đẹp trai nhưng em còn muốn thấy dáng vẻ đáng yêu đầy sức sống của Tam Lực khi nhảy vũ đạo nữa nữa!!"

Cuối cùng cũng chờ được phỏng vấn xong, TềTư Hàm xuống dưới, Ôn Lệ thở phào nhẹ nhõm.

Đúng là cô chưa từng nghe mấy bài hát của nhóm TềTư Hàm, càng không biết cô ấy đi theo con đường idol thần tượng mang phong cách gì, chỉ là cô nhìn TềTư Hàm thấy cô bé này có dáng vẻ mềm mại uyển

chuyển, vậy thì chắc hẳn bài hát của cô ấy sẽ không quá khó để học, cho nên mới thẳng thừng đồng ý.

"Thầy Tống." Ôn Lệ nghiêng đầu nhỏ giọng gọi Tống Nghiên.

Tống Nghiên: "Hử?"

"Anh từng nghe bài hát của nhóm Tề Tư Hàm chưa?"

Tống Nghiên trả lời không do dự: "Chưa từng nghe."

Qủa đúng với danh tuyển thủ ít khi lướt mạng.

Sau Ôn Lệ nhìn về phía khán phòng chỗ các fan đang ngồi, một nhóm fan đang tiếp ứng cho cô ngồi thành một mảng, còn cả những người đang giơ bảng led ghi tên cô đang không ngừng hoảng hốt, cách mấy trăm mét cũng có thể nghe thấy bọn họ kích động hô "Tam Lực muốn nhảy vũ đạo nhóm nhạc nữ", điều này khiến cô bắt đầu hơi lo lắng, chẳng nhẽ do mình nói mạnh miệng quá.

Bài hát kia của nhóm Tề Tư Hàm còn khó học hơn cả bài hát của nhóm nhạc nam? Cho nên các fan mới lo lắng đến vậy.

Vừa mới cue đến nhóm nhạc nữ và đưa ra lời hứa hẹn ngay tại hiện trường cũng chỉ là một khúc nhạc nhỏ để điều tiết không khí cho buổi tiệc tối nay, quá trình sau đó tiếp tục được tiến hành như bình thường, đến lúc người dẫn chương trình đang ở trên sân khấu công bố danh sách tên các doanh nghiệp, nhà tại trợ trong buổi lễ từ thiện năm nay, Ôn Lệ nghe thấy cái tên công ty quen thuộc.

"Tập đoàn Hưng Dật."

Những người khác cũng chú ý đến cái tên này, bao gồm mọi người đang ngồi trên bàn, thậm chí còn hơi nghiêng người nhỏ giọng trêu chọc Tống Nghiên: "Không phải ở trong nướcc tập đoàn Hưng Dật chưa bao giờ dính dáng liên quan đến ngành sản xuất phim ư? Tại sao năm nay lại bắt đầu tài trợ vào ngành giải trí của chúng ta ngay trong bữa tiệc tối nay nhỉ?"

Mấy đại biểu của doanh nghiệp lên sân khấu tiến hành nghi thức quyên tặng công khai, Ôn Lệ để ý đến người đại diện cho tập đoàn Hưng Dật lên sân khấu là một trong những cán bộ cấp cao luôn đi theo cậu cô hằng ngày.

Do yêu cầu bên phía nhà tài trợ, quy trình buổi lễ diễn ra khác hẳn so với mọi năm, không còn sự lộn xộn hay hỗn loạn nào khác, tất cả các bên truyền thông không được mời đều bị từ chối và bị chặn ở bên ngoài, ngay cả tổ sản xuất của chương trình << Thế Gian Có Người >>.

Ôn Lệ nhìn xung quanh hai bên, không thấy bóng cậu mình ngồi trên hàng ghế khách quý.

Chắc chỉ đưa tiền nên người không đến đây.

Nghĩ thế cô thở phào lặng lẽ, trong lòng nghĩ cái kiểu cán bộ kỳ cựu như ông cậu Ôn Diễn ấy ghét nhất là những trường hợp như thế này, chắc chắn sẽ không đến.

Nơi tổ chức tiệc tối hôm nay được chia làm hai tầng, trong đó khu vực sân khấu bao gồm chỗ các nghệ sĩ ngồi được sắp xếp ở trong cùng một phòng dưới đại sảnh tầng một, mà tầng hai là các phòng VIP dùng để tiếp khách, nội thất bên trong được thiết kế giống như bên trong các nhà hát VIP, được đặt đối diện với hội trường buổi lễ là tấm kính thủy tinh lớn kéo từ trên xuống dưới có góc nhìn 270°, khách ngồi ở bên trong có thể quan sát và nhìn hết mọi chuyện xảy ra ở dưới tầng.

Khác hẳn với các nghệ sĩ lộng lẫy nổi tiếng ở tầng một, những vị khách ngồi trên tầng hai mặc áo vest đi giày da và hiếm khi xuất hiện trước mắt công chúng, nhưng những người khách này lại là những người có thể một tay điều khiển cả ngành giải trí, có những quyết sách thủ đoạn hơn người.

"Tổng giám đốc Ôn." Một ông tổng của công ty truyền thông nào đó đột nhiên nhận ra, "Nữ nghệ sĩ tên Ôn Lệ kia trùng họ với ngài phải không."

Người đàn ông ngồi trước tấm thủy tinh bình tĩnh gật đầu.

Khuôn mặt người đàn ông lạnh lùng, trên người mặc bộ tây trang cao cấp được đặt may riêng thủ công, động cơ trong đồng hồ bên tay trái phát ra những âm thanh 'tích, tích.'

"Đúng, cùng họ tôi."

Ông tổng công ty truyền thông nghe người đàn ông trả lời, lập tức có chút tiếc nuối lắc lắc đầu: "Tiếc là kết hôn quá sớm, còn lấy người thứ hai nắm chuôi Bách Thạch, nếu không lấy Tống Nghiên, không thì đợi sau khi bữa tiệc tối nay kết thúc có thể gọi cô ta lên đây để chào hỏi anh."

Ánh mắt Ôn Diễn lạnh giá, nhàn nhạt nói: "Nếu cô ấy đã mang họ của tôi, tổng giám đốc Lý nên bớt nói mấy loại đùa vui này thì hơn."

Tổng giám đốc Lý há miệng thở dốc, cười làm lành: "Không ngờ tổng giám đốc Ôn lại để ý chăm sóc cho nữ nghệ sĩ trong nhà đến thế, tôi tự mình phạt hai chén."

Nói xong nâng ly rượu đỏ trong tay lên, không chớp mắt uống một hơi cạn sạch.

Ôn Diễn đứng dậy: "Xin lỗi tôi không tiếp được."

Sau khi đi ra khỏi phòng, Ôn Diễn không nói hai lời lấy điện thoại ra gửi tin nhắn WeChat cho cô cháu gái bất hiếu ở dưới tầng đang hăng say tương tác qua lại với thần tượng idol trên sân khấu.

"Còn đòi học nhảy, không bằng dành ra chút thời gian về nhà thăm ông ngoại cháu đi."

Lúc Ôn Lệ nhận được tin nhắn này, bỗng nhiên cả người lạnh toát.

Lúc này cô đang dùng điện thoại để tìm kiếm bài hát của nhóm Tề Tư Hàm.

Phong cách nhóm của Tề Tư Hàm chủ yếu đi theo kiểu các cô gái năng động, trong đó bài hát nổi tiếng nhất của bọn họ liên tục đứng thứ nhất

trong hai tuần liên tiếp trong bảng xếp hạng trên các nền tảng âm nhạc.

Xem MV năng nổ năng động, rồi nghe những ca từ đáng yêu của mấy cô gái nhỏ.

Trong giây lát cô hơi mê man vì không biết rốt cuộc mình bị tin nhắn của ông cậu như cán bộ lâu năm gửi đến dọa sợ hay bị bài hát đứng đầu của nhóm nhạc nữ này dọa nữa.

"Thầy Tống." Ôn Lệ nuốt nuốt nước bọt.

Tống Nghiên cũng đang nghĩ đến chuyện này, nghe thấy cô gọi tên mình mới hồi phục lại tinh thần: "Hả?"

"Chúng ta là vợ chồng, vợ chồng là một, bây giờ tôi gặp khó khăn, anh có đồng ý giúp đỡ không?"

"Gấp cái gì?"

"Gặp cậu tôi và nhảy giúp tôi, anh chọn một cái ra mặt giúp tôi đi."

Tống Nghiên: "……."

Im lặng mấy giây, anh quyết đoán đưa ra lựa chọn: "Gặp cậu em."

Giọng điệu Ôn Lệ tự nhiên uể oải chán nản: "……..Anh không chọn cái đằng sau à?"

"Cô Ôn, đừng có được voi đòi tiên." Tống Nghiên dịu dàng nói, "Không thì anh sẽ không giúp em việc nào hết."

Ôn Lệ: "……Ừm."

Chương 27

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Buổi lễ từ thiện diễn ra trong suốt năm giờ đồng hồ, cuối cùng là màn chụp ảnh chung để kết thúc buổi tiệc tối nay.

Nói đến những nghệ sĩ này, ai cũng muốn đứng ở vị trí trung tâm nhưng khi ở trên sân khấu không hẹn mà cùng bắt đầu chơi trò giả bộ khiêm tốn này nọ, chỉ có mỗi vị trí đứng thôi mà mất đến hàng chục phút để đưa đẩy, cuối cùng mọi người khiêm tốn nhường nhịn, để hai vị tiền bối trong giới đứng ở vị trí trung tâm.

Đối với mấy chuyện như thế, từ trước đến nay nếu Ôn Lệ có thể đi sang rìa ngoài đứng thì tuyệt đối sẽ không vào chỗ chính giữa để góp vui, cho dù hôm nay đứng ở góc tối, rồi giá trị thương mại của mình ở trong giới như thế nào, chỉ dựa vào một bức ảnh nhóm chụp chung mà mỗi người mang cho mình những tâm tư suy nghĩ khác nhau thì quả thật không thể nhìn ra được gì.

Dù sao bất kể là đứng ở chỗ nào, người nào đã nhìn mình không vừa mắt vẫn có thể làm ra những hành động khó lường, sẽ chẳng bao giờ uổng phí ý muốn này.

Năm nay chụp ảnh chung cô đứng cùng chỗ với Tống Nghiên, đứng bên cạnh Tống Nghiên là một ảnh đế lớp trước, khi lên sân khấu vẫn còn nói chuyện với anh về chuyện phim ảnh.

"Nếu cậu và vợ có thể hợp tác trong bộ phim điện ảnh kia, chắc chắn lão Chu sẽ rất vui." Anh ấy nháy mắt mấy cái, "Vợ cậu mặc sườn xám nhìn đẹp lắm đấy."

Lão Chu trong miệng tiền bối là một biên kịch nổi tiếng ở trong nước, trước kia bắt đầu từ việc viết kịch bản, sau đó chuyển sang chiến đấu liên tục ở các chiến trường màn ảnh lớn, kịch bản ông ấy viết không hề đón ý

nói hùa theo phim thương mại, giành giải thưởng là chuyện thường tình nhưng phòng bán vé hoàn toàn dựa vào danh tiếng của sự phản công, nổi là nổi, xịt là xịt, rất nhiều đạo diễn phim thương mại sẽ thể hiện thái độ kính trọng nhưng không gần gũi đối với ông ấy nhưng tác phẩm nghệ thuật xuất sắc sẽ không thiếu người thưởng thức, bởi vậy nên ông ấy luôn là biên kịch có rất nhiều người muốn hợp tác.

Trong mấy năm trở lại đây, thẩm mỹ của những người xem phim điện ảnh dần đi lên, mơ hồ có xu thế hướng tới dùng tiền tốt loại trừ tiền xấu, danh tiếng của Lão Chu cuối cùng đã nổi ra bên ngoài, có không ít người trẻ tuổi coi anh ta như nước được lọc từ máy lọc nước, đương nhiên kịch bản trong tay anh cũng trở thành miếng bánh thơm ngon.

Mặc dù bộ kịch bản dân quốc trong tay Lão Chu chưa được công bố ra bên ngoài, cũng chưa thảo luận đến vấn đề bản quyền với các công ty sản xuất phim, nhưng mấy diễn viên có quan hệ qua lại tốt với ông ấy trong giới đã nghe phong phanh tiếng gió, hơn nữa còn biết cả trong lòng Lão Chu đang hướng vào những diễn viên nào.

Lúc ấy Lão Chu nhìn thấy bức ảnh dân quốc kia đã nói với mấy biên kịch đang ngồi uống rượu cùng mình.

"Đây chính là Đình Phong và Loan Loan trong lòng tôi."

Ông ấy biết Tống Nghiên, nhưng không quen biết Ôn Lệ, chỉ cảm thấy đơn giản là khí chất và khuôn mặt của nghệ sĩ này rất giống với nhân vật dưới ngòi bút của mình.

Nhưng muốn chọn diễn viên đâu phải chỉ dựa vào một mình Lão Chu quyết định, đợi tư bản rót tiền vào, cộng thêm các ý kiến từ nhiều phương diện khác nhau thêm vào, tất cả đều là ẩn số.

Ôn Lệ mãi mà không nhận được kịch bản, không biết đã bị người nào cắt một mắt xích ở giữa.

Tống Nghiên nghiêng đầu nhìn Ôn Lệ, ánh mắt của cô không nhìn về phía anh mà đang nghiêng đầu nói chuyện với mấy nữ nghệ sĩ khác ở đầu

bên kia.

Tổng biên tập tạp chí Parisly đang luống cuống tay chân tiếp mấy nghệ sĩ, chẳng biết do vô tình hay cố ý, vốn Trịnh Tuyết đang đứng cách Ôn Lệ mấy người giờ lại đứng bên cạnh cô.

Hai người đều ghét đối phương như nhau, lần này Ôn Lệ là người mở miệng châm chọc trước: "Thế nào? Không đứng cùng chồng cô để thể hiện tình cảm nữa à?"

Mặt Trịnh Tuyết không đổi, nhưng ánh mắt dao động nhìn xung quanh không thể nghi ngờ là đang tìm Hứa Minh.

Đợi đến khi tìm được Hứa Minh, phát hiện hắn ta đang đứng giữa hai người nghệ sĩ nữ, sau khi Trịnh Tuyết nhìn thấy một trong số hai người trong đó, sắc mặt không kiềm chế được, bắt đầu trở nên âm trầm.

Nghệ sĩ nữ kia là diễn viên thế hệ mới nổi tiếng nhờ mấy bộ phim thần tượng trong hai năm trở lại đây, vì dáng vẻ bên ngoài giống Ôn Lệ đến ba bốn phần cho nên có một tên gọi khác gọi là 'Tiểu Ôn Lệ', đoàn đội cô ta dùng tên gọi này để cho ra không ít các bài viết giẫm lên giá trị của Ôn Lệ mà hot, nhưng mà cả ekip làm việc phía sau còn yếu lắm, trình độ kém hơn nhiều so với đoàn đội của Ôn Lệ, mỗi lần xào được lên rồi cũng hot đấy, nhưng hoàn toàn đắc tội với ekip làm việc của Ôn Lệ.

Ôn Lệ chẳng biết tại sao tự dưng bị Trịnh Tuyết trừng mắt nhìn, cảm thấy người phụ nữ thật hết nói nổi, chồng cô ta nói chuyện vui vẻ hăng say với nghệ sĩ nữ khác có bề ngoài giống cô thì liên quan đếch gì tới cô.

Cô không nói lời nào mà chỉ nhích lại gần Tống Nghiên hơn, lớn mật kề sát vào cánh tay anh, nhân tiện nhìn Trịnh Tuyết nở một nụ cười đắc ý.

Tống Nghiên cũng không dịch sang bên cạnh để tránh, kệ cho cô lấn vào, tiền bối đứng ở bên kia lại nhíu mày, thể hiện ánh mắt hóa ra đúng là như thế.

Khó trách cư dân mạng đã nói ảnh chụp chung trên sân khấu đúng kiểu ma trận quần ma loạn vũ, mặt ngoài mỗi người có vẻ rất hài hòa với nhau nhưng thực tế đang ngấm ngầm đâm chọc, tính toán các kiểu ở trong tối.

Sau khi chụp ảnh xong, mọi người theo thứ tự nhóm tự rời đi, Ôn Lệ túm Tống Nghiên lại, ý bảo anh đi cùng mình lên trên tầng gặp cậu, bảo trợ lý đi ra chỗ khác chờ bọn họ, đợi lúc nào xong thì qua đây đón.

Không biết có phải do bị khí thế của cậu dọa sợ hay không, Ôn Lệ càng thấy khẩn trương hơn, thậm chí muốn đi vệ sinh.

"Anh đi vào trước đi, cậu tôi sẽ ngại mắng anh."

Tống Nghiên tự thấy mình không có mặt mũi lớn đến thế, quả nhiên sau khi anh bước vào phòng, người đàn ông ngồi trên ghế sô pha nhíu mày, giọng điệu không vui: "Ôn Lệ đâu?"

"Đi vệ sinh."

Tống Nghiên ngồi xuống ghế đối diện cậu.

Ôn Diễn bình tĩnh đánh giá Tống Nghiên, cong môi nói câu không rõ ý tứ: "Mấy năm nay anh Tống phát triển không tệ."

Tống Nghiên khách khí nói: "Đều nhờ phúc của tổng giám đốc Ôn."

Ôn Diễn không thể hiện biểu cảm khác cười cười, châm chọc: "Nhờ phúc của tôi? Lời khách sáo này nói được cũng khá hay."

Tống Nghiên lạnh nhạt đáp trả: "Nếu tổng giám đốc Ôn biết đây là lời khách sáo, nghe một chút là được rồi, không cần để ý."

Hai năm trước Ôn Diễn đã không thích đứa cháu rể này là mấy, chị gái Ôn Vy mất sớm, anh rể vì nhớ thương vợ mình rồi bắt đầu cái gì đấy gọi là hành trình đi vòng quanh vẽ mỹ thuật, hai chị em không có ai trông coi quản dạy, khi mới về nhà họ Ôn tính cách cực kỳ chán ghét, vừa tùy hứng vừa kiêu căng, cực kỳ khó dạy bảo.

Khi đó Từ Lệ vẫn còn ổn, vào thời điểm đó thằng bé cùng lắm chỉ là đứa nhỏ hơn mười tuổi, chỉ cần Ôn Diễn trừng mắt một cái thì sẽ ngoan ngoãn lại.

Nhưng Ôn Lệ không giống thế, cô gái 15,16 tuổi phản nghịch, cảm thấy Ôn Diễn cùng lắm chỉ lớn hơn cô có năm tuổi, dựa vào đâu mà bắt cô làm gì cô phải làm đấy, bắt cô nghe quát nghe gọi, sự kiêu ngạo và kiêu căng vào lúc nào khiến cô cháu gái luôn đối nghịch với anh ta ở khắp nơi.

Thậm chí về sau còn không chịu nói tiếng thông báo nào, tìm người quản lý đóng giả ba mẹ, tự tiện ký hợp đồng với công ty giải trí nước ngoài.

Ôn Diễn vận dụng đủ mọi quan hệ mới lôi được đứa cháu này về ấn ép cô ở nhà, nhốt cô trong nhà hơn nửa tháng trời xong cô mới biết sợ người cậu này, nhưng vẫn bướng bỉnh kiên định với cái ước mơ làm ngôi sao kia, âm ĩ với anh ta một trận tơi bời, chẳng sợ sự uy hiếp nếu tiến vào giới giải trí thì đừng mong nhận được sự giúp đỡ hay dùng quan hệ trong nhà, vẫn làm những việc mình thích, tuyệt đối không chùn bước rời khỏi nhà.

Kiên quyết chờ cô gặp khó khăn trở ngại rồi quay về nhà, cuối cùng hai năm trước ồn ào đến tai ba anh ta, ông ngoại đau lòng bắt anh ta phải đón Ôn Lệ về nhà, anh ta chờ cháu gái về sẽ nhận sai, ai ngờ không đợi được thứ mình muốn lại đợi được tin tức kết hôn của Ôn Lệ.

Ôn Lệ có hôn ước với người bạn thanh mai trúc mã lớn lên từ nhỏ là Bách Sâm, Tống Nghiên và Bách Sâm lại là bạn tốt lâu năm của nhau, kết hôn với vị hôn thê của bạn tốt mình, chuyện này khiến Ôn Diễn rất khó nảy sinh cái nhìn tốt đối với người cháu rể này.

Hai người đàn ông không nói chuyện, giống như đang ngầm đấu nội công với nhau, mãi đến khi Tống Nghiên nhận được tin nhắn WeChat của Ôn Lệ.

“Gặp phải ôn thần, tạm thời không đi ra được, nhờ anh ứng phó phía bên cậu giúp tôi trước.”

“Tim.jpg”

Tống Nghiên thở dài, chủ động mở lời: “Không biết tổng giám đốc Ôn tìm vợ tôi lên đây có chuyện gì không?”

Ánh mắt Ôn Diễn lạnh lùng, trầm giọng nói: “Nếu anh Tống biết tôi tìm cháu gái mình có việc, vậy làm phiền anh chuyển lời đến nó, bảo nó nhanh chóng xuất hiện có trốn cũng vô dụng, trừ phi nó lại muốn tôi bắt nó về nhà để dạy bảo.”

Tống Nghiên cười cười: “Anh cảm thấy anh bắt về được không?”

“Mong anh Tống không cần nhúng tay vào chuyện nhà tôi.”

“Tôi không có hứng thú với chuyện của nhà anh.” Tống Nghiên nhích lại gần về hướng sô pha, “Cô ấy là vợ tôi, che chở cho cô ấy là đạo lý hiển nhiên.”

Ôn Diễn không đồng ý: “Cậu bảo vệ được không?”

Tống Nghiên thản nhiên nói: “Hơn hẳn người làm cậu như anh đây, ít nhất hai năm trước tôi làm được. Cái này thì có gì khó?”

Trong lời nói của anh bao gồm nhiều sự đâm chọc chế giễu, Ôn Diễn nhếch môi mỉm cười, nhận ra người cháu rể này đã không còn giống như trước kia.

Ít nhất vào mười năm trước, khi anh ta chất vấn Tống Nghiên có gì trong tay để có thể khiến nhà họ Ôn bỏ đi hôn ước với ba mẹ Bách Sâm, sẵn sàng giao Ôn Lệ cho anh, cậu chủ nhỏ họ Tống không nói nên lời dù chỉ một câu.

Là một cậu chủ nhỏ được sống an nhàn sung sướng trong suốt mười mấy năm, không có sự che chở của ba mẹ, cho dù khuôn mặt hiện vẻ lạnh lùng quật cường, trong mắt chứa đựng đầy sự hung ác nham hiểm và cả sự không hài lòng thì đã sao, tất cả ở trong mắt Ôn Diễn không đáng một đồng.

— —

Ôn Lệ đang đứng trước bồn rửa mặt rửa tay không hề biết tình trạng bên trong phòng.

Cô không định để mình Tống Nghiên đối mặt với cậu nhưng trong đời người luôn xuất hiện nhiều chuyện ngoài ý muốn, một trong số đó là chuyện chạm mặt Trịnh Tuyết ở trong toilet.

"Tại sao cô vẫn chưa đi?"

Lúc Trịnh Tuyết nhìn thấy cô cũng rất ngạc nhiên, tức giận chất vấn.

Ôn Lệ không chút hoang mang trả lời thẳng lại: "Cô cũng chưa đi?"

Trịnh Tuyết mím môi, sắc mặt càng thêm thâm trầm, nhẫn nại hơn nửa ngày không thể nhịn nổi nữa, tiến thêm hai bước nắm chặt cổ tay Ôn Lệ: "Có phải cô hẹn chồng tôi lên đây không?"

Ôn Lệ không thể hiểu nổi, thẳng tay đẩy cô ta ra.

Trịnh Tuyết cầm tà váy lễ phục dài lảo đảo lùi về sau mấy bước.

"Muốn đánh nhau thì hẹn hôm khác, chỗ này có phóng viên, tránh xa tôi ra."

Ôn Lệ chán ghét nhíu mày, rút tờ khăn giấy lau lau tay.

"Ôn Lệ, tuy tôi không thích cô nhưng tôi thừa nhận cô mạnh mẽ và giỏi hơn tôi, tích cách của cô hút fan hơn, khuôn mặt xinh đẹp hơn, dù cho trước đây chúng ta có tranh giành tài nguyên qua lại thế nào đi nữa thì nó cũng là chuyện trong công việc."

Ôn Lệ dùng vẻ mặt như thấy quỷ để nhìn Trịnh Tuyết, không ngờ sẽ có một ngày cô có thể nghe thấy mấy lời tán thưởng từ miệng đối thủ một mất một còn, giọng điệu khó hiểu: "Cô bị hồn nào nhập đấy?"

“Cô nghe tôi nói xong đã!!!” Trịnh Tuyết hít sâu, siết chặt hàm dưới nói, “Ekip làm việc của hai chúng ta luôn cạnh tranh gay gắt có đi có lại, đó là chuyện ganh đua bình thường trong giới, nhưng có thế nào đi nữa cô cũng không nên dính líu đến chồng tôi, bọn tôi đã ở bên nhau từ khi còn đi học, tình cảm sâu đậm kéo dài nhiều năm nhưng chỉ vì hợp tác với cô trong một bộ phim hai năm trước, mới xào couple có mấy tháng mà anh ấy bắt đầu không quan tâm đến tôi, cô thử tự để tay lên ngực mình hỏi xem làm kẻ thứ ba liệu cô còn lương tâm không?”

Ôn Lệ hít sâu, lạnh giọng nói: “Tôi nói lại một lần nữa, khoảng thời gian đó giữa tôi và Hứa Minh chỉ đơn thuần là xào couple thông thường, ngay từ đầu người đại diện của tôi đã hỏi qua, hắn ta xác nhận và trả lời lại chị ấy, hắn ta độc thân.”

Trịnh Tuyết lập tức phản bác: “Không thể nào!!!”

“Không thể nào cái con khỉ!!!!” Ngữ khí Ôn Lệ kiên định, “Tôi nói rõ cho cô biết, chồng của cô là một tên rác rưởi, là tên đàn ông cặn bã đã có bạn gái còn thích thể hiện tình cảm với người phụ nữ khác, chỉ những kẻ hèn nhát nhu nhược mới đẩy hết mọi lỗi sai lên người phụ nữ.”

Trịnh Tuyết cười hai tiếng: “Được, cô nói cô vô tội, vậy tại sao cô ở đây?”

Ôn Lệ cạn lời: “Tôi ở đây thì có vấn đề gì? Chẳng lẽ cô bao trọn tất cả các phòng dành cho khách quý ở tầng hai này.”

“Tôi vừa nhìn thấy Hứa Minh đi lên tầng nên chạy theo đuổi kịp anh ấy, kết quả lại thấy cô ở đây, cô còn phủ nhận hai người không hẹn riêng và gặp mặt ở chỗ này?”

Đột nhiên Ôn Lệ nhíu mày, không nói hai lời lập tức ra ngoài.

Trịnh Tuyết gọi cô lại từ đằng sau: “Cô đi đâu đấy?”

Ôn Lệ không để ý đến cô ta, đi thẳng đến cửa phòng mà cậu đã hẹn mình trước đó.

“Ở chỗ này chờ, nếu cô đi thì đừng mong tìm được chồng mình nữa.”

Nhất thời Trịnh Tuyết bị giọng điệu uy hiếp của Ôn Lệ dọa sợ, vậy mà đứng tại chỗ chờ thật.

Ôn Lệ mở thẳng cửa đi vào.

Trong tích tắc khi cửa mở ra, Trịnh Tuyết nhìn thấy Tống Nghiên ngồi trong phòng, trừ Tống Nghiên ra còn một người đàn ông trẻ tuổi khác, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, trên người mắc bộ quần áo xa xỉ.

Mãi đến khi cửa đóng lại, Trịnh Tuyết mới hồi phục tinh thần.

Ôn Lệ ở tầng hai để đến tìm chồng mình và người đàn ông kia?

Cho nên không phải cô lên đây vì Hứa Minh.

Trong phòng, Ôn Lệ không quan tâm đến ánh mắt không hài lòng của Ôn Diễn đang nhìn mình, đi thẳng đến trước mặt cậu, thái độ kiêu ngạo: “Cháu biết cậu có cách lấy được chìa khóa của tất cả các phòng trên tầng này, giúp cháu lấy đến đây.”

Ôn Diễn nhíu mày, giọng lạnh đến mức như để băng ở dưới lưỡi: “Ôn Lệ, cháu nghĩ xem cháu đang nói chuyện với ai?”

“Cậu.” Ôn Lệ thở dài, “Bây giờ, cháu cậu đang rất cần chìa khóa phòng gấp để chứng minh cháu không phải kẻ thứ ba, mong cậu giúp cháu việc gấp này trước, được không?”

Ai ngờ Ôn Diễn nghe thấy câu sau xong, càng nhíu chặt lông mày hơn: “Ai coi cháu là kẻ thứ ba.”

“Cậu có thể chờ cháu giải quyết việc này xong rồi hỏi không?” Vẻ mặt Ôn Lệ cáu kỉnh, “Bình thường nhìn cậu giống người đàn ông nhanh nhẹn lắm mà sao đến thời khắc mấu chốt thì lại héo thế.”

Ở bên cạnh, Tống Nghiên vẫn chưa nói lời nào bỗng nhiên bật cười ra tiếng.

Sắc mặt Ôn Diễn đen xì, đầu tiên trừng mắt nhìn Tống Nghiên, sau đó bắt đầu dạy dỗ Ôn Lệ: "Ôn Lệ!! Cậu là cậu cháu! Cháu thu ngay cái giọng điệu trẻ con đó lại cho cậu!"

Tống Nghiên hỏi nhẹ nhàng: "Em muốn lấy chìa khóa phòng để làm gì?"

Ôn Lệ: "Bắt kẻ thông dâm."

"……."

"……."

Đợi đến lúc Ôn Lệ đi ra từ trong phòng, ở bên ngoài Trịnh Tuyết chờ đến mức sắp hết kiên nhẫn.

Ôn Lệ ngạc nhiên không ngờ Trịnh Tuyết sẽ nghe lời vậy luôn.

"Xem ra cô rất yêu chồng mình."

Sắc mặt Trịnh Tuyết không tốt, nghiến răng nghiến lợi: "Liên quan mẹ gì đến cô, rốt cuộc cô muốn làm gì?"

Nhìn đi nhìn đi, thế nên mới nói không nên tin vào hình tượng mà nghệ sĩ nữ đã tạo dựng cho mình.

Ngay cả Trịnh Tuyết hay đi theo kiểu tiên nữ lạnh lùng trong trẻo mà vẫn nói những lời thô tục đấy thôi.

Ôn Lệ mang theo mấy lời của cậu đi đến phòng trực, nhân viên ở đó cầm đến một chùm chìa khóa phòng.

Đi liên tiếp qua ba phòng không thu hoạch được gì, đến lượt đi vào phòng thứ tư, phòng ở ngoài tối tăm không bật đèn, nhưng trong nhà vệ sinh lại có ánh sáng, từ trong đó truyền ra tiếng hôn mờ ám.

Khi nghe thấy những lời vọng ra từ trong đó, Ôn Lệ không biết mình nên đồng tình hay cười nhạo Trịnh Tuyết nữa.

Ở trong kia cô sao nữ được gọi là 'Tiểu Ôn Lệ' đang mềm mại nũng nịu hỏi chồng Trịnh Tuyết, cuối cùng thích Trịnh Tuyết nhiều hơn, hay thích Ôn Lệ nhiều hơn.

"Trịnh Tuyết à, bọn tôi ở cạnh nhau được bảy tám năm nay, từ lúc còn đi học đã ở bên nhau." Hứa Minh không chút do dự nói, nhưng dừng lại chút rồi thở dài, "Nhưng đúng là tôi cũng thích Ôn Lệ, buổi tối mỗi ngày trong khoảng thời gian xào couple tôi đều mơ thấy cô ấy, sau đó cô ấy biết được tôi đã có bạn gái thì cắt đứt quan hệ với tôi, ngược lại càng khiến tôi thấy thích cô ấy hơn."

"Hả, vậy em chỉ là thế thân của Ôn Lệ thôi sao?"

"Thế thân hay không thế thân cái gì, đừng có nhiều lời, mau làm xong việc tôi còn phải đi."

"Ai bảo anh gấp gáp quá không chịu đi khách sạn."

"Cô ngốc hay gì? Phòng này dành cho khách quý, gần như cánh phóng viên không thể lên tầng hai, còn an toàn hơn ở khách sạn."

Tay chân Trịnh Tuyết run rẩy, im lặng khóc, Ôn Lệ cố nén cảm giác buồn nôn, bình tĩnh hỏi cô ta: "Cô mang theo di động không?"

"…….Cô muốn làm gì?" Trịnh Tuyết dùng hai mắt đẫm lệ nhìn Ôn Lệ.

Ôn Lệ coi thường: "Cô nói xem, người phụ nữ ngu xuẩn."

Run rẩy lấy điện thoại từ trong túi nhỏ đưa cho Ôn Lệ, đột nhiên Trịnh Tuyết nắm chặt tay cô, giọng điệu không đành lòng: "Nếu cô để lộ chuyện này ra ngoài, Hứa Minh xong đời mất……"

"Im miệng." Ôn Lệ gạt tay cô ta ra, "Loại thằng chồng thay lòng này của cô tệ đến thế mà cô vẫn muốn che chở hắn ta như vàng ấy hả, hắn chỉ biết nhằm vào những người phụ nữ ngu xuẩn như cô chứ đừng có nhắm vào tôi, đừng cho rằng tôi giống như cô, giúp cô quay lại chuyện thằng cha

này làm để làm bằng chứng đã đủ khiến tôi ghê tởm rồi, đừng có để hành động ngu muội yêu đến mất não của cô lây sang tôi."

Từ lâu, cô đã muốn mắng cô ta như vậy, cuối cùng hôm nay mới được nói ra.

Trịnh Tuyết bị mắng đến mức khuôn mặt tái nhợt, không cam lòng phản bác: "Cô thì biết cái gì! Nếu đổi lại Tống Nghiên thay lòng đổi dạ, để tôi xem cô có ngu muội vậy không!"

Ôn Lệ cười lạnh hai tiếng, vô tình nói: "Nếu anh ấy dám léng phéng ở bên ngoài tôi lập tức thiến anh ấy ngay tại chỗ, cô cho rằng ai cũng giống cô chắc, coi tên cặn bã ngoại tình như bảo bối để cưng chiều?"

"……."

———-

Chương 28

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Tất cả mọi người đều là nghệ sĩ, đã vào cái giới này được nhiều năm, đã gặp và đã nghe qua không biết bao nhiêu chuyện dơ bẩn trong đó.

Trịnh Tuyết vẫn luôn cảm thấy tình cảm của cô ta và Hứa Minh là ngoại lệ giữa nơi có nhiều thứ bị nhuốm bẩn này, hôm nay Ôn Lệ tự mình đưa cô ta đến nhìn tận mắt, cô ta mới nhận ra mình ngốc đến mức nào.

Khi đó hai người mới ra mắt, cô ta và Hứa Minh thuê một phòng nhỏ ở Yến Thành, bôn ba khắp trong các đoàn làm phim, hứa hẹn nhất định phải cùng nhau thoát ra khỏi hoàn cảnh khó khăn này.

Sau đó cả hai người họ đều nổi tiếng.

Họ có tiền mua được mấy căn nhà ở thành phố, đi đến đâu cũng không thiếu ánh đèn bao quanh nhưng tình cảm lại biến thành như vậy.

Hai người ở bên ngoài cửa nhà vệ sinh trao đổi bằng giọng nói thầm, động tĩnh bên trong càng lúc càng lớn, dần dần át đi cả tiếng của hai người.

Nước mắt Trịnh Tuyết chảy nhiều hơn, như đang phải chịu sự tra tấn, hét lên một tiếng vọt vào bên trong.

Dù sao chứng cứ đã chụp xong rồi, Ôn Lệ không ngăn cô ta lại, cũng chẳng có ý định dạy dỗ hay giáo huấn tên cặn và kẻ làm người thứ ba kia.

Đầu tiên hai người bên trong toilet bị động tĩnh ngoài cửa dọa cho chết khiếp, đợi sau khi thấy rõ người đến là ai, biểu cảm khiếp sợ trên mặt nhanh chóng chuyển thành hoảng sợ và bối rối.

“Tiểu Tuyết……”

Hứa Minh gọi tên theo bản năng.

Nhìn chỗ quần áo lộn xộn không đủ che của hai người, người phụ nữ kia đang vội vàng luống cuống tay chân mặc quần áo vào, hai mắt Trịnh Tuyết tối sầm, hai chân như nhũn ra, cả người không còn sức lực chống đỡ, lúc này yếu đuối ngồi xổm trên mặt đất khóc lớn.

Hứa Minh không cần nghĩ ngợi biện minh: "Do cô ta quyến rũ anh, Tiểu Tuyết em phải tin anh……"

Trịnh Tuyết nghe mấy lời ngụy biện của anh ta, trong cổ họng như bị mắc một cục máu lớn, không thể nói ra lời.

Người phụ nữ kia đã mặc xong quần áo của mình, ả nghe Hứa Minh nói mấy lời bao biện đó mà không cần suy nghĩ, đột nhiên cười tự giễu.

Ả ta nhìn Trịnh Tuyết, có lẽ đoán được Trịnh Tuyết sẽ tin ai.

Giống như hai năm trước, cô ta không hề do dự lựa chọn tin tưởng đứng về phía Hứa Minh, trực tiếp coi Ôn Lệ thành người thứ ba.

Có điều vận may của ả ta tốt hơn Ôn Lệ nhiều, Ôn Lệ là tai bay vạ gió đến bất ngờ, còn ả ta không chịu được nên mới thể hiện đủ mọi ám hiệu và cử chỉ mờ ám trước mặt Hứa Minh, tội không hề oan, chỉ không may bị bắt ngay tại trận.

Vậy nên ngay cả lời giải thích cũng lười nói.

Trịnh Tuyết vẫn đang khóc.

"Cô ta, cô ta giống Ôn Lệ hai năm trước, biết rõ anh là người có vợ nhưng cô ta nói gặp dịp thì chơi, thái độ của anh đối với cô ta không khác gì với Ôn Lệ, chỉ có Tiểu Tuyết em mới là……"

Trong lúc Hứa Minh nhắc đến tên Ôn Lệ định dùng nó để chứng minh mình vô tội thì bên ngoài toilet lại có tiếng động lớn.

Ôn Lệ đen mặt đứng ở cửa.

Sắc mặt Hứa Minh và ả diễn viên kia biến hóa đặc sắc, chết chân ngay tại chỗ, mặt trắng như một bức tường được quyét sơn.

Ai mà biết được Trịnh Tuyết và Ôn Lệ ở cùng một chỗ!!!

Ôn Lệ đi lên hai ba bước, dồn hết sức lực vào cánh tay phải, tát một cái thật mạnh thẳng vào mặt tên Hứa Minh.

Đại não Hứa Minh trống rỗng, hai má đau đớn, lỗ tai bên bị đánh bị ù trong một lúc lâu.

"Cuối cùng tôi cũng biết hai năm trước anh đã tẩy não vợ mình bằng cách nào." Ôn Lệ thản nhiên nói, "Chỉ tiếc rằng hôm nay bổn cô nương ở đây mới không để cho anh tẩy não thành công, xin lỗi."

Sự xấu hổ và bất lực quyét qua toàn bộ các dây thần kinh trong đầu, nó khiến da đầu Hứa Minh run lên, đường đường là một thằng đàn ông lại bị một người phụ nữ tát cho một cái vang dội, chỉ vì mất một giây không đề phòng nhưng ngay cả thở cũng không dám thở.

Giờ phút này Ôn Lệ đang dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn hắn mà hai năm trước bọn họ từng là bạn bè.

Yêu đương với Trịnh Tuyết nhiều năm đã chán, mấy lời thềnon hẹn biển từ thời đi học đã sớm biến thành nước sôi nhạt nhẽo không vị, mà lần hợp tác cùng Ôn Lệ đó, hệt như một giọt mật trong veo được thả vào bát nước sôi nhạt vị ấy.

Bềngoài nhìn Trịnh Tuyết có vẻ dịu dàng săn sóc nhưng trên thực tế rất khó chiều theo, hằng ngày thường xuyên cố ý tìm chuyện gây sự với hắn ta, còn Ôn Lệ tuy bềngoài kiêu căng khó gần, tính tình tiểu thư nhưng càng bên cạnh cô lâu thì hắn ta càng nhận ra ở chung một chỗ với cô không hề khó như mình đã nghĩ, tuy cô mạnh miệng nhưng rất quan tâm đến bạn bè, càng không thích gây thêm phiền phức cho người khác.

Dần dần Hứa Minh động lòng với cô, cô càng muốn phân rõ giới hạn giữa hai người bọn họ, hắn ta càng muốn phá vỡ giới hạn này, muốn cùng

cô diễn giả thành thật.

Ôn Lệ quay sang nhìn cô diễn viên có tên gọi khác là "Tiểu Ôn Lệ".

"Làm loại chuyện này với cái tên gọi liên quan đến tôi, làm nhục chính cô đồng thời sỉ nhục cả tôi, tôi với cô có thù oán sâu đậm gì không? Dùng tên của mình để nổi tiếng rất khó à? Đúng lúc, sau này cô không cần phải lo lắng cọ nhiệt độ ai mới có thể nổi, dọn dẹp xong thì tìm đường khác mà đi đi."

Ả ta cắn cắn môi, ôm một tia hy vọng nhỏ nhoi mở miệng: "Do Hứa Minh dụ dỗ tôi trước."

"Anh ta dụ cô, cô cắn câu luôn? Không ngờ đã thế mà cô còn cảm thấy mình rất oan ức?" Ôn Lệ khinh thường ra tiếng, không kiên nhẫn nói, "Mấy chuyện kiểu này hai người đừng so đua tranh đoạt xem ai là người ghê tởm hơn ai, buồn nôn như nhau cả thôi, không khác gì đâu."

Trước khi rời đi, Ôn Lệ đưa mắt nhìn Trịnh Tuyết vẫn đang ngồi khóc trên mặt đất, không xen vào chuyện của cô ta nữa.

Tuy rằng phòng trên tầng hai dành cho khách quý, nó rất riêng tư và có không gian riêng nhưng suy cho cùng nhân viên bảo vệ lấy tiền làm việc, tất cả mọi người đều là người của công chúng, anh ta dám làm mấy chuyện như giết người tiêu hủy xác.

Vì để phòng ngừa lòng dạ đàn bà của Trịnh Tuyết, cô vừa mới gửi những ảnh chụp được coi là chứng cứ sang di động của mình để tạo thêm một bản.

Thật ra không phải cô muốn ra mặt giúp Trịnh Tuyết, chỉ là cô bị tên Hứa Minh kia làm cho buồn nôn quá.

Mà mấy bức ảnh chụp lại cảnh vừa nãy đã đủ làm cô muốn nôn lắm rồi.

——

Sau khi giao lại thẻ phòng cho quản lý, Ôn Lệ vội vàng về phòng để tiếp đón cậu mình cho xong còn chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi.

Tống Nghiên đã xuống tầng trước, ở trong bãi đỗ xe chờ cô.

Ôn Lệ ngồi đối diện Ôn Diễn, ngoan ngoãn nghe cậu dạy dỗ.

Cô cầm tà váy như đứa bé gái nhỏ, còn định cầm mấy sợi vải nghịch nghịch cho đỡ chán thì chợt nhớ ra bộ lễ phục đang mặc trên người còn phải trả lại cho nhãn hàng tài trợ, nên nhanh chóng vuốt vuốt mấy nếp nhăn, sợ phá hỏng chiếc váy cao cấp này.

Ôn Diễn nhìn cháu mình đang làm mấy động tác ngớ ngẩn, cho rằng cô không tập trung, nhíu mày nói: "Cháu đang làm gì đấy? Có nghiêm túc nghe cậu nói chuyện không?"

"Có." Ôn Lệ không tình nguyện gật đầu, "Ngày mai cháu phải trả bộ váy này nữa, không thể vò nhăn được, chỉ đang sửa sang lại chút thôi."

Ôn Diễn nhìn bộ lễ phục cô đang mặc trên người, thản nhiên nói: "Nếu thích thì mua luôn đi, làm mấy cái động tác đó không ra dáng con gái nhà cao quý gì hết."

"Mua? Cậu mua cho cháu?" Ôn Lệ lập tức xem thường, "Nếu cậu không hiểu mấy quy củ trong giới bọn cháu thì đừng nói nhẹ nhàng như vậy, tuy rằng cháu kiếm được nhiều tiền nhưng tốt xấu gì đấy cũng là tiền cháu tự lực cánh sinh vất vả kiếm ra, chỉ có đứa ngốc mới mua một cái váy chỉ có thể mặc một lần mang về nhà treo."

Qủa thực Ôn Diễn không hiểu, nhếch môi nói: "Cháu còn học được cách tiết kiệm tiền."

Ôn Lệ cảm thấy bản thân mình không thể nhận nổi ưu điểm 'tiết kiệm tiền' lên người: "Không phải cháu tiết kiệm tiền, là không tiêu tiền lung tung."

Ôn Diễn: “Gửi cách liên hệ với thương hiệu thời trang đó cho cậu. Hôm nào cậu bảo người đưa đến ho cháu.”

Mắt Ôn Lệ sáng rực cả lên: “Thật hay giả?”

Ôn Diễn hừ lạnh: “Giả.”

Ôn Lệ co rút khóe miệng: “……Hừ.”

Ôn Diễn đỡ trán, vô cùng không thích câu cửa miệng này của cô, nhưng nói thế nào cũng không chịu sửa, dứt khoát đuổi người đi: “Được rồi về đi, nhớ gửi cách liên lạc lại cho cậu.”

Ôn Lệ không nhịn được cong môi mỉm cười, muốn được nhiều hơn nữa: “Thật ra cháu không thích bộ lễ phục này lắm, hay là giữ lại trước? Đợi đến lần sau cháu thích bộ nào đấy rồi báo lại cho cậu nhé?”

Ôn Diễn nhíu mày, trong mắt hiện rõ ý nói “Cháu đừng không biết điều, muốn voi đòi tirn.”

Thấy cậu không nói lời nào, cơ bản Ôn Lệ biết cậu đã ngầm đồng ý, tâm trạng bị ảnh hưởng trở nên tốt hơn nhiều.

“Vậy một lời đã định, cháu đi trước đây, tạm biệt cậu.”

“Ừ.”

Cô vừa mới mở,cửa chuẩn bị đi ra ngoài thì đột nhiên bị Ôn Diễn gọi lại: “Chuyện thẻ phòng giải quyết thế nào?”

“Dạ? Đã xong rồi, cháu đứng ở trên đỉnh cao của đạo đức nên vẫn rất thoải mái.” Ôn Lệ ngừng một chút, dường như muốn nói gì đó, nhẹ giọng bảo: “Cảm ơn cậu vì chuyện thẻ phòng.”

Đúng là thiên hạ đổ mưa, vũ nương phải lập gia đình.*

(*) Thành ngữ Trung Quốc, chỉ việc chắc chắn sẽ xảy ra.

Không ngờ cô cháu gái mỗi lần gặp mạt đều hận không thể chọc cho cậu mình tức chết sẽ nói lời cảm ơn.

Ôn Diễn nhíu mày, mở miệng định nói gì đó nhưng bị cô cắt ngang.

Ôn Lệ ho khan, nói năng rõ ràng lý trí: "Hôm nay coi như tình huống khẩn cấp mới phải để cậu mở cửa sau giúp cháu, không tính cháu dựa vào quan hệ của nhà để giải quyết mọi chuyện, thế nên cậu không thể dùng lý do này để ép cháu nhận thua rồi về được."

Vốn không định dùng cớ này để ép cháu nhận thua, không biết cô nàng này đang bu ồn lo vô cớ cái gì nữa.

Nhưng người nhà họ Ôn có truyền thống lười giải thích, mặt lạnh miệng mạnh.

"…….Được rồi." Ôn Diễn nheo nheo mắt nói, "Tiếp tục sự nghiệp làm ngôi sao của cháu đi, rảnh thì về nhà thăm ông ngoại."

Ôn Lệ thấy cậu không định tính toán việc này, thở phào.

"Ok."

——

Nói chuyện một lúc lâu, đợi đến lúc chuẩn bị ngồi lên xe để về nhà thì đã vào rạng sáng.

Từ trước đến nay cuộc sống về đêm ở Yến Thành luôn rất náo nhiệt, cô đã gửi video Hứa Minh đi vụng bên ngoài cho chị Đan, người đang đi công tác, muốn hỏi chị ấy xem định xử lý như thế nào.

Một nghệ sĩ nam đang rất nổi tiếng ngoại tình, còn liên lụy đến ba nữ nghệ sĩ khác, hai người ở tuyến một một người ở tuyến ba, đều là đề tài có độ nóng vô cùng cao đối với công chúng nhân dân cả nước, một khi tin tức này được tuôn ra ngoài, không biết Weibo sẽ tê liệt suốt mấy giờ.

Có điều Weibo bị tê liệt hay thế nào đấy không phải điều mà họ quan tâm, chuyện họ để ý là không biết bên nhà Trịnh Tuyết và bản thân cô ta sẽ giải quyết chuyện này thế nào, Ôn Lệ giữ lại chứng cứ chỉ vì lý do duy nhất muốn làm sáng tỏ chuyện hai năm trước mình vô duyên vô cớ bị công kích và nhục mạ.

Sớm biết thế lúc trước không nên xóa hết mọi thứ liên quan đến Hứa Minh, không đợi đến hôm nay đã có thể suy xét đến việc làm sáng tỏ mọi chuyện.

"Như vậy đi, để chị báo với bên bộ phận xã hội rồi họp suốt đêm để tìm cách, nếu chuyện này được công khai thì chắc chắn sẽ dẫn đến tình trạng ngôn luận tốt xấu đan xen lẫn lộn hết cả lên, bên phía đoàn làm việc của Hứa Minh sẽ không chịu ngồi yên đâu." Lục Đan bình tĩnh phân tích, "Trong chuyện này em là người vô tội nhất nên việc đầu tiên cần phải đảm bảo là không được để cho bọn họ khống chế lôi kéo dư luận kéo về phía em."

Ôn Lệ gật đầu đồng ý: "Vâng, chị biết mật khẩu Weibo của em mà, nếu lúc đó chị lo lắng em nói năng không ổn thì chị cứ lấy tài khoản đăng bài thay em nhé."

Lục Đan cười cười: "Không cần đâu có bộ phận quan hệ xã hội lo. Muốn đăng thì tự mình đăng đi, nhịn hai năm trời nên muốn để em nói mấy câu phát tiết cho hết tức, nhưng mà chú ý tố chất, không được nói lời thô tục hay bậy bạ."

"…….Em biết rồi." Ôn Lệ không nói gì, "Nói cứ như tố chất em thấp lắm không bằng."

"Không thấp, nhưng không cao đến mức nào đó đâu." Lục Đan nói, "Đúng rồi, chắc chắn bên phía Tống Nghiên sẽ bị lửa lan cháy đến ảnh hưởng ít nhiều đấy, tốt nhất em nên thông báo cho cậu ta biết trước thì hơn."

"Vâng."

Cúp điện thoại, Ôn Lệ đưa mắt nhìn Tống Nghiên đang ngủ bên cạnh.

Lúc này điện thoại vẫn còn hơi nóng lại rung lên.

Ôn Lệ không kịp nhìn xem ai gọi tới, bấm máy nghe luôn vì sợ tiếng chuông điện thoại đánh thức Tống Nghiên.

"Ôn Lệ, là tôi, Trịnh Tuyết."

Điện thoại đến từ đối thủ một mất một còn.

Khác với tình trạng ở trong toilet, rõ ràng bây giờ Trịnh Tuyết đã bình tĩnh hơn.

Khống chế cảm xúc là một môn học mà các nghệ sĩ phải học cả đời.

Ôn Lệ hỏi thẳng: "Có việc gì không?"

"Tôi đã nói chuyện với bên eki[làm việc, đang định chờ bọn họ sắp xếp mọi chuyện đâu ra đấy xong sẽ công bố chuyện Hứa Minh ra ngoài."

Ôn Lệ ngạc nhiên mất mấy giây, cứ tưởng Trịnh Tuyết vẫn sẽ não tàn vì yêu mà giúp tên cặn bã Hứa Minh đó, không ngờ tự nhiên cô ta tỉnh táo lại.

"Được, vậy cô công bố đi."

"Tôi nói với cô đầu tiên, cũng muốn để bên cô chuẩn bị sẵn sàng trước, đến lúc đấy đừng để bị tổn thương."

Ôn Lệ nghĩ thầm tôi còn thông minh nhanh trí hơn cô cơ, vì muốn đề phòng cô trả đũa nên đã bàn bạc với người đại diện của mình xong hết rồi, còn cần cô phải nhắc chắc.

Nhưng lời đến bên miệng lại là một từ lạnh nhạt; "Ừm."

Tự nhiên Trịnh Tuyết hỏi: "…….Có phải bây giờ cô đang rất vui không? Khi thấy tôi gặp phải loại báo ứng này."

“Không đến mức đó.” Ôn Lệ nói, “Kết cục bây giờ của cô là vì cô yêu đến mức mất não nên xứng đáng phải nhận, nhưng cùng là phụ nữ với nhau, tôi sẽ không nói mấy lời để cười nhạo cô, ít nhất trong lúc cô và Hứa Minh ở bên nhau, tôi ghét cô nhưng càng ghét anh ta hơn.”

Trịnh Tuyết im lặng một lúc, nhẹ giọng nói: “Tôi rất yêu anh ta.”

Ôn Lệ: “…….”

“Tôi không biết tình huống giữ cô và Tống Nghiên thế nào, có phải kết hôn theo hợp đồng hay không nhưng bản thân tôi cho rằng, lúc nãy ở trước cửa nhà vệ sinh cô có thể nói ra những lời đó một cách hùng hồn chẳng qua là vì cô không yêu anh ta nhiều.”

Trong lòng Ôn Lệ trống rỗng, lập tức phản bác lại: “Ai nói? Một mình cô não tàn yêu đến mức bất chấp cũng đừng nghĩ tất cả phụ nữ trên đời này đều vậy?”

“Vậy nếu hôm nay cô bắt gặp Tống Nghiên ngoại tình…Thì sao?”

“Không có chuyện đó.” Ôn Lệ nói như đinh đóng cột, “Thầy Tống không phải người như vậy.”

Không biết tại sao, cô chỉ nghĩ Tống Nghiên sẽ không làm thế theo bản năng.

Trịnh Tuyết dừng một lúc, rõ ràng bị một đối thủ như Ôn Lệ làm cho bật cười: “Vừa rồi tôi vừa cảm thấy cô không yêu anh ta nhiều lắm, nhưng với thái độ lúc này của cô, tôi lại thấy dường như cô rất yêu anh ta.”

“…….Cô quan tâm đến chuyện của mình trước đi, nếu cô dám trả đũa tôi thì cô và tên cặn bã đó cùng nhau khăn gói rời khỏi giới đấy.”

Ôn Lệ vừa mới uy hiếp xong lại cảm thấy phản ứng của mình hơi lớn, có vẻ đang rất để ý đến Tống Nghiên, bình tĩnh lại bổ sung thêm: “Còn nữa, tôi tin tưởng thầy Tống bởi vì tôi biết anh ấy rất yêu tôi, yêu yêu

nhiều đến mức không thể kiềm chế, trong lòng không thể chứa thêm một người phụ nữ nào khác ngoài tôi."

Trịnh Tuyết bị một màn khoe bất thình lình ập tới ép phải im miệng.

Cúp điện thoại, Ôn Lệ nghiêng đầu nhìn Tống Nghiên.

"Không ngủ thì mở mắt ra, vừa rồi tôi nói lớn tiếng thế không tin anh không nghe thấy."

Người đàn ông đang giả bộ ngủ nghe xong mở mắt.

Giọng Tống Nghiên như bị giật mình: "Em đánh thức anh."

Ôn Lệ: "Xin lỗi."

Vẻ mặt Tống Nghiên khoan dung: "Không sao, anh không tức giận."

Anh còn vui là đằng khác.

Ôn Lệ chống cằm, nửa đùa nửa thật: "Tôi phải cảm ơn ngài đại nhân hào phóng khoan dung, không so đo với tiểu nữ."

"Haiz ai bảo đại nhân đây yêu tiểu nữ cô đến không thể kiếm chế, trong lòng không thể chứa người phụ nữ nào khác." Tống Nghiên nghiêng đầu, khuôn mặt bình tĩnh lặp lại những lời cô vừa mới nói, "Chỉ đánh thức ta thôi mà, ta có thể chịu đựng được."

"Phụt."

Tiếng cười này không phải do Ôn Lệ cười, mà Văn Văn đang ngồi ở ghế phụ bên trên cười.

Ôn Lệ đảo mắt liếc đến, Văn Văn lập tức chỉ vào cảnh đêm bên ngoài cửa kính xe: "A Khang, anh xem, trăng hôm nay cong nhỉ."

A Khang đang lái xe gật đầu: "So wonderful!!!!"

Chương 29

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Ôn Lệ hoảng loạn vì lời nói của Tống Nghiên, còn có sự góp mặt của hai trợ lý thông minh và tận lực, những suy nghĩ của cô đứt đoạn.

Trên xe này không có người nào đứng đắn hết.

Cả ngày nay bọn họ làm việc suốt dưới ánh đèn sân khấu, tối nay cũng không được nghỉ ngơi tử tế. Sau khi về đến nhà chỉ muốn nhảy lên chiếc giường yêu quý để nằm.

Lúc sắp sửa tắt cameras trong phòng, đột nhiên Ôn Lệ nghĩ nếu Trịnh Tuyết công bố chuyện Hứa Minh ngoại tình ra bên ngoài, khả năng lớn là bọn họ không tiếp tục quay chương trình 'Thế Gian Có Người' nữa.

"Minh Trịnh Ngôn Thuận" cứ thế sụp đổ.

Nói như vậy người không chịu nổi chắc chắn là các fan CP rồi, cặp đôi có tình cảm thật hai năm lại có kết cục này.

Nghĩ như vậy, Ôn Lệ cảm thấy mình và Tống Nghiên thật thà biết bao, không có tình cảm là không có tình cảm, chưa bao giờ lăng xê hay thể hiện tình cảm vợ chồng ngọt ngào, khắp nơi trên mạng đều xuất hiện tin đồn nói quan hệ giữa cô và Tống Nghiên thuộc dạng hợp đồng kết hôn, nhưng cô chưa từng nghĩ đến việc làm sáng tỏ.

Vốn đã định đến thời hạn trong hợp đồng thì sẽ ly hôn theo lẽ thường, ai mà biết đột nhiên ma xui quỷ khiến bị người bên đối thủ kích thích ý chí chiến đấu hừng hực, đồng ú tham gia chương trình này, lần đầu tiên diễn xuất mà không có kịch bản chính thức nào, rồi giờ đây bỗng nhiên người thi đấu với mình rút lui.

Thắng không cần nhiều sức.

Nếu kết quả giữa Hứa Minh và Trịnh Tuyết được định sẵn là như thế, vậy còn cô và Tống Nghiên……Có cần thiết phải tiếp tục diễn nữa không?

Đảo mắt cái Thế Gian đã quay xong tập ba, kịch bản tập bốn đã được gửi cho mọi người từ trước, tập này sẽ để các đôi khách quý ra ngoài quay cùng nhau và dùng chi phí chung, Ôn Lệ còn đang nghĩ xem hôm đó phải biểu hiện thế nào trước mặt bọn họ, ngờ đâu bây giờ người cần nhìn không còn ở đây nữa, ý chí chiến đấu của cô biến mất theo.

Còn bộ phim điện ảnh về đề tài dân quốc Tống Nghiên nói, chị Đan đã trả lời rằng nhà đầu tư bên đó hướng vào một nữ diên viên khác nên vẫn đang kéo dài thời gian bàn bạc công việc với bọn họ.

Phải thừa nhận thành tích bên mảng phim điện ảnh của Ôn Lệ không được tốt lắm, rất nhiều người xem nghi ngờ khả năng diễn xuất phim điện ảnh của cô, bên phía nhà đầu tư do dự là chuyện bình thường.

Có điều cô chẳng có thời gian đâu mà lo nghĩ đến chuyện tài nguyên điện ảnh như ván đã đóng thuyền này, bởi vì gần đây công việc bắt đầu nhiều hơn, đại ngôn cho trò chơi mới, quay chương trình tuyển chọn idol, hơn nữa chị Đan đang chọn mấy kịch bản phim truyền hình giúp cô, sau khi chọn được rồi sẽ vào tổ quay phim luôn.

Trong khoảng thời gian này vì Thế Gian nổi, có không ít các chương trình thực tế từ các đài khác nhau liên hệ cô với Tống Nghiên, muốn mời bọn họ đến tham gia chương trình với tư cách khách mời.

Trong đầu lướt qua một lượt kế hoạch công việc trong nửa năm tới, Ôn Lệ thở dài.

"Haizz….."

"Sao vậy?"

Tống Nghiên tắm rửa xong về phòng ngủ thấy Ôn Lệ đang ngồi khoanh hai chân trên giường, cau mày, giống hệt bà cụ già thở dài thườn thượt.

Ôn Lệ lắc đầu: "Không có gì, nghĩ đến công việc được sắp xếp kín mít vào nửa năm sau lại thấy hơi mệt."

"Nếu như thấy mệt thì có thể bỏ một số công việc không quan trọng khác."

Lời này của Tống Nghiên rất đúng, những người làm nghề như bọn họ không bao giờ thiếu công việc, dưới tình huống một người không thể có ba đầu sáu tay, đương nhiên phải xem xét lợi hại nhiều hơn, bỏ một số việc râu ria không cần thiết.

Chắc chắn Hứa Minh và Trịnh Tuyết sẽ rút khỏi chương trình Thế Gian, vậy chương trình này không còn ý nghĩa tồn tại nào khác với Ôn Lệ, cư nhiên trở thành một trong những việc râu ria không cần thiết.

Nếu bỏ quay Thế Gian, mấy lời mời cô và Tống Nghiên tham gia các chương trình khác cũng không có.

Trong lịch trình làm việc có thêm thời gian trống.

Cô và Tống Nghiên sẽ quay về trạng thái mỗi người mỗi nơi, về sau không trói buộc CP ở trước mặt công chúng, đợi đến khi độ nhiệt tình của mọi người với CP Muối dần phai nhạt đi và biến mất, hợp đồng đến hạn, suôn sẻ công bố tin ly hôn ra ngoài.

Từ lúc đầu cô đã tính như vậy đấy.

Ôn Lệ càng nghĩ càng loạn, bỗng nhiên giật thót mình.

Hình như cô hối hận.

Cho dù không có Trịnh Tuyết và Hứa Minh, dường như cô không để ý đến việc tiếp tục quay chương trình cùng Tống Nghiên, không hề trán ghét trói buộc CP hay lăng xê gì gì, nói chung là ở với người này tốt hơn nhiều so với việc phải sao tác couple với những nghệ sĩ nam khác, ít nhất Tống Nghiên sẽ không giống Hứa Minh, đã xào couple còn hãm hại đến cả cô.

Mệt thì có mệt thật nhưng kiếm tiền mà.

Ôn Lệ nghĩ thông suốt việc này, không khỏi khỉnh bỉ sâu sắc bản thân ở trong lòng. Cô đúng là người tham của, rõ ràng hai năm trước thề sẽ không bao giờ ăn tiền nhờ việc xào CP nữa, không nghĩ đến hai năm sau vẫn bước chân vào vết xe đổ đó, nhưng lại thấy thích thú, thậm chí còn đang tính toán xem làm cách nào để kéo dài thời gian hợp đồng của cô và Tống Nghiên, để có thể trói buộc ở bên cạnh anh thêm một khoảng thời gian nữa.

Trong đầu Ôn Lệ nghĩ phải đến bảy, tám phút đồng hồ, biểu cảm trên gương mặt thay đổi liên tục cực kỳ đặc sắc, Tống Nghiên nhìn cô như vậy, thấy cô nhăn mày đến mức có thể kẹp chết một con ruồi mới lên tiếng nói: "Nếu em không quyết định được có thể tìm người đại diện trao đổi xem sao."

"Hả?" Ôn Lệ lấy lại tinh thần, ngữ khí nghe rất thoải mái, "Quyết định xong rồi, mệt thì mệt nhưng sẽ không cắt bớt."

Tống Nghiên bất lực: "Em có thấy bận lắm không?"

"Bận thì bận, kiếm tiền khiến tôi vui vẻ."

Ôn Lệ không muốn tiếp tục thảo luận đề tài công việc với Tống Nghiên nữa, sợ bị anh phát hiện ra những suy tính trong lòng, vội chuyển sang câu chuyện khác, kể cho anh nghe những gì xảy ra hôm nay.

Là người đứng ngoài, nhắc đến hai từ ngoại tình Ôn Lệ vẫn không chịu nổi thấy ngượng ngượng.

Tống Nghiên không thích việc bàn tán cuộc sống của người khác, chỉ thản nhiên cười cười, tiếp tục nghe cô cảm thán ra vẻ ta đây như bà cụ ấy.

"Còn nữa anh có biết tên rác rưởi Hứa Minh kia ghê tởm đến mức nào không? Mình đã có bạn gái mà còn đối với tôi…..Thôi bỏ đi, dù sao tôi không thẹn với lương tâm, coi như tại sức hút của tôi quá lớn."

Nói tới đây, Ôn Lệ kiêu ngạo hừ một tiếng.

“Chuyện sau đó làm tôi thấy ghê tởm nhất là chuyện gì anh biết không? Thế mà anh ta dám tìm người đàn bà có vẻ ngoài giống tôi để ngoại tình….., mé nó, suýt chút nữa tôi đã nhổ cả nước bọt.” Ôn Lệ chán ghét chun mũi, vẻ mặt tức giận nhìn Tống Nghiên muốn phát tiết, “Hắn sỉ nhục ai đấy? Còn muốn tìm thế thân? Quan trọng là ả đàn bà cam tâm tình nguyện làm thế thân, không có danh dự và lòng tự trọng gì hết, tốt xấu gì cũng có vẻ ngoài giống tôi đến ba bốn phần, chẳng khác nào ném cả mặt mũi của tôi đi!!!”

Tống Nghiên nghe cô oán giận mắng một trận, hỏi: “Uống nước không?”

“Không uống, tôi còn chưa nói xong.” Ôn Lệ hắng hắng giọng, lại bắt đầu oang oang nói, “Tuy rằng ả ta còn kèm xa tôi nhưng nói gì thì cũng có ưu điểm về khuôn mặt giống tôi đó, giá trị nhan sắc được xếp vào hàng đầu trong các nghệ sĩ nữ cơ mà? Chắc chắn có rất nhiều người thích đúng không, ả ta không nên ở cùng với tên đê tiện kia làm cái đó, tôi rất tức giận, tôi……hừ anh nói xem?”

Cô trừng mắt nhìn Tống Nghiên, muốn nhận lấy một sự đồng cảm từ trên người anh.

Tống Nghiên hùa theo gật đầu: “Đúng.”

Ôn Lệ nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy đó.”

Tống Nghiên nghe trọng điểm của cô bắt đầu chuyển từ Hứa Minh sang trên người ngôi sao nữ có vẻ bề ngoài khá giống cô, đại khái hiểu được rằng cô tức giận không phải vì Trịnh Tuyết là người yếu dễ bắt nạt, cũng không phải thất vọng về Hứa Minh, mà cô đang tức người phụ nữ trơ trẽn và không có lòng tự trọng kia.

Ôn Lệ là một cô gái kiêu ngạo và rất yêu bản thân, đương nhiên không chịu được loại lăng nhục này.

Cô coi Tống Nghiên như cái thùng rác để phát tiết hết mọi thứ, tâm trạng thoải mái hẳn ra, nằm ở trên giường nhìn chằm chằm trần nhà, bấy

giờ mới thấy khát nước.

"Thầy Tống?"

"Sao?"

"Tôi khát."

Tống Nghiên rót cho cô một cốc nước.

Ôn Lệ uống một ngụm nước đầy xong đưa lại cho anh, bắt đầu nói tiếp: "Hôm nay tôi không chỉ dạy dỗ tên súc vật kia, mắng Trịnh Tuyết, còn nói giúp cho anh nữa."

"Thật không?" Tống Nghiên nhận lại cốc nước đặt sang một bản, thản nhiên bảo: "Cảm ơn."

"Thế nào, anh không tin?" Ôn Lệ ngồi dậy, kéo kéo áo ngủ Tống Nghiên nói: "Trịnh Tuyết nói nếu tôi bắt gặp anh ngoại tình thì sẽ không bình tĩnh như vậy, lúc đó tôi đã phản bác lại nói chắc chắn anh không phải loại người như thế, ở ngay trên xe tôi cũng đã nói, anh nghe thấy rồi mà."

"Tin tưởng anh vậy à?" Tống Nghiên nhướn mày, "Nếu anh thật sự ngoại tình….thì sao?"

Ôn Lệ mở to mắt, lớn tiếng nói: "Ngoại tình thật….? Chúng ta kết hôn theo hợp đồng đó, cho dù anh có tìm người khác thì chỉ cần đừng để tôi phát hiện ra là được, hình như tôi không có lý do gì để tức giận anh……"

Tống Nghiên thở dài: "Ngủ đi, hơn ba giờ rồi."

"Ừm."

Hóa ra đã ba giờ rồi, cô nói cũng nhiều.

Sau khi tắt đèn, Ôn Lệ lo nghĩ trái nghĩ phải, trằn trọc hơn nửa ngày mới thấy lời vừa nãy mình nói không ổn lắm.

Thế chẳng phải giống việc nói cho anh biết, anh ngoại tình cũng chẳng sao, hai chúng ta kết hôn theo hợp đồng, tôi không quan tâm chuyện đó.

Nhỡ không may anh nghe xong thật sự ra bên ngoài ăn vụng…..thế phải làm sao giờ?

Ôn Lệ nghĩ đến mà hoảng, bật người dậy mở đèn đầu giường, Tống Nghiên nhíu mày theo bản năng, giây tiếp theo lại bị cô vỗ vỗ mặt.

Cô rất thích việc đánh thức người khác trong lúc ngủ.

Tống Nghiên trầm giọng: "Ôn Lệ, rốt cuộc em muốn ngủ không?"

"Tôi nói xong sẽ ngủ." Ôn Lệ cắn môi, nhịn cảm giác như bị vả mặt xuống, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, "Tuy rằng chúng ta lấy nhau theo hợp đồng nhưng anh không được tìm người khác trước khi hợp đồng đến kỳ hạn chấm dứt…..Ừm không phải tôi muốn xen vào chuyện của anh, đương nhiên việc anh thích ai không hề liên quan đến tôi, chỉ là tôi cảm thấy nếu như chúng ta vẫn là vợ chồng thì nên giữ thể diện cho nhau, đừng để đến lúc đó chia tay trong ồn ào khó chịu, anh hiểu ý tôi không?"

"……."

Tống Nghiên không nói chuyện lúc lâu, Ôn Lệ vội vàng chắp vá lại: "Tất nhiên đợi chúng ta ly hôn xong anh muốn tìm ai là quyền tự do của anh, ý tôi nói là ít nhất trong khoảng thời gian này, anh không thể ——"

Cô chưa kịp nói xong đã bị người kia kéo vào trong ngực.

"Nói nhiều vậy mà không thấy miệng mình mỏi à?" Tống Nghiên vỗ vỗ sau gáy cô, "Em nói thẳng ra anh không được đi ngoại tình không phải ngắn gọn hơn ư?"

Ôn Lệ bĩu môi, tiếp tục mạnh miệng: "Không phải tôi yêu cầu anh không được léng phéng bên ngoài, tôi đang suy nghĩ cho quan hệ hợp tác của hai chúng ta, anh đừng có nghĩ tôi để tâm nho nhoi thế được không?"

Tống Nghiên cười nhẹ: "Được được được, em rộng lượng nhất."

Ôn Lệ nghe anh cười mà không chịu nổi: "Dĩ nhiên rồi, anh thực sự cho rằng tôi sợ anh ăn vụng bên ngoài chắc?"

Tống Nghiên thở dài, bật cười ra tiếng.

Hai bên tai Ôn Lệ nóng bừng, đấm vào người anh: "Anh phải bảo đảm với tôi……Cười cái gì mà cười."

"Anh cam đoan với em sẽ không tìm người khác."

Ôn Lệ ừm, hài lòng.

Tống Nghiên hỏi lại cô: "Vậy còn em? Chúng ta có nên nói chuyện qua lại công bằng không?"

Tự tin Ôn Lệ có thừa: "Tôi? Tôi mà anh còn không yên tâm hả? Ánh mắt tôi cao lắm, tôi chướng mắt mấy người đàn ông bình thường."

Tống Nghiên: "Ai biết được."

Ôn Lệ xùy một tiếng bật cười, nhướn mày cười nhạo anh: "Này thầy Tống, anh là cô gái nhỏ à? Hay để tôi viết giấy cam đoan cho anh nhé?"

Ai ngờ Tống Nghiên lại nói: "Em viết đi."

Ôn Lệ không cam lòng yếu thế: "Tôi viết anh cũng phải viết."

"Được."

"……Ấu trĩ."

Trả lời cô là tiếng cười trầm thấp.

Ôn Lệ hít hít mũi, ở trong lòng Tống Nghiên ngửi được mùi hương mát lạnh sạch sẽ từ trên người anh.

“Sau khi chuyện này được đưa ra ánh sáng thì chắc chắn Trịnh Tuyết và Hứa Minh sẽ không quay Thế Gian tiếp được nữa, theo lý mà nói chúng ta không cần thiết phải tiếp tục quay nhưng tôi muốn kiếm thêm ít tiền.” Cô nói nhỏ, trong đó ẩn chứa nhiều sự kỳ vọng, “Anh thì sao?”

Tống Nghiên: “Vậy kiếm thêm ít tiền đi.”

Ôn Lệ lén lút cong môi cười.

“Đúng rồi, vì để cảnh cáo anh trong thời gian thực hiện hợp đồng không cho ăn vụng bên ngoài, tôi thấy cần thiết phải nhắc nhở thầy Tống đây, tôi đã nói với Trịnh Tuyết nếu anh dám làm loạn tôi sẽ thiến anh cho xem.”

“……” Tống Nghiên im lặng một lúc, cười nói, “Được.”

Nói muốn thiến anh mà anh còn cười được?

Ôn Lệ cảm thấy Tống Nghiên có hơi ngốc, nhưng chính mình nói chuyện hàn huyên cả đêm vô nghĩa với anh hình như còn ngốc hơn.

——

Vài ngày sau, đúng như những gì Ôn Lệ dự đoán trước, Weibo tê liệt.

Cho dù nhân viên kỹ thuật có cải thiện các tính năng phần mềm trở nên tốt hơn đi nữa thì nó vẫn không thể chịu nổi chuyện có sức nóng lớn gây chấn động cả cộng đồng mạng của người nổi tiếng, mỗi khi có tin tức nóng nào được tung ra, gần như việc Weibo tê liệt đến mức nào là một loại thử nghiệm đo xem độ nổi tiếng của người nghệ sĩ đó đến đâu.

Mà Hứa Minh và Trịnh Tuyết đã chứng minh được vị trí mà họ đang đứng là ở chỗ nào.

Vào lúc tám giờ sáng, Trịnh Tuyết đăng bài lên Weibo, kể một thôi một hồi mình và Hứa Minh bắt đầu từ thời đi học thế nào, từng cùng nhau trải qua những khó khăn gian khổ trong suốt bảy tám năm nay, đến đoạn giữa

bài có câu "Đáng tiếc, tôi và anh ấy chỉ có thể đi đến bây giờ", đoạn sau cùng nói ra chuyện Hứa Minh ngoại tình dẫn đến quyết định ly hôn.

Bài tuyên bố ly hôn không khác gì văn mẫu, bài Weibo này vừa mới được đăng chưa đầy hai phút, cả Weibo đã nổ tung.

Sau đó lượt like và lượng bình luận dưới bài Trịnh Tuyết đăng không hiện được nữa, hệ thống báo đang gặp sự cố, mời bạn load lại tải lại trang.

Hơn mười phút sau, giao diện đăng nhập vào Weibo cũng không thể vào nổi, thông báo hiển thị lỗi mạng.

Rất may Trịnh Tuyết đăng bài lên Weibo vào ban ngày, lúc này các nhân viên kỹ thuật đều đã thức dậy và chuẩn bị đi làm, có người đang ở trên tàu điện ngầm hoặc các phương tiện giao thông công cộng khác, vừa nhận được thông báo khẩn cấp từ cấp trên, bảo bọn họ nhanh chóng đến công ty để khôi phục hệ thống.

Hệ thống được sửa chữa rất nhanh, đợi đến lần tiếp theo đăng nhập được vào Weibo, toàn bộ ba hotsearch đầu tiên đều liên quan đến tin Trịnh Tuyết tuyên bố ly hôn.

Trịnh Tuyết để lại cho Hứa Minh một chút thể diện sau cùng, không đăng tải đoạn video lên, chỉ nhắc đến Hứa Minh ngoại tình trong bài đăng dài, đó là lý do cô ta quyết định ly hôn.

Có thể vì không nỡ.

Dù hạ quyết tâm ly hôn đi nữa nhưng vẫn không nhẫn tâm đẩy hắn ta vào con đường cùng.

Ôn Lệ có thể hiểu được hành động của Trịnh Tuyết nhưng người đại diện của cô Lục Đan lại nói: "Cô ta làm vậy chẳng khác nào cho bên Hứa Minh cơ hội phản kích."

Quả nhiên chị Đan của cô đoán đúng rồi, phòng làm việc Hứa Minh lập tức đáp trả lại.

Ôn Lệ mỉm cười xem bài trả lời này.

Nó còn dài hơn bài văn của Trịnh Tuyết, hiển nhiên bài văn của Hứa Minh là thành quả trí tuệ của cả bộ phận quan hệ xã hội sau khi chau chuốt từng lời văn câu chữ mà ra.

Đầu tiên là bài ca ngàn năm không thay đổi xin lỗi mọi người vì đã chiếm dụng tài nguyên công cộng.

Tiếp theo nói về cuộc sống kết hôn của mình và Trịnh Tuyết sau khi kết hôn, sinh hoạt gia đình trong hai năm trở lại đây luôn bị Trịnh Tuyết theo dõi sát sao, không có chút không gian riêng tư cá nhân nào, ngay cả việc trao đổi công việc bình thường với người khác phái cũng bị Trịnh Tuyết ồn ào lớn tiếng chất vấn, cuộc sống trong hai năm kết hôn khiến tinh thần anh ta luôn căng thẳng và mệt mỏi, mãi đến mấy tháng gần đây tham gia chương trình đụng phải nghệ sĩ đã từng hợp tác, tâm lý Trịnh Tuyết bắt đầu nhạy cảm hơn, nóng nảy gắt gỏng giận dỗi, chuyện này khiến Hứa Minh bắt đầu nghĩ lại cuộc hôn nhân này có phải đã sai lầm ngay từ những ngày đầu tiên rồi không, nhưng bởi vì rất yêu Trịnh Tuyết nên không muốn mở miệng nói ra hai chữ ly hôn.

Đến đoạn cuối cùng.

"Về việc bị nói ngoại tình, tôi không muốn nhiều lời, nhưng cảm ơn Trịnh Tuyết đã đồng ý buông tha anh, cũng buông tha chính bản thân mình. Chỉ mong từ nay về sau mọi người đều khỏe mạnh, đều hạnh phúc."

[Tôi chỉ biết anh Minh bị oan [Khóc]]

[Tin tưởng anh yêu [tim]]

[Hu hu hu hu hu đau lòng thay cục vàng của em]

Bài văn dài này vừa được tung ra, fan Hứa Minh và người qua đường có xu hướng nghiêng về phía anh ta chuyển hướng tràn vào Weibo Trịnh Tuyết.

Trong bài viết dài như sớ của Hứa Minh còn nhắc đến nghệ sĩ từng hợp tác, không cần đoán cũng biết là Ôn Lệ.

Chính vì gặp phải Ôn Lệ nên tâm trạng của Trịnh Tuyết mới bắt đầu không khống chế được, từ đó khiến tâm lý Hứa Minh rơi vào tình trạng căng thẳng nặng nề.

Bài viết vừa được đăng, khu vực bình luận ở mấy bài đăng Weibo của Trịnh Tuyết và Ôn Lệ đều bị xâm chiếm.

[Người cô tìm là một người chồng, không phải con vật cưng, hy vọng cô hiểu cho]

[Dục vọng khống chế người khác của phụ nữ đáng sợ quá, đau lòng thay anh Minh của tôi]

[Tình cảm bảy tám năm chỉ vì anh ấy không muốn cô khống chế mình mà cô nói xấu anh ấy đi ngoại tình, tôi buồn nôn]

Weibo của Ôn Lệ đỡ hơn chút nhưng không ít nhưng lời nhục mạ.

[Nếu không phải tại cô thì bọn họ sẽ không BE, sớm muộn gì cô cũng gặp báo ứng]

[Kẻ thứ ba kẻ thứ ba kẻ thứ ba kẻ thứ ba kẻ thứ ba]

[Lăn ra đây xin lỗi CP của tôi mau lên!]

Những từ ngữ hay câu nói có tính công kích nghiêm trọng đến nhân thân còn lại đã bị fan và phòng quan hệ báo cáo loại bỏ, chỉ để lại một số bình luận có ý sỉ nhục nhưng không quá đáng quá.

Còn có một số người vì chuyện Minh Trịnh Ngôn Thuận kết cục BE mà giận chó đánh mèo lên người Ôn Lệ, không những thế còn giận lây sang người Tống Nghiên, bắt đầu gửi tin nhắn Weibo cho anh, khác với kiểu chửi bới nhục mạ người khác, bọn họ chỉ trích Tống Nghiên mắt mù đi lấy kẻ thứ ba làm vợ.

Ôn Lệ gọi điện thoại cho Trịnh Tuyết, mắng một trận lên đầu cô ta.

"Cô vẫn muốn để lại thể diện cho hắn ta!!! Nhìn thấy hậu quả chưa!! Hắn ta nghĩ rằng cô không có chứng cứ chứng minh chuyện hắn ta ngoại tình nên bắt đầu cắn ngược lại cô, đồ phụ nữ ngu xuẩn!!!"

"Hôm nay, cô cho tên cặn bã đó một con đường, ngay mai hắn có thể đi từ con đường đó đến đây trả lại cho cô một nhát dao!!"

Ở đầu bên kia điện thoại, Trịnh Tuyết khóc đến mức trời đất sụp đổ.

Bài Weibo dài đầy tình cảm nhưng đau thương đó do cô ta viết trong lúc quá xúc động và cảm xúc lẫn lộn.

Mấy tên đàn ông sống bẩn sẽ không vì vậy mà hối lỗi, còn nghĩ cô ta đã mềm lòng, cô ta không có bằng chứng, cho nên mới nhân cơ hội đó lợi dụng tất cả lỗ hổng trong từng câu chữ cô ta viết bằng tình cảm chân thật của mình để cắn ngược lại, hắt bát nước bẩn, nói xấu, chỉ vì muốn tẩy trắng cho bản thân.

Có điều may mà Hứa Minh làm chuyện này đến mức tuyệt tình, không đến một tiếng sau sau khi Hứa Minh đăng bài thanh minh, Trịnh Tuyết đăng tiếp một bài Weibo nữa.

"Mọi chuyện phát triển đến mức này, tôi trịnh trọng xin lỗi cô Ôn, cũng cảm ơn cô ấy vì nếu lúc đó cô ấy không bình tĩnh quay lại những thứ này làm chứng cứ thì hôm nay tôi sẽ hết đường chối cãi, mặc cho nước bẩn hắt vào cũng không thể rửa sạch được."

"[Video]"

Đoạn video vừa mới được đăng lên chưa được hai phút đã bị xóa mất nhưng đã có quần chúng ăn dưa kịp thời lưu lại.

Ôn Lệ cũng đăng Weibo, đăng những dữ liệu do đoàn làm việc và phòng quan hệ tìm nhân viên kỹ thuật tiến hành khôi phục suốt cả đêm qua, là ảnh chụp màn hình tin nhắn WeChat của cô và Hứa Minh trong thời điểm đó.

Trong ảnh chụp màn hình WeChat thể hiện rõ cảnh nửa đêm tối muộn Hứa Minh nhắn tin nói chuyện với Ôn Lệ, mà từ đầu đến cuối cô luôn trả lời lại rất lạnh lùng, ảnh cuối cuộc trò chuyện dừng lại chỗ Ôn Lệ hỏi Hứa Minh tại sao đã có bạn gái còn đồng ý xào couple với cô, Hứa Minh trả lời "Tôi thừa nhận quan hệ giữa tôi và cô ấy là tình cảm nam nữ, nhưng tôi cũng tình cảm với em, anh thích em."

Ôn Lệ chỉ trả lời lại một chữ "Cút."

Cô không viết gì dài dòng, chỉ đăng kèm một câu: "Nghĩ bọn tôi không có chứng cứ?"

Dư luận xoay ngược lại đúng lúc, ai mà ngờ hai nghệ sĩ nữ luôn đấu đá cắn xé nhau công khai lại có ngày đứng trên cùng một chiếc thuyền, cùng một chiến tuyến để đối phó với một người đàn ông.

Bằng chứng lần này của Trịnh Tuyết và Ôn Lệ cực kỳ mạnh và có tính xác thực, cho dù đoàn đội Hứa Minh điên cuồng tẩy trắng bằng việc nói ảnh này là photoshop, video là cắt ghép dựng bậy, hướng gió dư luận vẫn đang hướng về hai người bên kia không thể cứu vãn nổi.

Hôm nay, hotsearch liên tục thay đổi không ngừng, đổi qua đổi lại vẫn chỉ có ba cái tên đó.

"Kết luận lại, thực chất chuyện hai năm trước là Hứa Minh và Ôn Lệ đang xào CP nhưng Hứa Minh lại động lòng với Ôn Lệ trước, Trịnh Tuyết vì ghen nên ép Hứa Minh công khai chuyện tình cảm rồi thuyền Danh Lợi BE, từ đó về sau Ôn Lệ tránh Hứa Minh như tránh tà, kết quả anh ta trước sau như một không thể quên Ôn Lệ nên tìm một ngôi sao nhỏ khác có dáng vẻ bên ngoài giống cô ấy và được gọi là "Tiểu Ôn Lệ" để ngoại tình rồi bị Trịnh Tuyết và Ôn Lệ bắt gặp ngay tại trận và quay lại video? Ui chu choa cha mẹ ơi. Ôn Lệ thảm quá đi."

[Fan Hứa Minh đừng sủa nữa được không không, so với việc vội vàng đi tẩy trắng thay cho anh yêu nhà mấy người thì việc đầu tiên nên làm là đi xin lỗi Ôn Lệ kia kìa, tốt xấu gì cô ấy cũng giúp nhóm fan mấy người bùđắp lại chỉ số thông minh đấy]

Chương 30

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Thật ra hai năm trước không có chứng cứ gì chứng minh Ôn Lệ xen vào chuyện tình cảm giữa Hứa Minh và Trịnh Tuyết, nói thẳng ra là vì lợi ích của hai bên, cái giới này vốn dĩ rất nhỏ, dù ai trong hai người công khai lột trần bộ mặt nhau là nạn nhân, quần chúng ăn dưa cũng không quan tâm, họ chỉ mang tâm trạng muốn xem náo nhiệt để theo dõi mọi chuyện, chỉ mong hai bên càng đánh càng hăng, đến mức cả hai bên đều bị thua thiệt mới vui.

Vậy nên dù hai năm trước Trịnh Tuyết đứng về phía Hứa Minh, nhưng cô ta cũng chưa bao giờ chính thức lên tiếng về chuyện Ôn Lệ là người thứ ba. Cô ta chỉ thể hiện qua thái độ và những hành động, cử chỉ ám chỉ việc đó rồi dẫn dắt quần chúng tin rằng Ôn Lệ chính là người thứ ba.

Đây là mánh khóe các nghệ sĩ thường dùng. Chính miệng mình nói thì sẽ bị chỉ trích là đặt điều vu khống người khác, không những thế còn tổn hại đến hình tượng của mình trước công chúng, mà họ sẽ dẫn dắt, dung túng, ám chỉ cho những người được gọi là 'Người qua đường chính nghĩa' và fan đi đặt điều, nói xấu ở các mặt trận khác. Làm như vậy không khác gì dùng những người yêu thương mình làm lá chắn, nhận hết những chỉ trích, còn mình thì trong sạch.

Cho đến hôm nay, đích thân Trịnh Tuyết chính thức lên tiếng về chuyện Hứa Minh ngoại tình, so với kiểu dùng lời nói ám chỉ cho quần chúng cả nước biết Ôn Lệ là người thứ ba vào hai năm trước, chuyện nào có độ tin cậy cao hơn, không cần nói cũng biết.

Chứng cớ rành rành trước mắt, bài đăng làm sáng tỏ một tiếng trước của Hứa Minh ngay lập tức bị biến thành trò cười.

Các bình luận ủng hộ do fan để lại cũng bị móc mỉa.

[Tôi biết ngay anh Minh bị oan mà [Khóc]]

Lầu dưới trả lời: [Câu nói này nghe buồn cười ghê gớm: Hứa Minh bị oan]

[Tin tưởng anh yêu [tim]]

Lầu dưới trả lời: [Bảo ba mẹ bạn xem lúc nào đẹp thì tái sinh lại bạn đi]

[Hu hu hu hu hu đau lòng thay bảo bối của em]

Lầu dưới trả lời: [Bảo bối bạn đau lòng rẻ rách thật đấy]

Mà mấy cái bình luận nhục mạ dưới Weibo của Trịnh Tuyết và Ôn Lệ đã bị chính chủ lặng lẽ xóa bỏ.

Nhưng mà xóa rồi không có nghĩa đã xong, các Tuyết Hoa và Lệ Chi đã nhớ kỹ toàn bộ các ID đó, còn viết một bài đăng ghim trên trạm phản hắc.

"Nhà này đâu phải cứ muốn vào bình luận linh tinh là vào, không có chứng cứ gì mà cũng dám bén mảng vào đây, mấy người cũng can đảm gớm. Giờ anh của chúng mày bị dẫm trên mặt đất thì đừng trách tính tình bọn tôi kém, đã đi ngoại tình còn thích tỏ vẻ mình là người bị hại chứ gì, chúng tôi đây sẽ lột trần hắn ta, đừng có mơ đến việc bọn tôi dễ dàng tha cho hắn."

Phòng quan hệ công chúng bên công ty giải trí Gia Thụy làm việc rất nhanh, họ lập tức gửi thư luật sư đến một số tài khoản công kích, lan truyền thông tin sai sự thật dưới bài đăng Weibo của Hứa Minh.

Chứng cứ được tung ra, Hứa Minh buộc phải xóa bài đăng trước đây, viết lại một bài khác.

Bài viết lần này rất ngắn.

"Tôi là Hứa Minh, rất xin lỗi vì bài phát biểu không đúng sự thật mà phòng quan hệ công chúng của tôi đăng trước đó, sai là sai, tôi xin nhận hết tất cả những lời phê bình trách mắng, một lần nữa xin lỗi vì đã chiếm dụng tài nguyên công chúng."

Các bình luận bên dưới không chỉ còn là những lời bênh vực của fan nữa.

[Để em phiên dịch lại chút cho mọi người hiểu: Trước đó tôi cứ nghĩ rằng không có bằng chứng về việc ngoại tình này cho nên cái bài Weibo ụp nồi lên đầu Trịnh Tuyết và Ôn Lệ do phòng quan hệ công chúng viết, không liên quan gì đến tôi, tôi là người biết sai sẽ nhận sai tuyệt đối không ném cái nồi ngoại tình này đi…..tên súc vật]

[Tên chó này, mau lên tiếng xin lỗi Ôn Lệ nhà chúng tôi đi, vô duyên vô cớ bị mắng hai năm trời, Tam Lực nhà bọn tôi đã làm gì sai?]

[Theo Minh Trịnh Ngôn Thuận đã được hai năm, không ngờ lại có kết cục như hôm nay, sợ rằng từ nay không còn mặn mà gì với việc ship CP nữa rồi, tên cặn bã cút đi [tạm biệt]]

Sau đó Trịnh Tuyết đăng Weibo đáp trả.

Trịnh Tuyết Snow: "Cảm ơn sự quan tâm và bảo vệ của tất cả người thân cũng như bạn bè. Con đường tương lai còn rất dài, còn rất nhiều thứ đang đợi tôi phía trước. Cuối cùng, tôi muốn gửi lời xin lỗi chân thành đến cô Ôn @Ôn Lệ Litchi vì chuyện hiểu lầm tôi gây ra hai năm trước, không quá chờ mong cô tha thứ. Chúc cho sự nghiệp của cô luôn phát triển, tiền đồ vô lượng. Cảm ơn và xin lỗi cô."

Bài viết đã cho thấy Trịnh Tuyết cuối cùng cũng tỉnh ngộ, chuyện này khiến Ôn Lệ thấy bội phục.

Cô ấy dám thẳng thắn thừa nhận sai lầm hai năm trước của mình ngay trên Weibo, lời nói cũng chân thành, nhìn qua có vẻ không phải do phòng quan hệ công chúng viết.

Một nữ nghệ sĩ đi lên từ hai bàn tay trắng, một khi đã thoát khỏi yêu đương mù quáng, lập tức trở nên thông minh hơn.

Huống chi chuyện ngoại tình này, thường người phụ nữ sẽ nhận được nhiều sự đồng tình từ người ngoài hơn, sự nghiệp sau đó cũng sẽ không bị

ảnh hưởng nhiều. Nếu Trịnh Tuyết có thể nắm chắc cơ hội, một bước lên cao không phải chuyện không thể.

Sau khi được quản lý cho phép, Ôn Lệ chia sẻ lại bài viết.

Ôn Lệ Litchi: "Hoan nghênh cạnh tranh công bằng // Trịnh Tuyết Snow: [Bài viết Weibo]"

Không hề tỏ ra có lòng thánh mẫu mà tha thứ bởi vì chuyện cô bị bôi nhọ vô cớ hai năm nay là thật, cũng không khăng khăng bám chặt không buông, thể hiện lòng khoan dung với Trịnh Tuyết, bình tĩnh tỏ vẻ hoan nghênh cạnh tranh công bằng, cũng là đang ám chỉ rằng về sau Trịnh Tuyết không cần phải ngấm ngầm sau lưng nữa.

[A a a a a a chị ngầu quá [yêu chị]]

[Chị Tam Lực nay vừa bình tĩnh vừa có nguyên tắc!!!!!!!]

[Tam Lực em yêu chị!!]

[Từng bị tổn thương nên chúng tôi không thể tha thứ; nhưng cạnh tranh công việc là bình thường, chúng tôi hoan nghênh bất cứ lúc nào.]

Chỉ trong ngày hôm nay, tất cả các công việc và các đại ngôn thương hiệu Hứa Minh đã nhận đều đơn phương hủy hợp đồng với lý do "Có những hành vi trái với đạo đức, mất hình ảnh trước mặt công chúng". Không chỉ thế đoàn phim hắn ta chuẩn bị đi quay cũng đăng thông báo mới, sẽ thay vai nam chính của Hứa Minh, tiến hành thử vai lại lần nữa.

Về trạm fan và các fan lớn của Hứa Minh, ngoại trừ một số fan trung thành dành nhiều tình cảm cho hắn ta nhất thời chưa tiếp nhận việc này, viết bài khóc lóc đủ kiểu trong Super Topic, chưa thoát fan được; còn đâu toàn bộ đã thay ảnh đại diện màu đen hoặc trực tiếp xóa tài khoản.

Về phần người có vẻ ngoài khá giống Ôn Lệ được gọi là 'Tiểu Ôn Lệ' kia, địa vị không bằng Hứa Minh, không nhiều fan trung thành như Hứa Minh, nếu nói trong super topic của Hứa Minh vẫn còn một số fan yêu

thương thật lòng nào đó đang giãy dụa thì fan của 'Tiểu Ôn Lệ' đã kéo nhau bỏ chạy cả lũ từ lúc video được đăng tải. Dù sau này cô ta có trở lại hay không thì chỉ cần xuất hiện trước mặt công chúng, danh hiệu 'kẻ thứ ba' sẽ gắn kết như hình với bóng, vĩnh viễn cũng không thoát được.

Ôn Lệ nằm ở nhà một ngày, ngoài đăng mấy bài Weibo theo sự chỉ đạo của chị Đan ra thì không quan tâm đến gì khác.

Sau khi biết được Tống Nghiên bị liên lụy, hại anh bị nhiều fan của Hứa Minh gửi mấy tin nhắn mắng nhiếc sỉ nhục đến, Ôn Lệ với tinh thần trượng nghĩa bất chấp cả việc mình cũng đang bị mắng, đoạt lấy điện thoại của anh để báo cáo hết mấy fan đã gửi tin nhắn với lý do 'xúc phạm danh dự nhân phẩm'.

Lúc cô đi vào phòng sách để trả điện thoại, Tống Nghiên vẫn đang đọc kịch bản.

Cái kịch bản dân quốc kia, vai diễn của Ôn Lệ vẫn đang bàn bạc. Tư bản và các bên liên quan vẫn đang suy nghĩ tính toán, nhưng với Tống Nghiên thì như ván đã đóng thuyền.

"Tôi đã báo cáo giúp anh mấy nick gửi tin nhắn chửi đến rồi." Cô đặt điện thoại lên bàn, "Lần sau nếu còn nhận được những tin nhắn như thế thì anh đừng xem, mấy người đó mồm miệng thối lắm, bảo trợ lý của anh báo cáo giúp cho."

Từ ngày Tống Nghiên ra mắt đến nay chưa bao giờ bị bôi đen, những người hay những thứ dơ bẩn nào đó trong giới fan không ập lên đầu anh bao giờ, Ôn Lệ tự nhận thấy tố chất tâm lý khi bị dư luận mắng của mình mạnh hơn, chắc chắn anh không chịu được như cô.

Tống Nghiên vẫn cúi đầu: "Anh không vào nick chính nên không nhìn thấy mấy tin nhắn đó."

Ôn Lệ ngạc nhiên: "Anh có cả nick phụ?"

"Ừ." Tống Nghiên thừa nhận.

Ôn Lệ "oh" một tiếng. Nếu biết sớm anh hay dùng nick phụ để lướt Weibo thì trước khi trả lại điện thoại cô đã nhìn trộm tên nick phụ của anh là gì, để vào xem bình thường anh hay xem gì và theo dõi ai.

Cô lặng lẽ di chuyển đến bên cạnh Tống Nghiên, giả vờ lơ đãng hỏi: "Bình thường anh hay dùng nick phụ xem gì thế?"

"Xem linh tinh thôi."

Ôn Lệ vươn tay muốn lấy điện thoại anh: "Cho tôi xem với."

Kết quả bổ nhào vào khoảng không, Tống Nghiên cầm điện thoại ở trong tay, nhíu mày: "Có qua có lại."

Ôn Lệ thay đổi sắc mặt, khinh thường nói: "Hừ, tôi không xem, ai thèm chứ."

Sau đó ngửa đầu, cao ngạo rời đi.

Mới vừa về tới phòng ngủ đã cuống qua cuống quít lấy điện thoại ra xem nick phụ của mình, nhìn mấy cái blogger làm hề trong danh sách mình theo dõi, lại xem lại mấy cái bài Weibo xàm xí mà mình chia sẻ lại, cuối cùng là xem thuộc tính fan nick phụ của mình.

Đại fan level 10 trong super topic Ôn Lệ, Đại fan level 10 trong super topic Muối Viên.

Ôn Lệ thích lướt dạo trong super topic của mình, bởi vì cô rất tự kỷ, thích nghe fan thổi rắm cầu vồng, còn về chuyện cô thích lướt super topic CP của cô và Tống Nghiên là vì ở trong đó có mấy fan CP có thể cắt ghép ra mấy cái video vô cùng thú vị, cô thích xem.

Lại xem mấy bài mình chia sẻ từ trong super topic còn viết thêm lời bình.

"[Super topic Ôn Lệ] #Ôn Lệ# Đoạn video cắt ghép tạo hình cổ trang Ôn Lệ!!!

Mị vĩnh viễn khuất phục dưới nhan sắc tuyệt thế của Tam Lực [awsl] @ Ôn Lệ Litchi

”

‘Tam Thủy Nhật Mãnh’ chia sẻ bài viết: “Ay da sắc đẹp tuyệt mỹ không có chỗ dấu.”

“[Vợ chồng Muối] #Vợ chồng Muối có chút ngọt# Bộ phim ngắn ngọt đề tài Dân Quốc đến đây!! Mỹ nhân mặc quân trang x Tam Lực mặc sườn xám!!

Hôm nay cũng là một ngày mong ngóng Mỹ Nhân và Tam Lực hợp tác đóng phim!

Trong mắt anh có sao, trong mắt cô có trăng;

Anh là công tử lạnh lùng, cô là cô gái nhỏ kiêu ngạo;

Trong mắt anh có cô, trong mắt anh có cô.

[Video]”

‘Tam Thủy Nhật Mãnh’ chia sẻ bài viết: “Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha lời giới thiệu này buồn cười chết mất”

“……..”

Ultr, cái nick phụ này phải che dấu cẩn thận mới được.

Ôn Lệ yên lặng ôm chặt di động.

——

Đã mấy ngày sau khi chuyện ngoại tình được khui ra ngoài ánh sáng. Bởi vì Hứa Minh và Trịnh Tuyết rút khỏi việc quay show Thế Gian Có Người, nên tổ chương trình buộc phải ngừng quay để quay lại đài truyền

hình họp khẩn ngay trong đêm, mau chóng tìm kiếm đôi khách mời mới để thay thế.

Kịch bản sơ bộ vừa mới được gửi đi lúc trước cũng phải sửa lại ngay lập tức, coi như để thời gian nghỉ ngơi cho ba đôi khách quý còn lại.

Nhưng Ôn Lệ không được rảnh.

Chỉ còn vài ngày nữa là đến ngày quay chính thức của show tuyển chọn idol nam. Trong đêm tiệc từ thiện lần trước Ôn Lệ đã đồng ý với Tề Tư Hàm lúc nào quay show sẽ "nộp" bài nhảy của nhóm bọn họ, nói chung lời đã nói ra không thể rút lại.

Nhân lúc chương trình Thế Gian tạm dừng quay, Ôn Lệ dành ra hai ngay tới phòng tập nhảy để tập luyện.

Phong cách trong sáng, dễ thương đã không còn thịnh hành ở nước ngoài trong mấy năm gần đây, phong cách thống lĩnh thị trường âm nhạc nước ngoài dạo gần đây chính là phong cách girl crush*. Phần lớn các nhóm nhạc nữ dạo gần đây đều đi theo hình tượng cool ngầu giống như các nhóm nhạc nam. Lúc Ôn Lệ còn thực tập ở nước ngoài, cô cũng thường học vũ đạo Power.

(*) Girl crush được biết đến là phong cách mà những nhóm nhạc nữ thường sử dụng để thu hút lượng fan theo dõi là nữ. Những nhóm nhạc này sẽ có định hướng về mặt hình ảnh, phong cách của mình theo một xu hướng mạnh mẽ, đậm chất cá tính. Ngoài ra, họ sẽ không hề bỏ lỡ những phần thời thượng.

Khổ một nỗi là nhóm của Tề Tư Hàm lại theo đuổi phong cách trong sáng, dễ thương.

Thành viên nhóm bọn họ toàn là các thiếu nữ đáng yêu lại đầy sức sống, giờ Ôn Lệ đã là một cô gái trưởng thành hơn hai mươi tuổi, lăn lộn trong giới bao năm nay với biệt danh 'anh Tam Lực', ngoài những lúc phải diễn thì gần như không chạm đến hai từ đáng yêu, quả thực là làm khó cho cô.

Nhưng hình như ai ai cũng mong chờ màn biểu diễn của cô trừ bản thân cô.

Cũng không biết chị tạo hình tìm đâu ra chiếc váy ngắn kẻ caro màu hồng nhạt cho cô, chụp một bức ảnh rồi gửi cho cô, bảo cô là hôm nào quay show sẽ mặc bộ đó để biểu diễn.

Chị tạo hình: "Hôm đó chị sẽ buộc tóc hai bên, trang điểm tone hoa anh đào cho em, biến em trở thành thiếu nữ luôn."

Ôn Lệ nhìn vẻ mặt 'nhân sinh không còn gì luyến tiếc' của mình phản chiếu trong gương phòng tập, thầm nghĩ muốn kiếm chút tiền cũng khó khăn quá.

Thật ra bài nhảy này không khó học, động tác cũng đơn giản nhưng thầy dạy vũ đạo vẫn không thấy hài lòng.

"Là thế này." Do không muốn đắc tội Ôn Lệ cho nên thầy dạy vũ đạo nói rất nhỏ nhẹ, dùng những từ ngữ hết sức uyển chuyển, "Bối cảnh của bài hát này là một cô gái mười bảy mười tám tuổi mới bắt đầu biết yêu, vậy nên trong lúc cô nhảy, biểu cảm trên mặt cần phải thể hiện rõ sự ngượng ngùng đáng yêu. Cô Ôn là diễn viên, chắc hẳn có thể hiểu ý tôi mà đúng không?"

Nói xong thầy dạy vũ đạo làm một động tác mẫu cho cô xem, hai tay nắm lại rồi ôm mặt, miệng làm hành động bĩu môi.

Lời bài hát phối với động tác này là 'Ghét anh ngốc đến mơ hồ không phát hiện ra lòng em, rồi lại sợ bị anh phát hiện tình yêu của em dành cho anh.'

Ôn Lệ cũng biết vấn đề của mình nằm ở đâu, nhưng thực sự cô cảm thấy không được tự nhiên, nhưng không thể quay đầu lại.

Luyện tập đến trưa cuối cùng cũng sửa được biểu cảm, Ôn Lệ gửi một đoạn video ngắn cho Văn Văn xem, muốn để con bé xem có thấy chút hương vị nữ sinh nào xuất hiện không.

Văn Văn tải về và sử dụng phần mềm chỉnh sửa để tạo giúp cô một đoạn video ngắn.

Văn Văn: "Chị siêu đáng yêu!!!"

Văn Văn sửa lại video này khá tốt, ghép một bài tình ca ngọt ngào vào làm nhạc nền, lại thêm một lớp filter màu hồng nhạt, trên mặt Ôn Lệ còn có icon biểu cảm mèo đáng yêu, tiêu đề đoạn video là 'Có con mèo như vậy, buổi tối mấy giờ bạn về nhà'.

Thoáng cái lòng tự tin của Ôn Lệ tăng vọt, cảm thấy mình rất rất rất rất chi là đáng yêu.

Cô nghĩ ngợi một hồi rồi quyết định gửi cho Tống Nghiên, để anh giúp mình xem có đúng là trẻ hơn mười tuổi thật không, có giống như trở về năm mười sáu tuổi không.

Ôn Lệ: "Có ở đó không?"

Tống Nghiên: "Mới vừa phỏng vấn xong, đang nghỉ ngơi."

Ôn Lệ: "Ừm tôi gửi cho anh cái này."

Tống Nghiên: "Em gửi đi."

Ôn Lệ: "Anh đi ra chỗ nào xa xa chút, chắc chắn bên cạnh không có ai rồi tôi gửi cho anh."

Tống Nghiên: "Em muốn gửi cái gì?"

Ôn Lệ: "Anh đừng có hỏi nhiều thế, trước tiên cứ đi ra xa chút để không cho người khác có thể thấy được đã."

Cô đợi mãi vẫn chưa thấy Tống Nghiên trả lời lại, trên khung trò chuyện vẫn đang hiển thị 'Đối phương đang nhập tin nhắn…..', trong lúc Ôn Lệ nghĩ anh không thấy hứng thú, do dự hồi lâu như vậy vì đang suy nghĩ từ chối cô thế nào, khi lòng tự tin có xu hướng giảm bớt, Tống Nghiên bỗng trả lời.

Tống Nghiên: “Muốn cho anh phúc lợi à?”

Ôn Lệ: “Giơ bàntay.jpg”[1]

Ôn Lệ: “Anh đang nghĩ biến thái gì trong đầu đấy.”

Tống Nghiên: “Anh nghĩ gì hẳn em là người rõ nhất.”

Ôn Lệ mím môi, bị Tống Nghiên nói lại cho không biết phải làm sao.

Bỏ đi không hỏi tên biến thái này, hỏi thiếu niên ngây thơ vậy.

Sau đó cô lại đi gửi video này cho Từ Lệ.

Ôn Lệ: “Thế nào, có thấy chị em giống thiếu nữ mười sáu tuổi không?”

Thằng nhóc con: “?”

Thằng nhóc con: “Em đi tu.”

Ôn Lệ mất một lúc lâu không hiểu Từ Lệ trả lời thế này là có ý gì, cô nhìn lại tiêu đề của video, đã hiểu.

“Có con mèo như vậy, buổi tối mấy giờ bạn về nhà.”

“Đi tu.”

“…”

Bên này Tống Nghiên còn đang hỏi cô: “Sao vẫn chưa gửi?”

Ôn Lệ: “Không gửi nữa!!!!!!!! Biến!!!! ”

— — —

Chương 31

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Từ Lệ vừa mới trở về từ phòng tập nhảy. Để nhảy thuần thục bài hát chủ đề, cậu đã luyện tới mức đầu đầy mồ hôi, toàn thân thì mỏi nhừ, dù vậy cậu vẫn kém xa các thực tập sinh có nền tảng vũ đạo trong lớp.

Thầy/cô giáo thấy cậu 'chôn chân' trong phòng tập cả một ngày, đến cơm trưa cũng chưa đụng, thương tình nên bảo cậu về tắm rửa rồi nghỉ ngơi một chút, đến buổi tối thì tới tập tiếp.

Về tới phòng, Từ Lệ ngại mùi mồ hôi trên người mình quá nặng, không muốn nằm trên giường, nên đành ngồi một bên chơi điện thoại chờ bạn cùng phòng tắm rửa.

Camera trong ký túc xá của thực tập sinh đang được bật. Chương trình đã thống nhất buổi trưa hoặc buổi tối là thời gian nghỉ ngơi, chỉ cần có người trong phòng những lúc này thì sẽ bật camera để phát trực tiếp.

Từ Lệ nằm dài trên bàn im lặng chơi điện thoại, phần tóc mai ướt nhẹp dính vào trán, phần đỏ ứng hai bên gò má do phải luyện tập với cường độ cao trong nhiều giờ vẫn chưa tan hết.

Vốn sở hữu vẻ ngoài nho nhã yếu ớt lại tuấn tú, nên khi cậu vùi nửa khuôn mặt vào cánh tay im lặng chơi di động, hệt như một nam sinh ngoan ngoãn.

[Á à, bắt được con trai đang chơi trộm điện thoại nhá!!!!]

[Hu hu hu hu con tôi ngoan quá đi]

[Con trai Lê của chúng ta không có nền tảng vũ đạo nên phải vất vả tập luyện quá qwq]

[Mong chờ màn biểu diễn ca khúc chủ đề của con trai quá!!!!]

Từ Lệ đang chơi điện thoại với vẻ mặt vô cảm, đột nhiên điện thoại rung rung mấy cái, không biết nhận được tin nhắn gì, màn ảnh đang livestream chỉ quay được hình ảnh tay đang cầm điện thoại, người xem không biết cậu đang xem gì.

Nhưng mà có thể nghe thấy tiếng.

Đó là âm thanh của một app chuyên chỉnh sửa video, nhạc nền cực kỳ đáng yêu.

[Không ngờ con trai Lê lại dám xem lén cô gái khác sau lưng chúng ta!!!!]

[Mau nói cho mẹ biết đó là ai!]

[Hừ, đúng là đàn ông]

Kết quả sau khi Từ Lệ xem xong video đó, khuôn mặt đang không có biểu cảm đột nhiên thay đổi, cau mày, môi méo xệch, miệng phát ra tiếng cười khinh bỉ level max.

Ánh mắt ghét bỏ kia như muốn tràn qua cả màn ảnh phát trực tiếp.

[Đúng là trai thẳng ha ha ha ha ha ha ha ha]

[Tốt lắm, do mẹ hiểu lầm con, quả nhiên con không làm mẹ thất vọng]

[Đau lòng thay chị hotgirl mạng đó ha ha ha ha ha ha ha ha]

Heo: "Dựng thẳng ngón giữa.jpg"

Heo: "Em biết nhảy ca khúc chủ đề không, đồng ốc?"

Heo: "Cửa lớp F sẽ mở rộng chào đón em đến."

Từ Lệ: "Nôn.jpg"

Heo: "Đồ chó con không có mắt nhìn"

Heo: “Đáng đời em phải sống cuộc sống nhạt nhẽo.”

Cảm giác bực mình dần tiêu biến. Trong lúc Từ Lệ đang tìm meme nào đấy trong kho nhãn dán để chuẩn bị tiến thêm một bước trên đường chọc tức chị mình, thì Ôn Lệ gửi tin nhắn đến.

Heo: “Không phải em đang trốn trong WC chơi điện thoại đấy chứ?”

Heo: “Cẩn thận chị đi báo với tổ chương trình em giấu điện thoại.”

Từ Lệ: “Chị đi cáo trạng đi, em giấu mười cái điện thoại đấy.”

Từ Lệ: “Hơn nữa em chơi công khai, chị tưởng ai cũng thích trốn trong WC chơi điện thoại như chị à?”

Heo: “?? Em không biết trong ký túc xá em ở có camera quay để phát trực tiếp?”

Heo: “Em chờ người đến tịch thu điện thoại của em đi.”

Heo: “Có phải lúc em chui ra ngoài nhỡ để lại đầu óc trong bụng mẹ chị rồi không?”

Lúc này bạn cùng phòng Vương Diệc Nguyên đi ra từ phòng tắm, vừa lau cái đầu ẩm ướt vừa nói chuyện với Từ Lệ: “Mình tắm xong rồi, cậu vào đi.”

Mặt Từ Lệ đen xì: “Phòng ký túc xá chúng ta có lắp camera quay phát sóng trực tiếp à?”

“Đúng rồi, không thì cậu nghĩ tại sao mình phải mặc kín mít sau mỗi lần tắm.” Nói xong Vương Diệc Nguyên đi thẳng đến trước máy quay để chào hỏi, “Hello.”

Đương nhiên cậu ta không nhìn thấy những câu trả lời của mọi người đang xem trực tiếp.

[Hello làm phiền Nguyên Nhi nói cho đứa con ngốc kia của tôi biết: lần sau có tham gia show nào thì việc đầu tiên cần làm đó là xem kỹ nội dung hợp đồng]

[Ha ha ha ha ha ha ha ha con trai ngốc]

[Tôi biết ngay mà, không hiểu sao con trai mình không sợ chơi điện thoại ngay trong phòng, ba ngày bị thu đến bốn cái, hóa ra con trai không biết phòng ký túc lắp camera để livestream]

Quả nhiên giây tiếp theo, có tiếng gõ cửa vang lên.

Lúc nhân viên chương trình đến thu di động còn tiện thể hỏi thêm: "Vừa nãy lấy điện thoại ra xem cô gái nào đấy?"

Từ Lệ mím môi, thản nhiên đáp: "Không xem ai cả."

"Đều là con trai, tôi hiểu mà." Nhân viên dùng giọng trêu chọc, vỗ bả vai cậu, "Đợi quay chương trình xong lại xem tiếp cũng không muộn."

Từ Lệ: "…"

Chờ cho nhân viên rời đi, Từ Lệ không còn mặt mũi đối mặt với máy quay, nhanh chóng phi vào tắm rửa, sau khi ra ngoài lập tức kéo Vương Diệc Nguyên đến phòng tập nhảy.

Trên đường tới phòng tập, Vương Diệc Nguyên vịn vai cậu hỏi: "Nãy cậu xem video về ai đấy? Anh em với nhau, mình giữ bí mật giúp cậu."

Hai người ký hợp đồng cùng một công ty, lại là bạn bè học đàn ghi-ta cùng nhau, Từ Lệ không cần gì phải giấu cậu ta, nói thẳng: "Ôn Lệ."

"Ôn Lệ? Ôi má ơi cậu cũng là fan cô ấy hả? Thế sao lúc quay tập đầu phản ứng của cậu bình thản quá vậy." Vương Diệc Nguyên nheo mắt suy nghĩ một lát, "Úi, cậu ngại hả?"

Từ Lệ xem thường: "Không phải mình chủ động xem, là do……". Nửa câu sau không sao thốt lên được, cậu đành từ bỏ việc giải thích, "Cậu thích

nghĩ thế nào thì nghĩ."

Vương Diệc Nguyên đặt hai tay lên trái tim, nở nụ cười thân thiện: "Cậu yên tâm, mình sẽ không loan tin bậy bạ đâu. Mình sẽ bảo vệ tốt tâm tư của chàng trai thuần khiết hay ngượng ngùng này giúp cậu."

Từ Lệ: "…Bảo vệ cái đầu cậu."

"Cậu xem video nào của cô ấy thế? Video cổ trang kia à? Hay cái video cô ấy nhảy trong chương trình."

Từ Lệ nhớ lại nội dung cay mắt của đoạn video kia, giọng nói lạnh nhạt: "Tỏ vẻ đáng yêu làm nũng."

Đột nhiên Vương Diệc Nguyên trợn trhai mắt, lay bả vai Từ Lệ: "Thật không, mình cũng muốn xem, cậu còn điện thoại nào chưa bị phát hiện không, đợi lúc nào về chúng ta vào WC xem nhé?"

"Cậu kích động vậy để làm gì?" Từ Lệ bị lay đến đau, ngữ khí khó chịu, "Cái đó thì có gì đẹp."

"Người anh em, mình nói này cậu giả bộ quá đi mất, làm fan của cô Ôn có gì mất mặt đâu, là đàn ông phải thành thật biết không?" Vương Diệc Nguyên hừ một tiếng, lý lẽ hùng hồn, "Mình xem Thế Gian Có Người, ngay cả đàn anh lớn có cấp bậc ảnh đế như Tống Nghiên còn không kháng cự được, mình không tin còn người đàn ông nào khác có thể miễn dịch với dáng vẻ đáng yêu làm nũng của cô Ôn Lệ, có phải lúc nãy cậu xem đã suýt chút nữa chảy máu mũi không?"

Anh A Nghiên không chống đỡ được á?

Từ Lệ nói chắc như đinh đóng cột: "Không thể nào, anh ấy không giống mấy người đàn ông nông cạn như các cậu."

"Không nhất thiết phải dìm nhau như vậy đâu nhá. Tuy rằng mình phải công nhận là đàn ông như nhau mà khoảng cách giữa mình và Tống Nghiên dài hàng trăm km, nhưng cái gì mà không thể nào, không tin thì cậu thử

xem chương trình kia đi." Vương Diệc Nguyên bĩu môi, "Mình từng gặp fan nam thích giả bộ, nhưng chưa thấy người nào thích giả vờ như cậu."

"…Đã nói là không phải fan cô ấy mà."

"Thế sao cậu trốn trong ký túc xá xem video của cô ấy?"

"…"

Không giải thích rõ được, Từ Lệ cũng lười nói tiếp với cậu ta, đi thẳng về phía trước.

Vương Diệc Nguyên lại đuổi theo cậu, lải nhải liên tục bên tai cậu: "Nè nếu chúng ta trụ lại được ở những vòng sau, có phần sân khấu hợp tác với các mentor, cậu có chọn cô Ôn không? Cậu có muốn nhảy điệu tình yêu nóng bỏng với cô ấy không?"

Mặt Từ Lệ tái mét, đứng sững tại chỗ.

Vương Diệc Nguyên: "Anh em sao đấy? Hưng phấn quá mức à?"

Từ Lệ che miệng, ngữ điệu yếu ớt: "Đừng nói nữa, mình muốn nôn."

Vương Diệc Nguyên: "…"

Hai người đến phòng tập đã thấy mấy thực tập sinh được chọn vào lớp A đã ở đó, bọn họ đang dạy mấy thực tập sinh ở lớp khác nhảy. Vương Diệc Nguyên kéo Từ Lệ vọt vào trong đám người để gia nhập lớp học miễn phí.

Tập được một lúc, một số thực tập sinh lớp C vì quá mệt nên ngồi phịch trên mặt đất. Để khích lệ tinh thần các anh em, các thực tập sinh lớp A đang phụ trách làm thầy giáo vỗ tay vài cái: "Nào nào nào, các anh em mau lấy lại tinh thần, có muốn thể hiện được dáng vẻ đẹp trai nhất khi nhảy của mình cho cô Ôn xem không."

Nghe xong, mấy thực tập sinh lập tức đứng phắt dậy như cá chép vọt hồ.

Vương Diệc Nguyên đánh mắt sang Từ Lệ, thấy sau khi cậu nghe câu nói ấy thì cả người mềm nhũn, không thấy sự nhiệt tình đâu.

"…"

Trong khoảnh khắc đó, cậu ta không phân biệt được người anh em của mình là fan hay antifan.

Lúc nghỉ ngơi, Vương Diệc Nguyên lặng lẽ dịch sang chỗ Từ Lệ, Từ Lệ liếc mắt nhìn cậu ta, lạnh lùng ra lệnh: "Không được nói chuyện liên quan Ôn Lệ."

Vương Diệc Nguyên vốn định tám về chủ đề này, bây giờ mong muốn bị đánh bay, cậu đứng ngơ một hồi lâu, ngơ ngẩn hỏi: "……Vậy nói chuyện về ai? Nói về tiền bối Tống Nghiên nhá?"

Từ Lệ không để tâm lắm: "Nói chuyện gì về anh ấy?"

Vương Diệc Nguyên chọn bừa cái đề tài: "Hả? Nói cái gì…..Nói xem tại sao cậu cảm thấy tiền bối Tống không giống chúng ta? Chẳng lẽ cậu là fan CP hả?"

Từ Lệ bĩu môi: "Không phải."

Cậu ngả người nằm xuống đất, nhắm mắt nhớ lại trước kia.

Trước kia, thành tích các môn văn hóa của Từ Lệ không tốt lắm. Bởi vì trong nhà đã có Ôn Lệ đi theo con đường nghệ thuật, cho nên ông ngoại và cậu không hề hài lòng việc cho cậu học âm nhạc, muốn trau dồi thêm kiến thức văn hóa cho cậu.

Sự phản nghịch của Từ Lệ đã khiến nhiều thầy/cô giáo phải rời đi.

Cuối cùng ông ngoại nói: Đừng tìm người lớn tuổi, không có đề tài nói chuyện với Tiểu Lệ, tìm một người trẻ tuổi ấy.

Sau này anh Bách Sâm nói mình có một người bạn, thành tích học tập cả năm đứng đầu khóa, có thể giới thiệu đến đây làm gia sư, đúng lúc có

thể giúp cậu ấy kiếm thêm tiền sinh hoạt phí, sau đó anh A Nghiên đến.

Người anh đẹp trai kiệm lời, vóc dáng rất cao, dáng người rắn rỏi, lúc ấy Từ Lệ mới là đứa trẻ nhỏ, nhìn anh chỉ thấy rất đẹp trai.

Mấy đứa nhỏ thường có cảm giác khuất phục trước các anh trai có khí phách.

Anh không giống với mấy người thầy/cô gia sư trước đó, giảng đề rất kiên nhẫn, cũng không thở dài lắc đầu ngao ngán với cậu. Tuy rằng Từ Lệ ghét giờ học phụ đạo, nhưng lại rất thích nghe anh nói.

Có mấy lần anh A Nghiên đến đụng phải chị cậu, nhưng anh ấy không bao giờ cho chị cậu nhiều hơn một cái liếc mắt.

Đây lần đầu tiên trong đời Từ Lệ gặp người con trai không thích chị cậu như mình.

Có hôm ở trường học Ôn Lệ tổ chức lễ biểu diễn nghệ thuật, lớp của chị ấy phải chuẩn bị tiết mục khiêu vũ, Ôn Lệ mang trang phục diễn từ trường về mặc ở nhà, cố ý đi lòng vòng xung quanh nhà để khoe với mọi người.

Dì giúp việc trong nhà nói đẹp, ông ngoại cũng nói đẹp, đến cả cậu cũng nói đẹp.

Ôn Lệ năm mười sáu tuổi mặc bộ váy dài thướt tha, vì để tiện khiêu vũ mái tóc dài rối tung được túm búi gọn lại ở trên đầu, đứng trước cửa phòng Từ Lệ, ngửa đầu như một con công xanh kiêu ngạo.

“Em trai, chị đẹp không?”

Từ Lệ nói không đẹp

Ôn Lệ tức giận gõ vào đầu cậu, trước khi rời đi cố ý đưa mắt nhìn Tống Nghiên nãy giờ không nói gì, mang theo tia hy vọng nhỏ nhoi hỏi anh: “Đàn anh, anh cảm thấy đẹp không?”

Tống Nghiên vội vàng dịch chuyển tầm mắt, nhỏ giọng nói: "Cũng bình thường."

Từ Lệ lập tức trêu: "Bình thường nghĩa là không đẹp!!!"

Trước mặt thằng nhóc em trai trời đánh và đàn anh, lòng tự tin của Ôn Lệ bị đả kích, trừng mắt nhìn hai người, căm giận rời đi.

Khoảng thời gian còn lại của buổi học, Tống Nghiên – người luôn người nghiêm túc và có trách nhiệm thế mà suy nghĩ nửa ngày cũng không ra một đề toán Olympic cấp tiểu hoc, hơn mười phút trôi qua vẫn chưa giải được một đề nào.

Hình như Tống Nghiên cũng nhận ra mình không tập trung, ôm trán thở dài.

Từ Lệ tức giận, oán trách chị mình, đầu tại chị tự dưng xông vào phòng, dọa đến anh A Nghiên rồi!!

Dù sao từ lúc đó Từ Lệ xác định được, Tống Nghiên giống cậu, là người quan trọng tâm hồn bên trong. Cho dù vẻ ngoài của chị cậu có đẹp đến đâu cũng vô dụng, tính tình ương bướng khó hầu hạ, còn lâu cậu với anh A Nghiên mới thích.

Từ Lệ: "Không giống là không giống, mình nhìn ra được."

Vương Diệc Nguyên thấy buồn cười: "Được rồi, nếu đúng như cậu nói vậy tại sao hai người họ lại kết hôn?"

Là người hiểu rõ tình hình, ngữ khí Từ Lệ mang vẻ bí hiểm: "Cậu thì biết cái gì."

Cho dù cậu gửi video kia cho anh A Nghiên, chắc chắn thái độ của anh ấy cũng giống hệt như cậu thôi.

Lại nghĩ đến dáng vẻ chị mình tỏ vẻ đáng yêu làm nũng trong đoạn video kia, Từ Lệ tức khắc rùng mình.

Sau khi trở về kí túc xá vào rạng sáng, Từ Lệ chạy thẳng vào nhà vệ sinh, lén lút lấy cái điện thoại thứ sáu của mình ra gửi tin nhắn WeChat cho Tống Nghiên.

Từ Lệ: "Hôm nay chị em gửi cho em một video đáng yêu làm nũng cực kỳ cay mắt."

Anh A Nghiên: "Gửi sang anh xem"

Từ Lệ: "Không được, em sợ làm cay luôn cả mắt anh, kiểu tra tấn này để một mình em chịu là được rồi."

Từ Lệ: "Anh, anh không cần phải cảm ơn em đâu."

Tống Nghiên: "…"

Người đàn ông nằm ngửa trên giường, nhìn chằm chằm trần nhà một lúc lâu lại nghiêng đầu nhìn Ôn Lệ.

Hôm nay Ôn Lệ về nhà rất muộn. Vì phải tập luyện cả ngày nên cả người cô mỏi nhừ, tắm rửa xong cái lăn ra giường ngủ.

"Cô Ôn."

Không trả lời.

"Đàn em."

Vẫn không trả lời.

Cũng không biết trong lúc ngủ Ôn Lệ mơ thấy cái gì, miệng lẩm bẩm mấy câu: "Có con mèo nhỏ như tôi, mỗi ngày anh ¥%@#¥#¥..."

Tống Nghiên nhíu mày: "Cái gì?"

"Mấy giờ về nhà….."

Tiếng quá nhỏ, Tống Nghiên nghe không rõ, giơ tay sờ sờ sau gáy cô, ngữ khí trầm thấp: "…..Rốt cuộc là video gì, con mèo nhỏ là sao."

——

Nội dung tập hai của chương trình << Vi Thành Đoàn >> chủ yếu là kiểm tra ca khúc chủ đề rồi phân lớp lại, thêm cả việc lập danh sách những người được chọn cho buổi công diễn đầu tiên nhờ vào điểm thành tích lúc phân lớp.

Qua cuộc họp tạm thời, tổ chương trình Thế Gian Có Người đã thống nhất được kịch bản tập bốn, cũng không có thay đổi gì nhiều, các khách mời vẫn đi quay ngoại cảnh. Chuyện ly hôn của Trịnh Tuyết và Hứa Minh dạo gần đây đã mang lại độ hot cho chương trình, số lượng người xem đã tăng lên đáng kể sau khi tập ba được phát sóng, vì vậy phải sớm ghi hình tập bốn.

Để tìm được đôi khách mời bổ sung trong khoảng thời gian ngắn, tổ chương trình đề cử chọn một kiểu khách mời khác.

Là kiểu vợ chồng thực tập.

Hiện nay có rất nhiều gameshow làm về mảng tình yêu, việc ship CP cũng loạn xì ngầu lên. Chương trình dành cho vợ chồng tham gia lại muốn tìm hai nghệ sĩ đến giả làm vợ chồng, đoán chừng đến lúc đó hai người buộc chặt CP lại tạo thành một trận gió tanh mưa máu.

Nhưng gameshow ấy mà, phải là phải gió tanh mưa máu mới hay.

Khi nhìn thấy hai cái tên sẽ đến làm vợ chồng thực tập, Ôn Lệ nghĩ rằng đây đúng là sự kết hợp trong mơ.

Không ngờ hai người tham gia lại là hai mentor chương trình << Vi Thành Đoàn >>, Nghiêm Chuẩn và Tề Tư Hàm.

Nghiêm Chuẩn là điển hình cho kiểu sao trẻ hút fan dựa vào khuôn mặt. Về mảng ghép CP thì chỉ có hơn chứ không kém Ôn Lệ, nhưng chỉ toàn là

phối hợp để tạo hiệu ứng couple. Bản thân anh ta có rất ít tai tiếng nên dù hợp tác với nghệ sĩ nữ để tham gia chương trình vợ chồng, khả năng fan sập nhà* không cao.

(*) Từ SẬP NHÀ (塌房) trong giới giải trí chỉ chuyện yêu đương của idol mình thích bị khui ra làm trái tim tan vỡ, tương tự như thấy cảnh căn nhà do mình dốc sức xây nên bị đổ sập vậy. Từ sập nhà thường dùng cho chuyện yêu đương, nhưng cũng dùng luôn cho những idol/minh tinh bị bóc phốt chuyện xấu, trái với hình tượng vốn được xây dựng nên của họ, khiến fans thất vọng.

TềTư Hàm là idol có đông fan, tham gia mấy chương trình kiểu này rõ ràng là muốn xào couple, khả năng bị mắng cực kỳ lớn.

Nhưng cô ấy vẫn đồng ý lời mời từ chương trình.

Lúc đăng bài thông báo lên Weibo, cô không chỉ tag riêng người sẽ hợp tác với mình là Nghiêm Chuẩn, còn đặc biệt tag Ôn Lệ.

TềTư Hàm: "Thế Gian Có Người, dẫu đắng cay vẫn ngọt bùi!! Mong được giúp đỡ nhiều hơn @Nghiêm Chuẩn!!"

Sau đó dưới khu bình luận cố ý tag Ôn Lệ.

[A a a a a a a cô Ôn, em đến đây! @Ôn Lệ Litchi]

Cô ấy vừa mới tag xong, fan bạn trai của TềTư Hàm lập tức thả tim lớn.

[Người đu idol thành công nhất trong giới —– TềTư Hàm]

[Đu idol đến tận chỗ vợ chồng người ta luôn, không hổ là TềTư Hàm]

Bảy tỏ tình cảm rõ ràng như vậy, nói chung Ôn Lệ không thể không nể mặt TềTư Hàm, bình luận dưới bài đăng Weibo cô ấy, "Hoan nghênh hoan nghênh, đến chơi cùng nhau [đáng yêu]"

Trả lời xong, cô thấy dưới bình luận cô để lại mọi người liên tục tag tên Tống Nghiên vào.

[Vợ gặp nguy, quay về khẩn cấp @Tống Nghiên]

[Vợ anh muốn cùng fan của mình chơi bách hợp @Tống Nghiên]

[Tống Nghiên: Vợ có thể cho anh ít tiền không? Anh muốn nhuộm chỗ trên đầu thành màu xanh]

Nhưng mà dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Ôn Lệ, Tống Nghiên không để ý đến những bình luận cố ý tag mình đó, tránh việc tạo thêm niềm vui mới cho nhóm người ở trên mạng.

Lúc này trong trường quay lớn, một nhóm thực tập sinh vừa mới kiểm tra ca khúc chủ đề xong, bốn mentor đang ở trên sân khấu công bố thành tích mới. Ôn Lê ngồi trong phòng trang điểm ở hậu trường, cô vừa thay váy xong đang đợi stylist buộc tóc hai bên cho cô.

Lợi ích của việc có đội ngũ tạo hình đỉnh nhất là dù tạo hình thành kiểu thiếu nữ thì cũng không nhìn ra bất cứ sự ô dề nào.

Ôn Lệ nhìn mình trong gương, véo véo làn da đầy collagen nhờ vào kỹ thuật trang điểm của chị tạo hình.

Hôm nay cô mặc váy hồng ngắn đến đầu gối, phối hợp với nó là đôi tất và áo sơ mi màu trắng, chỗ cổ áo được trang trí thêm nơ con bướm, còn tô vẽ trên mặt kiểu trang điểm người ta gọi là thiếu nữ hoa anh đào.

“Chị, chị đáng yêu lắm luôn.” Văn Văn lấy điện thoại ra, “Chị muốn chụp ảnh không? Em chỉnh sửa giúp chị xong đăng lên Weibo?”

Ôn Lệ quả quyết từ chối: “Không muốn!”

“…..Tại sao ạ? Đáng yêu lắm mà.” Văn Văn tủi thân nói.

Vẻ mặt Ôn Lệ như không còn gì để tiếc: “Em không hiểu đâu.”

Hôm nay lúc mới bắt đầu ghi hình, cô đã đến thương lượng trước với đạo diễn việc khi phát sóng thì cắt màn biểu diễn của cô đi. Tuy rằng đạo diễn tỏ vẻ cực kỳ không muốn, nhưng Ôn Lệ đã sử dụng thủ đoạn để uy hiếp ông "Nếu ông không cắt thì tôi không quay nữa". Cuối cùng đạo diễn đành phải đồng ý không phát sóng đoạn đó, mà biên tập lại rồi ghép nó vào video những chi tiết thú vị và chiếu sau tập tập chính.

Thà biên tập lại thành một đoạn ngắn còn hơn phát sóng nó trong tập chính, ít nhất thì không bị 'chết' quá khó coi, Ôn Lệ đồng ý.

Cô còn cố ý tìm Tống Nghiên để dò hỏi phong phanh.

Ôn Lệ: "Bình thường anh không hay xem mấy show tuyển chọn idol nam nhỉ?"

Tống Nghiên: "Không xem."

Tống Nghiên: "Trừ khi cô Ôn rất hy vọng anh xem."

Ôn Lệ: "Không đâu, mong thầy Tống tiếp tục giữ vững nguyên tắc."

Tống Nghiên: "Được."

Từ "Được" này của Tống Nghiên nghe thì có vẻ đồng ý rồi nhưng mà Ôn Lệ cứ thấy nó sai sai sao ấy.

Lúc này, cách trường quay ghi hình show tuyển chọn mấy km, toàn bộ tổ quay phim A và D của chương trình Thế Gian Có Người đang chuẩn bị xuất phát, mấy chiếc xe nối đuôi nhau di chuyển về hướng trường quay của show tuyển chọn.

Trong đó, tổ quay phim A là tổ phụ trách quay Tống Nghiên và Ôn Lệ, còn tổ D còn lại phụ trách quay đôi khách mời mới.

Bởi vì khách mời của << Vi Thành Đoàn >> và << Thế Gian Có Người >> có độ trùng lập cao, nên sếp của hai bên đã quyết định cho hai chương

trình cọ nhiệt độ với nhau, tiện thể mượn chương trình của đối phương để tạo độ hot, tính toán chuyện hợp tác lâu dài.

Trên xe bảo mẫu, người cầm máy quay đảm nhận việc quay Tống Nghiên hỏi vấn đề đã có sẵn trong kịch bản: "Thầy Tống, anh có mong chờ việc đến thăm trường quay hôm nay của chúng ta không?"

Chương 32

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

“Rất mong chờ.”

Tống Nghiên cười với máy quay.

Người phụ trách quay phim lại hỏi: “Cô Ôn đến làm khách mời cho chương trình tuyển chọn idol nam, xung quanh đều là những bạn nam trẻ tuổi đầy sức sống, không biết thấy Tống có cảm thấy lo lắng không?”

Tống Nghiên im lặng một lát, tự trêu chọc bản thân: “Trừ vấn đề tuổi tác ra, tôi nghĩ hẳn là tôi vẫn có ưu thế hơn chứ?”

Mấy nhân viên đang ở trên xe cười rộ lên.

“À, tôi nghe nói có một số thực tập sinh có tuổi ngang ngang thầy Tống, không kém bao nhiêu đâu.”

Thực ra Tống Nghiên vẫn còn trẻ, có khá nhiều diễn viên tầm tuổi anh vẫn đang trong giai đoạn phát triển, chỉ là anh vào nghề sớm, điểm xuất phát lại hơn nhiều người. Nhân tài trong giới nghệ sĩ luôn xuất hiện theo từng lớp, cũng không thiếu những diễn viên mới mười mấy tuổi đã ẵm giải ảnh đế, ảnh hậu, tất nhiên cũng có người này người kia, cũng có những người từ lúc khởi đầu đã phát triển ổn định giống như Tống Nghiên. Những lí do trên đã tạo cho người khác cảm giác anh đã đứng trên cao, nhưng bàn về kinh nghiệm thì vẫn chưa đủ để phong thần.

Trợ lý A Khang cảm thán: “Nếu anh em quay lại năm 18 tuổi tham gia show đấy, không biết chừng sẽ debut ở vị trí center ấy.”

Nếu như là trước đấy có lẽ Tống Nghiên sẽ cảm thấy phản cảm đối với kiểu trêu chọc này. Giống như hồi anh ra mắt năm 18 tuổi, theo Vu Vĩ Quang tham gia một cuộc phỏng vấn, phóng viên hỏi Vu Vĩ Quang tại sao

lại chọn Tống Nghiên đảm nhận vai nam chính trong bộ phim thanh xuân vườn trường của ông ấy, lúc đó Vu Vĩ Quang trả lời rất thành thật.

"Do thằng bé đẹp trai đó, diện mạo của cậu ấy rất đẹp. Lúc ấy ở trường học tôi tình cờ thấy cậu ấy, trong đầu tôi lập tức nhận định đây chính là Trần Gia Mộc, đúng vậy không thể sai được."

Lúc đó Tống Nghiên cực kỳ bài xích với cái giới này. Tống Nghiên năm mười tám tuổi là một thiếu niên cứng đầu, đến cả Vu Vĩ Quang cũng cho rằng đứa nhỏ cứng đầu sẽ rút khỏi giới sau khi quay xong bộ phim.

Vu Vĩ Quang cảm thấy rất đáng tiếc, bởi vì đứa nhỏ này diễn rất có hồn.

Ai mà ngờ được, Tống Nghiên từ bỏ khoa học tự nhiên, lựa chọn theo nghệ thuật, từ từ mài nhẵn góc cạnh, từng chút từng chút hòa nhập vào giới giải trí.

Sau đó Tống Nghiên trở thành Tống Nghiên trong mắt mọi người như bây giờ.

Phó đạo diễn ngồi trên xe bỗng nảy sinh linh cảm, nghĩ ra chiêu có thể tăng rating cho chương trình: "Hay là thầy Tống cũng mặc đồng phục thực tập sinh? Tiện thể học vài ba động tác nhảy nhỉ?"

Tống Nghiên nhấc mí mắt, lạnh lùng từ chối: "Không cần."

Phó đạo diễn bị quê, hơi xấu hổ, ho khan vài tiếng rồi mới nói: "Thầy Tống đừng coi trọng gánh nặng thần tượng như vậy, người như cô Ôn mà cũng thông suốt rồi kìa. Tôi đã xem video nhóm nhạc nữ đó nhảy, không hợp với cô ấy, nhưng cô ấy nói học là học thật kìa?"

Tống Nghiên nhẹ giọng đáp: "Tôi không cảm thấy không hợp với cô ấy."

Phó đạo diễn thầm nghĩ giờ tạm thời không nói đến việc đó. Nếu vị trước mặt chịu đồng ý cùng vợ mình mặc mấy bộ trang phục hóa trang kia,

tổ chương trình bọn họ đâu phải nhốt biên đạo trong phòng để nghĩ kịch bản, tạo hiệu ứng cho chương trình đâu.

Trước giờ chưa ai đánh đồng Ôn Lệ với các nữ sinh trẻ tuổi. Một là vì trước giờ cô không theo đuổi hình tượng đó, tham gia chương trình thì thấy như nào cũng được, thêm nữa là phần lớn các vai diễn của cô trong phim đều là kiểu anh hùng xinh đẹp khí phách phù hợp với vẻ ngoài của cô. Hai là do bản thân cô vốn là kiểu nữ thẳng, tính cách mạnh mẽ, lại không khéo léo.

Thực ra cô chỉ cần kiềm chế giọng điệu kiêu ngạo của mình một chút, chất giọng sẽ trở nên ngọt ngào giống mấy cô gái nhỏ.

Vai diễn chồn Tiểu Tuyết mấy năm trước được coi là lịch sử đen của cô, Ôn Lệ thu âm bằng giọng thật, cảm thấy từng cái nhăn mày cười gian không có vấn đề gì.

Trong trí nhớ của Tống Nghiên, Ôn Lệ thời niên thiếu là người như vậy.

Cô thường hay trốn sau cửa lớp, đợi Bách Sâm đi qua là nhảy ra dọa người ta một tiếng.

"Ú òa ——!"

Mỗi lần như vậy, Bách Sâm sẽ lập tức xù lông nhím, đuổi theo mắng chửi cô.

Có một lần cô nhận nhầm người, nhảy ra dọa Tống Nghiên. Ôn Lệ phát hiện ra mình hù nhầm người rồi, tiếng "Ú òa" vẫn còn mắc kẹt ở cổ họng, miệng mở lớn chưa khép lại, khuôn mặt đã tức khắc đỏ lên.

Tống Nghiên nhìn cô, trên mặt không để lộ cảm xúc nào.

Ôn Lệ bị anh nhìn chòng chọc đến mức chột dạ, cắn môi, thấy xấu hổ nhưng lại không muốn xin lỗi, cứ lầm bầm mãi: "Ai bảo anh cao tầm tầm

anh Bách Sâm làm gì, đã thế còn còn mặc đồng phục giống nhau, không thể trách tôi được."

Tống Nghiên không hiểu tại sao mình lại trở thành 'Đầu sỏ gây tội'. Cũng không biết anh cười vì tức giận hay là vì gì khác, anh nhếch môi, giọng điệu mang chút lười biếng: "Cứ hù tới hù lui giống y con mèo. Ngoài Bách Sâm cô còn hù được ai nữa không?"

Ôn Lệ hung dữ trừng mắt lại, cố ý châm chọc: "Ừ, anh thì ghê rồi."

Sau đó vung tóc đuôi ngựa, hất hàm chạy đi.

Tống Nghiên nhìn cô quay đầu chạy đến ngã rẽ hành lang, đúng lúc chạm mặt Bách Sâm đi từ bên kia đến. Bách Sâm hỏi cô có phải lại muốn dọa mình không, Ôn Lệ làm mặt quỷ với cậu ấy, rồi bị Bách Sâm túm cổ gõ đầu.

Hai người lại bắt đầu đùa giỡn nhau.

Tống Nghiên vẫn dõi theo đến tận khi hai người làm hòa với nhau. Họ nói là muốn đến siêu thị nhỏ mua đồ ăn vặt rồi sóng vai nhau rời đi.

Anh xoay người quay lại phòng học, đưa mắt nhìn khoảng trống ở sau cửa, nghĩ tới việc cô mèo ấy đợi ở đây bao lâu, không đợi được Bách Sâm mà lại đợi được anh, anh đột nhiên bật cười.

Hôm đó hình như là lúc nghỉ giữa trưa, cô từ trường học bên kia chạy sang đây, ánh nắng hôm đó cũng rực rỡ như ánh sáng bên ngoài xe lúc này vậy.

Tuyến đường chính kẹt xe.

Tình trạng giao thông Yến Thành luôn làm người ta phải sốt ruột.

Phó đạo diễn hơi lo lắng: "Toi rồi, không biết có đến kịp lúc cô Ôn nhảy không nữa?"

——

Trong trường quay có một trăm thực tập sinh đang ngồi, phần kiểm tra bài hát chủ đề được tiến hành theo nhóm năm người. Bài hát chủ đề dài ba phút rưỡi, chỉ kiểm tra phần nhảy không cũng đã mất hơn một tiếng, chưa kể còn có phân đoạn góp ý của các mentor và đủ loại tiết mục bất ngờ để tạo hiệu quả chương trình, cơ bản là không thể nhanh vậy được.

Sau khi một nửa số thực tập sinh hoàn thành bài kiểm tra, các chàng trai ngồi thư giãn và buôn dưa lê với nhau.

Cuối cùng đã có thực tập sinh nhận ra điều bất thường.

"Chúng ta đã quay lâu như vậy rồi mà sao cô Ôn vẫn chưa xuất hiện nhỉ?"

Mấy thực tập sinh có cung phản xạ dáo dác nhìn xung quanh, bất tri bất giác hô lên: "Ư ha!!!"

"Vốn dĩ tôi định bộc lộ khả năng nhảy múa của mình trước mặt cô Ôn, vậy mà cô ấy không ở trường quay?"

Âm thanh bàn luận của mấy thực tập sinh quá lớn, ồn ào làm ảnh hưởng đến mấy bạn khác đang kiểm tra, mentor Icy chịu trách nhiệm phần rap không nghe rõ thực tập sinh nói gì, cau mày dùng bút gõ lên cái kẹp của tập tài liệu trong tay: "Mấy thực tập sinh bên kia trật tự được không? Đừng để ảnh hưởng tới những bạn đang kiểm tra."

"Xin lỗi thầy Icy." Một người đi đầu nhận lỗi, "Tại vì chúng em không thấy cô Ôn đâu nên thấy hơi kỳ lạ."

Icy nghe vậy, thản nhiên nói: "PD còn đang chuẩn bị trong phòng trang điểm."

"Phòng trang điểm? Bắt đầu quay rồi mà cô Ôn Lệ chưa trang điểm xong ạ?"

Đúng là những thực tập sinh đơn thuần.

Nghiêm Chuẩn nghe vậy thì cười: “Không phải trang điểm mà là thay trang phục, hôm nay cô Ôn sẽ biểu diễn.”

Nhóm thực tập sinh ngơ ngác nhìn nhau, trong kịch bản không có đoạn này.

Một thực tập sinh khác giơ tay đặt câu hỏi: “Biểu diễn cái gì ạ? Trước đó chị biên đạo không nói gì cho bọn em biết.”

Nghiêm Chuẩn chỉ cười chứ không nói gì, nhướn mày nhìn T`êTừ Hàm bên cạnh, ý bảo cô nàng nói.

T`êTư Hàm hiểu ý, cười hì hì với nhóm thực tập sinh, rung đùi đắc ý nói: “Đây là phúc lợi tôi tranh thủ giúp cho chương trình chúng ta. Trong buổi lễ từ thiện hôm trước, cô Ôn của mọi người đã đ`ồng ý sẽ học bài nhảy của nhóm tôi, buổi quay hôm nay sẽ nộp bài tập.”

Nói xong lại nhìn v`êphía đạo diễn ở bên ngoài: “Đại diễn, ghi hình xong ông phải mời tôi ăn cơm đấy!”

Đạo diễn lớn tiếng hô to: “Được! Không thành vấn đ`ề!”

Trước khi bắt đ`ầu ghi hình show, điện thoại của các thực tập sinh đã bị thu. Vì vậy nên giờ đám trẻ giống như ‘Người rừng’, không thể lướt web nên bọn chúng không biết chuyện trong đêm từ thiện mà T`êTư Hàm nói. Tất nhiên cũng có những người dùng trộm điện thoại không muốn bị lộ nên cũng tỏ vẻ lơ ngơ, không biết gì.

“Cô Tư Hàm, nhảy bài nào của nhóm cô ạ?”

T`êTừ Hàm lập tức làm mấy động tác vũ đạo kinh điển trong bài hát đó ngay tại hiện trường: “Chính là, làm sao bây giờ rất thích anh, thích đến mức hô hấp em ngừng lại——”

Mấy động tác này cô đã nhảy đến trăm l`ần trong các chương trình khác nhau, hơn nữa nhóm các cô ấy đi theo phong cách này cho nên nhảy trước một đống đứa trẻ nam cũng chẳng có gì thẹn hay ngại ngùng.

Nhảy xong, T`êTư Hàm còn nghịch ngợm bắn tim.

Bọn nhỏ vui mừng bắt đ`âu hoan hô.

“Ôi!!!!!!”

“Oa!!!!!! Cái này đáng yêu quá đi!!!!!”

Có người ôm ngực ngay tại chỗ, khoa trương làm động tác bị th`ần Cupid bắn mũi tên vào tim, một số thực tập sinh đam mê nhảy thì đứng lên nhảy thử tại chỗ.

“Không được không được r`ồi.” Đột nhiên Vương Diệc Nguyên vô lực dựa vào vai Từ Lệ, “Mình chỉ c`ần nghĩ đến việc cô Ôn nhảy như vậy là đã thấy xỉu lên xỉu xuống r`ồi, quá đáng yêu.”

Bả vai Từ Lệ run lên, vẻ mặt lạnh lùng: “Ghê chết đi được, cách mình xa ra.”

“Từ Lệ, rốt cuộc cậu có phải fan của cô Ôn không hả.” Đột nhiên Vương Diệc Nguyên nói năng nghiêm túc, “Phúc lợi lớn như thế mà sao cậu thờ ơ thế?”

“…..Hừ”

Từ Lệ thuộc dạng không cu`ông chị gái, cậu nhìn khuôn mặt của Ôn Lệ từ nhỏ đến lớn, cho dù có là th`ần tiên thì đã nhìn chán từ lâu.

“Đạo diễn.” Có thực tập sinh giơ tay lên, rất có linh tính hỏi: “Để cô Ôn nhảy bài đáng yêu như vậy trước mặt bọn con trai chúng cháu, không biết ch`ồng cô ấy có ghen không ạ?”

Câu hỏi vừa được đưa ra, cả trường quay lại `ầm lên.

“Muốn gây chuyện!!! Câu hỏi này thật sự muốn gây chuyện mà!!!!”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha xấu xa quá!!”

“Mãnh liệt yêu cầu thầy Tống đến chương trình chúng ta, chúng ta không thể vượt mặt thầy Tống được!!!”

Đạo diễn biết mọi chuyện không thể để lộ, cầm loa hét về phía mấy thực tập sinh: “Mấy cậu nói muốn mời thầy Tống đến là mời được chắc? Vậy cũng phải xem chúng ta có mời được không đã.”

“Cứ nói cô Ôn nhảy tình ca trước mặt 100 nam sinh, đảm bảo thầy Tống Nghiên sẽ đến.”

“Gọi điện liền cho thầy Tống Nghiên đi ạ!”

Tất cả các thực tập sinh trong trường quay đều đang trong tâm trạng phấn khởi, đạo diễn không quản được mấy anh con trai hiếu động, nhanh mồm nhanh miệng, chỉ biết dùng loa quát bọn chúng, để cho chúng im lặng đợi quay xong chương trình rồi nói sau.

“Được rồi được rồi, thầy Tống Nghiên bận rộn nhiều việc, không rảnh đến đây.” Hứa Tinh Duyệt từ nãy giờ không nói gì tự nhiên vỗ vỗ tay, ngữ điệu bất đắc dĩ, “Không có chuyện thầy ấy cố ý ghé đây để xem cô Ôn nhảy đâu, mọi người nhìn thẳng vào sự thật đi.”

Thật ra nhóm thực tập sinh cũng biết chắc chắn Tống Nghiên sẽ không đến, mấy cậu chỉ muốn trêu chọc mấy câu tạo bầu không khí. Vừa rồi nghe Hứa Tinh Duyệt đã nói như vậy, mấy cậu hết hứng trêu đùa, trường quay dần yên tĩnh lại.

Icy gõ gõ bút: “Nhóm thực tập sinh tiếp theo chuẩn bị.”

Lúc này Hứa Tinh Duyệt đặt phiếu đánh giá xuống, nói với đạo diễn: “Tôi đến phòng trang điểm xem đàn chị thế nào rồi.”

Đạo diễn xua tay: “Đi đi.”

Hứa Tinh Duyệt đi qua một đống nhân viên, bước ra khỏi trường quay, đến phòng trang điểm ở hậu trường.

Còn chưa tới phòng trang điểm đã vô tình bắt gặp Ôn Lệ vừa hóa trang xong đi ra.

Cô được mọi người vây quanh, chuyên viên trang điểm vẫn đang chỉnh sửa kiểu tóc với quần áo lần cuối cho cô.

Lúc Ôn Lệ nhìn thấy Hứa Tinh Duyệt ngạc nhiên hỏi: "Đạo diễn giục tôi?"

"Không phải, do em thấy chị chuẩn bị lâu nên muốn đến xem thế nào."

"À."

Ôn Lệ không có đề tài gì hay nói với cô ta, gật đầu chào hỏi rồi tiếp tục đi về phía trường quay.

Hứa Tinh Duyệt tự dưng hỏi: "Đàn chị, hôm nay thầy Tống sẽ đến hiện trường à?"

"Không có." Ôn Lệ nhíu mày, giọng điệu khó chịu, "Cô có việc gì không?"

Cô vẫn chưa quên buổi tối Hứa Tinh Duyệt gửi lời kết bạn WeChat cho Tống Nghiên, đúng là lo lắng bứt rứt không yên.

Ai ngờ bỗng nhiên Hứa Tinh Duyệt tiếc nuối thở dài: "Không phải em có việc gì. Là do các thực tập sinh hi vọng thầy Tống sẽ xuất hiện khi chị nhảy, nếu thật vậy thì vui biết mấy."

Vẻ mặt Ôn Lệ như bị táo bón.

Tống Nghiên đến làm gì? Đến xem cô bị xử phạt công khai?

"Em nghĩ chắc thầy Tống cũng có nhiều việc, chắc không thể cố ý ghé qua để xem chị nhảy được." Hứa Tinh Duyệt cười với cô, ngữ điệu nhẹ nhàng, "Đáng tiếc thật đấy."

Vẻ mặt Ôn Lệ phức tạp: "Cô nói nhiều thế rốt cuộc anh ấy có đến hay không?"

Hứa Tinh Duyệt lắc đầu: "Em không nhận được thông báo từ tổ đạo diễn, chắc là không đến."

"Được, vậy thì tốt." Ôn Lệ trừng mắt nhìn Hứa Tinh Duyệt, cảm thấy cô đàn em này không nói được tiếng người mà, quanh co lòng vòng suýt chút nữa dọa chết cô, "Làm tôi sợ muốn chết, cứ tưởng anh ấy đến thật, lần sau cô nói chuyện có thể lời ít ý nhiều một chút không?"

Nói xong cô vỗ vỗ ngực, thở một hơi thật dài.

Hứa Tinh Duyệt nhếch môi, nhìn biểu cảm nhẹ nhõm trên mặt Ôn Lệ tỏ vẻ khó hiểu.

Tại sao khi biết Tống Nghiên không tới, trông chị còn mừng hơn vậy?

Trong trường quay, đạo diễn nhận được thông tin Ôn Lệ đã chuẩn bị xong, lại cầm loa lên hét lớn về chỗ nhóm thực tập sinh ở trong: "Các thực tập sinh, cô Ôn đã chuẩn bị xong rồi."

Đám trẻ ra sức vỗ tay.

Máy quay chuyển sang phía cửa chính. Cô Ôn buộc tóc đuôi ngựa hai bên, mặc váy ngắn, trang điểm kiểu thiếu nữ hoa anh đào tiến vào.

Người đầu tiên hét âm lên là Tề Tư Hàm: "Cô Ôn đáng yêu quá!!!!!! "

Ôn Lệ vô cùng ngại ngùng, xấu hổ sờ mũi. Cô bước lên đứng trên bục kiểm tra, hết cắn môi lại phồng má, cuối cùng thật sự không nhìn nổi nữa cúi đầu che môi mỉm cười.

Dáng vẻ lúng túng xấu hổ này của cô bị mọi người nhìn thấy hết.

Tề Tư Hàm lập tức lôi kéo nhóm thực tập sinh cổ động: "Mọi người!! Hôm nay cô Ôn của chúng ta đáng yêu không!"

“Đáng yêu!!!”

Bản thân Ôn Lệ không chịu nổi cách ăn mặc kiểu nót nớt này nhưng trong mắt mọi người xung quanh thì lại rất đáng yêu.

Cả người sắm vai học sinh đáng yêu, hai chân dưới váy khép lại vì căng thẳng, trông giống hệt học sinh ngoan ngoãn bị phạt. Tóc đuôi ngựa hai bên khiến cho cô trở nên hoạt bát hơn, chuyên viên trang điểm đã dày công trang điểm kiểu thiếu nữ cho cô, tổng thể lớp trang điểm theo tone hồng, cố ý vẽ đường kẻ mắt cụp xuống để giảm bớt phần thành thục, tạo cảm giác trong sáng, môi được đánh son bóng, lúc mím môi trong giống như vừa cắn trái cây.

Cô cầm microphone hỏi, giọng nói hơi run: “Tôi mặc thế này trông đẹp không? Có thấy nét giống học sinh trung học không?”

“Có có có!!!!”

“Cô là học sinh trung học đẹp nhất!!!!”

Cả trường quay cứ liên tục dành những lời khen có cánh cho cô, nhờ vậy Ôn Lệ trở nên tự tin hơn, xem ra chỉ có mình cô cảm thấy không quen.

Lúc này trong trường quay đã vang lên phần nhạc dạo của ca khúc ngọt ngào.

Ôn Lệ ho một tiếng, buông mic xuống, giơ cánh tay lên tạo thành hình trái tim lớn.

Nhóm thực tập sinh như biến thành fan bắt đầu tiếp ứng liên tục cho cô.

Cũng không biết ai là người đầu tiên phát hiện ra một đoàn người vác máy quay đi vào, chọc chọc người bạn ngồi bên cạnh: “Này kia cũng là mấy chú quay phim của chương trình chúng ta à?”

“Hả?”

Người đàn ông được vây quanh bởi rất nhiều camera bước vào chỗ ghi hình trong tiếng ồn ào ầm ĩ.

Người đàn ông mặc áo sơ mi đơn giản kết hợp với quần dài, vóc dáng cao gầy, trên khuôn mặt anh tuấn luôn nở nụ cười lễ phép lịch sự, liên tục gật đầu với nhân viên làm việc ở bên trong.

Nhóm thực tập sinh phát hiện ra đầu tiên miệng há thành hình chữ O.

"Quỷ thần ơi là Tống Nghiên à!!"

Lấy bạn nam đó làm tâm, mấy người ở xung quanh nghe thấy động tĩnh lập tức kích động run run bả vai.

Người đàn ông chuyển ánh nhìn về hướng bên này, mấy bạn nhỏ phát hiện anh nhìn sang đồng loạt mỉm cười.

"Mẹ ơi Tống Nghiên thật kia!!!!"

"Hu hu mẹ ơi con đến chương trình này đúng là lời lắm!!!"

"Anh ấy đến xem cô Ôn nhảy thật kìa ha ha ha ha ha ha ha ha!!!!"

Một phạm vi nhỏ xôn xao ồn ào được nhân viên phụ trách sân áp chế, làm động tác 'suỵt' về hướng các thực tập sinh.

Tất cả bọn họ như đã hiểu im lặng ngay lập tức.

Bốn vị mentor bên cạnh các thực tập sinh cũng phát hiện ra. Tề Tư Hàm, Nghiêm Chuẩn và Icy hơi ngạc nhiên, sau đó vừa cười vừa nhìn về phía Ôn Lệ đang nhảy trên sân khấu.

Mãi Hứa Tinh Duyệt vẫn chưa hoàn hồn, cô ta không cam lòng nắm chặt hai tay đang buông thõng bên người.

Mà lúc này Ôn Lệ chuyên nghiệp vẫn chưa phát hiện ra, hai tay nâng mặt lên, biểu cảm được quản lý rất tốt, thể hiện đúng kiểu hờn dỗi nhưng ngại ngùng.

“Làm sao bây giờ rất thích anh, thích đến mức chỉ cần vừa nhìn thấy anh, hô hấp em như ngừng lại!! Wowowo~~”

— — —-

Chương 33

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Tống Nghiên vừa tiến vào trường quay thì nhạc dạo bài nhảy của Ôn Lệ vang lên.

Anh cũng hướng mắt lên phía sân khấu giống như các thực tập sinh.

Tiếp theo, biểu cảm trên mặt người đàn ông hơi sửng sốt. Anh bị cô gái buộc tóc đuôi ngựa, mặc váy ngắn, tràn đầy sức sống giống như thiếu nữ mười sáu khóa chặt sự chú ý.

Coi như là đang diễn.

Vì kiếm tiền nhảy một bài thì có gì khó.

Làm nghệ sĩ không thể có gánh nặng thần tượng được.

"Thu hút sự chú ý, kết quả em rung động ——"

Dáng vẻ nai con chạy loạn, động tác vũ đạo giả vờ bị mê hoặc, kết hợp với nụ cười ngọt ngào bên khóe miệng khiến người khác phải rung động đến mức không chịu nổi.

"Hàng trăm suy nghĩ trong đầu, tưởng tượng cảnh bên anh sau này ——"

Cô thực hiện dáng vẻ tự hỏi, hai chân bắt chéo nhau, đột nhiên vui mừng phấn khởi nhảy hai cái tại chỗ.

Theo nhịp nhảy, Ôn Lệ chống hông, làm động tác hờn dỗi trước máy quay.

Nhóm thực tập sinh bên dưới òa lên vì bất ngờ, hô hào đến long trời lở đất.

Ôn Lệ thích nghe người khác khích lệ mình, cho dù mình có làm không tốt chỗ nào. Nếu đối phương sẵn lòng cổ vũ thay vì trách cứ, cô sẽ càng nhiệt tình hơn, cố gắng gấp trăm lần.

Đắm chìm trong tiếng hô hào cổ vũ của các chàng trai trẻ tuổi, lòng tự tin của cô tăng lên kinh khủng, nháy mắt với từng thực tập sinh ở dưới.

Đột nhiên cô nhìn thấy một người đàn ông trong đám trẻ. Người này không mặc quần áo huấn luyện, cũng không phải các mentor, lại càng không phải nhân viên làm việc ở đây.

Người kia không giống mấy đứa trẻ nam ở đây. Vì không muốn khiến cô xấu hổ nên không cổ vũ hết mình, chỉ đứng lặng im dưới sân khấu, khí chất hơn người, cao ráo đẹp trai, vẻ mặt như không tập trung lắm, ánh mắt sâu thăm thẳm khóa chặt trên người cô, khóe môi nở nụ cười như có như không.

Hình như anh cũng nhận được cái nháy mắt của cô, thong thả nhíu mày, ý cười bên môi càng lúc càng rõ.

"……"

"Chỉ trong một giây anh nhìn em mỉm cười, em hoảng loạn bối rối ——"

Giờ khắc này, mọi âm thanh dường như đều biến mất, trong đầu Ôn Lệ nổ ầm ầm, trong nháy mắt cảm giác xấu hổ và ngượng ngùng lan tỏa từ đầu đến chân, khiến cả người cô trở nên nóng ran lên, không nghe được âm thanh nào khác, cũng không nhìn thấy người nào nữa, trong thế giới chỉ còn đại não đang 'chết máy' và Tống Nghiên không biết đi từ đâu đến nhảy ra xem náo nhiệt, chỉ có cơ thể theo trí nhớ miễn cưỡng duy trì tiếp tục động tác, Ôn Lệ đang nhảy như một người máy.

Cô ở trước mặt nhiều người, nhiều máy quay trước mặt ở đây không hề thẹn thùng.

Vậy mà vào khoảnh khắc nhìn thấy Tống Nghiên, cô hận không thể chết luôn trên sân khấu cho rồi.

"Love, love ngọt ngào, như ly kem mùa hè, chocolate mùa đông, em không dám nhìn anh, không phải vì không thích anh, mà bởi vì rất thích anh ~wohwoh~~love~"

Kế tiếp là đoạn cao trào cuối cùng. Ánh mắt Ôn Lệ vẫn luôn trốn tránh, chỉ có hai má ửng hồng tự nhiên không che được, ánh sáng như ngôi sao lóe ra trong mắt còn phát sáng hơn cả phấn nhũ mắt ở trên mí mắt.

Đợi đến khi bài nhảy kết thúc, Ôn Lệ ngồi xổm xuống mặt đất như người mất hồn, úp mặt vào tay còn đang tự bế.

"Ôn Lệ! Ôn Lệ! Ôn Lệ!"

Các thực tập sinh vẫn hăng hái hô tên cô.

Đạo diễn hưng phấn cầm loa hô to: "Các bạn thực tập sinh, mọi người nhìn xem ai đến đây!!"

Một số người đứng cách khá xa nghe vậy đầu quay đầu đưa mắt nhìn trước nhìn sau một lượt, cuối cùng một trăm ánh mắt cùng dừng lại ở chỗ người đàn ông nào đó đột nhiên xuất hiện trong trường quay.

"Trâu bò ghê không!!!!!!!!"

"Kích thích thế!!!!!!!!"

Tống Nghiên nhận được thông tin của nhân viên bảo qua tai nghe, nhẹ giọng nói: "Xin chào mọi người, tôi là Tống Nghiên, hôm nay đến đây thăm trường quay."

Tống Nghiên thật kìa!

Người thật!

Ở đây đa số là những bạn trẻ mới bước chân vào giới giải trí, năng lực tiếp nhận không thể bằng những nghệ sĩ có kinh nghiệm, những người lâu năm được ánh đèn quay xung quanh. Đột nhiên có một ngôi sao lớn thường xuyên xuất hiện trong màn ảnh xuất hiện ngay trước mặt họ, phản ứng của mấy bạn nhỏ đó không khác gì những người bình thường, dường như thứ bọn họ đang nhìn thấy không phải là người, mà là tiên.

"Tống Nghiên!!!!!!"

"Tôi muốn gọi điện thoại cho má tôi nói mình gặp Tống Nghiên rồi, má tôi thích thích anh ấy lắm!! Mé nó di động bị thu mất rồi!! Chị biên đạo!! Đưa di dộng cho em đi!!"

"Trời đất ơi Tống Nghiên đến thật này!"

Vương Diệc Nguyên đã kích động đến mức nói không nên lời, chỉ có thể liều mạng nắm chặt cánh tay Từ Lệ, mong muốn tìm được chút cảm giác chân thật trong cảnh như mơ.

"Này này là thật đúng không! Đúng không! Không phải mình đang nằm mơ đúng không!"

Khuôn mặt Từ Lệ nhăn nhó vì bị đau, nghiến răng nghiến lợi: "Con mẹ nó cậu nói xem?"

Thấy Từ Lệ đau đến mức như vậy, Vương Diệc Nguyên xác nhận: "Không phải nằm mơ!"

Không khí tại hiện trường rất ồn ĩ, Tề Từ Hàm dở khóc dở cười bịt hai bên lỗ tai lại, dùng microphone nói với Tống Nghiên: "Thầy Tống Nghiên, có thể phiền thầy lên sân khấu đỡ cô Ôn của chúng ta dậy được không? Cố ấy nhảy mệt đến mức không đứng lên nổi."

Tống Nghiên đi về hướng sân khấu, tiếng thét chói tai của mấy thực tập sinh còn lớn hơn cả lúc nãy.

Sự thật chứng minh, tiếng của mấy bạn nam hét ầm lên vang vọng hơn hẳn với mấy bạn gái nữ rụt rè.

Ôn Lệ cảm nhận được không khí náo nhiệt khi Tống Nghiên đi lên, đến lúc Tống Nghiên hơi cong eo xuống muốn chạm vào cô thì cô lập tức nhảy dựng lên lùi ngược lại phía đối diện cách anh mấy bước.

"Em tự đứng lên được." Cô cứng đờ nói.

Tay Tống Nghiên giơ ra giữa không trung, không biết nên khóc hay nên cười: "Em trốn cái gì?"

Nhóm thực tập sinh như biết được hô to: "Ngại ngùng!"

Ôn Lệ nắm chặt mic, ra vẻ bình tĩnh phản bác lại: "Ai nói? Tôi tự mình đứng lên được còn cần người đỡ sao?"

Lòng can đảm của nhóm thực tập sinh này lớn thật sự, không sợ đắc tội với PD, trực tiếp vạch trần cô: "Cô đừng giả vờ, cô đang ngại!"

"……"

Bởi vì bất ngờ đến thăm, không có trong kịch bản, nên T ềTư Hàm chỉ thực hiện mấy cái phỏng vấn đơn giản. Khoảng thời gian ngắn ngủi đến thăm trường quay cũng kết thúc.

Ôn Lệ và Tống Nghiên vẫn luôn duy trì khoảng cách an toàn cách mấy mét, có thể nhìn ra được Ôn Lệ không muốn đứng gần hay quá thân thiết với Tống Nghiên nên cố ý đứng ở cách xa xa. Mặc dù vậy nhưng tóm lại vẫn đứng cùng một nơi, xuất hiện trong cùng một màn ảnh, hai nghệ sĩ rất hot và xuất sắc đứng song song nhau, càng nhìn càng thấy thích mắt.

Các bạn thực tập sinh không hề che dấu sự hâm mộ và kính trọng đối với Tống Nghiên, toàn bộ quá trình đều cảm thán, đẹp trai ghê, nhìn người thật thấy đẹp quá, ở trên màn ảnh lớn đã rất nổi bật và đẹp đến mức vậy, bây giờ dùng mắt thường để nhìn quả thực đẹp đến nỗi khiến người khác hoảng sợ.

“Vấn đề cuối cùng, thầy Tống Nghiên cảm thấy bài nhảy của cô Ôn Lệ thế nào?”

“Nhạc rất êm tai, vũ đạo cũng rất đáng yêu, tràn đầy sức sống tuổi trẻ.” Tống Nghiên lịch sự khen bài hát của nhóm Tề Tư Hàm.

Tề Tư Hàm được khen mà sợ: “Cảm ơn thầy Tống Nghiên, đây là bài hát của nhóm em.”

Ôn Lệ không nói một lời nào trong toàn bộ cuộc trò chuyện. Tuy không hy vọng Tống Nghiên sẽ phát biểu gì tốt hoặc nhận xét gì xấu về cô, nhưng khi thật sự nghe thấy anh không nhắc gì về mình, khó tránh được có chút không vui, cụp mi xuống liếc mắt nhìn ra ngoài máy quay.

Sau đó, Tống Nghiên cười nói: “Người nhảy còn đáng yêu hơn.”

Tuy không nói rõ tên, chỉ dùng cách gọi đơn giản để nói ra nhưng tất cả mọi người có mặt ở dây đều biết người nhảy ý là đang chỉ ai.

Lúc đầu Tề Tư Hàm ngạc nhiên, còn chưa kịp phản ứng lại với lời khen cực kỳ ngắn gọn nhưng lại rất sến này của Tống Nghiên thì mấy thực tập sinh đã không chịu nổi đồng loạt ‘oa’ một tiếng.

Ôn Lệ bĩu môi, dùng khẩu hình nói “Hừ”.

Cuối cùng Tề Tư Hàm đảm nhận vị trí MC tạm thời, chuyên nghiệp tuyên truyền cho chương trình << Thế Gian Có Người >>.

Thăm trường quay xong, vì không muốn làm mất thời gian của buổi ghi hình, Tống Nghiên chỉ nói mấy câu đơn giản cổ vũ các bạn thực tập sinh, chuẩn bị rời đi.

“Anh đi đây.” Anh phất tay với Ôn Lệ, “Cô Ôn.”

Ôn Lệ không thể kiên nhẫn nổi phủi tay đuổi người đi: “Ây da anh đi nhanh đi, đừng gây ảnh hưởng đến công việc của em.”

Trong nửa tiếng đồng hồ, hai người đứng trên đó nói với nhau không được mấy câu, ngay cả mấy hành động tiếp xúc cũng không có, đến cả lúc Tống Nghiên chuẩn bị đi, phản ứng của Ôn Lệ cực kỳ không kiên nhẫn, ước gì anh đi mau đi.

Nhưng không khí tại đây như được rót mật rất ngọt ngào, cho dù là nam hay nữ đều cảm nhận được vị ngọt ấy.

Ôn Lệ không biết mấy thứ đó, chỉ cảm thấy Tống Nghiên vừa đi, cô như được sống lại một lần nữa.

Sau khi ghi hình xong, ekip làm việc kéo cô đến phòng phỏng vấn để làm phần hậu trường phía sau.

Ôn Lệ đã thay bộ váy ngắn màu hồng nhạt kia ra, đổi thành bộ váy trắng có dây buộc eo nhìn chững chạc hơn, kiểu tóc cũng đổi từ tóc đuôi ngựa về kiểu xõa tung đơn giản, cả người thoải mái hơn nhiều.

Sau nữa nhân viên hỏi câu đầu tiên chính là: "Về việc hôm nay thầy Tống Nghiên đến đây thăm trường quay, không biết cô Ôn có cảm thấy ngạc nhiên và vui mừng không?"

Biểu cảm Ôn Lệ trở nên căng thẳng, cụp mắt thở dài thật sâu: "Hoảng sợ thì có? Chương trình của mấy người không cần chỉnh tôi thế chứ?"

Mấy nhân viên ở đó bật cười.

Ôn Lệ lấy tay vỗ vỗ mặt rồi chống nạnh thấy vô cùng oán giận chương trình: "Cứ nghĩ đến những hình ảnh kia là tôi không thể chịu nổi, sau này kiên quyết không nhảy mấy kiểu vũ đạo nhóm nhạc nữ này nữa, Tề Tư Hàm có quỳ xuống cầu xin tôi cũng, TUYỆT! ĐỐI! KHÔNG! NHẢY!"

"Nhưng thầy Tống nói cô rất đáng yêu mà."

"Anh ấy là diễn viên, mọi người đừng để bị kỹ thuật diễn của anh ấy đánh lừa." Giọng điệu Ôn Lệ cực kỳ chắc chắn, "Chắc chắn trong lòng anh ấy cười chết tôi."

Mấy nhân viên nhìn nhau.

Không giống như đang diễn đâu.

Hay là nói vì khả năng diễn của Tống Nghiên thực sự rất tốt, cho nên bọn họ không thể nhìn ra?

——

Thời gian Tống Nghiên đến thăm ghi hình << Vi Thành Đoàn >> vào buổi trưa, buổi chiều lập tức có người tung tin lên mạng.

"Dưa wnct, sáng nay Tống Nghiên đến thăm trường quay."

0L: "rbt. Nghe nói ở trường quay bùng nổ dữ dội luôn, nhóm các thực tập sinh kích động đến mức điên rồi, đợi sau khi tập hai được phát sóng quét ngang các hotsearch đi."

2L: "Cho một đám nhóc độc thân ăn cơm chó, Thế Gian Có Người, cơm chó danh bất hư truyền luôn"

4L: "Thăm ai? Thăm Ôn Lệ???"

12L: "Cừ thật, đây là hợp tác với hàng xóm Thế Gian?"

30L: "Phấn khích cái shit, ăn được tiền lãi của CP lại bắt đầu lăng xê xào cp các kiểu, bài học của Minh Trịnh Ngôn Thuận vẫn chưa ăn đủ? Khuyên mấy nhóm fan đừng dành quá nhiều tình cảm chân thật, đến ngày nào đó Muối sập phòng lại khắp nơi kêu rên."

56L: "+1, đu mấy CP thật nhất định không được dành nhiều tình cảm thật, sớm hay muộn cũng sập phòng."

……..

266L: "Nhập hố làm fan CP được một tháng tự lấy mình ra để thuyết phục, trước đây đường ít đến mức phải hoàn toàn dựa vào các bà xã trong nhà để fan có thể tự quẩy với nhau, gần đây tham gia gameshow mới bắt

đều có thêm nhiều đường mới, mấy cái hint ám muội rất nhiều nhưng đều do fan dùng não để đắp nặn lên, đường công khai còn ít hơn cả các cặp khách quý khác, ít đến đáng thương luôn ấy, Thế Gian quay được ba tập rồi còn không thấy sự tiếp xúc quá thân mật nào, thật ra lầu trên không phải suy nghĩ vậy đâu, nếu như là lăng xe thật, vậy thì phải chụp thêm cái mũ "Không chuyên nghiệp" cho Mỹ Nhân và Tam Lực luôn đi."

.....

328L: "Trên đấy nói là lăng xê thì bảo bọn họ thật ra hôn một cái thôi cũng được!! Ba tập quay xong chỉ có một hành động tiếp xúc gần nhất là bón hoa quả rồi sau đó con mẹ nó toàn để màn hình đen hại tui đây phải đi tìm đại fan trong nhà xin H văn kế tiếp, nhưng nói thật tui tình nguyện bọn họ có thể thường ngày phát đường hóa học thêm nhiều chút."

456L: "Trước khi Minh Trịnh Ngôn Thuận ly hôn chẳng phải có một đống đường hóa học hay gì, không phải mỗi ngày fan đều khóc lóc kêu ngọt hay gì, đa số những người đu CP đều bị cái đó chiếm não."

555L: "Trả lời 456, người còn sống cứ muốn đu CP đấy, không đu CP chẳng lẽ còn trông cậy vào bản thân yêu đương? CP hai người trai xinh gái đẹp cho dù có là giả thì cũng thu hút hơn người bình thường, bà đây mặc kệ không biết là lăng xê hay gì, gần đây bà đang đu Muối, điên cuồng luôn, trong não mỗi lần mở mắt nhắm mắt đều là Muối, một khi get được bầu không khí giữa bọn họ cái là khóe miệng không tự chủ được mỉm cười, chỉ cần bọn họ chưa công bố ly hôn thì đường hóa học bà đây cũng ăn."

Chỉ một bài post thông tin không biết là thật hay giả, bài đăng đã 'hot'.

Sau khi ghi hình xong, Ôn Lệ vô tình thấy Văn Văn đang xem bài post này.

Cô thấy Văn Văn xem bài đó rất lâu, xong cũng bình luận trả lời "Các chị em đừng để ý, người không đu CP sẽ mãi mãi không bao giờ cảm nhận được niềm vui và sự u mê của những fan đu CP."

“Văn Văn, em cũng giống bọn họ đi vào góp vui hả?” Ôn Lệ cạn lời luôn, “Cái này rõ ràng do chương trình cho người nhả tin tức lấy kéo độ hot mà.”

Văn Văn nhanh chóng ấn khóa màn hình, quay đầu nhìn Ôn Lệ bịt mắt hơi nước trên trán.

Cô nàng lắp bắp hỏi: “Chị, sao chị lại dậy rồi? Không ngủ nữa ạ?”

“Cứ cách hơn mười giây em lại ——” Ôn Lệ học theo dáng vẻ cô ấy giọng cười hì hì y chang, sau đó quay lại khuôn mặt không cảm xúc, “Chị ngủ thế nào được?”

Văn Văn lúng túng: “Dạ, em xin lỗi.”

Ôn Lệ không hề tức giận, chỉ nói mấy lời thấm thía: “Em là trợ lý của chị, không lẽ em không biết tình huống giữa chị và Tống Nghiên? Thế mà vẫn cứ tin?”

Văn Văn chớp chớp mắt.

Em biết chuyện giữa chị và Thầy Tống, nhưng nó không ngăn cản được việc em thấy chị và thầy Tống thật sự có mối quan hệ dễ real lắm ạ.

“Đừng xem nữa.” Ôn Lệ đeo bịt mắt lại, “Về đến nhà gọi chị.”

Không dám cãi lời chị mình, Văn Văn ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng.”

Ôn Lệ đeo bịt mắt nên trước mắt một mảnh tối đen, nhưng thật ra cô không ngủ được, cứ như vậy chợp mắt nghỉ ngơi một lúc.

Đến khi về đến nhà, Ôn Lệ vừa mới bước vào cửa chợt nghe trong phòng có tiếng động.

Cô mở to hai mắt, ký ức về buổi quay hình lúc sáng kéo đến ùn ùn hiện lên trong đầu, trong khoảnh khắc đó cô không rảnh lo chuyện đi dép, dán người lên tường chạy về hướng phòng bên kia trốn.

Cuối cùng từ nhà ăn trốn được ra ban công, Ôn Lệ mạnh mẽ đóng cửa thủy tinh lại, nhốt người đàn ông kia ở trong phòng.

Tống Nghiên gõ lên bề mặt thủy tinh, ý bảo cô mở cửa.

Ôn Lệ liều chết dữ chặt cửa, nói lắp: "Để làm gì?"

Tống Nghiên: "Nói chuyện."

"Tôi với anh không có chuyện gì để nói với nhau hết, anh bắt tay với tổ chương trình muốn hại tôi hôm nay bị mất hết mặt mũi." Ôn Lệ cười lạnh, "Tôi không tìm anh tính sổ vì lòng tôi rộng lượng không so đo, anh thức thời thì nên đi nhanh biến mất trước mặt tôi nhanh lên."

Tống Nghiên nghiêng đầu, yết hầu chuyển động, hít vào một hơi thật sâu, vừa cười vừa thở ra.

"Được rồi, vậy anh đi."

Sau đó xoay người rời đi.

Ôn Lệ nhìn anh rời đi, tay đang giữ cửa buông lỏng sức lực một chút, thở ra một hơi nhẹ nhõm, mà người đàn ông đáng lẽ đã quay người muốn rời đi đột nhiên xoay trở lại, chân dài bước lớn, hai ba bước đã chạy đến trước cửa ban công, nhân lúc Ôn Lệ chưa kịp phản ứng lại, nhanh chóng kéo cửa ra.

Ôn Lệ không ngờ anh còn chơi cả chiêu này: "Này!"

Tống Nghiên đóng cửa ban công lại, Ôn Lệ lùi về sau hai bước, cảnh giác nhìn anh: "Anh muốn làm gì? Không phải anh muốn đẩy tôi từ trên ban công này xuống đấy chứ?"

Bị cái suy nghĩ vớ vẩn quá mức đó của cô chọc cười, đầu lưỡi anh chống má, bật cười.

"Anh cười cái gì mà cười!"

Chính vào lúc Ôn Lệ đang gắt gỏng cáu kỉnh, bỗng nhiên Tống Nghiên vươn tay kéo cánh tay cô lại để cô nhào vào lòng anh.

“Anh cười em như đứa ngốc.”

Tống Nghiên giữ chặt phần sau gáy cô, cánh tay khác dùng lực ôm eo cô rất chặt, hơi nâng cô lên cao, cứ như vậy đôi chân trần được nâng lên rồi dẫm lên bàn chân anh.

Ánh nắng buổi trưa mùa hè chiếu khắp không gian, cửa thủy tinh ở ban công phản chiếu quá mạnh, trong màn hình không nhìn rõ hai người trên ban công đang làm gì.

Trong phòng theo dõi, một đám nhân viên khó chịu nhìn chằm chằm màn hình.

Duy nhất chỉ có đạo diễn đen mặt đang trách mắng: “Lúc đó ai là người phụ trách lắp camera!! Tại sao không một ai nhớ phải lắp cả máy quay ở trên ban công! Giờ quay được cái gì, không được gì hết!!”

“…….”

———-

Mây ngũ sắc: Lòng em bấn loạn vì anh chị

Chương 34

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Súp Lơ | Beta: Mây ngũ sắc

Trên ban công nhà cao tầng không được lắp camera, buổi chiều mùa hè, nhiệt độ nóng bỏng của đôi môi khiến đầu người ta choáng váng đờ đẫn.

Người đàn ông hôn không theo quy luật nào hết. Một giây trước nhân lúc Ôn Lệ đang gắt gỏng kích động kéo cô lại khiến cô trở tay không kịp, tới khi cô hoàn hồn thì đã kề sát ngực anh, chân dẫm lên chân anh, phần eo bị ôm chặt được nâng lên, cổ cũng nâng lên để đưa không khí vào miệng.

Rồi người nào đó đang sửng cồ lên biến thành vũng nước chỉ trong tích tắc, bên tai chỉ con tiếng hít thở trầm đục của anh, đôi môi chạm vào nhau dần trở nên ẩm ướt, Ôn Lệ muốn đẩy cằm anh ra, nhưng đầu ngón tay lại đụng phải phần xương quai hàm đang căng cứng vì dùng sức hôn của anh, theo phản xạ của một người diễn viên, cô nhanh chóng nghĩ đến nếu có máy quay ở góc độ này thì chắn hẳn phần quai hàm trên màn hình của anh sẽ gợi cảm biết bao.

Nụ hôn dưới ánh mặt trời càng lúc càng nóng, dưới bầu trời quang đãng, trong tầm mắt toàn kiến trúc cao tầng có vẻ góc cạnh lạnh lẽo, văng vẳng trong không khí là tiếng còi và đủ loại tạp âm, trên ban công rộng khoảng hơn 10m vuông, hai cơ thể mềm mại quấn vào nhau trao đổi hô hấp sau giờ trưa lười biếng.

Cuối cùng hành vi trao đổi hô hấp kết thúc trong tiếng nói nhỏ "Có cameras" của Ôn Lệ.

Đến khi cửa ban công được đẩy ra lần nữa, nhân viên đang đứng trước màn hình theo dõi lập tức tiến lên xem.

Ôn Lệ đi ra trước, vừa đi về phía WC vừa dùng tay quạt mặt.

“Vẫn chưa đến mùa hè mà sao nóng vậy nhỉ…”

Cô nhỏ giọng oán giận, sau đó đóng cửa toilet.

Một lát sau Tống Nghiên cũng đi theo vào, người đàn ông không để ý giống như Ôn Lệ, đi thẳng đến trước bồn rửa mặt mở vòi nước rửa mặt.

“…”

Vậy tại sao biết nhiệt độ ở bên ngoài nóng thế còn thích nói chuyện trên ban công, mấu chốt là thích nói chuyện trên ban công không lắp máy quay, đúng là không suy nghĩ gì cho chương trình của bọn họ chút nào.

Không biết Ôn Lệ trốn trong nhà vệ sinh bao lâu, lúc đi ra thì lén la lén lút, hệt như con chuột hamster mới chui ra khỏi lỗ, quay ngang ghé dọc để theo dõi tình hình kẻ địch.

Nhân viên theo dõi trước máy quay gần như đoán được cô Ôn đang trốn ai.

Mà người cô trốn kể từ lúc cô không chịu ra đã đi vào phòng sách.

Sau đó Ôn Lệ thuận lợi chuồn được vào phòng ngủ, ở mãi không chịu ra.

“Đây là trốn thầy Tống nhỉ.” Có một người trong bọn họ đoán, “Có phải vừa rồi ở ban công bọn họ cãi nhau một trận không? Lúc nãy nghe giọng của cô Ôn hình như đang rất tức giận.”

Nữ biên đạo trẻ tuổi lắc đầu: “Không giống lắm, cãi nhau xong sao còn bình tĩnh được như vậy?”

“Không thì sao? Có máy quay ở đó chẳng lẽ lại xông vào đánh nhau? Chắc là cãi nhau xong không có kết quả, nên chiến tranh lạnh luôn.”

Nữ biên đạo hơi lo lắng: “Này. Có phải tại chúng ta sắp xếp phần thăm trường quay mà không báo trước cho cô Ôn một tiếng nên khiến bọn họ cãi

nhau không? Thế chẳng phải lúc phát sóng chương trình chúng ta cũng bị mắng hay sao?"

Hiện nay mấy nghệ sĩ tham gia chương trình, hễ làm việc gì khiến bọn họ chịu tủi thân oan ức, fan lại chạy đến mắng tổ chương trình mắng nhân viên, thậm chí có một số fan lập hẳn nhóm đổi ảnh đại diện để cùng nhau tẩy chay chương trình.

Nữ biên đạo trẻ tuổi, mới tốt nghiệp vài năm, tố chất tâm lý không được như các nhân viên khác.

"Chắc chắn là không cãi nhau, Ôn Lệ tham gia mấy gameshow thành quen, rất nhiều phản ứng cô làm ra chỉ muốn vì chương trình, không đến mức vì một cảnh đế thăm trường quay mà tức giận với Tống Nghiên."

Đạo diễn đầy kinh nghiệm an ủi biên đạo.

Nữ biên đạo ngơ ngác hỏi: "Vậy tại sao bọn họ…. lại tránh nhau?"

Trong căn nhà rộng lớn ấy, phòng sách và phòng ngủ giống như là căn cứ an toàn mà Tống Nghiên và Ôn Lệ tin tưởng nhất. Chỉ cần là khi quay trong nhà không có kịch bản, hai người luôn luôn là một người chiếm phòng sách, một người đóng đô trong phòng ngủ.

Tuy rằng mỗi người một phòng là trạng thái bình thường giữa họ, nhưng tốt xấu gì trước kia bọn họ cũng có giao lưu với nhau, lúc Tống Nghiên pha cà phê sẽ thuận tiện hỏi Ôn Lệ có uống không, Ôn Lệ làm mấy món eat clean cũng sẽ hỏi Tống Nghiên có ăn không.

Thời gian dần trôi, nhìn thấy sắc trời bên ngoài càng ngày càng tối, nhưng từng người ở trong phòng vẫn không thấy động tĩnh gì.

Ôn Lệ vẫn đang nằm trên giường, Tống Nghiên ngồi trong phòng sách.

Lặn lội trong cái giới này nhiều năm, bằng trực giác nhạy bén sau nhiều năm quay gameshow đạo diễn đan hai tay vào nhau, nhìn chằm chằm

màn hình theo dõi, giọng điệu thâm trầm: "Tôi có trực giác mãnh liệt hình như mình đã bỏ lỡ hình ảnh rất đặc sắc."

——

Đúng là bỏ lỡ hình ảnh rất đặc sắc.

Nó đặc sắc đến mức Ôn Lệ nghĩ về nó từ đầu giờ chiều đến buổi tối.

Không phải cô và Tống Nghiên chưa từng hôn môi, họ cũng từng làm cả việc đi sâu hơn cả hôn.

Nhưng đấy đều ở trên giường lúc đêm khuya, là do không kìm lòng nổi, nhu cầu sinh lý bình thường, cho nên vừa nãy cô thấy không quen, thấy mình như cô gái nhỏ bị đùa giỡn, sau khi bị hôn ngay cả nhìn cũng không dám nhìn, đẩy người ra co chân bỏ chạy.

Buổi tối nhân viên lên trên nhà, chuông cửa kêu mấy tiếng, Ôn Lệ vốn không muốn mở cửa nhưng cứ nghĩ đến việc máy vẫn đang quay, chuyện này không tốt với một người có tên tuổi, đành phải bò dậy để ra mở cửa.

Cô vừa bước ra đã thấy Tống Nghiên ra huyền quan trước, chuẩn bị mở cửa cho nhân viên.

Anh nghe thấy tiếng mở cửa phòng ngủ, quay đầu lại nhìn cô, sắc mặt Ôn Lệ cứng đờ, bất giác cắn chặt môi dưới.

Yết hầu Tống Nghiên chuyển động, hé môi.

Lúc này nhân viên cầm theo công cụ đứng ở cửa mở miệng: "Xin lỗi hai người, camera chúng tôi lắp ở trên ban công trước kia bị rơi xuống, bây giờ bọn tôi định lắp bổ sung, hy vọng hai thầy cô đừng để ý đến."

"……."

"……."

Quả nhiên hình ảnh bọn họ đi ra ban công lúc chiều bị quay lại rồi.

Sau đó bởi vì không quay được những hình ảnh ngoài đó, nên bây giờ đến lắp thêm máy quay.

Trong lòng Ôn Lệ xấu hổ không chịu nổi nhưng không nhịn được thở phào nhẹ nhõm

Cô tức giận trừng mắt nhìn Tống Nghiên, lúc này người đàn ông cũng rất xấu hổ, mím môi thở dài.

Nhân viên bắt đầu công việc lắp thêm máy quay ở ngoài ban công, nữ biên đạo đi theo để đưa kịch bản tập bốn mới được chỉnh sửa lại.

Kịch bản tập bốn sẽ hợp tác với thành phố Dung Thành, chủ yếu là hợp tác tuyên truyền mảng du lịch, hơn nữa sẽ đi xuống vùng nông thôn để giúp đỡ những nông dân nghèo làm việc công ích, cho nên cần các khách quý dùng chi phí chung khi đến Dung Thành ghi hình tập bốn.

Thật ra từ lúc bắt đầu chương trình kịch bản sơ bộ đã được mọi người thông qua hết, ekip của Tống Nghiên và Ôn Lệ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần thu dọn hành lý là có thể xuất phát.

Nhân lúc hai người đang xem nội dung kịch bản, nữ biên đạo gãi đầu, bạo gan hỏi Ôn Lệ: "Cô Ôn, chiều nay cô tức giận vì chúng tôi sắp xếp đến thăm trường quay ạ?"

Vất vả lắm mới quên được! Tại sao cứ có người nhắc chuyện liên quan đến ban công!

Nhìn vẻ mặt tự trách của cô biên đạo, Ôn Lệ chỉ có thể kiên trì nói: "Không phải."

"Dạ." Cô ấy thở phào, hỏi tiếp: "Vậy tại sao cô và thầy Tống ở ngoài ban công lâu thế? Có phải cãi nhau không ạ?"

Ôn Lệ: "…Không, chúng tôi chỉ nói chuyện thôi."

Nữ biên đạo: "Nói chuyện? " Sau đó nhìn về phía Tống Nghiên.

Tống Nghiên gật đầu: “Nói chuyện.”

Nữ biên đạo gật đầu: “Là vậy sao….”

Sau khi nghe được lời giải thích từ chính chủ, cô nàng quyết định quay về sẽ nói một tiếng với đạo diễn, họ chỉ nói chuyện thôi không phải hình ảnh đặc sắc gì, không cần phải tiếc nuối đến vậy.

Mấy nhân viên lắp xong camera ngoài ban công thì lần lượt rời đi.

Trong nhà chỉ còn lại hai người, không khí xấu hổ bao trùm toàn thân hai người.

Ôn Lệ định quay lại phòng ngủ nằm tiếp, kết quả Tống Nghiên không quay về thư phòng của anh mà cũng đi về phía phòng ngủ.

Cô đi theo sau anh, đến chỗ máy quay thì thẳng tay tắt đi, không để cho chương trình có chút xíu xiu cơ hội rình coi nào.

Tổ quay phim: “……”

Được rồi, hôm nay họ có thể tan làm sớm đi ăn bữa khuya.

Tống Nghiên lấy vali từ trong ngăn tủ ra, định xếp mấy bộ quần áo sẽ mặc trong mấy ngày đến Dung Thành. Anh không muốn lãng phí thời gian vào mấy việc như chọn phối hợp trang phục, mấy chuyện chuyên môn này cứ giao cho ekip tạo hình lo liệu, độ thời thượng đã được hoàn thành theo gương mặt anh, tất cả quần áo đã được phối theo bộ xong hết, chỉ cần cho vào vali là xong.

Về điểm này thì Ôn Lệ lại khác, cô có rất nhiều thứ nhỏ nhặt phải để ý, phải suy nghĩ, như là phải nghĩ xem phối quần áo nào với trang sức nào, đương nhiên sẽ tốn nhiều thời gian hơn anh.

Vậy nên cô không cần vội vàng đêm hôm đi dọn xong hành lý, dù sao dọn cả đêm cũng chả xong, cứ để đến ngày mai rồi tính.

Lúc Tống Nghiên đang cho quần áo vào vali, đột nhiên một bàn tay xuất hiện đè lên đống quần áo.

Anh ngẩng đầu nhìn cô.

Ôn Lệ lớn mật nhìn lại, cứng ngắc bảo: "Anh xin lỗi tôi đi."

Tống Nghiên nói rất nhỏ nhẹ: "Xin lỗi chuyện gì?"

"Buổi chiều anh ——" Ôn Lệ dừng lại, thay đổi cách nói khác, "Nếu không phải đúng lúc trên ban công không lắp máy quay, thì hành vi thú tính của anh sẽ bị quay lại, đến lúc đó sau khi chương trình được phát sóng sẽ gây ra nhiều ảnh hưởng không tốt đối với tôi, anh hiểu không?"

"Ảnh hưởng gì?"

"Ban ngày ban mặt, anh, với tôi ——" Ôn Lệ hít sâu, uyển chuyển thét, "Chuyện kia!!"

Tống Nghiên xoa ấn đường. Thực ra chuyện nhân viên đến gõ cửa để lắp bổ sung camera khi nãy đã giúp anh nhận ra rằng hành động lúc chiều của mình xúc động và bốc đồng đến mức nào, khiến cho hai người rơi vào trạng thái xấu hổ, bây giờ cô lại nhắc đến chuyện này, càng khiến anh không thể chống đỡ được.

Hình ảnh cô mặc váy ngắn buộc tóc đuôi ngựa, đôi chân được che bởi đôi tất dài màu trắng, trên mặt trang điểm kiểu trẻ con, hình ảnh lúc nhảy đó vẫn luôn thấp thoáng trong đầu anh mãi đến khi buổi chiều Ôn Lệ về đến nhà. Dù cô đã đổi lại thành cách ăn mặc bình thường, nhưng sau khi nhìn thấy cô, trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh Ôn Lệ trong sáng đầy sức sống đó.

Cả người giống như được ngâm trong lớp mật ngọt.

Tống Nghiên nhìn dáng vẻ đang khởi binh hỏi tội của cô, cuối cùng bị chọc cười, giọng điệu tỏ vẻ không để tâm: "Thế thì sao? Nó sẽ gây ra ảnh hưởng gì cho cô Ôn? Hử?"

Ôn Lệ nghĩ nghĩ, hình như đúng là không có ảnh hưởng gì thật.

Chỉ là cô đang già mồm cãi láo ra thôi.

Hôn thôi mà, cũng chẳng phải hành vi 18+ gì, ngay cả những đứa trẻ ở mẫu giáo còn hôn vào má nhau để thể hiện tình bạn tốt, cô và Tống Nghiên không phải mấy đứa trẻ ở mẫu giáo, môi chạm môi thì sao chứ.

Tống Nghiên thấy cô thừ người ra lại hỏi tiếp: "Mấy nghệ sĩ nam em từng hợp tác trước kia, cô Ôn cũng yêu cầu bọn họ phải xin lỗi à?"

"Sao có thể so sánh hai chuyện này với nhau!!" Ôn Lệ phản bác lại, "Đó là đóng phim, trên kịch bản viết hết rồi, nhưng anh không có kịch bản, cũng không nói trước với tôi câu nào, sao mà giống nhau được!!!"

Tống Nghiên mỉm cười, nói nhỏ: "Nói vậy nếu anh nói trước với em một tiếng sẽ không cần phải xin lỗi?"

"Anh đừng có ngụy biện." Vẻ mặt Ôn Lệ buồn bực, "Kia là diễn theo kịch bản được viết, còn anh đang chiếm tiện nghi tôi, chẳng lẽ không cần phải xin lỗi?"

"Được rồi." Tống Nghiên nhướn mày, như thể chấp nhận sự thuyết phục này, "Anh xin lỗi vì hành vi bốc đồng buổi chiều của mình."

Thấy anh thỏa hiệp nhanh như vậy, ngược lại Ôn Lệ là người sững sờ, sau mới lên tiếng trong ngỡ ngàng: "…Được rồi, bỏ đi, tôi tha thứ cho anh."

Nói tha thứ xong, không khí xung quanh lại là lạ thế nào ấy.

Ôn Lệ sờ sờ mũi, đứng dậy: "Tôi đi tắm."

Cô vừa muốn đi đã bị Tống Nghiên kéo lại, người đàn ông mạnh mẽ ép cô ngồi xuống giường, thản nhiên nói: "Khoan hãy đi, nghe anh nói xin lỗi xong."

Ôn Lệ không hiểu, ngơ ngác: "Anh vừa mới nói xin lỗi xong mà ——"

“Không chỉ buổi chiều hôm nay, còn cả trước đây nữa.”

“Trước đây thế nào?”

“Trước đây mỗi lần chạm vào em.” Tống Nghiên cong môi, giọng điệu thành khẩn, “…Lúc đến Tinh Thành quay chương trình hôn trộm em, còn nữa đêm đầu tiên của chúng ta khi cả hai uống nhiều rượu, anh đều xin lỗi em.”

“……”

Ôn Lệ ngây người.

Anh nhắc lại từng chuyện một, càng nghe đầu óc Ôn Lệ càng choáng váng, cô muốn bảo anh đừng đếm nữa, cô không phải người nhỏ nhen thế, sẽ không so đo mấy chuyện xảy ra từ lâu đó.

“Còn cả lúc chúng ta học trung học.” Bên tai Tống Nghiên cũng hơi nóng, chớp chớp mi mắt, giọng nói chứa đựng ý cười: “Không cận thận cướp đi nụ hôn đầu của em, anh xin lỗi.”

Phút chốc Ôn Lệ trợn to mắt.

Không ngờ anh nói ra cả chuyện xa lắc xa lơ đó nữa!!!

Này cmn không phải nghiêm túc muốn nhận sai.

Chỉ muốn khiến cô xấu hổ hơn thôi!

Cô còn nhớ rất rõ lúc ấy mình hoảng sợ đến mức nào, bởi vì thật sự rất khó để đối mặt nên chạy ngay đi, giống như lúc ở trên ban công chiều nay.

Vài ngày sau cứ mỗi lần cô gặp Tống Nghiên, cô sẽ đi đường khác, cách anh xa thật xa.

Cuối cùng khi mà cô đã quay trở lại trạng thái bình thường, gần như là cho mấy chuyện đó vào ký ức sâu thẳm không nhớ đến thì anh đột nhiên moi nó ra.

Biểu cảm lạnh lùng, giọng điệu lạnh lùng, chẳng khác gì đang hỏi tội cô: "Em còn tức giận không?"

Không đợi Ôn Lệ nói mình không tức giận, anh có thể đừng nhắc đến chuyện cực kỳ xấu hổ này nữa không, anh đã bồi thêm một câu khiến Ôn Lệ 'sụp đổ".

"Đó cũng là nụ hôn đầu của anh, nên em đừng tức giận."

Lúc ấy Ôn Lệ sụp đổ đến mức nhìn lên trời hét hai tiếng, hét đến mức khiến Tống Nghiên đơ người luôn, sau đó Ôn Lệ không đợi anh phản ứng lại đã ôm đầu xoay người bỏ chạy.

Cô không cần giải thích, cũng không cần an ủi, chỉ cần đối phương coi như chưa từng xảy ra những chuyện như này là được.

Tống Nghiên 18 tuổi không rõ đạo lý này, Tống Nghiên 28 tuổi vẫn không rõ điều đó như trước kia.

Nhưng có một thứ Ôn Lệ có thể chắc chắn, Tống Nghiên 18 tuổi thật lòng thật dạ muốn an ủi cô, muốn để cho cô không để ý đến, còn trăm phần trăm Tống Nghiên 28 tuổi đang cố ý nhắc lại chuyện cũ, muốn để cô xấu hổ hết mức.

Được rồi, anh đã thành công. Bây giờ Ôn Lệ đang cực kỳ cực kỳ xấu hổ, cũng đang vô cùng hối hận với hành vi chưa kịp suy nghĩ đã bắt đầu cố tình gây chuyện, bắt anh phải xin lỗi của mình.

Ôn Lệ nhục nhã cắn cắn môi, lúng túng nói: "Tôi không cần anh xin lỗi, anh im miệng đi."

"Tha thứ cho anh?"

"Da mặt anh dày vậy à." Ôn Lệ quay mặt lại, "Nếu tôi không tha thứ cho anh thì anh định thế nào?"

Tống Nghiên cười nhẹ hai tiếng, vui vẻ tiếp nhận lời của cô, véo véo khuôn mặt cô: “Không ổn lắm. Nói thật, dù ở trên ban công anh không hôn em, mà làm chuyện càng quá phận với em thì sao, em làm gì được anh?”

— — —-

Chương 35

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

"Anh còn muốn làm chuyện quá phận hơn?" Ôn Lệ trợn tròn mắt, vừa xấu hổ vừa tức giận, "Đang giữa ban ngày ban mặt, nhỡ bị người ta chụp được thì chúng ta được suất lên đầu đề các báo đấy, có phải anh sống trên trái đất lâu quá nên muốn thử đăng xuất khỏi trái đất không vậy?"

Tống Nghiên chỉ ừ, giọng điệu ẩn chứa ý cười, ra vẻ đứng đắn: "Vũ trụ lớn như vậy, qua thăm các hành tinh khác cũng là một ý tưởng không tồi."

Ôn Lệ bị anh chọc cho phì cười ra tiếng, giơ tay hung hăng đánh vào ngực người đàn ông, hung ác nói: "Muốn đi thì mình anh đi, tôi không đi, tôi thích ở trên trái đất."

Người đàn ông cười rộ lên mấy tiếng, tiếng cười dịu dàng cởi mở, đôi lông mày thanh tú khẽ nhướn lên.

Ôn Lệ vốn không muốn cười, mặt xị xuống tỏ vẻ nghiêm túc, cuối cùng thật sự không thể nhịn được, cũng cười theo anh.

Máy quay và thiết bị ghi âm đều đã bị tắt đi; toàn bộ nhân viên tổ quay phim thì đã tan ca sớm, hẹn nhau đi ăn bữa khuya. Vì lẽ đó nên mới không có ai thấy cảnh này.

Nhìn thì thấy Ôn Lệ là người nóng nảy, tính tình lại ngang bướng, nhưng thật ra chỉ cần không chọc đến cô, cô lại là người cực kỳ dễ dỗ. Chỉ cần hùa theo cô nói đùa hai ba câu là cô sẽ lập tức quên mất mình vừa nói gì.

Niềm hứng thú được khơi dậy, Ôn Lệ quyết định sẽ giúp Tống Nghiên chọn quần áo.

"Anh mặc quần áo màu nhạt rất đẹp." Cô vuốt cằm, cẩn thận quan sát tủ quần áo, "Nhưng quần áo thẫm màu cũng rất đẹp."

Sau đó cô phát hiện hành vi mình đang làm là hoàn toàn thừa thãi.

Quần áo trong tủ đã được stylist của anh dày công phối sẵn, đương nhiên là bộ nào bộ nấy đều hợp với Tống Nghiên, tùy tiện lấy một bộ nào đó đi Dung Thành đều được.

"Ừm vậy anh nên mang những bộ nào?" Tống Nghiên hỏi.

Ôn Lệ: "Bộ nào cũng được" Cô trả lời qua quít, tiện tay chỉ bừa mấy bộ, "Cái này, này, còn cả đây nữa."

Đúng là Tống Nghiên nghe theo lời của cô hết, xếp hết mấy bộ cô tùy tiện chỉ cho vào hành lý.

Từ trước đến này Ôn Lệ chưa bao giờ giúp Tống Nghiên chọn quần áo, tất nhiên Tống Nghiên cũng chưa từng chọn giúp cô, bọn họ đều có đội ngũ stylist chuyên nghiệp riêng, không cần phải tốn thời gian suy nghĩ về việc nên mặc gì, càng không cần làm phiền đối phương.

Hôm nay lần đầu tiên cô hứng trí giúp anh chọn mấy bộ, anh cũng nghe theo cô.

Không hiểu sao lại có cảm giác trong gia đình bình thường, người chồng đang chuẩn bị đi công tác, phận làm vợ đang giúp chồng thu dọn hành lý.

Ôn Lệ bị cảnh tượng trong đầu dọa sợ, ho khan mấy tiếng, bước đến trước bàn trang điểm cầm hộp trang sức của mình lên, sau lại kích động chạy đến trước mặt Tống Nghiên.

Cô mở hộp trang sức ra, trong đó có vô vàn loại trang sức rực rỡ, dường như chúng làm căn phòng bừng sáng lên.

"Anh chọn giúp tôi mấy cai, tôi sẽ mang đến Dung Thành để ghi hình."

Tống Nghiên nhìn đôi mắt sáng rực của cô: "Nó không chiếm nhiều chỗ, mang cả hộp đi đi."

Ôn Lệ mím môi.

Thật ra cô chỉ muốn anh chọn giúp mình.

Người này không hiểu gì hết.

"Ừm." Cô đóng hộp trang sức lại, lạnh nhạt trả lời.

"Nhưng mà anh có món đồ này cho em. Nếu em không ngại có thể đeo nó lúc ghi hình."

Tống Nghiên mở một ngăn kéo nhỏ trong tủ quần áo, lấy ra một hộp quà nhỏ được đóng gói rất đẹp.

"Gần đây anh có hợp đồng làm người đại diện thương hiệu cho thương hiệu này, bên đó làm cho chúng hai chiếc đồng hồ đôi." Anh giải thích, "Anh mới nhận được mấy hôm trước."

Ôn Lệ đưa mắt nhìn chữ thương hiệu khắc trên đó.

JL là một thương hiệu đồng hồ đến từ Thụy Sĩ. So với các dòng đồng hồ được ra đời từ các thương hiệu thời trang cao cấp hàng đầu, thương hiệu JL chỉ tập trung vào sản xuất đồng hồ nên không được đại chúng biết đến nhiều. Nhưng chỉ cần đi tìm hiểu sâu, bạn sẽ biết thương hiệu này là thương hiệu đứng đầu thế giới trong ngành sản xuất đồng hồ.

Ôn Lệ không biết gì nhiều về đồng hồ nhưng cậu cô là Ôn Diễn thì có sở thích đặc biệt với nó. Cậu cô có hẳn một bộ sưu tập đồng hồ, thậm chí còn có cả kiểu kinh điển đến từ các thương hiệu mấy trăm năm nước.

Thương hiệu này chỉ chuyên làm đồng hồ. Nếu tìm người đại diện thì họ sẽ không keo kiệt chỉ giao cho bạn danh phận đại diện thương hiệu của một khu vực, hay chỉ là danh phận bạn thân thương hiệu.

Trong giới giải trí, căn cứ vào việc hợp tác giữa các nghệ sĩ và thường hiệu mà phân chia ra các vị trí cao thấp khác nhau. Ôn Lệ và Trịnh Tuyết cùng là đại sứ thương hiệu cho nhãn hiệu C, nhưng Ôn Lệ là đại sứ thương

hiệu khu vực Trung Quốc, nó tương đương với việc đại sứ cho tất cả dòng quần áo váy vóc, phụ kiện, trang sức của thương hiệu đó, còn Trịnh Tuyết là đại sứ thương hiệu cho một chi nhánh thời trang của nhãn hiệu C đó. Người trong giới chỉ cần liếc mắt cái đã biết bên nào cao bên nào thấp, nhưng đa phần những người qua đường không rõ cái này, họ chỉ biết cả hai người đều là đại sứ thương hiệu, nói về tài nguyên phải cùng nhau ăn cho nên fan Ôn Lệ và Trịnh Tuyết thường xuyên battle te tua trên Weibo chỉ vì danh phận đó.

Kiểu thương hiệu đồng hồ cao cấp có danh tiếng vững chắc trong suốt nhiều năm này đừng nói đến chuyện tìm người phát ngôn, các loại tuyên truyền marketing ở trong nước đã ít đến đáng thương. Lượng tiêu thụ của thương hiệu đồng hồ này hoàn toàn dựa vào các ông trùm giới nhà giàu trong nước, không ngờ đột nhiên thông suốt, tìm Tống Nghiên mời anh làm người đại diện thương hiệu.

Ôn Lệ thử thăm dò: "Khu vực Châu Á? Hay người phát ngôn khu vực Trung Quốc."

Tống Nghiên: "Người phát ngôn toàn cầu."

Ôn Lệ hít vào một hơi, từ đáy lòng hâm mộ anh nhận được tài nguyên này.

Nếu cậu cô Ôn Diễn biết, thương hiệu đồng hồ cao cấp mình yêu thích vô cùng tìm ngôi sao làm người phát ngôn, bắt đầu công việc tuyên truyền marketing, không biết cậu có tức giận đến mức mang đi bán hết mấy cái đồng hồ của thương hiệu này không nhỉ.

Mở hộp đồng ra, trên kim đồng hồ và các vạch nhỏ để thể hiện giờ phút được đính kim cương sáng lóa cả mắt, trên mặt đồng hồ có khắc một chữ cái 'W' font mềm màu vàng theo bảng chữ cái tiếng anh, trừ chỗ đó ra, ở đằng sau đồng hồ không chỉ khắc đánh số chỉ số lượng độc nhất vô nhị trên toàn cầu mà còn có cả tên tiếng anh của cô —-Wendy.

Quả nhiên là đồng hồ nữ được đặt làm riêng.

Ôn Lệ rụt rè hỏi: "Đi quay chương trình mà đeo chiếc đồng hồ này có phải quá rêu rao không?"

"Tùy em, em cất đi cũng được."

"Ừm."

Tuy cô gật đầu nhưng trong lòng nghĩ thầm, nói thừa, lúc quay chương trình phải đeo chứ! Càng rêu rao càng tốt! Để cho mấy thương hiệu cao cấp xa xỉ khác đang đắn đo do dự muốn đến tìm cô hợp tác nhìn xem, xem xem cô nổi tiếng thế nào!

Nhận được đồng hồ nên tâm trạng Ôn Lệ rất tốt, đến lúc chuẩn bị đi ngủ cô còn đang suy nghĩ xem nên chọn quần áo nào để phối hợp với đồng hồ này thì hợp.

Càng nghĩ càng không thông, cô dứt khoát ngồi dậy.

Tống Nghiên hơi hé mắt, giọng nói uể oải mệt nhọc: "Sao vẫn còn chưa ngủ?"

Cô xuống giường chạy đến cạnh tủ quần áo, vừa cố gắng tìm quần áo ở bên trong vừa nói: "Anh đừng ngủ vội, chọn giúp tôi mấy bộ."

Tống Nghiên dụi dụi mắt, ngồi dậy dựa vào ngối trên đầu giường.

Ôn Lệ cầm quần áo chạy vào phòng thay đồ, sau khi thay một bộ xong đi ra, tự mình đứng ở trước gương nhìn một lượt, rồi quay lại nhìn anh: "Bộ này đẹp không?"

Tống Nghiên chống cằm nói: "Đẹp."

Sau đó cô lại chạy vào nhà vệ sinh, thử liên tiếp mấy bộ nữa như không biết mệt.

Niềm vui của con gái có đôi khi rất đơn giản.

Cô thử vài bộ, bộ nào nhìn cũng rất xinh đẹp, những thiết kế tinh xảo được cô mặc lên người, ánh mắt người đàn ông dịu dàng ấm áp nhìn cô, so với xem quần áo, dường như thứ mà anh chờ mong chính là nhìn cô mặc những bộ quần áo khác nhau, giống như mở một chiếc hộp quà tặng công chúa, đi từ bên trong ra rồi quay nửa vòng tròn, dáng người nhỏ bé uyển chuyển, hệt như đang chơi trò thay những bộ quần áo xinh đẹp.

Chờ đến khi cô thử đến chiếc váy cuối cùng, xách theo làn váy đứng bên giường hỏi Tống Nghiên bộ này thế nào, người đàn ông cúi đầu quan sát, nở nụ cười nhẹ nhàng: "Tất cả đều đẹp lắm, mang hết đi."

"Trang sức bảo mang hết, quần áo cũng bảo mang hết đi, sao không nói mang cả cái nhà này đi cho rồi." Ôn Lệ rất không hài lòng với câu trả lời của anh, "Lúc nào hỏi ý kiến anh về cái này cái kia anh cũng không kiên nhẫn như vậy, thôi bỏ đi không hỏi anh nữa, tự tôi từ từ chọn, anh ngủ đi."

Nói xong cô quay người bước đi.

"Cô Ôn."

Tống Nghiên giữ chặt tay cô, kéo cô ngồi xuống giường.

"Chuyện gì." Ôn Lệ tránh tránh, "Tôi muốn đi vào thay quần áo."

"Chạy đi chạy lại mấy lần thế không mệt à? Thay luôn ở đây đi."

Ôn Lệ tức giận nói: "Anh ở đây tôi thay thế nào được?"

"Tại sao lại không thể?" Tống Nghiên mở to mắt nhìn.

Ôn Lệ nghe lời anh nói xong trong đầu lại xuất hiện mấy suy nghĩ không thể phát tán, hơi xấu hổ lại có chút không biết thế nào, nhưng vẫn kiên trì nói: "Anh nói xem?"

Tống Nghiên lắc đầu: "Anh không biết."

Ôn Lệ bị sự vô liêm sỉ mặt dày của người này làm tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, giơ tay dùng ngón trỏ dí thẳng vào chóp mũi anh:

“Đừng có mà giả vờ, nói dối mũi sẽ biến dài ra.”

Tống Nghiên cười đến mức hai bả vai run run, không giả bộ nổi nữa, mở miệng cắn nhẹ mấy đầu ngón tay cô.

Ôn Lệ hô lên trong vô thức, bị người kia ôm chặt eo đẩy nằm trên giường.

Tống Nghiên cúi đầu hôn cô, khác với ban ngày có ánh mặt trời chói chang, đèn đầu giường được mở ở mức mờ nhạt, rất nhanh đã tạo ra bầu không khí kiều diễm ở trong phòng.

Môi lưỡi ẩm ướt chạm vào nhau tạo ra tiếng thở gấp dồn nén.

“Mũi anh sẽ không biến dài.” Tống Nghiên luôn cười ra tiếng, tiếng cười trầm thấp mát lạnh, cả người như được ngâm trong dòng nước ấm, chóp mũi kề sát cổ ngửi mùi hương trên người cô, những hành vi thân mật vậy lại khiến anh không tự chủ được nói ra mấy lời nói thô tục, “Nhưng chỗ khác thì có, cô Ôn có cảm nhận được không?”

“Anh… lưu manh.” Ôn Lệ nói đứt quãng.

Tuy rằng anh nói mấy lời không thích hợp để trẻ em nghe, lại hơi đầu độc nhưng không thể không nói ở trong tình cảnh đặc biệt này, mấy lời nói hơi lỗ mãng này rất dễ trêu chọc người khác.

Ôn Lệ vẫn đang mặc bộ váy muốn mang đến Dung Thành ghi hình, còn phải đưa đến đưa đến cửa hàng bảo người ta chỉnh sửa lại một chút mới được.

Cuối cùng Tống nghiên nâng mặt cô lên, hôn lên trán cô, kết thúc hình ảnh riêng tư này.

Ôn Lệ nghĩ đến quần áo của mình, bọc chăn lại bướng bỉnh hỏi về mấy món đồ cô vừa mới mặc thử, rốt cuộc bộ nào là đẹp nhất.

Tống Nghiễn vẫn trả lời như cũ: “Không phải trả lời qua loa cho có, anh thật sự cảm thấy bộ nào cũng rất đẹp.”

“Không được, phải chọn một cái đẹp nhất!!”

Tống Nghiên xuy xét một hồi: “Vậy thì bộ em mặc lúc ghi hình chương trình lúc sáng ấy.”

Ôn Lệ ngỡ ngàng mất một lúc, đột nhiên biểu cảm trở nên phức tạp: “Không ngờ anh thích quần áo học sinh? Ơ chuyện này đúng là…..mấy người đàn ông các anh quả nhiên đều là biến thái.”

Tống Nghiên bị mắng là biến thái không hề tức giận hỏi lại: “Thích quần áo học sinh là biến thái?”

“Tại sao lại không phải?” Ôn Lệ rầm rì mấy tiếng, như thể bắt được nhược điểm của anh, giọng điệu đắc ý, “Người tạo hình hôm đó nói nhìn tôi giống cô gái trẻ chắc chỉ khoảng 16,17 tuổi thì phải, vẫn là vị thành niên, anh thích cách ăn mặc của vị thành niên, thế anh không phải biến thái thì là gì?”

Tống Nghiện bị logic này của cô đánh bại, im lặng một lúc, nhỏ giọng tự nói: “Vậy cứ cho là anh biến thái đi.”

“Biến thái.” Ôn Lệ trả thù gọi anh một tiếng, sau đó lại hỏi, “Anh thật sự cảm thấy tôi mặc kiểu đó đẹp ư? Anh không cảm thấy đó chỉ là giả vờ thôi à?”

Tống Nghiên bình tĩnh trả lời: “Không thấy vậy.”

“À có thể do hôm nay tôi nhảy rất tốt, tràn đầy sức sống thanh xuân, không khác là mấy.” Ôn Lệ tự tin nói, “Tôi nói cho anh biết nhé, điệu nhảy này đối với tôi mà nói thì quá đơn giản, như vẩy nước cái là xong. Tôi là người chuyên nghiệp, nhảy được rất nhiều loại khác nhau.”

Sau đó cô bắt đầu giơ tay đếm đếm một vài loại.

“Biết một chút Street dance.” Nói xong cô làm mấy cái đá đá chân ở trong chăn, làm mấy động tác ngẫu hứng, “Đợi kỳ nào anh lại đến làm khách mời, tôi sẽ nhảy cho anh xem, xem tôi đẹp trai đến mức nào.”

Tống Nghiên không hứng thú lắm uể oải gật đầu: “Được.”

Ôn Lệ thấy anh có vẻ không thích thú lắm, thò lại gần, chọc chọc bả vai anh, bĩu môi: “Anh không hứng thú với Street dance? Vậy anh thích vũ đạo gì?”

“Hử.” Tống Nghiên nghiêng người, chạm vào chán cô nói, “Anh thích nhảy thoát y.”

“…”

Ôn Lệ không thay đổi sắc mặt lấy áo ngủ nam mà anh vừa mới cởi ra để một bên vô tình ném thẳng vào mặt anh: “Mặc quần áo của anh vào.”

Nói xong thì quay lưng bỏ đi không để ý đến anh, như người đàn ông cặn bã rút tay tuyệt tình.

Nhưng chính cô biết, không phải mình vô tình như vậy.

Cô cắn cắn ngón tay nghĩ thầm, hôm nay Tống Nghiên cứ lạ lạ thế nào đó, luôn trêu cô, mà chính mình cũng kỳ lạ sao sao vì không những không tức giận mà còn rất thích được anh trêu.

—-

Trước ngày xuất phát đến Dung Thành để ghi hình, << Vi Thành Đoàn >> tung trailer mới nhất của tập tiếp theo.

Ôn Lê đang ở sân bay xem trailer.

Mấy chục giây trước chiếu cảnh các thực tập sinh luyện tập đến đổ mồ hôi trong phòng tập trước khi tiến hành kiểm tra bài hát chủ đề.

Trong đó có thằng nhóc Từ Lệ.

Vũ đạo bắt đầu từ con số 0, nhảy chẳng khác gì người máy, biểu cảm giống AI.

Trong sóng comment toàn [Ha ha ha], [Trai cưng Lê rất đáng yêu], Ôn Lệ vui sướng khi người khác gặp họa, học theo viết mấy bình luận [Ha ha ha ha], dùng để cười nhạo thằng em trai thối.

Kết quả video trên màn hình chuyển tiếp, mấy giây tiếp theo là hình ảnh Từ Lệ không phục, hơn nửa đêm vẫn đang tập nhảy trong phòng luyện tập.

[Con trai Lê xông lênnn]

[Các chị em giúp đưa con trai em được debut với!!!]

'Hừ." Ôn Lệ giật giật khóe miệng, "Thằng nhóc thối còn biết liều mạng."

Phần đầu của trailer toàn chiếu các nhóm thực tập sinh, đến một đoạn nhỏ phía sau, Ôn Lệ đen mặt.

Ngay từ đầu cô đã nói trước với đạo diễn, mấy thứ không có sẵn trong kịch bản không nên nhét vào tập phát sóng chính thức. Lúc ấy cô nói mấy lời lẽ rất chính đáng, nói cái gì mà trong chương trình này vai chính là mấy bạn thực tập sinh, cô chỉ là PD mà chiếm quá nhiều thời gian của chương trình thì chắc chắn sẽ khiến cho các fan của show tuyển chọn không hài lòng.

Sau đó đạo diễn đồng ý.

Vì thế ngay trong trailer này, tổ hậu kỳ còn cố ý gắn thêm một câu nhắc nhở thân thiện, nói đoạn này sẽ chiếu bổ sung cuối tập, sau khi chương trình phát sóng mong mọi người chuẩn bị sẵn tinh thần xem.

Đoạn ghép thêm còn cắt vào trailer.

Ekip chương trình vô liêm sỉ!!

Hình ảnh Ôn Lệ buộc tóc đuôi ngựa, mặc váy kẻ caro màu hồng nhạt cứ như thế bị cho ra ngoài ánh sáng.

Thậm chí còn đặc tả màn hình phóng to gấp mấy lần biểu cảm ngượng ngùng đáng yêu của cô, rất nhiều biểu cảm riêng biệt, mím mím môi, ánh mắt có sự né tránh.

[???]

[Cô là ai, tuy cô rất đáng yêu nhưng mong cô trả lại anh Tam Lực lại cho mị nhanh]

[Thế này chắc bị hồn ai nhập vào đúng không ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha]

Sau nữa là mấy giây phát hình ảnh cô đang nhảy, lúc đó ở hiện trường cô cảm thấy mình nhảy rất tốt, nhưng giờ tự mình xem mình nhảy qua màn hình vẫn khiến cô phải ấn tạm dừng.

[Các chị em ơi, đây là phiên bản giới hạn Tam Lực ngọt ngào có một không hai!!]

[Ngọt có mặn có Ôn Tam Lực! Loli táo bạo Ôn Tam Lực! Em gái ngọt nhất Ôn Tam Lực!]

[Nàng còn bao nhiêu sự ngạc nhiên mà trẫm không biết]

Phần cuối của trailer thông báo trước có khách quý bất ngờ đến thăm trường quay, toàn bộ trường quay và các thực tập sinh thét chói tai, hình ảnh vị khách thần bí này được làm mờ, âm thanh các nhóm thực tập sinh gọi to tên khách quý cũng được xử lý tiêu âm.

Cho dù chương trình đã cố hết sức giữ lại cảm giác thần bí, nhưng mọi người trong sóng comment dự đoán như tiên.

[@ Tống Nghiên]

[@ Tống Nghiên]

[Mỹ Nhân đến thăm trường quay của vợ!!!!!]

[Thật tình không biết mục đích định ra cuối cùng của chương trình này là gì? Thế là chương trình show tuyển chọn hay gameshow phát đường? Các em trai thực tập sinh đã tung lửa khắp nơi tạo thành đủ kiểu chiến trường CP lộn xộn còn chưa tính mà đến các cố vấn, PD cũng phát cơm chó cho tui ăn? Tui rất thích như vậy, mong chương trình tiếp tục giữ nguyên và phát triển!]

Những bình luận trên sóng comment khiến Ôn Lệ cảm thấy rất ngại. Cô vào dạo super topic của mình, quả nhiên đã có các fan cắt hình ảnh cô buộc tóc đuôi ngựa hai bên từ trailer chương trình ra bắt đầu photoshp thêm filter, bắt đầu truyền bá rộng rãi.

Tam Lực Tiểu Đà Tinh Quả Nho Nhỏ: "Nhan sắc tuyệt thế mỹ thần trong giới idol Trung Quốc, nghiệp vụ chuyên nghiệp không khác gì idol Hàn Quốc, đầy sức sống thanh xuân idol Nhật Bản cô gái Ôn Tam Lực thực sự quá tuyệt vời [awsl]"

[Xịn dữ, người chị em khen đỉnh thế]

[Chị em ở trên cho tui hỏi cái, thím học cách khen mấy lời trên mấy ở chỗ nào vậy? Tui cũng muốn đăng ký học!]

[666666]

Ôn Lệ nhìn bài Weibo này, người đến người đi trong đại sảnh sân bay, lúc nàu cô không nhịn được ôm di động bắt đầu tự kỷ xấu hổ mỉm cười, cũng chính bài Weibo này mà quá trình di chuyển từ Yến Thành đến Dung Thành trên mặt cô luôn xuất hiện ý cười chưa bao giờ dứt.

Mãi đến tận khi máy bay hạ cánh xuống sân bay Dung Thành, tổ chương trình đã sắp xếp cho bọn họ lên xe khách sạn để đi trên đường, Ôn Lệ vẫn đang cầm điện thoại cười ngây ngô.

Nhưng vì trước mặt đang có máy quay quay cho nên cô cười nhìn có vẻ hơi rụt rè.

Người quay phim hỏi: “Cô Ôn đang xem gì đấy? Cười vui vậy mà.”

“Đang xem trailer của << Vi Thành Đoàn >>”

Vì hai bên chương trình đã thống nhất quan hệ hợp tác từ trước nên khi quay ở Thế Gian Có Người cô cũng có thể hào phóng nhắc đến tên show mình đang quay.

Người quay phim cười hỏi: “Nhìn thấy mình nhảy nên rất vui?”

“Không hề.” Đối mặt với máy quay, Ôn Lệ không thể không biết xấu hổ mà tự luyến, đột nhiên trở nên vô cùng khó xử, “Không phải tôi cố ý làm kiểu đó đâu, là bọn họ ép tôi phải làm.”

“Vậy không biết thầy Tống đối với hình ảnh cô Ôn nhảy đáng yêu như vậy có suy nghĩ gì không?”

Tống Nghiên chậm rãi nói: “Có hơi buồn một chút bởi vì sau đó tôi xin cô Ôn nhảy lại cho tôi xem nhưng cô ấy vẫn kiên quyết có chết không nhảy.”

Bỗng nhiên Ôn Lệ trừng mắt nhìn: “Này!!! Lúc đó anh muốn em nhảy thoát —-”

Nhân viên trong xe đồng loạt ngẩng đầu lên với ánh mắt ý chỉ “Cô nói đến này bọn tôi sẽ không buồn ngủ.”

Chương 36

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Dù vậy nhưng Tống Nghiên vẫn ung dung nhìn cô, không hề có vẻ lo lắng chuyện cô sẽ nói ra yêu cầu biến thái của mình.

"Thoát yii——"

Cô vừa thốt ra theo bản năng thì ý thức được trên xe có rất nhiều người, phản ứng con người nói nhanh cũng nhanh, nói chậm cũng chậm, các dây thần kinh và tế bào não kịp phản ứng lại đúng vào lúc mấu chốt nhất, khiến Ôn Lệ tàn nhẫn cắn đầu lưỡi mình.

Cô bị đau vội che miệng, mặt nhăn như muốn khóc.

Tống Nghiên nghiêng đầu nhìn cô, biểu cảm vừa muốn cười lại phải nhịn: "Còn nói chuyện được không?"

Đợi thêm mấy chục giây, thấy đầu lưỡi mình không quá đau, cũng không chảy máu, Ôn Lệ khép miệng lắc đầu, ý bảo mình không sao.

Cả nhóm nhân viên vẫn đang đồng loạt nhìn cô.

Ôn Lệ mặt không đổi sắc nói linh tinh: "Tôi nói nhầm, vũ điệu cây lau nhà."

Toàn bộ người có mặt trong xe lại tiếp tục nhìn cô với ánh mắt 'Có phải cô thấy mình rất thông minh không'.

Bởi vì lấy cớ như không khiến cho bầu không khí bỗng dưng trở nên gượng gạo, Ôn Lệ bất giác cào cào tóc, ánh mắt mơ màng, sau lại ngửa đầu dựa vào ghế ngồi.

"Tôi hơi mệt nên ngủ một lát."

Mọi người lại chuyển những ánh nhìn sâu thăm thẳm sang Tống Nghiên.

Sắc mặt Tống Nghiên bình tĩnh, ngay cả tư thế cúi đầu chơi điện thoại vẫn nghiêm chỉnh đàng hoàng.

Ở trên xe này, hễ là người có EQ thấp sẽ mở miệng hỏi thẳng trực tiếp. Nhưng không có, đôi khi con người nó mâu thuẫn vậy đấy, rõ ràng rất muốn biết nhưng ngại với những quy tắc để tồn tại và cả phẩm chất cá nhân. Trên mặt tất cả mọi người đều hiện rõ sự hiếu kỳ, mong muốn được hóng chuyện, nhưng khổ nỗi không ai dám đứng ra hỏi.

"…"

Nghẹn chết mất.

Đạo diễn không có ở trên xe, ông ấy đã bay đến Dung Thành vài ngày trước, bây giờ còn đang ở nơi quay chuẩn bị nhưng công việc cuối cùng.

Nhóm nhân viên không dám tự tiện quyết định, đành phải gửi thước phim vừa mới quay được vào trong nhóm tổ nhân viên chương trình, để dạo diễn quyết định.

Đạo diễn: "Cây lau nhà? Có người nào tin không?"

Mọi người đều uyển chuyển tỏ rõ thái độ của mình.

Nhân viên 1: "Vợ của tôi đang mang thai đứa thứ hai."

Nhân viên 2: "Tôi không có vợ cũng không có bạn gái nhưng tôi là một người trưởng thành có trí lực bình thường."

Nhân viên 3: "Người trưởng thành có trí lực bình thường +1"

Đạo diễn: "Thôi bỏ đi, cho cô Ôn chút mặt mũi, đừng vạch trần cô ấy. Đoạn này cắt ra để làm trailer, từ 'thoát' không cần bỏ, còn đoạn sau nhất định phải xóa sạch sẽ, còn đâu để tự người xem đoán."

Nhân viên: “Có phải tiêu âm không? Thật ra tôi cảm thấy với từng đó thì vẫn chưa thể hiện rõ.”

Đạo diễn: “Nói thẳng ra cho người xem thì còn gì là hay nữa? Cái chính là muốn bọn họ đoán, để bọn họ khó chịu vì ai cũng đoán được đó nghĩa là gì nhưng không thể biết được đáp án chính xác.”

Trailer mỗi tập của <<Thế Gian Có Người>> luôn là những thước phim tinh túy được chỉnh sửa, mỗi lần đều lấy đoạn video ngắn hấp dẫn nhất của người tham gia để đảm nhận làm trailer, không chỉ thế nhóm chế tác hậu kỳ có một số nhân viên vừa mới tốt nghiệp được mấy năm, sinh viên tốt nghiệp ngành truyền thông đam mê lướt mạng, cực kỳ am hiểu mấy tâm tư nguyện vọng của người trẻ tuổi bây giờ, cũng rất trẻ trung năng động vui tươi, cho nên trailer sau khi qua tay tổ hậu kỳ đều có đề tài được lên hotsearch rất nhiều lần.

Đương nhiên trong đó phải kể đến công lao của tổ hậu kỳ và tổ biên tập, nhưng người có công lớn nhất phải nói đến tổng đạo diễn, vì mỗi một điểm sáng quan trọng hay điều gì đặc sắc nhất đều do ông ấy đề xuất đưa ra.

Phó đạo diễn trẻ tuổi gửi meme quỳ lạy vào trong nhóm, nhân tiện nói một câu “Đây là sự khác nhau giữa người làm truyền thông và tổng đạo diễn hay sao, yêu quá yêu quá” mở đầu cho một loạt lời khen, mọi người theo sau cũng làm y như vậy, tổng đạo diễn đắm chìm trong cơn mưa lời khen đến từ các chàng trai cô gái vẫn không quên khiêm tốn tỏ vẻ hài hước “Thường, thường thôi, chỉ dám nhận đứng thứ ba giới giải trí thôi.”

—-

Sự thật chứng minh, quả nhiên đạo diễn đã nghiên cứu và hiểu rất rõ tâm lý người xem.

Trong quá trình ghi hình kéo dài hai ba ngày ở Dung Thành, từ đêm các vị khách mời vừa đến nơi đến buổi sáng ngày qua đầu tiên, tổ chương trình làm việc rất năng suất, liên quan đến Muối vạn năm không thay đổi, trailer ‘30s’ được tung ra.

Thế Gian Có Người: "#Thế Gian Có Người# #Trailer 30s của vợ chồng Muối#Tập bốn hành trình ở Dung Thành! Lần này có những chi tiết thú vị sẽ xuất hiện! Thế Gian thay mọi người lật tẩy một sở thích không muốn mọi người biết của 'Mỹ Nhân' [cười xấu xa]"

"#[Video của Thế Gian Có Người]"

[Vẫn vậy, có đúng 30s]

[Vợ chồng Muối 30s!!]

[Trước đó mị nghi ngờ chương trình đang móc mỉa Mỹ Nhân]

15s đầu là phân cảnh thường ngày khi chưa đến Dung Thành, trong đó có một đoạn ngắn Muối sắp xếp hành lý để chuẩn bị đi Dung Thành, nhưng mà hai người ai làm việc người đó, bên cạnh còn có trợ lý giúp đỡ.

[Không ngờ quần áo của Mỹ Nhân phối sẵn theo bộ hết luôn, bớt được một việc ha ha ha ha ha]

[Vãi chưởng một mình Tam Lực dùng đến bốn cái vali, đây là hành lý nữ nghệ sĩ hay mang đi công tác sao?]

[Chết tiệt, tôi muốn xem bọn họ chọn quần áo giúp đối phương xong thuận tiện liếc mắt đưa tình gì đấy cơ!!]

Đến chỗ này bình luận trong sóng comment coi như khá hài hòa, nói nói cười cười, mãi đến khi hình ảnh thay đổi, tới cảnh sau khi Ôn Lệ quay xong một chương trình khác về nhà, hình ảnh xuất hiện là Ôn Lệ đến giày cũng không kịp đổi vội trốn vào ban công.

Trong sóng comment đầu xuất hiện dòng [Tam Lực cô không phải con thỏ đâu], [Tình thú của vợ chồng bình thường: Hôn nhẹ một cái, ôm một cái; tình thú của vợ chồng Muối: Trẻ con chơi trò chốn tìm], sau lại có người đưa ra nghi vấn trên sóng comment.

[Kết hợp với show << Vi Thành Đoàn >> ở bên kia, trailer dẫn đường báo trước, Tam Lực nhảy nữ đoàn bất ngờ được thăm ban cảm thấy quá thẹn nên trốn tránh ch ồng mình.]

[Fan đang muốn ra hố khóc lóc vất vả nhịn xuống không xem << Vi Thành Đoàn >> giờ mẹ nó lại phải lọt vào hố thôiii]

[Thế trailer << Vi Thành Đoàn >> làm mờ Mỹ Nhân làm gì, có ý nghĩa gì không ha ha ha ha ha ha]

Tiếp theo là cảnh Tống Nghiên nhanh nhẹn mở được cửa ban công và đi vào kéo Ôn Lệ, hình ảnh hai người ở trên đó, máy quay không quay đến.

Bộ phận hậu kỳ làm phụ đ ề đành bất lực thêm lời giải thích "Vì chút sơ sót nên anh trai chịu trách nhiệm máy móc quên lắp camera ở ban công cho nên hơn mười phút này không xem được emmmm"

[???]

[Mau giao nick Weibo của anh trai lắp camera ra đây để cho anh ấy cảm nhận được nỗi khổ của nhân gian, cảm ơn.]

[Trời ơi mị đã bỏ lỡ hơn mười phút Muối Viên đứng chung màn ảnh!!! Anh nợ tôi cái gì đâyyyy, anh thường vụ]

Vì hơn mười phút này không quay được khiến mọi người ra sức tưởng tượng.

[Ban công nhà tôi rất rộng và êm.]

[Tui mặc kệ nhất định là hình ảnh không thể xem @anh trai lắp camera mau ra đây chịu đòn!]

[Mọi người trong nhà bình tĩnh chút nào, có hơn mười phút thì đủ thời gian làm gì đâu.]

[Thế nhỡ may Mỹ Nhân xong nhanh thì sao!!]

[??? Người chị em đằng trước?]

[Tống Nghiên: Báo cảnh sát việc sỉ nhục người khác]

[Kiến thức sinh lý cơ bản: Đàn ông bình thường phải kéo dài từ 5-15 phút.]

[Anh ấy là người đàn ông bình thường được chưa!! Trong giới này ai cũng công nhận khuôn mặt góc cạnh, bả vai rộng, thắt lưng eo hẹp 186, các đồng nghiệp H văn toàn là nửa giờ mới xong.]

Cuối cùng vẫn có một fan CP tương đối chính trực không ham mê mấy thứ sắc đó viết một bài phân tích dài đăng ở trong khu bình luận.

[Mạnh dạn đoán họ chưa làm được gì hết. Hai cái người quỷ quái này trước máy quay keo kiệt không chịu phát xíu xiu đường nào cho chúng ta, kể cả trước đấy bọn họ biết ban công không lắp máy quay đấy thì đã sao, mấy người nói xem làm được gì?]

Nói nghe vẻ có lý, khiến nhóm người nghĩ đen tối không thể phản bác.

Video dài ba mươi giây, chạy hết được một nửa, sóng comment cũng đã đầy che kín cả màn hình, mãi cho đến mười giây cuối cùng, phụ đề thêm một câu 'mẩu kịch nhỏ.'

"Có hơi buồn một chút bởi vì sau đó tôi xin cô Ôn nhảy lại cho tôi xem nhưng cô ấy vẫn kiên quyết có chết không nhảy."

"Này!!! Anh đừng có trả đũa nhé! Lúc đó anh muốn tôi nhảy thoát —-"

Mấy tiếng cuối cùng bị tiêu âm, thông báo mẩu chuyện nhỏ đến đây là hết.

Video dài ba mươi giây im bặt tiếng và kết thúc, màn hình chuyển thành màu đen.

[????? Đột nhiên tôi thấy mình thất bại.]

[Mấy từ tiêu âm ý có ý gì đấy?]

[Là thoát iii mà tui đang nghĩ đến ư????]

[Nhiều lời thêm đi a a a a a mấy chó độc thân như chúng tui thích nghe mấy thứ này.]

Vì video đã kết thúc nên không thể tiếp tục bình luận trên sóng comment, vậy nên tất cả những từ ngữ câu nói thể hiện sự không hài lòng tập trung tất ở khu bình luận.

[Mấy từ đó mà cũng tiêu âm có phải mấy người đang khinh thường khả năng hiểu biết của người trưởng thành hay không!]

[Chỉ ba mươi giây ngắn ngủi mà mị héo đến hai lần.]

[Khá lắm, bây giờ tui chẳng khác gì một người bị đùa giỡn, trêu chọc đến muốn ngừng mà không ngừng được, kết quả tự nhiên tên cặn bã đó mặc quần vào phủi mông bỏ chạy để lại cô gái đầy sự tuyệt vọng.]

Hiệu quả của trailer này còn tốt hơn những gì ekip chương trình đã dự đoán. Một giờ sau khi trailer được công bố, Thế Gian Có Người có hẳn ba đề tài trực tiếp nhảy vọt lên hotsearch ngồi.

#Rốt cuộc thoát cái gì# và #Sự hợp tác trong mơ của Thế Gian và Thành Đoàn# là hotsearch mà chương trình mua, nó đã trở thành đề tài chính được bàn tán sôi nổi do chính fan tự nhấn vào xem ầm ầm và đẩy hotsearch lên.

#Toàn thể nhân viên đội ngũ làm việc chương trình Thế Gian Có Người ra đây chịu đòn#

Nhấn vào đề tài này bài viết đứng đầu của một fan lớn nào đó đăng trong super topic CP Muối, kêu gào giận dữ.

Mỹ Nhân Làm Tam Lực: "#Toàn thể nhân viên đội ngũ làm việc chương trình Thế Gian Có Người ra đây chịu đòn# Mịa nữa ekip chương trình chó

nhất trong lịch sử giới giải trí đã xuất hiện, tổ hậu kỳ đi ra đây! Tổ chịu trách nhiệm cắt nối edit video đi ra đây! Anh trai phụ trách lắp camera ra đây! Biên tập ra nốt đây! Tổ quay phim ra đây! Đạo diễn lăn ra đây! Mấy người đểu cáng nó vừa thôi! Dùng trailer ba mươi giây đó để nhử tui???"

Trăm ngàn lần không nghĩ đến hotsearch nóng nhất này lại là mấy lời nói đó.

Khiến bầu không khí trong nhóm chat của tổ A náo nhiệt hẳn lên.

Nhân viên 1: "Lão Đại, cứu mạng hu @Đạo diễn Nghiêm đứng đầu giới giải trí."

Nhân viên 2: "Giỏi quá đi Weibo của tôi bị mò ra luôn rồi, bọn họ nói chúc tôi chơi đấu địa chủ 3456 không có 7 [cười khóc]"

Nhân viên 3: "Weibo của tôi hay đăng ảnh mèo phơi nắng, bọn họ nói phải tổ chức tập hợp thành đội quân đến nhà tôi trộm mang mèo của tôi đi [hoảng sợ]"

Đạo diễn Nghiêm đứng đầu giới giải trí: "……"

Đạo diễn không thảo luận trong nhóm cùng mọi người bởi vì hơn ai hết nick Weibo của ông còn bị người khác đào ra xong kêu gào lột sách không còn một mảnh nữa là, giới thiệu ngắn trên Weibo còn viết chứng thực cá nhân rõ ràng.

"Tổng đạo diễn << Thế Gian Có Người >>"

Dưới bài viết Weibo mới nhất của ông đã bị nhóm fan CP nhảy vào chiếm đóng.

[À thì ra ông là tổng đạo diễn à?]

[Xin chào, bọn tôi không phải ma quỷ gì đâu, chỉ cần ông đồng ý với tụi tôi kịch bản kì sau sắp xếp thêm nhiều cái hôn nhẹ hay ôm một cái thôi cũng được, bọn tui sẽ rút quân ngay]

[Xin chào anh đạo diễn, em cảm thấy kịch bản chương trình các anh có một số vấn đề nhỏ, em đề nghị tập sau trực tiếp bắt bọn họ lại trói vào một chỗ ném lên trên giường để quay]

Đạo diễn bất lực đến cùng cực, trả lời comment này.

[Vậy thì có cách nào giúp chương trình được qua thẩm duyệt không [cười khóc]]

Chủ comment trả lời: "Muốn ít hay nhiều ông nói thẳng ra một con số đi, chúng tôi đi dự tính số người gặp trên mạng]

"…"

—

Tuy rằng toàn thể nhân viên của chương trình bị kéo lên hotsearch nhưng chương trình vẫn phải tiếp tục quay.

Lần này tổng đạo diễn đích thân ra quyết định kịch bản tập này sẽ quay ngoại cảnh, khác với các tập trước, điểm chính khi quay của << Thế Gian Có Người >> luôn là những cảnh ngọt ngào thường ngày, chủ yếu là quay lại cuộc sống hằng ngày ở nhà của các đôi khách quý, miễn sao phong cách quay của mùa thứ hai kế phát huy được từ mùa thứ nhất, chỉ bấy nhiêu thôi cũng coi thành công được hơn nửa.

Nhưng thành tích khi mới bắt đầu của mùa hai cực kỳ tốt khiến cho đạo diễn nghĩ không chỉ muốn làm mùa hai thật tốt, ông còn muốn giữ vững danh tiếng và biến chương trình Thế Gian thành con át chủ bài, là chương trình nắm giữ vị trí báu vật trong đài, không chỉ là mùa hai, sau này còn có mùa ba mùa bốn nữa. Vậy nên muốn đảm bảo nét hay của chương trình đồng thời muốn tạo sự đặc sắc thì phải sáng tạo nội dung nhiều hơn.

Phần quay ngoại cảnh của mùa hai là một trong những nội dung được đổi mới và sáng tạo.

Ekip chương trình đã giăng dây chắn xung quanh g`ần các nơi kiến trúc tiêu biểu trong thành phố. Bên ngoài các đường dây toàn là các fan và một số người qua đường c`ầm điện thoại đứng xem. Tin tức tập bốn của chương trình sẽ quay hình ở Dung Thành được để lộ ra trước từ nửa tháng trước, cho nên chương trình đã sớm đoán được sẽ có nhi`ều người đến xem, bọn đã sắp xếp trước mấy bảo vệ và vệ sĩ đứng canh ở bên ngoài dây chắn để chịu trách nhiệm duy trì trật tự, ổn định mọi người.

Xe chở bốn đôi l`ần lượt đi đến và chậm rãi dừng tại đây, tiếng thét chói tai phát ra từ trong đám người càng lúc càng lớn.

Chiếc xe chở Tống Nghiên và Ôn Lệ vừa mới dừng lại ổn định, cửa vừa mới được đẩy ra, mọi người trong hai nhóm tiếp ứng Moonstone và Lệ Chi cùng hai màu tiếp ứng khác nhau là màu lam bạc và màu h`ồng đào thi nhau kêu gào, kích động gọi to tên của bọn họ.

Tiếng thét chói tai của các fan vang lên liên tục, Tống Nghiên và Ôn Lệ xuống xe, vẫy tay chào đơn giản với các fan bên kia.

Lúc này có một tiếng thét chói tai tạo ra sức sát thương lớn của một người đàn ông ẩn trong những tiếng thét của các cô gái trẻ tuổi.

“Tống Nghiên, rốt cuộc anh thích xem Ôn Lệ nhảy thoát cái gì!!!!!”

Ba đôi khách quý còn lại không hiểu đây là chuyện gì đang xảy ra, đ`ều khiếp sợ nhìn v`ề hướng bọn họ.

Tống Nghiên: “…”

Ôn Lệ: “…”

Thiệt tình không biết mỗi ngày trong đ`ầu mấy bạn fan CP này nghĩ linh tinh cái gì nữa, trước mặt bao nhiêu con người có thể hô tiếp ứng đứng đắn hơn một chút được không.

———

Chương 37

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Vị Anh Trai Phổi Lớn này coi như khá nổi trong cộng đồng fan, là fan lớn lv15 trong super topic Muối. Người này không viết văn cũng không cắt ghép hình ảnh, nhưng dưới những bài tung đường của các chị em trong nhóm luôn luôn có dấu chân của Anh Trai bình luận và like bài, mỗi lần có hoạt động rút thăm trúng thưởng sôi nổi trên super topic, Anh Trai đều vô cùng hào phóng tham dự vào nâng giá trị vật thưởng lên, đến năm nay rồi cuộc Muối có hành trình chung, trừ khi không thể xin phép nghỉ, nếu không sẽ không thiếu Anh Trai xuất hiện ở hiện trường.

Anh ta vốn là fan bạn trai của Ôn Lệ. Hai năm trước Ôn Lệ thông báo chuyện tình cảm rồi lại công bố tin tức đã kết hôn, rất nhiều fan bạn trai cùng thoát fan, còn anh bạn này thích rất sâu nặng, cho dù bị 'thất tình' vẫn không muốn thoát fan, đau lòng đi để ý Tống Nghiên nhiều hơn, muốn nhìn xem rốt cuộc người đàn ông đó giỏi đến mức nào có bản lĩnh gì mà dám cướp Tam Lực của bọn họ, kết quả bất ngờ.

Thành công khi mới mười tám tuổi, trong vòng mười năm phát triển vững chắc, không những thế ngoài giới còn cầm được chứng nhận bằng học thức, hiện tại tần suất công việc chậm lại, tự mình mở công ty và đầu tư kịch bản tốt, Ôn Lệ là người đầu tiên anh không làm sáng tỏ khi gặp phải tai tiếng xấu, cho nên hai người kết hôn.

Sau đó Anh Trai thành fan CP.

Sau khi đoạn video đưa tiễn sân bay kia được lan truyền rộng rãi, fan only của Tống Nghiên và Ôn Lệ cũng biết đến vị Anh Trai này.

Thật ra khi đó mối quan hệ giữa fan only và fan rất vi diệu, hai năm trước fan CP không có quyền lên tiếng, chỉ dám hò hét tận hưởng trong địa bàn riêng. Bây giờ fan CP bắt đầu nổi lên, quan hệ càng trở nên khó nói, chỉ khi có kẻ thù chung thì mới đoàn kết một lòng nhất trí đối ngoại, còn

bình thường không thèm phản ứng, không bên nào cho đối phương một ánh mắt.

Nhưng vị Anh Trai này từ fan only của Ôn Lệ chuyển thành fan CP, các Lệ Chi cảm thấy Anh Trai này là fan cp nhưng hướng về Ôn Lệ nhiều hơn, còn Moonstone lại nghĩ rằng sở dĩ vị Anh Trai này chuyển thành fan CP chắc chắn vì cũng bị mê hoặc bởi sức hút của Mỹ Nhân, vì thế nên Anh Trai chẳng khác gì 'Tưởng Đầu Thảo'*, cứ thế chiếm một vị trí vững vàng trong đội ngũ fan only.

(*)Tường đầu thảo (墙头草): cỏ mọc đầu tường | cỏ mọc trên đầu tường vốn yếu ớt nên luôn đong đưa theo gió, chỉ người lập trường không kiên định.

Tống Nghiên và Ôn Lệ không biết mấy chuyện lằng nhằng rắc rối đó, chỉ biết vị fan CP có địa vị rất cao.

Anh ta chỉ gào họng hét lên một cái, các fan nữ trẻ tuổi lập tức làm theo kích động hét ầm lên.

Sau mấy giây giật mình, Tống Nghiên nhíu nhẹ đôi lông mày, nhìn về hướng mọi người dùng môi nói khẩu hình "Bí mật".

Vì hôm nay quay ngoại cảnh, nên người đàn ông ăn mặc khá thoải mái, mái tóc mềm mại rủ xuống che khuất vầng trán, mặt mày không trang điểm kỹ càng, chân mày rậm tự nhiên, con ngươi đen láy như được gột rửa, khi nâng mí mắt lên thì lại càng lộ vẻ lười biếng.

Có thiết bị quay phim từ trên cao, các fan thấy động tác rất nhỏ này của anh, trái tim như bị tên bắn trúng.

Ôn Lệ không thấy được hành động của Tống Nghiên, nét xấu hổ trên mặt không sao che được, chỉ đành cúi đầu giả vờ như không nghe không thấy, bước nhanh về phía địa điểm quay hình bên kia.

Khi tất cả các khách mời đến đông đủ, những người phụ trách việc trang điểm tạo hình cho các nghệ sĩ tranh thủ chỉnh trang lại lần cuối cùng

để lên hình, đếm ngược thời gian quay, các bảo vệ và nhân viên hợp tác cùng nhau kiểm soát các fan và người qua đường đang vây quanh xem.

Bốn đôi khách mời đứng cùng một chỗ, những người qua đường đứng vây quanh xem phải thốt lời cảm thán về cả dáng người lẫn vẻ ngoài hơn người của họ.

"Đúng là giữa ngôi sao và người thường có sự chênh lệch lớn."

Thường ngày nhìn thấy trên TV cũng chỉ thấy khuôn mặt đẹp, trang điểm đẹp, ăn mặc cũng đẹp.

Qua ống kính quay sẽ áp chế chọn góc khuôn mặt và cảm giác về dáng người, cho nên khi nhìn thấy ở bên ngoài sẽ được nhìn bao quát và toàn diện theo nhiều chiều hơn, dáng người thon gầy.

Xinh đẹp, mặt nhỏ đầu nhỏ, cổ dài bả vai đẹp, không chỉ dáng người gầy mà tỉ lệ cơ thể cũng tốt, khí chất bên ngoài còn tốt hơn, đây mới thứ mà chỉ nghệ sĩ mới có, còn những người thường dù có cố học hay làm thế nào cũng không thể có được cái khí chất ấy.

Mấy chị hotgirl thường xuất hiện trên mạng có xách dép cũng không đuổi kịp được.

Chỉ riêng với dáng người và giá trị nhan sắc của ba cặp đôi khách mời khác đủ để nghiền áp người bình thường, chứ đừng nói đến cặp đôi Tống Nghiên và Ôn Lệ được các fan yêu thích đặt cho họ một danh hiệu "Nhan sắc đệ nhất", trở thành đối tượng được người qua đường cực kỳ chú ý.

Tùy rằng trên người mặc toàn độ hàng hiệu nhưng kiểu dáng đơn giản, Tống Nghiên thường xuyên xuất hiện nổi bật trên màn ảnh lại không giống với những vai diễn đau khổ thù hận như trong phim điện ảnh, có rất nhiều người qua đường khi xem phim không để ý đến nghệ sĩ đóng vai diễn trên phim, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy Tống Nghiên ăn mặc kiểu nhàn nhã thoải mái như vậy, sự mới lạ khi nhìn ngoài đời thật này càng khiến họ nhận ra ngôi sao chẳng sợ ăn mặc đơn giản cũng đã đẹp đến mức không tả được.

Vì Ôn Lệ có đỉnh đầu cao, chỉ cần tạo hình buộc tóc đuôi ngựa đơn giản đã đủ tạo kiểu, tóc cô được uốn xong tạo cảm giác vừa dày vừa nhiều, trên vành tai đeo đôi khuyên tai trân châu tinh xảo xinh xắn do stylist cố ý cho cô đeo để tạo hình cho cô hôm nay thật hoàn hảo, cẩn thận tỉ mỉ đầy đủ nhưng không quá khoa trương.

Không quan tâm tình cảm như thế nào, có phải vợ chồng kết hôn theo hợp đồng không, nhưng khi họ đứng cùng một chỗ như một tác phẩm nghệ thuật đẹp không tả nổi.

Đến khi chương trình bắt đầu, mấy chục máy quay đứng thành nửa vòng tròn bắt đầu quay.

Đầu tiên là chào mừng cặp đôi mới gia nhập làm vợ chồng thực tập, Nghiêm Chuẩn và Tề Tư Hàm.

Mọi người bắt đầu trêu chọc tạo bầu không khí sôi động: "Ui cha tôi bảo này chương trình mấy người lại đi tìm hai con người đang độc thân đến đây làm vợ chồng thực tập, không sợ họ từ giả thành thật còn mình thành người mai mối à?"

"Nghiêm Chuẩn, cậu độc thân cũng lâu rồi, nói đi, có phải trong lòng đã bắt đầu rục rịch rồi không?"

Nghiêm Chuẩn trả lời một cách thông minh: "Chủ yếu do chương trình cho em quá nhiều, không muốn rung rinh cũng không được."

"Tư Hàm, người chồng thực tập của em không động lòng vì em kìa, cậu ta rung động vì tiền, đánh cậu ta!!!"

Tề Tư Hàm nở nụ cười ái ngại, nhìn về phía Ôn Lệ, vẻ mặt hiện rõ sự vui vẻ: "Không sao ạ, em cũng không rung động với anh ấy, em vì cô Ôn."

Ôn Lệ được cue đến lập tức gật đầu: "Cảm ơn cảm ơn, tôi rất vinh hạnh."

“À hiểu rồi, thầy Tống.”Nam khách mời đang đảm nhận làm MC tạm thời đi đến cạnh Tống Nghiên, trịnh trọng vỗ bả vai anh: “Hôm nay trong quá trình quay hình cậu phải để ý vào, đừng để Tề Từ Hàm có cơ hội xen ngang cướp vợ cậu đi.”

Tống Nghiên mỉm cười: “Em sẽ chú ý.”

Các fan vây xung quanh xem nhận ra mọi người đang trêu nhau tạo bầu không khí, đều cười rộ lên.

Các khách mời đều rất vui vẻ pha trò, màn mở đầu xem như thuận lợi đã qua, tiếp theo đạo diễn công bố quy tắc chơi trong tập bốn hôm nay.

“Mọi người, vì tập này chúng ta hợp tác với cục du lịch địa phương để tìm hiểu về các địa điểm du lịch của thành phố này, như tòa nhà kiến trúc đằng sau mọi người đây chính là công trình rất nổi tiếng ở Dung Thành, đầu tiên tôi muốn hỏi mọi người một câu, nhắc đến Dung Thanh thì mọi người muốn làm việc gì nhất khi đến đây.”

“Ăn lẩu á.”

“Con thỏ đáng yêu như vậy đương nhiên bọn tôi muốn ăn đầu thỏ cay rồi.”

“Tôi muốn thử thách với món óc heo.”

(*) Tất cả những món trên đều là món rất nổi tiếng ở Tứ Xuyên.

Đa phần bọn họ đều nhắc đến đồ ăn, riêng chỉ có Ôn Lệ mím môi, không lên tiếng.

Đạo diễn chú ý đến vẻ mặt Ôn Lệ, cười hỏi: “Cô Ôn thì sao, biểu cảm đó là sao nhỉ?”

Ôn Lệ để tay sau lưng, cô méo miệng nói: “Tôi sợ nhất là đi quay hình ở Dung Thành, nhiều món ăn ngon lắm, lúc quay về kiểu gì cũng béo lên.”

Các fan người bản địa đang đứng xem lập tức hét lên: “Béo cái gì mà béo!! Chị béo chúng em vẫn yêu chị!!”

Ngay lập tức, Ôn Lệ dùng tiếng địa phương mới học được nói lại về phía các fan: “Tôi không tin, tôi mà béo mọi người sẽ không thích tôi nữa.”

“Thích chị thích chị!! Dù chị thế nào chúng em đều thích chị!”

Ôn Lệ bị chọc cười, nhỏ giọng kêu: “Hừ.”

Đạo Diễn cười mãi không ngừng, an ủi cô: “Cô Ôn yên tâm, trò chơi hôm nay không có phần nào liên quan đến ăn hết, không cần lo lắng.”

Lúc này, người hằng năm quen tập thể hình, nam khách mời tên Khâu Hoằng là người đầu tiên‘không vui’ nói: “Đạo diễn Nghiêm, ông thế này là không được rồi, mấy nghệ sĩ nữ như Ôn Lệ sợ béo sợ gì đấy nhưng đàn ông chúng tôi không sợ mà, nói gì ông phải để bọn tôi ăn cơm chứ?”

Đạo diễn: “Có cơm hộp.”

“Cơm hộp??!!” Vẻ mặt Khâu Hoằng khiếp sợ, “Tôi chạy từ xa đến Dung Thành mà chương trình để tôi ăn cơm hộp?” Nói xong còn biểu diễn đầy đủ kéo kéo vợ mình, “Tử Đồng, chúng ta không quay nữa về nhà đi.”

Mấy người còn lại nhao nhao làm bộ ngăn lại.

“Bỏ đi anh Khâu, đến cũng đã đến rồi, hợp đồng ký xong tiền đã vào tay, về nhà ăn bù lại là được.”

Ôn Lệ không tham gia ngăn lại, đứng đằng sau cười ha ha.

Tống Nghiên ít khi tham gia mấy chương trình thực tế, trên mặt nở nụ cười nhìn mọi người trêu chọc đùa giỡn suốt, trong ánh mắt chứa đựng ý cười.

Đạo diễn khuyên bảo: “Ngày mai có phần ăn cơm, chi phí chung mời nhau ăn lẩu.”

Khâu Hoằng đã rời ra phạm vi máy quay lập tức đổi thái độ xoay một trăm tám mươi độ, ngay cả chút do dự chần chừ cũng không thấy đâu quay lại: "Đạo diễn Nghiêm, sao ông không nói sớm đi."

"Cậu không nghe tôi nói xong đấy." Giọng điệu đạo diễn cực kỳ vô tội, "Được rồi, bây giờ tôi chính thức thông báo luật chơi hôm nay."

"Tìm hiểu vẻ đẹp Dung Thành."

Bốn đôi khách quý, tám người nghệ sĩ không ai là người địa phương ở đây. Lần này đến Dung Thành quay chương trình, tổ tiết mục đã sắp xếp phần quay đầu tiên chính là không cho mọi người bản đồ ở đây, các cặp vợ chồng sẽ tách ra hành động, hai người sẽ được nhân viên phát cho bộ đàm để trao đổi, miêu tả cảnh quan xung quanh mình cho đối phương, dựa vào tài năng, trí thông minh và tất nhiên cần cả sự ăn ý giữa hai người để tìm đối phương, tìm thấy nhau xong sẽ thực hiện nhiệm vụ tiếp theo.

Để có thể nhanh chóng tìm được bạn đồng hành của mình, các vị khách mời cần quan sát thật kỹ cảnh vật xung quanh, ở đây không chỉ có những địa danh tiêu biểu ta đã từng được nghe, còn có những hẻm nhỏ luôn phảng phất mùi rượu. Điểm hấp dẫn nhất ở mỗi một di tích lịch sử là các phong tục tập quán được ẩn chứa trong mùi thức ăn nồng nàn khắp các ngõ, các hẻm của dân bản địa.

Ôn Lệ bị bịt kín mắt, ngồi trên xe, được đưa đến một nơi cô hoàn toàn không biết.

Đến lúc cô được mở mắt ra, người mình quen xung quanh đây cũng chỉ có máy quay trên vai và anh trai quay phim của cô.

Không có mục đích, không có tuyến đường cố định, Ôn Lệ đứng giữa đường trên con phố nhỏ bắt đầu nhiệm vụ đi tìm chồng.

Không hề biết gì về nơi này, Ôn Lệ cảm thấy mê man.

"Thật sự không nói thêm gì sao?" Ôn Lệ sững sờ nhìn anh quay phim.

Anh quay phim chỉ chỉ bộ đàm trong tay cô.

Ôn Lệ bật công tắc mở bộ đàm: "Này này này, thầy Tống, em là Ôn Lệ, nghe thấy mau trả lời, over."

Tiếng luồng điện kêu rè rè mấy tiếng.

Chả biết người nào trong chương trình nhớ chuyện xưa muốn dùng đến bộ đàm nữa.

Tiếng Tống Nghiêm truyền đến trong mấy tiếng rè rè ầm ĩ của luồng điện.

"Anh là Tống Nghiên, anh nghe thấy rồi, em đang ở đâu? over."

"Em ——"

Ôn Lệ đứng tại chỗ nhìn lòng vòng xung quanh, cô buồn bã phát hiện rằng mình không thể miêu tả được mình đang đứng chỗ nào.

"Bên cạnh em có một ông chú mở sạp hàng tranh đường*, xung quanh có tiệm bán bún, còn có một cửa hàng bán Hán Phục." Ôn Lệ vừa nói vừa đi đến trước mặt quán tranh đường, xem ông chú đang nấu cho đường tan chảy, sau đó đặt lên một tấm gỗ, khéo tay phác họa những hình ảnh, cô xem đến mê mẩn, "Lợi hại ghê."

(*)Tranh đường tức đường họa là một loại hình nghệ thuật dân gian truyền thống của Trung Quốc. Nghệ nhân sử dụng dung dịch đường nóng chảy để tạo ra một bức tranh hai chiều. Vì nguyên liệu chủ yếu là đường nên tranh đường trở thành một món kẹo mà trẻ em Trung Quốc yêu thích.

Ông chú ngẩng đầu nhìn thấy Ôn Lệ.

Dáng vẻ cô gái rất đẹp, vô cùng xinh đẹp, chú ấy dùng tiếng địa phương hỏi cô là người ở đâu.

Tiếng Dung Thành nghe không khó lắm, Ôn Lệ dùng tiếng phổ thông trả lời: "Tôi là người Yến Thành."

Chú ấy nhìn anh quay phim bên cạnh cô, hiểu rõ hỏi: "Cô là ngôi sao à?"

"Đúng vậy."

Xung quanh đã có một số người chú ý đến, mấy cô gái trẻ tuổi kích động vây lại: "Chị là Tam Lực phải không ạ!"

Ôn Lệ cười với mấy cô gái trẻ: "Chào mọi người, chị muốn hỏi chút đây là……"

Anh quay phim kịp thời cắt ngang: "Thực hiện nhiệm vụ không thể xin giúp đỡ từ người qua đường."

Ôn Lệ bĩu môi, đúng là anh quay phim máu lạnh.

"Chúng em sẽ không giúp Tam Lực đâu." Mấy cô gái trẻ tỏ vẻ kiên định, sau lại căng thẳng thấp thỏm nhìn Ôn Lê nói lắp, "Tam Lực a a a a bọn em có thể chụp ảnh với chị không?"

Ôn Lệ gật đầu: "Được."

Đợi sau khi chụp ảnh xong, mấy cô gái nhìn cô làm động tác cố lên: "Chào mừng chị đến Dung Thanh chơi, Tam Lực cố lên cố lên!!"

Bấy giờ ông chú đã khẳng định cô gái xinh đẹp trước mắt là ngôi sao, là ngôi sao lớn, ngay lập tức tỏ ý muốn tặng cô tranh đường.

"Nếu có thể hãy giúp chúng tôi tuyên truyền về Dung Thành, chơi rất vui mà đồ ăn cũng rất nhiều."

Sau đó chú ấy hỏi tên Ôn Lệ, dùng muôi múc đường ra tấm bảng dính để viết tên Ôn Lệ.

Ôn Lệ nhìn máy quay và các fan vẫn chưa nỡ rời đi, nhớ tới Tống Nghiên là người Úc Thành, chắc chắn sẽ cảm thấy mới lạ đối với biểu diễn vẽ tranh đường này, vì thế mong mỏi nói: "Chú ơi, có thể nhờ chú viết giúp cháu thêm một cái tên không?"

“Vậy cô viết lên trên giấy này đi.”

Ôn Lệ viết tên Tống Nghiên lên trên giấy.

Ông chú hỏi: “Đây là ai?”

Ôn Lệ ngượng ngùng mím môi, hơi xấu hổ: “Chồng cháu ạ.”

Chú ấy ngạc nhiên mở to mắt: “Tên của chồng cô? Cô là ngôi sao mà trẻ tuổi thế đã kết hôn rồi à?”

Ôn Lệ không biết nên trả lời thế nào, sắc mặt của mấy fan bên cạnh đã kích động đến mức nắm chặt tay người bạn bên cạnh nhỏ giọng kêu.

Lăng xê kiểu này hiệu quả không tồi.

Ôn Lệ nghĩ thầm.

Cầm tranh đường viết tên của mình và Tống Nghiên, dùng giấy thấm dầu cẩn thận bọc vào, Ôn Lệ chính thức xuất phát chuẩn bị đi tìm Tống Nghiên.

Cô dùng bộ đàm tranh công với anh: “Nè thầy Tống, bây giờ trên tay em đang cầm tranh đường viết tên của anh, anh phải mau chóng tìm được em nếu không em sẽ ăn nó, over.”

Từ bộ đàm truyền ra tiếng cười trầm thấp của người đàn ông.

“Không được ăn, đó là của anh, over.”

“Cái này do em mặt dày xin được, tự nhiên thành của anh.” Ôn Lệ không vui, vừa đi loanh quanh khắp nơi không mục đích vừa nói, “Bỏ đi, vốn định cho anh ăn, em chỉ ăn tên của em, over.”

“Cũng không được.” Tống Nghiên nói, “Em cũng là của anh, over.”

Tự nhiên anh trai quay phim còn trẻ tuổi cắn môi, quay đầu sang chỗ khác cười.

Ôn Lệ cầm tranh đường viết tên của mình và Tống Nghiên, khó chịu bực tức: "Dựa vào đâu! Cái này do chú ấy tặng cho em! Em phải ăn! Over!"

Sau đó mở giấy thấm dầu ra, hung ác cắn một miếng trên tranh đường viết tên mình.

Anh quay phim: "……."

Ôn Lệ vừa ăn tranh đường vừa đi ra con hẻm nhỏ, đột nhiến thấy đằng trước có một trung tâm thương mại cách mình mấy trăm mét.

Nhìn qua có vẻ rất lớn, giống như một cột mốc nhỏ, Ôn Lệ lập tức chạy đến chỗ trung tâm thương mại.

Mới vừa đi đến cửa, đột nhiên Ôn Lệ chỉ lên trên, kích động nói: "Tôi thấy Tống Nghiên rồi!!"

Anh quay phim ngạc nhiên, không lẽ Tống Nghiên đi lên trên tầng sao?!! Vì thế lập tức quay camera về hướng cô đã chỉ và nhìn theo.

Ôn Lệ chỉ vào tấm poster quảng cáo hình Tống Nghiên được treo bên ngoài trung tâm: "Anh xem, Tống Nghiên."

Anh quay phim: "…….Cô Ôn, nghiêm túc chút được không?"

Ôn Lệ thấy anh trai quay phim bị lừa, nở nụ cười khi thực hiện được gian kế: "Đùa chút thôi mà." Sau đó lấy bộ đàm, "Thầy Tống, bây giờ em đang ở trung tâm thương mại Dung Thành, over."

— — — —

Chương 38

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Chỉ tiếc là đây một chuỗi trung tâm thương mại, trong trung tâm thành phố Dung Thành có mấy kiểu trung tâm như này, thành ra thông tin này trở nên vô giá trị.

Ôn Lệ đành phải dẫn theo anh quay phim đi về phía trước.

Dọc đường đi đúng là có bắt gặp một số quang cảnh khác của thành phố, nó khác xa với Dung Thành cô được biết trên ti vi, ví dụ như những người khác khi nói chuyện về Yến Thành sẽ nói đến sữa đậu xanh, thật ra Ôn Lệ không thích mấy món hút nước kiểu đó, hơn nữa Yến Thành còn bao nhiêu các món ăn khác, việc gì cứ phải nói đến món đó.

Cứ như vậy cô và Tống Nghiên thông qua bộ đàm vừa đi vừa xác định vị trí của đối phương, tranh đường cũng ăn xong rồi, cô thấy sắp đến gần trưa, ánh nắng bắt đầu lên tận đỉnh đầu, cái bóng bắt xuất hiện dưới gót chân kéo dài ra, Ôn Lệ đeo kính râm đã mang theo sẵn, sợ tranh đường của Tống Nghiên bị mặt trời chiếu vào làm tan chảy nên cô tìm chỗ đứng nào đó trong cửa trung tâm thương mại dùng ké điều hòa.

Có vẻ người qua người lại trong trung tâm rất đông, Ôn Lệ suy ngẫm một hồi lại thấy không nên vào.

Trong đấy không giống như bên ngoài, ở ngoài tầm nhìn lớn, phạm vi hoạt động rộng, cho dù có mấy fan đi theo cũng không gây ra sự ồn ào quá lớn, hơn nữa có xe nhân viên đi theo ở đằng sau không phải lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Đương nhiên đi trên đường cũng có người nhận ra cô, có cả fan lẫn người qua đường, có khi chỉ là chào hỏi đơn giản, có lúc sẽ chụp hình chung, sau khi biết cô đang ghi hình chương trình thì đứng cách một khoảng trống vừa đủ, hướng về máy quay giơ tay chào kiểu ‘Hi’ rồi sẽ đi.

Khác xa với các ngôi sao khác, nếu họ ra đường thì hở tí sẽ mang theo bốn năm người vệ sĩ, bảo vệ không cho người khác đến gần, dù mắt người qua đường có bị cận thì cũng biết trong phạm vi mấy chục mét có ngôi sao, chắc chắn sẽ vây đến xem.

Tổ chương trình Thế Gian khá là thông minh, chỉ sắp xếp cho một quay phim đi cùng, còn tất cả những nhân viên còn lại ngồi xe đi đằng sau đợi lệnh, phòng trường hợp có tình huống bất ngờ xảy ra. Dù sao bây giờ có rất nhiều người hay mang theo máy quay đi trên đường chụp choẹt quay phim các thứ, một người ăn mặc đơn giản đi trên đường nếu ai đó không để ý quan sát kỹ thì sẽ không biết đó là ngôi sao.

May mắn gần trung tâm thương mại này có biển hiệu tên đường, Tống Nghiên ở bên kia bắt xe taxi, báo tên đường cho lái xe rồi đến nơi này.

"Nhanh lên, em sắp bị thiêu chết rồi, over."

"Làm phiền cô Ôn bảo vệ anh thật tốt, over."

Ôn Lệ đứng trước cửa trung tâm thương mại chờ, đôi mắt giấu ở trong kính râm nhìn loạn xạ ở khắp nơi, xuyên qua lớp kính thủy tinh để nhìn vào trong, tầng một của các khu trung tâm thương mại lớn thường là các cửa hàng bán các đồ trang điểm, chăm sóc da và trang sức dành cho phụ nữ, cô vừa nhìn thấy một thương hiệu nào đó đang treo tấm poster do cô làm người đại diện.

Là một thương hiệu mỹ phẩm đến từ Nhật Bản. Trên poster Ôn Lệ đang cầm một chai tinh chất dưỡng ẩm của bọn họ, khuôn mặt được chỉnh trắng nõn nà, ngay cả khi căng mắt ra để tìm lỗ chân lông thôi cũng thấy nó đâu.

Ôn Lệ ôm ngực nhìn tấm poster của mình, thở dài tự giễu: "Nếu da của tôi đẹp được như trên poster thì tốt biết bao, nếu được thế thì tôi còn phải tốn nhiều tiền vào mỹ phẩm đắt tiền hay đi spa để làm chi."

Anh quay phim không biết phải trả lời thế nào, đưa mắt nhìn cô ngôi sao trước mặt, đeo kính râm che hơn nửa khuôn mặt, chỉ để lộ ra một số bộ phận khác, không biết có phải do hiệu quả của việc trang điểm không, dù

sao khi nhìn vào thấy vừa trắng trẻo vừa mềm mại, vẫn có thể nhìn thấy những sợi lông tơ nho nhỏ trên đó, đối với anh ta không khác gì trong tấm poster.

Ôn Lệ vô tình liếc nhìn thấy anh quay phim mới phát hiện mình lại vừa nói mấy lời than thở trước máy quay, lập tức nói: "Đoạn này cắt bỏ đừng phát sóng."

Mọi người đều biết những hình ảnh nghệ sĩ yêu cầu cắt không phát sóng thì nhất định phải được lưu lại để cho bộ phận hậu kỳ nhấn mạnh ở phần sau phát sóng.

Anh trai quay phim chột dạ im lặng.

Cô rướn người ngó vào bên trong xem tiếp, lại thấy được thương hiệu xa xỉ do Tống Nghiên làm người phát ngôn. Đó là cửa hàng chuyên bán đồ nam, dùng Tống Nghiên làm người đàn ông mẫu mực cho dòng sản phẩm nước hoa chủ yếu trong năm nay "Ánh trăng giữa mùa hạ", cho nên anh đang cầm chai nước hoa ở chính giữa tấm biển quảng cáo.

Lúc này có mấy nhân viên mặc đồ búp bê cầm phát tờ rơi đi ra từ bên trong trung tâm thương mại, Ôn Lệ chạy nhanh sang bên cạnh trốn, cô đứng dán sát vào tường, một đống các ông bố bà mẹ nắm tay các bạn nhỏ đi theo sau lưng mấy người mặc bộ đồ đó ra ngoài, ồn ào ầm ĩ muốn bóng bay trên tay bọn họ.

Đột nhiên Ôn Lệ tìm được niềm vui mới, đẩy đẩy kính râm cúi đầu đi vào.

Mấy nhân viên trong xe ngồi trong xe đang đi trên đường nhìn thấy Ôn Lệ đi vào trung tâm thương mại, khó hiểu hỏi: "Sao Ôn Lệ lại đi vào trong?" Sau đó lập tức liên hệ với người phụ trách quay cô, "Tiểu Trương? Alo Tiểu Trương nghe được không alo? Đừng để Ôn Lệ đi vào trong, chúng ta chưa thông báo trước cho quản lý và nhân viên ở trong trung tâm thương mại, tránh để xảy ra mấy việc sự cố phiền hà."

Nói chung khi có nghệ sĩ đi quay ở nơi nào đó khá đông người thì chương trình nhất định phải chào hỏi và đánh tiếng với quản lý và nhân viên nơi đó trước, để họ sắp xếp không gian quay rộng rãi hoặc bố trí một số bảo vệ an ninh để đảm bảo sự an toàn cho mọi người, một là để không ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của bọn họ, hai là để đảm bảo cho sự an toàn của các nghệ sĩ.

Lẽ ra Ôn Lệ là người tham gia nhiều gameshow như vậy, không phải chưa từng ghi hình ngoại cảnh, đáng lẽ cô không nên phạm sai lầm đó.

Anh quay phim trả lời lại: "À, cô ấy đến tìm mấy bạn nhân viên dùng mấy tấm ảnh chụp chung và ký tên mượn một bộ trang phục linh vật của trung tâm này, như vậy được không?"

Mấy nhân viên ngồi trên xe ngạc nhiên mất nửa ngày, nở nụ cười.

Không hổ là khách quen quay show "Anh Tam Lực."

"Thế cũng được chỉ cần không bị nhận ra thì không sao, như thế cũng hay tạo hiệu quả cho chương trình."

Bên này Ôn Lệ thuận lợi mượn được bộ trang phục, con vật biểu tượng của trung tâm thương mại là một con hồly trong phim hoạt hình, cả người trắng như tuyết, cô đội giả xong mất mấy giây để thích ứng rồi mới hỏi anh quay phim: "Đội cái này thì có thể đi đâu cũng được nhỉ?"

Ôn Lệ nghênh ngang đi vào bên trong, bên cạnh còn có một anh trai vác máy quay đi theo nhìn có vẻ rất kỳ quái, có người qua đường tò mò nhìn về phía này mấy lần liền, nhưng chắc họ đang nghĩ đang quay phim hoạt hình bằng người thật hay gì đó nên không để ý nhiều.

Cô đi dạo tầng một một vòng, tìm thấy ba đại ngôn của mình, hai cái về mỹ phẩm một cái về trang sức. Ôn Lệ còn cố ý chạy đến trước tấm poster của mình làm động tác "Hi" như đang đứng chụp ảnh ở địa điểm du lịch.

Chỉ tìm được một cái của Tống Nghiên, chính là thương hiệu nước hoa nam kia, Tống Nghiên trong tấm poster đắm chìm dưới ánh trăng trong

màu trắng bạc, Ôn Lệ nhìn kỹ một lúc mới đưa ra câu kết luận "Không đẹp bằng tôi."

Đi dạo xong tầng một, Ôn Lệ đi thang máy lên tầng trên.

Các tầng trên của trung tâm thương mại là các cửa hàng chuyên bán các đồ xa xỉ cao cấp, trên đây ít người hơn tầng 1. Ôn Lệ nhìn thấy hình ảnh Tống Nghiên đang làm người phát ngôn được đặt trước cửa hàng thương hiệu bán đồng hồ kia, cô đứng ở cửa nhìn vào trong, trong lòng bất giác dâng lên cảm giác tự hào.

Ống kính máy quay thu trọn hình ảnh con hồ ly ngu ngơ đang trông mòn con mắt vào bên trong, chỉ đứng bên ngoài không dám đi vào.

Anh quay phim thầm nghĩ nếu cô cởi bộ đồ đó ra thì sẽ không do dự như vậy.

Lúc này trong bộ đàm truyền đến tiếng của Tống Nghiên, cuối cùng anh đã đến nơi hỏi cô đang ở chỗ nào.

"Tầng bốn, over."

Giọng Tống Nghiên nghe thấy như đang hoang mang tột độ: "Em không bị nhận ra sao? over."

"Em có thuật ngụy trang." Ôn Lệ cười hì hì nói, nghĩ vẫn nên bảo anh đừng đi vào, "Anh đừng vào đó ở bên ngoài chờ em đi, bây giờ em đi xuống tìm anh, over."

Sau đó cô chợt không nghe rõ âm thanh trong bộ đàm.

Tiếp theo Ôn Lê nghe được những tạp âm rất nhỏ.

"Anh thấy em vào được tưởng đã chuẩn bị trước rồi." Tống Nghiên bất lực, "Bị bao vây."

Ngay cả chữ "Over" còn không nói hết, chắc là bị ngắt kết nối trong lúc mọi người xô đẩy nhau, Ôn Lệ ảo não gãi gãi đầu, trách mình không nên

nhất thời hứng lên chơi cái trò gì mà tìm đại ngôn các thứ. Tống Nghiên ít khi tham gia các chương trình thực tế, nhân viên bên phía anh nghĩ rằng Ôn Lệ đi vào được thì chắc hẳn mọi người đã thông báo và dặn dò mọi người trong đó trước rồi sẽ không có vấn đề gì.

Không rảnh để lo những chuyện khác, cô chỉ có thể mặc bộ trang phục búp bê này chạy xuống, cả người cồng kềnh chạy xuống tầng.

Mới vừa xuống đến tầng một, Ôn Lệ nhìn thấy ở trước cửa tụ tập một đống người.

Có rất nhiều người cầm điện thoại chụp ảnh Tống Nghiên, người đàn ông bị vây quanh không có bảo vệ che chở, rất khó di chuyển, cảnh tượng rối loạn, Ôn Lệ vác nguyên bộ đồ và cái đầu con thú bông nặng nề to lớn chui vào trong đám người, cũng may dáng người cô đang to lớn dễ khiến mọi người chú ý, không bao lâu sau đã chen được vào bên trong.

Bỗng nhiên Tống Nghiên cảm giác có hai bàn tay to lông xù bắt được mình.

Quay người lại, đối diện với đôi mắt màu xanh của hồly.

"Em đến đây!!!"

Giọng điệu hoảng sợ nhưng không dấu được thanh âm trong trẻo, Tống Nghiên ngơ người, con hồly mạnh mẽ dùng chính dáng người to lớn của mình kéo theo anh chạy về phía cửa trung tâm thương mại, đúng lúc mấy nhân viên dẫn theo bảo vệ trung tâm đuổi đến hướng này.

Trước bao nhiêu con mắt, con hồly đầu to đang dùng một tay đè cái đầu mình xuống, một tay đang kéo người đàn ông vẫn đang ngơ ngác, vừa buồn cười vừa khéo léo linh hoạt thoát khỏi tình cảnh này.

Sau khi chạy được mấy chục mét, Ôn Lệ không chịu nổi, ở trong kia còn đỡ có hơi mát từ điều hòa, bây giờ chạy ra ngoài chỉ có ánh mặt trời gay gắt, mặc dù chỉ chạy có một đoạn ngắn nhưng mặc bộ đồ con búp bê

này bên trong không được thoáng khí, thể lực bị hao tổn rất nhanh, thật sự mệt đến mức không thở nổi.

Cô kéo theo Tống Nghiên quẹo vào bãi đỗ xe từ cửa hông của trung tâm thương mại, vốn còn lo lắng vẫn có người đuổi theo, ai dè đã cắt đuôi được luôn cả hai anh trai phụ trách quay phim.

Trong bãi đỗ xe trống trải, bốn phía không có ai, Ôn Lệ thả Tống Nghiên ra, xoay người chống gối hít cố từng ngụm từng ngụm không khí để thở.

Đợi đến khi xong, Ôn Lệ đứng thẳng người lên, lúc này mới phát hiện Tống Nghiên cứ nhìn chằm chằm mình không thôi, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, kèm theo là biểu cảm không rõ cảm xúc.

Mặc dù đã đội đ`ầu của h`ôly nhưng Ôn Lệ vẫn thấy sợ.

Không phải anh nghĩ cô là mấy người lừa bán người đấy chứ?

Ôn Lệ đặt hai tay sang hai bên đ`ầu h`ôly, giơ cánh tay lên nhấc cái đ`ầu ra, đ`ầu h`ôly và thân bị tách ra làm đôi, lộ ra một đ`ầu người.

Sợ anh thật sự nghĩ mình là người lạ, cô nở một nụ cười cực kỳ thân thiện, còn hài hước tự cho mình một BGM để làm nổi bật màn xuất hiện.

“Ta đa ta đa ta đa, là tôi nè.”

M`ôhôi chảy ròng ròng, mái tóc được làm tỉ mỉ bị m`ôhôi làm ướt dính sát vào trán và hai bên thái dương, khuôn mặt đỏ bừng, vì vừa mới chạy trốn xong nên nhìn có vẻ rất mệt, đôi mắt sâu màu hổ phách đang sáng rực.

Tống Nghiên cứ nhìn cô như thế, đôi mắt như được ngâm trong nước ấm, không xuất hiện một cái chớp mắt hay di chuyển t`âm mắt sang chỗ khác.

Nhìn dáng vẻ chật vật của con h`ôly nhỏ trước mặt, dáng vẻ ấy khiến lòng anh như bị vật nặng gì đó đè vào.

Vì mặc quần áo cồng kềnh nên nhìn đầu cô có vẻ còn nhỏ hơn. Ôn Lệ ôm cái đầu hổ ly như ôm quả bóng rổ, trông cô chẳng khác nào con chó nhỏ liên tục lắc đầu sang hai bên để gạt bỏ mấy sợi tóc dính ở trên mặt vì mồ hôi.

Người đàn ông vẫn không lên tiếng, chỉ giơ tay lên gạt mấy sợi tóc ra sau tai giúp cô.

Thật sự Ôn Lệ thấy rất nóng, không muốn động đậy chút nào, có người giúp đỡ gạt tóc cho rất tốt, vậy nên cô cứ ngửa đầu để hưởng thụ.

"Nhân tiện anh lau mồ hôi giúp tôi luôn."

Tống Nghiên lại dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lau mồ hôi giúp cô, không dùng quá nhiều sức, sợ làm trôi lớp trang điểm của cô.

"Trời nóng thế này còn mặc quần áo dày chạy dưới ánh nắng mặt trời." Anh nhẹ giọng nói, "Em không sợ mình bị cảm nắng à."

Ôn Lệ còn mệt, vẫn chưa hòa hoãn được bao nhiêu cho nên không nói chuyện.

"Em mặc bộ đồ này trên người không tiện để hoạt động, tầm nhìn cũng không được rõ, còn cố tình chen vào trong đám người đó, nhỡ bị ngã thì sao?" Tống Nghiên vừa giúp cô lau mồ hôi vừa trầm giọng nói, "Chỉ vì quay hình chương trình mà khiến mình bị thương, có đáng không?"

Ôn Lệ nhăn mũi, không phục phản bác lại: "Tôi đã bị ngã đâu?"

Nghe thấy câu trả lời của cô, giọng anh càng trầm xuống: "Vậy nếu ngã thì sao? Nhiều người như thế nếu lỡ ai dẫm lên người em thì thế nào?"

Ôn Lệ còn muốn cãi lại.

Giọng điệu Tống Nghiên không tốt lắm, khuôn mặt đẹp trai tỏ vẻ nghiêm khắc, lông mày nhíu chặt, nhưng trong mắt ẩn hiện sự đau lòng và không biết phải làm sao.

“Tôi làm thế không phải vì cứu anh ư.” Ôn Lệ nhỏ giọng nói.

Tống Nghiên thở dài.

Hai người đứng đối mặt nhau nhưng không ai nói chuyện.

Cuối cùng Tống Nghiên mở lời trước: “Xin lỗi.”

Theo lý mà nói thì không thể nào gây xôn xao lớn như thế trong một thời gian ngắn được, nhưng lúc anh vừa bước vào thì gặp phải mấy cô gái trẻ tuổi đang đi ra, Tống Nghiên lại không đeo kính râm và khẩu trang, vì đang quay hình nên tuy rằng anh ăn mặc đơn giản nhưng trang điểm quá tỉ mỉ, đẹp trai lai láng, để lộ ra khuôn mặt như thế ở bên ngoài khiến mấy cô gái trẻ tuổi đó phải ngạc nhiên, rồi sửng sốt mất mấy giây sau đó mới thét chói tai gọi tên anh.

Mà ở cửa trung tâm thương mại đang có mấy người mặc đồ linh vật để làm quảng cáo thúc đẩy hoạt động bán hàng, có rất nhiều người, hầu hết tất cả người xung quanh là các bạn nhỏ đi với ba mẹ, gây ra động tĩnh lớn như vậy đương nhiên khiến người ta phải chú ý.

Ôn Lệ nghe anh xin lỗi, sự ấm ức không phục tan tành mây khói trong nháy mắt, trong người hơi ê ẩm, ôm cái đầu giả nói không được tự nhiên: “Thôi không sao, anh cũng ít tham gia mấy chương trình kiểu này, tôi phải nói trước cho anh biết mới phải, không phải lỗi của anh.”

“Là anh gây thêm nhiều phiền phức cho em và tổ chương trình.”

“…..Cũng không phải, dù sao chuyện này không chỉ phát sinh lên trên người chúng ta.”

Nhiều nghệ sĩ khác cũng dính.

“…..Nếu như vừa nãy em bị thương.” Tống Nghiên hơi ngừng lại, cụp mi mắt nhẹ giọng nói, “Làm anh sợ muốn chết.”

Ôn Lệ an ủi anh: "Có bộ quần áo hồ ly này làm đồ bảo hộ, nếu có ngã xuống cũng không sao đâu." Cô như là nghĩ đến chuyện gì đó, lại bày ra dáng vẻ đúng lý hợp tình nói với anh, "Tôi vừa mới cứu anh ra từ trong đám người đó, anh không nói cảm ơn tôi à?"

Tống Nghiên gật đầu: "Được, cảm ơn em, anh hùng hồ ly nhỏ của anh."

Thật ra nếu cô không cứu anh, nhân viên và bảo an cũng sẽ nhanh chóng chạy đến để duy trì trật tự. Nhưng Ôn Lệ vừa nghe tin anh bị mọi người vây quanh ở dưới tầng một đã không kịp nghĩ gì mà chạy vọt xuống, đây là hành động trong vô thức.

Sau cô mới ý thức được mình hơi vội vàng.

Nhưng cô không hối hận, có thể coi đây là sự kiêu ngạo.

"Thầy Tống, tính cả lần ở trường trung học, tôi cứu anh tận hai lần liền." Cô vô cùng đắc ý giơ hai ngón tay trước mặt anh.

Tống Nghiên nhìn cô mới được chút lợi lộc đã quên dáng vẻ vừa mới dạy bảo khi nãy của anh, hận không thể cầm tay cô hung hăng cắn một cái, xem xem cô còn dám kiêu ngạo không.

Dù nghĩ trong lòng vậy nhưng miệng vẫn không nhúc nhích, nhưng lại dùng tay dịu dàng xoa đầu cô.

—-

Hai người ở nghỉ ngơi trong bãi đỗ xe vài phút, vừa đi ra đã gặp mấy anh trai quay phim đang tìm bọn họ, Tống Nghiên nói xin lỗi với mấy nhân viên, mọi người vội vàng xua tay nói không sao không sao. Hiện trường hỗn loạn ở trong trung tâm thương mại đã trở lại bình thường, dù có ai chụp ảnh rồi phát tán lên trên mạng thì cũng không phải chuyện lớn, cùng lắm thì bị tiết lộ trước một ít, mà lần này chương trình đến Dung Thành quay hình không phải bí mật gì, đến lúc đó để bộ phận quan hệ xã hội theo dõi sát sao khống chế hướng dư luận cho tốt là được.

Bên trung tâm thương mại có quản lý ra mặt, họ hoàn toàn không để ý đến chuyện nhỏ ngoài ý muốn này, thậm chí là thấy vô cùng biết ơn, thấy Ôn Lệ vẫn đang mặc trang phục linh vật của trung tâm thương mại bọn họ, bản tính thương nhân đăng nhập, lập tức tặng luôn bộ này cho Ôn Lệ, nhân tiện tặng thêm cho Tống Nghiên một bộ.

"Lần sau nếu hai người sợ đến trung tâm thương mại của bọn tôi sẽ bị phát hiện có thể cùng nhau mặc bộ này đến, đảm bảo không ai phát hiện ra."

Cái này coi như là chỗ tốt của việc làm ngôi sao.

Trải qua một buổi sáng lặn lội khắp nơi, tranh đường cũng không biết đang lưu lạc ở đâu, cô cởi bộ đồ nặng để ra ghế sau xe, ngồi xe với Tống Nghiên đi đến địa điểm tập hợp.

Sau khi tới nơi lập tức có khách mời nói đã đói, yêu cầu được ăn cơm.

Đạo diễn gật đầu: "Mọi người vất vả rồi, chúng tôi đã chuẩn bị một bàn ăn phong phú đầy các món ăn nổi tiếng của thành phố này để khao các vị."

Ôn Lệ nghe xong mắt sáng rực lên.

"Nhưng mà." Đạo diễn cười tủm tỉm, "Có thể ăn được hay không thì phải dựa vào vận may của mọi người."

Không hổ danh là tổng đạo diễn, dáng vẻ thật biết tra tấn các khách mời.

Ekip chương trình đã chuẩn bị xong cơm trưa cho bọn họ ở khách sạn đang ở nhưng chỗ này cách khách sạn một đoạn nữa, chương trình chuẩn bị cho bốn đôi khách quý bốn loại phương tiện khác nhau, bốn đôi sẽ rút thăm để quyết định xem họ sẽ dùng phương tiện nào để đi đến khách sạn.

Đội đến đầu tiên sẽ được chọn món, cứ như thế đến đội cuối cùng về đến nơi sẽ không phải chọn, ăn luôn cơm hộp.

Ôn Lệ không dám tin: "Ăn cơm hộp thật luôn?"

Nhân viên gật đầu: "Ăn cơm hộp thật, vừa nãy đã có người đi mua cơm hộp rồi."

"…Nghiêm Chính Khuê chúng ta có thù oán gì với nhau hả!!! Không thể để bọn tôi ăn một bữa cơm trong yên lành hay sao!!!"

Nhóm khách mời tức giận gọi thẳng tên của đạo diễn.

Đạo diễn không chút lay động: "Rút thăm đi, chúc mọi người may mắn."

Bốn loại phương tiện dùng để di chuyển lần lượt là xe bảo mẫu sang trọng xa hoa, xe điện, xe ba bánh và cuối cùng là xe đẩy mua sắm.

Lúc nhìn thấy phương tiện cuối cùng, trên mặt các vị khách mời xuất hiện những dấu hỏi chấm to đùng.

Quả thực Ôn Lệ không nhìn nổi, chọc chọc Tống Nghiên: "Anh đi rút đi, tôi rút hay bị đen lắm, từ trước đến nay chơi nhiều trò mà đến bây giờ chưa từng được thứ gì tốt ssr"

Sau đó Tống Nghiên đi rút.

Ôn Lệ nghĩ thầm chắc chắn vận may của Tống Nghiên tốt hơn cô nhiều, hai tay chắp thành hình chữ thập bái trời lạy phật, cõi lòng đầy mong chờ mở lá thăm rút được ra.

"…"

Tống Nghiên thấy biểu cảm cứng đờ trên mặt cô, hơi nhíu mày: "Chọn được cái gì?"

Mặt Ôn Lệ xanh mét đưa lá thăm cho anh.

"Xe ba bánh."

"…"

"Nhìn dáng vẻ của anh như hoàng đế châu Âu mà sao rút đen thế hả." Ôn Lệ nói bằng giọng điệu phức tạp.

"…"

T`êTư Hàm đứng ở một bên hâm mộ nhìn xe ba bánh của bọn họ, tủi thân than thở: "Cô Ôn, vận may của chị và th`ây Tống tốt quá."

Vẻ mặt Ôn Lệ như muốn nói "Yêu c`âu của người bình thường thấp đến cảnh giới này luôn sao?", sau đó hỏi cô ấy: "Em rút trúng xe gì?"

Biểu cảm của T`êTư Hàm như muốn khóc đến nơi, đưa lá thăm rút được cho cô xem.

"Xe đẩy mua sắm."

Bỗng nhiên Ôn Lệ cảm thấy vận may của Tống Nghiên không phải quá kém.

Nhưng khi đứng trước chiếc xe ba bánh Ôn Lệ vẫn thấy lúng túng, bất kể là cô ng`ồi đằng trước để cho Tống Nghiên ng`ồi đằng sau hay cả Tống Nghiên và cô ng`ồi đằng sau thì cả hai người đ`âu mất mặt.

Ôn Lệ nhạy bén nghĩ ra, đ`êxuất ý tưởng tuyệt vời của mình: "Th`ây Tống, chúng ta có thể mặc hai bộ đ`ôbúp bê khi nãy của trung tâm thương mại tặng đó, như thế sẽ không có người biết chúng ta là ai!!!"

R`ài sau đó trên đường cái Dung Thành xuất hiện một cảnh tượng ngược đời mà xinh đẹp biết bao, một con h`ôly trắng lớn hơn một chút ng`ồi trên lái xe ba bánh, ở đằng sau có con h`ôly nhỏ hơn ng`ồi, một chiếc xe chạy chậm theo ở bên cạnh như con rùa già, bất kể là đi đến chỗ nào, mọi người qua đường đ`âu phóng ánh nhìn đ`ây sự tò mò lại đây xem.

Từ đ`âu đến cuối Tống Nghiên không nói chuyện, nhưng Ôn Lệ lại hét lên một cách vui vẻ với anh: "Th`ây Tống, không sao đâu, hai chúng ta đ`âu

đội đ ầu con h ồly, không ai có thể nhận ra chúng ta hết."

…

"Xin chào mọi người, chào mừng mọi người đến với << Văn Hóa Giao Thông >> hôm nay, tôi là cảnh sát Đường. Hôm nay chúng ta cùng nhau xem trên đường có xe nào đi không tuân thủ quy định giao thông hay không, được r ồi, tôi đã thấy r ồi. Ở đằng trước có một chiếc xe ba bánh, một con h ồly màu trắng ng ồi đằng trước có thể nhận ra đấy là h ồly ba, ở đằng sau đang chở con h ồly nhỏ hơn có thể nhận ra đó là h ồly mẹ, tôi đoán chắc h ồly nhỏ là vợ của h ồly ba, hai người, ớ không phải hai con h ồ ly này tùy ý làm li ều đi nghênh ngang trên đường quốc lộ, không để ý đến tính mạng của mình, thái độ vô cùng kiêu ngạo đấy. Các khán giả bạn bè cùng xem và nghe này, đằng sau xe ba bánh không được phép cho người ng ồi lên, như vậy sẽ vô cùng nguy hiểm, còn bây giờ để chúng tôi đi lên nói chuyện chỉ bảo cho hai bạn h ồly nhé."

"Này! Xe ba bánh đằng trước dừng xe lại cho tôi!!"

— — — —

Chương 39

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Trong bất kì hoàn cảnh tăm tối, bản thỉu nào cũng sẽ có một nguồn sáng le lói dẫn đường ta. Giới giải trí là một nơi đầy sự hào nhoáng, nghệ sĩ cũng là một nghề vẻ vang.

Khi Ôn Lệ còn đi học luôn có xe riêng chở đi, không biết đến cảnh tượng chen chúc trên xe buýt hay tàu điện ngầm.

Tống Nghiên thời niên thiếu trước khi gia đình gặp biến cố, so với Ôn Lệ chỉ có hơn chứ không kém.

Hai người là những cậu chủ, cô chủ nhỏ không thiếu gì về mặt vật chất, chưa từng phải trải qua những khó khăn vất vả, sau này không dựa dẫm vào điều kiện trong nhà tự cố gắng kiếm tiền, nhiều năm qua đi vận may hai người đều không tệ, khá là may mắn, kiếm được không ít tiền, càng không phải nghĩ đến hay lo toan về phương diện vật chất, tự làm ra tự hưởng phúc không phải cầu mong gì khác, xe ba bánh như đồ chơi mới này thật ra rất mới mẻ với hai người.

Ôn Lệ giả trang thành hồ ly ngồi đằng sau xe ba bánh sợ Tống Nghiên thấy mất mặt, liên tục an ủi anh không sao đâu, không bị gì hết, chúng ta đội mũ hồ ly lên đầu rồi.

Tống Nghiên từ đầu đến giờ không lên tiếng, vẫn luôn duy trì biểu cảm bình tĩnh, chỉ là đang quay hình chương trình thôi mà, dù cho có thoải mái lái xe đi trên đường thì có sao đâu. Công việc của người nghệ sĩ luôn đa dạng như thế, cũng không phải anh chưa từng lái loại xe ba bánh này.

Anh đã tham gia vào nhiều phim điện ảnh, từ vai lưu manh hỗn láo trắng đen lẫn lộn đến nhân vật kiệt xuất, anh đã trải nghiệm đủ các kiểu cuộc sống khác nhau, có gì mà phải mất mặt.

Cô cứ luôn luôn cho rằng anh đang thấy xấu hổ chẳng qua vì cô thấy thế, cho nên phải kéo anh xuống nước theo.

Xuất thân là diễn viên trẻ đi lên từ phim truyền hình, hình tượng nhân vật trong kịch bản phim thần tướng vốn không phải người thường, giờ thấy xấu hổ cũng không có gì lạ.

Thật ra anh không muốn mặc bộ đồ này lắm. Anh không có da mặt mỏng giống như cô, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ như mình rất thông minh nhanh trí của Ôn Lệ, nhân viên ở xung quanh đã có người cười trộm, lúc ấy anh cũng chỉ đành cười theo, trên tay cầm bộ đồ búp bê lớn hơn bộ của cô một chút.

Đều là đồ hồ ly cả, mặt không khác nhau là mấy, chỉ là bộ cô mặc kiểu giống như váy, còn của anh có cái nơ hay mặc kèm những bộ âu phục, nhìn họ như một đôi tình nhân.

Vậy thì mặc đi.

Vì muốn che dấu sự xấu hổ của mình mà suốt dọc đường đi Ôn Lệ nói chuyện liên tục không biết mệt.

Cách một cái đầu giả ai cũng thấy cô rất ồn ào.

Tống Nghiên không nói chuyện, tập trung lái xe, Ôn Lệ còn không sợ chết, đứng thẳng lên trong khi xe vẫn đang chạy, ghé sát vào sau lưng anh hỏi: "Tại sao nãy giờ anh không chịu nói gì? Có phải anh đang không vui không?"

Tim người đàn ông như muốn nhảy ra ngoài, thấp giọng cảnh cáo: "Không thắt dây an toàn còn dám lộn xộn? Mau ngồi xuống."

Ôn Lệ vừa định nói không việc gì đâu thì bị tiếng gọi to phía sau cắt ngang.

"Này! Xe ba bánh đằng trước dừng xe lại cho tôi!!"

Hai người trên xe đều giật mình, quay đầu nhìn về phía âm thanh phát ra.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn xong hai khuôn mặt giấu sau đầu trùm hình hồ ly không hẹn mà cùng trắng bệch luôn.

Đi đằng sau bọn họ chính là xe cảnh sát thường đi tuần vào ban ngày, trên nóc xe còn có cái đèn nhỏ đang nhấp nháy.

"…"

"…"

Cảnh sát đã kêu dừng xe thì sao có thể không dừng. Hai người kể từ khi ra mắt đến nay đều chưa từng làm gì trái pháp luật, đương nhiên họ sẽ không cho xe chạy tiếp, chạy nữa mới có vấn đề, vì thế chỉ đành phải nghe lời dừng xe lại.

Sau khi xe ba bánh dừng, xe bảo mẫu của nhân viên đi chậm rì rì theo sau cũng ngừng theo.

Xe cảnh sát đến gần dồn ép xe ba bánh dừng ở bên đường cái, sau đó một cảnh sát mặc bộ đồ đồng phục màu lam xuống xe đi tới, trong tay còn đang cầm mic thu âm.

Đi theo sau anh cảnh sát là anh trai quay phim.

Nhìn thấy mấy thiết bị quen thuộc, hai nghệ sĩ và các nhân viên đang ngồi trên xe lập tức nhận ra đã gặp phải người cùng nghề.

Mấy nhân viên đang ngồi trong xe vẫn chưa hoàn hồn, mặt ai cũng đang mờ mịt mông lung, hai mặt nhìn nhau, anh trai phụ trách cầm máy quay ngồi ngây ngốc tại chỗ để quay.

"Tình huống gì đây? Không lẽ đạo diễn Nghiêm vừa mới sắp xếp thêm đoạn nào đó à?"

"Không biết nữa."

“Sao bây giờ? Giờ có thông báo cho đạo diễn Nghiêm không?”

“Nhanh lên đi.”

Trong tình huống không rõ chuyện gì đang xảy ra như bây giờ, toàn thể nhân viên trên xe lúng túng hoảng sợ như cầm củ khoai lang bỏng, không một ai dám hành động lung tung.

Ôn Lệ nghĩ thầm tiêu đời rồi.

Vốn cô chỉ nghĩ là xe đi tuần tra hằng ngày, nhưng mà cảnh sát đi tuần tại sao phải đưa theo người quay phim chứ!!!!

Cô nhích lại gần Tống Nghiên trong vô thức.

Từ góc nhìn của vị cảnh sát, anh ta nhìn thấy con hồly nhỏ dáng hơi lùn nhìn thấy cảnh sát thì lúng túng, sợ hãi nấp sau lưng hồly ba.

“Đừng sợ nhé, tôi là cảnh sát Đường nhiệt tình và dễ gần.” Vị cảnh sát an ủi, “Được rồi, chào buổi trưa hai bạn hồly, hai bạn đã ăn cơm chưa?”

Có thể do bộ đồ họ mặc rất đáng yêu, hai con hồly một lớn một nhỏ đứng cạnh nhau, đôi mắt to tròn màu xanh lam, cho dù đó là người trưởng thành có dáng người cao lớn, nhưng anh cảnh sát vẫn dùng cách đối thoại như với trẻ em theo bản năng.

Ôn Lệ vẫn đang trong trạng thái mơ màng, ngơ ngác trả lời: “Chưa, đang chuẩn bị đi.”

Cảnh sát gật đầu, chỉ dẫn từng bước một; “Trước tiên tôi phải nói rất xin lỗi vì đã làm ảnh hưởng đến thời gian ăn trưa của hai người, nhưng mà tôi cũng chưa được ăn đâu, hai người có biết tại sao tôi gọi hai người lại không?”

Ôn Lệ lắc đầu, rồi đột nhiên nhận ra chú cảnh sát sẽ không thấy mình lắc đầu, liền đưa tay lên giữ hai bên cái đầu cho nó lắc lư từ bên này sang bên kia và ngược lại.

"…" Cảnh sát bật cười tại chỗ, nhìn sang anh trai quay phim ở bên cạnh, "Mọi người đang xem chương trình nhìn nè, một trong hai con hồly tôi bắt được trông có vẻ ngốc ngốc. Quan hệ của hai người là gì? Là vợ chồng đúng không?"

Lúc này Tống Nghiên mới lên tiếng: "Đúng vậy."

Giọng nói trầm ấm của người đàn ông truyền ra từ đầu con hồly giả, cảnh sát ngẩn người nói: "Hai người là vợ chồng thật sao, tôi đúng là một trinh thám tài giỏi."

Ôn Lệ: "…"

Thế cuối cùng là cảnh sát đi tuần hay đang quay chương trình đấy.

Sau mấy câu nói hài hước, cuối cùng cảnh sát dùng giọng điệu chính trực ngay thẳng nhìn về bạn hồly lớn: "Được rồi bây giờ tôi muốn hỏi bạn hồly là chồng này một chút, chỗ anh bảo vợ anh ngồi cực kỳ nguy hiểm, không có dây an toàn mà anh dám để vợ mình ngồi, anh có lương tâm không hay có mưu đồ không tốt gì không, liệu đây có phải là vợ anh không?"

Tống Nghiên: "…"

Hóa ra là cảnh sát giao thông tuần tra thật.

Ôn Lệ nghĩ thầm không được rồi, phải nói giúp Tống Nghiên, không thể để mình anh cõng cái nồi này, vì vậy cô chủ động lên tiếng: "Tôi là vợ anh ấy, do tôi chủ động ngồi đằng sau, không liên quan gì đến anh ấy."

"Cô còn nói giúp chồng mình nữa, tình cảm hai người tốt nhỉ." Cảnh sát gật đầu, "Tốt lắm, loài động vật xảo quyệt như hồly mà vẫn có những chàng trai cô gái si tình như hai người tôi rất bội phục nhưng tôi còn muốn nói, chồng cô đeo cái đầu lớn cồng kềnh như thế để lái xe, cho dù tôi coi như anh đang ta đang đội tạm mũ bảo hiểm tạm thời thời thì vẫn rất dễ dàng gặp chuyện không may, hơn nữa chỗ đằng sau xe ba bánh không được để cho người ngồi, nhất là khi trên đường đang có nhiều xe tham gia giao

thông, nhỡ không may xảy ra tai nạn gì đó, thì cặp đôi si tình như hai người sẽ phải lên trời làm vợ chồng đấy biết không?"

Hóa ra là chuyện này.

Trước giờ Tống Nghiên và Ôn Lệ toàn di chuyển bằng xe ô tô, xe ba bánh đối với họ là thứ gì đó rất mới mẻ, nào có biết mấy cái đó, vì thế giờ họ như được khai thông.

Cảnh sát dùng cách thức hài hước này để bổ sung kiến thức về an toàn giao thông cho bọn họ, vừa hiệu quả lại không khiến họ phải mất mặt. Lúc này cả hai người nhận ra lỗi của mình lập tức cúi đầu nhận sai.

"Rất tốt, thái độ nhận sai của hai bạn hồly này rất tốt nhé." Cảnh sát vui mừng tấm tắc gật đầu, "Nhưng mà hồly chỉ là bộ đồdo hai người ngụy trang, thật ra hai người là người thật, cái này không lừa được tôi đâu cho nên bây giờ mong hai người tháo bộ đồngụy trang này xuống, hãy cởi cái đầu giả của hai người xuống để chúng tôi được nhìn thấy khuôn mặt thật sau lớp đầu hồly."

"…"

"…"

Hiển nhiên Tống Nghiên ngây ngẩn cả người, Ôn Lệ lập tức giơ hai tay giữ chặt cái đầu hồly của mình, lắc đầu thật mạnh.

"Sao vậy? Không tháo?"

Ôn Lệ là công dân ngoan ngoãn, không dám làm trái ý của cảnh sát, chỉ có thể nói: "Vẻ ngoài rất xấu nên sợ dọa anh cảnh sát."

"Thế không phải lo đâu." Cảnh sát vung bàn tay to mình lên, dáng vẻ như đang nói đến lý luận lớn nào đó, "Chỉ cần là người đồng ý chấp hành luật giao thông thì đều là người đẹp."

Ở bên này Tống Nghiên và Ôn Lệ cùng vị cảnh sát đây vẫn đang sáu mắt nhìn nhau, mà ở bên kia mấy nhân viên trên xe đã nhận được câu trả lời của đạo diễn.

Đây chỉ là sự trùng hợp, lúc đang quay hình gặp phải chương trình làm về nhắc nhở an toàn giao thông rất nổi tiếng của thành phố Dung Thành.

Chương trình này cực kỳ nổi tiếng ở đây bởi vì người dẫn dắt chương trình là một anh cảnh sát hài hước, thân thiện với nhân dân, cho nên độ hot tương đối cao.

Nhân viên lập tức xuống xe, kéo anh cảnh sát sang một bên nói chuyện.

Có mấy người dân thành phố đi ngang qua thấy chỗ này có khá nhiều người vây quanh, tò mò nhìn về bên này, vui mừng nói: "Ôi chao, cảnh sát Đường!"

"Cảnh sát Đường, cuối cùng tôi cũng gặp được anh!!"

"Cảnh sát Đường đến đây quay chương trình à, nhà chúng tôi ai cũng rất thích anh."

Ôn Lệ lặng lẽ nói chuyện cùng Tống Nghiên: "Thầy Tống, nhìn qua có vẻ vị cảnh sát này ở Dung Thành còn nổi tiếng hơn cả chúng ta."

Tống Nghiên ừm một tiếng.

Nhân viên chương trình và cảnh sát nói chuyện mất mấy phút, đột nhiên anh cảnh sát mở to mắt, hỏi lại theo bản năng: "Mọi người đang quay chương trình sao?"

Nhân viên vội vàng gật đầu: "Đúng đúng vậy, chúng tôi đang quay chương trình, hai người kia là khách mời của chúng tôi, ngày thường họ chưa đi xe ba bánh bao giờ, chúng tôi cũng vậy nên không biết chuyện này, thật sự xin lỗi vì đã gây phiền phức cho anh cảnh sát."

Cảnh sát nhìn về phía hai bạn hồ ly: "Nói như vậy hai bạn hồ ly này là hai ngôi sao."

Nhân viên: "Vâng, đúng vậy."

Anh cảnh sát ngạc nhiên, sau khi hiểu ra bắt đầu cười rộ lên.

"Tôi đã quay mấy trăm tập cho chương trình rồi, đây lần đầu tiên bắt được hai ngôi sao lớn trên đường." Ngay tức khắc anh cảnh sát hào hứng chạy đến, "Nào nào nào, hai bạn ngôi sao tháo đầu giả này xuống cho tôi xem được không, để xem cảnh sát như tôi có nhận ra hai người không."

Vốn chỉ có mấy người đi qua đến xem, vị cảnh sát này còn lớn tiếng hỏi lại, người qua đường đến xem càng ngày càng nhiều.

Đã thế người qua đường này còn gọi người qua đường kia, rủ nhau chạy ra xem.

"Cảnh sát Đường bắt người, bắt được hai ngôi sao, mau đến đây xem!"

Nhân viên đành chịu chết nhìn Tống Nghiên và Ôn Lệ: "Hai thầy cô, phiền hai người tháo cái đầu này xuống chút đi."

"…"

Nhân viên an ủi bọn họ: "Không tháo cũng vô dụng, đến lúc đó chương trình chúng ta và chương trình của anh cảnh sát đây được phát sóng kiểu gì mọi người đều biết cả thôi."

"…"

Ôn Lệ thở dài bất lực, bước vào giới này nhiều năm rồi, vì hiệu quả chương trình mà không ít lần tự hủy đi chính hình tượng bản thân nhưng mất mặt đến mức như này thì là lần đầu tiên.

Nhưng cô cẩn thận suy nghĩ lại, Tống Nghiên vào giới cũng đã được nhiều năm, ngay cả không tham gia các chương trình thực tế được bao

nhiêu, thế gánh nặng thần tượng của anh còn nặng nề hơn mình nhiều, bây giờ còn mất mặt hơn cô ấy chứ.

Có suy nghĩ đó xoa dịu, Ôn Lệ bắt đầu tháo cái đầu giả này xuống.

Cứ như vậy, trước tiên một con hồ ly lùn hơn trong hai con hồ ly màu trắng tháo cái đầu mình xuống trước mặt mọi người.

Mà sau khi hai người tháo xuống, hình tượng đáng yêu như trong phim hoạt hình kia lập tức giảm xuống hơn nửa, lộ ra khuôn mặt của hai con người.

Tuy là mặc hai bộ đồ to cồng kềnh này khiến mồ hôi chảy trên trán nhưng nó không ảnh hưởng đến hai khuôn mặt đẹp trai xinh gái đó.

Những người qua đường không biết bọn họ thì ngây người nhìn, thấy hai người đẹp thế chỉ biết sẽ là ngôi sao thật.

Vận may của cảnh sát Đường thật tốt, thật sự bắt được ngôi sao nè.

Đương nhiên có người nhận ra bọn họ là ai, mấy bạn nam trẻ tuổi đang đứng xem cùng nhau nói to: "Tống Nghiên và Ôn Lệ kìa!!!!!!"

Trong đám người, liên tục vang lên những tiếng thét chói tai của các thanh thiếu nữ. Vì trong đó có cả những người già và người trung niên không xem TV, không lướt mạng, không biết hai người là ai, nên lớp trẻ điên cuồng khoa chân múa tay giới thiệu họ là ai.

Cảnh sát Đường có kiến thức rộng rãi, lại đam mê lướt mạng, lập tức nhận ra hai người.

Anh ta lập tức quay đầu kích động nhìn vào máy quay đang quay chương trình của mình nói: "Các bạn khán giả nhìn xem, đây sẽ là tập lịch sử trong << Văn Hóa Giao Thông >>!!! Không ngờ chúng tôi đang quay lại gặp được Tống Nghiên và Ôn Lệ đến Dung Thành quay chương trình!!! Đây là hai ngôi sao lớn đấy!!! Nếu bạn khán giả nào không biết có thể lên baidu tra thông tin hoặc là chờ sau khi tập này được phát sóng tổ hậu kỳ sẽ

tóm tắt một đoạn thông tin chính xác về hai người họ để ở phía dưới màn hình."

"Cô Ôn, tôi nói này cô làm nghệ sĩ sao lại không thành thật vậy chứ." Cảnh sát nói chuyện với Ôn Lệ, "Cô còn nói cô rất xấu nên ngại bỏ đầu con hồ ly đó xuống, hai người mà xấu thì tôi thế nào đây?"

Ôn Lệ bị vây quanh nhìn, đủ các loại máy ảnh đang hướng vào mặt cô chụp hình, chỉ có thể đỏ mặt khen lại: "Cảnh sát nhân dân là đẹp nhất."

Anh cảnh sát lại cười rộ lên.

Trải qua khoảng thời gian ồn ào xíu xiu, cảnh sát nhận ra đây là duyên phận, nhắc nhở ekip chương trình bọn họ mấy câu rồi để bọn họ đi, còn tiện thể giải tán đám đông quần chúng đang vây xem giúp bọn họ.

"Được rồi được rồi, mọi người về nhà ăn cơm đi, người ta là ngôi sao còn phải quay hình nữa, đừng để du khách đến Dung Thành cảm thấy người Dung Thành chúng ta đến cả cơm cũng không cho ăn."

Trước khi đi, cảnh sát bông đùa vài câu với Tống Nghiên: "Lần sau dù có ghi hình cũng không thể để cô vợ xinh đẹp của mình ngồi ở chỗ nguy hiểm vậy nhé."

Biểu cảm Tống Nghiên phức tạp, nhíu lông mày, khuôn mặt đẹp trai của người nào đó nhìn có hơi buồn cười.

Anh trả lời: "Đã nhớ rõ."

"Ừm, đã là đàn ông thì nhất định phải đối xử tốt với vợ. Đàn ông Dung Thành chúng tôi bị véo lỗ tai không phải vì sợ vợ, mà vì tôn trọng vợ, yêu vợ, về điểm này ấy mọi người nên học tập đàn ông Dung Thành chúng tôi."

Đến cuối cùng vẫn còn thổi phồng đàn ông chỗ mình nữa.

Vì chuyện liên quan đến xe ba bánh, chương trình không dám lại để bọn họ ngồi xe đó nữa, nên đưa hai người nghệ sĩ lên xe.

Sau khi lên xe, Ôn Lệ vẫn chưa thể hoàn hồn sau sự việc bị cảnh sát tuần tra bắt gặp đúng lúc mình ngồi đằng sau xe ba bánh, hai tay ôm trán, thở dài thườn thượt.

Vẻ mặt của Tống Nghiên không khác cô là mấy, ngồi ghế dựa vào cửa sổ, day day huyệt Thái Dương để điều tiết cảm xúc.

"Cô Ôn, nghĩ thoáng một chút." Nhân viên làm việc an ủi cô, "Đợi đến khi chương trình giao thông của cảnh sát này phát sóng thì cô và thầy Tống sẽ lại càng nổi tiếng, độ nhận diện ở Dung Thành còn tăng lên ấy chứ, nghĩ như thế thì đây có khi là chuyện tốt."

"Cái đó còn phải dựa vào nó là mặt tích cực hay tiêu cực nữa." Ôn Lệ không còn gì để luyến tiếc, "Tôi sẽ không bao giờ đến Dung Thành nữa"

"…Vậy thì cô cứ nghĩ chuyện này có thể tiết kiệm tiền để mua hotsearch, có phải rất tốt không?"

Ôn Lệ lập tức khinh thường: "Mấy người sẽ đưa cho tôi số tiền mấy người tiết kiệm được từ việc mua hotsearch à?" Sau đó cô hơi ngừng lại, giọng điệu bắt đầu hoảng hốt, "Không phải nó lên hotsearch ngồi rồi chứ?"

"Hả, chắc không nhanh vậy đâu."

Trong lòng Ôn Lệ nói chưa chắc, vừa này có nhiều người đứng xung quanh xem như thế, không biết chụp được bao nhiêu cái ảnh nữa.

"Mau mau cho tôi mượn điện thoại lên mạng xem một chút."

Cô lấy điện thoại từ tay nhân viên, hotsearch Weibo vẫn chưa lên, muốn lên được hotsearch phải cần thêm thời gian, không nhanh như vậy được.

Vừa thở phào một hơi nhẹ nhõm, cô lại lên mạng vào diễn đàn của các cư dân mạng.

Quả thực diễn đàn này không khác gì nơi để nói chuyện bàn tán của các nghệ sĩ trong giới giải trí, đủ các thể loại dưa và bánh, bất kể thật hay giả, dù là mới hay cũ từ lâu đều được đăng ở trong này.

Cô tìm theo tên Thế Gian Có Người, quả nhiên đã có mấy bài viết liên quan đến.

[Ảnh leak của Thế Gian, đang đi trên đường ở Dung Thành thì bất ngờ gặp được Nghiêm Chuẩn và Tề Tư Hàm, hai người này đứng chung một chỗ đẹp ghê.]

[Ảnh leak của Thế Gian Có Người, Khâu Hoằng và Trần Tử Đồng trong Đại Cổ]

[Leak từ Thế Gian Có Người, đảm bảo dưa thật, drama cực kỳ kịch tính, có tin hay không]

Không hiểu sao xem bài post cuối này kiểu gì vẫn có cảm giác đang nói mình, ngón tay Ôn Lệ run run, cắn răng nhấn vào xem.

0L: [Không phải bạn bè không phải người hiểu rõ mọi chuyện, buổi sáng hôm nay chủ nhà dạo trên diễn đàn có người nói vô tình gặp được Tống Nghiên đang quay chương trình ở Cựu Thế Kỷ, biết bọn họ hôm nay đến Dung Thành ghi hình, đáng tiếc sáng nay phải đi làm đúng giờ nên không đi được kết quả đến buổi trưa thì gặp được. Không biết Thế Gian bày trò chơi gì mà Tống Nghiên và Ôn Lệ lái xe ba bánh vi phạm luật giao thông rồi bị cảnh sát bắt]

3L: [?????]

5L: [Chủ nhà, rốt cuộc thím là fan, anti, hay là người qua đường thật thế? Thím đang nói đùa thôi nhỉ?]

18L: [Thề luôn, quá mức vớ vẩn nên khiến cho tui không phân biệt rõ cuối cùng đang nói đùa hay là sự thật nữa]

…

237L: [Lầu trên đừng cười nhạo chủ nhà vội, có khi chủ nhà định viết xe ô tô hạng sang nhưng mà lại không cẩn thận đánh nhầm chữ thành xe ba bánh]

Trong thời gian ngắn bài đăng có rất nhiêu bình luận trả lời chồng chất lên nhau, cuối cùng chủ nhà lại xuất hiện.

[Không phải viết sai, là xe ba bánh thật đấy. Tống Nghiên lái xe, Ôn Lệ ngồi đằng sau, hai người mặc bộ đồ búp bê hồ ly lái xe ba bánh đi trên đường bị một cảnh sát giao thông rất có tiếng ở chỗ chúng tôi bắt được]

255L: […Chủ nhà, nếu thím là fan thì nhanh chóng liên hệ với đại fan giúp thím trả phí đi đăng ký khám ở khoa tâm lý nào đó xem thế nào, còn nếu là antifan thì tôi khuyên thím nên mau đi tìm cái lớp nào đó học lại đi, tin bịa đặt này cmn quá vớ vẩn rồi]

325L: [Fan CP Muối không nhận, hủy bỏ tư cách fan]

355L: [Antifan đến đây, không nhận, mở tư cách antifan]

Chủ nhà tuyệt vọng điên cuồng phẫn nộ: [Tôi không bịa đặt!!!!!]

Sau đó đăng một bức ảnh lên.

Đây là dưa mà đến cả fan lẫn antifan không biết nên bắt đầu cười từ chỗ nào nữa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Phải mất thời gian để leo lên hotsearch, cho nên giờ quần chúng hóng drama cũng không tin.

Chương 40

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Chỉ cần không phải người mù là có thể nhìn ra được người đang bị vây quanh bởi một đống người trong bức ảnh là ai, Tống Nghiên và Ôn Lệ mặc hai bộ đồ búp bê một lớn một nhỏ, đang ôm cái đầu hổ ly, đứng trước mặt hai người là anh cảnh sát mặc bộ đồng phục màu lam, hai anh trai quay phim nhìn nhau với gương mặt thăm dò, hai cái ống kính của hai máy quay cũng đối mặt với nhau, nó không chỉ cùng loại mà được sản xuất ra cùng một nơi, của cùng một thương hiệu.

356L: [Hình ảnh]

357L: [Tôi sẽ không bị người của phòng quan hệ tìm đến tận cửa chứ?]

358L: [Không được, hơi sợ, trình viết đơn của tôi không tốt lắm]

….

Antifan đồng thời câm miệng.

400L: [Ha ha ha ha ha ha ha cười chết antifan cứ tưởng đó là tin đồn do bên kia bịa đặt để tìm cảm giác tồn tại, nào ngờ đâu nó là thật]

455L: [Chủ thớt chậm rồi, các tài khoản blogger đang dọn đường cho leo lên bảng hotsearch]

505L: [Ha ha ha ha ha ha khi cuộc đời bạn sống quá lâu thì quả thực cái gì cũng có thể nhìn thấy, được thấy hai nghệ sĩ hàng đầu xuất hiện trong mấy tin tức xã hội kiểu ngớ ngẩn này]

625L: [Xin lỗi chủ thớt, tôi là fan người qua đường của Tống Nghiên, vẫn luôn thích hình tượng hờ hững lạnh nhạt cao sang như quý công tử của anh ấy, lúc này tâm trạng đang hơi phức tạp, khó mà tiếp nhận được hình tượng con người mới này của anh ấy……]

701L: [Tâm trạng phức tạp y như lầu trên, tôi không thích tính cách của Ôn Lệ lắm nhưng tôi ngấm được khuôn mặt cao quý và quyến rũ của cô ấy a a a a a, tại sao lại có khuôn mặt ngốc nghếch kia cơ chứ! Mịa!]

Đa số những lời bình luận ở dưới bài đăng là của người qua đường, còn lại chủ yếu là những fan tập hợp từ bên Weibo.

Ôn Lệ đang cầm điện thoại nhưng không muốn xem nữa.

Vì có chuyện xảy ra giữa chừng nên dù bọn họ được ngồi xe đi thì vẫn là đôi đến địa điểm muộn nhất trong bốn đôi.

Sau khi đến khách sạn đoàn tụ cùng mọi người, Tề Tư Hàm chạy đến hỏi: "Cô Ôn, sao hai người đi xe mà vẫn đến muộn hơn cả em và Nghiêm Chuẩn giúp nhau đẩy xe mua sắm đi bộ đến thế?"

Ôn Lệ trả lời khó nhọc: "Chuyện này hơi rắc rối, dùng một hai câu không thể giải thích rõ ràng được."

Nhưng mà coi như trong cái rủi có cái may, rõ ràng chuyện xảy ra ngoài ý muốn lần này là do kế hoạch của tổ chương trình cho nên bọn họ không nỡ để hai người phải ăn cơm hộp như quy định trước đó, sau khi nhận được sự đồng ý của đạo diễn, hai người được ăn một bữa cơm trưa thịnh soạn.

Ngoài ra ba đôi khách quý còn lại vì không mang theo điện thoại nên hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, mà đôi nào đấy trong lúc ăn vô cùng im lặng, không khí xung quanh bốn phía nặng nề đè ép.

Chương trình sắp xếp buổi tối mọi người ở trong phòng khách sạn livestream để làm công ích, buổi chiều không ghi hình, hành trình của mọi người tự do, có thể lựa chọn ở khách sạn nghỉ ngơi hoặc ra ngoài đi chơi ngắm cảnh.

Ôn Lệ không hề nghĩ ngợi, dứt khoát chọn cái trước.

Giờ chỉ cần cô đi ra ngoài rồi xuất hiện dưới ánh mặt trời thôi là đã nổi da gà khắp người.

Trước đó trong phòng khách sạn cũng được lắp đặt thiết bị thu âm và máy quay nhưng mà các mọi người có thể lựa chọn tắt đi như mọi khi, đương nhiên Ôn Lệ làm theo lẽ thường, không cho chương trình chút cơ hội nhỏ nhoi nào để nghe lén cô và Tống Nghiên nói chuyện riêng, vừa mới vào phòng đã tắt hết toàn bộ.

Đi dạo bên ngoài trời nắng suốt cả buổi sáng, còn mặc thêm bộ trang phục vừa nặng vừa dày như thế, Ôn Lệ ngồi trong phòng hưởng thụ gió mát từ điều hòa, sau khi bình tĩnh lại mới cẩn thận cầm điện thoại lên vào Weibo xem.

Mấy cái hotsearch chói lọi đằng trước dính đến cô tất.

Ekip chương trình hành động rất nhanh, sau khi một số thông tin bị rò rỉ ra ngoài, không bao lâu sau đã dùng nick Weibo chính để đăng bài thông báo rồi giải thích và xin lỗi trên Weibo, nói về chuyện trong quá trình ghi hình bị cảnh sát bắt, vì những sai lầm và sự sơ ý của kế hoạch, nó hoàn toàn nằm ngoài dự tính, đồng thời tỏ vẻ nhất định lần sau sẽ chú ý hơn.

Tuy rằng thái độ nhận lỗi tốt và rất chân thành nhưng vẫn có người cảm thấy lần này chương trình phạm lỗi khá lớn, phá hoại trật tự công cộng thì không đến mức nhưng làm chậm trễ công việc của nhân viên nhà nước đang thi hành thì đúng là sự thật.

Đúng vậy, dư luận luôn có hai mặt.

Mấy loại kiểu [Ừ thì ekip chương trình không biết xe ba bánh đi trên đường lớn thì không được để người ngồi trên đó nhưng chẳng nhẽ Tống Nghiên và Ôn Lệ không biết chuyện đó? Hàng năm kiếm được bao nhiêu tiền mà không biết chút kiến thức cơ bản đó? Đúng là chả cần có gì vẫn làm được nghệ sĩ như thường, cười chết mất thôi], [Nói gì thì nói hai người đều tốt nghiệp bằng cấp chính quy nhỉ, kể cả học trường trung học phổ thông hay học trường nghệ thuật biểu diễn thì vẫn phải học văn hóa cơ

mà, đấy còn chưa kể Tống Nghiên cầm được bằng thạc sĩ nhé, không lẽ hai người đi mua bằng?]. Mấy câu như vậy không thiếu.

Những người lựa chọn làm nghệ sĩ, họ luôn đứng dưới ánh đèn rạng rỡ nên chỉ cần một cơn gió thổi ngang qua khiến ngọn cỏ lay động cũng sẽ trở thành bia ngắm của những người tự xưng là 'Người của chính nghĩa', đương nhiên một mình họ không thể giải quyết mà đây là lúc cần đến bộ phận quan hệ xã hội.

Một lúc sau, chương trình giao thông cũng dùng nick chính thông báo trên Weibo.

"Dù không phải trả phí cho việc lên hình nhưng có thể cùng @Thế Gian Có Người hợp tác, nó như trong giấc mơ vậy đó!!! Cảnh sát Đường cho rằng đó đúng là 'việc tai nạn ngoài ý muốn' tuyệt vời, mời mọi người tối nay vào lúc 19:30 bật kênh giao thông đài Dung Thành, có sự tham gia của hai diễn viên tạm thời 'Vợ chồng Muối' đóng vai như 'Tài liệu dạy mẫu', hơn nữa còn không cần thù lao đóng, @Tống Nghiên và @Ôn Lệ Litchi hợp tác với cảnh sát Đường tới chỉ mọi người một số kiến thức giao thông!! Hy vọng tất cả mọi người có thể nhớ luật khi tham gia giao thông, đi đường an toàn ~~[yêu mọi người~~]"

Sau đó đăng thêm mấy bức ảnh để tuyên truyền.

Bài Weibo này vừa được đăng, mấy người lấy cớ nhằm ụp nồi lên mấy người nghệ sĩ không nói được gì nữa.

Đến bản thân nhân viên nhà nước còn không cảm thấy phiền lòng thì thôi, thậm chí còn cho rằng nhờ hai ngôi sao lớn sẽ khiến nhiều người chú ý đến việc chấp hành an toàn giao thông hơn.

Vậy nên mấy 'anh hùng chính nghĩa' phải ngậm hết miệng lại.

Lẽ ra chuyện đến đây coi như đã được giải quyết tốt đẹp, nhưng hotsearch thì vẫn lên đầu.

Trong đó có một cái là #Chưa bao giờ tôi thấy chịu đựng và chờ đợi thời gian khó khăn đến vậy#

Bấm vào đó, một tài khoản Weibo không có chứng thực đăng.

[#Chưa bao giờ tôi thấy chịu đựng và chờ đợi thời gian khó khăn đến vậy# Cho nên mới nói chẳng có gì là vô lý khi rất nhiều ghét việc bị leak ảnh hay thông tin ra ngoài, khi mà bạn đang rất thích và cực kỳ mong chờ thì mịa nó phim vẫn đang trong giai đoạn khó sinh aaaa, giờ tôi và em gái mình hệt như hai người đàn ông đang ở ngoài phòng sinh đợi vợ mình sinh em bé ở trong mổ [mỉm cười]]

Ôn Lệ thề cô không mong chờ đến tối chút nào, rời khỏi hotsearch với tâm trạng phức tạp.

Thôi dù có khó khăn đến đâu cũng chỉ có mấy tiếng thôi mà, cái gì đến thì vẫn phải đến.

Vừa nãy Tống Nghiên nhận được điện thoại của người đại diện nên đi sang phòng bên cạnh nghe, từ nãy đến giờ vẫn chưa đi ra.

Ôn Lệ bò xuống giường, rón ra rón rén đi tới nghe lén.

Lỗ tai dán sát vào cửa nghe loáng thoáng được tiếng của Tống Nghiên.

Đầu tiên anh rất bất lực nói: "Em làm gì có hình tượng mà sụp đổ?"

Tiếp là giọng nói nghe có vẻ khá ngạc nhiên: "Lạnh lùng? Em xây dựng hình tượng đó từ khi nào?"

Ôn Lệ nghĩ thầm anh không cần phải xây, vốn bản thân anh đã thế rồi, việc gì phải nói đến xây hay không xây.

Cuối cùng là mấy tiếng cười đứt quãng.

"Đáng yêu? Fan nói?"

“Chắc bị Ôn Lệ ảnh hưởng, cô ấy lây bệnh đáng yêu của mình sang cho em.”

Ở ngoài cửa, Ôn Lệ ngốc luôn.

Đợi Tống Nghiên nói chuyện điện thoại xong, lúc anh đi ra từ phòng bên cạnh đúng lúc nhìn thấy Ôn Lệ đang cuống quít chạy trốn.

Cô bay một phát nhảy thẳng lên giường, nhanh nhẹn kéo chăn lên chùm người mình kín mít, sau đó giả vờ giả vịt phát ra mấy tiếng ngáy giả đến không thể giả hơn.

Ở chung đã lâu, anh bị lây một số tính cách khá đặc biệt của cô, nhưng kiểu đặc biệt đến mức chẳng khác nào những cô gái trẻ tuổi trẻ con thì anh không học được.

Ví dụ như khi xấu hổ cô chỉ biết đi trốn chứ không bao giờ dám đối mặt ấy, một người đàn ông chính trực như Tống Nghiên không thể học được.

—

Livestream buổi tối vẫn diễn ra vào đúng tám giờ, sau khi xác nhận các vị trí ánh sáng ổn định và tốt, nhân viên bắt đầu mở phòng.

Mỗi lần phát trực tiếp sẽ có rất nhiều bình luận trôi dày đặc trên màn hình trước mặt, mọi người không còn bị dọa sợ nữa vì đã trải qua mấy lần và đã có kinh nghiệm hơn trong việc này.

Hôm nay mấy bình luận trôi mở đầu khi bắt đầu livestream không giống mấy câu thường thấy như [Đến đây], [Tam Lực Mỹ Nhân em đến đây], hôm nay trên sóng comment mọi người bình luận giống nhau hết.

[Đi xem chương trình giao thông đi]

Chương trình giao thông phát sóng lúc bảy rưỡi, chương trình của bọn họ là những số đặc biệt nên rất ngắn nên chỉ có hai mươi phút, kênh giao

thông của đài vệ tinh địa phương nên những người ở tỉnh ngoài không xem được, suy nghĩ vì muốn để mọi người kể cả người ở tỉnh ngoài có thể xem được, mỗi tập phát sóng của bọn họ được chiếu đồng thời ở trên kênh đài truyền hình và nền tảng internet, bây giờ đã phát sóng xong từ lâu rồi.

Nhân viên Thế Gian tìm được trang web chiếu video, mở tập mới nhất do chương trình vừa mới tải lên còn đang rất nóng hổi và hot.

Ôn Lệ không biết tại sao khán giả cứ thích xem hai người reaction chính bọn họ nữa.

Sau bài học của đợt reaction lần trước, Ôn Lệ biết sẽ rất xấu hổ nên hôm nay đã chuẩn bị tâm lý vững vàng.

Chương trình giao thông chiếu hai mươi phút, sóng comment vừa được mở đã có nhiều bình luận chật kín màn hình.

"Mới ● Trấn Trạm Bảo ●"

"Toàn bộ hành trình năng lượng cao"

"Kinh/điển/mãi/lưu/truyền"

"Chào mừng mọi người đến xem << Ghi chép quá trình vợ chồng hồly trải qua nguy hiểm >>"

Ôn Lệ ngồi bên cạnh để ý sóng comment vội vàng cảm ơn những người tặng quà: "Cảm ơn [Chúc mừng vợ chồng Muối đạt được danh hiệu pháp chế già* tặng năm mươi cái tàu biển xa hoa], này ai là pháp chế già? Mau đi đổi ID của cậu ngay cho tôi."

(*) Từ gốc là (法制咖) đề cập đến những người nổi tiếng đã được báo cáo hoặc đưa vào bản tin vì họ đã vi phạm luật và quy định nào đó.

"Cảm ơn [Ok, pháp chế già]……tôi tuyên bố bạn đã bị hủy tư cách fan."

Video đang chiếu đến đoạn cảnh sát ngăn hai con hồly đi xe ba bánh lại, một hồly ba một hồly mẹ đứng xếp hàng theo hàng ngang, con hồly mẹ còn dịch sát vào người hồly ba cọ cọ.

[Vợ chồng hồly rất đáng yêu ha ha ha ha ha ha ha]

[Tam Lực: Chồng ơi em sợ qwq]

[Cô vợ nhỏ của tổng tài hồly bá đạo]

Trong video cảnh sát đang hỏi Tống Nghiên đây có phải vợ anh không, Ôn Lệ nhảy ra nói "Tôi là vợ anh ấy", theo như những gì Ôn Lệ đang nói cô không muốn cảnh sát đổ hết mọi lỗi và trách nhiệm lên người Tống Nghiên, biểu hiện của đồng đội tốt đích thực.

Nhưng còn cả khán giả đang xem.

[Chết tiệt, vậy mà tôi cũng ăn đường được luôn ớ mọi người, có phải đầu óc tôi có vấn đềkhông]

[Không chỉ mỗi vị phía trước đâu ạ, em đang chuẩn bị đăng ký đến bệnh viện khám]

[Phát đường trong chương trình giao thông, đúng là chị Ôn Tam Lực]

[Thế Gian Có Người: Cho nên tình yêu sẽ biến mất đúng không?]

"Cảm ơn [Mong ekip chương trình Thế Gian Có Người nghĩ lại xem tại sao chương trình của mình còn không ngọt bằng một chương trình an toàn giao thông] đã tặng mười lăm cái tàu biển xa hoa." Ôn Lệ ngẩng đầu nhìn mấy nhân viên, "Mời nghĩ lại xem."

Nhân viên: "?"

Làm phiền trước tiên cô nghĩ lại chính mình đi, ok?

Phần sau của video là đoạn nhân viên chương trình đến cứu bọn cô, sau mấy câu trao đổi thì vẻ mặt anh cảnh sát đầy tò mò yêu cầu hai con hồly

tháo cái đầu kia xuống.

Ôn Lệ nói "Vẻ ngoài rất xấu", sóng comment liên tục trôi qua những câu [Thử nghe mấy lời này xem, xem có phải đang nói tiếng người không?], [Chị sống được đến ngày hôm nay là vì đã nhận được tất cả sự nhân từ của loài người], cuối cùng không còn cách nào khác, bọn họ chỉ có thể tháo cái đầu đó xuống.

Dùng mắt thường có thể thấy cô đang rất xấu hổ, Ôn Lệ không nhịn được đưa móng vuốt lớn đầy lông xù xù lên chắn trước mặt.

Xung quanh hét ầm cả lên.

"Cảnh sát Đường bắt được hai ngôi sao!!!!"

"Cứu mạng"

"Thế/Giới/Danh/Họa"

[Trên phần phụ đề còn cố ý ghi hai diễn viên nổi tiếng này là thầy Tống và vợ anh Ôn Lệ, ở dưới còn lấy lại mấy thông tin tra được ở trên baidu ha ha ha ha ha ha ha ha]

Tất cả bình luận trôi trong lúc đang phát trực tiếp đều thả [Ha ha ha ha], spam đủ loại quà khác nhau, cuối cùng sau khi xem xong hai mươi phút này, Ôn Lệ cắn môi nhìn chằm chằm vào máy quay trước mặt: "Xem xong rồi, vừa lòng chưa?"

[Vừa lòng vừa lòng]

[Mong chờ biểu hiện lần sau của chị]

[Di dân không? Hay bọn em góp tiền cho chị nhé?]

"Di cái gì mà di." Ôn Lệ căng da đầu nói, mang theo ý đồ chuyển sự chú ý của mọi người sang cho Tống Nghiên, "Người như thầy Tống đây còn chưa nói muốn đi di dân nữa là, hôm nay hình tượng của anh ấy hoàn toàn tiêu rồi, dù sao tôi cũng vậy thôi, bất chấp tất cả đi."

[? Cô gái, cô đang kiêu ngạo gì thế?]

[Chị bất chấp tất cả nhưng người mất mặt là fan]

[Bạn cùng phòng của tôi biết tôi là fan của Ôn Lệ, buổi chiều hôm nay cứ cười tôi suốt xong còn nói thần tượng của mày đi xe ba bánh bị cảnh sát bắt, đang muốn thoát fan thôi lại nghĩ quay đầu lại]

Tống Nghiên bị cue, ngước mí mắt lên nhìn cô, ngữ khí lạnh nhạt: "Hình tượng chúng ta bị sụp đổ, trách ai?"

[Mỹ Nhân anh còn biết hình tượng của mình toang rồi ha ha ha ha ha ha ha ha]

[Hễ là người bình thường dù lạnh lùng hay kiêu ngạo đến đâu đi nữa thì chỉ cần tham gia chương trình thực tế sẽ bị sụp đổ hình tượng cả thôi, Tống Nghiên anh ra mắt mười năm rồi mà không hiểu chuyện ấy ạ!!!]

[Ánh trăng sáng trong giới sa vào pháp luật trở thành pháp chế già, nguyên nhân trong đó khiến người khác phải tan nát cõi lòng]

Bỗng nhiên Ôn Lệ nhỏ giọng tự trách: "Là lỗi của tôi, toi không nên đề nghị mặc bộ đồ công kênh đó" sau cô nghĩ đến chuyện gì đó, lớn tiếng cãi lại, "Nếu không phải do vận may của anh kém rút dính xe ba bánh thì tôi cũng sẽ không đề nghị mặc bồ đồ ấy, cho nên đầu sỏ gây tội vẫn là anh."

Tống Nghiên ung dung hỏi lại: "Tức là em muốn ngồi xe đẩy mua sắm?"

Tống Nghiên và Ôn Lệ cãi nhau, gia đình các fan và fan CP ở trong sóng comment thi nhau nói.

[Hai đứa trẻ con cãi nhau]

[Tức v~, đang cãi nhau chuyện gì đấy ông đây nghe không hiểu tứccccc]

[@Thế Gian Có Người, yêu cầu mấy người ngay trong tối nay đừng ngủ nữa hoàn thành phần hậu kỳ xong phát sóng luôn ngay mai đi, được không]

Nhân viên lập tức lên tiếng nhắc nhở: "Cô Ôn, chương trình vẫn chưa phát sóng đừng để lộ mấy thông tin khác."

Ôn Lệ im lặng, đành phải đổi cách khác để ám chỉ với các fan đang xem: "Đợi chương trình chiếu rồi mọi người sẽ biết, một cây làm chẳng nên non, đúng tôi là người đưa ra ý kiến nhưng thầy Tống không thoát được việc có liên quan đâu, dù sao tôi có khả năng chịu đựng rất tốt, đến lúc đó để xem một mình thầy Tống của mọi người xấu hổ trên hotsearch thế nào."

Nói xong cô còn bĩu môi, trưng ra khuôn mặt như thiếu đòn nghểnh cằm lên cao.

Tống Nghiên nghe xong những lời này, cắn chặt răng, vừa tức giận vừa bu ồn cười, giơ tay véo véo mặt cô: "Đứng nhìn một mình anh xấu hổ? Em phải vợ anh không?"

[??? Mấy chị em ơi, tui đang nằm mơ hả]

[Ây lúc nào hai người định phát đường có thể thông báo trước một tiếng để người ta chuẩn bị được không, vừa nãy tim em suýt ngừng đập nè]

[Ối giời ơi véo mặt!!!!!!]

[Đừng véo mặt hay gì nữa cho hai miệng chạm vào nhau luôn đi, chẳng lẽ làm người trưởng thành rồi mà chỉ có thể duy trì tình trạng này ư]

Bây giờ vẫn đang livestream, bình thường khi riêng tư xoa nắn các kiểu còn chưa tính, Ôn Lệ ôm chỗ bị véo ở trên mặt muốn mắng anh nhưng ngại vì có mấy trăm nghìn ánh mắt đang theo dõi bọn họ, những lời đến bên miệng lại không nói ra.

Tim cô đập hơi nhanh, quyết không để ý Tống Nghiên nữa mà ra vẻ bình tĩnh chuyển ánh mắt sang khu bình luận phát trực tiếp, chuẩn bị nói cảm ơn những bạn đã tặng quà: "Cảm ơn [Hôn một cái ông đây xem, ông sẽ tặng năm trăm cái tàu ng ầm' tặng 20 cái tàu ng ầm…..đang nằm mơ à."

Dù cô nói mấy lời không phù hợp với hình tượng đó nhưng các fan trong sóng comment không thèm so đo với cô.

[Mọi người trong nhà đừng ép buộc hay cưỡng ép chị ấy nữa, chúng ta ra đẩy hotsearch để nhân dân cả nước nhìn thấy Muối của chúng ta có tiếp xúc thân mật!!]

[Để cho nhân dân cả nước thấy cô gái Tam Lực vừa mới xấu hổ!]

[Tặng cô ấy hotsearch mất mặt xấu hổ!]

[Mỹ Nhân yên tâm, trước nay bọn em xử lý mọi việc rất công bằng, sẽ không có chuyện để một mình anh chịu bẽ mặt đâu]

Tống Nghiên: "……."

Ôn Lệ: "?"

———-

Chương 41

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Không bao lâu, hastag #Muối Viên véo mặt# đang bò dần vào bảng hotsearch đêm nay.

Bình thường mấy đề tài do phòng làm việc mua hotsearch đều khá nhàm chán vô vị, đa số là kiểu khen này khen nọ, phần lớn chỉ có các fan vào đó vui chơi ăn mừng, nhiều nhất sẽ bò đến được đến mấy vị trí thứ bảy thứ tám gì đấy, đấy còn phải trong điều kiện đảm bảo chắc rằng nó sẽ không dễ dàng bị người khác mượn để bôi đen thì mới cho nó ló mặt ra ngoài, bây giờ cô lại lên top tìm kiếm nhiều nhất, không nghi ngờ gì với hy vọng hỏi người đại diện rằng mọi người mua hotsearch cho em hả, sau đó người đại diện sẽ vô tình nói cho cô biết, không phải.

Hotsearch đó nhảy lên nhanh như khỉ leo cây vậy đấy, các blogger lớn chia sẻ và đăng bài để hoàn thành KPI mỗi tháng, miễn là tâm trạng của bên đối thủ tốt không lên bài bôi đen để cắn ngược lại thì không đến mấy tiếng sau đề tài có thể leo lên trước vị trí thứ ba.

"Lên? Lên thật?"

Ôn Lệ dùng khuôn mặt mờ mịt nhìn mấy nhân viên đang ở ngoài mát quay.

"Lên rồi."

Ôn Lệ nhìn về phía màn hình, bình luận trên sóng comment trôi qua một loạt [Ha ha ha ha], còn thêm mấy kiểu kiêu ngạo tỏ vẻ [Biết sự lợi hại của chúng tôi chưa]

Cô chỉ có thể không cảm xúc vỗ vỗ tay cho các fan: "Lợi hại lợi hại, giúp tôi tiết kiệm tiền mua hotsearch, cảm ơn các vị."

Tống Nghiên không nghĩ sẽ lên hotsearch nhanh như vậy, bình thường anh không hiểu cũng thành thạo mấy việc ứng phó với comment trong lúc phát trực tiếp, không biết tung hứng những thứ thú vị hay câu nói gây cười tốt như Ôn Lệ, đa số thời gian anh chỉ ngồi cạnh nghe cô nói.

Mới vừa nghe nhân viên nói lên hotsearch, tay anh để trên môi, một bàn tay khác vừa mới chạm vào mặt cô nắm nhẹ buông thõng ở bên người, dáng vẻ hiện giờ không khác gì một cán bộ lâu năm không hiểu mấy cái số liệu tìm kiếm nóng hotsearch trên Weibo trông như thế nào, bu ồn cười hỏi một câu: "Véo mặt cũng có thể lên?"

Các fan CP dám dỗi Ôn Lệ vì bình thường Ôn Lệ cũng sẽ dỗi lại các fan, xem như cách thức trao đổi đặc biệt giữa cô và fan, nhưng đối với kiểu người không kiếm sống bằng fan như Tống Nghiên, một lòng một dạ chuyên tâm làm diễn viên, là người dùng tác phẩm để nói chuyện, bình thường fan sẽ chỉ hay nói mấy câu như [Anh Mỹ Nhân], [Xin anh đăng bức hình selfie đi mà, xin anh đấy]

Nhưng hôm nay bọn họ xử lý mọi việc rất công bằng, không để ai có cảm giác bị bất công.

[Véo mặt có gì khó đâu mà không lên được, thế nên anh có thể nắm chắc điểm mấu chốt ở đây, cái cốt lõi không chỉ là véo mặt không]

[Tống Nghiên, nếu anh là đàn ông thì mạnh dạn nhào lên hôn luôn đi cho em]

[Ha ha tại sao véo mặt cũng có thể lên hotsearch Weibo, anh Tống à trong lòng anh không biết thật hay sao?]

[Hotsearch #Muối Viên hôn# đã chuẩn bị xong giúp anh r ồi đây, nếu anh không hôn thì không phải đàn ông]

L ần đ ầu tiên Tống Nghiên thấy fan dỗi mình như vậy, thấy nó khá thú vị, nhướn mày nhìn Ôn Lệ.

Ôn Lệ nhận được ánh mắt của Tống Nghiên, kiềm chế trái tim đang đập thình thịch trong ngực và cả độ ấm nóng đang lan tràn khắp cơ thể, vội vàng nhìn lướt qua không phản ứng trả lời mấy bình luận trêu chọc trong sóng comment nữa, cuối cùng cố chịu nói đợt công ích lần này đã kết thúc, hoàn thành nhiệm vụ livestream ngày hôm nay.

Tuy các fan thất vọng nhưng đã đoán được trước.

Nếu không thì làm gì có chuyện mọi người đẩy hotsearch chỉ vì một cái véo mặt.

Livestream kết thúc, trong phòng loạn thật sự, các nhân viên đi qua đi lại thu dọn các thiết bị, trong phòng có đủ âm thanh lớn nhỏ hòa vào nhau, có người đang thảo luận với đồng nghiệp thu dọn xong sẽ đi đến chỗ nào gần đây ăn khuya, Tống Nghiên ngồi ở bên nghiêm túc nghe biên tập nói kế hoạch ghi hình ngày mai, Ôn Lệ nằm liệt trên sô pha nghịch điện thoại.

TềTư Hàm gửi tin nhắn WeChat đến.

TềTư Hàm: "Em nhìn thấy hotsearch rồi [cười khóc]"

TềTư Hàm: "Bảo sao nhà chị đi xe ba bánh mà còn đi chậm hơn cả xe đẩy mua sắm của bọn em."

Ôn Lệ chẹp miệng, rất xấu hổ đành phải gửi nhãn dán biểu cảm đang vò cái đầu lại.

TềTư Hàm nhận ra sự xấu hổ của cô qua cái meme này, an ủi cô: "Hình ảnh em và anh Nghiêm Chuẩn hôm nay giúp nhau đẩy xe mua sắm đi trên đường cũng bị chụp lại rồi leak ra ngoài, nhìn dọa người lắm [che mặt cười khóc]"

Chiều nay Ôn Lệ đã thấy hotsearch này.

#Tranh TềNghiêm Đấu, vợ chồng thực tập khổ nhất#, trong hình Nghiêm Chuẩn và TềTư Hàm vì không ai muốn ngồi vào cái xe đẩy mua sắm đó nên hai người cùng nhau đẩy xe mua sắm đi bộ trên đường cái.

Không so sánh sẽ không đau thương, tâm trạng Ôn Lệ tốt hơn một chút.

Ôn Lệ: "Nhìn thấy em và Nghiêm Chuẩn còn thảm hơn anh chị, chị thấy dễ chịu hơn nhiều."

Ôn Lệ: "Cúi đầu cảm ơn.jpg"

Tề Tư Hàm: "[đáng yêu] An ủi được chị là em thấy vui rồi."

Tề Tư Hàm: "Nhưng mà em là fan only nên không phải là đối tượng thảm nhất, còn thảm nhất là fan CP kìa ha ha ha"

Ôn Lệ: "? Là sao?"

Tề Tư Hàm gửi sang cho cô một ảnh chụp màn hình.

Ảnh chụp màn hình này là hotsearch nhưng nguồn gốc của nó xuất phát từ một diễn đàn chuyên bàn chuyện giới giải trí.

Về mấy bài đưa tin về hotsearch Weibo, trong trang của mấy blogger khá nổi đều có fan tràn vào khống chế bình luận nên sẽ không nhìn thấy những đánh giá chân thật từ người qua đường, có người qua đường cảm thấy chẳng thú vị gì hết nên lên đăng lại trên diễn đàn vì mong muốn sẽ tìm được những người đồng cảm có chung nhận thức giống nhau.

[Cảm nhận về hotsearch, vợ chồng có giấy kết hôn đoàng hoàng mới véo mặt cái thôi mà cả tập thể fan hưng phấn quá thể]

0L: [Rbt, lúc nãy nhìn thấy hotsearch còn tưởng ít nhất Muối đang ôm nhau véo mặt, kết quả chỉ có mỗi duỗi tay không??? Mấy hành động ngây thơ hồn nhiên như mấy học sinh trung học yêu sớm thế mà vẫn có thể lên được hotsearch? Trong giới này có đầy CP thích phát đường, cả CP chuyên buôn sỉ đường cũng có nhưng hình như chưa thấy ai cần đến mức dùng tiền để mua hotsearch vậy luôn á, nói rằng fan CP tự đẩy hotsearch lên thì nói thật tôi không tin cho lắm, không lẽ bây giờ fan CP đều chăm sóc đôi mình đu mình tốt vậy à?]

1L: [Đúng vậy, fan CP là tập thể chăm sóc CP tốt nhất toàn giới giải trí này, giờ cô mới biết à?]

2L: [Cô gái Bút Ký Tên đến đây, ờm thì chúng tôi hèn mọn như thế đấy]

3L: [Chủ nhà xin hãy hiểu cho, chỉ mỗi hành động véo mặt thôi mà giờ trong super topic đang chia sẻ rút thăm trúng thưởng ầm ầm kia kìa]

Bút Ký Tên là tên gọi chung cho các fan CP Muối, nguyên nhân bắt nguồn của tên gọi này rất đơn giản, bởi vì bọn họ cho rằng duyên phận của Tống Nghiên và Ôn Lệ bắt đầu vào hai năm trước đây, từ khi bút dùng để ký tên của Tống Nghiên hết mực.

…….

18L: [Vào super topic của bọn họ sẽ biết, toàn bộ hành động cử chỉ tiếp xúc chân tay của bọn họ toàn phải dựa vào khoa học kỹ thuật mới có thể cắt nối biên tập được, mấy CP khác phát đường như đi buôn sỉ mà đôi này phát đường như bị táo bón ý, người ta là quan bức cùng chết còn bọn họ là cùng bức quan chết, nếu không tại sao trong nhóm fan bọn họ lại xuất hiện nhiều bà, cô, chị thần tiên có bàn tay vàng, còn không phải vì phía chính chủ khóa cửa không phát đường nên chỉ còn cách nhà tự mình làm ra ư.]

55L: [Muối sẽ khiến những fan thích ăn đường công khai nghẹn khuất, nhưng những người thích ăn đường mà phải soi bằng kính hiển vi sẽ rất thích.]

65L: [Tui là ví dụ cho kiểu người nếu CP cứ quẳng đường vào trước mặt thì sẽ thấy ngấy nhưng tui lại thích ăn đường mà tự mình soi ra cơ ==]

……

155L: [Bút Ký Tên là fan CP thảm nhất trong giới, còn thắc mắc gì không?]

Bài post trên diễn đàn này được chụp ảnh lại đăng sang Weibo, phía dưới khu bình luận của mấy blogger đại đa số là [Ha ha ha ha], cũng có kiểu mơ màng [Không hiểu lắm, thế mà fan CP vẫn tiếp tục làm fan được], còn có người nói [Không thể nào, chỉ vì đôi này đang tham gia chương trình vợ chồng mà đã có người quên bọn họ nổi tiếng là vợ chồng hợp đồng trong giới à], tóm lại thái độ gì cũng có.

Bình luận đứng đầu là bình luận của một fan CP.

Muối = Đường Ngọt: [Nhược Nhược nói một câu, thực ra hôm nay bọn tôi hưng phấn không phải chỉ vì Tống Nghiên nhéo mặt Ôn Lệ đâu mà phản ứng ngốc ngốc của Tam Lực sau khi bị véo ý, về sau cắn môi cố thể hiện ra mình rất bình tĩnh nhưng thật ra biểu cảm trên mặt hiện rõ sự xấu hổ, còn Mỹ Nhân thấy chị ấy đáng yêu và luôn nở nụ cười cưng chiều trên mặt a a a a a a a a]

Đáng tiếc vị fan CP này lên tiếng phân tích cặn kẽ vậy mà không nhận được sự đồng cảm từ mọi người.

[Nghe xong còn thấy thảm hơn]

[Trời đất quan sát tỉ mỉ đến những thứ nhỏ nhặt đó mới có thể ăn được miếng đường, chậc chậc quá thảm ha ha ha ha ha ha ha ha]

[Xin chào tôi muốn gia nhập hố này, xin hỏi mua kính hiển vi bao nhiêu tiền thì thích hợp?]

Nhìn thấy fan CP của cô và Tống Nghiên bị cười nhạo sỉ nhục, trong lòng Ôn Lệ vô cùng phức tạp, cảm thấy mình đúng là chính chủ vừa lạnh lùng vừa vô tình, fan CP thảm đến mức đó, trách nhiệm cô phải gánh chịu rất lớn.

Nhân viên dọn thiết bị xong xuôi đang lục đục ra về, chị biên tập vẫn đang nói chuyện kịch bản ngày mai với Tống Nghiên.

Kịch bản quay ngày mai chương trình phải sửa lại một chút, ekip chương trình phải thông báo và trao đổi với các khách quý bất cứ lúc nào

để thực hiện công việc một tốt nhất.

"Tôi biết với tính cách cô Ôn thì rất khó để hoàn thành phần tỏ tình trong sân trường." Biện tập khó xử nhìn Ôn Lệ đang ngồi trên sô pha cầm điện thoại không biết suy nghĩ đến phương trời nào, dùng ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ từ Tống Nghiên, "Thầy Tống, thầy xem thế nào?"

Vẻ mặt Tống Nghiên bình tĩnh, gật đầu: "Rất khó."

"……." Biên tập thở dài, "Vậy đợi tôi về bàn lại với đạo diễn Nghiêm xem trong đêm nay có thể nghĩ ra được hoạt động nào thú vị hơn cái này không."

"Vất vả cho mọi người."

Biện tập vội vàng xua tay: "Không vất cả, chương trình quan tâm nhất đến cảm nhận của các khách quý, chúng tôi không dám sắp xếp những phần trò chơi hay hoạt động sẽ gây khó xử, sợ đến lúc đó sẽ bị fan mắng."

Sau khi chào biên tập, Tống Nghiên nhìn Ôn Lệ vẫn đang ngồi ngẩn người trên sô pha, không biết đang suy nghĩ gì, anh không quấy rầy cô mà đi tắm rửa trước.

Đợi tắm xong đi ra phát hiện cô vẫn đang ngồi ở chỗ đó,nhíu chặt lông mày, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

"Em đang nghĩ gì đấy?" Tống Nghiên ngồi xuống cạnh, giơ tay quơ qua quơ lại trước mặt cô, "Tối nay không định đi ngủ?"

Lúc này Ôn Lệ mới tỉnh táo lại, lén lút giấu điện thoại ra sau lưng.

"Hả, bọn họ đi hết rồi à?"

"Đi lâu rồi." Tống Nghiên bật cười, "Em mất hồn à?"

"Không." Ôn Lệ mím môi nhìn nhìn xung quang, giọng điệu mờ mịt, "Biên tập cũng đi rồi? Cô ấy còn chưa nói với tôi thêm đoạn gì mới vào kịch bản."

Tống Nghiên ừm, dùng khăn lau lau tóc: "Cô ấy nói với anh, phần kia không ổn lắm nên tìm đạo diễn nghĩ cái khác."

"Phần nào?"

"Tỏ tình."

Ôn Lệ nghe không hiểu: "Tỏ tình? Là sao?"

"Ngày mai chúng ta đến Trường Đại học Khoa học và Công Nghệ, cái này chắc em đã biết. Bên chương trình còn mời thêm mấy đôi yêu nhau trong trường để họ so sánh mấy đôi khách quý với nhau, trong trường bọn họ có một còn đường lớn trồng cây bạch quả rất thích hợp làm nơi hẹn hò của các cặp đôi, đoạn tỏ tình vào ngày mai sẽ được diễn ra ở đó." Tống Nghiên nghiêng đầu, có lòng tốt nhắc nhở, "Tỏ tình ở trường học, em hiểu không?"

Ôn Lệ trừng mắt gật đầu: "Tôi hiểu rồi."

Nhìn dáng vẻ ngốc ngốc của cô, Tống Nghiên cười khẽ: "Chương trình biết tính em thế nào nên chắc sẽ đổi thành hoạt động trò chơi bình thường."

"…….Đừng có nghĩ tôi khác người thế được không." Ôn Lệ bĩu môi không phục, "Không phải chỉ tỏ tình thôi sao? Tôi là một diễn viên bắt đầu từ những kịch bản phim thần tượng đấy, tỏ tình thì khó gì chứ, chỉ là mấy lời nói miệng thôi mà."

"Thật không?" Tống Nghiên gật gật đầu, "Thế cô Ôn làm cái thử xem nào?"

"……."

Vừa nãy còn quyết tâm không muốn để các fan CP bọn họ phải chịu tủi thân, bình thường lúc đóng phim cần thì nhất định phải diễn, người hơn hai mươi tuổi đầu làm gì có chuyện không thấy tự nhiên, đâu phải mấy cô gái trẻ mười bảy, mười tám tuổi, ngượng ngùng xấu hổ cho ai xem, nếu thế thì còn lâu mới kiếm được tiền.

Sau lại bắt đầu thấy lúng túng.

Bình thường những lúc diễn với mấy bạn diễn nam, lời thoại buồn nôn đến mức không chịu nổi cô còn nói ra miệng được nữa là nhưng không hiểu sao bây giờ không phải diễn mà cô nói chuyện bình thường thôi cũng thấy quá khó.

Ôn Lệ thừa nhận tính cách kỳ quặc của mình.

Tống Nghiên đợi cô mấy phút, thấy cô không nói được tiếng nào, trong lòng không ngạc nhiên lắm.

"Được rồi, đi tắm đi."

Anh đứng dậy muốn đi sấy tóc.

Ôn Lệ như quyết tâm làm cho bằng được, túm ống tay áo anh lại, ngăn anh đang chuẩn bị đứng dậy.

Tống Nghiên cúi đầu nhìn những ngón tay thon dài trắng nõn đang nắm chặt tay áo mình, nhìn mấy đầu ngón tay run run mà không biết cô định làm gì.

Cô ghé sát vào tai anh, điều chỉnh hơi thở rất nhẹ và cẩn thận nói: "Em thích anh."

Tống Nghiên ngỡ ngàng, đầu óc trở nên trống rỗng, suýt chút nữa bị những lời này của cô làm cho hồn phi phách tán.

Không kịp đợi những suy nghĩ quay về, biết rõ 'anh' trong câu cô nói đang chỉ ai, nhưng anh nghe thấy mình tham lam bất chấp hỏi: "……Thích ai?"

"Thích anh đó." Ôn Lệ sờ sờ mũi, "Thầy Tống, Tống Nghiên."

"Đừng quên ngày mai chúng ta đến trường đại học ghi hình."

“À.” Ôn Lệ gật gật đầu, rất nhanh đã hiểu ý anh, nhếch miệng cười, nghiêm túc nói, “Đàn anh, em thích anh.”

Cách gọi này, thêm ba chữ đằng sau khiến anh bắt đầu mơ mộng như mơ về thời mình còn là học sinh.

Anh bất động một lúc lâu, càng im lặng càng khiến Ôn Lệ căng thẳng hơn, không khí kỳ quái không thôi khiến người khác ngồi trong sự bồn chồn lo lắng.

Tống Nghiên dịch chuyển ánh mắt sang chỗ khác, một nửa khuôn mặt đẹp trai ẩn trong bóng tối vẫn rất đẹp, nhưng biểu cảm dại ra như khúc gỗ, cuối cùng anh giật giật môi, đỡ trán thở dài.

Anh lên án: “Em phạm quy.”

Ôn Lệ không hiểu, rõ là anh nói ngày mai có đoạn tỏ tình nên thử diễn trước cho anh xem, điều đó sao có thể tính là phạm luật?

Cô bắt đầu tức giận: “Vốn còn muốn làm cái gì đó cho các fan CP, anh cho rằng phạm quy thì thôi đi, tùy duyên, dù sao không lăng xe thì bọn họ cũng không thoát fan đâu.”

Tống Nghiên ngớ người, khuôn mặt đẹp trai hiện rõ sự ngạc nhiên: “… Lăng xê?”

Ôn Lệ gật đầu, mặt cô rất nóng, vì muốn thể hiện mình đang không xấu hổ, cô lớn tiếng khẳng định: “Ừ đúng vậy, không thì sao? Bỏ đi bỏ đi, cái này không thích hợp với tôi.”

“Như vậy à.”

Tống Nghiên cười cười.

“Tôi đi tắm.”

Cô đứng dậy đi đến chỗ vali hành lý để lấy quần áo tắm rửa, trước khi đi tắm đưa mắt nhìn Tống Nghiên ngồi trên sô pha, vừa nãy cô là người

ngẩn người còn bây giờ đổi lại là anh.

Cô nhắc nhở nói: "Thầy Tống, anh đang nghĩ gì đấy? Mau đi sấy tóc rồi đi ngủ đi."

Không lâu sau, cách cánh cửa truyền đến tiếng nước chảy róc rách.

Tống Nghiên xoa xoa chỗ giữa hai lông mày, nãy bản thân chơi hơi lớn không ngờ mình bị phản đòn mạnh, tim vẫn đang đập bình bịch trong ngực không chịu dừng, trong mắt anh có sự thất vọng và chán nản, dựa vào sô pha nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Anh nghĩ em thích anh thật."

Chương 42

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Nước từ vòi hoa sen xối xuống đầu, Ôn Lệ vừa gội đầu vừa nghĩ lại lúc nãy Tống Nghiên nói cô phạm quy là ý gì.

Từ khi nào diễn thử cũng gọi là phạm quy?

Hơn nữa cô cảm thấy lúc nãy giọng điệu của mình trừ bỏ hơi cứng ngắc thì nó không còn vấn đề gì nữa.

Vốn thời gian tắm đã dài cộng thêm trong lòng đang suy nghĩ chuyện linh tinh, đợi đến lúc Ôn Lệ ra ngoài đã là chuyện của một tiếng sau.

Tống Nghiên đã lên giường ngủ từ lâu, cô sợ ồn ào ảnh hưởng đến anh nên điều chỉnh chế độ máy sấy tóc ở mức thấp nhất, sấy được một lúc tay cứ phải giơ lên khá là mỏi, cô lười để luôn phần đuôi tóc còn ẩm ướt trèo lên giường.

Ôn Lệ không ngủ được, dựa vào đầu giường cầm điện thoại xem lại bộ phim mình đã diễn trước kia.

Mấy blogger chuyên về mảng phim ảnh thường hay sưu tập những video ngắn của một số cảnh giống nhau trong các bộ phim khác nhau gộp lại thành một video, Ôn Lệ tìm kiếm theo từ khóa, tìm được một video trong số đó.

"Những màn tỏ tỉnh tuyệt vời trong các bộ phim (phần nữ tỏ tình)"

Dưới khu bình luận có người cực kỳ có tâm viết đầy đủ các thông tin bộ phim trong video, tên phim và đoạn cắt trong phim đó bắt đầu từ giây bao nhiêu đến giây nào thì kết thúc, viết rất chi tiết rõ ràng.

Ôn Lệ kéo thanh đang phát đến phần của mình.

Chủ blogger chọn hai phân đoạn tỏ tình trong hai bộ phim ngắn của cô nhưng khiến người ta phải chán ghét vì trong hai bộ đó có một bộ phim cổ trang cô hợp tác đóng với Hứa Minh, lúc chủ blogger tổng hợp làm thành video này thì chuyện Hứa Minh ngoại tình chưa được thông báo ra bên ngoài, một số bình luận cả trước và sau khi xảy ra chuyện đó trộn lẫn vào nhau, muôn vàn lời nói.

[Yêu Danh Lợi! Tâm nguyện hai người đến với nhau khó quá qwq]

[Những ngày tháng ship Danh Lợi đó vui sướng và hạnh phúc biết bao, ai mà biết được sẽ có kết cục như bây giờ]

[Thuyền vỡ tan tành]

[Hứa Minh ngoại tình, đáng đời anh ta, bây giờ Muối mới là bgCP đứng đầu trong giới]

Trong video, Ôn Lệ diễn vai hiệp nữ mới xuất môn, có mối quan hệ không hòa thuận với quốc công phủ Tiểu Hầu Gia do Hứa Minh đóng, tích cách của hai người thẳng thắn thích cãi nhau, cả hai không hiểu mấy chuyện liên quan đến tình yêu, không khí trong lúc hai người ở cạnh nhau càng ngày càng trở nên mờ ám, cuối cùng vẫn do cô gái nhận ra cảm giác của mình đối với Tiểu Hầu Gia khác lạ, chẳng phân biệt được nó là sự yêu mến hay nảy sinh tình cảm khác.

Thế nên mới có đoạn tỏ tình này.

"Trước đây ta từng lập lời thề, tương lai nếu phải lấy chồng thì phải lấy được người giống như sư phụ của ta, trừng trị cái ác hướng tới cái thiện, không chú ý chuyện vặt vãnh linh tinh, như đại hiệp phóng khoáng tự do chứ không phải một người như Hầu Gia vô dụng, mắt cao hơn người, mặc áo gấm đeo ngọc bội, mở miệng ngậm miệng đều muốn người khác 'hầu hạ'.

Tiểu Hầu Gia nghe thế trừng mắt nhìn quát: "To gan!!"

“Nhưng mà……Khi ta thấy ngài sẽ vui mừng, sẽ căng thẳng, sẽ sợ hãi, không thấy ngài sẽ đau buồn, sẽ muộn phiền, sẽ tủi thân, thậm chí ta còn mơ thấy mình thành thân với ngài, hại ta nửa đêm thường hay bị tỉnh giấc, từ mặt đến tai đỏ bừng, cảm thấy bản thân rất xấu hổ thẹn thùng.” Nữ hiệp nói đến người này, suy cho cùng không thể giấu được biểu cảm thẹn thùng, xoa xoa eo hung ác quát đối phương, “Có phải ngài dùng phù phép gì lên người ta không!!”

Tiểu Hầu Gia chỉ biết ngây người nhìn nàng thật lâu, nhìn đến mức nữ hiệp hận không thể chui đầu xuống đất hắn mới lấy lại phản ứng, ôm nữ hiệp, vừa đắc ý vừa ác liệt thấp giọng nói bên tai nữ hiệp: “Hừ đúng vậy, ta đã làm phép trên người ngươi đấy, bắt ngươi phải thích ta đến mức trong mơ cũng xuất hiện hình ảnh của bổn gia đây, có điều phù phép có chỗ không tốt, nó sẽ phản lại, nó bắt ta phải có tình cảm với đồngốc như ngươi trước mới có tác dụng.”

[Tam Lực, vợ yêu, anh yêu em!!!]

[Tôi không chịu được a a a a a a a]

[Năm đó Danh Lợi được ship rất mạnh]

[Hứa Minh ngoại tình, tên biss kia mày trả lại những tình cảm chân thật mà tao đã bỏ ra khi ship Danh Lợi năm đó đây]ư

Ôn Lệ khá thổn thức, ai mà ngờ được chứ.

Bây giờ Hứa Minh bị phong sát, từ đó nhưng fan CP “Danh Lợi” chia đôi mỗi người một ngả.

Trong phim nữ hiệp và Tiểu Hầu Gia nên duyên làm người yêu rồi sẽ thành thân, nhưng nếu léo CP ở trong phim ra đời thực, không phải chưa từng có trường hợp chờ đợi hai người họ sẽ có một kết quả tốt đẹp ở ngoài đời như fan ship mong muốn, nhưng tám chín phần mấy CP đó sẽ có kết cục bi thảm.

Đối với các nghệ sĩ, nó không phải tình cảm thật lòng hay gì hết, chỉ là một phương thức tuyên truyền trong quá trình đóng phim. Nó thuộc phạm vi công việc, đối phương lợi dụng nhau, một khi chấm dứt việc hợp tác thì cởi trói và ngược fan rồi khiến fan CP thất vọng là con đường nhất định phải đi. Nếu cởi trói không thuận lợi, các fan sẽ làm loạn ầm ĩ lên, điên cuồng nhất là sẽ khiến quan hệ giữa hai nghệ sĩ và cả hai bên ekip làm việc đi đến bước vỡ tan, cuối cùng ngay cả cơ hội làm bạn tốt của nhau cũng không có.

Đối với nghệ sĩ, việc luôn trói buộc CP suốt ngày sẽ ảnh hưởng đến con đường phát triển của họ, cho dù quan hệ có tốt đến đâu cũng không thể bằng sự nghiệp, mấy năm trở lại đây ở trong giới có rất nhiều CP từ lúc còn rất hot đến lúc trở thành người lạ, các fan CP không muốn nhìn nhận sự thật nên cứ nghĩ đó chỉ là quan hệ ngoài mặt để đối phó với bên ngoài, còn trên thực tế ở không gian riêng tư nhất định bọn họ là những người bạn/người yêu của nhau.

Nhưng Ôn Lệ là người trong giới nên biết rất rõ, thật ra không phức tạp đến vậy, nó chỉ đơn giản là thoát CP.

Trong khu bình luận có cả fan CP của cô và Hứa Minh trước kia.

[Tôi nói thế này để giải thích tại sao năm đó tôi làm fan CP Danh Lợi, tên cặn bã kia không cần phải nói, anh ta thích Tam Lực đó là điều chắc chắn. Ngay cả ra ngoài tìm người để ngoại tình còn tìm một bản sao khác của Tam Lực, ánh mắt dịu dàng khi diễn và cả giọng điệu khi nói đều xuất phát từ nội tâm, nó không chỉ dành riêng cho nữ chính mà nó dành cho cả Tam Lực. Từ lúc bắt đầu vào giới Tam Lực đã diễn mấy kịch bản phim thần tượng và mấy đoạn như này đến nỗi quá thành thạo, nét mặt thẹn thùng và bối rối của cô gái khi đối diện với người mình thích đều rất tuyệt và thật. Vậy nên khoảng thời gian đó đã có rất nhiều người nghĩ rằng bọn họ đóng phim giả nảy sinh tình cảm thật, có rất rất nhiều]

[Ai làm fan lâu năm đều biết khi Tam Lực diễn là lúc mà chị ấy có cảm xúc chân thật nhất ha ha ha ha ha ha ha ha]

[Fan mới lọt vào hố cũng biết mà, anh mắt khi Tam Lực nhìn Mỹ Nhân còn chẳng thâm tình bằng lúc cô ấy nhìn diễn viên nam khi quay phim với mình [thở dài]]

[Hai chữ hợp tác này fan đã nói đến mệt]

[Hiện giờ Muối được mọi người ship vì họ kết hôn thật nhưng tôi vẫn thấy có một chút khả năng nào đó đôi này sẽ BE nên chậm chạp không dám nhập hố"

Chủ nhà trả lời: [Giờ còn đỡ hơn trước kia nhiều đấy, ít nhất có tương tác với nhau và cùng khung hình chứ không cần đến các fan phải P [giơ tay[1]]"

Ôn Lệ lướt xem mấy bình luận nữa, tuy rằng đã tìm ra được điểm mấu chốt nhưng cô không biết nên giải quyết thế nào.

Gửi tin nhắn WeChat hỏi người đại diện, hỏi chị ấy kịch bản phim kia thế nào rồi.

Lục Đan chắc đang bận nên chưa ngủ, trả lời lại rất nhanh.

"Tuy nó không phải vai diễn ở vị trí nhất phiên nhưng vì bộ phim có hai diễn viên nam là hai ảnh đế nên có rất nhiều nữ nghệ sĩ khác nhìn trúng vai đó, trừ em ra còn hai người nữa đang tiếp xúc với nó."

Ý nói tỷ lệ Ôn Lệ dành được vai diễn này không cao lắm.

Lục Đan trả lời lại tiếp: "[Lau mồ hôi] Phiền phức nhất là có mấy người thanh y* đang tranh thủ, chị nghe nói gần đây lịch trình riêng tư Đường Giai Nhân về nước cũng vì chuyện này."

(*) Thanh y chỉ nữ diễn viên hay đóng vai chính trong phim truyền hình thuộc thể loại chính kịch, có độ phổ biến cao, diễn xuất từ ổn trở lên.

Cái gọi là thanh y, nó khác hẳn với những kiểu hoa đán lưu lượng như Ôn Lệ, diễn được phim chính kịch, gánh vác được doanh thu phòng bán vé,

có rất nhiều đạo diễn lớn chú ý đến danh tiếng nên sẽ tuyển chọn và cân nhắc đến bọn họ hơn. Mà Đường Giai Nhân là thanh y trẻ tuổi nhất, năm đó nữ chính trong << Máy Bay Giấy >> nổi tiếng cùng với sự đột phá của phòng bán vé, bộ diện ảnh đó không chỉ nâng nam chính là Tống Nghiên lên mức đầu mà còn đỡ luôn cả nữ chính Đường Giai Nhân.

Mấy năm nay Đường Giai Nhân có ý định phát triển ở thị trường Âu Mỹ nên luôn ở nước ngoài.

Ôn Lệ thở dài.

Xem ra muốn bắt được kịch bản này đúng là không dễ dàng.

"Hay em bảo thầy Tống giúp đỡ tìm đường khác?"

Ôn Lệ nhìn cái ót của Tống Nghiên đang ngủ, suy nghĩ thật lâu vẫn trả lời lại.

"Cho dù anh ấy giúp em đi đường khác dành được vai diễn này rồi cũng chưa chắc em sẽ diễn tốt, đến lúc đó không khéo lại kéo chân sau của anh ấy nữa. Sắp xếp để em và bên mấy người đạo diễn gặp mặt thử vai sẽ tốt hơn, phải khiến bọn họ cảm thấy em diễn ổn mới được."

"Được, chị sẽ nói với sếp Trương một tiếng."

"Sáng mai em còn phải quay chương trình đấy, mau ngủ đi."

Lục Đan nói đến chuyện này, Ôn Lệ lại đau đầu rồi.

Trước hết cứ ráng chịu đựng đến hết buổi sáng ngày mai đã rồi nói sau.

Thoát khỏi giao diện WeChat, cô nhân tiện vào xem mấy video cắt các đoạn tỏ tình trong các bộ phim điện ảnh và truyền hình của nam diễn viên mà chủ bloggger đã đăng, muốn xem thử Tống Nghiên diễn như thế nào.

Kết quả sau một tiếng tìm kiếm, không thấy của Tống Nghiên đâu.

Nhưng kỳ lạ là không thấy fan thể hiện sự không hài lòng đối với blogger mà chỉ có người qua đường đi qua để lại câu hỏi trong khu bình luận.

[Từ bài tổng hợp nữ tỏ tình đến, một mình Ôn Lệ cắt được tận hai bộ mà sao không thấy bộ nào của chồng cô ấy thế?]

Blogger trả lời: [Ừm thì tại vì không tìm được mấy đoạn video cắt thích hợp nên không cho vào đấy, diễn duy nhất một bộ phim điện ảnh văn nghệ tình yêu là << Máy Bay Giấy >> nhưng đến chết vẫn không thổ lộ tình cảm được giấu kín]

Vì có blogger trả lời, bình luận này nhanh chóng leo lên vị trí dẫn đầu.

Ở dưới có nhiều fan trả lời lại.

[Ha ha ha ha ha fan đến nói đây,, chính Tống Nghiên từng nói thiếu xót của mình trong nghề diễn viên là anh ấy không biết diễn cảnh tình cảm, diễn không giỏi nên anh ấy ít nhận, cho dù kịch bản đó có tuyến nội dung hay nhân vật xuất sắc đến mức nào đi nữa mà nó liên quan chủ yếu đến tỏ tình, tỉ mỉ, tinh tế thì gần như anh ấy sẽ không nhận]

[Lúc tớ còn đi học xem trộm phim điện ảnh của Tống Nghiên trong giờ học bị thầy giáo bắt được, thầy nói ngày nào cũng xem mấy bộ phim tình yêu gì gì đó sẽ không thi đỗ đại học, cười chết, cuối cùng tớ thi đỗ Thanh Hoa]

[Hãy tìm một thành ngữ để nói về việc tìm và tổng hợp mấy cảnh diễn tình cảm trong phim của Tống Nghiên]

[Mò trăng đáy nước]

[Trèo cây tìm cá]

[Mò kim đáy biển]

“Nói tôi phạm quy hóa ra do mình không có kinh nghiệm”

Ôn Lệ nhỏ giọng oán giận, bĩu môi, trọc nhẹ mấy cái lên ót của anh.

Kết quả chọc sao khiến người ta tỉnh giấc luôn, vì trong phòng vẫn bật đèn, vốn dĩ Tống Nghiên chỉ đang lim dim chuẩn bị ngủ, lúc này dù quay đầu lại nhìn cô nhưng vẻ mặt nhìn rõ anh đang buồn ngủ.

Ôn Lệ không ngờ anh dậy, chột dạ mấp máy miệng, giọng điệu nịnh nọt: "Sao anh chưa ngủ thế?"

Anh không trả lời hừ nhẹ một tiếng, để ý đến đuôi tóc còn ẩm ướt đang xõa đến eo của cô.

"Em không sấy tóc?"

"Sấy rồi, còn hơi ẩm"

"Muốn bị đau đầu?" Tống Nghiên không nói mấy lời vô ích với cô, ngồi dậy bước xuống giường, "Anh đi lấy máy sấy."

Ôn Lệ không tình nguyện ngồi xuống nhưng sợ ngày mai bị đau đầu sẽ không quay hình được, đợi sau khi anh lấy mấy sấy mang lại đây, cô giơ tay nói: "Đưa tôi đi, tôi tự sấy tiếp."

Anh coi như không nghe thấy, cắm phích cắm vào ổ điện xong lấy tay xuyên qua tóc cô giúp cô sấy tóc.

Ôn Lệ hơi ngốc.

Không phải cô chưa từng được người khác sấy tóc cho nhưng cô sẽ trả tiền lương cho nhà tạo mẫu tóc, không phải sấy không thôi.

Mà cô không đưa Tống Nghiên tiền……

Trong phòng, tiếng điều hòa thổi gió và tiếng vù vù của mấy sấy vang vọng ở bên tai, Ôn Lệ không có tâm trạng để hưởng thụ, ngược lại thấy hơi bồn chồn.

"Em vừa nói anh không có kinh nghiệm là ý gì?"

“Hả? Tỏ tình ấy.” Ôn Lệ cầm điện thoại giơ lên cho anh xem video, “Đây, video này này.”

Sau đó cô cho anh xem một đoạn ngắn cắt trong phim của mình, dáng vẻ khoe khoang đắc ý: “Xem tôi diễn tốt biết bao.”

Ở trong video, ánh mắt khi Ôn Lệ nhìn hai bạn diễn lấp lánh long lanh, bên trong có sự yêu thích, có e lệ, cũng có chờ mong và căng thẳng, cô cắn cắn môi và thực hiện mấy động tác rụt rụt vai mờ ám, tất cả giống như đang muốn mời đối phương tiến lại gần và trả lời.

Tống Nghiên mím môi, đột nhiên lấy điện thoại trong tay cô ra khóa màn hình xong vứt sang một bên.

“Anh làm gì đấy?” Ôn Lệ khó chịu nói, muốn rướn người với tay lấy lại điện thoại.

Tống Nghiên càng không để cô lấy được, lúc này quẳng nó ra xa hơn còn túm nhẹ phần dưới tóc dưới Ôn Lệ.

“Em cho anh xem cái này có phải muốn anh không vui không?”

Ôn Lệ a một tiếng, cô đang định bùng phát lửa giận nhưng khi nhìn thấy sắc mặt anh không tốt, mờ mịt đảo quanh tròng mắt, bỗng nhiên nói mấy lời bao hàm nhiều ý sâu xa: “Không vui? À, tôi biết rồi, tại anh thấy tôi diễn tốt hơn anh nên anh thấy lòng tự trọng bị sỉ nhục, vì thế mới không vui đúng không?”

“Không phải vì chuyện đó.” Tống Nghiên vuốt vuốt tóc cô, “Nghĩ lý do khác có tính khả thi hơn đi.”

“Vậy do anh nhìn thấy Hứa Minh nên không vui?” Ôn Lệ cảm thấy chắc là chuyện này không sai được, còn an ủi thêm: “Không sao đâu, tôi còn không để ý thì anh để ý cái gì, thả lỏng tâm trạng đi.”

Tống Nghiên thấy mình nói như đàn gảy tai trâu.

“…..Em là đồngốc.”

“Anh mắng ai đấy.” Ôn Lệ đáp trả lại ngay, “Anh mới là đồngốc, kẻ ngốc, anh còn vừa ngốc vừa ngơ.”

Người khác mắng cô một câu, cô có thể mắng trả mười câu.

Tống Nghiên thản nhiên gật đầu: “Anh cưới đồngốc, đương nhiên anh cũng là kẻ ngốc.”

“Ơ hay cái người này, tự mắng mình thì mắng mình thôi còn nhất định muốn kéo tôi vào, tôi lấy anh là một kẻ ngốc, vậy tôi là gì? Máy bay chiến đấu giữa một rừng kẻ ngốc?”

Từ trong cổ họng Tống Nghiên nghẹn ra một tiếng “Hừ” ồm ồm.

Cứ cãi tới cãi lui đến khi sấy tóc xong, Ôn Lệ thoải mái nằm trên giường. Tống Nghiên tắt đèn ngủ đầu giường đang chuẩn bị đi ngủ thì nghe thấy Ôn Lệ hỏi mình trong bóng tối: “Cánh tay anh cử động lâu thế có mỏi không?”

Hay để tôi xoa bóp cho anh nhé?

Cô chưa nói nốt nửa câu sau, định chờ Tống Nghiên nói mỏi xong cô sẽ biết thời biết thế nói ra.

Kết quả Tống Nghiên trả lời: “Không sao, em mau ngủ đi.”

Ôn Lệ ỉu xìu: “Ừm.”

Việc xoa bóp tay không thành, Ôn Lệ còn rất nhiều lời muốn nói, ví dụ anh muốn hợp tác với tôi không? Nếu anh muốn thì tôi sẽ nỗ lực cố gắng hơn, dùng hết khả năng mình để nhận được bộ phim điện ảnh đó.

Cô còn muốn nói, trong giới này kết cục của mấy nghệ sĩ sau khi xào CP xong sẽ không tốt lắm, chỉ có rất nhỏ rất nhỏ một số người tu thành chính quả, đợi đến lúc hợp đồng chấm dứt sẽ lại là một trận gió tanh mưa

máu, cô không muốn trải qua tình cảnh đó lần nữa, nếu Tống Nghiên không có đối tượng để qua lại, cô sẽ không để ý tiếp tục duy trì hợp đồng.

Nhưng những lời này nghe có vẻ như mình rất muốn anh nên một người kiêu ngạo như cô không hề nói ra dù chỉ một câu.

—-

Ngày quay hình hôm sau, địa điểm vẫn là trường đại học nhưng phân đoạn tỏ tình kia đã bị loại bỏ.

Buổi tối ngày hôm trước biên tập cũng hiểu được nên đã bàn bạc với đạo diễn nói phần tỏ tình này giống kiểu cố ý sắp đặt, thật ra hoàn toàn có thể để nó ở trong tập cuối của chương trình làm một tập tổng kết cả mùa, bây giờ nếu để mấy đôi thể hiện tâm ý của mình dành cho nhau, anh yêu em em yêu anh vậy thì mấy tập cuộc sống hằng ngày phía sau có vẻ không được ngọt như thế.

Cho nên ngày hôm sau phần tỏ tình đó được thay đổi sẽ do mấy đôi trong trường được ekip chương trình mời đến để hoàn thành, bốn đôi của chương trình sẽ theo dõi qua màn hình ở một nơi khác và làm một đoạn ngắn reaction về phần đó.

Ôn Lệ không thích người khác xem cô tỏ tình nhưng lại rất thích xem người khác làm việc đó, cô luôn cười nói vui vẻ khi thấy mấy đôi yêu nhau trong trường xuất hiện trên màn hình.

“Thế mới nói nên xem những màn tỏ tình ngây thơ của mấy người trẻ tuổi này, nhìn thích bao nhiêu.” Khâu Hoằng tấm tắc hai tiếng, “Nếu mà để mấy người có tuổi như chúng tôi làm thì chỉ thấy ớn thôi.”

Ôn Lệ gật đầu đồng ý: “Đồng ý với anh Khâu.”

Tuổi của bốn đôi khách quý không lớn, người lớn nhất mới đầu ba mươi, nhân viên làm việc đứng bên ngoài nhìn nhìn nhau, âm thầm trao đổi suy nghĩ ở trong lòng.

Ngại thì nhận là ngại luôn đi còn dùng tuổi để làm cớ.

Sau khi quay hình ban ngày xong đến buổi tối bốn đôi khách quý tập hợp trên sân thượng của khách sạn, chấm một chấm tròn kết thúc công đoạn cuối cùng trong quá trình hoàn thành bức tranh hành trình tại Dung Thành.

Phân cảnh trên sân thượng, mọi người ngồi dưới bầu trời tâm sự những lời thật lòng.

Để tạo bầu không khí cho đoạn này, ekip chương trình đã cố ý trang trí sân thượng của khách sạn sao cho thật ấm áp và lãng mạn, trên bàn cơm không chỉ bày những món ngọt mà có cả rượu, bốn phía xung quanh điểm xuyết nhiều những đèn ngôi sao nhỏ tỏa ra ánh sáng màu vàng dịu dàng.

Ngày hôm nay chỉ quay ở trong trường học, nội dung liên quan đến thanh xuân, nó khiến mọi người nhớ đến thời đi học không lo không nghĩ, từ lúc bắt đầu quay đã liên tục thảo luận quanh chuyện này.

Cho dù yêu sớm là chuyện mà các bậc phụ huynh và thầy cô giáo nghiêm khắc phản đối khi còn là học sinh. Nhưng không phải không có, ở độ tuổi mới lớn có nhiều bạn đã có mối tình đầu thuộc về riêng mình.

Dù sao bây giờ mọi người đã trưởng thành và kết hôn hết rồi, quá khứ chỉ là quá khứ, không có gì không thể nói.

"Tôi không có bí mật gì." Ôn Lệ cẩn thận nhớ lại, "Hồi đi học tôi học ở trường nghệ thuật, trong lớp tôi toàn là con gái, không có một bạn nam nào."

Tề Tư Hàm rất thích thú với quá khứ của thần tượng mình, tò mò hỏi: "Vậy khác lớp thì sao ạ, cô Ôn không có quan hệ tốt với bạn khác giới nào sao?"

"Quan hệ tốt với bạn khác giới? Có chứ, nhưng mà không phải quen biết từ thời đi học, là bạn thân chơi với nhau từ nhỏ đến lớn của chị."

Ngay lập tức có vị khách quý trêu ghẹo: “Chà, thanh mai trúc mã đây mà.”

“Ừm.” Ôn Lệ thấy không có gì để tránh hay kiêng kị, nói thẳng, “Nhưng mà bọn tôi không hòa hợp lắm, lúc nào cũng cãi nhau.”

“Sau đó hai người có phát triển gì không?”

Ôn Lệ nhíu mày, kháng cự lắc đầu: “Không, sao có thể được.”

“Ha ha ha ha ha vội vàng phủ nhận thế vì sợ Tống Nghiên ghen à?”

Ôn Lệ đưa mắt nhìn Tống Nghiên, trong lòng thầm nói anh cũng biết mà, có gì mà phải sợ.

Tề Tư Hàm cảm thấy cứ đi theo con đường thanh mai trúc mã này sẽ không thông, ngược lại hỏi cái khác: “Trừ người là thanh mai trúc mã của chị thì sao, chị còn có quan hệ tốt với bạn nam nào nữa không?”

Theo bản năng Ôn Lệ lại quay sang nhìn Tống Nghiên.

Thời cấp ba cô không có ấn tượng đặc biệt gì với Tống Nghiên, với cô anh chỉ là ‘bạn của anh Bách Sâm’, học lực tốt, còn làm gia sự dạy kèm cho em trai cô là Từ Lệ, cực kỳ ít nói, mấy bạn nam mười mấy tuổi khi ấy tính cách táo bạo ngây thơ, anh thì lạnh lùng lộ vẻ ‘Trung Hai’*, khiến người khác sinh ra cảm giác về anh như “Tôi mới chỉ mười tám tuổi nhưng trên thực tế đã tám mươi tuổi.”

(*) Một từ thông dụng trên Internet, chủ yếu đề cập đến một số nhận thức sai lầm về bản thân của thanh thiếu niên.

Hơn nữa khi đó anh….đối với cô rất lạnh lùng.

Tuyệt đối không tính là quan hệ tốt.

Ôn Lệ lắc đầu: “Không có, chỉ có mấy bạn nữ chơi rất thân.”

“Vậy ạ.” Hiển nhiên T`êTư Hàm hơi thất vọng v`êcâu trả lời này, tiện đà hỏi Tống Nghiên luôn, “Còn th`ây Tống thì sao?”

“Không có ai. Lúc đó tuổi còn nhỏ nên không giao tiếp với mấy bạn nữ.” Tiếng nói của Tống Nghiên rất nhẹ, mang theo chút tự giễu, trong màn đêm nghe như một trận gió thổi qua, may mắn anh nói khá rõ nên các đôi khách quý đ`âu nghe thấy, “Có đôi khi đối mặt với người nào đó sẽ không biết phải để chân tay ở đâu, sợ bị lộ tình cảm của mình nên chỉ có thể giả vờ lạnh lùng.”

T`êTư Hàm mở to mắt: “Sau đó thì sao sau đó thì sao?”

“Không có sau đó.”

T`êTư Hàm không giấu được sự thất vọng: “Chỉ có vậy thôi ạ? Th`ây Tống, lúc đó th`ây nhát quá đi.”

Tống Nghiên mỉm cười, không ngờ lại thừa nhận: “Đúng vậy.”

Ôn Lệ có cảm giác trong câu nói của anh chứa hàm ý khác, cô nhìn Tống Nghiên tiếp.

Tống Nghiên cũng nghiêng đ`âu nhìn cô, trong mắt có sự trêu đùa và thăm dò, anh dùng đôi mắt và ánh mắt thâm thúy đó để nói chuyện, Ôn Lệ thấy mình hiểu một chút nhưng không hiểu hẳn hoàn toàn, mà cho dù có hiểu được hết hay không thì cô vẫn không chịu nổi, quay mặt ra chỗ khác, trái tim đang điên cu`ông đập nhanh trong gió lạnh ban đêm.

Chương 43

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lúc này Khâu Hoằng tiếc nuối lắc đầu, thở dài: "Không thú vị không thú vị gì hết, cô nói xem hai người bày ra dáng vẻ và vẻ mặt như 'tôi có chuyện cũ', tại sao cuộc sống sinh hoạt vườn trường đều vô vị vậy chứ? Chắc chắn hai người không dám nói, sợ nói ra đối phương sẽ ghen?"

Đạo diễn ở bên ngoài nói: "Nhắc nhở mọi người một câu, phần nói lời thật lòng nếu nói dối sẽ bị trừng phạt."

Ôn Lệ cạn lời: "Tôi không hề nói dối, phần này có gì đâu mà phải nói dối?"

Khâu Hoằng chậc chậc mấy tiếng: "Thế thì chưa chắc, bây giờ các fan lợi hại lắm, đến quần lót của idol cũng lột ra được nữa là."

Ôn Lệ không để ý lắm.

Chuyện cô và Tống Nghiên quen nhau từ thời trung học phổ thông nếu lôi được ra thì đã bị cho ra lâu rồi.

Về vài chuyện linh tinh của mấy người nghệ sĩ trước khi gia nhập vào giới giải trí, thường thì phần lớn thông tin được tung ra bởi một số bạn học trong lớp, lúc học cấp ba Ôn Lệ học ở trường nghệ thuật. Nói là trường trung học nghệ thuật nhưng thật ra nó là trường của mấy người có tiền có quyền tự mình lập ra, so về tính chất thì trường bên cạnh mà Bách Sâm và Tống Nghiên đang theo học nó không khác nhau là mấy, chẳng qua trường của bọn họ sẽ chú trọng vào những môn văn hóa hơn, hầu hết các học sinh sẽ đi ra nước ngoài trước khi thi đại học, phải những ngày lễ tết mới về.

Dây dưa liên quan đến các loại lợi ích, người trong giới như bọn họ thích đóng cửa nói chuyện, ít khi đưa ra bên ngoài để thành chủ đề bàn tán.

Phần tâm sự trên sân thượng tối nay vốn không có trong kịch bản, chương trình muốn để tám người nói những gì mà họ nghĩ trong lòng, như ngày thường bọn họ luôn bận rộn rồi chạy theo các công việc khác nhau, mấy nghệ sĩ một năm chả có được mấy ngày nghỉ ngơi tử tế để được ngồi tụ tập lại một chỗ nói chuyện như lúc này, không giống như người thường, nó khiến người xem nảy sinh một cảm giác rất kỳ diệu, ngày nay nhịp sống con người rất nhanh, họ muốn xem những chương trình gameshow vì coi đó là một cách để thư giãn đầu óc, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu dẫn đến việc ngày càng có nhiều những chương trình lớn làm về cuộc sống hằng ngày.

Đến mười giờ đêm, mọi người hoàn thành xong nét vẽ cuối cùng trong bức tranh hành trình tại Dung Thành.

Đạo diễn nói đầu tiên: "Mọi người vất vả rồi, ngày mai có thể về nhà nghỉ ngơi thật tốt."

"Mấy ngày nay đạo diễn Nghiêm cũng vất vả."

"Nghĩ ra bao nhiêu chiêu thức xấu xa để đối phó với chúng ta, đạo diễn Nghiêm, ông cũng rất nhọc lòng đấy."

Đạo diễn cười ha ha, vừa nói chuyện cùng mọi người vừa chỉ đạo mấy nhân viên khác thu dọn thiết bị.

Ở chính giữa còn một máy quay vẫn đang mở, bình thường đến tối muộn mới được tắt, nó chịu trách nhiệm quay lại một số câu chuyện thú vị ngoài lề để làm mấy đoạn đặc sắc trạm năng lượng cao, vào đúng lúc này mấy người đều nghĩ đã tắt hết máy móc đi rồi nên họ tiếp tục nói chuyện liên quan đến đề tài vừa nãy.

"Đến mối tình đầu mọi người cũng đã nói rồi, hay hỏi một chút về nụ hôn đầu được không?" Khâu Hoằng đề nghị, "Dù sao đã quay xong rồi mà, máy quay không ghi lại cảnh này, không cần sợ phản ứng của fan, chúng ta đều nói chứ?"

Trong bốn người nam, ba người khác đều thuộc về kiểu có khuôn mặt và tính cách nhã nhặn, chỉ có duy nhất vóc người của Khâu Hằng là kiểu rắn rỏi cứng cáp, cả khuôn mặt và cơ thể đều rất cường tráng, khi đóng phim đa số sẽ nhận vai anh hùng hảo hán hoặc thô lỗ cộc cằn, không ngờ anh ấy là người thích hóng chuyện nhất, và cũng là người sợ vợ nhất trong nhóm.

"Tôi nói trước nhé phải nói thật đấy, nụ hôn đầu tiên trên màn ảnh không tính, ngoại trừ Tiểu Tề không làm diễn viên, mấy người khác đừng hòng lừa cho xong chuyện."

Vợ anh ấy, Trần Tử Đồng liếc mắt xem thường: "Anh muốn hóng chuyện của nhà người ta thì thẳng ra, anh nghĩ em không hiểu cái tính muốn tìm chuyện của anh chắc?"

Khâu Hoằng nhìn vợ nháy nháy mắt: "Đừng vạch trần anh mà."

Tề Tư Hàm và Nghiêm Chuẩn là vợ chồng thực tập, không sợ đối phương ghen nên chia sẻ rất thoải mái.

Mà câu trả lời không thể nhàm chán hơn bởi vì hai người này chưa từng trải qua yêu đương hay hẹn hò các thứ.

Sau đó hai người dùng ánh mắt đồng tình hiện ý "Hóa ra anh/cô đều độc thân từ trong bụng mẹ" để nhìn đối phương.

Mấy đôi khác tỏ vẻ không thấy hứng thú đối với đôi vợ chồng thực tập này.

Còn nụ hôn đầu của hai đôi khách còn lại cũng không phải dành cho đối phương, mà chuyện này quá bình thường, có phải họ đang đóng phim đâu, làm gì có chuyện khéo thế. Hơn nữa trước khi kết hôn chắc chắn hai bên đã tìm hiểu và nói chuyện với nhau trước nên chỉ nói hai ba câu đùa vui, không một ai nổi tính ghen khi nhắc đến vấn đề này.

Tự nhiên Ôn Lệ nhớ đến Hứa Minh và Trịnh Tuyết.

Nếu như bọn họ ở đây, cô nghĩ chắc hẳn hai người sẽ kiêu ngạo nói nụ hôn đầu tiên của chúng tôi là dành cho nhau ấy nhỉ.

Ôn Lệ lại nhìn trộm Tống Nghiên nữa.

Chắc chắn cô và Tống Nghiên sẽ thấy xấu hổ và không thể làm được đến mức đó.

Có bí mật, tự cất giấu trong lòng chỉ để một mình mình biết là được, không cần thiết phải nói cho người khác.

Trong lúc Ôn Lệ đang đìm chắm vào trong suy nghĩ riêng thì Khâu Hoằng hỏi: "Ôn Lệ thì sao? Ngẩn người làm gì đấy? Có phải đang nghĩ xem nên bịa thế nào đúng không?"

Một nam khách quý khác tên Đinh Nhạc Bác nói: "Lúc còn đi học Ôn Lệ chưa từng hẹn họ yêu đương nhỉ, chắc nụ hôn đầu cũng là nụ hôn đầu tiên trên màn ảnh luôn."

Anh ấy vừa nói xong mấy người khác đã hiểu ngay.

"Này, không thú vị gì hết!"

Nhưng mà Ôn Lệ lại nhíu mày, biểu cảm như muốn nói khinh thường ai đấy, không phục thể hiện: "Tuy em chưa từng yêu đương nhưng từng có nụ hôn đầu đấy."

"Hả?" TêTư Hàm hóng ngay tức thì, "Khi nào ạ?"

"Lúc học cấp ba."

"Với ai!"

Ôn Lệ mím môi: "Cái này không thể nói ra được."

Mọi người nhất trí đồng loạt nhìn sang Tống Nghiên, muốn xem anh xuất hiện phản ứng nhỏ nào không.

Kết quả người này không biểu hiện gì hết, nhàn nhã thoải mái, không ăn ít dấm chua nào.

Tề Tư Hàm bạo gan hỏi: "Còn thầy Tống thì sao?"

Tống Nghiên: "Khéo quá, tôi cũng có từ lúc học cấp ba."

Mọi người đều ngạc nhiên.

Có phải trong lúc vô ý bọn họ đã hỏi được chuyện nào đó có tính bùng nổ lớn không?

Khâu Hoằng càng nghĩ càng thấy không bình thường: "Không đúng, hai người không yêu sớm, thế làm sao mà có nụ hôn đầu được?"

Ôn Lệ bĩu môi: "……Anh Khâu, anh nhiều chuyện quá."

"Thôi đừng hỏi." Trần Tử Đồng nhận ra Ôn Lệ không muốn nói, đứng ra giảng hòa, "Lúc còn học cấp ba bọn họ không quen biết nhau nên có thể nụ hôn đầu không phải là đối phương, hỏi thêm nữa khéo xảy ra chuyện."

Khâu Hoằng nghe vợ mình nói như vậy, gật đầu: "Cũng đúng, nhỡ may hai người họ cãi nhau anh sợ fan của họ mắng anh chết mất, trách anh hỏi chuyện khá tế nhị."

Cuối cùng bốn đôi lựa chọn chấm dứt đề tài này, xuống sân thượng về phòng của mình trong khách sạn, chờ chuyến bay ngày mai để về nhà.

Các đôi khách quý đã kết thúc công việc nhưng dạo diễn còn đang xoắn xuýt.

Mới nãy máy chưa hề tắt đã ghi lại được đoạn nói chuyện này, có thể xem như nó là một đoạn thú vị bổ sung vào cuối. Mặc dù đoạn này nghe có vẻ sẽ rất tuyệt và nếu chiếu ra thì sẽ rất hot nhưng suy cho cùng ông cảm giác nếu phát đoạn này ra thì mọi chuyện sẽ không đơn giản.

Nụ hôn đầu của mấy đôi này không phải là đối phương, tuy nó rất hiện thực nhưng chương trình của bọn họ chủ yếu làm về"Câu chuyện tình yêu

hai người", cả đời bọn họ là một đôi, mấy câu chuyện mang tính hiện thực này chắc chắn không thích hợp xuất hiện trong chương trình của bọn họ, có rất nhiều fan CP xem chương trình này, nếu họ lấy thì khác nào đang đâm vào lòng của các fan?

Ông suy nghĩ rất lâu rồi quyết định sẽ bỏ đoạn này.

—

Dù đoạn đó đã bị cắt nhưng vẫn có người không nhịn được nhả dưa ra bên ngoài.

Trong một app cộng đồng hỏi đáp nào đấy nổi tiếng ở trên mạng chuyên về giới giải trí thường có rất nhiều người giấu tên tự xưng là người làm trong giới các kiểu để bàn luận và trả lời cho một số câu hỏi và ý kiến liên quan đến người và sự việc trong giới.

Trước đó không lâu ở trong đó có một vấn đề tương đối hot là "Vì sao Ôn Lệ và Tống Nghiên có nhiều fan couple thế?", muốn hỏi là ở trong giới giải trí có rất nhiều đôi CP giống vậy và có độ hot rất cao nhưng không hiểu tại sao đối với đôi ngay cả thái độ xào CP cơ bản cũng không có, nhưng lại có thể hút rất nhiều fan.

Phía dưới có mấy câu trả lời đầu tiên của mấy fan đã phân tích cặn kẽ rõ ràng từ giá trị nhan sắc bậc nhất đến khí chất tuyệt vời của họ đã hấp dẫn người khác lọt hố như thế nào.

Chủ thớt xem xong mấy câu trả lời đó nhưng vẫn chìm trong trạng thái mơ màng.

[Tôi thừa nhận họ có cảm giác CP nhưng mà nhìn qua tình cảm của bọ không được tốt lắm nhỉ [cười khóc]]

[Ha ha ha ha chủ thớt get không được thì đổi sang đu đôi khác đi, trên trời dưới đất chỗ nào chẳng có vô vàn CP, việc gì phải sống chết đu Muối cho bằng được]

Sau đó Tống Nghiên và Ôn Lệ thông báo cùng nhau tham gia chương trình << Thế Gian Có Người >>, vấn đề này lại được đưa lên vị trí đầu.

Trong mục chuyên về giới giải trí liên tục xuất hiện những vấn đề "Trong giới giải trí có tin tức nào chân thật tuyệt đối không" luôn đứng vững ở vị trí đầu.

Vấn đề này lúc nào cũng có người trả lời bởi vì mỗi ngày trong giới sẽ có rất nhiều dưa mới được tung ra, thật giả có hết, dù sao toàn tin tức dưa giấu tên, tin hay không tin thì tùy.

Có một chủ thớt luôn có những câu trả lời mới hôm nay lại tiếp tục đổi mới.

"——-Phân cách tuyến——-"

Hôm nay đổi mới: Bốn đôi khách quý của Thế Gian Có Người nói chuyện về nụ hôn đầu (không phải trên màn ảnh), đoạn này không có sẵn trong kịch bản, chỉ là phần các khách quý ngồi nói chuyện với nhau. Kết quả trong bốn đôi (trừ đôi vợ chồng giả kia ra) nụ hôn đầu của bọn họ không phải dành cho nhau. Đoạn này đã được cắt và chương trình sẽ không chiếu, mấy người nào đang xem chương trình này mà cứ nghĩ đang xem phim thần tượng thì có thể tỉnh lại đi, hiện thực làm gì có chuyện hoàn mỹ như vậy.

[Về hai người Khâu Hoằng và Đinh Nhạc Bá thì không phải nói tôi cũng không biết, hai người từng công khai với người trước đó sao còn giữ được nụ hôn đầu. Nhưng với Tống Nghiên thì đúng là có khả năng phá hủy câu chuyện cổ tích này……]

[Tống Nghiên và Ôn Lệ có từng công khai với người trước nào không?]

[Không công khai với người trước không có nghĩa họ là mối tình đầu của nhau, mấy người thực sự cho rằng đang xem chương trình mà như xem phim thần tượng à?]

[Dưa này nhả ra khiến tôi khó chịu quá đi mất, tôi cứ tưởng hai người Muối bọn họ ở bên nhau trong quá khứ và chưa từng công khai chuyện tình cảm với người khác, bọn họ là mối tình đầu của nhau."

Chủ thớt trả lời: [Suy nghĩ nhiều rồi, bọn họ đã mất nụ hôn đầu từ khi còn đi học]

[Ôi vch lại là tình yêu vườn trường khó quên nhất à?]

[…..Mặc dù biết là sự thật nhưng vẫn hơi khó chịu]

Một tuần sau, tập bốn của Thế Gian Có Người được phát sóng, quả nhiên không có đoạn này, ngay cả đoạn ngắn mà mấy đôi khách quý thảo luận về mối tình đầu đã đã bị cắt, bao gồm cả đoạn ba đôi thật còn lại nói mấy câu qua loa về mối tình đầu của mình cũng không còn nốt.

Vốn dĩ nó rất bình thường vì ekip chương trình sẽ chỉnh sửa làm sao để phù hợp với tiêu chí của chương trình nhất, sau đó dưa này tiếp tục được đưa lên Weibo bàn tán, không gây ra sóng to gió lớn nào cả, phần lớn những fan CP tuy rằng trong lòng có chút thất vọng nhưng hầu như có thể chấp nhận được, lúc hai người Muối quen nhau thì đã là người trưởng thành và đã trải qua sự đời, sao còn mong chờ bọn họ chỉ dành tình cảm duy nhất cho nhau.

Tóm lại bây giờ bọn họ rất tốt, trong mắt chỉ có đối phương là được.

Đối với chuyện này Ôn Lệ không hay biết, cô chỉ biết gần đây cô dùng nick phụ đi dạo trong super topic Muối nhìn thấy mấy fan có id quen thuộc chuyên cắt ghép làm video không dùng video cổ trang mà bình thường bọn họ thích nhất để ghép thành một câu chuyện, mà bắt đầu dùng mấy video hiện đại của cô và Tống Nghiên để làm thành một câu chuyện tình yêu vườn trường khác.

Xem tựa đề còn rất ưu thương.

"[Vợ chồng Muối] cuộc sống đã khổ vậy rồi nên ăn thêm nhiều đường chút đi"

Ôn Lệ dùng vẻ mặt lo lắng hỏi Tống Nghiên, có phải chuyện bọn họ kết hôn theo hợp đồng không cẩn thận bị ai đó tiết lộ ra bên ngoài không.

Bình thường Tống Nghiên không hay lên mạng, còn mờ mịt hơn cả cô.

Cái này đại khái là sự đau buồn của fan, chính chủ không hiểu.

Trước kia Ôn Lệ rất ít khi quan tâm đến fan CP thế nào, dù sao fan CP có khả năng và có những bàn tay cực kỳ giỏi, biết cách tự tìm niềm vui giải trí cho mình, không cần cô quan tâm.

Có điều gần đây cô bắt đầu dần cảm thấy phận làm chính chủ, là người phát thức ăn chủ yếu, cô không thể không để ý đến mấy đứa nhỏ này, tốt xấu gì ngày thường cô cũng nên phát thêm thức ăn hay gì gì đó, nếu không mấy đứa nhỏ sẽ rất thảm.

Nhưng bảo cô làm trò cùng Tống Nghiên chơi mấy trò buồn nôn kia thì cô không làm được, chỉ có thể nghĩ cách khác để tung đường ngầm an ủi fan CP.

Vì thế trên đường ra sân bay tham gia hoạt động gần nhất, Ôn Lệ đeo đồng hồ tình nhân mà Tống Nghiên tặng mình, trước đây đi Dung Thành cũng định đeo rồi nhưng đồng hồ này rất đắt, còn là bản số lượng có hạn hơn nữa. Nó là quà của Tống Nghiên tặng, Ôn Lệ nghĩ tới nghĩ lui thấy tiếc tiếc, mà hình như Tống Nghiên vẫn chưa thông báo công việc làm người phát ngôn ra ngoài nên cô quyết định không đeo, hai chiếc đồng hồ tốt được trưng bày ở trong nhà.

Không bao lâu sau khi ảnh Ôn Lệ ở sân bay đi hoạt động được tung ra, rất nhanh đã có các blogger thời trang liệt kê các món đồ từ đầu đến chân Ôn Lệ, từ thương hiệu đến kiểu dáng của khuyên tai, giày…, trong đó bao gồm cả đồng hồ JL đeo trên cổ tay trái của cô cũng được liệt kê trong đó.

"Bộ sưu tập JL hẹn hò, đồng hồ châu báu tuần trăng, bên phía thương hiệu bán giá 429,000"

(*) Đồng hồ tuần trăng là một dạng đồng hồ có tính năng moonphase trên đồng hồ đeo tay. Moonphase là từ ghép giữa moon (mặt trăng) và phase (pha). Có thể gọi việt hóa tính năng này là lịch tuần trăng. Trên đồng hồ có thể nhận thấy chức năng moonphase thông qua ô cửa sổ phụ với những họa tiết mô tả hình mặt trăng và các ngôi sao được chạm khắc trên một đĩa xoay. Có thể thấy chức năng này trên những mẫu đồng hồ tới từ các thương hiệu Thụy Sỹ như Certina, Frederique Constant,… Trên mặt số, lịch tuần trăng được biểu hiện bằng một khẩu độ thường có độ cong ở các vị trí vào và ra khiến cho mặt trăng có hình khuyết như chúng ta thấy. Thông thường 4 giai đoạn chính của mặt trăng được tái hiện trên mặt số bao gồm Full Moon, New Moon, First Quarter and Last Quarter (trăng tròn, trăng non, trăng khuyết). Đồng hồ Moonphase là một chức năng đẹp mắt và lãng mạn nhất, chỉ số moonphase của đồng hồ sang trọng bao gồm một loạt các phong cách, độ phức tạp và cách tiếp cận nghệ thuật.

Hơn hẳn việc để đoàn đội làm việc chủ động đăng những thương hiệu kiểu dáng của nghệ sĩ nhà mình dùng và cố gắng làm nổi bật nó thì kiểu để cho cư dân mạng tự mình tìm hiểu phát hiện ra rồi bật tiếng than sợ hãi mới là cách khoe tốt nhất.

Nhưng bởi vì ảnh chụp hoạt động làm nó khá mờ nhạt, không chụp rõ được trên mặt đồng hồ số 12 đã được làm lại riêng và khắc thành chữ W.

Ôn Lệ quyết định hai ngày nữa đến quay tập ba của << Vi Thành Đoàn >>, cô sẽ tiếp tục đeo chiếc đồng hồ này, như thế chắc chắn có thể thấy rõ.

Đợi mãi cũng đợi được đến buổi sáng ngày quay hình, Ôn Lệ ngồi xe đi vào đại xưởng lớn, vừa xuống xe đã bị rất nhiều cameras và cam điện thoại vây quanh.

Sau đấy cô cực kỳ dối trá dùng cái tay đeo chiếc đồng hồ kia giơ lên chào hỏi với màn ảnh.

Đợi đến khi cô đi vào bên trong, một số ảnh leak mới nhất về lần quay hình tập ba đã được tung ra.

Giải Trí Anh Ba: “Tin tức mới nhất về buổi ghi hình công diễn đầu tiên của Vi Thành Đoàn, đã có ảnh mới nhất của PD và bốn mentor, xem cách ăn mặc của bọn họ hôm nay thế nào, thêm nữa là hôm nay bạn đã pick em trai nào.”

[Nghiêm Chuẩn đẹp trai ghê]

[Icy vẫn mặc toàn đồ đen trước sau như một ha ha ha ha ha]

[Tập đầu tiên có ân oán sửa kịch bản vừa trôi qua xong? Hôm nay Ôn Lệ và Hứa Tinh Duyệt, hai chị em nhà này gắn kết đến nỗi đeo đồng hồ cùng một thương hiệu, là đồng hồ đôi chị em à?]

Giải Trí Anh Ba trả lời: [? Cô không nói tôi còn không để ý tới]

Trong khu bình luận nhanh chóng có người có kiến thức rộng rãi vào đào ra.

[Cùng thuộc bộ sưu tập đồng hồ tình nhân của JL, đây là đồng hồ đôi nhưng hai người họ lại đeo đồng hồ của nữ]

[Vừa nãy trạm fan của Hứa Tinh Duyệt vừa đăng ảnh các đồ và trang phục hôm nay Hứa Tinh Duyệt dùng trên người, đây là bản đồng hồ số lượng có hạn trên toàn cầu trong bộ sưu tập đồng hồ tình nhân của JL, giá cả ít nhất từ trăm vạn trở lên]

Sau còn đăng ảnh chụp khá rõ chiếc đồng hồ đó, vừa nhìn đã biết đại fan lấy ảnh chụp từ ekip làm việc của nghệ sĩ, ảnh leak bình thường không thể nào nhìn rõ mồn một thế được.

[??? Gia Thụy bất công vậy à, để đàn em đeo chiếc đồng hồ bản giới hạn lên đến mấy trăm vạn mà Ôn Lệ chỉ đeo chiếc đồng hồ bình thường có bốn mươi vạn]

[Bốn mươi vạn còn bảo đồng hồ bình thường? Quả nhiên em là người nghèo rớt mùng tơi]

[Đừng lấy khả năng chi tiêu của người thường để so với các ngôi sao được không, đối với một nữ minh tinh nổi tiếng như Ôn Lệ mà đeo đồng hồ bốn mươi vạn thì nó bình thường thật đấy]

[Trạm fan Hứa Tinh Duyệt nói đồng hồ là đồ cá nhân của cô ấy]

[Mơ hồ quá, nhất tỷ của Gia Thụy để xấu mặt vậy sao? Phối đồ còn không bằng một thần tượng idol]

Bản thân Ôn Lệ mơ hồ không kém.

Cô nhìn chiếc đồng hồ đang đeo trên cổ tay trái của Hứa Tinh Duyệt gần giống với chiếc đồng hồ của cô, nếu không phải cái trên tay cô do Tống Nghiên tặng thì chắc cô cũng nghĩ mình và Hứa Tinh Duyệt tâm linh tương thông, ngay cả mua đồng hồ cũng mua cùng kiểu dáng.

——-

Chương 44

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Tập ba của << Vi Thành Đoàn >> chủ yếu ghi hình các màn công diễn sân khấu của các thực tập sinh, trong trường quay có khá nhiều fan đến tiếp ứng.

Phía dưới sân khấu đẹp và sáng rực rỡ, đâu đâu cũng là đầu người có thấp có cao, mỗi người giờ một banner một đèn led khác nhau, có cả mentor và các thực tập sinh, chẳng qua đây là show tuyển chọn idol nên bên phía chương trình sắp xếp cho số lượng fan của các mentor không nhiều lắm, trong cả nơi quay hình lớn phải có đến hơn một nửa là fan của thực tập sinh.

Hút fan nó giống một môn học siêu hình, chương trình mới chiếu được hai tập nhưng đã có danh sách mấy thực tập sinh có độ nổi tiếng đứng top đầu.

Ôn Lệ đặc biệt chú ý đến fan tiếp ứng của Từ Lệ.

Công ty cho nó đến tham gia chương trình tuyển chọn vốn không hề suy nghĩ đến việc được debut mà chỉ muốn xuất hiện để khán giả biết mặt, vùi mặt vào luyện tập và học hỏi cho tốt, đợi sau khi chương trình tuyển chọn này kết thúc ra ngoài làm album không lo không có fan ủng hộ.

Từ Lệ thuộc nhóm ca sĩ tự sáng tác, ước nguyện ban đầu của thằng bé không phải kiểu vừa hát vừa nhảy. Nhưng trong thị trường lớn như bây giờ, những người ca sĩ đi theo hướng tự sáng tác thực sự rất khó khăn nếu muốn phát triển mạnh, mỗi năm xuất hiện biết bao nhiêu idol trẻ vừa hát hay vừa nhảy giỏi, mặc dù Từ Lệ không đồng ý với sự sắp xếp của công ty nhưng vì muốn thực hiện ước mơ làm ca sĩ nên vẫn quyết định đến đây.

Có thể do di truyền tế bào nghệ thuật từ ba Từ Thời Mậu, giấc mơ của cậu và chị gái không khác nhau mấy, trước kia Ôn Lê cực kỳ mê mấy

nhóm nhạc ở nước ngoài, một lòng nghĩ chỉ muốn sau này lớn lên sẽ ở trên sân khấu làm một thần tượng ca hát nhảy và tỏa ra sức quyến rũ của riêng mình, sau đó giấc mộng làm thần tượng chết non giữa đường, ma xui quỷ khiến thế nào đi một vòng trái đất bén duyên với nghề diễn viên để đứng dưới ánh đèn hào quang.

Giấc mơ của hai chị em không được người lớn bên nhà ngoại coi trọng.

Ý của bọn họ là, cái đó thì gọi gì là giấc mơ, không phải chỉ đi làm ngôi sao thôi sao, nói thẳng ra là mấy đứa trẻ ham hư vinh, thích được người khác tâng bốc.

Có một ông cậu luôn làm việc cứng rắn và mạnh mẽ, ông cậu đã nói thẳng một cách quyết đoán lạnh lẽo, cực kỳ lạnh lùng với đứa cháu trai. Trong nhà cho ăn cho mặc cháu không thích không muốn phải không, được thôi, nếu cháu muốn làm cái này thì phải tự dựa vào chính mình, thành công hay thất bại cũng tự mình chịu.

Khuôn mặt Từ Lệ đẹp kiểu non nớt thư sinh, đứng trước máy quay không nói nhiều, dáng vẻ khi cầm đàn ghi-ta im lặng hát bài tình ca nhìn vừa ngoan vừa trong sáng, hơn nữa trong hai tập trước, thằng bé tự biết mình có sự chênh lệch rất lớn các thực tập sinh khác về mảng vũ đạo, cần phải học hỏi luyện tập nhiều hơn, là một trong những thực tập sinh mỗi lần luyện tập luyện đến đêm khuya mới quay về ký túc xá nghỉ ngơi.

Cho nên không sợ việc công ty không chịu làm giao dịch gì đó với bên nhà sản xuất, độ hot của Từ Lệ vẫn luôn giữ vững được ở vị trí giữa giữa, tuy rằng lần này số lượng fan đến tiếp ứng của cậu không nhiều như những mấy bạn nổi hơn đứng ở vị trí top nhưng cũng coi như là một thực tập sinh nổi.

Trong lòng Ôn Lệ vừa vui mừng thay em trai vừa chua chua.

Dù chưa debut nhưng đã có nhiều fan, lúc cô mới ra mắt làm gì có mấy fan trên Weibo, phải nhờ công ty mua giúp mấy tài khoản ảo mới miễn cưỡng duy trì được ở mức hơn năm con số.

Nhóm của Từ Lệ được xếp biểu diễn thứ hai, thể hiện một ca khúc không khó lắm của một nhóm nhạc nam khác, biên độ không lớn, động tác đơn giản, Từ Lệ đảm nhiệm vocal chính của nhóm và bridge, giọng hát trong trẻo, xử lý một số đoạn giọng giả cực kỳ tuyệt vời.

Cuối cùng là động tác ending để kết thúc phần trình diễn, ánh đèn màu lam chiếu xuống từ trên đỉnh nơi ghi hình, đối với Từ Lệ việc nhảy vẫn khá khó khăn, còn những thực tập sinh khác dễ dàng hoàn thành phần nhảy của mình, trên trán cậu toàn mồ hôi, hơi thở phập phồng và nhịp tim đập nhanh chưa thể ổn định, thấy camera quay đến mới vô tình mím môi cười.

Trong hình ảnh đặc tả chi tiết từ máy quay, mọi người nhìn thấy một bạn nam nhỏ đang rất ngại.

Tiếng thét chói tai như sấm vang lên từ dưới sân khấu, mấy cô gái tuổi không lớn thi nhau tranh hét "Mama yêu con" ầm ĩ khắp nơi.

Lỗ tai Ôn Lệ hơi không chịu nổi, nghiêng đầu điều chỉnh lại ví trí tai nghe, cầm mic lên sân khấu.

Trong bài hát lần này Từ Lệ không phải center chính nên cậu đứng ở bên cạnh rìa, khi Ôn Lệ đi vừa lúc đứng bên cạnh.

Tính cả đầu thì chiều cao Từ Lệ vừa qua một mét tám, Ôn Lệ đi giày cao gót, khi nhìn cậu không khó như khi nhìn Tống Nghiên, hơi hơi ngửa mặt nhìn cậu nhíu mày.

Thằng em thối xấu hổ nắm chặt tay, bởi vì mệt nên những vệt đỏ ửng ở trên mặt chưa kịp tiêu tan bớt, nhích nhích lại gần về phía đồng đội của mình ở hướng bên kia, kéo dãn khoảng cách với cô.

Bốn mentor dựa theo những lĩnh vực chuyên môn khác nhau của mình đưa ra lời nhận xét cho các thực tập sinh, Hứa Tinh Duyệt phụ trách phần vũ đạo nên chủ yếu nhận xét mấy người gánh vác phần nhảy chính, cuối cùng nói với Từ Lệ: "Vocal của cậu rất tốt nhưng về mảng vũ đạo cần phải cố gắng hơn."

Từ Lệ gật đầu: "Vâng, em sẽ cố gắng."

"Tôi để ý vừa rồi lúc cô Ôn đi lên đứng cạnh, tôi thấy cậu hơi né tránh một xíu." Hứa Tinh Duyệt tạm dừng lại, cố ý kéo dài giọng điệu, "Hành động đó của cậu thể hiện ý cậu thích hay không thích cô Ôn thế?"

Trong trường quay lập tức vang lên mấy tiếng bàn tán thú vị.

Hôm nay phong cách của Ôn Lệ thiên về hướng trưởng thành, kiểu xinh đẹp tươi tắn, còn Từ Lệ đẹp trai trẻ tuổi, tràn đầy hơi thở thiếu niên.

Vốn không có gì nhưng Hứa Tinh Duyệt vừa nói như vậy chẳng khác nào dẫn đường cho không ít người suy nghĩ sang phương diện khác.

Hai chị em đứng trên sân khấu sững người cùng lúc.

Khi những người khác nghe mấy lời này, họ chỉ cho rằng đó là mấy câu vui đùa để bầu không khí sôi nổi hơn nhưng khi lọt vào lỗ tai của các fan thì không phải chuyện đơn giản.

Fan của Từ Lệ ở dưới khán đài bên này cảm thấy em trai vẫn đang là thực tập sinh, chưa được debut, sự nghiệp chưa có những bước đầu khởi sắc mà đã vướng víu liên quan đến PD, nếu bị truyền ra ngoài thì chắc chắn sẽ bị mắng đến tối tăm mặt mày.

Còn fan Ôn Lệ cảm thấy chị nhà mình xinh đẹp nhất, chưa kể đến việc không tìm ra được một tật xấu nào của anh rể đương nhiệm là Tống Nghiên. Thì bọn họ cũng không thích đặt Tống Nghiên và chị mình ở cùng một chỗ để nói, huống chi là một thực tập sinh.

Ngay lập tức có fan ở dưới hét to "Không muốn không muốn."

Ôn Lệ nhíu mày, nếu Từ Lệ nói thích thì fan thằng bé sẽ không vui, còn nếu nói không thích thì đương nhiên fan của cô không thể vui nổi.

Bất kể có nói thế nào thì về sau nếu hai người đứng cùng một chỗ, nhất định cảm tình của hai bên fan sẽ không tốt.

Cô giơ microphone lên nhưng chưa kịp nói gì. Từ Lệ dành cơ hội trả lời câu hỏi này trước.

"Em là fan của cô Ôn, không chỉ là fan của cô ấy còn là fan của thầy Tống." Từ Lệ thản nhiên nói, "Né tránh ra bên cạnh vì vừa rồi mới nhảy xong, trên người chảy rất nhiều mồ hôi nên không muốn làm ảnh hưởng đến cô ấy."

Dưới sân khấu ngoại trừ những tiếng cười còn có tiếng trêu chọc của các fan "Con trai chúng ta rất biết điều."

Rất chân thành, câu trả lời rất thông minh, đây không giống những lời mà Từ Lệ sẽ nói, một nguyên chuyên thích cãi nhau gây cổ với cô.

Ôn Lệ không ngờ sẽ có một ngày cô được nghe chính miệng em trai mình nói nó là fan mình, còn khen mình nữa.

Thực ra cô đang không vui lắm đâu nhưng vì những lời này tự nhiên lại thấy vui hơn chút, nở nụ cười.

Từ Lệ không biết người này đang cười cái gì, nụ cười quái gở của Ôn Lệ khiến cậu xấu hổ không chịu nổi, chỉ có thể mượn động tác giơ tay đang cầm mic của mình lên để che dấu sự ngượng ngùng bên môi.

Ôn Lệ nghiêng đầu nhìn cậu, làm bộ làm tịch nói: "Cảm ơn cậu đã thích thầy Tống nhà tôi, đảm bảo tôi sẽ truyền đạt lại mấy lời này cho anh ấy."

Trong lòng Từ Lệ thầm nói em có WeChat của anh ấy, cần chị chuyển lời chắc?

Nhưng bên ngoài chị đang là tiền bối của mình, Từ Lệ học theo vờ vịt nói: "Cảm ơn cô Ôn."

Thêm mở nhóm nữa hoàn thành phần biểu diễn của mình, nhóm của Từ Lệ xuống sân khấu nghỉ ngơi.

Ôn Lệ cười tủm tỉm nhìn Hứa Tinh Duyệt đang ngồi trên ghế của mentor: "Tinh Duyệt, lần sau nếu còn nói mấy câu đùa kiểu vậy nữa, đến chị là đàn chị của em còn muốn mắng người nữa là."

Hứa Tinh Duyệt siết chặt tay, cười cười giải thích cho mình: "Do em sợ hành động trốn tránh đó của Từ Lệ sẽ làm chị tổn thương và thấy chạnh lòng nên em mới trút giận thay chị."

"Nếu em không nói chị cũng không để ý đến đâu." Ôn Lệ ngây thơ chớp chớp mắt, ra vẻ nói, "Tâm tư của chị không được tỉ mỉ như em, nếu đổi lại là em đứng trên này phỏng vấn bọn họ thì chắc có lẽ bây giờ em đã cho Từ Lệ nguyên một cuốn sách nhỏ ghi chép lại ấy nhỉ? Nhưng mà vẫn may, em là mentor, chỉ việc ngồi ở dưới nhận xét mấy câu là xong, không phải lo lắng đến chuyện sẽ bị thực tập sinh làm tổn thương."

Ý cười trên mặt Hứa Tinh Duyệt cứng đờ, có chút mất mát trả lời: "Chị nói mấy lời này cứ như em là người rất hẹp hòi."

"Không hề không hề." Ôn Lệ lập tức nhìn về phía các fan dưới sân khấu giải thích, "Quan hệ của chúng tôi tốt lắm nhé, chị đảm bảo ai cũng biết mấy lời em vừa nói là để hùa theo đùa với chị, nhưng thật sự chị cảm thấy tâm tư em rất tinh tế, hôm nay còn cố ý đeo đồng hồ giống chị vì muốn tạo cho chị bất ngờ ngạc nhiên đúng không? Quả nhiên hai chị em mình cùng công ty nên có độ ăn ý rất cao."

Hứa Tinh Duyệt nghe cô nói đến chuyện đồng hồ, vẻ mặt khó hiểu nhưng không thể không trả lời: "Bị chị phát hiện ra, thật khéo."

Về chuyện đồng hồ này, thật ra tính chất của nó khi được đưa ra ngoài là để ngầm so sánh sự phân chia cao thấp của mấy nghệ sĩ nữ, không nên đưa nó ra ánh sáng để bàn luận, hơn nữa chiếc đồng hồ đeo trên tay của Ôn Lệ không đắt bằng cô ta, không biết tại sao cô lại cố ý nói ra để tất cả mọi người chú ý đến.

Còn chiếc đồng hồ trên tay Hứa Tinh Duyệt, chuyện là mấy ngày hôm trước cô ta nhìn thấy Ôn Lệ từng đeo nó khi đi tham gia hoạt động, nhớ lại đạo diễn Quách từng tặng chiếc đồng hồ này cho con gái ông ta vào dịp

sinh nhật cô bé, nó là bản số lượng giới hạn toàn cầu nhưng do gần đây mối quan hệ giữa hai cha con không tốt. Ngày nào cũng cãi nhau vì chuyện con gái ông ta quen bạn trai, rồi con bé tức giận nên không thèm và trả lại chiếc đồng hồ này cho ba mình, còn ném thêm một câu "Tặng cho con gái nuôi của ba chơi đi", khiến đạo diễn Quách tức đến mức hai mắt nổ tanh tách.

Lúc đầu Hứa Tinh Duyệt không muốn, cảm giác như đang nhặt lại quà của con gái ông ta.

Nhưng cuối cùng vẫn làm nũng muốn lấy.

Chỉ vì muốn ngầm đè ép Ôn Lệ xuống.

Lại không nghĩ là Ôn Lệ không nhận ra những ám chỉ ngầm này, ngược lại còn nói công khai ra ngoài.

Mấy chuyện va chạm này nọ của mấy nghệ sĩ nữ, người có EQ cao sẽ biết ăn ý lấy một cái cớ khác để che nhưng trong lòng tự ai người đó rõ, ai cấp bậc thấp hơn, ai phải xấu hổ hơn.

Ôn Lệ và Hứa Tinh Duyệt nói chuyện với nhau, tuy rằng nó kỳ lạ sao sao đấy nhưng hai người quản lý biểu cảm cực kỳ tốt, nhưng người đơn thuần không nhận ra chuyện trong đó, nhưng trong lòng đạo diễn hiểu rõ và đưa ra yêu cầu bộ phận biên tập cắt bỏ đoạn nhỏ vừa xảy ra.

Có điều trong trường quay có nhiều ánh mắt và lỗ tai, thông tin bị truyền ra là điều tất nhiên.

Sau khi quay hình chương trình xong, về chuyện đeo đồng hồ giống nhau của Ôn Lệ và Hứa Tinh Duyệt, mới đầu chỉ có mấy blogger đăng bài thảo luận, sau có dưa được nhả ra ngoài, các blogger lập tức tăng ca suốt đêm viết bài còn thêm thắt như đổ thêm dầu vào lửa. Viết xong đăng lên nhằm khơi mào cuộc chiến giữa các fan.

Vì ảnh đồng hồ của Hứa Tinh Duyệt chụp rất nổi bật, hình ảnh rõ ràng nên mấy blogger nhanh chóng khui ra được giá cả và kiểu dáng của chiếc

đồng hồ đeo trên tay cô ta, còn thiếu mỗi việc nói nó là bản giới hạn trên toàn thế giới.

Đúng là chiếc đồng hồ này có giá lên đến mấy trăm vạn, khó trách Hứa Tinh Duyệt nắm chắc tự tin.

Trước đó fan hai nhà đã không mấy vui vẻ về chuyện tự sửa kịch bản, khi dưa này xuất hiện, khu bình luận trong mấy bài hot và các bài trong khu vực tìm kiếm rất náo nhiệt và sôi động.

Star Star Lấp Lánh: "Ghen tỵ khiến người khác nổi điên, nói fan nhà nào nhà đó tự biết rõ trong lòng, tôi chưa nhắc đến tên đâu đó, bảo họ đừng tìm đến đây mắng nhé [hì hì]"

Xxyyds: "Sao em gái nhà chúng ta thảm vậy chứ [khóc]. Dùng chính tiền mình kiếm được mua đồng hồ còn bị đụng chạm đến, có bản lĩnh làm mình làm mẩy không bằng tự mua một cái đắt tiền đeo đi."

Fan bên nhà Ôn Lệ nhận được sự nhắc nhở từ ekip làm việc của cô, lần này không vội tham gia tác chiến.

Thường mấy người đứng đầu quản lý các tổ chức lớn riêng của nghệ sĩ lưu lượng như hậu viện hội, trạm fan,…sẽ có phương thức liên lạc với người trong ekip làm việc của thần tượng nhà mình, phải đến một nửa lịch trình công khai mà các fan biết trước đều nhờ quản lý bên phòng làm việc thông báo, để các fan chuẩn bị tốt các việc liên quan đến tiếp ứng.

Trừ việc fan và phòng làm việc của nghệ sĩ nảy sinh ý kiến khác nhau dẫn đến tình huống tự phát chống đối lại, còn đâu mỗi lần có biến nào đó mang tầm quy mô lớn nếu không có sự cho phép ngầm của ekip thì rất ít khi nổi lên sóng to gió lớn.

Hành vi của thần tượng không liên quan đến fan nhưng nếu fan có hành vi không tốt thì thần tượng phải chịu, đây là quy tắc ngầm trong giới lưu lượng.

Fan Hứa Tinh Duyệt đang chờ fan Ôn Lệ đến ứng chiến nhưng fan Ôn Lệ không dám nói năng bậy bạ, mãi đến khi Weibo chính thức của thương hiệu JL, thương hiệu hai người bị đụng hàng bất ngờ đăng bài thông báo mới nhất trên Weibo.

J&L: "Ánh trăng đêm, trắng bạc như nước. Lấy linh cảm hướng tới tự nhiên, mẫu đồng hồ đôi mới dành cho các đôi tình nhân, màu bạc của ánh trăng được phản chiếu bởi kim cương và bạc trắng, cùng nhau tỏa sáng, thắp sáng tình yêu đặc biệt nhất trên cổ tay. Xin chào, anh Tống @Tống Nghiên."

Ảnh đăng kèm là bức hình chụp quảng cáo của Tống Nghiên, trên tay anh đeo chiếc đồng hồ nam trong bộ đồng hồ đôi.

Bài thông báo đại ngôn này vừa được đăng, việc Ôn Lệ và Hứa Tinh Duyệt đeo cùng một chiếc đồng hồ nữ giống nhau trở nên vi diệu sao ấy.

Chỉ vài phút sau, JL tiếp tục đăng một bài viết mới.

J&L: "J&L trăm năm lắng đọng, lấy chủ đề về tình yêu, đặc biệt làm ra đôi đồng hồ tình nhân để tặng cho anh Tống @Tống Nghiên và vợ mình cô @Ôn Lệ Litchi, 'S' và 'W', Silivery&Water, Steen Soong&Wendy Wen, độc nhất vô nhị toàn cầu chỉ có đôi này."

Bức ảnh đăng kèm là hình hai chiếc đồng hồ đã được làm xong nhưng vẫn chưa rời Thụy Sĩ, một đôi đồng hồ lặng lẽ nằm trong hộp nhung thiên nga, số 12 khắc trên hai mặt đồng hồ được đổi thành kiểu chữ 'S' và 'W'.

Ké đại ngôn của anh rể thích biết bao.

Các fan only luôn cảm thấy chị mình đẹp nhất nhưng đến nay không thể không thừa nhận câu đó.

Bên ekip đã mở đường, các fan vui vẻ mở cửa ra ấn định kết cục trận chiến.

[Phiên bản giới hạn toàn cầu, đi khắp thế giới này chắc có thể tìm ra được mấy chục cái, chỉ có đôi đồng hồ này được làm riêng, không thể định giá, thuộc loại sản phẩm sưu tầm cá nhân, chỉ dùng từ "Quý" thì không đủ để nói về giá trị của nó]

— — —

Chương 45

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

"Qúa ngầu!!!!"

Trên đường về công ty, Văn Văn ngồi trên ghế phụ cầm điện thoại bật thốt thành tiếng.

Khiến Ôn Lệ hoảng sợ, ôm ngực trách cứ: "Làm trợ lý của chị nhưng mê trai thích mấy ngôi sao nam khác, chị sẽ trừ tiền lương của em."

"Không phải không phải, không phải người khác, là thấy Tống."

"Gặp nhiều lần thế rồi còn đến nỗi này? Cô gái nhỏ đúng là cô gái nhỏ," Ôn Lệ nói xong thì tiếp tục dựa vào lưng ghế nghỉ ngơi, nhưng chỉ được mấy giây lại duỗi tay ra, "Anh ấy chụp bìa tạp chí mới à? Đưa chị xem."

"Không phải, chị tự xem đi."

Văn Văn không thể giải thích rõ ràng hết, đưa điện thoại cho Ôn Lệ xem.

Ôn Lệ quét mắt nhìn hotsearch, vẻ mặt cứng đờ, chuyện thương hiệu thông báo người đại diện lên hotsearch được khoảng hơn mười phút.

Lúc này di động thông báo có tin nhắn, rung rung hai cái trong tay cô, Văn Văn nhỏ giọng nhắc nhở: "Chị, có người nhắn tin cho em."

"Ừm." Ôn Lệ hoàn hồn, trả điện thoại lại cho cô nàng.

Tin nhắn của bạn học đại học gửi đến.

"Trời ạ tên họ Văn kia, bà đây tin tưởng lời khuyên của cậu đã khuyên mình đừng đu Muối, mà vãi nhái bây giờ mọi người xung quanh mình

đang ship Muối điên cuồng, nhìn mình như đứa bị lạc loài không cùng bầy ý, quan hệ ngoại giao của mình bị cậu hủy đi hết rồi!! Cậu lấy gì để đền bù!"

"Lúc này khi bài thông báo của bên JL lên hotsearch, mấy chị em trong nhóm mình thét chói tai hoan hô âm ỹ mà vẻ mặt mình thì lờ mờ ngơ ngác!"

"Mấy lời tình cảm trong bài do bên đ ông h ônghĩ ra hay do Muối tự nghĩ ra được thế!"

"Nói mau tình hình hai người họ thế nào, để mình đấu tranh giãy dụa thêm."

Thật ra Văn Văn hiểu rất rõ tình trạng hôn nhân của Ôn Lệ và Tống Nghiên, cho nên khi bạn học có quan hệ rất tốt với cô nàng từ lúc học đại học tìm đến để hóng hớt chuyện, cô nàng không thể vi phạm đạo đức nghề nghiệp nói ra sự thật bên trong nhưng chỉ sợ bạn mình vào hố rồi chìm đắm sâu trong đó đến mức không ra nổi, nên chỉ có thể uyển chuyển nhắc nhở cô bạn ấy đừng đu CP.

Kết quả từ khi hai vợ chồng nhà này tham gia chương trình thực tế, có đôi khi cô nàng nhìn thấy chị mình và thầy Tống ở bên cạnh nhau, bất kể là lúc nhìn nhau hay khi đang nói chuyện, ngay cả bọn họ cũng trở nên mê muội, khóe miệng thường xuất hiện nụ cười tươi mà đến chính bản thân họ không nhận ra.

Văn Văn nuốt nước bọt, thử thăm dò mở miệng: "Chị, chị có biết trước sẽ có bài thông báo này không?"

"Không biết."

"Vậy….bài thông báo này do thầy Tống nghĩ ra ạ?"

Ôn Lệ không thể hiểu nổi, cảm thấy Văn Văn hỏi một vấn đềnhư thể cô nàng không phải người trong nghề, giọng điệu chắc chắn: "Anh ấy làm người phát ngôn chứ không phải là người lên kế hoạch viết thông báo."

Văn Văn gật đầu, cúi đầu nói với người bạn đại học của mình, cậu có thể cố gắng đấu tranh thêm chút nữa.

Chúng ta phải cùng nhau giữ vững bản thân, phải đứng vững trước cửa hố thêm nữa, cố gắng đừng để bị hấp dẫn hoặc bởi bởi một viên đạn bọc đường nhất thời, đừng chỉ vì thế mà đã mêm mẩn bước một chân vào hố sâu đu CP.

Tại Văn Văn hỏi đến chuyện này, nên Ôn Lệ bắt đầu nghĩ đến nó.

Cô nhìn tin nhắn mình gửi cho Tống Nghiên sau khi quay xong chương trình được một lúc.

Ôn Lệ: "[Chính văn Weibo]"

Bài Weibo thảo luận việc cô và Hứa Tinh Duyệt đeo đồng hồ tình nhân giống nhau về kiểu dáng.

Ôn Lệ: "Hai hôm trước trong hoạt động offline tôi đã đeo chiếc đồng hồ này, kết quả người này cũng đeo một cái y hệt."

Ôn Lệ: "Nôn mửa.jpg"

Ôn Lệ: "Lúc đang quay chương trình tôi cố ý nhắc đến chuyện này, tôi muốn bảo chị Đan tìm giúp mình một người đăng bài nói đồng hồ này của tôi là hàng được sản xuất riêng."

Kế hoạch ban đầu của cô là trước hết để mọi người chú ý đến việc cô và Hứa Tinh Duyệt đụng hàng nhau nên mới cố ý nhắc đến trong chương trình. Như thế mới có thể khiến cho Hứa Tinh Duyệt càng thêm sượng mặt.

Tống Nghiên: "Đợi chút, đang nói chuyện với bên thương hiệu."

Ôn Lệ đợi hơn mười phút mà Tống Nghiên không trả lời lại, trong lòng cô nghĩ có khi nào làm như vậy sẽ khiến đối phương nghĩ cô tức giận nhỏ nhen quá không.

Có khi nào anh nghĩ cô là người không rộng lượng mà hẹp hòi không, chỉ vì một chiếc đồng hồ mà cũng muốn mang ra để tranh cao thấp?

Rối rắm trong chốc lát, hiếm lắm Ôn Lệ mới nghĩ cho anh.

Ôn Lệ: "Khi nào thì bên họ thông báo chuyện anh làm người đại diện? Hay là tạm thời không nên để lộ tin này ra trước, tôi sẽ nhịn thêm một thời gian nữa."

Lúc này người đàn ông trả lời.

Tống Nghiên: "Để em nhịn xong rồi em lại tức giận à?"

Ôn Lệ: "Đồng hồ này do anh tặng cho tôi, nói chung cũng phải quan tâm đến cảm nhận của anh nữa."

Tống Nghiên: "Vậy giờ em thấy thế nào?"

Ôn Lệ định nói mình không sao nhưng thật tình cô không phải loại người có lòng dạ bao dung lớn đến thế.

Thế nên cô thử xem, hơi tùy hứng trả lời anh.

Ôn Lệ: "Thầy Tống, tôi rất không vui"

Câu của cô đến cả dấu chấm cuối câu cũng không có nhưng nó có khả năng khiến người bên kia nhìn qua là biết cô đang nghĩ gì, cộng thêm đó là chút tâm trạng thất thường hơi nũng nịu.

Rõ ràng là đồng hồ tình nhân của cô và Tống Nghiên, người tinh ranh như Hứa Tinh Duyệt học điểm tốt nào của cô không học, lại muốn học giống cô đeo chiếc đồng hồ đó.

Tống Nghiên: "Sờ đầu.jpg"

Tống Nghiên: "Hiểu rồi."

Ôn Lệ suy nghĩ thật lâu vẫn không hiểu được câu "Hiểu rồi" mà anh nói có ý gì.

Mãi đến khi Văn Văn cho cô xem bài thông báo người phát ngôn, bấy giờ cô mới hiểu ra.

Ôn Lệ: "Tôi đã nhìn thấy hotsearch."

Ôn Lệ: "Người viết bài thông báo bên nhà JL lấy bao nhiêu tiền một tháng? Tôi muốn cướp anh ta về tay mình để chuyên viết bài cho tôi."

Cô suy nghĩ trái phải tìm từ thích hợp để đảm bảo không ai nhân ra cô đang rất vui qua giọng điệu khi nói chuyện.

Tống Nghiên: "Em định trả tiền lương cho anh nhiều hay ít? Ít quá thì thôi đi."

Ngay trong khoảnh khắc này, Ôn Lệ thầm nghĩ mình xong đời rồi.

Mấy ngày gần đã cảm giác của cô đôi với anh đã kỳ lạ không hiểu nổi, cô lảng tránh những loại cảm giác mới nhú mầm này theo bản năng, là vì không muốn nảy sinh thêm quan hệ nào khác với người chồng kết hôn theo hợp đồng này, ngoại trừ ràng buộc về hợp đồng và nhu cầu sinh lý.

Hợp đồng là giấy trắng mực đen, nhu cầu sinh lý là bản năng của người trưởng thành, cái đầu tiên có sự ảnh hưởng từ pháp luật, bọn họ đưa ra quy định cho nhau, cái sau hai người đều nhận được sự thỏa mãn, không ai thiệt thòi.

Từ sau khi mẹ cô mất, ba cô không thường xuyên về Yến Thành, ông để lại hai đứa con rồi đi ngao du các nơi trên thế giới, uống rượu kết bạn, nhìn có vẻ phóng khoáng tự do nhưng thường có những lúc ba không để ý đến việc chênh lệch múi giờ mà gọi điện cho cô và Từ Lệ, khóc lóc nói muốn mẹ của hai chị em.

Thật ra ông ngoại và mấy người cậu của cô cũng thường xuyên nhớ đến mẹ nhưng bọn họ còn có việc quan trọng hơn phải làm. Còn công việc,

cuộc sống, sao có thể cứ nhớ mãi đến người đã mất, mỗi người đều phải sống cuộc sống của riêng mình.

Khác nhau ở chỗ, ba và mẹ cô là người yêu, hai người đến với nhau vì tình yêu.

Tình cảm là thứ gì đó không thể tính toán chính xác và nói rõ được.

Bạn không thể làm gì nếu bạn là người gieo tình cảm đó, về sau chịu khổ nhiều hay ít là do bạn xứng đáng.

Từ trước đến nay cô luôn sống theo kiểu tự do, hơn hai mươi năm nay muốn sống thế nào thì sống, có nhiều người thích cô như vậy, cô không thiếu tình thương cũng không thiếu tiền, có người thân có bạn bè, cứ hưởng thụ thật tốt dư vị được người khác yêu thích là đủ rồi, không cần thiết phải đâm đầu vào thứ gọi là tình yêu hay thích làm tổn thương người khác. Tại sao trong khoảnh khắc nào đó không để ý, mình đã biến thành người giao trái tim ra.

Không khống chế được động tâm khiến cô không cam lòng nhưng không còn cách nào khác, hạt đã nảy mầm là chuyện phải chấp nhận.

—

Ôn Lệ: "Không trả nổi, anh rất đắt."

Tống Nghiên: "Không tắt."

Hai chữ của anh như nói sẽ cho không.

Nhưng nếu cô rút lui thì có vẻ mình không chịu được sự trêu đùa này của anh.

Bỏ đi để về rồi tính.

Trong văn phòng cao nhất của Giải trí Bách Thạch, Bách Sâm mở bình rượu đỏ định rót cho Tống Nghiên một ly, người đàn ông để di động xuống giơ tay khẽ che miệng cốc.

“Buổi tối còn phải về nhà, không thể uống rượu.”

“Về nhà thì sao không thể uống?” Bách Sâm nói đến đây thì ngậm miệng, đột nhiên nhớ tới, “Quên mất, bây giờ trong nhà cậu đang lắp cameras.”

Tống Nghiên nhướn mày ngầm thừa nhận.

Bách Sâm đành phải rót rượu uống một mình.

“Vừa mới ngày hôm qua người đại diên của cậu vẫn đang cò kè mặc cả với bên JL đấy, muốn tranh thủ kiếm thêm chút lợi ích nhỏ, ngược lại cậu thì hay rồi, vừa nói chuyện với ai đó xong thì đã để người đăng bài thông báo trên Weibo.” Bách Sâm uống ngụm rượu, bày ra dáng vẻ và giọng điệu như đã làm việc không công cho người ta, “Bài thông báo cũng là do cậu nghĩ, bọn họ có cho cậu tiền nhuận bút không?”

Tống Nghiên không thấy có gì đáng tiếc: “Phí làm người đại diện đủ nhiều rồi, coi như tặng cho họ.”

Bách Sâm trêu chọc: “Ôi thầy Tống của chúng ta lúc nào cũng tranh giành đến cái nhỏ nhất mà sao tự nhiên hào phóng ghê thế? Trước kia trong lúc quay phim và học để lấy bằng thì cậu hận không thể kiếm đủ tiền cất trữ cho đời này, hôm nay ngược đời còn tự mình nghĩ lời bài đăng thông báo xong dâng lên cho thương hiệu nhà người ta?”

“Cũng không phải tặng, bản quyền vẫn nằm ở chỗ mình.”

“…..Ùi, còn gian thương hơn cả mình.” Bách Sâm liếc nhìn anh, bỗng nhiên híp đôi mắt hồ ly thành một đường thẳng, cẩn thận đánh giá người trước mặt, “Vì nha đầu Ôn Lệ?”

Tống Nghiên không phủ nhận: “Thuận tay giúp cô ấy xả tức.”

Bách Sâm chép miệng, vừa nếm rượu vừa nói mấy lời ẩn chứa nhiều thâm ý khác.

“Kỳ lạ ghê ha, hai năm trước khi nha đầu kia gặp chuyện không may rồi phải đứng trước đầu sóng gió dư luận, ông cậu con bé dặn dò người dưới, cấm chúng ta không được quan tâm cũng không cho phép ai ra mặt giúp nó. Còn cậu thuận tiện kết hôn với con bé, sau cái người nghệ sĩ tên Trịnh gì gì ấy muốn cướp tài nguyên, cậu lại thuận tay đồng ý tham gia chương trình thực tế. Bây giờ có người đeo đồng hồ đụng hàng với nó cậu lại thuận tay viết lời bài thông báo. A Nghiên này, sao cậu thích thuận với ra xa thế?”

Nói đến chuyện này, Bách Sâm hơi cong khóe môi, cười cười nhìn Tống Nghiên.

Tống Nghiên dùng đuôi mắt nhìn anh ta, đáy mắt thâm thúy hệt như mặt biển nổi lên những gợn sóng lăn tăn nhỏ, không thấy rõ cảm xúc.

“Cậu muốn nói gì?”

“Là đàn ông cả, giả vờ hồ đồ không vui gì hết, thích nha đầu kia hả? Mình là người từng trải, là tay lão làng trong tình trường, cậu không lừa được mình đâu.”

Tống Nghiên cười, thản nhiên nói: “Bây giờ mới nhìn ra được, xem ra tay lão làng như cậu là kiểu có tiếng mà không có miếng.”

Bách Sâm trợn trừng mắt: “Hừ cậu đó đừng có cãi bướng”, anh ta dừng lại một chút rồi tự giải thích cho mình, “Mình đã nhìn ra manh mối từ lâu rồi biết chưa, nếu không đang yên đang lành chẳng có người đàn ông nào vừa độc thân vùa đang trong thời kỳ đỉnh cao của sự nghiệp sẽ chui đầu vào trong nấm mồ hôn nhân, nhưng không phải hồi đi học cậu rất ghét con bé à?”

Mỗi lần nhìn người ta đều trưng ra khuôn mặt lạnh như băng, Ôn Lệ có lòng tự trọng và kiêu ngạo cao, Tống Nghiên không để ý đến nó, nó cũng không thèm để ý đến Tống Nghiên.

Một người là bạn tốt, một người là thanh mai trúc mã, việc hai người này không ưa nhau khiến Bách Sâm bị kẹp ở giữa rất đau đầu.

Tống Nghiên nói nhỏ: “Mình chưa từng ghét cô ấy.”

Lúc ấy Bách Sâm rất thích trêu đùa Ôn Lệ, thường hay làm trò trước mặt người khác nói đây là thanh mai trúc mã kiêm vợ chưa cưới của mình, cứ thế lâu dần, người trong trường học bọn họ vừa thấy Ôn Lệ đến chơi là không ai nhớ được tên cô nhưng lại nhớ đó là thanh mai trúc mã kiêm vợ chưa cưới của anh Sâm.

Mặc dù Ôn Lệ rất không thích việc Bách Sâm trêu mình như vậy nhưng cô càng tức càng giận càng bực mình thì Bách Sâm sẽ càng trêu mạnh hơn, cuối cùng cô nghĩ ra một chiêu mới, khi gặp người khác nếu phải giới thiệu Bách Sâm thì không nói đây là anh Bách Sâm nữa mà nói đây là chồng chưa cưới của mình.

Người khác nhìn thấy, nghe vậy sẽ cho là hai người đang liếc mắt đưa tình.

Ngày đó Tống Nghiên lấy thân phận bạn Bách Sâm chứng kiến hết mọi chuyện.

Ôn Lệ phản ứng chậm nên coi như không thấy những người khác đang hiểu lầm, dù sao mọi người muốn trêu cũng không dám làm trò trước mặt của cô. Còn bên Bách Sâm thế nào thì Tống Nghiên rất rõ.

Đùa với chả đùa, nhưng nó như cái gai cắm sâu trong lòng người thiếu niên.

Mấy lần Bách Sâm nói chuyện với Tống Nghiên sẽ nói ra những suy nghĩ của mình, cậu ta nói luôn coi Ôn Lệ như em gái, trước kia khi người lớn hai bên nói muốn làm thông gia với nhau, cả cậu ta và Ôn Lệ đều kháng cự và từ chối. Cậu ta cảm thấy nếu mình phát sinh quan hệ gì đó với Ôn Lệ thì chả khác nào hai người đang loạn luân, nhưng mà dần dần cậu ta bắt đầu cảm thấy nếu có thể được cãi nhau, được ở cùng một chỗ với cô bé xinh đẹp như vậy thì oan gia thích nhau rồi sống cùng nhau cũng không tệ lắm.

Nhưng cô bé này không hiểu, hoặc có thể nói cô hiểu nhưng cô không muốn hiểu.

Cô chỉ đồng ý làm bạn bè với anh Bách Sâm, làm anh em, làm thanh mai trúc mã, từ trong thâm tâm cô luôn từ chối phát triển loại quan hệ khác với Bách Sâm, vì thế trong một lúc nào đấy Bách Sâm ra vẻ tình cờ đùa vui "Hay em cam chịu số phận đi", cô lập tức nói những lời khiến người khác cực kỳ tổn thương, mắng anh ta một trận.

Rồi sau chút tình cảm nhỏ nhoi mới mon men rục rịch của Bách Sâm bị tiêu diệt hoàn toàn, cậu ta yêu đương hẹn hò với những người con gái khác vui vẻ, người nào người đấy cũng dịu dàng chăm sóc, đâu ai như Ôn Lệ, ngoài khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp lộ ra bên ngoài thì cả người không khác gì một thùng thuốc nổ nhỏ. Dù là ai miễn là đàn ông từng theo đuôi cô, không một ai không bị một câu nói "Trước tiên tự về lấy gương soi lại chính mình đi" của cô vũ nhục.

"Cậu thích con bé, thích thì phải nói ra rõ ràng, nó trì độn phản ứng chậm không nhìn ra thì còn tốt đấy, còn nếu để nó nhận ra tình cảm của cậu mà nó không thích cậu thì cậu chờ đến khi tôn nghiêm bị nó dẫm nát dưới lòng bàn chân đi."

Đấy là lời khuyên Bách Sâm dành cho những người đàn ông sau này đến theo đuổi Ôn Lệ khi mới chỉ nhìn khuôn mặt.

Nhìn thấy người anh em tốt nhất của mình bất lực té ngã trong hộp đồng hôn nhân, từ tận đáy lòng Bách Sâm thấy đau lòng.

"A Nghiên, cậu nói xem cậu ba mươi rồi mà sao khả năng miễn dịch còn kém hơn cả lúc cậu mười tám tuổi thế. Khi đó cậu dứt khoát lắm mà, mỗi lần Ôn Lệ nhìn cậu đến ánh mắt cậu cũng lười bố thí cho người ta." Bách Sâm nghĩ nghĩ, tìm nguyên nhân thay anh, "Chả nhẽ hồi đó con bé chưa nẩy nở hẳn nên cậu chống cự được, bây giờ nó phát triển toàn diện nên linh hồn nhỏ bé của cậu đã bị câu đi? Hừm, kẻ gây họa, chắc chắn nha đầu kia là kẻ gây họa, là người do thượng đế tạo ra để chuyên đi ngược những người đàn ông như chúng ta."

Thật ra với tính cách này của Ôn Lệ không dễ hấp dẫn thu hút người khác thích mình, những người đã ghét cô kiểu gì cũng không thích nổi.

Mà thích cô rồi thì không thể buông bỏ xuống được.

Rất đặc biệt, chỉ cần ánh mắt bị cô hấp dẫn, có làm thế nào cũng không thể thoát ra được.

Bách Sâm hỏi: "Hay để tay lão luyện là mình đây tìm ra cách nào đó giúp cậu?"

"Đừng nhiều chuyện, không có việc gì thì ít liên lạc với cô ấy đi." Tống Nghiên liếc anh ta, lạnh lùng nói, "Chồng chưa cưới cũ."

Bách Sâm bĩu môi, không phục nói: "Mình còn chưa trách cậu cạy góc tường đào vợ chưa cưới của mình đâu, cậu còn bụng da hẹp hòi nói mình trước."

Bỗng nhiên nghe thấy Tống Nghiên nhỏ giọng nói: "Cố ấy vốn là vợ chưa cưới của mình."

Bách Sâm cười ha ha mấy tiếng, cà lơ phất phơ bảo: "Năm lớp 11 cậu mới chuyển đến Yến Thành, trước kia chỉ ở Úc Thành làm thân phận cậu chủ của mình, lừa ai chứ."

Tống Nghiên không nói nữa.

Ngoài những lúc làm việc, bình thường anh hay mang dáng vẻ không quan tâm sự đời, cụp mắt suy nghĩ riêng, không chịu phản ứng với ai hết.

Bách Sâm có thể làm bạn với anh, còn làm bạn được nhiều năm chính bởi vì Bách Sâm là người nói rất nhiều, vừa khéo bù trừ cho Tống Nghiên.

"Gần đây đi ăn cơm với ông tổng bên truyền thông Lập Sách, công ty ông ta hợp tác với đài truyền hình làm một chương trình thực tế về cuộc thi diễn xuất, muốn mời cậu đến làm khách mời trợ diễn trong tập cuối, bảo mình nói giúp bọn họ, mình xem danh sách phim mà họ chọn có cả

phim điện ảnh của cậu cũng có cả phim truyền hình của nha đầu kia, về mặt tình cảm thì con bé đó chậm chạp không khác gì rùa ngàn năm tuổi nhưng lúc diễn thì rất linh hoạt và có hồn, hay hai người tham gia chương trình đó rồi diễn cảnh tình cảm, được không?"

Tống Nghiên ngước mí mắt nhìn anh ta, như đang suy nghĩ về lời đề nghị này.

Bách Sâm đang chờ anh nghĩ cho xong, điện thoại Tống Nghiên để trên bàn rung.

Tống Nghiên muốn với lấy nhưng bị Bách Sâm nghiêng người đoạt lấy trước: "Cậu cứ nghĩ tiếp đi, miệng mình đã nói đồng ý với người ta, điện thoại để mình nghe hộ cho."

Vừa lúc thấy tên hiển thị người gọi đến trên màn hình: "Cô Ôn."

Chà, vợ chưa cưới trước của anh ta, thùng thuốc nổ nhỏ, nha đầu Ôn Lệ.

Tống Nghiên: "Ai gọi?"

"Số lạ." Bách Sâm nói có lệ cho qua, cố ý nhấn nút nghe điện thoại.

"Thầy Tống." Vừa bắt máy đã nghe thấy giọng nói ngọt ngào như mấy em gái nhỏ, người này có vẻ không quen nên hơi vụng về, "Khi nào thì anh về nhà?"

Bách Sâm trợn trừng mắt.

Tống Nghiên nhìn biểu cảm lạ của anh ta, nhíu mày: "Ai gọi đấy?"

Bách Sâm thì thào nói: "Mẹ ơi, thùng thuốc nổ nhỏ, yêu tinh."

— — — —

Chương 46

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Khi anh ta nói những lời này không kịp bỏ điện thoại ra xa nên để người trong điện thoại nghe được.

Giọng điệu Ôn Lệ thay đổi hẳn, dồn nén nói: "Anh Bách Sâm?"

Bách Sâm ho mấy cái rồi cười, nói chuyện cẩn thận: "Ừm? Anh đây nha đầu, em đang làm gì đấy? Tập thoại kịch bản?"

Ôn Lệ không nói gì.

Bách Sâm nghĩ đến dáng vẻ tức giận trừng mắt của cô, thấy vui vẻ biết bao.

Tống Nghiên nghe thấy Bách Sâm gọi tên người kia trong điện thoại thì lập tức đứng lên, nghiêng người qua cả cái bàn cướp điện thoại về.

Bách Sâm vẫn đang giữ nguyên tư thế giơ điện thoại lên nghe, ngẩn người, từ cười hì hì đến cười lớn hơn nữa.

Tống Nghiên lấy điện thoại về để bên tai, chưa kịp mở miệng nói gì đã nghe thấy tiếng rống giận một tràng dài long trời lở đất: "Anh rảnh rỗi lắm hả? Anh không có việc gì làm hay sao mà phải nhận điện thoại của người khác? Hay anh đang nghe lén em và Tống Nghiên nói chuyện? Tống Nghiên, anh ấy không có tay hay không có miệng mà phải để anh nhận điện thoại giúp? Tống Nghiên, người đâu!!"

"Anh đây."

Ôn Lệ lại không nói gì.

"…Anh đang làm gì đấy, tại sao bảo anh ấy nghe điện thoại hộ." Ôn Lệ thay đổi giọng, oán giận trong lòng thấy bực mình, "Để anh ấy chê cười

tôi?"

Tống Nghiên liếc mắt nhìn Bách Sâm, người này vẫn đang cười, khóe môi cong cong, hình như vẫn chưa lấy lại trạng thái lúc đầu, ngón tay đặt lên môi, líu lưỡi không nói được gì.

Vô cùng cà lơ phất phơ khiến người khác cực kỳ khó chịu.

"Cậu ta cướp điện thoại của anh." Tống Nghiên nhíu mày nhìn sang chỗ khác, nhỏ giọng hỏi cô, "Em vừa nói gì thế?"

Tiếng bên kia điện thoại buồn bực hờn dỗi: "Không nói gì hết, cúp."

Không để Tống Nghiên có thêm cơ hội hỏi lại, dứt khoát tắt điện thoại.

Tống Nghiên để điện thoại xuống, nhanh gọn dứt khoát hỏi Bách Sâm: "Vừa nãy cô ấy nói gì qua điện thoại?"

Bách Sâm nháy mắt mấy cái, cười hì hì: "Không có gì, nha đầu hỏi cậu khi nào thì về."

Tống Nghiên híp mắt, nhếch môi: "Cậu cười kiểu đó là sao?"

"Lâu rồi mình và con bé chưa liên lạc, đã lâu hôm nay mới được nghe giọng con bé, thấy vui không được à?" Bách Sâm vô tội xòe hai bàn tay ra, "Dù sao cũng là vợ chưa cưới cũ, cậu hiểu mà, đúng không?"

Cậu ta lười nhác dựa vào ghế sô pha, cánh tay đặt nhẹ lên thành lưng ghế ngồi, ngón tay lơ lửng vẽ từng vòng tròn trong không trung, đi theo nhịp đàn vi-ô-lông đang bật trong văn phòng, vô cùng đắc ý hả hê và tao nhã.

Tống Nghiên lạnh lùng nhìn cậu ta, đi vòng qua bàn đến trước mặt tên này, Bách Sâm nhắm mắt giả vờ không nhận ra sự đe dọa trước mắt, bị người kia nắm kéo cà vạt, không nặng không nhẹ hất lên.

"Cậu muốn bị đánh không?"

Lúc còn đi học Tống Nghiên từng đánh nhau, nguyên nhân vì trong lớp bọn họ có rất ít những người đăng ký thi đại học sau khi tốt nghiệp, gần đến kỳ thi căng thẳng, mọi người rảnh rỗi nên để nghị muốn tổ chức một chuyến đi chơi trước khi tốt nghiệp.

Tống Nghiên muốn chuẩn bị cho việc thi đại học nên không thể đi, Bách Sâm hét to mấy từ cô đơn buồn chán, người bạn thân nhất không đi, anh ta cũng không muốn đi.

Mấy người bạn chơi cùng thấy thế khuyến khích Bách Sâm rủ vợ chưa cưới của mình đi cùng.

Bách Sâm từ chối, rủ nha đầu kia đi làm gì, cô ấy không quen mấy bạn nữ trong lớp chúng ta.

Bọn họ nói, cậu và cô ấy đều quen nhau là được, hai người các cậu ở cùng một chỗ không phải rất tốt sao.

Bách Sâm cười, hỏi thế nếu đến đêm thì thế nào? Vẫn phải ngủ cùng với mấy bạn nữ trong lớp mình đấy thôi.

Mấy đứa trẻ vừa trưởng thành chưa được mấy ngày, nở nụ cười đen tối.

Cô ấy là vợ chưa cưới của cậu mà, sau này sớm hay muộn cũng phải ngủ chung một giường, không bằng hưởng thụ trước.

Bách Sâm lạnh mặt bắt đầu thấy không vui, mấy đứa kia nhìn sắc mặt anh ta thay đổi hẳn đi nên vội nói sang đề tài khác.

Kết quả buổi chiều ngày hôm đó, mấy người bạn chơi cùng Bách Sâm đánh nhau với Tống Nghiên, không ai biết lý do, tích cách Tống Nghiên lạnh nhạt ít nói. Ngoại trừ Bách Sâm, quan hệ của anh với ai cũng rất bình thường, mấy đứa trẻ mới lớn kiểu ngông ngênh bốc đồng lao vào đánh nhau, không ai nể nang ai.

Do sắp thi đại học lại còn là mấy học sinh nhà giàu đánh nhau, chủ nhiệm lớp chỉ dạy dỗ mấy người mấy câu rồi cho qua chuyện này vào dĩ vãng.

Về sau mấy người bạn kia di dân sang bên nước ngoài, Tống Nghiên bước chân vào giới giải trí làm nghệ thuật, chuyện này hoàn toàn bị vùi xâu vào trong đất.

Lúc đó đánh nhau, mấy vết thương của Tống Nghiên nặng không khác mấy người kia là mấy, vừa nhìn đã biết đánh lộn.

Bách Sâm nghĩ đến đây, lập tức sợ hãi: "Không nói gì thật mà chỉ hỏi cậu hôm nay khi nào thì về, mình thề, lừa cậu mình sẽ độc thân cả đời, nhưng mà ——"

Tống Nghiên nhướn mày, ý bảo anh ta nói tiếp.

"Thì giọng điệu lúc nói kiểu mềm mại nũng nịu, còn rất đáng yêu." Bách Sâm cười rộ lên, "Dọa mình chết khiếp, nếu con bé không gọi tên mình mình còn tưởng nó bị hồn của ai nhập vào."

Biểu cảm Tống Nghiên phức tạp buông anh ta ra.

Bách Sâm sửa lại cà vạt, bảo anh uống ngụm rượu cho bớt giận, có phải mấy lời quan trọng không thể nghe đâu, trưng khuôn mặt thối này ra cho ai xem.

Kết quả người này không nhận tình cảm của anh ta, muốn đi ngay.

"Mình về đây."

"Về nhà hả? Về đi về đi, nha đầu kia hỏi khi nào cậu về chắc hẳn tìm cậu có việc gì đấy." Bách Sâm vẫy vẫy tay nói thêm, "Mà khoan chương trình mình vừa nói với cậu lúc nãy, cậu đi hay không?"

Tống Nghiên ném lại một cậu: "Cậu đi gặp bà chủ bên Gia Thụy đi, hỏi người ta xem có để Ôn Lệ đi không đã."

Bách Sâm nhíu mày từ chối luôn, nói như đinh đóng cột: "Cậu bảo mình đi tìm Trương Sở Thụy? Mình không đi."

Tống Nghiên khó hiểu nhưng không có hứng hỏi lý do.

"Cậu về nói với nha đầu kia đi, bảo con bé nói với người đại diện của nó cũng được, làm khách mời một tập thôi mà, không lẽ người đại diện không thể tự mình quyết định được việc này?"

Tống Nghiên ừm, coi như đồng ý.

Bách Sâm thấy anh định đi thật nên tranh thủ hỏi luôn: "Đúng rồi A Nghiên, hợp đồng của nha đầu Ôn Lệ và Gia Thụy sắp hết hạn rồi nhỉ? Nó có ý định ký tiếp không? Hay cậu bảo con bé đến Bách Thạch đi, mình đảm bảo chỉ cần con bé đến, điều kiện tùy nó chọn và quyết."

Tống Nghiên: "Quan hệ giữa cô ấy và sếp Trương bên Gia Thụy rất tốt, chắc là sẽ ký tiếp."

"Quan hệ tốt? Không thể nào, trước kia mục đích khi Trương Sở Thụy ký hợp đồng với nha đầu kia không đơn thuần, nếu con bé không nổi tiếng nhanh và có độ hot như vậy thì đã bị cô ta đá một cước văng ra xa rồi."

Tống Nghiên nghe bạn mình nói rất chắc chắn, khó hiểu hỏi: "Sao cậu biết mục đích của người ta không đơn giản?"

"…..Trương Sở Thụy là bạn học đại học của mình." Bách Sâm hơi dừng lại, không tình nguyện nói tiếp, "Được rồi, trước kia mình và cô ta từng hẹn hò lúc."

"……"

Nhìn biểu cảm trên mặt Tống Nghiên như mắc nghẹn, một lời khó nói hết, Bách Sâm nhún nhún vai: "Không còn cách nào khác, mình không giống Tống Quả Vương cậu, sức quyến rũ của mình quá mạnh. Một vợ chưa cưới cũ, một người bạn gái cũ, nha đầu Ôn Lệ là hồng nhan họa thủy, mình là lam nhan họa thủy."

—

Từ lúc Ôn Lệ từ công ty về thì cứ chờ Tống Nghiên mãi.

Hôm nay sếp Trương nói cho cô biết chuyện đàm phán làm người đại diện với bên trò chơi gần như đã ổn, công ty trò chơi kia muốn cho ra mắt phiên bản chơi trên điện thoại vào năm nay, vào đúng dịp kỷ niệm tròn một năm trò chơi này được phát hành, không cần nói cũng biết giá trị nhận được nếu đàm phán công việc này thành công là bao nhiêu, có nhiều hoạt động thương mại và liên kết, chị Đan rất để ý đến miếng mồi ngon, hai ba ngày nay bay đến Thâm Quyến đi công tác.

Nên cô đang chơi trò chơi trong lúc đợi Tống Nghiên về.

Máy quay không quay được những suy nghĩ trong đầu Ôn Lệ, các nhân viên đang ngồi trước máy giám sát, ai cũng biết đây là trạng thái bình thường nhất của Ôn Lệ, một mình ở nhà rảnh rang thoải mãi, việc Tống Nghiên có không ở nhà hay không nó không ảnh hưởng đến cô.

Ekip chương trình bọn họ không can thiệp vào lịch trình cá nhân của bốn đôi, có đôi khi hai vợ chồng có những công việc riêng nên phải xa nhau là chuyện không thể tránh. Nnhưng khi ba đôi còn lại đang trong cảnh mỗi người một nơi, ít nhất bọn họ sẽ thường nhắc đến đối phương, từng giây từng phút nhắc nhở người xem đây là chương trình vợ chồng. Còn đến đôi này, bảo tách là tách thật, hoàn toàn không để ý gì đến người còn lại.

Chính các fan cũng đã nhìn ra, dù sao trong bốn tập đã soi được một ít đường, mắt đã luyện thành kính hiển vi, tám tập còn lại chỉ cần tìm kiếm được chút thức ăn là đủ thỏa mãn.

Đợi mãi Tống Nghiên cũng về.

Trong mấy tập trước, nếu Ôn Lệ không nhận được kịch bản hay yêu cầu của chương trình thì khi nghe thấy tiếng Tống Nghiên mở cửa về nhà, nhiều nhất cô sẽ ngoảnh ra liếc một cái rồi tiếp tục làm chuyện của mình.

Nhân viên đã hết hy vọng từ lâu, mà thầy Tống chưa bao giờ yêu cầu cô Ôn ra cửa đón, bọn họ đâu thể bắt bọn họ làm được.

Bất ngờ thay người nhẽ ra đang nằm trên giường chơi di động bỗng nhiên ngồi bật dậy, xỏ dép chạy ra ngoài phòng ngủ.

Biên tập hỏi: "Cô Ôn muốn đi vào nhà vệ sinh à?"

Phó đạo diễn: "Trong phòng ngủ có nhà vệ sinh mà nhỉ."

Biên tập lại hỏi: "Có khi nào bồn cầu nhà vệ sinh trong phòng ngủ bị hỏng không?"

Khi mọi chú ý của bọn họ đang dồn vào chuyện không biết bồn cầu trong phòng ngủ bị hỏng hay không hỏng thì Ôn Lệ đang lê dép đi chậm rì rì đến lối từ cửa vào phòng khách.

Cô uể oải dựa vào tường, mũi dép dí trên mặt đất vẽ lung ta lung tung.

"Về rồi?"

"Ừm."

Tống Nghiên nhìn cô hiếm lắm mới chạy ra đây đón mình, theo bản năng đảo mắt nhìn cameras bên kia, phản xạ có điều kiện hỏi: "Lại có nhiệm vụ? Tự nhiên ra đón anh?"

Mắt Ôn Lệ sáng lên: "Ừm, có nhiệm vụ."

Đạo diễn ngồi trước máy theo dõi ngơ ngơ, quay đầu hỏi biên tập: "Cô chưa hỏi tôi đồng ý hay chưa mà đã tự ý sửa kịch bản?"

Biên tập xua tay liên tục: "Không phải! Không thể nào!"

Đạo diễn thấy khó hiểu: "Thế có nhiệm vụ gì, tôi nhớ đoạn này không có nhiệm vụ gì hết, cô Ôn đang tự biên tự diễn?"

Ai biết, tiếp tục xem chẳng phải sẽ biết đó là nhiệm vụ gì ư.

Tống Nghiên đổi dép, hỏi: "Nhiệm vụ gì?"

Ôn Lệ mắc nghẹn, đang nghĩ xem phải bịa thế nào, mấy nhân viên đang theo dõi qua màn hình làm hành động nghiêng cổ về phía trước theo vô thức để thăm dò, muốn nhìn thấy rõ khẩu hình khi nói của cô.

Ai ngờ Ôn Lệ bảo Tống Nghiên đưa lỗ tai gần lại đây, cái này không chỉ có âm thanh không nghe được mà ngay cả khẩu hình môi khi nói cũng không thấy nổi.

Đạo diễn ghét nhất cái thói quen xấu đó của hai người này khi nói chuyện, bực mình không chịu nổi: "Không phải bí mật gì lớn, có gì đâu mà không cho chúng ta nghe?"

Đợi đến khi chương trình được chiếu, người xem lại oán giận trong sóng comment "Chương trình muốn tôi phải làm gì với mấy người đây."

Tống Nghiên nghe Ôn Lệ nói xong, nhíu mày.

"Sau đó thì sao? Cụ thể là làm gì?"

"Tuy ý á." Ôn Lệ kề sát vào lỗ tai anh lúng túng nói, "Chỉ cần ở cùng một chỗ với nhau."

Nhiệm vụ mơ hồ không rõ kiểu này hoàn toàn không rành mạch rõ ràng như những nhiệm vụ được sắp xếp trong bốn tập trước.

Có điều kịch bản của << Thế Gian Có Người >> vốn rất tùy duyên, tùy theo ý nguyện của bốn đôi để thay đổi, Tống Nghiên không nghi ngờ gì, còn định nghiêm túc hoàn thành nó.

Anh biết ngày thường Ôn Lệ rất thích ở trong phòng ngủ nên đi thẳng vào đó.

Tống Nghiên ngồi trên ghế sô pha nhỏ.

"Em muốn làm gì?"

Ôn Lệ nhìn giường, nghĩ đến mấy hình ảnh không trong sáng gì đó, nhanh chóng lắc đầu gạt bỏ nó ra khỏi đầu, giơ điện thoại di động lên: "Chơi trò chơi được không? Game << Thịnh Đường Huyễn Tưởng >> mà anh làm người đại diện trước kia đã ra mắt bản chơi trên điện thoại."

Tống Nghiên gật đầu: "Để anh tải về."

Hai người làm tổ trên chiếc sô pha nhỏ chơi trò chơi, Ôn Lệ giúp Tống Nghiên lập tài khoản, giúp anh thiết lập khuôn mặt và mua quần áo cho nhân vật trong game, Tống Nghiên tải xong đưa điện thoại cho cô để cô mân mê đủ thứ trước đã.

Ôn Lệ chuẩn bị xong, khoe khoang đưa cho anh xem: "Đẹp không?"

Tống Nghiên thấy khuôn mặt của nhân vật trong game được thiết lập dựa theo mặt anh, giống khoảng năm sáu phần, trên đầu để tóc dài, trên người mặc áo bào trắng làm bằng tơ vàng, khi những góc áo lay động sẽ thấy nó như một dòng nước vàng sáng rực đang chảy, trước kia Tống Nghiên từng làm người đại diện cho hãng trò chơi này, biết giá cả của quần áo mặc bên ngoài, không hề rẻ chút nào.

Từ trước đến nay Ôn Lệ là người rất chịu chi tiền khi chơi game, sau khi hoàn thành các bước đầu, lính mới mặc áo bào được vào trong thôn.

Ôn Lệ dùng chức năng truyền tống đến thôn mà lính mới được vào để tìm anh.

Nhân vật trong game của hai người đứng cạnh nhau, trên người mặc mấy bộ đồ cổ phong, khác cái trên người cô mặc đồ của nữ nên càng thấy lộng lẫy phiêu dật hơn.

Ôn Lệ khá tự luyến, mặt của nhân vật trong game được chỉnh sửa sao cho nó giống mặt mình.

Đẹp đôi quá.

Cô nhìn vào màn hình, hơi mừng thầm.

Ôn Lệ không có nhiệm vụ trong thôn của lính mới nên cô ở cạnh Tống Nghiên, liên tục đi theo sau anh, ngay cả lúc anh đánh quái cũng muốn theo sát, dẫu sao level của cô cao, lượng máu nhiều không sợ bị mấy con quái nhỏ đánh chết.

Vì theo sát nên hai nhân vật như hòa vào nhau, trong anh có em, trong em có anh.

Ôn Lệ ngây ngốc cười rộ lên.

Trong hiện thực không có cách nào để xuyên qua nhau, cô nhích lại gần về chỗ Tống Nghiên đang ngồi, vai kề vai, đùi chạm đùi, trên người anh vẫn là mùi hương ánh trăng giữa mùa hạ, hơi lành lạnh dễ ngửi, cô cảm thấy rất dễ chịu nhưng cũng thấy hơi căng thẳng.

Theo một cách khác, tình cảm của cô càng trở nên rõ hơn khi hai người sát lại gần nhau.

Tống Nghiên nhìn Ôn Lệ trong game chuẩn bị cùng mình biến thành một người, hỏi: "Em không cần làm nhiệm vụ à?"

"Tôi cấp cao hơn anh, nhiệm vụ ở thành chính."

"Nếu em thấy nó nhàm chán thì có thể đi làm nhiệm vụ của mình trước."

Ôn Lệ bật thốt: "Không chán!!" Nói xong cắn cắn môi, lúng ta lúng túng tìm cớ, "Nhìn người mới tay mơ giết mấy con quái nhỏ cấp thấp rất có cảm giác thành tựu."

Tống Nghiên bị coi là tay mơ thở dài.

Đánh được nửa tiếng, cổ anh hơi mỏi, lắc lắc đầu xoay cổ mấy vòng, tự nhiên Ôn Lệ đưa tay lên nắn bóp.

"Mỏi cổ? Tôi xoa bóp cho anh."

Bàn tay cô chưa từng làm việc nặng nên mềm mại không thô, Ôn Lệ không thích để móng tay dài, không thích việc làm móng, mấy móng tay trên ngón tay luôn được cô cắt ngắn gọn gàng và sạch sẽ. Cô không sợ chọc đau anh, cô không phải người chuyên xoa bóp, cách làm của cô đơn giản mới lạ, không ấn vào huyệt vị, cổ Tống Nghiên không hề giảm bớt sự nhức mỏi, ngược lại ngoài thấy hơi đau ra thì không hiểu sao còn thấy ngứa ngứa.

Giám sát qua màn hình, một người chơi trò chơi, một người mát xa, đạo diễn nghĩ xong luôn việc sẽ để phụ đề thế nào.

"Kiếp phù du nửa ngày rảnh rỗi."

Ôn Lệ xoa bóp một lúc lâu, ngón tay bắt đầu đau, Tống Nghiên không bảo dừng lại, cô nhéo nhéo thịt trên cổ anh, không cam lòng bỏ ra, đột nhiên bĩu môi hỏi một câu: "Tôi xoa bóp thế nào? Ít nhiều cũng nên cho ý kiến đánh giá đi."

Hai người sát gần nhau, hơi thở cô phả vào bên tai, ngón tay Tống Nghiên dừng lại, vốn con boss nhỏ bị đánh chỉ còn lại một thanh máu cuối cùng bất ngờ tung kỹ năng bị động, trở nên mãnh mẽ, giơ búa bổ vào anh, nhân vật trong game của anh chết.

"Chết rồi?" Ôn Lệ chớp chớp mắt, không nhịn được cười, "Trời ạ anh cùi bắp quá đi ha ha ha ha ha ha!"

"……."

Tiếng cười nhạo này của cô hoàn toàn phá tan bầu không khí ấm áp trong phòng, đạo diễn đỡ trán, cứ tưởng rằng hình ảnh ấm áp này có thể kéo dài thêm một lúc, theo quy trình tự nhiên tiếp nữa dựa vào bầu không khí này có thể nhìn thấy hai người không kiềm lòng được sẽ làm ra hành động nào đấy.

Nghĩ nhiều rồi.

Tống Nghiên mím môi, bất lực không biết làm sao, muốn cười nhưng không dám được, vứtt di động nói: “Anh đi uống ngụm nước.”

“Ừ.”

Ôn Lệ gật đầu, đứng dậy đi theo anh.

Cô đi theo anh đến tận tủ lạnh để lấy nước, tiếp tục đi theo anh đến tủ đựng bát lấy cốc uống nước, cô thấy anh rót hai cốc nước, cho mình một cốc và cho cô một cốc.

Ôn Lệ sững người lắc đầu: “Em không khát.”

Tống Nghiên cười: “Vậy em giống cái đuôi nhỏ đi theo anh làm gì?”

“Em phải ở cùng một chỗ với anh.” Cô nói.

“Anh chỉ đi uống nước thôi.”

“Uống nước phải mất đến hai phút đấy.” Ôn Lệ nói, “Hai phát cũng coi như đang tách ra.”

Mắt Tống Nghiên hơi tối lại, ngửa đầu uống nước, uống xong một cốc rồi mà chỗ yết hầu vẫn không dừng.

Dù biết đây là nhiệm vụ nhưng khó có thể chống đỡ được.

Tống Nghiên uống nước xong không vội quay vềphòng ngủ, đi thẳng vềhướng nhà vệ sinh.

Ôn Lệ nhìn anh đi vềhướng đó đoán anh muốn đi giải quyết nhu cầu, lẩm bẩm: “Vừa uống nước xong đã đi vệ sinh, hệ tiêu hóa tốt thật.”

Đi vệ sinh không thể đi theo, nói gì thì nói cô không thể nhìn anh đi vệ sinh đúng không, Ôn Lệ không có ham muốn biến thái đến mức đó.

Cô quay đầu định vềlại phòng ngủ.

Không ngờ cánh tay bị Tống Nghiên giữ chặt, kéo cô vào nhà vệ sinh.

Ôn Lệ ngỡ ngàng, lắp bắp nói: "Ơ gì nhỉ, tôi không có đam mê biến thái thích nhìn anh đi vệ sinh."

Tống Nghiên hỏi lại: "Em nói hai phút cũng coi như là tách ra?"

Trong đầu Ôn Lệ thầm mắng đúng là tự lấy đá đập chân mình, cô bị anh kéo vào trong, Tống Nghiên buông cô ra, cô lập tức xoay người về hướng khác, tự có tính tự giác.

"Anh đi đi, tôi đảm bảo sẽ không nhìn trộm."

Tống Nghiên giữ bả vai xoay người lại, cưỡng ép cô phải đối diện nhìn vào mắt mình.

Cô nhắm mắt.

Không nghe thấy tiếng nước chảy nhưng cảm nhận được sức từ bàn tay đang siết chặt vai cô, Ôn Lệ lặng lẽ mở mắt ra, gặp phải đôi mắt đầy thâm ý.

Anh nhỏ giọng nói: "Trong này không có cameras, rốt cuộc là nhiệm vụ gì? Em có thể trộm nói cho anh biết, chương trình sẽ không phát hiện ra."

Ôn Lệ choáng váng.

Chuyện này bảo cô phải bịa thế nào.

Mồm vẫn mạnh miệng nói: "….Thì nhiệm vụ muốn chúng ta ở cùng một chỗ."

"Chỉ ở cùng một nơi nhưng lại yêu cầu đến mức ngay cả hai phút cũng không được tách ra." Quay được nhiều tập, Tống Nghiên biết ekip chương trình sẽ không yêu cầu nghiêm khắc đến mức đó, "Để em làm cái đuôi của anh?"

Ôn Lệ buồn bực nhăn nhăn mi, lầu bầu: "Hôm nay tôi muốn làm cái đuôi, không được à?"

Trong lòng hoảng sợ không thôi, không phân biệt rõ là ai thất thố, trong toilet im lặng, một địa điểm không thể nào tốt hơn được, mùi huân hương nhẹ nhàng phủ kín trong không gian chật hẹp mờ ám.

Ôn Lệ bị anh ép phải lùi về đằng sau, mãi đến khi phần lưng dựa vào nền gạch lạnh lẽo không thấm nước, đằng sau đầu bị đập vào tường, cô mới nhận ra có gì đó không đúng.

Trong khoảng cách chật chội, ý thức rõ ràng nhưng trầm mặc không chịu mở miệng nói gì, nó không khác gì một loại tra tấn khiến tim người ta cồn cào, loại tra tấn này rất thống khổ, nhưng nó khiến người khác phải nghiện.

Bầu không khí này giống như độc dược mãn tính, sẽ không khiến bạn mất mạng ngay lập tức mà dùng kiểu phương thức thong thả thích quấy nhiễu lòng người khác, từ từ khiến độc dược phát tán ra toàn thân, bạn hận nó đang tra tấn mình, nghĩ muốn loại bỏ nhưng bỏ không được. Bởi một giây khi dòng điện được kích hoạt, một giây bị lông chim lướt nhẹ qua tim đã đủ khiến mọi thứ ở đây trở nênmập mờ nhập nhằng, chỉ có duy nhất ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sổ nhỏ.

Tống Nghiên cụp mắt nhìn cô, khàn giọng hỏi: "Cái đuôi nhỏ, rốt cuộc mục đích của em là gì?"

Ôn Lệ lý nhí trả lời theo kiểu hỏi một đằng trả lời một nẻo: "……Anh không hôn tôi à?"

Câu này của cô thốt khi chưa được bộ não đồng ý, tại anh khiến suy nghĩ cô trở nên rối loạn, nên cứ thế nói ra.

Cả người thấy không ổn và rất khó xử, đôi khi chỉ cần hơi lớn mật hơn một chút đã khiến người kia trở tay không kịp.

Người bị nắm điểm yếu, trả lời cô là tiếng anh nhận thua, cùng lúc đó đôi môi được lấp kín.

Đương nhiên còn có cả hét long trời lở đất của đạo diễn chương trình ở dưới tầng.

"Tại sao! Tại sao không thể lắp máy quay trong toilet!!!!"

"Đạo diễn Nghiêm bình tĩnh…..Trong toilet lắp máy quay là phạm pháp……"

———

Chương 47

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Đương nhiên đạo diễn biết không thể lắp cameras ở trong toilet, nhưng ông thấy buồn bực lắm rồi, bực bội vô cùng.

Bốn đôi khách quý trong chương trình bọn họ, ngay cả đôi mới tham gia làm vợ chồng thực tập "Tranh TồNghiêm Đấu" cũng hiểu chuyện, biết làm thế nào để hút fan trong chương trình thực tế vợ chồng, chẳng sợ fan CP là những người đu hai người lại sức chiến đấu kinh người, hơn nữa sau khi cởi trói CP, nhỡ may bọn họ sẽ chuyển thành fan only của mình thì sao.

Quy trình xào CP là giai đoạn mà rất nhiều nghệ sĩ đã trải qua, nó là một phương pháp hút fan rất bình thường ở trong giới.

Nhưng "Muối" không hiểu!

Đạo diễn ôm cằm nghiêm nghị: "Tôi phải nghĩ ra cách, không thể để bọn họ cứ như thế này được, không thì chương trình này của tôi đi đời luôn."

Nhân viên vừa khuyên đạo diễn Nghiêm bình tĩnh không biết có nên nhắc nhỏ một câu với ông ấy không, thật ra độ hot của CP "Muối" là nhiều và lớn nhất, mỗi một tập của chương trình sau khi chiếu xong sẽ kéo được một chuỗi hotsearch, một nửa trong số đó được "Muối" cống hiến.

Anh ta nghĩ chắc đạo diễn Nghiêm đang bị hai người họ khơi dậy sự thách thức, lời nói ra miệng khi tức giận, vì muốn xả giận nên mới nói vậy.

Ngờ đâu đạo diễn quay ra nói với biên tập: "Tiểu Lý, nhóm biên tập các cô xem hôm nào mở cuộc họp nội bộ nhỏ để tìm cách nào khiến kịch bản nó phong phú hơn đi, nghĩ ra nhiều mấy chiêu gì đó dễ nổi và có tính công phá lớn."

Biên tập cạn lời đến cùng cực, danh tiếng của bọn họ tốt nhờ có kịch bản tốt, kịch bản có tính tự do cao sẽ không cưỡng ép các khách quý phải lăng xê.

Phải chân thật, nếu không nó sẽ đầu đuôi lẫn lộn.

"Đạo diễn Nghiêm, có khi fan CP của họ thích ăn mấy loại đường kiểu này, kiểu mang lại cho các fan cảm giác lờ mờ không rõ ràng đó." Biên tập nhẹ giọng giải thích, "Có lẽ đây chính là lý do mà thầy Tống và cô Ôn luôn đóng cửa nói chuyện không muốn chúng ta quay được?"

Đạo diễn suy nghĩ một lát, nghi ngờ nói: "Bọn họ lợi hại vậy à, biết fan CP thích xem gì, vậy tại sao fan CP của họ được mệnh danh là fan CP thảm nhất trong giới."

Trước đó đề tài #Bút Ký Tên là fan CP thảm nhất trong giới# leo lên hotsearch, trên Weibo tất cả các fan CP khóc lóc kêu trời gọi đất ca thán "Đói cơm", đạo diễn Nghiêm là đạo diễn của mấy chương trình thực tế nên ông thường xuyên lên mạng để cập nhật những tin mới và nóng nhất phục vụ cho mục đích làm chương trình của mình.

Biên tập không nói gì vì cô ấy không còn cách nào khác.

Gia nhập Bút Ký Tên hình như rất thảm.

Chờ CP của mình tham gia chương trình vợ chồng mà vẫn không đợi được hình ảnh tiếp xúc thân mật của họ.

—-

Với Ôn Lệ, hôn môi không phải việc gì quá to tát, tính chất có thể chia làm hai loại, công việc và nhu cầu sinh lý.

Sau khi kết hôn với Tống Nghiên mới khai phá tính chất nhu cầu sinh lý, những lúc tình cảm đạt đến cao trào Tống Nghiên sẽ cắn cắn môi cô, trên người cả miệng trên miệng dưới đều được anh lấp đầy, Ôn Lệ choáng

váng hưởng thụ cảm giác mê muội, đó là những hành động thân mật rất bình thường của đôi nam nữ.

Còn một loại khác nữa nhưng vì thời gian đã qua lâu nên bị cô phủi đầy bụi trong trí nhớ.

Khi ấy tuổi còn nhỏ, nụ hôn đầu ngoài ý muốn đó, so với việc động tâm thì càng bối rối hơn, càng hoảng sợ hơn là thẹn thùng, tâm ý cô hoảng loạn mất mấy ngày ngủ không ngon, cứ có cảm giác bị đàn anh Tống Nghiên chiếm tiện nghi. Mãi đến sau đàn anh nói với cô, đó cũng là nụ hôn đầu của anh ấy, lúc ấy tuy rất xấu hổ nhưng phải thừa nhận nhận cách an ủi của đàn anh rất có hiệu quả, nếu đó là nụ hôn đầu của cả hai thì cô chẳng thiệt thòi gì cả, nghĩ thông suốt xong không để chuyện này vào đầu nữa.

Bây giờ là loại thứ tư.

Không phải đang làm việc, trong nhà vệ sinh không gắn cameras, không phải do nhu cầu sinh lý vì đang là ban ngày, càng không phải chuyện xảy ra ngoài ý muốn vì do cô nửa chủ động nửa bị động đưa ra lời mời rồi Tống Nghiên cứ thế nhận thôi.

Ôn Lệ nắm chặt tay, khẽ hé mở đôi môi để anh thuận lợi tiến vào.

Nhận được sự dung túng của cô, Tống Nghiên ngạc nhiên mất mấy giây, mở hé mắt, trong lòng hoảng hốt.

Kéo ra lớp màn che màu hồng nhạt ở trên và dưới, công chúa giấu ở dưới hàm răng luôn rất nhát gan, dù có muốn cũng không chịu nói, kỵ sĩ đã quen với chuyện này từ lâu, vì công chúa già mồm không phong tình, còn là lần đầu tiên nhận được sự đáp lại, kỵ sĩ vừa giật mình vừa vui, thế mà ngơ ngác dừng lại bên mép cánh hoa.

Công chúa dưới hàm răng tức giận.

Ôn Lệ ngậm chặt miệng.

Tống Nghiên luống cuống, vẻ mặt rạo rực, cười nhẹ rồi cạy mở đôi môi dò xét đi vào.

Ôn Lê hừ hừ hai tiếng bằng giọng mũi, cuốn đầu lưỡi muốn chốn không chịu đi vào khuôn khổ, cuối cùng trong một giây không chú ý bị anh quơ được dùng sức quấn quýt triền miên.

Dịu dàng lấy lòng hôn hít liếm láp, Ôn Lệ được phục vụ thoải mái, thầm nghĩ khá thích cảm giác này, hơi nhón chân nâng cánh tay lên vòng qua cổ anh.

Lần đầu cô thuận theo và động tâm.

Từ trước đến nay chưa bao giờ cô cảm thấy hơi thở từ miệng anh dễ ngửi đến vậy, chưa bao giờ cô nghĩ mình sẽ mê muội hôn triền miên với một người khác.

Thích người này.

Ôn Lệ thấy rất vui nhưng cũng rất căng thẳng.

Mãi đến khi di động rung rung mấy cái, cô lấy lại tinh thần đẩy Tống Nghiên ra, cúi đầu lấy điện thoại.

Tin nhắn trong nhóm nói chuyện của tổ A, cô và Tống Nghiên đều ở trong đó.

Biện tập Tiểu Lý: "Hai thầy cô nói chuyện tâm sự trong toilet ạ @Tống Nghiên @Ôn Lệ."

"……"

Ôn Lệ giơ điện thoại lên cho Tống Nghiên xem,

Vẻ mặt của anh hiện rõ sự bất lực: "Ra ngoài đi."

"Anh đi ra trước đi." Ôn Lệ sờ sờ mũi, lóng ngóng nói, "Đợi thêm lúc nữa rồi tôi ra, chỉ sợ sau khi đoạn này được phát sóng, không biết sẽ bị nói

lung tung thế nào nữa."

Tống Nghiên cúi đầu nhìn cô vòng xung quanh môi để lại dấu vết hơi phiếm đỏ sau khi hôn.

Anh lau miệng theo bản năng.

"Cho dù bị đoán được cũng không sợ bị nói lung tung." Tống Nghiên nghĩ rồi nói, "Nhiều nhất chỉ có thể nói chúng ta trộm làm chuyện xấu bị bắt được?"

Còn nói lời hạ lưu!

Ôn Lệ không chịu nổi trừng mắt nhìn anh, trừng trừng một lúc tự mình bật cười ra tiếng.

Anh hỏi: "Cười gì?"

"Anh quản tôi." Ôn Lệ mạnh miệng trả lời lại trong vô thức xong mới nghĩ đến cái gì đó, nhìn thẳng vào anh, trong đôi mắt sáng lấp lánh ánh nước, dáng vẻ cực kỳ mềm mại đáng yêu, đôi môi hé mở, nhỏ giọng nói, "Tôi thích, cùng anh, làm chuyện xấu, thì sao."

Sau đó Ôn Lệ hài lòng nhìn anh giật mình ngạc nhiên vì mình nói mấy lời rất thẳng, đắc ý ngẩng cao đầu xoay người mở cửa đi ra ngoài.

Trước đó cô nói cô sẽ ở trong này thêm một lúc mới ra, giờ thì quên hết sạch, để lại anh đứng trong nhà vệ sinh một mình.

Tống Nghiên nhớ lại câu cô vừa nói, mỗi một chỗ mỗi một chữ cô dừng lại nhấn nhá, tâm trạng anh giống như Tôn Ngộ Không bị Phật Tổ Như Lai lừa bay cách xa vạn dặm, đi một vòng mới phát hiện mình bị đùa giỡn, nhận ra mình chưa từng chạy ra ngoài lòng bàn tay Phật Như Lai.

—

Sau khi ra ngoài, Ôn Lệ quay về phòng ngủ nằm, ôm chiếc gối nhỏ ở bên cạnh nghịch nghịch mấy sợi tua ở lớp trên.

Cô và Tống Nghiên có quan hệ xác thịt làm nền móng, tốt hơn nhiều so với việc bắt đầu từ vạch xuất phát, tuy là trước kia cô chỉ coi cái kia như nhu cầu bình thường. Tống Nghiên là đàn ông, cô đoán chắc anh sẽ không để nó trong lòng nhưng cô rất tin tưởng vào sức quyến rũ của bản thân, theo đuổi một người đàn ông và tóm chặt anh trong tay chắc không quá khó.

Nghĩ thông suốt mọi việc, bỗng nhiên Ôn Lệ cảm thấy cuộc hôn nhân kết hôn theo hợp đồng này có mục đích và mục tiêu mới.

Chỉ cần theo đuổi được người, còn sợ hợp đồng muốn sửa mà không thể sửa ư?

Ôn Lệ đang tưởng tưởng ra những hình ảnh trong đầu, hài lòng cười vui vẻ.

Nhân viên theo dõi qua màn hình không ai thấy lạ, dù sao đây không phải lần đầu tiên cô Ôn tiến vào trạng thái đó.

Chuông điện thoại reo, Ôn Lệ thấy tên người hiện thị trên màn hình là Lục Đan, người đại diện của cô gọi.

"Chị Đan." Ôn Lệ nịnh nọt chào, vui tươi sáng lạn hỏi, "Chào buổi chiều, chị đã ăn cơm chưa?"

"…..Em trúng xổ số à?" Lục Đan ngờ vực hỏi trêu nhưng nhanh chóng quay lại nói chuyện nghiêm túc, "Có việc đây, chị tìm em có việc."

Ôn Lệ cất giấu vẻ tươi cười: "Chị nói đi."

"Ông chủ bên Lập Sách liên hệ với chị nói đạo diễn Cừu của << Băng Thành >> sẽ tới vào hôm quay hình tập cuối của << Giải thưởng diễn xuất hạng S >>, nên chị đềnghị em đi, trước đấy mấy lần hẹn ông ấy đều nhận được câu trả lời lấp lửng kiểu thế nào cũng được, mỗi việc nói chuyện tìm thời gian cho em đến thử vai thôi cũng nói đi nói lại mãi chưa xong. Nếu không phải biên kịch bộ phim đó thích ngoại hình của em, hơn nữa một

trong hai nam chính đã quyết định là Tống Nghiên thì chắc ông ta dù phải kéo dài thời gian công việc cũng sẽ không chịu phí thời gian với chị."

Bộ phim dân quốc << Băng Thành >> là bộ phim điện ảnh có chủ đề về điệp viên tình báo trong thời chiến, bộ phim do đạo diễn đã nhận được tất cả các giải thưởng danh giá trong giới và biên kịch kim bài hợp tác, hơn mười công ty lớn là những đầu rồng trong ngành công nghiệp truyền thông tham gia đầu tư sản xuất, là một trong những hạng mục điện ảnh được coi trọng nhất ở thị trường trong nước vào mấy năm gần đây.

Giá trị thương mại của Ôn Lệ không còn gì để nghi ngờ, mấy nhà đầu tư nhìn trúng cô ở điểm ấy nhưng chuyện lên màn ảnh lớn không dễ dàng vậy, thành tích phim điện ảnh không dựa vào lưu lượng để ổn định nên các nhà đầu tư ở bên kia cũng đang rối rắm mãi.

Lục Đan ân cần dặn dò: "Bây giờ chị vẫn đang ở Thâm Thành giúp em bàn hợp đồng chi tiết với bên công ty trò chơi, tạm thời chưa về được, hôm đó nhớ thể hiện cho tốt đừng để chị thất vọng."

Ôn Lệ gật đầu: "Vâng ạ."

"Chị cho biên tập chương trình đó WeChat của em, cô ấy sẽ gửi kịch bản sang cho em ngay, tối nay xem luôn đi nhé."

Lục Đan dặn dò thêm mấy câu nữa xong mới cúp điện thoại.

Nói đến chuyện công việc, cô phải đặt chuyện tình cảm trường kỳ sang một bên, Ôn Lệ nhân lúc Tống Nghiên đang ở trong toilet chạy thẳng vào phòng đọc sách, độc chiếm căn cứ thường ngày của anh.

Vì quay hình cho tập cuối nên ekip chương trình bỏ ra nhiều thời gian để lựa chọn những kịch bản tốt kém khác nhau, bất kể là đoạn ngắn của phim điện ảnh hay phim truyền hình, đều chọn ra những đoạn ngắn kinh điển nổi tiếng trong giới, kịch bản phim thì khỏi cần nói toàn là nhưng kịch bản phim có danh tiếng và rất ăn khách. Ôn Lệ thấy có bộ phim cổ trang kia của cô, tuy nó là phim cổ trang nhưng phải công nhận nó là kịch bản

gây tiếng vang lớn vào năm đó, chương trình này chọn nó cũng vì độ quốc dân của bộ phim.

Cô làm khách mời trợ diễn, một lần nữa diễn lại vai diễn năm đó đương nhiên sẽ không có sai lầm gì, Lục Đan muốn cô thể hiện tốt là làm tốt phần đổi vai diễn khi làm khách mời trợ diễn, nghĩa là ngoài tác phẩm của cô ra thì còn rất nhiều các tác phẩm điện ảnh và truyền hình kinh điển khác.

Đây không phải chương trình game show giải trí bình thường, mục đích chủ yếu không phải đóng phim mà để nổi bật mục đích chính của chương trình, kỹ thuật đóng phim được đặt cạnh diễn chương trình, coi như thi diễn xuất, đương nhiên Ôn Lệ không thể dựa vào mấy kỹ thuật quay gameshow trong quá khứ để làm.

Nói là trợ diễn nhưng thật ra giống như đang kiểm tra kỹ thuật diễn thì đúng hơn.

Cô tập trung xem mấy kịch bản của phần đó mãi đến khi Tống Nghiên gõ gõ mặt bàn, cô mới nhận ra Tống Nghiên đã vào đây.

"Đang xem gì đấy?"

"Kịch bản." Ôn Lệ đứng dậy, "Anh muốn dùng phòng đọc sách à? Vậy để tôi về phòng ngủ xem tiếp."

"Ở lại đây đi." Tống Nghiên ngồi xuống đối diện cô, "Không phải đang làm nhiệm vụ sao?"

Giờ Ôn Lệ mới nhớ mình là người bịa ra chuyện này, gật đầu: "Ừm đúng, suýt chút nữa quên mất."

Cô lại ngồi xuống.

Hai người cách nhau một cái bàn, việc của ai người đấy làm, Ôn Lệ nhìn chằm chằm vào tài liệu điện tử hồi lâu nên dần cảm thấy mỏi mắt, cô bỏ điện thoại xuống định nghỉ ngơi một lúc, đỡ cằm nhìn chăm chú người đàn ông ngồi đối diện.

Nhìn cái trán của anh trước, rồi đến đôi mắt sâu thẳm, không nhìn rõ mắt hai mí vì người này đang cụp mắt xuống, tiếp theo là chiếc mũi cao thẳng.

Nhóm con trai có khuôn mặt đẹp trai ngất ngất đa số có một điểm giống nhau là chiếc mũi phải có khối cao, trong mắt cô mũi anh đẹp nhất.

Dưới mũi là môi.

Đôi môi màu hồng nhạt hơi mỏng, Ôn Lệ cảm thấy mức độ này vừa phải rất tốt, không quá dày, không mang nét con gái nhiều.

Sau khi thích anh dường như cô thấy chỗ nào trên khuôn mặt anh cũng thuộc dạng cô thích.

"Nhìn gì?" Tống Nghiên hỏi đột ngột.

Ôn Lệ bị bắt gặp đang nhìn trộm chợt giật mình, chớp mắt: "Nhìn anh đấy."

Người đàn ông hơi nâng mí mắt, cắn chặt hàm rằng dưới, hai bên lỗ tai hơi run rẩy, muốn nói gì đó lại thôi, chỉ thấp giọng nhắc nhở: "Chuyên nghiệp vào, nghiêm túc xem kịch bản."

Ôn Lệ đang định nói gì đó, Tống Nghiên lại chỉ chỉ máy quay trong phòng.

"Muốn bị quay lại cảnh lơ đãng không tập trung khi xem kịch bản còn à?"

Ôn Lệ bĩu môi thấy không cam lòng, đứng dậy vòng qua chiếc bàn đi đến cạnh anh, hơi cúi người xuống nói thầm: "Nếu bị quay được thì phải trách anh, ai bảo kịch bản không đẹp trai như thầy Tống đây."

Tống Nghiên chịu chết, né sang một bên.

Người đàn ông trưởng thành xử lý mấy tình cảnh thất thủ không giống mấy người trẻ tuổi mới chớm biết yêu, dùng biểu cảm hung ác nhớn nhác

để che dấu suy nghĩ thật trong lòng, anh chỉ biết bất lực nói với người trước mặt: "Vua nịnh nọt."

"Lời nói thật lòng mà, sao lại thành vua nịnh nọt." Ôn Lệ không vui, "Tôi về phòng ngủ đây."

Tống Nghiên giữ chặt cổ tay cô.

"Tại sao về phòng ngủ?"

Ôn Lệ cực kỳ bình tĩnh: "Anh đẹp hơn kịch bản, tôi ở phòng sách không xem nổi."

Đợi sau khi cô đi ra ngoài, không chỉ có Tống Nghiên đang ngây ngốc hơn nửa ngày mà cả ekip chương trình ở dưới tầng cũng ngơ luôn.

Biên tập từng xem qua vô số phim thần tượng: "…..Làm thế nào mà cô Ôn có thể bình tĩnh nói ra mấy lời thoại trong mấy bộ phim thần tượng đó?"

Tuy chỉ quay các chương trình gameshow nhưng đạo diễn Nghiêm bày ra vẻ như hiểu rõ kịch bản của mấy phim thần tượng đó không bằng: "Ít nhiều đã diễn vai nữ chính trong biết bao nhiêu bộ phim, không những thế còn diễn với rất nhiều nghệ sĩ nam khác, chắc thành thói quen luôn."

Biên đạo gật đầu, nở nụ cười hiền từ: "Có vẻ thầy Tống đang rất hưởng thụ."

Vẻ mặt dại ra, nằm bò ra bàn giả chết, không thể xem tiếp nổi kịch bản trong tay.

Đạo diễn Nghiêm cười theo, giải thích cho họ biết: "Tống Nghiên chưa bao giờ diễn phim thần tượng, mấy kiểu thoại này đối với cậu ta mà nói là nhát dạo chí mạng không gượng dậy nổi."

Mấy nhân viên trẻ tuổi lập tức hiểu ra.

Cho nên mới nói phim thần tượng rất cần thiết, nhỡ may gặp phải người nào đó không hiểu mấy cái này thì có thể học bừa hai chiêu là có thể trêu trọc khiến người đó trở thành kẻ ngốc.

— — — —

Chương 48

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Biên tập hỏi: "Vậy có giữ lại đoạn này không?"

Nếu đổi thành mấy đôi vợ chồng thật khác, mấy đoạn video như này rất bình thường, chỉ cần suy nghĩ nội dung của mấy phần nhỏ thêm ở cuối tập.

"Giữ chứ, để fan ăn được chút tinh bột này có còn hơn không." Đạo diễn nói, "Vả lại bọn họ có hình ảnh tư liệu để chúng ta cắt thành trailer đã tốt lắm rồi, đừng kén cá chọn canh."

Tránh để fan nói chương trình bọn họ không quay gì hết, có trời đất chứng giám, các ống kính máy quay của bọn họ làm việc cực kỳ chuyên nghiệp, hận không thể một ngày 24 giờ dính chặt trên mặt các khách quý.

Trong màn hình theo dõi, Ôn Lệ về phòng ngủ của mình.

Hai người quay lại trạng thái thông thường, mỗi người một nơi.

Trong lúc Ôn Lệ đang xem và phân tích mấy đoạn kịch bản ngắn trong phim thì Tống Nghiên cũng đang xem kịch bản.

Anh đang xem kịch bản sơ bộ đầu tiên của << Băng Thành >>, tuy kịch bản là nghệ thuật sáng tác nhưng vì bối cảnh đề cập đến những vấn đề mẫn cảm nên có một số tình tiết đặc biệt phải tìm hiểu xem xét kỹ càng. Trong hoàn cảnh lớn muốn sáng tác của mình đi lên màn ảnh để được tiếp cận đại chúng thì nó đòi hỏi và phải thỏa hiệp nhiều thứ, biên kịch Lão Chu vẫn đang không ngừng sửa nhưng muốn đưa trước để Tống Nghiên hiểu rõ nội dung của bộ phim, trừ phương diện bối cảnh thì cơ bản các tuyến nhân vật, vai diễn, nội dung nhân văn sẽ không thay đổi.

Kịch bản phim << Băng Thành >> có hai nam diễn viên chính, hai người khác nhau cả về tuổi tác và giai cấp, đều có tuyến tình cảm riêng,

nam chính lớn tuổi và vợ của ông ấy đã kết hôn được mấy chục năm, vì nghiệp lớn vĩ đại của dân tộc phải cách xa nhau ngàn dặm, là người yêu của nhau cũng là đồng đội của nhau. Còn tuyến tình cảm của nam chính trẻ tuổi thì kịch tính và nhiều sóng gió hơn, hai người chưa gặp nhau lần nào nhận mệnh lệnh của tổ chức kết thành vợ chồng, tiến vào hang hổ kẻ địch, từ không tin tưởng đến nảy sinh tình cảm, loại tình cảm biến hóa có sức dãn, rất thích hợp để các diễn viên trẻ tuổi nhận vai.

Cho dù nhân vật nữ không phải vai diễn quan trọng nhất trong phim nhưng cực kỳ cần thiết nếu muốn hoàn thành phim, đạo diễn và nhà sản xuất vô cùng để ý đến việc lựa chọn hai diễn viên sẽ diễn hai vai nữ này. Sau khi trên mạng lan truyền thông tin về bộ phim đang trong quá trình chuẩn bị, nhiều bài viết dự đoán nhắc đến khá nhiều diễn viên phái thanh y.

Tống Nghiên luôn nói khuyết điểm của mình là diễn cảnh tình cảm, Lão Chu lại rất tự tin vào kịch bản của mình, đó là lý do tại sao ông ấy giao bộ đầu tay của mình cho Tống Nghiên, chẳng sợ lúc ấy Tống Nghiên nghiệp dư chưa có kinh nghiệm diễn xuất, chưa từng tham gia vào mấy khóa học diễn xuất chính quy, mà anh vẫn thành công làm nên vai diễn kinh điển.

Không phải nguyên nhân nào khác, trên người anh có đủ khí chất của người thiếu niên, khuôn mặt điềm đạm phù hợp với vai diễn, hơn nữa kịch bản tốt, thiên thời địa lợi nhân hòa.

Lão Chu tin chắc rằng Tống Nghiên nói mình diễn cảnh tình cảm không được không phải vấn đề ở bản thân anh, có lẽ do bạn diễn được chọn chưa đủ tốt, hoặc có thể do kịch bản không hay.

Đa số từ trong xương cốt của những người thiên tài ẩn chứa một cái gì đó rất đặc biệt, Lão Chu là biên kịch nên ông rất chú ý đến cảm giác, ông ấy không quan tâm đến gì mà lưu lượng với không lưu lượng, tiểu hoa đán hay thanh y, có thể đảm nhận được phòng vé hay không, hay là có hợp với ánh mắt nhà sản xuất không. Khi ông ấy nhìn thấy Ôn Lệ, vì khí chất và vẻ ngoài của cô rất hợp với nhân nhật trong kịch bản của mình, nên ông ấy nghĩ đó là Loan Loan.

Trước đó kịch bản từng được gửi cho Ôn Lệ nhưng không biết bị nghệ sĩ nữ nào chặn lại giữa đường, về sau phải nhờ Lão Chu liên hệ trực tiếp với người đại diện của Ôn Lệ thì chuyện này mới được mang ra bàn tiếp.

Trước đó còn nghĩ cô không phản hồi là vì không muốn mượn gió của mình để nhận giúp đỡ hay do cô không có ý định hợp tác mãnh liệt như ông?

Xem mãi xem mãi xem đến mải mê, đọc kịch bản là việc rất hao tổn trí óc, đợi Tống Nghiên nghiền ngẫm xong thì đã qua giờ cơm tối từ lâu.

Vì phải quản lý dáng người, gần như Ôn Lệ không ăn cơm tối, lúc Tống Nghiên làm một phần salad hoa quả đơn giản mang vào phòng ngủ cho cô thì Ôn Lệ mới nhớ một ngày có ba bữa chứ không phải một ngày hai bữa.

Lúc đói mà nhìn thấy salad hoa quả thì chẳng khác nào thấy món ngon quý của nhân gian.

Nhưng cô vẫn cẩn thận hỏi: "Sốt dùng làm salad hoa quả này ít đường ít dầu không?"

Tống Nghiên có thói quen đi phòng tập thể thao hơn nữa anh là đàn ông, về phương diện ăn uống không cẩn kiểm soát chặt chẽ giống như cô, lúc làm salad không xem kỹ.

"Đừng nói anh chưa xem thành phần dinh dưỡng bên ngoài đã làm cho tôi ăn đấy nhé?" Ôn Lệ liếc xéo anh, "Anh muốn tôi béo lên đúng không?"

Tống Nghiên không biết nên khóc hay nên cười, lo lắng sợ tối cô không ăn gì đấy thì đến đêm sẽ đau dạ dày, anh có lòng tốt làm một phần salad nhưng lại bị mắng.

"Anh còn vô tội hơn Lữ Động Tân."

Ôn Lệ nghe hiểu: "Anh mắng em là chó?"

`

“Ư, chó nhỏ không nhận ra lòng tốt của người khác.” Mắt thấy Ôn Lệ nhe răng xù lông muốn chiến đấu, Tống Nghiên từ từ nói như đang vuốt lông cho cô, “Anh không ăn nước sốt hoa quả này, chắc sốt này do trợ lý của em mua mang đến để trong tủ lạnh.”

Dáng vẻ chiến đấu của Ôn Lệ biến mất tăm: “Hả? Vậy chắc chắn không sao, con bé sẽ không mua cho em mấy loại sốt salad chứa chất gây béo nguy hiểm.”

Cô cầm bát ăn mấy miếng xong mới nghĩ lại trong lòng thấy thái độ lúc nãy của mình không tốt lắm, tuy cô chỉ nói đùa nhưng nó chứng tỏ việc cô không tin tưởng Tống Nghiên, anh tốt bụng làm salad cho cô còn cô nghi ngờ anh muốn hại mình béo lên.

Nếu là trước kia, dù trong thâm tâm sẽ cảm thấy có chút áy náy nho nhỏ nhưng thái độ ngoài mặt cô vẫn ngạo mạn như trước, lười giải thích.

Nhiều nhất cô không ăn hết bát salad này mà sẽ chừa lại một nửa cho anh.

Nhưng giờ thì khác.

Cô phải đối xử tốt với anh mới được, như thế anh mới có thể thích cô.

Ôn Lệ xiên một miếng hoa quả cho vào trong miệng, sau đó hô lên khen quá đà: “Oaa, salad anh làm ăn ngon ghê!!”

Đàn ông đều thích khen nên chắc anh cũng thích.

Nhưng thật đáng tiếc, nữ nghệ sĩ họ Ôn đã tính sai rồi.

Phản ứng khi cô ăn lẩu ở Dung Thành còn chưa khoa trương được như thế, Tống Nghiên nghi cô đang diễn theo bản năng.

“Ăn ngon thật mà, anh muốn thử một miếng không, tôi đút cho anh nhé.” Cô dịch dịch mông lại gần chỗ anh.

Tống Nghiên lại rụt về đằng sau, thản nhiên hỏi: "Lại có nhiệm vụ mới?"

Cả ngày hôm nay cô rất lạ, lần đầu tiên Tống Nghiên cảm thấy quay chương trình thực tế không dễ dàng gì, còn thách thức bản thân hơn cả khi đóng phim, cô không nói gì hết, thậm chí anh không biết có phải cô đang bắt tay với ekip chương trình để đùa giỡn mình không.

Nhớ đến mấy tập trước, cô nhận sự sắp xếp của chương trình để làm nũng với anh.

Suýt thì không giữ được danh dự và tiết tháo, nằm trên hotsearch một ngày trời, anh bị chính những người trong ekip làm việc của mình cười nhạo suốt ngày hôm đó.

Không phải do để ý đến gánh nặng thần tượng, làm diễn viên phải tập quen với việc sống chung với máy quay ngay cả khi không làm việc, nhưng dưới tình huống đặc thù anh không muốn người ngoài nào khác ngoài Ôn Lệ nhìn thấy một mặt kia của mình.

Ôn Lệ không vui khi thấy anh từ chối.

Để chứng minh không phải cô đang làm nhiệm vụ, Ôn Lệ tắt hết các thiết bị quay hình và thu tiếng ở trong phòng ngay trước mặt anh.

"Anh xem, tắt hết rồi, không phải nhiệm vụ."

Tống Nghiên nhìn xung quanh bốn phía, ý định tìm xem có cameras giấu kín nào được che lấp đâu đó trong đây không.

Kinh nghiệm tham gia gameshow của Ôn Lệ nhiều hơn anh gấp ngàn lần, vừa nhìn đã biết anh đang tìm cái gì, hung hăng xiên một miếng dưa vàng Hami cho vào trong miệng, hai bên quai hàm căng phồng phình ra, khi nói chuyện nói không rõ chữ lắm: "Anh tìm, anh muốn anh tìm đi, anh tìm được một cái cameras quay giấu tôi cho anh mười vạn."

Không phải Tống Nghiên không tin cô chỉ là anh thấy hôm nay Ôn Lệ rất khác lạ về mọi mặt.

"Rốt cuộc hôm nay em làm sao vậy?"

"Tôi không thế nào hết." Ôn Lệ bế tắc, chán nản nói, "Anh làm salad cho tôi, tôi rất vui, tôi muốn đút cho anh một miếng."

Đây đây điểm này rất lạ.

Thôi vậy, cho dù là nhiệm vụ anh cũng nhận.

Tống Nghiên thỏa hiệp: "Được, em đút đi."

Ôn Lê chọc một miếng dưa Hami, loại quả này rất thích hợp làm salad, hương vị ngọt ngào thanh mát, miếng cô chọc cho Tống Nghiên là miếng lớn nhất.

Ôn Lệ nuốt nước bọt, cắn miếng dưa.

Tống Nghiên bất lực: "Không phải em muốn đút cho anh ăn à? Tại sao lại tự mình ăn luôn?"

Không cho anh thời gian phản ứng lại, người trước mặt đưa miếng dưa Hami đang bị cắn đến gần miệng anh.

Bỗng nhiên trên môi được bao trùm hương vị ngọt ngào, miếng dưa Hami mát lạnh chạm vào môi anh. Khác với cảm giác mát lạnh đó, khi cô áp sát lại gần đây, hơi thở ấm nóng ập đến phả lên chóp mũi, Tống Nghiên ngẩn người ra, hé miệng cắn miếng dưa được cô dùng miệng đút trong vô thức.

Cô ngang ngược cắn đi một nửa rồi mới lùi lại.

"Miếng này to quá tôi sợ anh ăn không hết nên ăn giúp anh một nửa."

Lúc Ôn Lệ làm chuyện này bản thân cũng thấy hơi ngại ngại, quá to gan, không biết anh có ghét bỏ nước miếng của mình không nữa.

Nhưng mà nghĩ lại thì, trước kia số lần hai người trao đổi nước bọt đâu có ít, Tống Nghiên không làm ra vẻ đến nỗi đó đâu.

Quả nhiên anh không để ý, ăn nốt nửa miếng dưa Hami.

Ôn Lệ thả lỏng, nghiêng đầu cười nhìn anh: " Dưa này ngọt không?"

Người đàn ông nói nhỏ: "Rất ngọt."

Nước sốt thơm ngọt trượt từ cổ họng xuống thực quản, nhanh chóng lan ra nội tạng bên trong. Dường như chưa bao giờ anh được ăn miếng hoa quả nào ngọt đến vậy, ngọt đến mức ở sâu trong lòng bao phủ một niềm vui sướng không gì so sánh được.

—

Vài ngày sau, Weibo chính thức của Thế Gian Có Người thông báo trailer tập tiếp theo của bốn đôi khách quý.

Thế Gian Có Người: "#Thế Gian Có Người##Trailer 30 giây của vợ chồng Muối# Tập năm đến đây đến đây! Kinh nghiệm diễn phim thần tượng phong phú @Ôn Lệ Litchi nói lời tâm tình nhỏ có lực công kích max! Lần này xem @Tống Nghiên chống đỡ như thế nào? [cười trộm] [cười trộm][cười trộm]"

#[Video của Thế Gian Có Người]"

Vẫn là 30 giây, đi xem trailer của ba đôi còn lại, ít nhất cũng phải được một phút rưỡi, nhìn lại đôi này.

May mắn fan đã quen rồi, chỉ chế nhạo hai câu trong phần comment.

[30 giây thì 30 giây, nhiều hơn một giây hay ít hơn một giây sẽ không phải Muối]

[Nó đã ngắn thì thôi, các người còn hãnh diện được nữa cơ đấy]

[Hay ghê nhỉ, không biết xấu hổ mà còn thấy tự hào quanh vinh hả @Ekip chương trình Thế Gian Có Người"

Quả nhiên trong trailer không xuất hiện cảnh hai người kéo nhau vào nhà vệ sinh, đây không phải lần đầu tiên xảy ra tình huống như vậy, nói chung thói quen thích đóng cửa thậm thà thậm thụt với nhau thật sự không tốt, đến đạo diễn Nghiêm còn bị làm tức điên lên nữa huống chi là fan, ekip chương trình vì muốn tránh chọc giận fan cũng như tiếp tục hại cả tập thể nhân viên của chương trình bị kéo lên hotsearch, đụng phải đại quân fan CP tàn khốc dữ dội. Bọn họ nhất trí quyết định bỏ qua đoạn tư liệu trong toilet này.

Câu cuối cùng trong video giống những lời giới thiệu của bài đăng trailer, chính là câu "Anh đẹp hơn kịch bản, tôi ở phòng sách không xem nổi." của Ôn Lệ.

[? Đây không phải anh Tam Lực mà em biết]

[Ra mắt nhiều năm, diễn qua bao nhiêu phim thần tượng mà mãi đến hôm nay mới có cơ hội để chị yêu thực hành, Tam Lực, chị giỏi quá!]

[Không ngờ cô gái này sẽ nói lời sến sẩm, tuổi trẻ của tui đã qua lâu rồi]

[Chết tiệt, mấy cái câu cũ rích này khiến tôi xao xuyến mất rồi. Mọi người ơi có phải đầu óc tôi có vấn đềkhông?]

[Nói mấy lời đấy mà khuôn mặt lạnh tanh không cảm xúc, em chỉ có thể nói không hổ là chị Ôn Tam Lực]

Hậu kỳ làm thêm một cái phụ đề.

"Đối mặt với lời nói mang tính công kích của Ôn Lệ, chúng ta thử xem Tống Nghiên phản ứng thế nào?"

Đầu tiên Tống Nghiên ngạc nhiên, rồi lại buồn phiền đỡ trán, cuối cùng nằm bò xuống bàn.

Phụ đề nhảy ra chữ tiếng anh, kết hợp với âm thanh thắng bại thường dùng trong các trận đấu quyền anh.

"K.O"

[Mẹ ha ha ha ha ha ha ha ha tổ hậu kỳ giỏi lắm!!!]

[ACE!]

[Defeat!!]

[Quân địch sử dụng 'Lời sến súa buff' với cậu]

[Chào mọi người mình là người qua đường, xin hỏi thật người giống đứa trẻ tiểu học ngây thơ trong video là nghệ sĩ họ Tống lạnh lùng suốt mười năm nay sao?]

[Trong comment mọi người cười vui đùa, chỉ có mình tôi bị cảnh này làm cho quắn quéo à?]

[Cứu mạng lúc nãy Tam Lực nói mấy lời đó tui tuyệt đối không cảm thấy ngọt chút nào hết, bây giờ thấy phản ứng này của Tống Nghiên thì ngọt đến mê muội]

Vì đã nhận được sự dạy dỗ đau thương từ trailer của các tập trước, Tống Nghiên và Ôn Lệ đã học cách phớt lờ khi trailer tập tiếp theo được tung ra, tạm thời không vào Weibo xem, hai người đợi hotsearch giảm bớt nhiệt, độ thảo luận phai nhạt đi rồi mới xem. Hành động này gọi là trốn tránh, tuy rằng xấu hổ nhưng nó hiệu quả.

Không khéo là, << Giải thưởng diễn xuất hạng S >> vừa đăng thông báo danh sách các khách mời được mời đến trợ diễn quay hình tập cuối, chương trình mong các nghệ sĩ chia sẻ về Weibo.

Nhưng lần này vận may của Ôn Lệ khá tốt, đối tượng bị cười nhạo trọng điểm trong trailer giới thiệu không phải cô nên ở khu bình luận vẫn rất hài hòa, đa số chỉ có comment "Mong chờ Tam Lực" của các fan.

Bình luận dưới bài Weibo của Tống Nghiên thì không như thế.

Không chỉ có người qua đương nghe tin chạy đến hóng còn có cả fan chạy vào góp vui.

[Anh Mỹ Nhân, anh định sửa hình tượng thì có thể thông báo trước cho em một tiếng được không?]

[Chỉ là người qua đường, xin hỏi gần đây anh nhà mấy bạn sửa hình tượng thành mấy đứa trẻ tiểu học ngây thơ à?]

]Mò đến đây vì sự đáng yêu trong trailer.]

[Anh, lúc nào đấy nhận diễn mấy vai kiểu chó nhỏ đáng yêu á, đừng diễn mấy vai già dặn rắn rỏi nữa]

Bên trong studio đang chụp ảnh bìa tạp chí, tận dụng thời gian nghỉ ngơi Ôn Lệ lén vào Weibo Tống Nghiên kiểm tra, bật cười thành tiếng khi nhìn thấy mấy bình luận đó.

Chụp màn hình gửi Tống Nghiên.

Ôn Lệ: "Lúc nào diễn chó nhỏ?"

Tống Nghiên: "Lúc nào em diễn mèo nhỏ thì lúc đó anh diễn chó nhỏ."

"……."

Ôn Lệ nghĩ chắc hẳn đời này sẽ không bao giờ được thấy Tống Nghiên nhận vai diễn kiểu "Chó nhỏ" đó.

Cô quyết định đổi đề tài.

Ôn Lệ: "Cái chương trình diễn phim kia, tôi sợ rút ngẫu nhiên dính phải đoạn ngắn phim điện ảnh, nhỡ may lúc đó tôi không diễn tốt rồi đạo diễn Cừu không hài lòng, ông ấy sẽ càng ngứa mắt tôi hơn, tôi sẽ không còn cơ hội hợp tác cùng anh nữa, thầy Tống anh mang tôi theo đi."

Tống Nghiên: “Rất muốn lấy được vai diễn kia?”

Ôn Lệ không che dấu sự khát vọng của mình đối với vai diễn đó: “Đương nhiên rồi, ai lại không muốn miếng bánh lớn thơm như vậy.”

Gửi những lời đó xong cô lại hỏi: “Anh mong tôi lấy được không?”

Tống Nghiên: “Rất mong.”

Rất mong tài năng của cô được bộc lộ trên màn ảnh và được tất cả mọi người công nhận.

Bộ phim này quay ở Tân Thành, thời gian quay phim dài, đạo diễn lớn không thích các diễn viên ỷ vào địa vị của mình mà xin nghỉ phép tùy tiện, anh rất mong có thể mượn cơ hội này được hợp tác với cô.

Ôn Lệ: “Tôi sẽ cố gắng!!!”

Ôn Lệ: “[Phấn đấu]”

“A Nghiên, cậu đang cười trộm gì đấy.”

Tống Nghiên ngẩng đầu, phát hiện đạo diễn Cừu đang nhìn mình.

Những người ngồi xung quanh bàn tròn nghe đạo diễn Cừu nói xong đều nhìn về chỗ Tống Nghiên.

Bữa tiệc hôm nay xem như do đoàn phim << Băng Thành >> lén tổ chức gặp gỡ, ngoại trừ mấy vai diễn chưa quyết định còn đều từ nhà sản xuất đến các diên viên khác đều đến hết.

Tống Nghiên: “Đang nói chuyện cùng vợ.”

“Hả, Ôn Lệ à.” Đạo diễn Cừu gật đầu, thử thăm dò, “Cô ấy tìm cậu nhờ giúp.”

“Không phải.” Tống Nghiên lắc đầu, “Thật ra em muốn giúp nhưng cô ấy không muốn, là một người khá quật cường.”

Đạo diễn Cừu ngẩn người, cười ha ha: "Quật cường rất tốt" quay sang nói với biên kịch, "Tính tình của Loan Loan cũng thế đúng không, Lão Chu?"

Lão Chu cười: "Đương nhiên rồi, một con lừa ngoan cố."

"Mà này A Nghiên, vợ cậu rất giống Loan Loan nhưng hình như tích cách của cậu không giống Đình Phong lắm nhỉ?" Đạo diễn Cừu chuyển đề tài, nhíu mày nói, "Từ sau khi cậu tham gia chương trình thực tế, tính cách của cậu thay đổi rất lớn, lão Vu nói với tôi trước kia tính tình cậu không phải vậy, không lẽ đây là sự thay đổi lớn nhất sau khi kết hôn?"

Tống Nghiên cười miễn cường, bị fan trêu chọc trên Weibo là một chuyện, bị người khác gặp mặt trực tiếp trêu lại là chuyện khác.

Anh đứng dậy, nói muốn đi vệ sinh.

"Đi đi, đi đi, đồ ăn sắp được mang lên, chúng tôi không đợi cậu ăn trước nhé."

"Được, mọi người ăn trước đi."

Vào nhà vệ sinh chỉ để rửa tay sạch sẽ, Tống Nghiên đứng trước bồn rửa mặt ngây ngốc một lúc. Sau anh vẫn quyết định gọi điện cho đạo diễn chính của << Thế Gian Có Người >>

Một cái trailer thôi đã khiến mọi người trêu đến mức đó, nếu hình ảnh Ôn Lệ dùng miệng đút anh ăn miếng hoa quả bị truyền ra ngoài.

Tống Nghiên cười thở dài.

Đạo diễn Nghiêm nhận điện thoại rất nhanh.

"Về đến nhà rồi à? Để tôi bảo người mở máy quay."

"Chưa về, tôi vẫn đang ở ngoài."

"Vậy gọi điện thoại cho tôi làm gì?"

“Muốn bàn bạc với đạo diễn Nghiêm một chút, buổi tối mấy ngày hôm trước nhiệm vụ chương trình giao cho Ôn Lệ đó, có thể cắt đoạn đó đi được không.”

Giọng đạo diễn Nghiêm nghe như đang rất khó hiểu: “Nhiệm vụ gì? Mấy hôm trước lúc cậu và Ôn Lệ ở nhà, chúng tôi có sắp xếp nhiệm vụ gì đâu.”

Tống Nghiên khó hiểu theo: “Không có? Vậy việc cố ấy làm sau khi tắt cameras ….”

Đạo diễn Nghiêm với trực giác nhạy bén lập tức nhận thấy có gì đó không ổn: “Cái gì cái gì! Tối hôm đó sau khi tắt hết máy quay hai người còn làm gì nữa hả!! Hả???????”

— — —-

Chương 49

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

"……"

Tống Nghiên ngây người, ngơ ngác nhìn chính mình trong gương.

Trong điện thoại, đạo diễn Nghiêm tò mò sốt ruột đến độ muốn đi phá cái tòa tháp truyền thông tin.

Trái tim ông đóng băng sau khi nghe câu nói "Không có gì" nhẹ như lông hồng của Tống Nghiên.

Từ sau khi đôi vợ chồng này tham gia chương trình, cảm giác mỗi ngày đều không ổn

Ngày nào cứ vừa đến giờ đã tắt cameras, đâu phải chương trình bọn họ thích hay quay mấy hình ảnh đặc biệt và rất dễ bị dò xét các kiểu, là vợ chồng hợp pháp thỉnh thoảng có những lúc mặc quần áo đôi hay ôm ấp một cái thôi có gì quá chớn đâu đúng không.

Tống Nghiên không biết trong lòng đạo diễn Nghiêm đã mắng mình và Ôn Lệ máu chó đầy đầu, cúp điện thoại chuẩn bị quay lại phòng ăn.

Đây là nhà hàng tư nhân chỉ dành cho hội viên, không biết ông chủ nơi này là ai nhưng nghe nói dựa lưng tập đoàn Hưng Dật, phóng viên rất khó trà trộn vào cho nên nhiều người trong giới có mối quan hệ rộng và tài nguyên thích đến đây để gặp mặt bạn bè hoặc tổ chức các buổi tụ tập.

Hành lang dài được trang trí thanh lịch, quanh quẩn đâu đây có thể nghe thấy tiếng đàn đang vang lên, từ nhà vệ sinh ra Tống Nghiên đi về hướng phòng của mình, đúng lúc đi qua chiếc thang máy đi đến tầng này.

Cửa thang máy mở ra.

“Tống Nghiên, đã lâu không gặp.”

Người đàn ông cúi đầu tập trung suy nghĩ, đi rất chậm nên không chú ý có người ở trong thang máy, mãi đến khi một giọng nói cất lên cắt ngang suy nghĩ anh.

Cô gái mặc bộ váy dáng cổ điển, cô tháo kính râm xuống, trong đôi mắt hẹp dài đẹp đó hiện lên sự ngạc nhiên.

Trên mạng lan truyền tin nói Đường Giai Nhân chuẩn bị về nước, nguyên nhân vì nhìn trúng << Băng Thành >>, xem ra tin đồn không phải vô căn cứ.

Tống Nghiên gật đầu: “Đã lâu không gặp.”

Sau bộ phim << Máy Bay Giấy>> từ mười năm trước, hai người chưa từng hợp tác thêm lần nào, sự nghiệp của cả hai phát triển theo hướng khác nhau, một người chủ yếu hoạt động ở nước ngoài, một người đặt trọng tâm ở trong nước, mấy năm nay rất ít khi liên lạc.

Đường Giai Nhân không thấy bất ngờ khi phải đối diện với sự lạnh lùng xa cách trong mắt người đàn ông này.

“Nghe tin từ chỗ đạo diễn Vu nói hôm nay mọi người gặp mặt ở đây nên tôi mặt dày không mời mà đến.”

“Không sao.” Tống Nghiên cười, “Chắc chắn đạo diễn Cừu sẽ rất vui.”

Anh đoán rất chuẩn, đạo diễn Cừu không chỉ cảm thấy sự xuất hiện của Đường Giai Nhân quá đột ngột, mà ngược lại ông vui mừng rất lâu chưa hết.

Mấy năm nay, Đường Giai Nhân luôn quay phim ở nước ngoài, người xem ở trong nước không có ấn tượng gì khắc sâu về cô lắm nhưng trong giới phim ảnh Hoa Ngữ, thậm chí danh tiếng của cô còn cao hơn một số diễn viên trẻ tuổi có chút tiếng kia.

Thấy hai người đi vào phòng cùng nhau, một đám người ngồi trên bàn mỗi người có một sắc mặt khác nhau.

Có điều hai năm trước Tống Nghiên đã kết hôn, mấy tháng nay dùng mắt thường cũng nhìn thấy mối quan hệ với vợ của anhthân mật gắn bó, anh vừa nói tình cờ gặp được, những người khác không nghĩ nhiều nữa, coi như bạn bè cũ nhiều năm không gặp.

Đường Giai Nhân là người mới ngồi vào bàn, nhất thời đề tài trên bàn ăn đều xoay quanh cô ấy.

Hôm nay cô ấy ăn mặc đơn giản, trang điểm nhẹ nhàng tươi mới, phù hợp với bầu không khí và cách trang hoàng theo phong cách Trung Quốc ở đây.

Có nữ diễn viên khen cô ấy có thể mặc đồkiểu dáng cũ thành đồthời thượng.

"Mốt vốn là một vòng tuần hoàn." Đường Giai Nhân cười nói, "Dạo gần đây xem lại một số bộ phim cũ trước kia rồi nhận ra vào lúc đó thẩm mỹ của mọi người đã rất tốt."

Sau đó lại nói với đạo diễn Cừu: "Đạo diễn Cừu, tôi nghe nói người hướng dẫn tạo hình cho << Băng Thành>> được mời đến từ Thượng Hải?"

"Đúng vậy." Đạo diễn Cừu gật đầu, vẻ mặt bất lực, "Khó hầu hạ hệt như lão Chu, nói chưa được xem kịch bản trước sẽ không đồng ý, không muốn phá hư thẩm mỹ thiết kế của anh ta trên một kịch bản tồi tệ, bao nhiêu tiền cũng không làm, sau cùng lão Chu và anh ta kỳ quái hợp nhau, lúc đó mới mời được người về."

Bộ môn thiết kế mỹ thuật điện ảnh là môn cực kỳ quan trọng, nhất là trong những bộ phim hay, từ kịch bản đến mỹ thuật, tạo hình, chắc chắn phải ở mức tiêu chuẩn thượng thừa. Vềbộ phim << Băng Thành >>, ngay từ đầu nó đã hướng tới mục đích dành đại mãn quán cho nên ở mọi phương diện đều cố gắng mời những người tài giỏi nhất tham gia.

Đường Giai Nhân cười: "Hôm nào tôi phải đến cửa xin chỉ bảo mới được, xem thử tôi có hợp với thẩm mỹ của anh ta không."

Đạo diễn Cừu trêu: "Cô còn không hợp thì còn nghệ sĩ nữ nào hợp."

Mọi người nói chuyện vui vẻ, từ đầu đến cuối biên kịch lão Chu không tham dự vào.

Đạo diễn và nhà sản xuất đang nói chuyện với Đường Giai Nhân, còn lão Chu cầm ghế đến ngồi cạnh Tống Nghiên, nhỏ giọng nói chuyện cùng anh.

"Khí chất của người này khá ổn, dáng vẻ bên ngoài nhìn cũng rất xưa xưa nhưng cái quan trọng là không giống kiểu người như Loan Loan." Mấy lời này không thể nói với đạo diễn, lão Chu chỉ có thể nói nhỏ với Tống Nghiên, "Người này giống hoa thủy tiên nhưng Loan Loan là đóa mẫu đơn quốc sắc thiên hương tươi đẹp rực rỡ, có thể xinh đẹp khéo léo, cũng có thể hiên ngang hào hùng, kiểu giống như Ôn Lệ vợ cậu ấy."

Tống Nghiên hơi nhướn mày, cười nhẹ: "Vợ tôi mà biết ông khen cô ấy như vậy chắc phải vui mừng đến mức vểnh cái đuổi lên trời mất."

"Nói thật đó." Lão Chu thở dài, "Tiếc là tôi chỉ là người cầm bút viết văn, không làm chủ được, trước đó từng gửi kịch bản này cho vợ cậu mà mãi không thấy người đại diện cô ấy trả lời tôi. Tôi còn thấy không vui đấy, cảm thấy vợ cậu quá kiêu căng, kết quả chưa đến mấy ngày sau cô Đường liên hệ với tôi, lúc này tôi mới hiểu."

Không cần phải nói nhiều đã hiểu.

Tống Nghiên không nói chuyện.

"Lão Chu, sao ông lại ngồi chỗ đó? Đang nói chuyện gì với A Nghiên đấy? Giai Nhân muốn mời rượu ông này."

Tiếng nói lớn của đạo diễn Cừu đã dọa lão Chu, ông bĩu môi nói: "Nói về vợ cậu ấy."

Sau đó về lại chỗ ngồi của mình, cầm chén rượu đáp lễ mời rượu của Đường Giai Nhân.

Đường Giai Nhân sảng khoái uống hết chén rượu, cười hỏi Tống Nghiên: "Sao hôm nay không thấy vợ cậu đến?"

Tống Nghiên: "Vai diễn chưa chắc của cô ấy, vợ tôi da mặt mỏng không chịu đến."

Khóe miệng Đường Giai Nhân tươi cười như trước nhưng không bắt chuyện với Tống Nghiên nữa.

Đạo diễn Cừu giơ chén rượu về Tống Nghiên, nói mấy câu vui đùa: "A Nghiên, hai ngày nữa cậu, vợ cậu, còn cả chúng tôi nữa đều đến tham gia chương trình giải thưởng diễn xuất kia, lần đầu tôi tham gia mấy kiểu chương trình đó, cậu có kinh nghiệm nhiều hơn tôi nên nhớ phải nhắc nhở tôi đấy, đừng để hôm đó tôi nói mấy lời không dễ nghe rồi làm mất lòng mấy diễn viên trẻ tuổi, bây giờ fan bọn họ đông lắm, không dám làm mích lòng đâu."

Phó đạo diễn Triệu ở cạnh nói tiếp: "Khiêm tốn quá, mấy lời này cũng nói được. Người nào được đạo diễn Cừu chỉ bảo hai ba câu là may mắn của người đó, bao nhiêu người muốn còn không được kìa."

"Đạo diễn Triệu nói đúng." Tống Nghiên mời rượu lại, biểu cảm hơi ngại ngùng, "Vợ tôi cũng hy vọng nhận được nhiều lời khuyên từ đạo diễn Cừu, chỉ là tôi là người đội vợ lên đầu, cô ấy ấm ức tôi sẽ đau lòng, hy vọng đạo diễn Cừu có thể ra tay nhẹ nhàng."

Đạo diễn Cừu cười đến mức hai bả vai run rẩy dữ dội, liên tục gật đầu: "Được được được, thấy cậu coi vợ là nhất nên chắc chắn hôm đó tôi sẽ thu liễm tính tình thối của mình lại."

Sau khi ăn xơm xong, đoàn người chia nhau đi về bãi đỗ xe được bảo vệ nghiêm ngặt.

Bữa tối hôm nay đến cả nhân viên cũng không thể vào cho nên mấy người đại diện và trợ lý của diễn viên đều ở trên xe bảo mẫu chờ.

Xe của Đường Giai Nhân và Tống Nghiên đỗ gần nhau, hai người đi về cùng một hướng, khi người đại diện của Tống Nghiên là Kha Bân nhìn thấy Đường Giai Nhân thì khá là bất ngờ, cả người ngây ngẩn.

Cô ấy chỉ nói câu "Anh Bân, đã lâu không gặp" xong rồi xoay người lên xe của mình.

Khung cảnh khách sáo và xa cách đó bị đạo diễn Cừu và lão Chu đứng cách nơi đó không xa nhìn thấy hết.

Lão Chu chuyên tâm sáng tác, ít khi quan tâm đến chuyện trong giới nghệ sĩ nhưng biết hai người kia là nam nữ diễn viên trẻ nổi tiếng nhanh và đỉnh cao sau bộ phim điện ảnh văn nghệ thanh xuân. Quen biết nhau từ khi còn trẻ, lúc đó hai người đơn thuần y như nhau, dù cho có phát triển thành mối quan hệ khác hay không thì vẫn có thể coi nhau là bạn cũ. Mấy năm nay mỗi người tự phát triển con đường riêng, không xung đột lợi ích, quan hệ thể không xa cách đến mức vậy chứ.

Đạo diễn Cừu tự nói với bản thân: "Xem ra lần đó Vu Vĩ Quang không lừa tôi."

Lão Chu vội hỏi: "Chuyện gì?"

Đạo diễn Cừu thấy kỳ lạ: "Tưởng ông lười quan tâm đến mấy chuyện linh tinh của diễn viên? Tự nhiên hôm nay nhiệt tình thế?"

Lão Chu nghĩ thầm trong mắt ông ta Tống Nghiên không phải là diễn viên mà là Đình Phong dưới ngòi bút của mình, là người mà mình viết ra, đương nhiên phải quan tâm.

Nhưng nếu nói vậy kiểu gì cũng bị người này cười nhạo.

"Tốt xấu gì cậu ta sẽ diễn kịch bản của tôi, nên để ý một chút."

Lý do này nghe có vẻ chu đáo, đạo diễn Cừu mượn rượu từ từ nói rõ nguyên căn câu mà ông vừa nói.

“Chuyện mười năm trước, ông biết << Máy Bay Giấy >> không?”

Lão Chu gật đầu: “Phim của Vu Vĩ Quang.”

“Không phải bộ phim đó đoạt được giải ư? Lúc ấy Vu Vĩ Quang tổ chức tiệc ăn mừng và mời rất nhiều người đến. Tôi cũng đi, hôm ấy tôi còn hỏi Vu Vĩ Quang làm thế nào mà có thể đào được hạt giống tốt thế. Vu Vĩ Quang nói do vận may mình tốt, vốn chỉ nghĩ phim điện ảnh về thanh xuân đúng không, quan trọng nhất là chọn được người trẻ tuổi sau mới bàn đàn đến kỹ thuật diễn của nam nữ chính, chủ yếu phải có khí chất, có sức sống dạt dào của tuổi thanh xuân nên ông ta muốn tìm một người một người mới toanh đóng vai nam chính. Ngay từ đầu không nghĩ tới việc sẽ lấy giải thưởng gì, mấy lời dạy Tống Nghiên cũng chỉ là mấy lời nói chỉ bảo đơn giản tận tình, ông ta muốn cố gắng hết mức có thể.”

“Nhưng khi đó Tống Nghiên là một học sinh cấp ba bình thường, không khác gì một tờ giấy trắng. Đường Giai Nhân học nhảy, có kinh nghiệm trên sân khấu nên tốt hơn cậu ta một chút. Nhưng mà ngây ngô, hai đứa nhỏ không quen nhau, ánh mắt khi Tống Nghiên nhìn con bé không chứa đựng cảm xúc gì, khoảng thời gian đó khiến Vu Vĩ Quang ưu sầu lo lắng không thôi.”

Lão Chu không hiểu: “Nhưng mà năm đó cậu ta dành được giải thưởng cho người mới cơ mà?”

Hơn nữa Tống Nghiên và Đường Giai Nhân, mọi người luôn cho họ là “Cặp đôi đẹp nhất màn ảnh” năm ấy.

“Ông nghe tôi nói xong đã.” Đạo diễn Cừu xua tay, “Vấn đề ở chỗ giảng dạy cho Tống Nghiên xong không có hiệu quả, thế là Vu Vĩ Quang nói với cậu ta, cậu có cô gái mình thích không, hãy coi như cô gái đó đang đứng trước mặt cậu. Cô gái cậu thích tỏa sáng rực rỡ đứng ở một nơi rất cao nhưng cậu là người nhuốm mình trong bùn đất, cậu rất thích cô ấy nhưng lại không xứng với người ta.”

Lão Chu "Ồ" một tiếng đầy thâm ý.

Hóa ra trong bộ phim điện ảnh đó, ánh mắt của Tống Nghiên không phải đang diễn với nữ chính, cũng không phải dành cho Đường Giai Nhân đóng vai nữ chính mà nó dành cho cô gái trong lòng cậu ta.

Vậy có thể hiểu tại sao bộ phim vào mười nằm trước của Tống Nghiên và Đường Giai Nhân hợp tác được coi là bộ phim điện ảnh kinh điển, một số chi tiết nào đó và thủ pháp quay phim vẫn có số đông các bộ phim thanh xuân bắt chước làm theo đến nay, không ngờ hai người không thân nhau.

Diễn viên mượn câu chuyện thật của bản thân để nhập diễn vốn là chuyện rất bình thường, Vu Vĩ Quang từng đề nghị cách làm này với không ít diễn viên cho nên chuyện đó không ai để trong lòng. Từ trước đến nay trong các lần phỏng vấn, Tống Nghiên chưa từng nhắc đến nên chuyện này chỉ có mấy đạo diễn có quan hệ cực tốt với nhau trong giới biết.

"Đừng nói linh tinh ra ngoài." Đạo diễn Cừu nhắc nhở lão Chu, "Không lại bị mấy cái báo lá cải viết tin giả tin thật lẫn lộn lung tung làm rối loạn cả lên, Vu Vĩ Quang sẽ tìm tôi tính sổ."

Lão Chu gật đầu: "Biết rồi."

—

Nhà hàng tư nhân ở ngoại thành, bữa tiệc vừa mới kết thúc, Ôn Lệ vừa đến nơi quay hình cho chương trình thì nhận được tin nhắn của một người đã lâu không thấy xuất hiện —- tin nhắn WeChat của cậu cô.

Ôn Diễn: "Hôm nay Tống Nghiên đến nhà hàng Ôn Chinh ăn cơm."

Ôn Chinh là cậu nhỏ của cô, ông ngoại cô có tất cả ba người con, mẹ cô Ôn Vy là chị cả, sau có hai anh em lần lượt là Ôn Diễn và Ôn Chinh.

Cậu nhỏ của cô là một playboy không khát vọng gì nhiều, người trong nhà không bao giờ quản, sự dạy dỗ của nhà Ôn là ngoại trừ kế thừa gia nghiệp, còn đâu những giấc mơ khác sẽ được quy về một điểm là "Lạc

lối". Thế nên chẳng quan tâm đến việc nhà hàng tư nhân của cậu nhỏ sau khi mở ra làm ăn phát đạt, tảng băng Ôn Diễn vẫn thấy ngứa mắt, ít khi hỏi đến chuyện công việc của em trai.

Ôn Lệ không hiểu nổi, trả lời lại: "Cậu làm hòa với cậu nhỏ rồi?"

Ôn Diễn: "Nó mơ đi."

Ôn Lệ: "Cậu, cháu nghi ngờ mình di truyền tính mạnh miệng từ cậu."

Ôn Diễn: "Làm cậu cháu đã khiến cậu đủ mệt rồi còn muốn cậu làm ba cháu nữa? Nằm mơ đi."

Ôn Lệ: "Cậu có thể sửa câu cửa miệng này không? Nghe là muốn đánh."

Ôn Diễn: "Cháu sửa câu 'hừ' trước đi."

Ôn Lệ: "Hừ hừ hừ hừ"

Ôn Diễn: "……"

Ôn Diễn: "Ôn Chinh nói nhìn thấy một nghệ sĩ nữ trong đám người."

Ôn Lệ càng thấy khó hiểu, trả lời: "Thì?"

Ôn Diễn: "Người kia tên Đường Giai Nhân."

Ôn Lệ không trả lời lại nữa.

Ôn Diễn: "Trong quan hệ hôn nhân, chung thủy là điều kiện cơ bản nhất phải có."

Nhưng nếu kết hôn theo hợp đồng thì sao?

Nó còn là điều kiện cơ bản phải có không.

Ôn Lệ còn đang nghĩ đến lời cậu nói, nhân viên đã đến thu điện thoại.

Tập ba của << Vi Thành Đoàn >> công bố danh sách xếp hạng, quy trình đơn giản, Ôn Lệ đọc tên thôi là được.

Cô xem xếp hạng của Từ Lệ, rất tốt, đứng ở vị trí mười bốn, chỉ kém mấy bậc nữa là có thể đứng trong vị trí được debut, mấy tập sau cố gắng hút thêm nhiều fan, biết đâu gặp phải vận may được debut trong nhóm nhạc nam thì sao.

Đọc đến vị trí xếp hạng của Từ Lệ, Ôn Lệ nhìn thằng em đi một mạch lên bục, cô thấy vui mừng thay nó, cười với em trai.

Từ Lệ cũng rất vui và ngạc nhiên với thứ hạng của mình, nhìn chị gái cười lại.

Mấy thực tập sinh ngồi bên dưới chơi thân thân với Từ Lệ quá đỗi ngạc nhiên khi thấy cảnh tượng này.

"Ôi mẹ ơi, núi băng nở hoa, lần đầu tôi thấy Từ Lệ cười ngọt vậy đấy."

Từ Lệ nghe thấy tiếng cười rồi cả tiếng la hét ở dưới, dẹp ngay nụ cười và quay lại khuôn mặt đơ thường ngày.

"Từ từ đã Từ Lệ! Muốn chụp hình cậu cười!"

Ôn Lệ có kinh nghiệm trong việc xào CP, trong lòng có một dự đoán mơ hồ không tốt lắm.

Hẳn là không đến mức chỉ nhìn nhau cười đã bị coi xứng đôi đấy nhé, CP chị em ruột, cái này quá linh tinh kỳ quái.

Sau khu ghi hình xong, Ôn Lệ đi tìm super topic CP.

Quả nhiên trong lúc quay hình cho tập ba, chỉ vì một câu trêu chọc 'Vô ý' của Hứa Tinh Duyệt mà bắt đầu xuất hiện super topic của một số bộ phận CP nhỏ lạnh lẽo bị đày đến cực Bắc —- "Song Lập" CP.

Nhưng mà mấy kiểu CP không nổi tiếng này thường các fan sẽ tự quây thành một chỗ rồi tự chơi trong địa bàn của mình, hơn nữa nhà gái đã kết

hôn, fan CP với chồng được danh xưng là bgCP đứng đầu giới giải trí, không thể phá vỡ đại quân fan đông mạnh. Vì để bảo vệ tình mạng nhỏ, fan CP đó chỉ có thể cẩn thận duy trì sự sống trong cái nơi nhỏ chật hẹp của mình.

Hiện thực đúng là kỳ quái lạ lùng thế đó.

Đến Lâm Đại Ngọc và Ultraman còn có thể ghép CP cắt làm thành video để xem thì chị em ruột tính là gì, đấy còn chưa kể không ai biết cô và Từ Lệ là chị em ruột.

Cô nghĩ đến tin nhắn cậu gửi cho mình, tiện tay vào super topic CP của Tống Nghiên và Đường Giai Nhân xem.

CP "Đường Tống".

Nghe cũng rất có ý vị ngược luyến xưa.

Vì nhà trai đã kết hôn cho nên mấy fan CP đứng đầu trong nơi này không thể làm những việc như đi ra ngoài giới đòi quyền lợi, chỉ có thể tự nhảy nhót trong thế giới riêng của mình.

Thấy trong super topic có một fan CP nói "Chờ đợi kỳ tích hai người Đường Tống hợp tác lần nữa", bên dưới khu bình luận có nhiều fan vào điểm danh mỗi ngày, Ôn Lệ giật giật khóe miệng, cuối cùng cũng biết tại sao fan CP khiến người khác phải vừa yêu vừa hận.

Nếu hai ta cùng là fan của một đôi CP thì cô chính là chị em sinh đôi cùng cha cùng mẹ của tôi, nếu hai ta là fan CP của hai đôi khác nhau, chị em cùng cha cùng mẹ cũng có thể như nước với lửa.

Ôn Lệ bắt đầu thắp cháy ý chí chiến đấu trong lòng, lửa cháy bốc lên hừng hực lên.

Cô không chỉ muốn thu gọn Tống Nghiên trong tay mà còn muốn lấy được vai diễn trong phim điện ảnh đó.

Đúng, cô thích ngang ngược thế đấy, thích không nói lý lẽ thì sao, mặc kệ đột nhiên Đường Giai Nhân xuất hiện vì vai diễn hay vì Tống Nghiên đi nữa.

—

Lịch trình làm việc hôm nay của Ôn Lệ rất bận, sáng phải chụp ảnh bìa tạp chí, buổi chiều và tối quay hình show tuyển chọn, hết một ngày đến đêm vẫn chưa được về nhà.

Tống Nghiên về trước cô, như thường lệ vào phòng sách đợi.

Anh đang xem kịch bản của << Giải thưởng diễn xuất hạng S >>, chương trình quay hình tập cuối, mời tám người khách mời đến trợ diễn, theo số lượng khách mời đến trợ diễn đã chọn ra tám đoạn ngắn trong các bộ phim truyền hình và điện ảnh kinh điển để làm nội dung thi diễn, phần đầu tiên các khách mời sẽ giúp các diễn viên mới hoàn thành phần diễn lại đoạn ngắn dựa theo bộ phim gốc; phần thứ hai các khách mời sẽ tiến hành rút thăm và sẽ diễn một đoạn phim khác, chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủn phải học thuộc kịch bản, hòa mình vào cảm xúc nhân vật, hoàn thành nhiệm vụ chuyển vai.

Tuy rằng phương thức rút thăm sẽ không xác định chắc chắn được nhưng nhóm khách mời sẽ được xem kịch bản trước đó, sẽ được biết tám đoạn phim ngắn đó thế nào.

Các đoạn ngắn được chọn ra từ những bộ phim nổi tiếng cho nên kịch bản diễn có một chút khó khăn, Tống Nghiên cần chuẩn bị bài trước.

"Một giờ, thầy Tống chưa lật sang trang."

Biên tập thắc mắc nói.

Cho dù xem kịch bản cần phải đọc kỹ và hiểu mỗi từ mỗi câu mỗi đoạn nhưng với hiệu suất này thì quá thấp.

"Chắc đang không tập trung."

Giống như học sinh đang học trên lớp, người thì ngồi rất nghiêm túc trong phòng học, y như đang nghe giảng chăm chú nhưng thật ra không biết tâm hồn đã bay đến nơi nào.

Sau này khi trưởng thành đi làm, đại đa số những lần mở họp cũng như vậy, nhìn như đang lắng nghe ông chủ nói nhưng thật ra không nghe vào đầu nửa chữ.

Đúng là Tống Nghiên đang không rập trung.

Từ lúc trưa đến giờ sau khi gọi điện thoại cho đạo diễn Nghiêm, trạng thái của anh luôn trong tình trạng đó.

Anh quyết định gấp kịch bản lại, lấy điện thoại ra dùng.

Người đàn ông ngẩng đầu liếc nhìn cameras, vịn ghế ngồi quay người dùng cái gáy để che màn hình điện thoại.

Tổ quay phim: "……"

Sau mấy lần thầy Tống phải nếm trái đắng chịu thiệt, tính anh càng cẩn thận hơn.

Đạo diễn Nghiêm chỉ vào màn hình theo dõi nói: "Cậu ta như vậy, tôi rất nghi ngờ cậu ta đang xem mấy phim không lành mạnh sau lưng chúng ta."

Biên tập: "Không đến mức vậy đi……"

Đạo diễn Nghiêm nổi giận: "Không đến mức vậy thì tại sao cậu ta không thể quang minh chính đại cho chúng ta xem!!!"

"….."

Gần đây đạo diễn Nghiêm hay bộc lộ nhiều cảm xúc nhỏ, chỉ cần gặp phải tình huống mấy khách quý không để bọn họ quay hình là sẽ bùng nổ lớn. Tống Nghiên và Ôn Lệ là đôi không phối hợp quay nhất nhưng đạo diễn Nghiêm cứ thích chạy đến đây để xem và theo dõi đôi này, còn ba đôi

còn lại ông chỉ thỉnh thoảng đi sang ghé xem một cái. Ngày thường hận không thể ở lỳ trong tổ quay A.

Tống Nghiên không biết mình đã để lại bóng ma tâm lý rất lớn cho đạo diễn Nghiêm, anh đang tìm kiếm một số cái trên app hỏi và đáp.

"Phân tích đặc điểm hành vi của con gái hay tự luyến, trong nóng ngoài lạnh, mạnh miệng, hay kỳ lạ khó hiểu, tính tình không tốt lắm."

Sau đó có mấy câu trả lời khái quát nhất.

[Nếu như trong anime thì đó là nữ chính khí phách nhưng nếu nó ở trong hiện thực thì là chuyện uy hiếp thành tinh]

[Tóm lại với nhóm đàn ông thích kiểu con gái này, người viết chân thành khuyên mọi người rằng: Nếu cậu không thuộc dạng người thích ngược tàn bạo thì mau chạy đi, đổi ngay kiểu thích đi, đổi sớm siêu sinh sớm]

"……."

Rời khỏi app, Tống Nghiên vào Weibo.

Theo lý mà nói chắc hẳn các fan là những người hiểu rõ tích cách thần tượng nhà mình nhất.

Ôn Lệ thích vào dạo super topic của bọn họ, Tống Nghiên biết nhưng mỗi lần cô đều nói vô tình nhấn vào nên mới xem, chết không chịu thừa nhận, lần nào Tống Nghiên cùng lười vạch trần cô.

Trong super topic mới đổi mới có thêm video mới nhất.

Fan làm hai video khác nhau với tiêu đề là "Phương pháp tán tỉnh của Ôn Tam Lực" và "Phương pháp tán tỉnh của Tống Mỹ Nhân."

KASANETEKU* là bgm vạn năng, là lựa chọn đứng đầu cho các video cắt nối biên tập về CP. Nó rất phổ biến và được dùng cho CP khác giới

nhiều, kể cả dùng cho các CP cùng giới cũng không ít. Tóm lại chỉ cần không phải là CP quá nổi thì khả năng cao sẽ hấp dẫn được nhiều fan CP.

(*) Một bài hát nói về các chiêu tán tỉnh của Nhật.

Tống Nghiên không có hứng đi xem cái của mình, chuyển sang xem của Ôn Lệ.

Lời hát là ngoại ngữ nhưng dưới video có phụ đề.

Vừa bắt đầu vào video đã xuất hiện mỗi chuỗi comment.

[Nên đến vẫn đến]

[Cuối cùng mấy người vẫn xuống tay với Muối]

[Lại sắp đột phá trăm triệu lượt xem]

[Lớp học trêu chọc người của Tam Lực đến đây!]

[Kết hôn hai năm luôn bằng mặt không bằng lòng với người chồng, đến năm thứ ba không thể đứng vững lập trường được nữa, muốn dụ dỗ người đàn ông này thành công, không dùng đến chiêu trò chắc chắn sẽ NG!]

Mấy năm trước Tống Nghiên học qua tiếng Nhật cơ bản để đóng phim nên anh mơ hồ cảm thấy lời bài hát và phụ đề trong video này không khớp nhau lắm.

[Chủ động xuất kích có vẻ không rụt rè lắm vì thế muốn làm như vẻ mình là người bị động, thông qua việc thể hiện một số mị lực nhỏ như nhảy, làm nũng và bón hoa quả]

[Ở trước mặt anh nhảy điệu nhảy nữ tính nhất, cẩn thận trêu ghẹp tâm tư anh, đôi vợ chồng già 'thấy sắc nổi lòng tham' cũng có thể đẩy ấp ngọt ngào]

[Sổ tay dụ người của Ôn Tam Lực tuân theo tiêu chuẩn: ABCDE]

[A: Hứ]

[B: Tôi không cần]

[C: Không lạ gì]

[D: Thầy Tống ~~]

[E: Kịch bản không đẹp bằng anh]

"Chiêu thức ấy, tay này tay kia chồng lên nhau, vừa có nghệ thuật vừa có chiến lược. Đây là những kỹ thuật vô địch, hết chiêu này lại đến chiêu khác, nối tiếp nhau thành kỹ thuật liên hoàn."

[Tớ mặc kệ, tớ tin Tam Lực đang lạt mềm buộc chặt]

[Ai xem mà không nói được lời nào UP cao thủ mới!!!!!!]

[Tuyệt, một chữ này thôi tôi muốn nói một nghìn lần!!!!]

[Cảm giác tiếng Nhật không có công dụng gì luôn á]

[@ Tống Nghiên @ Tống Nghiên @ Tống Nghiên @ Tống Nghiên @ Tống Nghiên]

Tống Nghiên: '……'

Không cần tag, đã thấy được.

Trong lòng anh có ngọn đèn nhỏ, 'tách' một tiếng, ngọn đèn được bật lên sáng chói.

————

Chương 50

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Nghệ sĩ họ Ôn nào đấy với thân phận đại fan level 10 ẩn núp trong super topic CP Muối mấy năm, đương nhiên cô đã xem được chiếc video mới ra lò nóng hổi đó.

Cô xem hết đoạn video làm về mình, bất chợt hô lên: "Cái này bổ não thái quá rồi!"

Khiến nhà tạo mẫu đang gắn tóc giả cho cô hoảng sợ.

"Sao vậy?"

"Không có gì." Ôn Lệ giơ điện thoại ra trước mặt nhà tạo mẫu cho chị ấy xem, "Cái video do fan làm này, đúng là cắt câu lấy nghĩa, làm gì có chuyện em không biết rụt rè như vậy chứ."

Nhà tạo mẫu kéo thanh tiến độ xem trong nửa phút rồi cười: "Thật không, cắt được thế này chị thực sự cảm thấy hành vi của em hôm đó là đang cố tình trêu thầy Tống."

"……Không thể nào."

Trong đó có mấy đoạn tư liệu được lấy từ rất lâu trước kia, khi đó cô còn chưa có suy nghĩ không an phận với Tống Nghiên, sao có thể coi bảo cô cố ý được.

Cho dù bây giờ có suy nghĩ không an phận thật đi nữa nhưng cô vẫn chưa xuất chiêu đâu, nhiều nhất chỉ nói mấy lời hơi trắng trợn một xíu, nó chưa đủ trình để đùa giỡn tâm tư người khác. Mỗi câu cô nói với Tống Nghiên là là câu tự nhiên, nó bất chợt xuất hiện trong đầu cô vào lúc đó. Trước kia cô sẽ không nói ra vì không muốn thừa nhận mình bị anh hấp dẫn, vì không muốn cho anh cơ hội bành trướng, giờ cô nói ra là vì cô không thể khống chế được.

Ôn Lệ không muốn mất mặt trước nhà tạo mẫu, hừ một tiếng, cao ngạo nói: "Nếu fan cho là thế thì chỉ có thể nói do mị lực của em quá lớn, không cần phải làm gì hết cũng có thể hấp dẫn người khác."

Nhà tạo mẫu đi theo Ôn Lệ nhiều năm, đã quen với tính cách này của cô, vội hùa theo nói: "Đúng đúng đúng, sẽ càng hấp dẫn hơn nếu không phải đội tóc giả."

Ôn Lệ thở dài: "Chị, nói thật là em trừ tiền lương của chị đấy nhé."

Cô không hay gắn thêm tóc giả nhưng vì quay chương trình tuyển chọn này, xung quanh toàn các nhóm idol thần tượng trẻ tuổi, ngay cả đội hình stylish của các mentor cũng rất chú tâm, mỗi một tập các idol như Tề Tư Hàm và Hứa Tinh Duyệt đều trang điểm cực kỳ đẹp, con người dựa vào quần áo, con ngựa dựa vào yên ngựa, cho dù phần cứng có xuất sắc đến đâu cũng cần phải có một tạo hình đẹp thì mới có thể ngồi trên hotsearch.

Cách trang điểm hôm nay rất ổn, thiên về sắc màu cherry chín nhẹ, không giống như kiểu trang điểm đáng yêu dễ thương của mấy cô gái trẻ, phong cách nhẹ nhàng trong trẻo xen lẫn một chút gì đó lành lạnh sẽ thích hợp với cô hơn.

Sau khi quay hình tập một xong, nhóm làm việc chịu trách tạo hình của cô đã bắt đầu tìm được hướng trang điểm thích hợp nhất khi lên sân khấu.

Xem hết video của mình, cô tiếp tục xem video của Tống Nghiên.

Ôn Lệ xem video của anh xong còn thấy kỳ lạ hơn cả của mình, cái gì mà thủ đoạn tâm cơ, dù sao Ôn Lệ là một trong hai đối tượng chính, không nhìn ra nổi điều gì hết, gượng ép vô cùng.

Cô xuống phần bình luận xem, định tìm kiếm những bình luận có chung nhận thức với mình.

Nhưng đây là khu bình luận của fan CP.

[Cuối cùng tôi đã biết tại sao mình không tìm được bạn trai, bản thân thẳng đến mức không cứu nổi nữa. Nếu không xem video này thì chắc không bao giờ tôi biết hóa ra Mỹ Nhân sẽ như vậy qwq]

Những bình luận bên dưới đều giống tầng trên [Nhận không ra mình là thẳng nữ, cậu không phải cô đơn đâu], [Độc thân từ trong bụng mẹ không phải không có nguyên nhân]

Vốn định bình luận lại một "+1" nhưng vừa nhìn thấy mấy bình luận đó, Ôn Lệ không muốn đánh vào thẳng doanh trại nữ.

[Để mà so mấy chiêu mà Mỹ Nhân dùng với chiêu của Tam Lực thì đúng là chẳng khác gì so trẻ con với người lớn]

Khen thì khen đi còn nhất định phải kéo cô vào mới được à.

[Ê các chị em tui nhận ra mấy chiêu của Tam Lực rất vụng về đáng yêu, còn chiêu của Mỹ Nhân thì vừa vòng vèo lại đen tối, tóm lại đủ khiến đối phương rối loạn bu ồn bực]

[Bộ môn chuyên lý giải]

[Nên là thực ra Muối rất rất ngọt. Có điều bọn họ một người thì đề phòng nhiều hơn, một người thì thiếu một chút tinh tế nên mỗi lần không get được đối phương?]

Thế chắc cô là người đề phòng nhiều hơn đúng không? Nhất định không phải người thiếu tinh tế nhỉ?

[Chúng ta chỉ có thể giúp đến chỗ này nhưng hai người nên cho tụi em một chút xíu hy vọng đi mà, đại quân Bút Ký Tên cần máu tươi! @Tống Nghiên @Ôn Lệ."

[Tuy rằng biết họ sẽ không dạo super topic đâu nhưng nhỡ may Mỹ Nhân và Tam Lực thấy được thì sao @Tống Nghiên @Ôn Lệ."

Ôn Lệ: "……"

Thấy rồi thấy rồi.

Ôn Lệ đang nghiêm túc xem những lời dạy bảo ân cần của các fan mẹ trong đây, bỗng nhiên chuông điện thoại reo, cô ngừng suy nghĩ và ổn định về trạng thái bình thường, nhấn nút nhận điện thoại.

Tiếng của Lục Đan.

"Mấy ngày nữa phải đến Thượng Hải quay chương trình kia, kịch bản << Băng Thành >> xem kỹ hết chưa?"

"Vẫn chưa." Ôn Lệ sờ sờ mũi, "Thì dạo gần đây em dành toàn thời gian bận rộn chuẩn bị cho chương trình mà? Nên hai ngày nay chưa xem."

"Chuẩn bị cho chương trình, kịch bản cũng phải xem, mục đích chủ yếu em tham gia chương trình này là để lấy được vai diễn trong << Băng Thành >>, chẳng may quay hình xong đạo diễn Cừu bảo em thử vai diễn một đoạn ở sau hiện trường thì thế nào? Em không chịu thể hiện thành ý của mình thì lấy gì để đua với mấy người thanh y kia?" Lục Đan nói chuyện rất nghiêm túc, "Còn nữa chị nhận được tin tức nói hôm nay đoàn làm phim << Băng Thành >> gặp mặt riêng, Đường Giai Nhân có đi, chắc chắn cô ta đang ở trong tình thế khó. Không thì sẽ không tùy tiện chạy thẳng đến chỗ bọn họ mà không nói trước một tiếng, hai ngày nay em đừng làm tổ ở nhà nữa, đi học một khóa hí khúc trước đi, đừng phụ lòng sự kỳ vọng của biên kịch Chu về em."

"Chị Đan." Ôn Lệ đột nhiên hỏi, "Chị cảm thấy lần này Đường Giai Nhân về nước là vì muốn lấy được vai diễn này hay muốn hợp tác với Tống Nghiên lần nữa?"

Lục Đan hỏi lại cô: "Tạm không nói đến cô ta, em thì sao? Muốn vai diễn hay muốn hợp tác cùng Tống Nghiên?"

Ôn Lệ trả lời thật: "Em muốn cả hai."

"Không ngờ hôm nay em lại thành thật lạ thường." Lục Đan hơi ngạc nhiên, "Vậy rõ như ban ngày rồi còn gì, đến em còn muốn hết huống chi là

cô ta. Mấy năm nay Đường Giai Nhân ở nước ngoài nhưng viết bài đăng ở trong nước khá nhiều, chẳng thế thì em cho rằng tại sao Tống Nghiên đã kết hôn nhưng độ hot của fan CP Đường Tống có thể duy trì lâu như vậy?"

Ôn Lệ bĩu môi: "Còn lâu mới nhiều bằng fan CP của em và Tống Nghiên."

"Vậy chờ đến lúc các em chấm dứt hợp đồng thì sao?" Lục Đan cười hỏi, "Đợi Tống Nghiên quay về trạng thái độc thân, bọn họ tiếp tục nối duyên trước đang dang dở thì sao?"

Tiếp tục duyên trước?

Làm gì có cái quái duyên trước nào ở đây!

Cô và Tống Nghiên quen biết nhau còn sớm hơn cả cô ta quen Tống Nghiên đấy, được không!

Chỉ là lúc ấy Tống Nghiên chán ghét cô, mỗi lần gặp cô đều dùng dáng vẻ thản nhiên lạnh nhạt. Ngay cả những lúc đối diện nhìn nhau, cô nở một nụ cười tươi để muốn kéo gần quan hệ với anh hơn, còn Tống Nghiên sẽ ngây người một lúc rồi quay đi không chịu nhìn cô.

Nó khác hẳn ánh mắt khi anh nhìn Đường Giai Nhân khi đóng bộ phim << Máy Bay Giấy >>.

Về sau khi Ôn Lệ xem bộ phim kia xong mới chợt nhận ra. Hóa ra khi đối mặt với người con gái mình thích, đàn anh Tống luôn lạnh như băng cũng sẽ để lộ ánh mắt khát vọng và dịu dàng.

Trước kia nhiều nhất cô chỉ kinh ngạc một chút thôi, nhưng bây giờ tình cảm dành cho anh nó khác, cô thấy khó chịu và ấm ức hơn.

Hôm nay Ôn Lệ bận rộn đến hai giờ sáng mới về đến nhà, lúc về đến nơi các máy quay và nhân viên đều đã tan làm, Tống Nghiên cũng ngủ rồi.

Ôn Lệ hơi thất vọng.

Nay cô cố tình không tẩy trang thay đồ vì muốn mang nguyên dáng vẻ xinh đẹp này về xuất hiện trước mặt anh.

Người ngủ mất rồi, đẹp cho ai ngắm? Huống chi cô không muốn người khác ngắm.

Ôn Lệ đành phải đi rửa mặt tẩy trang, rửa xong mới rón ra rón rén lên giường.

"Này, thầy Tống." Cô nhìn chằm chằm lên trần nhà nói.

Tống Nghiên không trả lời.

"Anh ngủ say như chết, thôi vậy." Ôn Lệ nhỏ giọng than thở. Tuy rất muốn lôi anh dậy để nói cho rõ ràng nhưng cuối cùng cô không nỡ đánh thức anh, tủi thân nói, "Đàn anh, rõ ràng tôi và anh quen biết nhau sớm hơn."

Nếu khi đó anh dùng thái độ tốt khi gặp tôi, không viết bốn chữ "Chán ghét Ôn Lệ" rõ ở trên mặt.

Với khuôn mặt và khí chất này của anh, có lẽ tôi đã thích anh từ lâu rồi.

Ôn Lệ giúp người đàn ông này vén chăn lại, sửa lại kiểu tóc hơi loạn vì ngủ say của anh. Từ trước đến nay, một người chỉ biết hưởng thụ ý tốt và sự chăm sóc của người khác như Ôn Lệ bỗng nhiên nhận ra thích một người nào đấy sẽ hạnh phúc đến vậy.

Nếu bây giờ Tống Nghiên dậy, không biết có cảm động vì hành động của cô không, dù sao thì cô rất cảm động.

Tự đắm chìm trong cảm xúc rung động của bản thân, Ôn Lệ dần thấy buồn ngủ.

Cô không biết Tống Nghiên ở nhà chờ cô đến tận một giờ sáng, mệt không chịu nổi mới ngủ trước.

Anh ngủ rất say, còn ngủ mơ.

Người đàn ông lớn hơn anh ít tuổi vừa lạnh lùng vừa nghiêm nghị khách khí gọi anh là "Cậu chủ Tống", nhưng trừ cách gọi bên ngoài này thì những lời nói còn lại cực kỳ không nể nang.

"Nếu ba cậu không phá sản và cậu vẫn là cậu chủ nhỏ thì cậu và cháu ngoại của tôi sẽ có duyên phận. Nhưng giờ thời thế thay đổi, ba cậu đã khác, cậu học từng chút một, làm từng một ít một, rồi có thể quay lại cuộc sống như trước kia được không?"

"Cậu cố gắng làm cả đời cũng chưa chắc kiếm lại được phần số lẻ những gì mà ba cậu làm ra."

"Tôi biết mấy lời này không dễ nghe, lý do từ chối của tôi cũng cổ hủ nhưng cậu từng lớn lên trong giàu sang phú quý, chắc có thể hiểu giúp tôi. Nếu đổi lại cậu đứng ở góc độ của tôi mà cháu gái tôi là người nhà cậu, cậu sẽ đồng ý giao nó cho một người thường với hai bàn tay trắng không?"

Mấy lời đó đánh vào sự kiêu ngạo và thanh cao của anh, khiến nó tan tác vỡ thành từng mảnh.

Bu ồn cười ở chỗ, sự kiêu ngạo và thanh cao ấy được dạy và có nhờ cuộc sống đầy đủ giàu sang.

Trong mơ lạnh như băng, mí mắt Tống Nghiên không mở ra được, bỗng nhiên anh ngửi thấy một mùi hương ập đến, mang theo độ ấm bên người.

Anh mơ hồ cảm nhận được có người vén chăn cho, còn nghịch nghịch đầu anh.

Những sự quan tâm nhỏ bé không đang kể lại khiến anh gần không có sức lực chống đỡ.

Tống Nghiên ôm khối mùi hương này vào lòng.

Từ lâu trong lòng anh không dám nghĩ, thậm chí chưa từng chờ mong cô sẽ đáp lại, đã từng quanh co vòng vèo thử rất nhiều lần, không dám thể

hiện quá rõ ràng, càng không dám nói ra miệng.

Anh phải thừa nhận, bất kể bây giờ mình có thành công thế nào đi nữathì ở trước mặt cô, anh mãi mãi không có đủ sự tự tin.

—

<< Giải thưởng diễn xuất hạng S >> quay hình ở Thượng Hải, hai ngày trước Ôn Lệ bị Lục Đan kéo đi tham gia lớp học hí khúc, mãi đến lúc trên đường ra sân bay, hành trình của hai người mới được hợp nhất.

Nơi quay << Thế Gian Có Người >> vốn di chuyển tùy theo lịch trình cá nhân của các đôi khách quý, bây giờ hai người phải bay đến Thượng Hải công tác, đương nhiên cả tổ quay phim A cũng phải đi theo, chi phí vé máy bay bay đến Thượng Hải tính chung vào chi phí công tác.

Nhưng lần này đạo diễn Nghiêm không đi.

Ông ấy bị tổn thương quá nặng, không còn ôm hy vọng gì về đôi ở tổ A nữa, trái lại ông quyết định quan tâm dành sự chú ý nhiều hơn cho ba đôi còn lại.

Nhưng theo dõi được mấy ngày đạo diễn Nghiêm phát hiện không phải lo chuyện tư liệu của ba đôi còn lại. Ngay cả một đôi vợ chồng giả duy nhất, Nghiêm Chuẩn và Tề Tư Hàm đều biết mục đích chính và ý nghĩa của chương trình này là gì, đó là thể hiện tình cảm, là phát đường, là phải để cho người xem ship CP. Cho dù giữa hai người hoàn toàn không có tình yêu nam nữ, ngoài màn ảnh không quen nhau nhưng khi đứng trước máy quay sẽ diễn đủ mập mờ đủ thú vị.

Không giống Tống Nghiên và Ôn Lệ, hai người bọn họ trước máy quay che che dấu dấu đủ kiểu, dáng vẻ lúc nào cũng như "Lười lăng xê couple", càng khiến ông muốn ấn đầu hai người đó lại một chỗ, ruột gan cồn cào càng muốn nhìn thấy họ thể hiện tình cảm đằm thắm.

Đạo diễn Nghiêm cảm thấy mình bị Tống Nghiên và Ôn Lệ dồn ép bức bách thành người muốn chịu ngược.

Nên sau khi tổ A bay theo hai người đến Thượng Hải công tác, đạo diễn Nghiêm chẳng hy vọng gì lắm.

"Có thể quay được chút gì đấy để nhét vào tập phát sóng là được."

Tinh thần tổng đạo diễn sa sút, toàn bộ tinh thần của các thành viên trong tổ A xuống thấp chưa từng có trong lịch sử.

Đối với Ôn Lệ, đạo diễn Nghiêm ở nhà hay đi cùng không khác gì hết, hai ngay này cô không được về nhà, lúc hội họp với Tống Nghiên ở sân bay cô mới thấu hiểu câu nói "Một ngày không gặp như cách ba thu" là thế nào, cảm nhận được một cách sâu sắc.

Trước đây trong vòng nửa năm hai người không gặp nhau được một lần mà cô chẳng thấy thế nào cả, chỉ coi như mình vẫn đang độc thân.

Cô muốn gần anh thêm chút nữa.

Nhưng mà ghế ngồi trong khoang hạng nhất khá rộng, coi như ngồi cạnh nhau cũng không dính sát vào nhau được.

Ôn Lệ mượn cớ cũ: "Thầy Tống."

Tống Nghiên: "Hả?"

"Nhiệm vụ đến." Cô nói như thật.

Tống Nghiên nhướn mày, thuận theo cô hỏi tiếp: "Nhiệm vụ gì?"

Không thể bỏ lỡ cơ hội lấy được lợi từ anh, Ôn Lệ vươn tay: "Chúng ta phải nắm tay nhau đến khi máy bay hạ cánh."

Ý cười hiện rõ trong mắt Tống Nghiên, anh nghe theo cô nói: "Hiểu rồi."

Anh cầm tay cô, chen vào khe hở đẩy các đầu ngón tay cô đang hơi nắm chặt lại vì căng thẳng, anh nhét ngón tay của mình vào, mười ngón đan xen nhau.

Vượt qua được tâm lý muốn chiếm tiện nghi, Ôn Lệ hài lòng cười.

Anh nhìn cô cười kiểu ngạo như con hồ ly nhỏ vừa thực hiện thành công mưu kế của mình, bỗng anh sáp lại gần, kề sát vào tai cô khẽ hỏi: "Có điều em chắc chắn nhiệm vụ là nắm tay không? Không phải là miệng đối miệng à?"

— — — —

Chương 51

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Đầu óc Ôn Lệ đông cứng, lắc đầu theo bản năng: "Không phải, làm gì có chuyện đó….."

Tống Nghiên thể hiện ra dáng vẻ và dùng ánh mắt rất đáng tiếc nhìn cô nhưng khóe môi luôn cong lên chưa lúc nào hạ xuống.

Ôn Lệ không phải người quá ngốc, tự nhiên nghĩ không biết có phải anh đã nhận ra cái cớ do mình bịa ra hay không?

Cô dò xét nhìn anh, tuy trong đầu đang mơ hồ hư vô nhưng vẫn bày ra dáng vẻ đoan chính: "Đùa cái kiểu đó, anh có ý gì? Không lẽ anh nghi ngờ tôi đang lừa anh?"

Tống Nghiên giải thích: "Không hề, trong lòng anh chưa bao giờ nghĩ cô Ôn là người thích nói dối, sao anh có thể nghĩ em vậy."

"Ừ, cái này đúng đấy." Ôn Lệ nhìn anh bằng nửa con mắt, ho khan, tiếp tục nắm chặt tay anh, "Nắm cho tốt nhé, nếu nhiệm vụ không hoàn thành tốt thì tại anh hết."

"Được."

Mỗi lần Tống Nghiên nói được, Ôn Lệ có dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên giây tiếp theo, Tống Nghiên cười hỏi: "Nhưng mà anh máy quay không ở đây, cho dù chúng ta hoàn thành nhiệm vụ anh ấy cũng không quay lại được, có cần gọi người ta từ khoang thường lên hạng thương gia chỗ chúng ta đang ngồi không?"

Giỏi lắm, mới sáng sớm đã chơi cô.

Ôn Lệ nghiến răng nghiến lợi, vừa âm thầm mắng anh thâm độc vừa mắng mình ngu xuẩn, nói dối lấy bừa một cớ mà để lại trăm nghìn chỗ sơ hở, cả một đời thanh danh bị hủy hoại không còn gì.

Không tranh được miếng bánh phải tranh khẩu khí, Ôn Lệ vịt chết mỏ cứng vẫn cố mạnh miệng cho được: "Không cần gọi anh máy quay đến đây, giờ tôi đang tập luyện nắm tay với anh trước, sợ đến lúc đứng trước máy sẽ ngại ngùng, cái này người ta gọi là phòng ngừa chu đáo, anh thì biết cái gì."

"Vậy à." Tống Nghiên gật đầu, ngoài miệng thì chấp nhận lời giải thích của cô nhưng không che nổi ý cười trong ánh mắt.

Ôn Lệ biết anh không tin, không phục lắm, mắt liếc nhìn các hành khách ở xung quanh đang nghỉ ngơi, cô lớn mật nghiêng người đến trước mặt anh, nói cực kỳ nhỏ: "Này, tôi bảo nhiệm vụ là nắm tay, anh còn không biết gì mà đã hỏi có phải miệng đối miệng không, anh nghĩ muốn chiếm được hời từ tôi hả?"

Mỗi lần cô đều dùng thái độ khác thường như này để nói chuyện, không mạnh miệng nhưng không nói chuyện kỳ quặc khó chịu, lần nào Tống Nghiên cũng bị cô làm cho sững người.

Anh nhìn cô chăm chú không nói gì, yết hầu bất giác chuyển động đã giải thích tất cả.

Dùng một chiêu phản công thắng lại rực rỡ, tâm trạng Ôn Lệ tốt, đắc ý vô cùng: "Thôi bỏ đi, ai bảo do mị mực của tôi quá lớn, anh muốn chiếm, tôi có thể hiểu được."

Sau còn thưởng cho anh một ánh mắt "Tôi tha lỗi cho anh.", định dùng một đòn cuối cùng thật xinh đẹp để cho qua chuyện vừa rồi.

Tống Nghiên định nói thêm gì đó những cô không cho anh cơ hội, xốc chăn và kéo bịt mắt trên trán xuống.

"Mệt quá, tôi muốn ngủ."

Người thì ngủ nhưng không có ý định buông bàn tay đang trong tình trạng mười ngón tay giao nhau với anh ra, tư thế cực kỳ 'kiêu căng', tóm lại cô không chịu thừa nhận, anh có thể làm gì cô.

Tống Nghiên nhớ lại những gì trước đó mình tìm được kiến thức về phân tích tính cách hành vi Ôn Lệ ở trên mạng.

Người không ăn nổi kiểu này sẽ cảm thấy đây là một cô gái không thẳng thắn chút nào, đoán chắc ruột gan trong bụng đã xoắn xuýt thành bánh quai chèo từ lâu.

Người ăn được kiểu này sẽ giống người thích bị ngược, bị ăn sạch không còn một mảnh, mạnh miệng cũng thế hay xấu hổ cũng vậy, thậm chí là cả thái độ ngạo mạn và ngữ khí khinh thường kia. Thật ra tất cả những thứ đó đang che dấu một suy nghĩ nhỏ nào đó trong lòng cô. Sau khi hiểu được điểm ấy, Tống Nghiên không tức giận, dùng một chút sự đáng yêu để tổng kết lại chính là, đừng nói cả người Ôn Lệ, trong mắt anh đến cả sợi tóc nhỏ của cô cũng trở nên đáng yêu.

—

Máy bay hạ cánh bình an, thành phố cấp một tiếp đãi rất nhiều người nổi tiếng mỗi ngày, khéo tùy ý tìm trong sân bay một người nào đó ăn mặc hợp thời, hợp mốt, gọn gàng cũng có thể là người nổi tiếng trên mạng, là ngôi sao nhỏ có lượng fan lên đến mấy triệu, hầu hết mọi người đã quen với việc này.

Công việc lần này của Ôn Lệ và Tống Nghiên là lịch trình công khai, rất nhiều người đến sân bay đón, có fan đến đón cũng có người qua đường thích xem náo nhiệt. Để tránh việc gây ra sự chen lấn hỗn loạn, hai người tách nhau ra để đi, suốt đường đi Ôn Lệ cúi đầu đeo kính râm, mấy vệ sĩ xung quanh giúp cô ngăn lại một số người muốn xông lên, còn trong lòng cô đang nghĩ đến Tống Nghiên.

Cô ngủ một giấc ở trên máy bay, sau khi tỉnh lại không quên chuyện mấy mánh khóe của mình bị Tống Nghiên nhìn thấu.

Nhưng cô nghĩ thông suốt rất nhanh.

Nhìn thì nhìn đi, anh không vạch trần nó, cô sẽ tiếp tục giả ngu, xem ai có thể chịu đựng được.

Bị mấy chiêu đó làm cho đỏ mặt tim đập là sao vậy, cô là nữ nên thấy xấu hổ hơn nhưng Tống Nghiên không giống vậy. Một người đàn ông trưởng thành cao hơn một mét tám, bị cô đùa giỡn đến mức không nói thành lời, đúng là quá xấu hổ, sau này cô có thể thường xuyên lôi chuyện này ra để cười nhạo anh.

Trong đầu bắt đầu nghĩ đến cảnh tượng tình chàng ý thiếp, Ôn Lệ vỗ vỗ mặt mình, cảm thán về độ mặt dày đang tăng dần theo thời gian của mình.

Các fan thấy cô tự nhiên tát mấy cái vào mặt còn tưởng cô không tự tin khi sắp phải tham gia chương trình, nhao nhao lên an ủi.

"Tam Lực ơi, đừng tạo áp lực quá lớn cho bản thân, không diễn tốt không sao cả, trên mạng có bọn em giúp chị khống bình mà."

"Có anh rể ở đó, chắc chắn sẽ diễn tốt."

"Nếu anh ấy không giúp chị, chúng em sẽ giúp chị đi đường* với fan anh ấy."

(*) Chắc bạn nào chơi LMHT sẽ biết từ đi đường. Ngụ ý ở đây là các fan chị Lệ sẽ động đến fan anh nếu anh không giúp chị ấy.

Từ sau chuyện tranh chấp vụ đồng hồ lần trước, hình như cảm tình của các 'Lệ Chi' dành cho Tống Nghiên đã tốt hơn khá nhiều, không còn mở mồm ngậm miệng nói mấy câu khẩu hiệu như "Chị là duy nhất", thậm chí có fan only đã bắt đầu thay đổi xưng hô gọi Tống Nghiên là 'anh rể'.

Ôn Lệ ngẩng đầu, không biết nên khóc hay nên cười: "Không được nghĩ đến chuyện đụng chạm người ta ở trên mạng nữa, tin tưởng chị chút xíu đi được không? Chị sẽ không khiến mấy đứa thất vọng."

Các fan ngoan ngoãn gật đầu: "Tam Lực cố lên! Dạo này trời nóng, chú ý đừng để phơi nắng, cẩn thận bị cảm nắng."

"Anh rể cũng cố lên!"

Ôn Lệ cắn môi cười, kết hôn với Tống Nghiên được hơn hai năm, cô chưa từng đến Úc Thành để thăm người nhà anh, người trong nhà cô thì Tống Nghiên từng gặp rồi nhưng cô chưa bao giờ thấy cậu cô gọi Tống Nghiên là cháu rể, em trai cô không gọi Tống Nghiên là anh rể. Nên nếu nói cảm giác thật về hôn nhân thì chắc là tờ hợp đồng kia.

Không ngờ cô sẽ nghe được cách gọi người nhà mới từ các fan.

Kỳ lạ khiến người ta thấy ngại ngại.

Còn ở bên kia, Tống Nghiên đứng giữa bị vây quanh một đám người, có một cô gái nhỏ có lá lan cực lớn đứng chen chúc giữa một rừng các fan Tống Nghiên, trong một loạt những tiếng hét như "Mỹ Nhân cẩn thận đừng để bị cảm", "Anh, đăng thêm nhiều ảnh selfie lên Weibo được không?", cô gái hô to rõ ràng: "Tống Nghiên!! Chăm sóc vợ của anh cho tốt!!"

Tống Nghiên ngẩn ra, mỉm cười: "Anh sẽ chú ý."

Cô gái nhỏ không ngờ mình được trả lời lại, hơn nửa ngày trôi qua vẫn chưa lấy lại được tinh thần, hai con mắt mở to đứng sững sờ tại chỗ.

Đám người đông nghịt đã đi theo Tống Nghiên về phía trước cách xa mấy chục mét, lúc bấy giờ cô bé mới nhận ra chuyện gì vừa xảy ra, nhanh chóng lấy điện thoại ra và nhắn cho người chị em không đu idol của mình, nhắn một lúc hơn mười tin nhắn qua WeChat để thể hiện nội tâm đang kích động ra sao.

"A a a a a a a a a a a"

"Hôm nay mình đến sân bay đón Tam Lực rồi nhờ quản lý nhóm xin chữ ký giúp mình, còn mình qua bên chỗ Tống Nghiên!!!"

“Kết quả Tống Nghiên trả lời lại mình!!!!!”

“Lúc anh ấy cười nói nhìn đẹp trai dã man!!! Qúa xuất sắc!!!”

“Hu hu hu đột nhiên mình cảm thấy phải xin lỗi vợ Tam Lực nhà mình, vậy mà mình lại vừa ý chồng của vợ mình, mình đúng là tên tồi tệ cặn bã.”

Người chị em: “? Sự điên rồ của giới fan nâng lên tầm cao mới rồi à.”

Ôn Lệ không hề biết ‘Fan chồng’ của mình dễ dàng bị Tống Nghiên hấp dẫn mang đi như vậy, trong lòng cô còn đang mừng thầm khi nghe các fan gọi Tống Nghiên là anh rể, thấy mình và Tống Nghiên và cả các fan nữa là ‘Cát tường tam bảo*’ vui vẻ, hạnh phúc.

(*) Tên bài hát nói về một gia đình hạnh phúc.

—

Chương trình << Giải thưởng diễn xuất hạng S >> do đài Thượng Hại sản xuất và phát sóng nhưng địa điểm quay hình lại ở Dư Thành. Trước tiên Ôn Lệ và Tống Nghiên đi theo nhân viên đến chào hỏi mấy vị lãnh đạo ở đây, sau đó mới chạy đến Dư Thành, hai thành phố ở gần nhau nên chỉ cần đi một chuyến trên đường cao tốc là đến nơi.

Từ lúc đến nơi chưa dừng chân được chút nào, vây xung quanh hai người có rất nhiều nhân viên đang làm việc, Ôn Lệ và Tống Nghiên hoàn toàn không có cơ hội ở riêng một chỗ, càng không có thời gian nói chuyện.

Sau khi đến nơi ghi hình, một cái rạp lớn được dựng cao chót, rất nhiều sinh viên học ngành diễn viên đang luyện tập trong đó.

Ôn Lệ nghĩ đợi một lát nữa sẽ đến nơi rút thăm, trừ phần kịch bản mình trợ diễn thì không biết sẽ rút phải cái nào trong bảy cái còn lại, mong sao mình đừng rút phải cái khó diễn khó khống chế, tốt nhất nên rút trúng lĩnh vực cô có sở trường nhất, diễn cảnh tình cảm.

“Các bạn sinh viên.” Phó đạo diễn vỗ vỗ tay, ý gọi các bạn diễn viên trẻ đang tập luyện tập trung lại, “Thêm hai thầy cô nữa đến, qua đây chào hỏi đi.”

Trong các sinh viên trẻ có đủ nam đủ nữ, đại đa số là sinh viên được đào tạo chính quy của các trường nghệ thuật điện ảnh ở trong nước, có cả đang học và đã tốt nghiệp. Trong số những người ở đây, người có thành tích xuất sắc nhất đã từng đóng vai phụ trong các bộ phim khá nổi.

Ôn Lệ không phải người tốt nghiệp chính quy, cô học nhảy, lúc trước chỉ muốn làm thần tượng debut, kết quả nửa đường đổi sang làm diễn viên, không dám nói chắc chắn kỹ thuật diễn của mình sẽ nghiền nát tất cả các sinh viên đã được đào tạo bài bản ở đây, nhưng dựa vào sự từng trải, kinh nghiệm diễn xuất và cả địa vị trong giới, tuyệt đối gánh được từ ‘Cô’ mà các sinh viên ở đây dùng để gọi mình.

“Chào thầy Tống, chào cô Ôn!”

Tự dưng Ôn Lệ có cảm giác tinh thần trách nhiệm của một ‘gốc cây già’ trong giới.

Tống Nghiên không có mấy suy nghĩ lòng vòng quanh co như Ôn Lệ, anh tốt nghiệp chính quy loại xuất sắc, còn đứng ở tầng cao trong giới phim ảnh, vừa mới vào trong rạp đã bị một đống diễn viên trẻ tuổi vây quanh xin chỉ dạy cái này xin chỉ bảo cái kia.

Trước đó trên đường đến đây đã không tìm được cơ hội nói chuyện riêng, bây giờ thì càng không có.

Người phụ trách phần diễn lại đến chào Ôn Lệ và mấy diễn viên diễn tác phẩm đó đang đứng cạnh cô.

Làm khách mời trợ diễn chính là dùng sự hiểu biết và kinh nghiệm diễn khi quay nhân vật này của mình để giúp các bạn trẻ nhập và vai diễn tốt nhất có thể.

Bộ phim này là tác phẩm một năm trước của cô, một bộ cổ trang huyền huyễn, hai bạn sẽ đóng vai nam nữ chính đang tha thiết nhìn cô.

Người đảm nhận vai nữ chính tên Uông Diệu, cô không biết thông tin gì về cô nàng nhưng Ninh Tuấn Hiên đóng vai nam chính thì cô có ấn tượng, hot boy học giỏi của khoa diễn xuất học viện hý kịch, bức ảnh chụp trong kỳ quân sự khi mới vào nhập học đã lên hotsearch.

Cậu rất tuấn tú, cái kiểu đẹp trai giống Tống Nghiên đầu, thuộc dạng mày kiếm mắt sáng, gương mặt đẹp trai đúng chuẩn người phương Đông. Tống Nghiên là đàn anh học trước Ninh Tuấn Hiên mấy khóa, lúc ấy anh cũng là hotboy của cả trường chứ đùa, có mấy blogger còn đăng bài so sánh hai hotboy hai thời xem người nào đẹp trai hơn.

Khuôn mặt Tống Nghiên thiên về đẹp trai thanh tú, anh đã thành danh từ lúc chưa thi vào trường học viện hý kịch, đáp án số phiếu bầu trên mạng không cần nói cũng biết.

May mắn khi đó Ninh Tuấn Hiên chưa có fan, chứ nếu không với những đề tài dễ gây chiến như vậy thì chắc chắn sẽ bùng nổ một cuộc đại chiến giữa hai bên.

Ôn Lệ quan sát Ninh Trữ Hiên thật kỹ rồi nhìn Tống Nghiên đang ở bên kia giảng diễn cho các diễn viên trẻ khác, nghĩ thầm quả đúng tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, thậm chí cô cảm thấy Ninh Tuấn Hiên không có cửa để so sánh với Tống Nghiên.

"Chương trình chọn đoạn diễn Dao Trì tỏ tình này à." Cô chuyển sự chú ý lên kịch bản, nhìn nam nữ chính hỏi, "Hai người đối diễn chưa?"

Uông Diệu gật đầu: "Diễn rồi ạ nhưng đạo diễn nói em không thể hiện được tình cảm của nhân vật, ánh mắt khi đối diện với nam chính không có sự thẹn thùng và e dè của cô gái nhỏ, giống như không phải được tỏ tình mà chỉ đang nghe người khác đọc lời kịch."

Thì là chưa nhập vai.

Đây không phải phim trường dùng để quay thật, mọi thứ xung quanh ồn ào, diễn viên có nhiều kinh nghiệm sẽ không dễ dàng bị ảnh hưởng hãy quấy nhiễu từ những thứ bên ngoài. Nhưng nó thành vấn đề khó đối với các bạn diễn viên trẻ và mới.

"Không sao, tôi sẽ diễn lại một đoạn cho em xem, em chú ý đến ánh mắt khi tôi đang diễn."

"Vâng, cảm ơn cô Ôn."

Ôn Lệ vẫy vẫy tay gọi Ninh Tuấn Hiên: "Nào đến đây, chúng ta đối diễn."

Ninh Tuấn Hiên đáp lại một tiếng, đi cùng Ôn Lệ sang chỗ bên cạnh, dựa theo cảnh trong kịch bản ôm Ôn Lệ vào lòng.

Được một một nam diễn viên trẻ mới nổi lại còn đẹp ôm rất có cảm giác nhé.

Ôn Lệ thấy mình kiếm được lời mà.

Ninh Tuấn Hiên kề sát bên tai cô, điều chỉnh cảm xúc xong mới bắt đầu nói thoại trong kịch bản.

Ôn Lệ nhiều kinh nghiệm trên chiến trường, cô đã nghe mấy lời thoại như thế này nhiều lắm rồi, trong lòng không chút mảy may gợn sóng, cô ngầm đưa ra cho mình một số ý xây dựng trạng thái và vào vai.

Cô đẩy Ninh Trữ Hiên ra, quay đầu chạy mấy bước đồng thời bịt hai lỗ tai của mình lại, hờn dỗi nói: "Ta không muốn nghe mấy lời nói ghê tởm này của ngươi, buồn nôn chết mất!"

"Bên kia cô Ôn Lệ đang diễn cùng Ninh Tuấn Hiên kìa."

Xung quanh có mấy người thi nhau nhìn về bên đó, có người muốn chạy qua đấy xem.

Mấy diễn viên trẻ bên chỗ Tống Nghiên cực kỳ nóng lòng muốn đi xem, bọn họ ăn ý trao đổi ánh mắt, bắt đầu khuyến khích Tống Nghiên: "Thầy Tống, thầy không muốn đi xem vợ mình đối diễn ạ!!"

Giọng điệu Tống Nghiên bình thường: "Không muốn."

"Tại sao? Hay thầy sợ sẽ ghen?"

Tống Nghiên nhíu mày.

"Mà cô Ôn diễn nhiều phim thần tượng thế, chắc thầy Tống cũng phải ăn ít chút giấm chua rồi ấy nhỉ?"

Tống Nghiên thở dài: "Được rồi, tôi đến xem."

Nhiều người vây quanh đây, Ôn Lệ hơi ra sức diễn, một lúc sau dựa vào sự chuyên nghiệp và tố chất mạnh mẽ của mình để khống chế biểu cảm thẹn thùng, tiếp tục cảnh này.

Cô ngẩng đầu nhìn Ninh Tuấn Hiên, chính chỗ này đạo diễn đã nhận xét ánh mắt Uông Diệu không đúng, bây giờ cô sẽ thể hiện ra để Uông Diệu xem.

Vì muốn làm mẫu tốt nhất cho cô ấy, trong mắt cô chứa đầy loại tình cảm mến, mộ sùng bái và sâu sắc.

Nếu người diễn viên có một đôi mắt xinh đẹp lại còn biết nói rồi thể hiện nó được trước màn ảnh thì coi như đã thành công một nửa. Diễn cảnh tình cảm luôn là sở trưởng của cô, ánh mắt đưa tình thầm kín, hoàn toàn không có cảm giác hôm nay là ngày đầu tiên hai người gặp gỡ mà nó như đã thích người này này từ rất lâu. Đợi mãi đến giờ mới bày tỏ nỗi lòng của mình, đôi bên thầm mến.

Kinh nghiệm của Ninh Tuấn Hiên quá ít, không tiếp diễn được, cả người ngây ngẩn, hé miệng thở dốc, né tránh ánh mắt.

Ninh Tuấn Hiên rất ngại ngùng nói: "Không thể chịu nổi khi bị cô Ôn nhìn như vậy, trái tim nổ bùm bùm, xin lỗi xin lỗi."

Cậu nói ra thẳng thắn, đúng là diễn viên dễ bị ảnh hưởng bởi tình cảm của bản thân trong lúc vào vai, chuyện này rất bình thường, cố gắng sẽ ổn thôi.

Mọi người đang đứng xem cười vang.

"Tuấn Hiên, cậu không được rồi, bị cô Ôn đè bẹp."

Ninh Tuấn Hiên gật đầu, nghiêng đầu trả lời mấy câu trêu chọc từ những người khác, trong lúc vô ý liếc mắt cậu nhìn thấy Tống Nghiên đã đến đây và đứng ở đó xem cậu và cô Ôn diễn không biết từ lúc nào.

Ánh mắt Tống Nghiên mềm mỏng, cười với cậu.

Không hiểu tại sao Ninh Tuấn Hiên thấy rùng mình.

Ôn Lệ thu lại cảm xúc, không hề chú ý tới Tống Nghiên, còn muốn an ủi Ninh Tuấn Hiên: "Không sao đâu, hay thử diễn lại thêm lần nữa?"

Ninh Tuấn Hiên khâm phục nhìn cô: "Cô Ôn, cô lợi hại quá đi, chồng đứng bên cạnh xem mà cô vẫn có thể diễn được rất thật."

Lúc này Ôn Lệ mới đưa mắt nhìn sang bên cạnh.

"Diễn rất tốt." Tống Nghiên cười tủm tỉm nói, "Diễn cảnh tình cảm là điểm yếu của anh, không biết cô Ôn có thể chỉ dạy anh một ít ngay tại đây luôn được không?"

Ôn Lệ: "……"

Không đúng, cô chột dạ gì chứ!

Đóng phim thôi mà, có phải yêu đương vụng trộm gì đâu.

Nhóm mấy diễn viên trẻ đứng xung quanh thích xem náo nhiệt không chê chuyện chưa đủ lớn lập tức ồn ào thi nhau gọi: "Ồ!! Hiểu rồi! Người hướng dẫn! Người hướng dẫn! Người hướng dẫn!"

— — — —

Chương 52

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Mây Ngũ Sắc + Súp Lơ | Beta: Súp Lơ

"….Trong kịch bản có đoạn này không?" Trong lòng Ôn Lệ hoảng hốt, tìm lý do từ chối, "Anh không được tùy tiện thêm phần diễn của mình làm ảnh hưởng đến tiến độ luyện tập của bọn họ."

Không đợi Tống Nghiên nói chuyện, mọi người xung quanh vui vẻ líu ríu nói liên tục.

"Không ảnh hưởng!"

"Chúng em cũng muốn học xem diễn cảnh tình cảm thế nào!"

"Đến đây đi đến đây đi cô Ôn, chúng em thực sự rất muốn xem hai người diễn với nhau."

Một đám ngoài miệng thì nói học tập nhưng trong mắt hiện rõ ngọn lửa hóng chuyện.

Bọn họ muốn học, Ôn Lệ không thấy bất ngờ gì cho lắm.

Nhưng Tống Nghiên muốn học, nghe chẳng có thiện chí gì hết.

Huống chi cô không cảm thấy Tống Nghiên diễn cảnh tình cảm không tốt chút nào.

Ít nhất vào mười năm trước, khi Ôn Lệ còn là người chưa biết gì và cũng chưa bao giờ tiếp xúc với nghề diễn xuất, khi cô xem phim Tống Nghiên đóng, cô dùng ánh mắt của một người cực kỳ bình thường để đánh giá, Tống Nghiên diễn rất tốt.

Cô không phải người thích xem phim điện ảnh, lần đó do Bách Sâm hẹn cô đi xem phim, cô uể oải hỏi xem phim gì, Bách Sâm nói cái gì mà không quan trọng là phim nào, quan trọng là bộ phim đó do Tống Nghiên diễn vai nam chính.

Ôn Lệ vẫn nhớ rõ lúc ấy cô khiếp sợ đến mức nào, thậm chí còn nghĩ hôm đó là ngày cá tháng tư.

Sau khi đến rạp chiếu phim, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trên màn ảnh lớn, cô không thể không tin.

Rõ ràng trong ấn tượng của cô, Tống Nghiên là người đang vùi đầu vào ôn thi để chuẩn bị thi đại học, là người đàn anh ít nói và rất lạnh lùng nhạt nhẽo, ở trong phim anh bảo vệ nữ chính trong âm thầm lặng lẽ, đúng kiểu thâm tình cố chấp và rất sâu nặng.

Ôn Lệ tìm kiếm tên anh ở trên mạng, ở trên Tieba đã có rất nhiều tin tức và các bài báo viết về anh.

Anh trở nên rực rỡ như ngôi sao, được ánh đèn vây xung quanh, Ôn Lệ còn chưa kịp thực hiện giấc mơ của mình, cứ như vậy đã bị anh thành công giành trước một bước.

Người mà mỗi ngày sau khi tan học sẽ ở lại trong lớp giúp anh Bách Sâm làm bài tập, người mà mỗi ngày cuối tuần đến nhà dạy kèm bổ túc cho em trai cô, bỗng nhiên anh trở thành kiểu người mà cô cực kỳ khát vọng đạt được.

Cho nên sau khi công ty ở nước ngoài thông qua người khác tung cho cô một cành ô liu, cô không chút do dự đồng ý luôn, một mình chạy ra nước ngoài làm thực tập sinh.

Một mình ở nước ngoài bất đồng ngôn ngữ, thỉnh thoảng Ôn Lệ sẽ làm trái với quy định mà công ty đặt ra, dùng trộm điện thoại để lên mạng.

Liên lạc với những bạn bè của cô rồi tìm kiếm những tin tức về Tống Nghiên ở trên đó.

Sau này << Máy Bay Giấy >> được chiếu ở nước ngoài, cộng đồng mạng ở bên đây đánh giá về anh rất nhiều, cô xem hết từng cái từng cái một, hâm mộ anh đồng thời cổ vũ bản thân mình nhất định phải cắn răng tiếp tục kiên trì hơn nữa, giành được cơ hội debut ở nước ngoài.

Về sau cô bị cậu cưỡng ép mạnh mẽ lôi về nước, một lần nữa Ôn Lệ cảm thấy mờ mịt, sự nghiệp giới thần tượng idol ở trong nước chưa phát triển mạnh, không có chương trình chuyên đào tạo các thần tường, không có các lớp hay sân khấu chuyên nghiệp dạy hát và nhảy. Cô không biết phải bắt đầu từ đâu, thậm chí đã sắp từ bỏ giấc mơ của mình.

Khi đó Giải trí Gia Thụy của Trương Sở Thụy vừa mới thành lập, cô ấy tìm đến Ôn Lệ hỏi có muốn làm diễn viên không.

Ôn Lệ chưa từng học diễn, chưa từng theo đuổi với niềm đam mê làm diễn viên.

Nhưng không hiểu sao cô nhớ đến dáng vẻ xuất hiện màn ảnh của đàn anh Tống Nghiên.

Trong lòng Ôn Lệ không phục, anh có thể thuận lợi ra mắt với nghề làm diễn viên, có vô số ánh hào quang bao quanh, lôi kéo được nhiều người thích mình, tại sao cô lại không làm được?

Nếu cô cũng đi làm diễn viên, chắc chắn sẽ không kém anh bao nhiêu.

Mấy năm nay cô đã xem đi xem lại bộ phim đầu tiên anh đóng rất nhiều lần, cô diễn hết vai lớn vai bé trong các kịch bản phim thần tượng, từ sự ngây ngô lúc ban đầu đến sự quen thuộc và dày dặn kinh nghiệm về sau. Để cho đến bây giờ cô đã có thể thoải mái giảng dạy cho những diễn viên mới vào nghề khác, diễn cảnh tình cảm như thế nào, mình nên biểu hiện ánh mắt và các cử chỉ động tác trên người ra sao, làm thế nào để thả hồn vào vai diễn, làm thế nào để khiến mình thật sự chìm đắm hoàn toàn vào vai.

Nhưng cô vẫn cảm thấy, những khả năng diễn thành thạo đó của mình không thể vượt qua được ánh mắt ngây ngô đến cực điểm của Tống

Nghiên vào năm đó.

Cái đó và kỹ thuật diễn không liên quan đến nhau, dễ dàng nhận thấy anh dùng tâm của mình để hòa vào vai diễn, biến mình thành nam chính Trần Gia Mộc.

Trong << Máy Bay Giấy >>, kỹ thuật diễn của Tống Nghiên không tính là tốt nhưng ánh mắt diễn được điểm tuyệt đối, các giám khảo trong các lễ trao giải phim lớn không phải người bị mù, anh phải diễn tốt thực sự. Nếu như anh diễn không tốt thì tại sao bọn họ bỏ phiếu chọn anh là người mới xuất sắc nhất.

Từ đó về sau Tống Nghiên rất ít khi tiếp xúc và nhận các kịch bản có tuyến tình cảm chính, bộ kia của anh và Đường Giai Nhân, dường như nó là tác phẩm có nhiều cảnh diễn tình cảm nhất của anh.

Anh luôn miệng nói do mình diễn cảnh tình cảm không tốt, vậy bộ diễn với Đường Giai Nhân kia thì sao?

Là vì thật lòng động tâm ư?

Càng nghĩ trong lòng càng muộn phiền, thậm chí Ôn Lệ cho rằng vì anh muốn che giấu việc mình từng động lòng với Đường Giai Nhân nên mới lấy cớ mình diễn cảnh tình cảm không tốt.

Nếu diễn với cô thì sao, nó vẫn là khuyết điểm?

Nếu là vậy, có phải nó chứng minh anh không có chút suy nghĩ nào khác với cô không?

Nói ra thì thật buồn cười, tất cả thiên phú của cô tập trung tất vào bên diễn cảnh tình cảm, mỗi lần diễn xong một bộ nào đấy thì kiểu gì cũng bị truyền ra một đợt tai tiếng xấu. Nếu không phải mấy tin đồn thổi vô căn cứ do truyền thông cánh mạng thì là do hai bên song phương cố ý xào CP kéo độ hot, từ sau khi ra mắt đến nay bận đến nỗi chân không chạm đất. Trong mắt người qua đường, Ôn Lệ là nữ vương đệ nhất, là người trải qua

các mối tình phong phú nhưng trên thực tế cô chưa từng yêu đương hẹn hò gì.

Cho nên cô mới muốn thoát khỏi vòng diễn phim thần tượng thoải mái dễ chịu này, tìm kiếm cơ hội chuyển mình.

Tống Nghiên thì ngược lại, đến nay vẫn còn người đang tiếc hận khoảng thời gian đó của anh và Đường Giai Nhân.

Trong lòng cô cười giễu cợt mấy tiếng.

"Đến đây đi." Ôn Lệ thuyết phục bản thân, nói với Tống Nghiên, "Tôi nói mấy câu trước, tôi không dạy được anh, nhưng mà nếu anh thấy tôi diễn không tốt thì nhất định phải nói thật, ngàn lần đừng giơ cao đánh khẽ, tôi đảm bảo mình sẽ khiêm tốn tiếp thu."

Tống Nghiên: "Nếu anh không diễn được cũng phiền cô Ôn ngàn lần đừng khách khí."

Hai người cứ thế khách khí với nhau.

Có điều trong mắt những người xem ở đây, đó chỉ là khiêm tốn thôi.

Tống Nghiên nhận kịch bản, đầu tiên phải học thoại trước, anh từng diễn khá nhiều các bộ phim cổ trang, nền tảng vững chắc, học thuộc lời thoại của nhân vật rất nhanh.

Vì đang tập diễn, không phải đang ở trường quay phim, trên người nhóm các diễn viên trẻ mặc trang phục để tập diễn, trên người cô và Tống Nghiên đều mặc đồ cá nhân, các loại máy móc thiết bị lộn xộn xung quanh, nhân viên công tác đi tới đi lui, nói thật trong hoàn cảnh này có thể diễn tốt đúng là đang kiểm tra năng lực chuyên nghiệp của người diễn viên.

Không ai gõ bảng action, Ôn Lệ tự mình làm.

Tất cả diễn viên trẻ ở đây biết lúc này không thể nói chuyện, tự động lùi lại mấy bước, để lại không gian đủ cho bọn họ phát huy, im lặng xem hai

thầy cô diễn.

Dù đang đóng phim nhưng được Tống Nghiên ôm vào lòng trước mặt nhiều người, không hiểu sao Ôn Lệ thấy hơi ngại.

Cô liều mạng nhắc nhở bản thân trong đầu.

Mày là diễn viên chuyên nghiệp! Phải bình tĩnh! Phải bình tĩnh!

"Hồ tiên nhỏ, tâm tư của ta đối với nàng thế nào, nàng còn chưa nhìn ra ư?"

Rõ ràng khả năng nói thoại của Tống Nghiên cao hơn Ninh Tuấn Hiên đến mấy cấp bậc, giọng của cậu ta dễ nghe nhưng lúc đang nói thoại thì không khác gì đang đọc thoại, tiếng phổ thông tiêu chuẩn, phát âm rõ ràng. Còn Tống Nghiên không giống như đang đọc thoại, mà như đang thì thầm nói nhỏ bên tai cô, ngay cả hơi thở cũng đang nhả từ từ dễ trêu chọc người khác.

"Chưa bao giờ ta dung túng chiều chuộng với một người con gái nào như vậy, nhớ đến mức không chịu nổi, bị quấy nhiễu đến không chịu nổi, nàng vui ta cũng vui, nàng đau buồn ta không khá hơn là bao. Ta luôn nói mấy lời đạo đức nhân nghĩa, mỗi lần giúp nàng chỉ là thuận tay một cái, nhưng trong lòng ta biết tình cảm của ta dành cho nàng thế nào, nếu đổi lại là người khác, chưa chắc ta sẽ làm đúng với nghĩa của bốn từ đạo đức nhân nghĩa này."

Ôn Lệ không biết bây giờ mình đã nhập vào vai diễn hay chưa.

Nếu nói vào rồi, nhưng cô biết rất rõ người trước mặt mình là Tống Nghiên chứ không phải nam chính. Nếu nói chưa vào, thậm chí cô còn chìm đắm vào cảnh "Dao Trì tỏ tình" này hơn lúc nãy, hai má nóng rực, phản ứng còn mạnh hơn cả hồ tiên nhỏ được miêu tả trong kịch bản.

Cuối cùng anh thở dài, hỏi nhỏ: "Nói nhiều thế, hồ ly ngốc như nàng đã hiểu chưa?"

Ôn Lệ đẩy Tống Nghiên ra, quay đầu nói thoại của mình.

"Ta….ta không muốn nghe ngươi nói mấy lời ghê tởm này, buồn nôn muốn chết!"

Con mẹ nó cô không xứng đáng làm diễn viên! Vậy mà cô lại nói lắp!

Tống Nghiên bước lên mấy bước, giữ chặt vai cô ép cô quay người lại, anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt sáng rực, thở dài nói: "Tuy nó buồn nôn nhưng đều là những lời nói thật lòng của ta."

Ôn Lệ ngẩng đầu, 'tức giận' nhìn anh.

Đây là một biểu cảm được tiến hành khống chế sâu sắc, cái kiểu bị trêu chọc đến mức không biết phải làm sao, giống như khi được người mình thích tỏ tình, muốn từ chối nhưng lại không nỡ, mà không từ chối thì thấy rất mất mặt.

Bởi vì khuôn mặt xinh đẹp nên cho dù biểu cảm đang rối rắm nhưng nhìn cô vẫn rất xinh đẹp không khác ngày thường là mấy, thậm chí còn sống động và linh hoạt hơn.

Lần đầu tiên Tống Nghiên thấy vẻ mặt cô này của cô.

Rõ ràng đang đóng phim, không biết tại sao thực sự sợ hãi việc bị cô từ chối, nhưng lời nói đã nói đến mức này, nếu như lùi thêm bước nữa, hình như không đáng mặt đàn ông lắm.

"……."

"……."

Trong đầu hỗn loạn thành một mảnh, toàn bộ những lời thoại và phản ứng tiếp với đối phương đều làm theo bản năng.

Hai bên nói đối đáp lời thoại xong, Ôn Lệ như trút được gánh nặng né tránh ánh mắt anh, cả người như mất hết sức hô: "Cắt."

Nếu không hô "Cắt", cô sẽ bị đun nóng chảy mất.

Xung quang vang lên tiếng vỗ tay ầm ầm.

Mặc dù trong hoàn cảnh bị rất nhiều người vây quanh, hai người không hề thay trang phục tập diễn, vẫn mặc đồ hiện đại trên người, mà vẫn có thể nhập vai và diễn cho mọi người xem.

Qủa nhiên vợ chồng diễn với nhau khác hẳn.

Việc đó, cảm xúc co giãn vừa đủ, hai người với hai tâm trạng khác nhau, một người đang trong tình trạng bối rối, một bên tiến hay lùi đều không được.

Có một bạn nam tiếc nuối nói: "Không khí được đẩy lên đến mức này rồi mà vẫn không sắp xếp cảnh hôn!"

Cái này Uông Diệu biết, giơ tay phát biểu: "Thật ra trong kịch bản gốc có nhưng sợ chúng ta có ít thời gian tập luyện sẽ không theo kịp, sợ làm không tốt nên quyết định bỏ đoạn đó."

"Oa!!!!!"

"Tiếc ghê nhỉ!!!!!"

"Yêu cầu mãnh liệt diễn thêm cảnh hôn nữa!"

Ôn Lệ không biết mình diễn thế nào, nếu không phải lời thoại rất đứng đắn thì suýt chút nữa cô quên mất mình đang diễn.

"Vừa nãy có lúc tôi hơi mất tập trung, không phát huy tốt." Ôn Lệ nói thật, "Không ảnh hưởng đến anh chứ?"

Tống Nghiên không để ý: "Không sao cả, vừa rồi anh cũng không tập trung."

"…..Anh cũng không tập trung?"

“Cứ ngỡ là chính mình nên không để tâm lắm.”

Ôn Lệ ngạc nhiên, nghĩ nghĩ, nhíu mày hỏi: “Vậy vừa nãy anh coi tôi là ai?”

Đường Giai Nhân?

Hay một nữ nghệ sĩ nào khác từng hợp tác với anh?

Tống Nghiên: “Ôn Lệ.”

Ôn Lệ chưa kịp phản ứng: “Gì hả?”

Tống Nghiên cười cười: “Em đấy.”

Ôn Lệ suy nghĩ nửa ngày, nói lắp: “…..Anh dọa tôi hả?”

“Không dọa em.” Tống Nghiên cúi đầu nhìn cô, “Lúc nãy suýt thì không tiếp tục diễn cùng em được, cô Ôn vừa diễn ánh mắt rất tốt.”

Ôn Lệ ngửa đầu, đang định tỏ vẻ đắc ý ‘Đúng như anh nói đó’ thì bị ngay sau của Tống Nghiên quấy nhiễu, khiến trái tim cô vất vả lắm mới bình ổn được nay lại đập loạn xạ trong ngực.

“Suýt chút nữa khiến anh nghĩ em thích anh thật.”

Khác nào anh lôi cô ra một chỗ đất bằng phẳng rồi ném một cái pháo nổ, nổ cô cháy đen luôn.

“Thầy Tống! Mong được hướng dẫn!”

Mấy bạn trẻ phải đóng phim của anh đột nhiên nhìn gọi to.

“Đến đây.” Tống Nghiên nhìn cô đang ngây ra như phỗng, không hề đùa, giảm bớt tiếng thoải mái nói, “Hại anh vừa xong như có nai con chạy loạn trong lòng.”

Sau đó anh bước đi.

Anh….anh.. một người đàn ông như anh thì nai con chạy loạn cái gì chứ! Anh cho rằng anh là đứa trẻ nam đang trong độ tuổi mơ mộng vấn vương mối tình đầu hay sao!!!

Ổn Lệ bị bỏ lại sau đứng tại chỗ, tức hộc máu nghĩ.

—

Giảng giải cách diễn xuất cho các diễn viên mới không phải chuyện dễ dàng.

Nếu gặp được diễn viên có thiên phú thì sẽ dễ dàng hơn, nhưng hằng năm số người tiến vào giới này nhiều vô kể, không phải ai cũng có thiên phú, chỉ có thể dựa vào việc tập luyện của bản thân, dần dần nâng cao kỹ thuật diễn của mình.

Tập đến tận 9 giờ tối, đến giờ bắt đầu của << Giải thưởng diễn xuất hạng S >>, hai đạo diễn nổi tiếng và là các ông lớn trong nghề là Cừu Bình và Vu Vĩ Quang đến nơi quay hình.

Đương nhiên Ôn Lệ muốn qua đó chào hỏi nhưng mình cô đi thì có vẻ niềm nở thái quá, cô bèn hướng ánh mắt mong chờ về phía Tống Nghiên.

Tống Nghiên dẫn cô qua chào hỏi Cừu Bình và Vu Vĩ Quang.

Thái độ của Vu Vĩ Quang với cô khá tốt nhưng ánh mắt Cừu Bình không dừng lại trên người cô quá lâu. Ông ấy chỉ lạnh nhạt gật đầu một cái, không nói đến chuyện << Băng Thành >>, không đề cập đến chuyện cho cô tới thử vai.

Lục Đan vẫn đang đi công tác ở Thâm Thành nên không ở cạnh cô. Nếu chị ấy có mặt ở đây thì chắc đã hỏi han nói chuyện được cả buổi. Ôn Lệ thuộc dạng người có tình tiểu thư khá lớn, cô cảm thấy thay vì lấy lòng Cừu Bình, chẳng bằng đợi đến lúc thử vai cô thể hiện thật tốt, dùng thực lực để chinh phục Cừu Bình.

Ấn tượng về Ôn Lệ của Cừu Bình không tốt không xấu. Tuy Tống Nghiên không giúp vợ mình tranh thủ cơ hội để lấy vai Loan Loan nhưng so với Đường Giai Nhân đến hôm trước, ngay trên bàn ăn cậu ta nghiêng về bên nào hơn, tất cả mọi người đều nhìn ra. Biên kịch Lão Chu thì khỏi phải nói – một biên kịch thiên tài chỉ một lòng chú tâm vào kịch bản, không mấy quan tâm đến mọi chuyện rắc rối trong giới, lão này thấy dáng vẻ của Ôn Lệ rất giống nhân vật Loan Loan dưới ngòi bút của mình thế nên cực kỳ kiên định cho rằng Loan Loan là Ôn Lệ.

Bị hai người họ ảnh hưởng, nói Cừu Bình không xao động là giả.

Nhưng ông ta luôn nghi ngờ năng lực của Ôn Lệ. Kỹ thuật diễn xuất của Ôn Lệ cũng ổn, vừa xinh vừa trẻ, diễn phim thần tượng không vấn đề gì. Ngoài phim truyền hình thì cô từng diễn mấy bộ phim điện ảnh chuyển thể từ truyện tranh, doanh số phòng vé cũng tạm được, nhưng không thể đánh giá chuẩn được trình độ của cô qua mấy cái đó. Mấy bộ đó khá bình thường, không quá tệ nhưng không hề nổi bật.

Những diễn viên cùng cạnh tranh để giành vai Loan Loan có vài người thuộc phái thanh y, tuy giá trị thương mại không cao bằng Ôn Lệ, fan không nhiều bằng cô, nhưng năng lực diễn xuất chắc, kinh nghiệm đóng phim phong phú, chịu phá vỡ hình tượng đã đắp nặn để thổi hồn vào nhân vật. Cừu Bình không cần kiểu hot khủng khiếp như Ôn Lệ đến để chống đỡ phòng vé. Đó là lý do vì sao ông không coi độ nổi tiếng của Ôn Lệ là một lợi thế.

Lúc Tống Nghiên dẫn vợ sang đây chào hỏi, Cừu Bình còn đang nghĩ xem cô ta sẽ mở lời kiểu gì, có khôn khéo dễ dỗ người khác như quản lý của cô không.

"Đạo diễn Cừu, tôi sẽ cố hết sức."

Ôn Lệ chỉ nói mỗi câu này.

Cừu Bình hơi bất ngờ, gật đầu một cái: "Ừm, cô cố lên."

—

Ở buổi diễn hôm trước, quá trình bốc thăm và tập dượt trình tự diễn của chương trình không yêu cầu khán giả có mặt, chỉ cần khách mời có mặt là có thể bắt đầu quay.

Buổi sáng hôm sau, chương trình chính thức quay, hai người quay phim của << Thế Gian Có Người >> chỉ có thể ngồi dưới khán đài làm khán giả chứ không được phép ghi hình.

Hai chương trình << Giải thưởng diễn xuất hạng S >> và << Vi Thành Đoàn >> khác nhau. Nó và << Thế Gian >> được chiếu ở hai đài riêng biệt, hai bên là đối thủ cạnh tranh giành rating trong nhiều năm nay, hai bên chủ đầu tư cho chương trình cũng là đối thủ trong ngành truyền thông. Tuy lần này hai bên hợp tác nhưng không muốn chia độ hot cho đối phương, vậy nên liên quan đến những phân đoạn ghi hình chính thức, hai chương trình không thể trao đổi tư liệu sống, tư liệu chỉ thuộc về một bên duy nhất.

Hai người quay phim cũng không mong chờ sẽ quay được thứ gì đó có giá trị để lấy làm tư liệu độc quyền, dứt khoát ngồi xem dưới khán đài giống các khán giả khác.

Giống khán giả mua vé vào xem diễn xuất thôi.

Đến phần các khách mời trợ diễn rút ngẫu nhiên kịch bản sau khi xáo trộn, dẫn chương trình hỏi cô một: "Cô Ôn Lệ, cô mong mình sẽ rút được kịch bản như thế nào?"

Ôn Lệ nhìn vào mắt Tống Nghiên, cười đáp: "Kịch bản không làm bẽ mặt thầy Tống."

Người dẫn chương trình: "Hả? Đột nhiên được phát cơm chó? Đây có đúng là đang quay chương trình giải thưởng diễn xuất của chúng tôi không vậy?"

"Đúng đấy." Ôn Lệ chỉ hai người quay phim đang ngồi dưới khán đài, "Người quay phim của chương trình khác mà tôi và thầy Tống đang tham gia còn không mở máy kia kìa."

Hai người quay phim không hiểu sao mình được nhắc đến, miễn cưỡng cười cười với người dẫn chương trình trên sân khấu và các khách mời khác.

Vợ chồng nhà Tống ở nhà của mình thì giả vờ như bạn cùng phòng, hai vợ chồng ra ngoài lại bắt đầu lăng xê cọ nhiệt, đạo diễn Nghiêm thật đáng thương.

Ôn Lệ thò tay vào rương để rút thăm.

Rút phải bộ phim điện ảnh << Thái Hậu Kim An >>.

Đầu Ôn Lệ lập tức nảy số, thôi xong rồi.

Không chỉ là phim điện ảnh, mà còn là bộ do Vu Vĩ Quang làm đạo diễn, kịch bản mưu quyền, tuyến tình cảm là đoạn khó khống chế nhất.

Không kịp quản lý biểu cảm, cô nhìn Tống Nghiên với vẻ mặt như ăn dính quả mướp đắng.

Tống Nghiên vừa thấy biểu cảm của cô là biết cô rút phải kịch bản khó nhằn, nhưng anh có thương cũng không giúp được gì, nhìn cô với ánh mắt "tới đâu hay tới đó".

Tới lượt Tống Nghiên bốc thăm, có khi trời sinh anh đã không có duyên với cảnh tình cảm, phần của anh không có nhân vật nữ, rút được cảnh diễn sẽ đánh nhau với người khác.

Sau khi 8 vị khách mời rút thăm xong, dựa theo qui trình của chương trình, tiếp theo các khách mời sẽ chọn một người trong nhóm diễn viên mới làm cộng sự để cùng nhau hoàn thành.

Bộ phim Tống Nghiên rút được là cảnh đối đầu giữa hai nhân vật nam, anh nhìn mấy bạn nam nhỏ nhóm người mới đang thi nhau giơ tay lên cao, lập tức chỉ đích danh: "Tôi chọn bạn hotboy là đàn em của mình đó."

Những người khác nhìn về phía Ninh Tuấn Hiên với ánh mắt hâm mộ.

“Cuộc đọ sức giữa hai chàng hotboy của Học viện Hí kịch!”

“Mình đã nghĩ ra tiêu đề hotsearch sau khi chương trình phát sóng”

Mấy chàng trai xung quanh Ninh Tuấn Hiên nói chúc mừng cậu, có cơ hội diễn với với Tống Nghiên, Ninh Tuấn Hiên rất vui nhưng dường như cậu mơ hồ cảm thấy đàn anh Tống Nghiên đang cố nhắm vào mình.

Đến lượt Ôn Lệ chọn bạn diễn, đám con trai vừa bỏ tay xuống lập tức cao hơn nữa.

“Cô Ôn Lệ chọn em đi ạ!”

“Em là fan của cô! Em là Lệ Chi nè cô!”

“Chọn em chọn em đi, kỹ thuật diễn của em tốt lắm!”

Ôn Lệ nhìn những cánh tay đang giơ cao của các bạn, bỗng có cảm giác như hoàng đế đang tuyển phi, nhưng hoàng đế tuyển phi sẽ chọn những người xinh, có vóc dáng đẹp còn phải có phong thái. Mà mỗi một bạn đang giơ tay ở đây đều đã được tuyển chọn kỹ càng từ hàng nghìn học viên chuyên nghiệp, là những thí sinh xuất sắc trong kì thi nghệ thuật quốc gia, họ phải trải qua rất nhiều cuộc sàng lọc mới có thể đứng ở chỗ này, về vóc dáng hay phong thái không cần phải nói cũng biết thế nào.

Cô vốn định chọn Ninh Tuấn Hiên, nhưng cậu ấy đã bị Tống Nghiên chọn trước rồi.

Nữ nghệ sĩ họ Ôn giàu tình cảm không muốn làm tổn thương bất kỳ người hậu bối đẹp trai nào, đang khó xử vuốt cằm thì Tống Nghiên đứng bên cạnh bỗng lên tiếng: “Hay em chọn anh?”

Anh vừa dứt lời, người dẫn chương trình cùng mấy vị khách mời và cả nhóm diễn viên trẻ đang giơ tay sững người.

Ôn Lệ cũng bất ngờ.

Vu Vĩ Quang ngồi trên ghế giám khảo cười hỏi: "Tống Nghiên, một mình em diễn hai kịch bản, đầu óc em có xoay chuyển kịp không?"

"Chủ yếu do em rất thích bộ này, lần đó vì vướng lịch trình bận rộn nên em không thể nhận, đến giờ vẫn thấy hơi hối tiếc."

Vu Vĩ Quang nháy mắt mấy cái, thầm nghĩ đúng là trước đây lúc chọn diễn viên cho << Thái Hậu Kim An >>, ông từng gửi kịch bản cho Tống Nghiên. Nhưng chính miệng người này nói mình không diễn được vai có tuyến tình cảm nhiều, sợ không nắm chắc được nhân vật nên không nhận, không liên quan gì đến lịch trình bận bịu.

Làm trò trước máy quay, Vu Vĩ Quang không phải đứa trẻ ngây thơ mà đi kể mấy chuyện riêng tư này ra ngoài cho tất cả cùng biết, với lại nó thể hiện cách đối xử rất không lịch sự với nam chính đã diễn trong << Thái Hậu Kim An >>, ông kìm nén những nghi hoặc trong lòng không nói.

Cừu Bình không quá bất ngờ, ông thấy dựa vào mối quan hệ của Vu Vĩ Quang và Tống Nghiên, Tống Nghiên không cần thể hiện đến mức phải khen thầy mình ngay trên sân khấu thế này.

Về phần tại sao cậu ta làm vậy.

Trong một bộ phim, trạng thái của diễn viên không chỉ chịu ảnh hưởng từ chính người diễn viên đó mà còn phải xem sự hợp tác của người bạn diễn. Nếu bạn diễn mà không phối hợp tốt thì kịch bản phim đó có hay thế nào đi nữa thì vẫn xuất hiện điểm không ổn.

Ôn Lệ muốn nhờ vào đoạn diễn ngắn trong chương trình này để lấy được vai Loan Loan, Cừu Bình biết chứ.

Tên nhóc Tống Nghiên này, nhìn thì đường hoàng nhưng thật ra đã đặt hết tâm tư lên vợ mình từ lâu rồi.

"Có được không đạo diễn? Có thể để khách mời diễn với khách mời được không?"

Người dẫn chương trình hỏi đạo diễn, cậu ta hỏi quanh co vài lần, đạo diễn cân nhắc vài giây rồi ra hiệu "OK".

MC gật đầu, quay sang hỏi: "Cô Ôn Lệ? Cô đồng ý không?"

Ôn Lệ nhanh chóng gật đầu: "Đồng ý đồng ý."

So với tiểu thiếp trình độ tầm tầm, thì chính cung Tống nương nương vẫn tốt hơn.

Mấy đứa trẻ không được chọn hơi thất vọng nhưng không phản đối.

Hội con gái theo dõi từ đầu đến cuối ngầm trao đổi ánh mắt với nhau, có cơ hội xem Ôn Lệ và Tống Nghiên diễn với nhau nè, không phải màn cảnh diễn qua loa nữa, mà là mặc trang phục nghiêm chỉnh rồi tiến vào trong lều diễn. Tuy chỉ là phông nền dựng tạm, không thể bằng phim trường điện ảnh tinh xảo, nhưng có còn hơn không.

Người bốc thăm trúng bộ huyền huyễn của Ôn Lệ là một nam diễn viên trẻ chuyên diễn dòng phim chính kịch, từng nhận được giải nam diễn viên xuất sắc nhất TVB. Tuy chưa quá nổi tiếng với các khán giả trẻ tuổi nhưng người ta đã diễn phim chính kịch, dĩ nhiên Ôn Lệ phải có thái độ tốt.

Từ sau khi nhận được kịch bản, vẻ mặt anh ta ấy vẫn luôn nghiêm túc, đứng trước máy quay nhưng không nở lấy nụ cười nào, người dẫn chương trình muốn làm dịu bầu không khí này nên cố ý cue đến anh ta: "Lúc bốc được bộ huyền huyễn của cô Ôn Lệ, thầy Đoạn Hồng có thấy lo lắng không? Theo tôi được biết thì từ trước đến nay thầy chưa từng nhận kiểu kịch bản nào như vậy?"

Đoạn Hồng cười nhẹ: "Đúng vậy, bình thường những kịch bản như này đều không được quản lý của tôi chọn nên rất có tính thách thức."

Lúc anh ta thốt ra lời này, những người không hiểu chỉ hiểu mỗi vế sau, còn tưởng rằng cậu ta rất coi trọng Ôn Lệ

Nhưng nhiều người ở đây đâu ngốc, họ biết trọng điểm trong lời nói của Đoạn Hồng là ở vế trước.

Người dẫn chương trình cười: "Vậy thì hôm nay vừa đúng dịp anh có cơ hội thách thức bản thân."

"Tôi rất tin tưởng bạn diễn của mình." Đoạn Hồng nói, "Em ấy là đàn em của tôi, là sinh viên chính quy, diễn vai này không có gì khó với em ấy."

"……."

Nữ diễn viên trẻ được điểm tên lập tức nhìn Ôn Lệ với tâm trạng hoảng sợ.

Sắc mặt Ôn Lệ như thường, cứ như không nghe thấy mấy lời nói của Đoạn Hồng.

Trong tám người khách mời trợ diễn chỉ có Ôn Lệ không xuất thân từ chính quy, càng không phải là thanh y, nhưng lại đứng vững ở vị trí sao hạng A. Không tính các diễn viên bên mảng điện ảnh, chỉ tính tổng rating của mấy diễn viên bên mảng phim truyền hình còn không bằng rating một bộ phim thần tượng được chiếu cùng lúc trên ba kênh TV của Ôn Lệ.

Trong mắt các diễn viên phim chính kịch, bọn họ xem thường năng lực của Ôn Lê nhưng hâm mộ thành tích của cô.

Hâm mộ cô xinh đẹp và diễn rất nhẹ nhàng từ tập đầu đến tập cuối, không phải nếm chút khổ cực nào nhưng kiếm được rất nhiều thứ.

Tính tình Đoạn Hồng ngang ngạnh bướng bỉnh, lại không vừa mắt cô nên mới thốt ra câu đấy.

Tự Ôn Lệ biết điểm mạnh điểm yếu của mình ở đâu, cô không tranh cãi, cũng không lấy chồng mình ra để khua môi múa mép.

Trong khoảng thời gian một ngày rưỡi luyện tập, cô không ngủ cũng được nhưng phải tập cho tốt.

Sau khi quay xong phần rút thăm, các khách mời trợ diễn quay về phòng của mình để luyện tập.

Ôn Lệ gọi Tống Nghiên lại: "Thầy Tống, nếu anh không vội thì có thể tập thoại với tôi trước được không?"

Cô cúi thấp đầu, cô biết yêu cầu của mình có hơi quá đáng, hơn nữa Tống Nghiên cũng cần phải có thời gian để tự tập. Biết mình đang ở vế muốn và xin nên thái độ cô khá tốt, không hề kiêu căng như mọi ngày, giọng điệu ngoan ngoãn lạ thường.

Tống Nghiên làm gì còn tâm tư nào khác, dù bây giờ cô có ăn nói ngang ngược, dùng giọng điệu cao ngạo nói với anh, anh cũng đồng ý chứ đừng nói với dáng vẻ ngoan ngoãn nhỏ bé này của cô.

"Đi thôi, đến phòng em tập."

Ôn Lệ lập tức vui vẻ, mím môi cười.

Tống Nghiên xoa đầu cô.

Đến lúc tập thoại, Ôn Lệ nghiêm túc một cách bất ngờ, tới đoạn nói phần thoại chứa cảm xúc nhân vật, cô đọc thoại đến mức suýt thì bung cả mic.

Rõ ràng là đang trút giận lên kịch bản.

Sau khi kết thúc lần đọc thoại đầu tiên, Ôn Lệ khiêm tốn thỉnh giáo: "Có phải vừa nãy tôi bộc lộ cảm xúc hơi quá đà không?"

"Không, vừa đủ." Tống Nghiên nói tiếp, "Cứ coi anh là Đoạn Hồng mà trút giận."

Ôn Lệ ngẩn người, cô tắt mic, nhỏ giọng nhắc nhở anh: "Anh đừng nói như vậy, để mình tôi tức giận thôi là được, anh là ảnh đế, anh ta là thị đấy,

sau khi chương trình được phát sóng, anh vì tôi mà trở mặt với anh ta thì không tốt cho anh đâu."

Đúng là trời sắp nổi bão.

Từ trước đến nay cô luôn coi mình là trung tâm, là công chúa, không ngờ hôm nay còn biết suy nghĩ cho người khác.

Tống Nghiên cũng tắt mic: "Sao anh không tức giận được."

Ôn Lệ ừm một tiếng, cố tình hỏi: "Thế tại sao vừa nãy anh không trút giận thay tôi?"

"Anh muốn giúp em diễn đoạn ngắn này thật tốt, làm được thế mới khiến anh ta không thể nói được gì nữa, như thế mới là cách trút giận thay em tốt nhất." Tống Nghiên nghiêng đầu nhìn cô, thở dài nói tiếp, "Nếu lúc đó chỉ cần em ra ám hiệu bằng ánh mắt cho anh, anh sẽ xông thẳng lên đánh cho anh ta một quyền."

Ôn Lệ mắt chữ a mồm chữ o: "Ngoài việc đóng phim, anh còn biết đánh nhau nữa hả?"

"Ừ." Tống Nghiên gật đầu

Lúc còn trẻ, anh không biết phải xả giận giúp cô như nào, chỉ biết dùng sức mạnh.

Giờ đã là người trưởng thành, hiểu biết sự đời hơn, biết cô cần sự bảo vệ thế nào, vậy nên không dựa vào sức mạnh nữa.

Ôn Lệ được anh dỗ xong, tâm trạng tốt hẳn lên, bĩu môi: "Đầu là đàn ông mà sao thầy Tống lại tốt vậy chứ."

Tống Nghiên cười rộ lên, khẽ đáp: "Anh tốt thế đấy, vậy em có thể thích anh không?"

Ôn Lệ nghĩ mình tiêu thật rồi, trước kia Tống Nghiên là nai con chạy loạn, như được hồi xuân biến thành cậu thiếu niên mười tám tuổi ngây

thơ. Còn bây giờ cô chính là con nai đó, hồi xuân biến thành thiếu nữ mười tám tuổi ngây thơ trong sáng.

Hai người họ tắt mic ngồi trong góc phòng luyện tập thì thầm to nhỏ với nhau, đội ngũ nhân viên ngồi trước màn hình theo dõi cực kỳ cực kỳ cực kỳ cạn lời.

Tổng đạo diễn của << Giải thưởng diễn xuất hạng S >> thở dài nhìn về nơi xa xăm.

"Trước khi bắt đầu quay, Nghiêm Chính Khuê gửi tin nhắn WeChat cho tôi bảo chắc chắn Tống Nghiên và Ôn Lệ là cặp khách mời không chịu phối hợp với nhau nhất trước máy quay, làm gì cũng chỉ thì thầm to nhỏ với nhau. Lúc đọc dòng tin nhắn ấy tôi còn cười ông ấy, bảo là chẳng lẽ những lúc hai vợ chồng họ nồng thắm với nhau còn phải cố tình thể hiện trước ống kính cho ông xem hay sao." Ông ta chợt dừng lại, giọng cao lên mấy đề xi ben, "Tôi không phải Nghiêm Chính Khuê, đây không phải << Thế Gian Có Người >>! Tập thoại với nhau có cần phải tắt mic không!Có phải kiểu thoại cấm trẻ em đâu! Có nhất thiết phải tắt mic vậy không! Hả??!"

"…"

———

Chương 53

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Tích cách của Ôn Lệ điển hình cho người gặp mạnh sẽ mạnh, gặp mềm sẽ mềm.

Hung dữ với cô, cô sẽ hung dữ hơn. Đối với cô tốt, tuy cô không tình nguyện nhưng sẽ học cách đáp lại.

Thời đi học Tống Nghiên đối với cô lạnh như băng, cô cũng lười tiếp cận lại gần anh, thái độ dáng vẻ đúng kiểu ai cần tạo quan hệ tốt với anh nhưng thật ra trong lòng thấy rất khó hiểu. Vẻ ngoài của cô không xấu, đừng nói đến trường của bọn họ, chỉ cần nhìn vào trường trung học nghệ thuật mà cô đang học thôi, người như cô được coi là một mỹ nữ đấy. Mặc dù tình tình cô không tốt lắm nhưng đến tận bây giờ cô chưa từng chọ giận làm gì anh, vậy tại sao anh lại ghét cô thế?

Giới hạn chỉ dừng đến việc suy nghĩ trong lòng thôi, tuyệt đối sẽ không bỏ mặt mũi chạy đến hỏi anh, vẻ mặt hiện rõ "Anh không phản ứng gì tôi còn chẳng muốn phản ứng lại với anh đấy."

Nhưng giờ khác xưa.

Tống Nghiên không còn là đàn anh với khuôn mặt như khối băng, anh nói chuyện với cô nhẹ nhàng và dịu dàng, đương nhiên cô không thể tiếp tục giữ giá.

Còn hỏi cô có được không.

Hừ.

Không thể!

Uống nhiều nước ấm, ít nằm mơ đi.

(￣へ￣)

Đấy là những lời bình thường cô hay nói ra miệng, giờ chỉ dám cao ngạo nói trong lòng một lần.

Tống Nghiên chỉ cần nhìn biểu cảm của cô là biết trong lòng cô nghĩ gì, tuy mọi thứ nằm trong dự kiến nhưng anh vẫn thấy hơi thất vọng.

Vỗ vỗ đầu cô, anh hỏi: "Chúng ta tập thoại thêm lần nữa nhé?"

Thấy anh chuẩn bị cho qua đề tài mập mờ vừa mới nói được chút ít, muốn tiến vào trạng thái làm việc. Ôn Lệ không nhìn nữa, vội vàng gãi gãi bàn tay đang cầm kịch bản của anh lẩm nhẩm, không kèm theo chút do dự nào: "Có thể! Cho nên anh cũng thích tôi nhanh lên đó!"

Tiếng nói trong veo giống như tiếng chuông leng keng, khác với giọng điệu chắc chắn của mọi khi của cô, Ôn Lệ nói mấy lời thẳng thắn này theo bản năng. Sau khi nói xong mới nhận ra mình không thể hiện chút sự rụt rè nào, nhưng lời đã ra khỏi miệng, không còn cách nào tiếp tục che dấu nữa. Cô chỉ có thể nhanh chóng buông tay anh ra, ánh mắt trốn tránh, cắn môi dưới, lông mày không ngừng nhíu lại cùng với biểu cảm ảo não không thôi.

Tống Nghiên ngạc nhiên nhìn cô, đợi đến khi nếm được chút mùi vị từ trong những lời cô nói, phối hợp với biểu cảm trên khuôn mặt cô, anh chỉ cảm thấy cô gái này quá đáng yêu, mỗi tiếng nói mỗi cử động như đang cố ý gãi đúng chỗ ngứa trong lòng anh.

Anh đưa mắt nhìn máy quay trong phòng tập luyện, tiếng nói khàn khàn, nản lòng: "Em lại phạm quy."

Vốn Ôn Lệ không nhìn anh, khi nghe thấy câu này nghiêng đầu nhìn: "Hả?"

Cô mới "Hả?" xong, cửa phòng tập luyện được mở ra, nhân viên cầm hai cái máy quay trong tay nghênh ngang tiến vào.

“Chào hai thầy, cô.” Giọng điệu nhân viên rất kính trọng, “Không quấy rầy hai người luyện tập chứ?”

Tống Nghiên đã có chuẩn bị, không thấy bất ngờ khi nhân viên đến, lắc đầu bật cười: “Không đâu.”

Suýt chút nữa Ôn Lệ quên mất chỗ này là phòng tập, giờ mới nhận ra mình đang phải làm việc.

“….Không.”

Hóa ra không phải tập riêng, không phải chỉ có hai người tập mà vẫn có nhân viên ở cạnh nhìn chằm chằm.

“Mic của hai người còn Ok không ạ?

“Ok, hơi bị tắt.”

Ôn Lệ nhanh chóng động đến nút mở, bật mic của mình lên.

Có người bên cạnh theo dõi Ôn Lệ không còn thời giản rảnh lười biếng nghĩ đến chuyện tình yêu của mình. Ôn Lệ điều chỉnh lại cảm xúc, ý định muốn nói gì thì đợi quay xong chương trình sẽ nói chuyện tiếp với Tống Nghiên cũng được, dù sao hai người không thiếu chút thời gian này, bây giờ phải tập trung vào nhiệm vụ đó là tập diễn.

Nhưng rõ ràng không khí vừa rồi khiến hai người muốn dò ra được thứ gì đấy.

Nữ theo đuổi nam, cách một lớp mỏng.

Hừ, cô theo đuổi đàn ông giỏi vậy đấy.

Trước kia đối với cô lạnh lẽo lắm, giờ đây không phải đã bị sức hấp dẫn của cô thu hút khiến người này từng bước từng bước rơi vào tay giặc rồi sao.

Tâm trạng Ôn Lệ rất tốt, chạy đến góc tường im lặng học thuộc lời thoại của mình.

Trước kia cô và Tống Nghiên đã từng diễn với nhau mấy lần trong các chương trình khác nhau, nhưng mà tất cả thể hiện tốt chỉ vì không muốn ảnh hưởng gì đến chương trình nên không gặp khó khăn áp lực, lần này thì khác, cô phải thật sự nghiêm túc chú tâm vào nó.

Tống Nghiên nói anh có thể ra tay với Đoạn Hồng, Ôn Lệ đã dạy dỗ anh một lượt từ trên xuống dưới mà chưa để anh học thuộc thoại, cô nên học thuộc thoại của nhân vật mình sẽ đóng trước rồi nói sau.

Rõ ràng Ôn Lệ bên này đã tiến vào trạng thái làm việc, còn Tống Nghiên bên kia lại hơi thất thần. Nhân viên nghĩ anh chỉ có một mình nhưng phải chuẩn bị cho hai kịch bản, nghĩ một lát rồi hỏi anh với giọng quan tâm, hỏi anh có muốn để một trong hai kịch bản để lại diễn cuối cùng không.

Tống Nghiên nhẹ nhàng trả lời: "Không phải chuyện kịch bản."

Anh nhìn Ôn Lệ ở góc tường đối diện đang học thoại.

Đoạn diễn này của cô trừ số lượng câu thoại khá nhiều ra thì yêu cầu về cảm xúc và sự kéo dãn của diễn viên rất cao, Ôn Lệ đang gào ở góc tường.

Hành vi nhìn trông có vẻ ngớ ngẩn, thế nên mới nói diễn viên có kỹ năng diễn xuất tốt đều là những kẻ điên.

Đợi Ôn Lệ học xong hết những thoại của mình chạy lại, hỏi Tống Nghiên đã học xong chưa, lần đầu tiên Tống Nghiên nảy sinh nghi ngờ về sự chuyên nghiệp của bản thân.

"Anh vẫn chưa học xong?" Vẻ mặt Ôn Lệ không thể tin được, "Là anh thụt lùi hay do tôi tiến bộ?"

Tống Nghiên lười giải thích, cúi đầu tiếp tục xem kịch bản.

Tự dưng có ưu thế trước mặt Tống Nghiên, tất nhiên cô không muốn bỏ qua cơ hội được khoe khoang bản thân nghìn năm có một này, cố tình ngồi xuống cạnh anh, ngồi sát chặt vào người anh, thể hiện rất thích việc giúp đỡ người khác, đồng thời mượn cớ hướng dẫn để giúp anh, quá sung sướng.

"Mắc ở chỗ nào? Tôi giúp anh chỗ đó?"

"……"

Có diễn viên diễn tốt là vì họ đã sống và trải qua cuộc sống phong phú đã dạng nên có thể nảy sinh sự đồng cảm với nhân vật. Nếu nói là đang diễn thì không bằng nói họ đang mượn cơ thể của mình để kể cho người xem về một câu chuyện nào đấy. Mà Ôn Lệ là người không tim không phổi, vừa không nhạy bén vừa cộc tính vừa qua loa đối với chuyện tình cảm, thực tế có rất ít diễn viên có khả năng diễn xuất tốt nhờ vào thiên phú trời cho.

Cô đi ra từ cảm xúc của nhân vật rất nhanh, một lòng đang suy nghĩ Tống Nghiên không làm được.

Lúc này đây anh giống như bị Ôn Lệ treo ở trên dây thép, cả người lên không được xuống không xong, luôn bị cô gãi cho mấy cái, trong lòng không yên rồi không thể chịu được.

Có lẽ Ôn Lệ sinh ra để khắc anh, còn trẻ đã vậy, trưởng thành rồi cũng không khá hơn là bao.

Không thể trêu vào nếu không muốn trốn và không vực dậy được.

Tống Nghiên đứng dậy: "Anh sang phòng bên cạnh xem đàn em thế nào."

Ôn Lệ thấy hơi mất mát nhưng không thể làm chủ độc chiếm mình anh cho riêng mình được, dù sao Ninh Tuấn Hiên đang ở bên cạnh chờ sư phụ là đàn anh đây sang đấy.

Hơn nữa cô người thuộc lớp đi trước, đã ra mắt được nhiều năm, nói tóm lại không thể đoạt người hợp tác từ tay một người mới đúng không.

"Ừm, anh đi đi." Ôn Lệ dừng một chút, nhớ lại mấy giờ tập diễn của mình và Ninh Tuấn Hiên ngày hôm qua, gần như hiểu biết sơ qua cách diễn của người đàn em đi sau này, muốn để Tống Nghiên quen thuộc trước nên mới nói: "Có thể nói Ninh Tuấn Hiên có thiên phú tốt nhưng bởi vì điều kiện bên ngoài quá tốt nên đôi khi biểu cảm và động tác khi làm việc đứng đắn quá, không được thả lỏng và chưa thể hiện thoải mái hết mức, sau anh có thể nhắc nhở cậu ta về phương diện này một chút, nhớ là giọng điệu khi nói……"

Ôn Lệ còn chưa nói xong, Tống Nghiên thản nhiên bảo: "Thầy nghiêm trò sẽ giỏi."

"Hả?" Ôn Lệ gật gật đầu, "Nói thì đúng là vậy nhưng mà….."

Tống Nghiên tiếp tục cắt ngang lời cô, cười cười: "Anh sẽ xử lý tốt, đừng như ông cụ cố gắng quan tâm đến người khác, tập trung vào chuẩn bị cho phần diễn của mình đi."

Ôn Lệ cũng biết mình hơi xen vào chuyện của người khác, bản thân cô chưa chắc có thể diễn tốt được đâu, đi quan tâm người khác làm gì.

"Được rồi." Cô mím môi, cố gắng tỏ ra hào phóng nói, "Một mình tôi tự tập được, anh đừng bận lòng đến tôi nữa, chuyên tâm dạy đàn em của anh đi."

Tống Nghiên ừ, ngữ điệu như thường ngày: "Sẽ như vậy."

Sau khi người đi rồi, trong phòng tập to chỉ còn lại Ôn Lệ và một đống nhân viên đang làm việc, sau mấy giây xấu hổ Ôn Lệ lấy lại trạng thái cho bản thân, tiếp tục đi đến góc tường tập.

Tống Nghiên ở chỗ này, cô sẽ cực kỳ nhiệt tình, không mất nhiều thời gian học thuộc kịch bản, thậm chí còn học nhanh hơn cả anh. Bây giờ Tống

Nghiên đi tìm đàn em của mình, không hiểu sao cô đối diện với góc tường nhưng không thể khơi dậy tinh thần được.

Ôn Lệ nghĩ đúng là kỳ lạ, không hiểu trước kia những lúc đóng phim không có Tống Nghiên ở cạnh mà sao cô vẫn có thể kiên trì được.

—

Đến bên Ninh Tuấn Hiên bên này, trạng thái của Tống Nghiên tốt lên nhiều.

Đoạn này bọn họ diễn cảnh hai người đánh nhau, Ninh Tuấn Hiên không có nhiều kinh nghiệm diễn trước máy quay, cậu ta mắc một lỗi mà những diễn viên mới thường hay mắc phải. Đó là trong lúc diễn ngoài việc nói lời thoại trong kịch bản, do trên kịch bản không ghi rõ động tác và biểu cảm chỗ đó thế nào nên bọn họ thường không biết xử lý những thứ nhỏ nhặt và linh tinh đó ra sao, đến lúc vào đánh cũng không biết thể hiện tay chân thế nào.

Cũng may về phương diện này Tống Nghiên am hiểu nhiều, chỉ dạy cho cậu ta không ít.

Những kỹ năng diễn cảnh đánh nhau của anh được học và luyện tốt nhờ sự chỉ dẫn của mấy đạo diễn lớn như Vu Vĩ Quang, bất kể nắm đấm vật lộn đánh trực tiếp trong bối cảnh hiện đại hay động tác cầm kiếm tàn sát khắc liệt trong bối cảnh cổ đại, động tác nâng tay có độ mạnh yếu phù hợp, nhìn từ góc nào cũng đẹp, gọn gàng dứt khoát, ở trong máy quay sẽ thấy cực kỳ đẹp.

Diễn xong một lần, Ninh Tuấn Hiên học được rất nhiều điều mà ở trường học không dạy.

Trong lúc nghỉ ngơi, nhân viên đưa cho hai người hai bình nước.

Vì vừa mới đánh nhau xong, giờ phút này Ninh Tuấn Hiên cảm thấy dáng vẻ ngửa đầu uống nước của Tống Nghiên đậm hương vị của đàn ông.

Tống Nghiên cảm nhận được ánh mắt của đàn em nhìn đến, nghiêng đầu hỏi: "Sao thế?"

"Không có gì, chỉ là bỗng nhiên hiểu được tại sao động tác khi diễn của thầy Tống giỏi hơn em." Ninh Tuấn Hiên không thấy xấu hổ khi bị phát hiện nhìn lén, thoải mái nở nụ cười, "Động tác rất đẹp trai, khiến em nhìn đến ngây người."

Tống Nghiên nhíu mày, cười theo: "Cái đó hôm qua lúc cậu và cô Ôn diễn, tại sao cũng ngây người?"

"……Dạ?" Ninh Tuấn Hiên thành thật nói, "Đó là vì ngày hôm qua trong lúc cô Ôn và em đang tập diễn với nhau, ánh mắt kia nhìn em thật sự….."

Cậu chợt nhận ra mình đang nói gì, vội vàng xua tay giải thích, "Không phải không phải, không phải em nhìn đến phát ngốc mà em bị kỹ thuật của cô Ôn chinh phục!"

Tống Nghiên cười gật đầu: "Vậy à.", anh bỏ bình nước xuống, "Bên kia cô Ôn chỉ có một mình, chúng ta mau chóng tập cho xong đi?"

Dù Ninh Tuấn Hiên cảm giác tay mình chưa hết mỏi nhưng vẫn đứng lên trả lời rất to và vang dội: "Vâng!"

—

Lúc Ôn Lệ đến đây, Tống Nghiên và Ninh Tuấn Hiên đang đè nhau trên mặt đất để đánh..

Cô ngớ người mất một lúc, suy nghĩ đầu tiên tự yêu mình đến mức nghĩ "Không phải đánh nhau vì mình chứ", sau đó nhìn các nhân viên đứng trong này không ai tiến lên ngăn cản mà chỉ đứng xem, ấy bấy giờ mới nhận ra họ đang tập diễn với nhau.

Đúng là nên sửa lại tật xấu tự luyến quá đà này.

Ninh Tuấn Hiên vừa thấy Ôn Lệ cái là thoát khỏi cảm xúc nhân vật ngay, nằm trên mặt đất chào hỏi: "Cô Ôn, cô đến r ồi?"

Nói chung không thể nói muốn đến bắt Tống Nghiên được nhỉ, Ôn Lệ gật đ ầu: "Ừ, đến đây xem hai người tập thế nào r ồi."

"Em và anh Tống Nghiên đang chuẩn bị tập lại l ần nữa." Ninh Tuấn Hiên nghiêng đ ầu hỏi Tống Nghiên, "Được không, đàn anh?"

Tống Nghiên: "Được."

Ôn Lệ nói không sai, Ninh Tuấn Hiên là người mới có thiên phú, chỉ c ần có người chỉ dẫn cậu ta, người này sẽ tiếp thu rất nhanh sau mấy l ần tập diễn.

Nhìn hai người diễn với nhau, Ôn Lệ nhìn Ninh Tuấn Hiên trước, cậu ta là học sinh của sư phụ Tống Nghiên, khuôn mặt đẹp trai giống kiểu Tống Nghiên nhưng nhìn có tuổi trẻ hơn, tràn đ ầy sức sống, quanh người tỏa ra tinh th ần phấn chấn.

Không biết tại sao Ôn Lệ nghĩ đến Tống Nghiên trước kia.

Khi ấy tuy lúc nào Tống Nghiên cũng trưng cái khuôn mặt băng đó ra ngoài nhưng anh vẫn là một thiếu niên trung học hết sức bình thường.

Một hôm Ôn Lệ đến trường bọn họ tìm Bách Sâm, đúng lúc gặp dịp lớp anh ấy và lớp bên cạnh đánh một trận bóng rổ giao lưu hữu nghị, Ôn Lệ bèn chạy đến xem luôn.

Trong mấy người đánh bóng, một số người có quan hệ khá tốt với Bách Sâm và Tống Nghiên.

Tống Nghiên là học sinh ngoan ngoãn, trong đ ầu chỉ có học, rất ít khi tham gia các hoạt động ngoài l ề nên làn da trắng hơn các bạn nam khác một chút.

Anh ném bóng ăn ba điểm, các động đội bạn bè đập tay vui mừng chúc mừng nhau, Ôn Lệ thấy anh nở nụ cười tươi dưới ánh mặt trời.

Hóa ra người này có lúc sẽ cười.

Ôn Lệ thầm nghĩ anh luôn nhìn cô với bản mặt cứng ngắc, cô còn tưởng Tống Nghiên là người mặt than luôn đấy.

Hóa ra có dự cư xử khác biệt với những người khác nhau, anh chỉ không cười với cô mà thôi.

Trong lúc đang chơi bóng rổ, rất nhiều bạn nữ cầm nước khoáng đứng chờ bên cạnh, mấy bạn bè của anh Bách Sâm thấy cô đến đây nên muốn để cô cảm nhận được nguy cơ lớn, bảo cô đừng để các bạn nữ khác cướp đi cơ hội đưa nước cho Bách Sâm, cổ vũ xúi giục cô đi mua nước cho anh ấy, Ôn Lệ bị làm phiền đến không chịu nổi, không tình nguyện đi đến siêu thị nhỏ mua nước.

Lúc phải trả tiền cô đột nhiên nghĩ lại, cô chỉ mua nước cho một mình anh ấy, nhỡ may người này tự kỷ nghĩ cô thích mình thì sao, thế chẳng phải hôn ước kia càng không thể hủy bỏ à.

Cô đổi ý mua rất nhiều chai, mua cho anh ấy và mỗi người trong đội một chai.

Quả nhiên, lúc Ôn Lệ đưa nước cho từng người trong đội, trên mặt những bạn học khác đều tỏ vẻ được thương mà lo, còn dùng khuôn mặt cười hi hi ha ha nói với Bách Sâm, nói anh Bách Sâm đừng ghen, vợ chưa cưới của anh cho bọn em nước chỉ vì tình nghĩa thôi.

Bách Sâm trợn mắt nhìn, không thèm để ý chuyện này, cà lơ phất phơ nói với Ôn Lệ, nha đầu như em còn rất biết lòng người ha.

Ôn Lệ mặc kệ anh ấy, đưa chai nước cuối cùng cho Tống Nghiên.

Tống Nghiên không giống những người khác, anh không dùng khuôn mặt tươi cười để nhận nước. Lúc nhận anh không cẩn thận chạm vào tay

cô, đầu ngón tay run lên, bình nước kia rơi xuống đất.

Ôn Lệ bị hoảng sợ, anh nhặt bình nước lên rất nhanh, khẽ nói tiếng cảm ơn với cô.

Sau khi đánh thêm một trận nữa, đầu Tống Nghiên chảy đầy mồ hôi, nhiệt độ khiến hai bên má đỏ bừng, hai cánh môi mỏng trở nên tái nhợt, làn da như thiếu nước nhưng từ đầu đến cuối anh không hề động vào chai nước cô mua cho anh.

Khi đó cô nghĩ Tống Nghiên thích sạch sẽ, không muốn uống nước đã rơi trên mặt đất, thầm mắng anh đường đường là con trai mà lằng nhằng rắc rối không khác gì mấy bạn nữ học cùng lớp cô.

Nhưng sau Bách Sâm nói với cô, Tống Nghiên không thích sạch sẽ.

Không tìm được nguyên nhân tại sao Tống Nghiên không uống nước, Ôn Lệ càng tức giận, càng thêm chắc chắn Tống Nghiên ghét cô, thà rằng chịu khát chết cũng không muốn uống nước cô mua cho anh.

Tống Nghiên mười tám tuổi, tràn đầy hơi thở thiếu niên, cao gầy đẹp trai nhưng ghét Ôn Lệ.

Ôn Lệ dẹp bỏ không nghĩ nữa, cô kiêu ngạo không muốn nhớ lại Tống Nghiên thời thiếu niên chút nào.

Vẫn là Tống Nghiên của bây giờ tốt hơn, chín chắn lịch sự, quan trọng nhất là anh không ghét cô.

Lúc này Tống Nghiên và Ninh Tuấn Hiên đang diễn đến cảnh ngã xuống đất đánh nhau, đàn ông không kiêng dè những động chạm tiếp xúc nhiều trong lúc đánh, tay chạm tay chân chạm chân, lúc Tống Nghiên đè Ninh Tuấn Hiên trên mặt đất hung ác nói thoại của mình, chóp mũi hai người sắp đụng vào nhau đến nơi.

Đề phòng ngừa Ninh Tuấn Hiên giãy dụa, Tống Nghiên dùng đầu gối để trên đùi ép chặt người xuống, tay nắm chặt cằm cậu ta, vì dùng lực khá

mạnh nên trên mu bàn tay trắng nõn hiện mấy đường gân xanh. Ôn Lệ nhìn một màn này, nhìn thấy Tống Nghiên nhíu mày dùng tiếng nói trầm thấp đầy uy hiếp nói thoại với Ninh Tuấn Hiên, không hiểu sao cô lại nghĩ lệch sang chỗ khác.

Nếu Tống Nghiên cũng đè cô dưới người như vậy, cũng nắm chặt cằm cô, dùng giọng nói trầm thấp nhưng không có sức uy hiếp nào nói chuyện với cô……

"……."

Khoảng thời gian này lịch trình làm việc kín mít bận rộn, cho dù mỗi ngày ngủ chung trên một cái giường, ban ngày cô mệt anh cũng mệt, đến tối muộn nằm xuống gối là ngủ ngay, làm gì còn thời gian nghĩ chuyện khác chứ đừng nói đến làm chuyện đó.

Cô nhìn Ninh Tuấn Hiên đang diễn trong đoạn này, nghĩ bản thân cô muốn thay thế vị trí đó, đột nhiên hơi thấy ghen tị với cậu ta.

Trong đầu nghĩ như vậy, cả người Ôn Lệ thấy khô khốc, vội vàng đứng lên, hơi thở dồn dập.

Đúng lúc hai người diễn xong rồi, Ninh Tuấn Hiên đứng lên, khiêm tốn xin chỉ bảo từ Ôn Lệ: "Cô Ôn, vừa rồi biểu hiện của em thế nào?"

Toàn bộ quá trình đầu óc cô như đi vào cõi thần tiên, Ôn Lệ không tập trung xem bọn họ diễn, ánh mắt trốn tránh, gật đầu lung tung: "Rất tốt, tôi đi đây, phải quay lại tiếp tục tập nói thoại."

Nói xong cô quay người bước đi.

Ninh Tuấn Hiên nhìn dáng vẻ như đang chạy trốn của Ôn Lệ, khó hiểu hỏi: "Cô Ôn bị sao vậy?"

Mới nãy từ đầu đến cuối, Ôn Lệ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Ninh Tuấn Hiên, kết quả cậu ta vừa hỏi cô, cô nhìn còn không dám nhìn, xoay người bỏ chạy.

Tống Nghiên bạnh cằm, buồn bực trả lời: "Không biết."

Ninh Tuấn Hiên lại cảm thấy Tống Nghiên sao sao đó, nghĩ trong lòng có lẽ nào do vừa rồi mình diễn quá tệ rồi không? Liệu hai người họ có cảm thấy không vừa lòng không?

Nghĩ thế xong dường như cả người không còn sức lực, u buồn nghĩ không biết mình có thích hợp ăn chén cơm này không, có nên đổi nghề đi ký MSN với công ty làm người nổi tiếng trên mạng không.

Sau lại diễn thêm mấy đợt nữa cùng Tống Nghiên, Ninh Tuấn Hiên thấy không chỉ riêng gì mình, ngay cả đàn anh cũng đang bị sao đấy, không tiến vào trạng thái làm việc.

Cứ như vậy luyện tập mãi đến muộn rồi kết thúc công việc, nhóm các khách mời chuẩn bị quay vềkhách sạn nghỉ ngơi.

Trên đường vềkhách sạn, Tống Nghiên và Ôn Lệ ngồi chung một xe nhưng mỗi người có suy nghĩ riêng của mình, đi suốt trên đường không thấy hai người trao đổi, không biết đang nghĩ gì.

Bọn họ không ngồi xe của chương trình Thế Gian Có Người sắp xếp, ý hai người là tối nay không muốn quay chương trình, chỉ muốn ngồi trên xe trong không gian cá nhân nghỉ ngơi thật tốt. Ekip chương trình Thế Gian không cố giữ, biết bọn họ mệt mỏi sau một ngày tập luyện cường độ cao nên trên xe bảo mẫu không có người nào khác, không có máy quay, chỉ có bọn họ và hai trợ lý A Khang và Văn Văn.

Hai trợ lý đều biết tình huống của nghệ sĩ nhà mình, theo lý mà nói nếu bọn họ muốn nói gì đó thì không cần phải né tránh.

Văn Văn ngồi ở ghế phụ cho A Khang một ánh mắt.

Anh nhà cậu sao đấy?

Nhân lúc xe đang chờ dừng đèn đỏ, A Khang lắc đầu, dùng ánh mắt y hệt nhìn Văn Văn.

Chị nhà cô sao đấy?

Hai trợ lý nhỏ hai mặt nhìn nhau.

Lúc này chuông điện thoại của Tống Nghiên reo phá vỡ bầu không khí im lặng trong xe.

Tống Nghiên mở mắt ra, một tay chống cằm một tay lấy điện thoại ra, tin nhắn voice chat của Ninh Tuấn Hiên gửi đến.

Anh ấn vào, giọng nói vang lên qua loa ngoài.

"Đàn anh, có một đoạn lời thoại em không thể tự mình hiểu và tìm được cảm xúc đúng cho nó, anh đã nghỉ ngơi chưa? Có thể xem giúp em được không?"

Ôn Lệ mở mắt, nhếch môi hỏi: "Đàn em của anh còn đang xem kịch bản, sao anh không đợi ở chỗ nào đó giúp cậu ta? Thầy Tống làm đàn anh vậy à?"

Tống Nghiên hỏi lại: "Nên em quan tâm cậu ta thay anh?"

Ôn Lệ bĩu môi: "Không phải, chỉ là tôi cảm thấy trạng thái lúc anh giúp cậu tập diễn kịch bản rất tốt, còn tự nhiên hơn cả lúc tập kịch bản cùng tôi, trong lúc tập cùng tôi đến cả lời thoại anh còn không học xong."

Còn đè người ta trên mặt đất, mũi sắp chạm vào nhau luôn rồi.

"Không phải em đang quan tâm cậu ta?" Tống Nghiên cười cười, "Vậy hôm nay trong lúc tập cô Ôn nhìn chằm chằm vào người ta làm gì?"

Ôn Lệ mỉm cười theo: "Còn thầy Tống ra tay dạy cậu ta diễn, dựa vào cậu ta gần như vậy. Nhưng với tôi thì sao, lúc học thoại cũng không tập trung là có ý gì!"

Tống Nghiên bình tĩnh trả lời: "Tại sao anh không tập trung, cô Ôn, em phải chịu trách nhiệm rất lớn."

Ôn Lệ không thể hiểu nổi: "Tôi và anh đang nói chuyện về đàn em của anh, anh dương Đông kích Tây kéo lệch trọng điểm câu chuyện để làm gì?"

"Anh cũng đang nói chuyện về đàn em, chính em mới là người nói sang chuyện khác."

"Được, anh nói tôi nói sang chuyện khác, vậy tôi sẽ nói cho anh nghe điểm chính." Ôn Lệ hít sâu một hơi, không thèm quản cái gì mà mặt mũi với chả không mặt mũi, mở mồm ra xả một tràng chữ phát âm rõ ràng, tự nhiên lên án, "Trọng điểm là anh đối với đàn em của anh còn tốt hơn tôi, anh đối xử khác biệt."

"Anh đối xử khác biệt?" Tống Nghiên liếc nhìn cô, lạnh nhạt đáp trả lại, "Rốt cuộc ai mới là người đang đối xử khác biệt giữa anh và đàn em."

Ôn Lệ: "Anh còn cãi bướng!"

Tống Nghiên: "Người cãi bướng là em."

A Khang đang lái xe tự nhiên ấn còi xe, Ôn Lệ và Tống Nghiên đồng thời im lặng, lúc này Văn Văn cẩn thận quay đầu nhìn ra sau, giọng điệu nịnh nọt: "Chị, thầy Tống, em có câu này không biết có nên nói không."

Ôn Lệ cạn lời: "Em muốn nói thì nói, không nói thì đừng nói."

"Vậy em nên nói thì hơn." Văn Văn hít sâu lấy tinh thần, nói liên tục không ngắt quãng trong không gian đang dần vỡ vụn, "Tất cả mọi người đều là người trưởng thành rồi, nếu ghen thì nói thẳng ra là mình đang ghen tỵ được không? Hơn nữa có vẻ hai người đang ghen với cùng một người đấy. Trời ơi em buồn cười muốn chết, hai người không thấy mình ngây thơ lắm ạ?"

Nói xong, Văn Văn sợ hãi lùi đầu về, nuốt nước bọt yếu ớt nói: "Em nói xong rồi, hai người tiếp tục cãi nhau đi."

"……."

“……..”

Thông qua kính chiếu hậu Văn Văn nhìn sắc mặt cứng đờ của chị mình và thầy Tống, Văn Văn đau khổ nghĩ có phải nghề nghiệp kiếm sống của cô sắp đi vào đường chết, đi đến điểm cuối cùng rồi.

———

Chương 54

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Không khí trong xe bỗng đông cứng lại, không còn người nào mở miệng nói chuyện.

A Khang muốn làm dịu đi tình huống hiện tại, cố ý mở nhạc bằng đài trong xe, kết quả bật chưa được nửa phút đã bị Ôn Lệ kêu tắt: "Tắt đi, ồn chết đi được."

"Dạ? Vâng."

A Khang nhìn Văn Văn, mặt Văn Văn xám như tro tàn, đang cúi đầu không biết nghĩ gì.

Đấy nên mới nói có những lời cho dù phải để nó thối rữa ở trong bụng cũng không được phép nói ra.

Cô bé Văn Văn này vẫn còn quá ít kinh nghiệm, chưa bao giờ bị hiện thực đánh gục.

Nói một đống lớn đắc tội với chị và thầy Tống, trong lòng Văn Văn đang thực sự sợ hãi mình sẽ bị cho cuốn gói.

Cô nàng không muốn mất công việc này.

Văn Văn phải thừa nhận mặc dù Ôn Lệ rất khó hầu hạ, cộng thêm cường độ làm việc của cô nàng nhiều hơn các trợ lý nghệ sĩ khác nhưng Văn Văn không muốn mất đi công việc này.

Chị nhà cô nàng rất không thẳng thắn và thành thật, mỗi lần nhận được quà từ các thương hiệu mình làm đại diện sẽ hỏi cô có muốn gì hay không, sau đó cho cô đầy hộp lớn hộp nhỏ khác nhau. Mỗi lần ra nước ngoài làm

việc, trước khi về nước nhất định chị sẽ mua quà cho cô nhưng đến tận bây giờ chị vẫn không chịu thừa nhận đó là quà, lần nào cũng chỉ nói thuận tiện thì mua, dù sao nó không hết bao nhiêu tiền, dáng vẻ kiêu ngạo đúng kiểu nhà giàu mới nổi.

Trước kia Văn Văn cho là như vậy, mấy thứ kia đối với cô nàng là những món quà sang quý nhưng đối với chị, nó chỉ là chút đồ nhỏ có thể tiện tay tặng cho người khác.

Còn có một lần ba mẹ cô ở nông thôn lên đây tìm, nói giờ em trai cô thi đỗ đại học rất cần tiền. Bọn họ muốn mua một ngôi nhà trong nội thành cho con trai, phận làm chị như Văn Văn đã tốt nghiệp đại học nên họ muốn cô nàng phải chi ra một nửa số tiền mua nhà.

Khi đó Văn Văn vừa mới tốt nghiệp, tiền lương của trợ lý không cao, chỗ đang ở là căn phòng đi thuê, lấy đâu ra tiền mà cho.

Kết quả ba mẹ cô nàng lại nói, không phải bây giờ con đang đi theo làm việc cho một nữ nghệ sĩ hay sao? Mấy ngôi sao thường có rất nhiều tiền, bảo cô nàng đi hỏi vay chị một lúc mấy chục vạn, viết cái giấy vay nợ, dùng tiền lương sau này để trả nợ từ từ.

Văn Văn luôn nghe lời ngoan ngoãn từ chối ngay.

Nhưng hai người họ không từ bỏ, trong lúc cô nàng đang làm việc không ngừng gọi điện thoại đến quấy rầy, Văn Văn không chê phiền nhưng bởi vì bọn họ là ba mẹ nên không biết phải xử lý thế nào.

Khoảng thời gian đó cô thường làm việc trong trạng thái không tốt, liên tục mắc lỗi, bị chị Đan mắng rất nhiều lần, thậm chí còn nói muốn đổi trợ lý khác.

Ôn Lệ không an ủi cô, không mắng cô, chỉ thản nhiên nói.

Dạo này chị thấy da em rất kém, mấy bộ mỹ phẩm chị đưa cho em không phải để em dùng nó như đồ trang trí để trong nhà.

Văn Văn không biết tại sao sau khi nghe xong những lời đó, chóp mũi cô nàng cay xè, òa khóc lớn.

Ôn Lệ hỏi Văn Văn, rốt cuộc gần đây em làm sao vậy? Chị chỉ hỏi duy nhất một lần này, em nắm cơ hội cho chắc.

Văn Văn lắp bắp nói ra nguyên nhân khiến mình ăn không ngon ngủ không yên suốt mấy hôm nay, không lúc nào thấy yên lòng.

Ôn Lệ hỏi cô nàng với khuôn mặt vô cảm, em muốn đến hỏi vay tiền chị không?

Văn Văn lắc đầu, nói tiền lương hiện giờ của mình đủ dùng, cô không có nghĩa vụ phải mua nhà cho em trai, tuyệt đối không chịu thỏa hiệp với ba mẹ.

Qua hai mắt mông lung đẫm lệ, Văn Văn nghe thấy tiếng cười của Ôn Lệ.

Xem ra tính em không phải thuộc dạng quá yếu đuối, nếu em thực sự vay tiền chị như lời ba mẹ em nói, chẳng những chị sẽ không cho em mượn mà còn muốn đuổi em đi.

Từ "Đuổi" này nghe đáng sợ biết bao, Văn Văn lập tức trợn tròn mắt, dùng vẻ mặt đáng thương nhìn chị.

Văn Văn thấy Ôn Lệ cong khóe môi, vẻ mặt bực bội nói.

Đừng khóc nữa, lỗ tai chị nghe đến mức sắp đóng thành kén luôn rồi, chị giúp em giải quyết chuyện này, em đồng ý với chị sau này phải làm việc thật tốt, nếu lại mắc lỗi hay sai lầm nào nữa thì em chỉ còn cách cuốn gói rời đi, biết không?

Văn Văn không biết Ôn Lệ làm thế nào để giúp mình giải quyết chuyện của ba mẹ. Chỉ biết sau đó trong điện thoại, dáng vẻ ba mẹ sợ hãi nói xin lỗi và ân hận, không còn làm phiền mình vì chuyện của em trai nữa.

Văn Văn vẫn nhận được tiền lương làm việc, còn được nhận thêm tiền trong thẻ của Ôn Lệ. Ôn Lệ nói chỗ tiền đó không phải cho em mượn mà là tiền lương trả trước để em mua một căn hộ chung cư nhỏ cho một người ở Yến Thành, một căn phòng chân chính thuộc về mình chứ không phải phòng trọ nhỏ đi thuê.

Văn Văn không biết nên cảm ơn Ôn Lệ thế nào.

Ôn Lệ vẫn dùng dáng vẻ kiểu nhà giàu mới nổi đó, vẻ mặt chẳng thèm để ý.

Chị chỉ đang phòng ngừa, phòng nhỡ may sau này em bị người khác mua chuộc rồi hại chị hay tung mấy tin bôi đen về chị. Cho nên chị mua đứt em trước, nhân tiện giúp em thôi.

Văn Văn nghĩ về sau bất kể chị có mạnh miệng thế nào đi nữa thì ở trong lòng cô nàng, chị là người tốt bụng nhất, đáng yêu nhất, là nữ nghệ sĩ dễ mến nhất.

Xe đi đến khách sạn, Ôn Lệ bị mấy lời nói của Văn Văn vạch trần những suy nghĩ trong lòng. Cô vô cùng mất mặt, ngay cả mấy lời dặn dò cũng không thèm nói, đeo kính râm, hừ lạnh một tiếng rồi xuống xe luôn.

Văn Văn cầm túi của Ôn Lệ trong tay, tội nghiệp xuống theo sau.

Một mình Ôn Lệ ưỡn ngực ngửa đầu thẳng lưng, không thèm đợi ai hết, dáng dấp như chị đại đi lên đằng trước, bỏ lại Tống Nghiên và hai người trợ lý ở đằng sau.

Văn Văn đành phải gửi gắm tất cả hy vọng lên người Tống Nghiên, tranh thủ cơ hội giữ lại công việc của mình.

"Thầy Tống."

Tống Nghiên dừng bước chân, nghiêng đầu nhìn cô nàng.

“Thầy có thể giúp em xin chị Ôn Lệ không, xin chị ấy đừng đuổi em đi.” Văn Văn cào cào tóc, khuôn mặt buồn rầu, “Em rất muốn tiếp tục làm việc cho chị ấy.”

Hiển nhiên Tống Nghiên không phải người ghi thù như Ôn Lệ, ngược lại anh thấy khá buồn cười: “Sợ bị cô ấy đuổi mà vừa nãy dám nói mấy lời như vậy?”

“Em đi theo chị ấy đã lâu, không dám nhận là người hiểu chị ấy nhất nhưng ít nhất cũng được mấy phần, chị ấy thật sự ……rất mạnh miệng, rõ ràng mới nãy chị đang ghen, em không nhịn được nữa nên mới chọc thủng chị ấy.”

Văn Văn nói xong lặng lẽ đưa mắt nhìn Tống Nghiên, uyển chuyển bày tỏ: “Thầy Tống, thật ra vừa rồi thầy cũng rất cố gắng, như cái kia…”

Tống Nghiên thở dài.

Văn Văn nghĩ tiếng thở dài này có ý thất vọng Ôn Lệ, lập tức giải thích: “Thầy Tống, đúng là bình thường chị của em nói chuyện không được xuôi tai nhưng chỉ cần thầy đồng ý kiên nhẫn đọc hiểu sẽ phát hiện chị ấy hoàn toàn không có ý đó. Thật ra người như chị là một cô gái cực kỳ đáng yêu, nếu thầy nguyện ý hiểu chị ấy, chắc chắn sẽ bị chị ấy làm mê đắm đuối không vực dậy nổi.”

Tống Nghiên nghe trợ lý của Ôn Lệ nói nhiều lời hay thay cô, ngạc nhiên cười.

“Anh hiểu cô ấy hơn em.” Tống Nghiên an ủi cô nàng, “Với sự hiểu biết của anh về cô ấy, chắc chắn Ôn Lệ sẽ không đuổi em đâu, có lẽ còn cảm ơn em nữa đấy.”

Văn Văn: “Dạ?”

“Khuya rồi, ngày mai em còn phải dậy sớm đi với cô ấy đến quay hình cho chương trình, đưa túi của cô ấy cho anh, em và A Khang về phòng mình nghỉ ngơi đi.”

“À dạ, vâng.”

Văn Văn đờ người ra đưa túi cho Tống Nghiên.

Lại đờ đẫn đi về phòng mình, đúng lúc gặp phải A Khang đang đi tới sau khi đỗ xe xong, anh ta đưa tay ra ngăn cô nàng: “Thang máy ở bên kia, cô đang nghĩ gì đấy.”

Văn Văn ngẩng đầu nhìn A Khang, nhìn chằm chằm khiến A Khang sởn cả gai ốc, anh ta đồng cảm nhìn cô nàng: “Không phải chứ? Cô bị cuốn gói thật à? Ui cha cô vẫn còn trẻ tuổi lắm, anh đây đã nói với cô nhiều lần rồi, có một số lời không thể nói lung tung…..”

“A!!” Đột nhiên Văn Văn hét lên.

Trong hầm hỗ xe lập tức vang lên một tràng tiếng hét khủng bố.

A Khang sợ tới mức cả người run lên: “Tự nhiên hét làm cái gì! Làm tôi sợ muốn chết!”

Văn Văn dùng giọng điệu vô cùng phức tạp thì thào nói: “Hình như tôi ship đúng rồi.”

“Cô ship cái gì cơ?” Ngay lập tức A Khang nhìn một lượt quanh đầu cô, trong giọng nói tràn ngập sự đồng tình và thương hại, đặc biệt ra dáng đàn ông nói, “Cô bé đáng thương quá, đánh mất công việc đã đành đằng này đầu còn bị hỏng luôn, bây giờ anh đưa cô đến bệnh viện nhé, cô yên tâm anh sẽ trả tiền thuốc men.”

“……”

—

Hai người trợ lý đứng trong bãi đỗ xe, một người nói một câu không rõ “Ship đúng rồi” không biết nghĩa là gì, một thẳng nam khác có lối suy nghĩ riêng kiên định cho rằng cô bé này đang cần được yêu thương hơn.

A Khang còn cố ý gửi tin nhắn WeChat cho Tống Nghiên nhằm mong anh thương tình giúp Văn Văn, nể tình Văn Văn với niềm mong muốn đáng thương, bảo Ôn Lệ đừng đuổi cô bé.

Lúc này Tống Nghiên đang đi theo sau Ôn Lệ vào thang máy lên tầng về phòng mình.

Ôn Lệ phát hiện mình lại phạm lỗi đã từng mắc phải, chính là không cầm túi, thẻ phòng ở trong túi.

Cô biết Tống Nghiên đi ngay sau mình, lạnh mặt nghiêm túc giơ tay về phía anh: "Đưa túi cho tôi."

Tống Nghiên thản nhiên không vội nói: "Hình như trợ lý của em bị thương."

"Hả? Tại sao bị thương?"

"A Khang nói cô ấy bị thương rồi."

"Bị ở chỗ nào?"

"Không biết."

Ôn Lệ thở dài, vẻ mặt phiền não: "Cho dù muốn cầu xin tôi tha thứ cũng không cần dùng cái chiêu khổ nhục kế cũ rích đó." Sau thở dài tiếp, "Phiền muốn chết, giờ con bé đang ở đâu? Đã đến bệnh viện chưa? Thôi bỏ đi, để tôi xuống đó xem thế nào."

Nói xong không định vào phòng nữa, quay người đi về chỗ thang máy bên kia, chuẩn bị xuống tầng dưới.

Lúc này A Khang lại gửi tin nhắn đến.

A Khang: "Anh, nhầm rồi."

A Khang: "Ý Văn Văn nói là ship được rồi, tức ship anh và chị Ôn Lệ thành một đôi ấy."

A Khang: “Anh, lúc nãy anh nói gì với con bé thế? Em thấy hình như đầu người này bị đụng vào chỗ nào ấy, cứ cười hì hì ngây ngô từ nãy giờ.”

Tống Nghiên không biết nên khóc hay nên cười.

Cô trợ lý nhỏ này không khác người nào đó là mấy, cung phản xạ dài đến hai vòng trái đất, bảo sao hai người lại hợp nhau đến vậy.

Thang máy lên đến nơi, Ôn Lệ đang chuẩn bị đi vào thì bị Tống Nghiên giữ chặt tay lại.

“Đừng xuống nữa, trợ lý của em không bị thương.”

Ôn Lệ như trong mơ, nhíu mày hỏi: “Lúc thì nói con bé bị thương, lúc thì nói không bị gì, anh đùa tôi đấy hả?”

Tống Nghiên: “Hiểu nhầm.”

“….Lãng phí tình cảm.” Ôn Lệ không muốn lãng phí thời gian vào mấy chuyện như làm rõ hiểu nhầm, bỏ tay anh ra, đoạt lại cái túi từ trong tay anh, “Tắm rửa, đi ngủ.”

Quẹt thẻ vào phòng, Tống Nghiên đi đằng sau, vào phòng xong thuận tay đóng cửa, còn khóa luôn.

Buổi tối ở khách sạn đương nhiên phải khóa cửa nhưng hôm nay Ôn Lệ nghe thấy tiếng khóa cửa lanh lảnh ở đằng sau, không hiểu sao hơi luống cuống.

Vừa nãy ở trên xe còn có trợ lý của hai người đang ngồi trên đó, không tính là ở riêng một chỗ, bây giờ vào trong phòng khách sạn, nửa đêm, một nam một nữ, thời gian ở riêng cô nghĩ suốt cả ngày hôm nay cuối cùng đã đến.

Tại nha đầu thối Văn Văn kia vạch trần cô, hại cô mất hết cả mặt mũi, bây giờ cô không muốn ở một không gian riêng cùng anh.

Úc Văn Văn, nha đầu thối này!

Nhất định phải trừ tiền lương con bé!

Trong lòng đang suy nghĩ nên làm gì để dạy dỗ Văn Văn, Ôn Lệ nghe thấy Tống Nghiên hỏi: "Em muốn đi tắm trước không?"

Trong không gian riêng, giọng người này nghe có vẻ cực kỳ trầm thấp, tim Ôn Lệ chợt đánh mất nhịp trong chớp mắt, quay lưng về phía anh trả lời: "Muốn, bây giờ sẽ đi tắm."

Tống Nghiên: "Được, anh chờ em."

Ôn Lệ cố gắng để trái tim yên ổn lại, cắn môi nói: "Tốt nhất anh nên đi ngủ trước đi, sáng sớm ngày mai phải vội đến để tập nữa."

Tống Nghiên ngẩn ra: "Việc anh chờ em thì liên quan gì đến việc ngày mai tập luyện?"

Ôn Lệ xoay người nhìn anh, thấy anh không mang biểu cảm cười thường dùng để trêu cô như mọi khi, đại khái biết do mình nghĩ linh tinh.

"……"

Cô im lặng không nói.

Nhưng trời sinh ở phương diện này đàn ông suy nghĩ nhanh nhẹn và nhạy bén hơn con gái, không khí khiến người ta hít thở không thông, Tống Nghiên hiểu được, ho một tiếng, mỉm cười.

Giờ phút này cô thấy xấu hổ hơn cả lúc vừa nãy khi bị Văn Văn nói thẳng suy nghĩ ở trên xe.

"Tôi đi tắm."

Ôn Lệ ỉu xìu hết lực, chuẩn bị đi vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ để bình tĩnh lại.

Tống Nghiên còn ngại bầu không khí chưa đủ xấu hổ, hỏi thêm câu: "Muốn tắm cùng nhau không?" Dừng một chút mới bổ sung thêm, "Tiết

kiệm thời gian.”

Ôn Lệ nổ như quả bom, ngoài mạnh trong yếu phản bác: “Cùng nhau cái đ`âu anh ý! Tiết kiệm cái con khỉ!”

Sau đó lấy qu`ần áo bước nhanh vù vù như cơn gió vọt vào phòng tắm, vào trong r`ồi còn cảnh giác khóa trái cửa lại.

Tống Nghiên đi đến cửa phòng tắm, gõ gõ cửa, từ bên trong truy`ền ra giọng nói không kiên nhẫn của cô: “Chuyện gì nữa! Tôi sẽ không mở cửa!”

“Ngại đủ r`ồi thì đi ra, đừng ở qua đêm trong đó.” Anh nói rất bình tĩnh, không nhanh không chậm nhắc nhở.

“……Anh phi`ền quá đi! Cút mau, đừng giống loại người biến thái đứng canh trước cửa nhà tắm.”

Bị vợ mắng, Tống Nghiên không những không tức giận mà còn bật cười thành tiếng.

Ôn Lệ nghe tiếng cười của anh, mặt nhăn nhó than thở: “Người bị gì không biết….mắng anh mà vẫn cười được.”

—

Được Tống Nghiên nhắc nhở nên cho dù tối nay Ôn Lệ muốn ở trong nhà tắm qua đêm thật cũng không thể.

Sau khi cô tắm xong sạch sẽ, Tống Nghiên muốn đi vào tắm, lúc này bất tri bất giác Ôn Lệ mới nhận ra, Tống Nghiên nói chờ cô là chờ cô dùng phòng tắm xong để đến lượt anh dùng.

“Mình không cứu nổi nữa.”

Ôn Lệ tê liệt ngã xuống giường.

Trong phòng tắm truy`ền đến tiếng nước chảy ào ào, như bình thường Ôn Lệ đã ngủ từ lâu nhưng hình như hôm nay đại não cô hư không muốn

để cô ngủ nhanh thế, như thể đang bắt cô chờ Tống Nghiên tắm xong đi ra.

Nhàn rỗi không có việc gì làm, cô gửi tin nhắn ân cần hỏi thăm Văn Văn chút xem sao.

Cô vừa mới gửi qua một câu "Ngủ chưa", Văn Văn đã trả lời ngay tức thì "Chị, nếu chị nói về chuyện đuổi việc em thì em ngủ ngay đây."

Ôn Lệ: "Chị đuổi em làm gì?"

Ôn Lệ: "Em bị mắc chứng hoang tưởng?"

Văn Văn: "Chị tốt quá đi! Em nói mấy lời quá phận như vậy mà chị không đuổi em đi! Em yêu chị! Yêu chị nhất! Muah muah muah!"

Ôn Lệ chưa kịp gửi câu "Chị không đuổi em mà sẽ trừ tiền lương của em" mà mình đang gõ, Văn Văn đã gửi trả lại một đống tin nhắn thổ lộ tình cảm.

Ngón tay cô dừng lại, hừ một tiếng: "Hừ, buồn nôn chết đi được."

Sau đó xóa đi câu mình chưa kịp gửi.

Ôn Lệ: "Đúng rồi, rốt cuộc em có bị thương hay không?"

Văn Văn: "Có chứ, lòng em đau."

Ôn Lệ: "?"

Văn Văn: "Một người mang tâm hồn chó độc thân như em bị chị và thầy Tống làm bị thương rồi."

Ôn Lệ: "? Đầu óc em còn bình thường không đấy?"

Văn Văn: "Hì hì."

Văn Văn: "Em vừa vào super topic CP Muối xem, bây giờ em là một mảnh ghép trong đại quân Bút Ký Tên."

Văn Văn: “Ngọt nhất thế giới này, Muối Viên một triệu năm!”

Đây là khẩu hiệu của super topic, Ôn Lệ là đại fan lặn sâu dưới đáy, sao không biết được.

Cô ném điện thoại ra xa, không muốn để cô trợ lý bị hỏng đầu óc ảnh hưởng đến mình.

Nghe cô và Tống Nghiên cãi nhau ầm ĩ một trận trên xe, còn mắng hai người bọn cô ngây thơ, kết quả quay đầu một phát thành fan CP, thế không phải bị thương ở đầu thì bị gì?

Ôn Lệ nghĩ một lúc lại cầm điện thoại lên vào Weibo.

Cô muốn vào super topic xem có phải lại có video mới được edit đăng lên không, để Văn Văn xem xong rồi nhảy vào hố.

Kết quả không có, bài đăng Weibo đang được chú ý nhất đứng đầu trong super topic là bài video về các chiêu thức tán tỉnh đàn ông kia, nhưng có mấy bài Weibo mới nhất đang bàn luận về chuyện bọn họ đến làm khách mời trợ diễn cho chương trình << Giải thưởng diễn xuất hạng S >>.

Muối Viên Muối Viên Họ Ngọt Nhất: “A a a a a ai cướp được vé vào cửa trong tập ghi hình cuối công diễn của Giải Thưởng Diễn Xuất thế?”

Phía dưới có mấy trăm người trả lời, là một số bình luận rải rác, họ kêu gào và có mấy bình luận hỏi [Có chỗ nào bán lại uy tín không?] Hoặc [Số x.xx bay lúc xx, có chị em nào chung thành phố đi chung với tui không]

[Khó đoạt được vé vào chắc do bên fan only mua nhiều nhỉ?]

[Sao fan only lại làm thế? Không phải trạm chúng ta luôn giành và chiếm ưu thế vé vào khi lịch trình làm việc của hai người họ đi cùng nhau à?]

[Mị vừa sang bên super topic của Tam Lực dạo một vòng, nghe nói vì có tin kịch bản sắp xếp cho các bạn trẻ diễn vai trong phim của các khách mời

trợ diễn, còn đâu họ sẽ hợp tác với một người mới khác để diễn đoạn khác, Tam Lực và Mỹ Nhân sẽ không diễn chung, SO hiểu mà hiểu mà]

[Tui quen biết một vị là fan only của Tam Lực, cô ấy nói trong nhóm bọn họ cũng đang mơ hồ không hiểu tại sao Bút Ký Tên chúng ta muốn cướp vé vào xem diễn]

Ôn Lệ không biết trong cộng đồng fan còn những rắc rối này, ở dưới có đến mấy chục bình luận trả lời.

Cô load thêm để xem.

[Chết mất, lịch trình làm việc của Muối có thể đi cùng nhau là tớ đã mừng lắm rồi, làm gì có chuyện trông cậy vào việc hai người họ diễn chung? Do Thế Gian Có Người im lặng nhả khói, phóng đạn nhiều ra mới khiến một số Bút Ký Tên bắt đầu trông mong vào việc bọn họ phát đường đấy à?]

[Không yêu cầu gì khác, chỉ cần hai người bọn họ đừng rút phải đoạn nào diễn cảnh tình cảm là được]

[Người chị em lầu trên không cần vậy đâu, Tam Lực và Mỹ Nhân đều là diễn viên, diễn cảnh tình cảm với người khác là chuyện bình thường]

[Mong sao hai người bọn họ rút ngẫu nhiên dính phải bộ phim cổ trang nào đấy, diễn xong đã rồi tính đến chuyện cùng khung sau, mấy việc bổ não còn lại cứ giao cho đại thần biên tập cắt nối @Mỹ Nhân Làm Tam Lực]

Mỹ Nhân Thảo Tam Lực trả lời: [Đến đây! Các chị em yên tâm!]

Xem xong bài post, trong lòng Ôn Lệ u ám, rời super topic, xuống giường lấy kịch bản từ trong túi của mình ra xem nội dung bên trong.

Có diễn chung đúng vậy, không chỉ diễn cảnh tình cảm mà còn rất kích thích.

Sau khi nhà vua băng hà, một sủng phi trẻ tuổi được sủng ái không có con nối dõi nhưng có thế lực hùng hậu từ bên nhà mẹ đẻ hậu thuẫn và một hoàng tử không được mọi người quan tâm cũng không biết mẹ đẻ của mình. Hai người kết liên minh, trên đường tiến đến ngôi vị hoàng đế đã tàn sát giết người đẫm máu, cuối cùng sủng phi đưa được hoàng tử lên ngôi hoàng đế, hoàng tử để sủng phi ngồi trên ngai vàng thái hậu.

Trước khi đoạt được ngai vàng, hai người là đồng minh tốt, sau khi đoạt được ngôi vị hoàng đế, sự tồn tại của việc liên minh không còn ý nghĩa.

Thái hậu trẻ tuổi không chịu ủy quyền, muốn để nhà mẹ đẻ tiếp tục bước lên vinh quang, tiến thêm một bước khống chế điều khiển triều đình chặt chẽ. Hoàng đế không cam lòng làm một con rối, muốn khống chế thái hậu đang cố giãy giụa thoát ra, muốn tước đi quyền lực của nhà mẹ đẻ thái hậu, rút lại chức vị của ba và anh em nhà nàng.

Tuổi tác hai người xấp xỉ, chỉ vì quyền lực mà kết thành liên minh, cũng vì quyền lực mà như nước với lửa.

Rồi tại đây trong thâm cung trống vắng buồn tẻ, phát hiện đối phương là sự tồn tại sống duy nhất, thủ đoạn độc ác giống nhau, yêu thích quyền thế giống nhau, không tránh được bị đối phương thu hút.

Ekip chương trình chọn đoạn diễn ngắn là đoạn mà hoàng đế và thái hậu không giữ vững khuôn mặt giả tạo của mình nữa, một lần nói ra hết toàn bộ những lời trong lòng, dẫn đến việc cãi nhau một trận ầm ĩ trong tẩm cung.

Ngoại trừ những đoạn thoại dài thì cảm xúc trong này vô cùng phức tạp, dễ dẫn đến chuyện diễn không tốt.

Đúng lúc này Tống Nghiên tắm xong đi ra, Ôn Lệ đang xem kịch bản chăm chú, nằm trên giường nhìn Tống Nghiên vẫy vẫy tay: “Nhi tử, lại đây.”

Tống Nghiên bước chậm lại, hỏi: “Em gọi anh là gì?”

Ôn Lệ giơ giơ kịch bản trong tay: "Mẫu hậu gọi con đấy."

Tống Nghiên nhận ra cô đang làm gì nhưng luôn có cảm giác cô đang cố ý chiếm hời từ chỗ anh.

Đợi anh ngồi xuống bên giường, Ôn Lệ cười tủm tỉm nói chuyện với anh: "Nhi tử này, con buồn ngủ không? Nếu không buồn ngủ thì tập thoại cùng mẫu hậu được không?"

Tống Nghiên: "Anh đi lấy kịch bản."

Ôn Lệ: "Nhi tử ngoan lắm."

"……."

Tống Nghiên đi được một nửa rồi xoay người lại, ngồi xuống giường, bóp chặt mặt của cô, cong khóe môi uy hiếp: "Gọi lại một tiếng?"

Ôn Lệ bị véo một bên mặt nhưng vẫn mạnh miệng: "Như tôi thế này gọi là vào vai, anh có phải diễn viên không?"

Tống Nghiên liếc cô: "Như em gọi là muốn chiếm hời từ người khác mới đúng."

"Gọi anh một tiếng nhi tử là chiếm hời từ anh?" Ôn Lệ ngụy biện đầy khí thế hùng hồn, lực véo trên mặt cô tăng thêm mấy phần, cô kêu thành tiếng, bỏ kịch bản qua một bên, giơ tay bóp lại mặt anh, "Anh là người xuyên tới từ triều đại nào mà còn phong kiến vậy hả?"

Tống Nghiên ngửa ra sau tránh thoát tay cô: "Anh lớn tuổi hơn em? Em sinh ra được đứa con lớn như anh không?"

Ôn Lệ cười lạnh: "Anh chưa thấy tôi sinh bao giờ, sao biết tôi không sinh được?"

Đột nhiên Tống Nghiên híp mí mắt, hầu kết trượt lên trượt xuống một đường, nhỏ giọng nói: "Vậy em sinh thử cho anh xem? Một mình em sinh không nổi, có cần anh giúp không?"

“…….”

Tại sao đề tài lại chuyển sang phương diện này?

Mặt Ôn Lệ bắt đầu đỏ, không muốn nhận thua, nếu như anh muốn chuyển đề tài sang chuyện riêng tư và thân mật hơn thì cô đây sẽ chơi với anh đến cùng, xem ai không chịu được trước.

Cô kiên trì nói: “Sinh thì sinh, sinh ra rồi nó sẽ gọi anh là ba.”

Tống Nghiên cười: “Được.”

Trả lời rõ ràng dứt khoát, chứng tỏ đang nghĩ cô không có đủ can đảm, nhưng lúc này đây Ôn Lệ không phải Ôn Lệ trước đó. Hôm nay trong lúc Tống Nghiên và Ninh Tuấn Hiên đối diễn, trong đầu cô đã suy nghĩ đến mấy chuyện đen tối linh tinh. Cô cười hừ hừ mấy tiếng, bổ nhào người qua, ngang ngược mạnh mẽ ôm chặt cổ anh kéo lại gần, nghiêng đầu hôn một cái phát ra tiếng vang dội rất lớn lên miệng anh.

Tống Nghiên nghĩ cô không đủ can đảm để làm thật, anh đang giật mình ngơ ngác.

Ôn Lệ tiếp tục hôn lên mũi anh.

Cô đã tắm rửa sạch sẽ, trên môi không bôi son, nhưng mũi của Tống Nghiên vẫn đỏ.

Ôn Lệ nhìn anh cười: “Có sợ không?”

Tống Nghiên siết chặt hàm dưới, tiếng nói khàn khàn: “Sợ.”

Nhìn đi, là anh không chịu nổi trước.

Nhận được câu trả lời hài lòng, Ôn Lệ định buông tay nhưng vòng eo bị giữ chặt, anh và cô dính sát vào nhau.

“Anh sợ, nên em còn muốn chơi đùa anh bao lâu?”

Ôn Lệ khó hiểu: "Gì cơ?"

"Trêu anh rất có cảm giác thành tựu phải không?" Tống Nghiên hít sâu một hơi, ánh mắt khoá chặt cô lại trong tầm mắt, trong tiếng nói trầm khàn chỉ còn sự chỉ trích và lên án, "Lợi dụng đàn em để anh ghen, em rất vui vẻ?"

Nếu như chủ đề ghen lại được đưa ra, Ôn Lệ còn nhiều lời muốn nói lắm.

Thôi thì coi như đêm nay sẽ nói chuyện suốt đêm dài, dứt khoát làm rõ ràng tất cả đi.

"Tôi lợi dụng đàn em lúc nào? Rõ ràng anh đối xử với đàn em anh tốt hơn tôi, lúc anh giúp đàn em của anh tập kịch bản, anh diễn rất tốt phát huy rất ổn, đến lượt tôi thì không tập trung."

Tống Nghiên cho cô một nụ cười không mấy vui vẻ, dùng sức nhéo dưới eo cô, ngữ khí trầm thấp hơi hung ác: "Em cho rằng ai cũng không tim không phổi như em chắc, trì trệ đến hết thuốc chữa, em thích trêu anh như thế bảo sao anh không mất tập trung được?"

Chỗ bị nhéo rất ngứa, Ôn Lệ cắn môi, giãy giụa hai cái rồi không giãy nổi nữa, cô chọn việc từ bỏ, cô là con gái, Tống Nghiên là con trai, đi so sức lực với anh cô không có chút ưu thế nào.

Nếu không có ưu thế về thể lực thì phải bù vào bản lĩnh mồm miệng, phải chiếm được thế thượng ưu.

"Cái đấy gọi là chiêu thức theo đuổi đàn ông, anh thì biết cái gì."

Tống Nghiên thở dài, nhẹ giọng phản bác: "….Em sẽ theo đuổi cái rắm."

Sao Ôn Lệ có thể dễ dàng nhận thua, ngửa đầu nhìn anh cười với nụ cười thiếu đòn: "Tôi sẽ không theo đuổi, vậy giờ anh đang làm gì?"

Tống Nghiên không nói chuyện.

Ôn Lệ kiêu ngạo cười giễu cợt: “Tướng bại dưới tay.”

“Cô Ôn.”

“Sao?”

“Em có biết nếu ở trên giường cố tình chọc giận đàn ông thì sẽ có kết cục gì không?”

Trực giác mách bảo Ôn Lệ không phải kết cục gì tốt, biết chính mình không thể nói mà cũng không thể nói không biết được, chắc chắn miệng anh sẽ không phun ra được lời hay ý đẹp gì. Cô duy trì sự im lặng, chỉ cảnh giác nhìn anh.

Dù cô giả câm giả điếc nhưng không cản được Tống Nghiên nói chuyện.

“Kết cục bị làm đến phát khóc.”

“……”

Đấy nghe đi, quả nhiên không phải lời hay gì.

— — — — —

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cái này đến tôi cũng không biết lai chiếm thế thượng phong, mọi người nghĩ thế nào?

— — — — —

Chương 55

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

"Thầy Tống, ngoài miệng anh không nói lại tôi nên định dùng cơ thể để uy hiếp ngược lại à, là đàn ông mà anh không thấy xấu hổ ư?"

Ôn Lệ dùng cùng lúc cả tay và chân để lùi về sau, trên chiếc giường hai mét không còn chỗ nào để ẩn thân, đợi đến khi cô lùi dần đến một góc giường, không còn đường lui nữa, đành phải mặt dày mày dạn đổ hết trách nhiệm lên người anh.

Tống Nghiên cười cười, ôm cô lại gần.

Anh ôm người vào lòng, cúi đầu ngửi mùi hương bên cổ cô, sắc đẹp trước mắt khiến anh lười so đo những lời cô vừa nói.

"Lúc này đừng cố ngang bướng nữa được không?"

"…..Ai ngang bướng, không phải do anh là người bắt đầu trước hay sao?"

Dường như Tống Nghiên chấp nhận thỏa hiệp, dịu dàng thương lượng cùng cô: "Nếu em không muốn thừa nhận, anh không ép em, em muốn sống thế nào với anh mà khiến em cảm thấy thoải mái nhất thì từ ngày mai chúng ta sẽ ở theo kiểu đó được không."

Ôn Lệ nghĩ thầm còn có loại chuyện tốt như này? Giao toàn bộ quyền chủ động cho cô quyết?

Cô đang do dự, quả nhiên Tống Nghiên có thêm điều kiện trước.

"Nhưng em phải cho anh một chút phản ứng đáp lại, anh không giống em, không thích bị người khác treo lên để chơi đùa."

Ôn Lệ lập tức bật lại: “Ai treo anh lên? Đừng nói tôi như loại người phụ nữ đểu cáng đó? Cái này gọi là chiêu thức.”

Tuy mấy chiêu đó do cô thông minh tự mình nghĩ ra, cô không biết nó có hiệu quả cao hay từ từ chưa thấm. Có điều nghe giọng điệu kháng cự của Tống Nghiên, xem ra chắc nó đang phát huy từ từ nên mới khiến anh thấy phiền như vậy.

Nội tâm thất bại, trước đấy còn đầy tự tin, bây giờ bị đánh cho tan nát hết.

Tống Nghiên không biết giờ phút này trong lòng cô nghĩ linh ta linh tinh những gì, cười mấy tiếng, dù nói xin lỗi nhưng trong giọng không thấy chút ý xin lỗi nào, chỉ thản nhiên nói: “Cái đó xin lỗi nhiều, mấy chiêu đó của em quá lợi hại, ngày nào anh cũng mông lung nửa vời, thật sự không muốn chơi tiếp nữa.”

Phải nói Ôn Lệ là người rất dễ dỗ, cô vừa nghe xong lập tức ngẩng đầu lên: “Tôi rất lợi hại thật ư?”

Tống Nghiên dùng chính lời cô để trả lời: “Em không lợi hại vậy bây giờ anh đang làm gì đây?”

Không đợi cô nói thêm gì, Tống Nghiên nghiêng đầu, như muốn trả thù sự tra tấn mà mấy ngày hôm nay cô dày vò anh, cắn cắn vành tai cô.

Ôn Lệ giãy ra theo bản năng.

“Đây là đáp lại.” Tống Nghiên giữ chặt tay cô, “Vẫn muốn chơi anh tiếp?”

Ôn Lệ nhỏ giọng giải thích: “Không phải, tôi ngứa á —-”

Tống Nghiên không cắn nữa, đổi thành hôn.

Sau anh buông tha cho tai cô, hôn dọc một đường xuống môi, khác cái kiểu thô lỗ dùng hết sức như Ôn Lệ làm khi nãy, hận không thể dùng răng

của mình khai phá hết tất cả, khi đôi môi chạm vào nhau nhẹ nhàng và mềm mỏng không phát ra tiếng. Mãi đến khi hai đầu lưỡi chạm nhau mới phát ra một chút tiếng nước mút môi.

Đến bước này, Ôn Lệ vẫn đủ khả năng đáp lại.

Nhưng mấy bước sau thì không được.

Cô giữ tay anh lại, muốn nói "Không được" nhưng bị anh phản lại như xiềng xích trói giữ chặt tay cô, bắt cô phải đội một cái nồi: "Từ chối có nghĩa không thích anh."

"….."

Đâu phải thế đâu a a a!

Bình thường ở trên giường Ôn Lệ là người cực kỳ cao ngạo, có rất nhiều động tác làm người khác mệt mỏi, nó khiến cô thấy cực kỳ xấu hổ. Bản thân chẳng những không muốn hưởng thụ còn muốn đóng góp thêm công sức cho nên thường xuyên không muốn phối hợp, khi ấy cô nghĩ dù sao mình đang giải quyết nhu cầu sinh lý, đạt được mục đích là xong, Tống Nghiên hài lòng hay không không phải vấn đề cô cần quan tâm.

Nhưng hôm nay Tống Nghiên nắm được bím tóc của cô.

Cô nói đừng cái, anh sẽ bày ra vẻ mặt đau buồn nói "Hoá ra đây là sự đáp lại của em", cô đang định giải thích, anh sẽ nói thêm câu "Hóa ra em muốn chơi đùa anh đến cùng", cô không thèm giải thích nữa, trên mặt hiện rõ "Anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ", anh lại nói "Thì ra em không thích anh."

Trong lòng Ôn Lệ oán giận, cái gì mà "Anh không ép em", cái này không phải ép thì là gì hả!!

Trong hoàn cảnh nào đó, người đàn ông như biến thành một con người hoàn toàn khác. Bàn tay anh như những bọn trộm cướp ngang ngược vô lý,

biết con người bình thường đều thích giấu những đồ vật quý giá ở nơi sâu nhất trong nhà, nên anh chuyên tâm chạy đến nơi sâu nhất để tìm.

Bị tìm được rồi, Ôn Lệ không thể đè nén kêu thành tiếng.

Tìm thấy bào bảo tàng rồi, đường cũng đã thông, bọn trộm gọi trùm đầu sỏ của bọn họ đến, xâm nhập thẳng vào trong hang quý giá, đoạt hết mọi thứ, muốn lấy đi tất cả.

Tống Nghiên dựa vào ba câu nói trên, từ màn dạo đầu đến màn chơi chính thức, mang cô đi trải nghiệm thực hiện hành vi mang tính chất sinh lý hoàn toàn khác.

Đôi mắt cô đỏ ửng, tay nắm chặt ga giường, thở yếu ớt.

Thời gian quá dài, động tác vừa mạnh mẽ vừa hung hãn, bình thường Ôn Lệ quen được hưởng thụ thật sự không thể nhịn nổi nữa. Vài giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt, cô hít hít mũi, từ trong cổ họng bật ra những tiếng ngâm nga khe khẽ và cả câu nói không rõ tiếng.

"Tống Nghiên cụ nhà anh, tôi khóc rồi mà anh vẫn tiếp tục được….."

Tống Nghiên xoay người cô lại để mặt cô đối diện với mình, dùng mấy ngón tay sờ sờ khóe mắt cô, có chút ngạc nhiên nhưng lại mỉm cười: "Khóc thật?"

Ôn Lệ bị anh cười khiến lửa giận trong cô được nhen nhóm, đẩy tay anh ra: "Cút! Đáp lại cái rắm! Nên treo anh lên, treo cổ anh lên cho chết luôn đi!"

Anh hôn nhẹ lên mắt cô, dỗ dành: "Được được được, quỷ yếu ớt, anh sẽ nhẹ nhàng."

Ngoài miệng Tống Nghiên dỗ cô nhưng trong lòng không biết nên khóc hay nên cười, thật tình anh không định làm cô đến mức bật khóc. Ai ngờ được cô nàng với khả năng mồm miệng lợi hại không sợ trời không sợ đất

sẽ thế, đã vậy cơ thể còn quá yếu ớt, đụng vào là hỏng, không khác gì một con hổ giấy.

Từ đầu đến cuối, Ôn Lệ không muốn thể hiện mọi thứ quá thật, đều tại Tống Nghiên nửa ép buộc nửa dụ dỗ khiến cô thỏa hiệp dùng toàn bộ sức lực và cơ thể của mình thuận theo đáp lại.

Ôn Lệ quay lưng về phía anh, gối đầu lên cánh tay Tống Nghiên thở dốc.

Mặc dù được thỏa mãn nhưng vô cùng nhục nhã.

Tống Nghiên hôn hôn gáy cô.

Giọng anh còn hơi khàn nhưng mấy lời nói ra lại rõ ràng tròn chữ nện thẳng vào lòng Ôn Lệ: "Em thích anh."

Cả người Ôn Lệ tê dại, hùng hổ mắng: "Mẹ nó ai thích anh."

Anh siết chặt cánh tay ôm cô từ đằng sau, cả người dán sát sau lưng cô, cúi đầu vùi mặt vào chỗ xương bả vai của cô, mang theo sự thỏa mãn hài lòng và một trái tim được lấp đầy, cười nhẹ hai tiếng, nói thêm lần nữa.

"Đàn em, em thích anh."

Ôn Lệ không nói gì: "Đàn anh, anh là cái máy phát lại à?"

"Ừm, đàn anh là máy phát lại." Anh còn cười được, "Đàn em, em thích anh."

Ôn Lệ không còn gì để nói, có thể Tống Nghiên sinh ra là để khắc cô, biết cô mạnh miệng ngang bướng nên anh vừa thông minh vừa vô lại tìm kiếm đáp án từ một chỗ khác.

Có thể nhận ra anh đang rất vui vẻ, mà cô không thể hiểu tại sao anh vui đến thế.

Chẳng khác gì đứa trẻ nhỏ xin ba mẹ cả buổi tối xong xin được ăn kẹo, không có sự thành thục và ung dung của người trưởng thành, vừa rồi khi anh đẩy nhanh đạt đến đỉnh điểm, kề sát vào tai cô động tình gọi mấy tiếng 'Đàn em' liên tục, suýt chút nữa khiến Ôn Lê như vào trong mơ quay về thời còn đi học.

Có điều lúc đấy bọn họ còn nhỏ, gọi như thế có thể khơi gợi, kích thích tình thú đặc biệt nào khác hay sao?

Không biết nữa, chắc anh là một tên biến thái.

Thấy anh thích mình như vậy, cô có thể miễn cưỡng chấp nhận mấy khuyết điểm biến thái này của anh.

—

Tình huống xảy ra bất ngờ trên giường là nguyên nhân đến tập diễn muộn vào ngày hôm sau.

Nhưng mà khách mời đến muộn khác với việc các diễn viên mới đến muộn, nếu là người mới đến muộn sẽ bị nói thái độ không tốt nhưng các khách quý là những người nghệ sĩ đã có tên tuổi của riêng mình. Ekip chương trình bảy tỏ không sao không ảnh hưởng gì, chỉ cần không làm chậm đến việc tập diễn của bọn họ là được.

Chuyện này nói lớn không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ, nếu tự mình nghĩ thấy nó không việc gì thì đợi sau khi chương trình phát sóng sẽ khó tránh khỏi có người lấy việc này ra để công kích. Cuối cùng Ôn Lệ và Tống Nghiên vẫn đến nói xin lỗi với các nhân viên của chương trình.

Dễ dàng nhận thấy trạng thái làm việc hôm nay của Tống Nghiên khác hẳn ngày hôm qua, anh vào việc rất tốt, đương nhiên Ôn Lệ cũng nhập diễn rất nhanh, nhờ đó kéo theo tiến độ bên cả Ninh Tuấn Hiên nhanh hơn.

Sau khi tập diễn được một thời gian khá ổn, sau buổi trưa các nhóm khách mời đi thay trang phục dùng để đóng phim rồi đi thẳng đến phim trường tập tiếp.

Bộ phim của Tống Nghiên và Ninh Tuấn Hiên diễn là phim hiện đại, tạo hình dễ và đơn giản hơn, ở bên kia tập trước lúc nào xong mới sang bên chỗ Ôn Lệ đổi trang phục diễn cổ trang.

Tạo hình cổ trang sẽ mất nhiều thời gian và phức tạp hơn một chút, << Giải thưởng diễn xuất hạng S >> là chương trình truyền hình được đài coi trọng và tập trung phát triển nhất trong năm nay. Nhà sản xuất chương trình rất để ý đến, bởi vậy mà kinh phí dồi dào, họ luôn cố gắng mời được nguyên cả một đoàn làm việc chuyên phụ trách tạo hình ở phía sau màn ảnh của chính các bộ phim sẽ xuất hiện trong chương trình đến đây. Trong mấy tập trước chương trình từng lên hotsearch mấy lần vì rất quan tâm đến việc phục dựng bối cảnh và cách trang điểm tạo hình kỹ càng chu đáo, sao cho giống bản gốc nhất.

Sau khi ngồi mấy tiếng để hoàn thành phần tạo hình, Ôn Lệ dẫn theo mười hai làn váy bước ra phòng hóa trang.

Bộ đồ diễn trên người quá nặng, Văn Văn ở đằng sau cầm đuôi váy vừa to vừa lớn, giúp cô giảm bớt một chút sức nặng.

Tuy Tống Nghiên đến thay đồ và trang điểm muộn hơn cô nhưng anh là con trai, mấy cái lằng nhằng như trang điểm làm nhanh hơn cô, anh đã chuẩn bị xong và đứng ở cửa đợi cô, định đi cùng cô đến phim trường luôn.

Hai người ở cửa phòng hóa trang đụng phải mắt nhau, nhìn nhau với sự ngạc nhiên nhất định.

Đoạn này không phải diễn cảnh triều đình, Tống Nghiên không mặc trang phục hoàng đế lên triều, trên người mặc thường phục màu tím cổ tròn, lớp quần áo bọc bên trong của Ôn Lệ cũng là màu tím. Dù là thái hậu và hoàng đế nhưng nhìn vào chẳng khác nào mặc đồ đôi tình nhân có màu giống nhau, lợi dụng việc lựa chọn quần áo để tạo thêm cảm giác mập mờ về một loại tình cảm cấm đoán, đội ngũ làm việc tạo hình quả rất biết cách chơi.

Ôn Lệ nhìn Tống Nghiên chăm chú, bĩu môi: "Tôi mặc màu tím đẹp hơn."

Cô thích việc so sánh với người nào đó, trước kia đối với sự chê bai và muốn kéo anh xuống của cô anh luôn áp dụng cách làm không chấp không để ý, cô muốn thế nào cũng được, vậy mà khó có dịp hôm nay có hứng so với cô.

"Mấy màu sắc em mặc trên người nhìn khá cổ lỗ sĩ, của anh nhìn đẹp hơn."

"Cổ ở chỗ nào? Rõ ràng màu nhạt hơn của anh."

Trên đường đi đến phim trường gặp được không ít những bạn diễn viên mới, có nhiều người được ekip chương trình sắp xếp diễn đoạn không liên quan gì đến phim của Tống Nghiên và Ôn Lệ nên họ chưa từng được tiếp xúc và trò chuyện với hai thầy cô. Trước mặt họ không dám diễn trò linh tinh, không ai dám nói thêm gì, chỉ gọi một tiếng, chào hỏi hai người xong thì đứng tại chỗ nhìn theo bóng dáng họ rời đi, chỉ dám thể hiện sự kích động, những suy nghĩ và cảm xúc với người bạn đi cùng ở sau lưng họ.

"Tuyệt tuyệt tuyệt tuyệt rất tuyệt."

"Cuối cùng tôi cũng biết tại sao người đại diện của mình bảo đừng dễ dàng nhận kịch bản phim cổ trang, cố gắng diễn phim hiện đại cho tốt."

Gặp được Uông Diệu mặc trang phục diễn nhân vật hồ tiên nhỏ của Ôn Lệ đi ngang qua, cô bé dùng hai con mắt tỏa ánh sáng lấp lánh nhìn bọn họ: "Thầy Tống, cô Ôn, người mặc thế này đẹp quá."

Ôn Lệ nhướn mày, hỏi: "Ai đẹp hơn?"

"Dạ?" Uông Diệu nghĩ một lúc, quyết định trả lời làm sao để không đắc tội với ai trong hai người, "Đẹp như nhau."

Ai ngờ Ôn Lệ không chấp nhận kiểu khen này: "Đừng chơi trò này với tôi, ai đẹp hơn?"

“Áchhh.”

Thấy Ôn Lệ nghiêm túc thật sự, Uông Diệu do dự nhìn Tống Nghiên, thầy Tống nhìn cô bé cười hiền lành ấm áp, bàn tay buông thõng bên người giơ nhẹ lên chỉ chỉ Ôn Lệ bên cạnh.

Uông Diệu lập tức ngầm hiểu ám chỉ của anh, lớn tiếng nói: “Cô Ôn, cô đẹp hơn!!”

Ôn Lệ hài lòng, khen lại cô ấy: “Em cũng rất đẹp, tạo hình rất hợp với hồ tiên nhỏ hoạt bát tinh nghịch.”

Uông Diệu thả lỏng người, trả lại cho Tống Nghiên một ánh mắt cảm ơn.

Phòng hóa trang cách lầu quay hình không xa lắm, đợi đến lúc đến phim trường giả, hai người là diễn viên lâu năm nhiều kinh nghiệm, không cần thiết phải để đạo diễn bắt tay vào chỉ bảo từng cái một. Đạo diễn ở trường quay đạo nói thẳng: “Hai thầy cô cứ tập trước một lần đi, để làm quen với máy quay ở chỗ này đã.”

Vào trong bối cảnh cổ trang được dàn dựng trước đó, đạo diễn ở đây nhìn chằm chằm vào màn hình theo dõi, nếu không phải hai người nghệ sĩ vẫn đang cầm kịch bản trong tay, còn cả nhà tạo hình ở bên cạnh giúp hai người họ sửa sang lại kiểu tóc và quần áo thì xác thực rất giống hai người cổ xưa đang đứng trong bối cảnh thời đó.

Tuy chỉ là cảnh được dựng tạm thời nhưng ông tin chắc rằng chỉ cần phát huy diễn xuất tốt thì chắc chắn tuyệt đối đoạn diễn ngẫu nhiên này không thua kém gì một đoạn trong phim bình thường.

Do diễn viên có nhiều kinh nghiệm nên tiết kiệm được nhiều thời gian, không phải dạy bảo tận tình, tìm được máy quay, tìm được góc máy quay thích hợp là có thể bắt đầu.

Trong kịch bản không viết hay hướng dẫn chi tiết những cử chỉ khi diễn, lúc nói thoại thì tay và chân phải để ở đâu phải đặt chỗ nào, không thể

nào làm giống y xì đúc như phim gốc được, Mà phải dựa vào kinh nghiệm cá nhân của mình để xây dựng nhân vật bao gồm cả trạng thái, thần thái, cử chỉ,.. mọi thứ phải phù hợp với tâm lý nhân vật.

Diễn xong một lần, đạo diễn ở đây đã quen với việc chỉ đạo bảo lỗi cho các diễn viên mới, sau khi xem hết một lượt đúng là không thể tìm được chỗ nào đấy không ổn và cần sửa lại.

"Vậy làm lại thêm lần nữa, làm phiền đạo diễn." Ôn Lệ quay đầu hỏi Tống Nghiên, "Lúc nãy khi anh duỗi tay đưa đến đây tôi không đón nhận được, hơi chần chờ một chút, anh thấy tôi né tránh như vậy tốt hơn hay cho anh phản ứng khác sẽ ổn hơn?"

Đạo diễn không có ý kiến gì nhưng Ôn Lệ đối với bản thân mình cực kỳ nghiêm khắc, khi cô thấy có một chỗ nào đó không hoàn mỹ thì sẽ lôi kéo Tống Nghiên tập đi tập lại chỗ đó.

Mọi người đều biết đây là chương trình truyền hình, thời gian dành cho tập diễn vốn rất ngắn, nó khác hẳn với việc được quay phim ở phim trường thật, Ở phim trường các diễn viên có nhiều thời gian hơn để từ từ trau dồi và mài rũa bản thân, một lần không được thì còn rất nhiều lần khác, nếu gặp phải đạo diễn có yêu cầu cao và nghiêm khắc, một phân cảnh phải diễn đi diễn lại đến trăm tám mươi lần là chuyện bình thường.

Giờ cô đang coi như mình đang quay một cảnh phim cần phải được trau chuốt cẩn thận.

Nhân viên ở đây không biết sở dĩ Ôn Lệ yêu cầu bản thân cao như vậy là vì cô muốn vai diễn trong bộ phim điện ảnh kia.

Tống Nghiên hiểu rất rõ điểm ấy nên giúp cô hoàn thành ý nguyện.

Vậy nên đạo diễn ở đây cũng bắt đầu nghiêm túc hẳn lên, chính các diễn viên còn không sợ phiền sợ mệt sợ vất, ông ta là đạo diễn đương nhiên không thể nhận thua. Sau đó, ngay tại đây ba người tập diễn lại cẩn thận như đang diễn tập cho tiệc tối liên hoan đêm giao thừa, từ động tác lớn đến biểu cảm nhỏ nhất, tất cả đều được chỉnh sửa chi tiết và hoàn thiện.

Đợi đến ngày quay hình chính hôm sau, đạo diễn phụ trách quay phim đoạn này đã tích được nhiều sự tự tin trong lòng, thậm chí ông ta cảm thấy mình sắp được đứng trên sân khấu trong lễ trao giải để nhận thưởng rồi ấy.

Thời gian quay hình chính thức cho chương trình vào buổi chiều, lúc trưa là thời gian để các khán giả tiến vào bên trong, tất cả các khách mời và diễn viên mới đang chuẩn bị đằng sau sân khấu.

Đoạn diễn ngắn của Uông Diệu và Ninh Tuấn Hiên bốc thăm phải biểu diễn ngay thứ tự đầu, hai người đều rất khẩn trương, trước khi lên sân khấu cố ý đến phòng hóa trang Ôn Lệ vì muốn được cổ vũ.

Nhà tạo hình còn đang cài trâm lên tóc giả trên đầu Ôn Lệ, cô hơi nghiêng sườn mặt, làm hành động cố lên với hai người.

"Cố lên, đừng để tôi mất mặt."

"Vâng!"

"Chúng em sẽ cố gắng!"

Nhận được sự cổ vũ, hai bạn trẻ đập tay nhau một cái, chuẩn bị phần thi của mình.

Bước vào khoảng thời gian đếm ngược ghi hình, sau khi đạo diễn hô '3 2 1!' xong, ánh đèn chiếu xuống sân khấu, người dẫn chương trình bước từ phía cánh gà lên chính giữa sân khấu.

"Nơi đây là thảo nguyên mênh mông khởi khuồn cho sự bắt đầu, đặc biệt dùng loại sữa hữu cơ độc nhất vô nhị được làm ra đưa cho bạn tự buff1, chương trình truyền hình thực tế về cuộc thi diễn xuất nhằm mục đích bồi dưỡng và ươm mầm cho những thế hệ diễn viên trẻ được phát sóng độc quyền. Đại chiến tập cuối của << Giải thưởng diễn xuất hạng S >>, xin chào tất cả mọi người tôi là người dẫn chương trình Vương Khắc Thành, chào mừng mọi người đã đến đây hôm nay."

Dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay của khán giả.

“Đầu tiên chúng ta giới thiệu một chút sự thay đổi mới, ngoại trừ ba vị giám khảo đã đồng hành xuyên suốt từ đầu chương trình, hôm nay chương trình còn mời thêm những vị giám khảo đặc biệt. Tôi tin chắc rằng những khán giả yêu thích và thường xuyên xem phim đã nghe đến tên bọn họ rất nhiều lần, cũng rất quen thuộc với các đạo diễn và nhà sản xuất!”

Trong phòng hóa trang có treo TV, lúc này trên đó đang phát sóng trực tiếp hiện trường sân khấu bên ngoài.

MC giới thiệu đến Cừu Bình, ông ấy đứng lên quay lại gật đầu chào với những người xem đằng sau, trên mặt xuất hiện nụ cười ngạo nghễ của một đạo diễn lớn.

Khác với ông ấy, nụ cười trên mặt Vu Vĩ Quang tươi tắn và bình thản hơn nhiều.

“Không chỉ có các đạo diễn đặc biệt được mời đến, chúng tôi còn mời thêm tám khách mời đến để trợ diễn nhưng bởi vì nhóm các khách mời còn có nhiệm vụ riêng phải làm nên họ đang chuẩn bị ở trong hậu trường. Bây giờ mời mọi người nhìn về phía màn hình lớn để biết tám khách mời được mời đến chương trình có những ai.”

Khi Tống Nghiên xuất hiện trên màn hình, gần như ở tận trong phòng hóa trang vẫn có thể nghe thấy tiếng la hét của khán giả.

Sau đến phiên Ôn Lệ xuất hiện, Ôn Lệ cẩn thận lắng nghe, được được, cũng hô khá to, truyền từ sân khấu vào đây.

“Chương trình hôm nay của chúng ta sẽ chia làm hai phần, phần đầu tiên là nhóm các diễn viên trẻ dựa vào hình thức bốc thăm để quyết định thứ tự diễn của bọn họ. Tổng cộng có tám đoạn diễn ngắn, tám đoạn đó được chương trình chúng tôi lựa chọn từ tám tác phẩm của nhóm các khách mời tham gia. Phần thứ hai phần là dành cho các khách mời, tám người bọn họ cũng dựa vào việc rút thăm để chọn một đoạn ngắn để diễn, phần này không phải thi cử diễn xuất gì mà nó chỉ là một chút thử thách bản thân của tám người họ, cũng là để gửi lời chào tri ân đến các tác phẩm, mong mọi người chú ý theo dõi.”

Nói xong mấy lời giới thiệu dài, màn ảnh chuyển đến trường quay phụ ở bên cạnh, đó sẽ là nơi diễn đoạn ngắn đầu tiên.

Chính giữa là dòng trữ Dao Trì đang bay nhè nhẹ, Uông Diệu và Ninh Tuấn Hiên đều đã vào chỗ.

Nhờ sợ chỉ bảo của Ôn Lệ, cộng thêm việc có kịch bản gốc chống đỡ, đoạn tỏ tình này diễn lãng mạn và ngây thơi, đá khô trong trường quay kết hợp với hiệu ứng đèn trong này mang lại hiệu quả rất tốt, khiến cảnh tượng nơi đây càng thêm hư ảo lúc ẩn lúc hiện. Chuyện tình về hồ tiên nhỏ và đế quân trẻ tuổi là mối tình đầu của nhau, phối hợp với khuôn mặt sống động tươi mới của diễn viên trẻ, nội dung của bộ phim không sâu sắc nhưng rất nghệ thuật.

Bọn họ làm được.

Sau tiếng hô 'Cắt' của đạo diễn, trong trường quay bên sân khấu vang lên những tiếng vỗ tay lớn.

Giám khảo và các nhà phê bình đều đưa ra những lời khen, Ôn Lệ ở trong phòng hóa trang thở phào nhẹ nhõm.

Tinh thần thoải mái xem mấy đoạn diễn sau.

Thời gian ghi hình cho chương trình rất dài, thời gian nhân viên trong hậu trường và các nghệ sĩ phải chờ cũng rất dài. Cũng may sau khi vào giới này, bọn họ đã tập thành thói quen làm việc sau hậu trường, một nơi buồn chán rườm rà ở phía sau sân khấu đầy ánh sáng rực rỡ. Sau khi tám đoạn cắt được điễn xong, Ôn Lệ đứng lên xoay xoay cái eo.

Văn Văn rất biết tự đi kiếm việc vui cho mình làm, lấy điện thoại lặng lẽ quay lại cảnh này.

"Chị, đợi sau khi trailer chương trình tung ra, em edit lại đoạn này thành video ngắn rồi đăng lên, gọi là 'Bài tập thể dục của Thái Hậu', được không?"

“…..Không được ké nhiệt của chị để lôi kéo fan cho mình.”

Văn Văn trề môi: “Dùng tài khoản của phòng làm việc, có phải dùng tài khoản của em đâu.”

Cuối cùng cũng đến phần diễn của các khách mời, người đầu tiên lên sàn là Đoạn Hồng và một bạn nữ mà anh ta đã lựa chọn hợp tác.

Còn không bằng đoạn kia của Uông Diệu và Ninh Tuấn Hiên, hơn nữa con người Đoạn Hồng điển hình cho dạng người kiên cường rắn rỏi, khuôn mặt sắc nét, cơ thể cường tráng, anh ta không thích hợp vào vai tiên quân trẻ tuổi.

Nhưng kỹ thuật diễn của anh ta rất tốt, tuy tạo hình bên ngoài không phù hợp nhưng màn diễn không tệ.

Trong phần các khách mời diễn, sau khi rời khỏi nơi diễn sẽ không có phân đoạn bỏ phiếu bầu chọn, chỉ phỏng vấn mấy phút là xong.

Đoạn Hồng thừa nhận tạo hình của mình không thích hợp vào vai diễn này, nói thẳng: “Cho nên tôi cảm thấy việc quan trọng nhất của người làm diễn viên là tìm được vị trí đứng quan trọng của mình, những vai nào có thể diễn được, những vai nào không thể diễn được, trong lòng phải tự biết tính toán. Không ai đổi một viên kim cương để lấy một tác phẩm bằng sứ này, tôi không hợp diễn mấy kịch bản như vừa rồi, mấy kiểu này nên để Ôn Lệ đến diễn thì tốt hơn. Đáng tiếc vận may của cô ấy không tốt lắm, rút ngẫu nhiên dính phải tác phẩm của đạo diễn Vu, hy vọng cô ấy diễn ngay sau sẽ cố gắng hơn.”

Ôn Lệ nhíu mày, cảm giác như Đoạn Hồng đang ám chỉ điều gì đó.

Trước máy quay, đương nhiên người dẫn chương trình không thể đi sâu nghiên cứu vào mấy lời đó, chỉ hỏi Đoạn Hồng thấy biểu hiện của người hợp tác với mình thế nào.

“Tốt lắm, bạn nhỏ này xuất thân chính quy từ trường diễn nên học hiểu rất nhanh. Cá nhân tôi cho rằng sức diễn tốt không kém Uông Diệu vừa

diễn trước đó là mấy. Nói câu này có thể đắc tội đến Ôn Lệ, thậm chí tôi cảm thấy Uông Diệu diễn đoạn kia còn tốt hơn cả bản gốc của mấy năm trước, xây dựng một số chỗ và chi tiết nhỏ rất tốt, linh động hơn vai nữ chính trong bản gốc, có thể đó là ưu thế của diễn viên bước ra từ trường lớp đạo tạo bài bản."

Người xem ngồi dưới sân khấu nhỏ giọng thì thầm thảo luận, nhất là fan của Ôn Lệ.

"Ây mình không hiểu sai ý của anh ta chứ? Nam diễn viên này đang ngầm ám chỉ mỉa mai Tam Lực nhà chúng ta không phải diễn viên xuất thân chính quy, rồi còn bảo kỹ thuật diễn của chị mình không bằng một người mới?"

"Dm anh ta có ý đó đấy."

"Chưa từng xem phim Tam Lực diễn đã thẳng tay bác bỏ, trong mắt anh ta diễn viên diễn phim thần tượng không có kỹ thuật diễn, mấy người diễn tốt đều đi diễn phim chính kịch ha."

"Mị đã bắt đầu tức thay Tam Lực rồi đây."

Trong hậu trường, Uông Diệu đang ngồi chung với mấy bạn diễn viên trẻ sau khi thi xong để xem các khách mời diễn, nghe thế hoảng sợ trợn tròn mắt.

Mấy cái nhỏ đó đều do cô Ôn chỉ bảo và hướng dẫn cô nàng, sao lại bị mang ra để giẫm đạp cô Ôn.

Thực ra trước khi dạy và giúp Uông Diệu, chính bản thân Ôn Lệ đã nhận ra vào mấy năm trước khi cô diễn bộ phim này, có một số chỗ và chi tiết nhỏ cô có thể xử lý tốt hơn. Nhưng diễn đã diễn xong rồi, muốn diễn lại cũng không có cơ hội, đúng lúc tham gia chương trình này, Ôn Lệ lấy sự tiến bộ trong mấy năm nay truyền lại và hướng dẫn cho Uông Diệu, hy vọng cô bé có thể thay mình hoàn thành và hoàn thiện hơn cô khi đó, không còn quá ngây ngô.

Đoạn Hồng nói xong mấy lời đó, sắc mặt của mấy giám khảo lớn và nhóm những người đánh giá đầu khá vi diệu.

Cho đến khi một nhà sản xuất nữ cầm microphone lên phát biểu, đồng ý với Đoạn Hồng.

"Tôi muốn nói tôi đồng ý với những lời thầy Đoạn Hồng nói, thật ra khuôn mặt và khí chất bên ngoài của một diễn viên quyết định đến việc bọn họ phù hợp với vai diễn đó không hoặc xét đến việc thích hợp với kịch bản phim thần tượng hơn hay chính kịch hơn. Chỗ này không có ý hạ thấp các diễn viên đóng phim thần tượng mà phải nói rằng diễn phim chính kịch khác hẳn khi diễn phim thần tượng, nó yêu cầu cao và khó khống chế hơn nhiều. Mặc dù tạo hình của thầy Đoạn Hồng không hợp nhưng riêng về kỹ thuật diễn đã đủ thuyết phục mỗi người là những nhà phê bình chúng ta ngồi đây. Nhưng nếu đổi lại để một diễn viên diễn phim thần tượng đến diễn phim chính kịch thì sao? Cho dù tạo hình bên ngoài rất phù hợp nhưng không có kỹ thuật diễn, chưa từng học qua các lớp đào tạo tử tế rồi khiến người khác không hiểu và cảm được nhân vật, như vậy có ý nghĩa gì không?"

Nói không có ý hạ thấp diễn viên diễn phim thần tượng nhưng lại mượn Đoạn Hồng để trào phúng Ôn Lệ, mấy lời đó chẳng khác gì đang ám chỉ trong tối là mấy người diễn phim thần tượng không có kỹ thuật diễn, không gánh vác được phim chính kịch.

Tất cả mọi người biết thị trường phim trước mắt, đại đa số thị phần phim thần tượng nhiều hơn phim chính kịch, độ nổi và nhiệt độ cũng cao hơn. Nó bỏ cách phim chính kịch một đoạn xa, có người thấy không hài lòng với tình trạng này nên mới nói ra.

Trực tiếp gán cái mác "Không kỹ thuật diễn" lên những diễn viên diễn phim thần tượng.

Một nhà sản xuất chuyên đầu tư cho phim thần tượng cũng cầm mic lên, tranh cãi với nhà sản xuất nữ này ngay tại trường quay.

Về sau qua tay hậy kỳ trước khi phát sóng, không biết đoạn này có bị cắt không.

Ôn Lệ càng thấy áp lực hơn nữa.

Nếu lát nữa cô làm sai chỗ nào đấy thì phải làm sao đây, giờ đang quay tại trường quay, không phải ở phim trường, cô không có cơ hội nào để sửa lại.

"Cô Ôn, mau lên đến cô rồi."

Nhân viên phụ trách đảm bảo cho quy trình diễn ra suôn sẻ chạy đến nhắc nhở.

"Được."

Vào nơi cô và Tống Nghiên sẽ quay và đang đợi chuẩn bị lên sân khấu, lần đầu tiên Ôn Lệ có kinh nghiệm diễn phong phú cảm thấy mình cần được an ủi.

Tống Nghiên vào chỗ quay sau cô mấy phút, anh diễn đoạn này cùng cô xong sẽ phải diễn một đoạn phim hiện đại nữa cùng Ninh Tuấn Hiên, thời gian gấp gáp hơn nên không thể ngồi trong phòng hóa trang xem trực tiếp trong lúc đợi lên sân khấu.

Tống Nghiên đi tới, Ôn Lệ không muốn kể cho anh nghe mấy lời Đoạn Hồng và nhà sản xuất nữ vừa nói, như thế sẽ thể hiện mình quá yêu đuối.

Cô dùng bàn tay giấu trong ống tay áo rộng lặng lẽ kéo kéo Tống Nghiên.

Tống Nghiên cúi đầu nhìn cô: "Sao vậy?"

"Tôi hơi căng thẳng." Cô nhỏ giọng nói, "Thầy Tống, anh cổ vũ tôi chút."

Thái Hậu trẻ tuổi mặc áo choàng rộng trên người, châu báu ngọc ngà lộng lẫy, trên người mặc gấm hoa, sắc mặt hơi buồn rầu, không có chút tư

thái khí thế của Thái Hậu gì hết, hệt như sủng phi bị vứt bỏ mới đúng.

Cô vừa kiêu ngạo vừa kiêu căng nhưng vẫn có những lúc không đủ tự tin.

Nhân viên trong này đang thử điều chỉnh và chuẩn bị nốt các máy móc thiết bị cho bối cảnh đóng phim, hai người nghệ sĩ đứng giữa nơi đó, Tống Nghiên tắt mic nói: "Yên tâm, anh ở đây."

Tâm trạng Ôn Lệ tốt hơn, cũng tắt mic, được voi đòi tiên hỏi: "Nhỡ may tôi kéo chân anh thì sao, anh không trách tôi chứ?"

Tống Nghiên cười: "Anh trách em làm gì?"

Ôn Lệ hừ một tiếng: "Vậy người khác thì sao? Nếu lúc này đổi thành người khác, anh có rộng lượng nói vậy không?"

"Hử? Người khác thì thôi."

"Anh thế gọi là đối xử không công bằng."

"Đến nay anh chưa từng biết công bằng là gì, cuộc sống vốn rất bất công." Tống Nghiên lấy tay gạt mấy sợi tua rua đang đung đưa từ bộ trang sức quý rủ xuống trên đầu cô, trong mắt có ý cười, nói nhỏ bên tai cô: "Ai bảo anh chỉ thích em."

Hoàng đế trẻ tuổi mặc trên người bộ trang phục cao quý uy nghiêm, trên đầu đội mũ màu vàng hình con rồng với ánh mắt sắc bén, tương phản với nó là những lời ngả ngớn phong lưu, khi nói dịu nhẹ, khẽ khàng đầy ý cười.

"Đàn em, lúc em học cấp ba, có một lần em múa đơn trong tiệc tối chúc mừng ngày kỉ niệm thành lập trường em, lúc ấy chỉ có một mình em đứng trên sân khấu, ngoài tiếng nhạc đệm của bài nhảy, bên cạnh không còn một người nào khác, tất cả ánh đèn tập trung lên trên người em nhưng em không thực hiện sai bất cứ một động tác nào. Bây giờ em đã trưởng thành, lần này không phải chỉ có mình em lên sân khấu mà còn cả anh ở bên cạnh,

chẳng sợ em làm sai chỗ nào đấy, đã có anh là chỗng đứng sau chống đỡ thay em, thế nên đừng căng thẳng quá, phát huy như bình thường sẽ ổn thôi."

Lúc này bên ngoài sân khấu, người dẫn chương trình đang bắt đầu giới thiệu đến lượt bọn họ.

"Tiếp theo chúng ta xem một đoạn diễn, khách mời sẽ diễn là cô Ôn của chúng ta mà bạn diễn hợp tác giúp cô ấy hoàn thành phần diễn này là —-"

"Thầy Tống Nghiên!!"

Cả trong và ngoài các khu vực dựng lên để quay phim, tất cả nhân viên và diễn viên đều nghe rõ tiếng thét chói tai đến từ phòng sân khấu chính.

"Má nó!!! Mấy chị em không giành được vé vào xem diễn, mọi người thiệt thòi quá đi a a a a a a a a!!!!!!"

— — — — —

Chương 56

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Trên màn hình lớn đằng sau người dẫn chương trình đang chiếu video giới thiệu tên bộ phim và đoạn cắt ngắn được chọn từ bộ phim đó, thêm cả tên của các diễn viên.

Video giới thiệu này do chương trình quay vào ngày một trước, những hình ảnh mới nhất của các bạn thí sinh và các khách mời.

Cố gắng hết sức tạo hình cổ trang cho nhân vật giống hệt bản gốc, những người đã xem và biết bộ phim này không thấy xa lạ gì, nhưng lần này hai gương mặt mặc bộ trang phục đó đổi thành hai gương mặt mới.

Tiếng thét của fan ở hiện trường còn chưa ngớt, ngọn đèn trên sân khấu dần tối xuống, hình ảnh trên màn hình lớn vừa chuyển, trên màn hình xuất hiện bối cảnh được dựng tạm thời để diễn viên diễn ở trường quay bên cạnh.

"Action!"

Bộ phim điện ảnh này thuộc thể loại tranh đấu quyền mưu, kể một câu chuyện lịch sử dài hơn hai trăm năm của triều đại nhà Minh, đằng sau một triều đại lớn phát triển đầy khí khái, dưới các bức tường cung cao sừng sững. Bên trong triều đình đấu tranh quyền lực liên miên, dùng đủ các thủ đoạn bẩn thỉu trong tối, cuộc đấu giữa mười hai hoạn quan triều đình trung thành với hoàng đế và bên nội các.

Hoàng đế là người Kinh Thành, mẹ đẻ hèn mọn, đến khi tiên đế tại vị cũng không được thương yêu. Còn hoàng hậu của tiên đế đã mất từ sớm, ông ta chỉ yêu thương hoàng quý phi, hoàng quý phi trẻ tuổi xinh đẹp, tiên đế cưng chiều yêu thương nàng đến cực điểm, nhưng đường duyên con cái mỏng, trong bụng mãi không thấy tin tức gì.

Tiên đế băng hà khi còn trẻ, trước khi đi không kịp chuẩn bị di chiếu, ngôi vị hoàng đế tạm thời để trống. Chỉ trong một ngày, trong cung mưa máu bay khắp trời, anh em trong nhà đánh nhau, cốt nhục tương tàn.

Hoàng quý phi lựa chọn hoàng đế hiện tại, hai người liên minh nhờ sự nâng đỡ và trợ giúp từ bên nhà mẹ đẻ nàng, giúp hắn ngồi lên ngôi vị hoàng đế.

Vốn tưởng như vậy sẽ giúp nhà mẹ đẻ khống chế được triều đình, ai ngờ hoàng đế thay đổi dáng vẻ yếu đuối mềm mỏng lúc trước, lộ ra bản tính thật, giơ móng vuốt sói nhe răng nanh, bắt tay với đám mười hai người quan dương suy âm thịnh, bắt đầu chống đối lại nội các và gia đình nhà mẹ thái hậu.

Trên màn hình chiếu cảnh cảnh cung điện được chương trình tái hiện gần như không khác gì bản gốc, Ôn Lệ diễn vai thái hậu đang ngả lưng nghỉ ngơi trên giường nhỏ sau bức rèm che.

Đến khi một người hầu trong cung chạy chậm đến chỗ nàng, cong lưng nói nhỏ bên tai nàng: "Thái hậu, hoàng thượng đến."

Thái hậu mở mắt, tiếng bước chân càng lúc càng gần, hoàng đế trẻ tuổi vén rèm đi nhanh vào.

Lúc đầu mới kế vị, thái độ hoàng đế đối với thái hậu coi như hiếu thuận, mà theo sự biến hóa của các thế lực trong triều đình, tranh chấp thế lực giữa mười hai hoạn quan và các bộ ban bên trong, rất khó để tiếp tục duy trì cảnh bằng mặt không bằng lòng giữa hai 'Mẫu tử'.

Tống Nghiên diễn vai hoàng đế, khôi ngô sáng sủa, mặt mày như bức tranh, ngũ quan thâm thúy, đường cong góc cạnh rõ ràng, trên người mặc trang phục thường kết hợp với mũ trên đầu càng làm nổi bật sự uy nghiêm cao quý.

"Trương học sĩ đã nhận tội, buổi trưa hôm nay đã treo cổ tự vẫn trong nhà lao." Hoàng đế mỉm cười, "Nhi tử biết trước kia Trương học sĩ là thầy

vỡ lòng của thái tử và mẫu hậu, vì thế cố ý đến đây an ủi mẫu hậu, mong người nén bi thương, đừng suy nghĩ quá nhiều, tránh tổn hại đến long thể."

Thái hậu ngồi dậy đánh giá hoàng đế, lời nói nhỏ nhẹ nhưng ngầm mỉa mai: "Ta vốn không hề biết cũng không ưu sầu, hoàng thượng lại cố ý đến đây báo cho ta biết, thật làm khó cho tấm lòng hiếu của ngài."

Lúc này, màn ảnh đang quay đặc tả Ôn Lệ, dù nét mặt cô đang cười nhưng trong mắt chứa đầy hận ý. Mặc dù người thầy của mình bị hoàng đế do chính tay mình nâng đỡ đưa lên bức ép hại chết, dù đau lòng và phẫn nộ nhưng vẫn phải dùng ngữ khí cao ngạo ra vẻ mình không bị ảnh hưởng.

Với các diễn viên, đặc tả màn ảnh rất có tính thử thách trong việc khống chế cảm xúc và các cơ trên khuôn mặt. Chỉ cần một biểu cảm hơi không đúng thôi cũng có thể bị các chuyên gia trong ngành đánh giá sửa lỗi.

Tất cả mọi người bao gồm mấy giám khảo và các nhà phê bình đang quan sát cẩn thận.

Còn đối với các bạn diễn viên trẻ chưa thuần thục và chưa phát triển toàn diện, được một lần quan sát các diễn viên lâu năm nhiều kinh nghiệm diễn cảnh nội tâm nhân vật, là một cơ hội cực kỳ khó có được.

Đoạn diễn ngắn này mới mở màn được hai phút, tại nơi các khán giả xem lặng ngắt như tờ, bọn hỏi đã được hai diễn viên lôi kéo vào bộ phim. Mọi người cảm nhận được sự ngoan hiểm độc ác cùng với sự đắc ý của hoàng đế sau khi thắng lợi, và cả sự tức giận và bi thương của thái hậu sau khi thất bại.

Hoàng đế và thái hậu nói chuyện qua lại, ở trong mắt hoàng đế, tuổi của thái hậu và hắn không kém nhau bao nhiêu. Nếu đổi lại là một cô gái trong một gia đình bình thường, ở độ tuổi thiếu nữ rực rỡ đẹp nhất sẽ muốn cái gì mà thơ ca thi họa, tuổi nhỏ cần gì nghĩ đến chuyện lớn, học mấy cái thêu thùa, cứ ngây ngô chân thật, xinh đẹp động lòng người.

Mà nàng thì, trên người mặc bộ đồ của thái hậu, áo choàng dài rộng nặng trĩu, đeo trang sức châu báu quý giá, móng tay sơn màu đỏ, không

cầm bút lông vẽ cũng không cầm kim chỉ thêu, hết lần này đến lần khác chỉ muốn nắm giữ quyền lực cao nhất. Nàng không màng đến tình yêu nam nữ, dưới thời đại đàn ông nắm quyền, lại cố tình dẫm lên đầu người đàn ông tôn quý nhất thiên hạ, không ngừng chà đạp vào tôn nghiêm và sự chân thành của hoàng đế.

Hôm nay trong ván cờ này, cuối cùng hoàng đế cũng thấy được dưới vẻ bềngoài cao ngạo của nàng, đâu đó còn chút yếu đuối, nàng có tình cảm của một người bình thường, thêm chút tính tình như những cô gái khác.

Hắn hận nàng kiêu ngạo ương ngạnh, không đối xử với hắn như một người đàn ông nhưng lại không nhịn được yêu thích vẻ đẹp kiêu căng của nàng, nguyện làm con rối thuộc hạ dưới tay nàng. Hiện giờ con rối muốn giãy ra khỏi lớp vỏ bọc đó, cơ thể thì đang liều chết kháng cự nhưng không hiểu sao trong lòng tránh không thoát.

Hoàng đế giật giật hầu kết, sửa lại giọng điệu trước đó, dịu dàng khuyên cản thái hậu, ngầm ra hiệu chỉ cần nàng buông tay không tranh giành quyền lực bên trong triều, nàng mãi mãi là chủ nhân của Nhân Thọ Cung, mẫu hậu của hắn, thái hậu Đại Minh.

Thái hậu vẫn đang chìm đắm trong sự thương tiếc thầy mình, lựa chọn cách nói cực kỳ châm chọc, nhìn hoàng đế với dáng vẻ từ trên cao xuống nói: "Mượn tay của mấy hoạn quan để đối phó trung thần, mấy lời nói đó của hoàng thượng theo ý ta hiểu thì còn không bằng mấy đứa trẻ ba tuổi kia."

Hoàng đế bị chọc giận, nhíu chặt mày nắm chặt cổ tay thái hậu, cong lưng hung hăng ấn người xuống cái giường nhỏ.

Phòng bên sân khấu vốn đang im lặng bỗng xuất hiện một số tiếng hô kích động nhỏ.

Khác với khán giả vào xem, bên giám khảo tương đối bình tĩnh, có người cố ý nghiêng đầu nói chuyện với Vu Vĩ Quang: "Trước kia lúc xem không thấy kích thích như này, đạo diễn Vu, ông dám quay ghê đấy."

Vẻ mặt Vu Vĩ Quang phức tạp, cười gượng hai tiếng.

Một bộ phim điện ảnh dài hai tiếng rưỡi, nội dung chủ yếu nói về quyền mưu, toàn bộ các cảnh diễn tình cảm ngắn dài gộp lại còn không được một phần ba bộ phim. Mục đích xuất hiện đoạn diễn tình cảm cấm đoán này vì muốn châm chọc và phê phán quyền hành cao nhất vào các thời đại đó. Trong cung điện, nơi mà vô số người khát khao muốn vào, giới quý tộc phong kiến không thiếu những thứ dơ bẩn cặn bã. Vu Vĩ Quang làm đoạn này chỉ vì mục đích châm biếm hoàng quyền thời phong kiến.

Lúc ấy người xem đều tập trung vào hai chữ 'Quyền mưu' được tuyên truyền mạnh mẽ, nếu hôm nay không lấy đoạn này ra để gửi lời chào, ai sẽ dồn lực chú ý đến đoạn tình cảm cấm đoán này chứ.

Đâu ai ngờ hôm nay được hai người nhà Tống Nghiên diễn, biến nó thành tình yêu tuyệt mỹ đầy kích thích.

Không thể giải thích rõ ràng với người cùng ngành bên cạnh, Vu Vĩ Quang quay đầu nhìn Cừu Bình ngồi bên trái mình.

Kết quả Cừu Bình đang nghiêm túc nhìn chăm chú lên màn hình, ông ta nhỏ giọng gọi mấy tiếng, đối phương vẫn ngoảnh mặt làm ngơ.

"……"

Bị hai người nhà Tống Nghiên hút vào trong nội dung bộ phim rồi?

Lúc này trong lều quay, đoạn diễn đang diễn đến phần cảm xúc đạt đến cao trào. Hoàng đế và thái hậu giương cung bạt kiếm, xé lớp ngụy trạng của nhau, những cung nữ hầu hạ trong cung không một ai dám vào điện, trong tẩm cung to như vậy cũng chỉ có hoàng đế và thái hậu đang tranh cãi kịch liệt, cãi từ việc các phe cánh thế lực đến hậu cung đời trước, cuối cùng bốn mắt nhìn nhau, hận không thể ăn đối phương.

Cả người hoàng đế cúi thấp dần xuống, lực trên tay càng lúc càng mạnh, thái hậu và hắn dựa vào rất gần nhau. Đến cuối cùng trong ánh mắt

ngoan độc của hắn, nàng nhận ra một chút khát vọng khác thường.

Thái hậu giận dữ đến mức không gọi tôn xưng của hoàng đế, gọi hẳn tên của hắn, nhắc nhở hành vi bất kính hắn đang làm.

"Nàng gọi tên trẫm."

"Gọi thì thế nào! Ngươi còn muốn giết ta!"

Bầu không khí vừa rồi đang hết sức căng thẳng, cuộc chiến tạm ngưng, nháy mắt mọi thứ trở nên mờ mịt.

Sự tàn ác tỏa ra từ người hoàng đế dần tiêu tan, ánh mắt hắn mềm mỏng, như đang thăm dò: "Nếu thái hậu đồng ý gọi lại một tiếng? Lần này gọi tên hiệu của trẫm, được không?"

Chỉ trong tích tắc ánh mắt Tống Nghiên trở nên mềm mại khác thường, như thể đã đợi được người mình yêu mong ngóng lâu ngày ngoái đầu lại nhìn mình. Sắc mặt Ôn Lệ hơi cứng lại, đại não trì hoãn trong giây lát, khi diễn đoạn này cảm xúc chuyển biến từ đê mê đến tức giận rồi cuối cùng là kinh ngạc. Bản gốc có co có dãn, trong lòng cô lúc nào cũng nhắc nhở bản thân để điều chỉnh giữ vững trạng thái thật tốt, cả người hòa vào vai diễn. Nhưng Tống Nghiên nhìn cô với ánh mắt nóng bỏngđó, cô không khống chế được biến từ thái hậu về Ôn Lệ.

Giống như buổi tối ngày hôm đó, khi cơ thể bị va chạm dẫn đến ý thức mơ hồ, cô bị bắt ép gọi một tiếng 'đàn anh'. Rồi sau đó động tác của anh từ mưa to gió lớn đến mưa phùn gió nhẹ, thay đổi chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn.

Ôi chao, anh khống chế cảm xúc tốt thật đấy.

Quá trình tiến ra nhanh gọn thuận lợi không kém phần hiệu quả.

Ôn Lệ nghĩ mình còn phải luyện tập thêm nhiều hơn về phương diện này, về sau phải bảo Tống Nghiên dạy cô mới được.

“Hoàng thượng, ngài……”

“Tên ta, thái hậu gọi lại tên ta thêm một chữ nhỏ đằng sau, gia đình họ hàng con cái của Trương học sĩ, ta có thể tha cho bọn họ một còn đường sống.”

Lúc này không còn dùng cách gọi tôn quý, một chữ nhỏ có thể đổi được mạng sống của mấy chục người nhà của Trương học sĩ, làm hoàng đế như hắn đúng là vừa tùy hứng vừa điên rồ.

Hai người đối diện nhau, trong mắt thái hậu chứa đầy sự khó hiểu, thêm mấy phần không thể tưởng tượng nổi, mà trong mắt hoàng đến chỉ có sự lưu luyến, thêm mấy phần chờ mong.

“Cắt!”

Đạo diễn ở trường quay hô một tiếng, gọi luôn hồn của tất cả mọi người ở đây và cả bên phòng sân khấu quay về.

Lúc này mọi người mới hồi phục lại tinh thần, bọn họ nhận ra mình đang quay chương trình truyền hình chứ không phải đang xem phim điện ảnh.

Người dẫn chương trình đang ngồi ở chỗ của mình, mãi đến khi bạn nhân viên bên cạnh nhắc nhở một câu mới cầm mic hỏi: “Diễn xong rồi sao? Vậy để tôi lên sân khấu?”

“Nào tiếp theo chúng ta cùng mời Ôn Lệ, Tống Nghiên lên sân khấu!”

Ánh sáng màu trắng của đèn chiếu xuống từ bên lối đi của nơi dựng bối cảnh quay đến cửa vào lối đi lên sân khấu của phòng bên này, trên đường hai người bọn họ đi lên, giọng Ôn Lệ tỏ rõ sự lo lắng: “Tôi thật sự rất căng thẳng lo lắng, rõ ràng mình là khách mời nhưng không hiểu sao lại có cảm giác như mình đang tham gia thi đấu ý.”

Tống Nghiên không nói gì hết, vươn tay từ trong tay áo của mình vào trong ống tay dài của cô. Trong chỗ cổ tay áo rộng thùng thình, anh men

theo tìm được tay của cô, vỗ nhẹ lên đó, động viên cô trong lặng lẽ.

Đến lúc ánh đèn dừng trên người hai bọn họ, bấy giờ Tống Nghiên mới rút tay lại.

Ôn Lệ bĩu môi.

Sao phải giống như đang yêu đương vụng trộm thế? Nắm một cái quang minh chính đại thì bị gì.

Lúc nãy hai người đang ở trong phòng quay khác, giờ đây khi bước ra đứng trên sân khấu, nhìn không khác gì thái hậu và hoàng đế bước ra từ Tử Cấm Thành. Lần đầu tiên mọi người được xem ngay tại hiện trường diễn trực tiếp, có cảm giác rõ ràng, hóa ra vừa rồi bọn họ không phải đang xem một bộ phim mà chỉ đang xem một đoạn ngắn do các diễn viên diễn trong một phòng quay khác, diễn trong một bối cảnh được xây dựng tạm thời.

Tiếng vỗ tay ròn rã, các khán giả ngồi đây xem không cần nhìn diễn viên thông qua màn hình nữa.

Người dẫn chương trình đưa microphone cho Ôn Lệ và Tống Nghiên để hai người chào hỏi với mọi người trong đây.

Tạo hình cổ trang luôn là vũ khí hạng nặng mà Ôn Lệ dùng để hút fan, trong đó thích hợp với cô nhất là cách ăn mặc trang điểm kiểu cao quý giàu sang. Từ trên đầu xuống khuôn mặt cô đều đẹp không tả nổi, phần lớn các kiểu tóc thời cổ phải để lộ ra toàn bộ khuôn mặt cho nên nó có yêu cầu rất cao về hình dáng và các đường nét trên khuôn mặt của diễn viên. Dù trang điểm lộng lẫy, tô đậm các nét trên khuôn mặt nhưng nếu không có sự phối hợp của cô sẽ không tạo ra được cái đẹp xuất sắc.

Tống Nghiên thì càng khỏi phải nói, phải công nhận tạo hình cổ trang của anh ở tầm đỉnh cao nhưng đa số anh nhận toàn kịch bản hiện đại cho nên có thể được một lần nhìn thấy anh trong tạo hình này là chuyện không dễ dàng gì.

Sau khi gửi lời chào, tiếng thảo luận ở hiện trường bên tai không dứt, MC chương trình mời các giám khảo và các nhà phê bình đưa ra ý kiến.

Các khách mời đến đây không phải để dự thi, các nhà phê bình không phải người ngốc, đến phần này đương nhiên phải khen.

Ở mấy khách mời trước, mọi người trong nhóm đánh giá luôn khen kỹ thuật diễn xuất, lần này mic được giao vào tay của một ban nữ trẻ tuổi học ngành truyền thông, bạn nữ kia vừa đứng lên, mấp máy miệng nửa ngày mãi mới ngượng ngùng nói: "Ừm, tôi dồn tất cả sự chú ý lên mặt hai người họ, thật tình vừa rồi không để ý xem kỹ thuật diễn thế nào, xin lỗi."

Cô ấy nói xong mấy lời này, không riêng gì những người ở dưới sân khấu đang cười mà hai khách mời đang đứng trên kia cũng không biết phải làm sao.

"Thật sự rất đẹp, tuyệt đẹp luôn, từng hình ảnh không khác gì một bức tranh, bối cảnh, tạo hình và cả giá trị nhan sắc của hai người." Cô ấy hơi ngừng lại, dùng giọng điệu cực kỳ nghiêm túc để nói, "Tại chỗ này tôi bạo gan thay mặt cho tất cả các khán giả yêu thích xem phim cổ trang đưa ra đề nghị với các nhà sản xuất phim và đạo diễn, mọi bộ phim cổ trang sau này, không mong đạt đến mức tiêu chuẩn như hai thầy cô ở đây nhưng ít ra phải tìm được diễn viên có tạo hình cổ trang có đủ khả năng giữ bộ phim đó. Nếu nó là phim thần tượng, chắc chắn khán giả sẽ hướng đến cái đẹp đầu tiên, cảm ơn."

Lời nói tuy sắc bén nhưng có tính chủ quan, nó phản ánh tâm lý người xem trong thị trường phim thần tượng bây giờ.

Mic được đưa đến tay người khác, một bạn nam.

"Kỹ thuật diễn trên màn ảnh, giá trị nhan sắc tương xứng với yêu cầu độ đẹp theo phim thần tượng, bất cả là mảng nào, đều đạt điểm tuyệt đối."

Đánh giá cực kỳ cao, tuy rằng đã sớm biết đoạn này chủ yếu là khen thôi nhưng Ôn Lệ vẫn cảm thấy lâng lâng khi nghe mấy lời đó.

Sau khi người trong nhóm phê bình nói xong, giờ đến phiên giám khảo nói.

Đoạn ngắn này được chọn trong bản phim gốc do Vũ Vĩ Quang làm đạo diễn nên theo như thường lệ, ông ấy là người nói trước.

"Nói thật đối với đoạn diễn tình cảm này, nó không phải điểm mấu chốt trong phim của tôi. Thậm chí phải nói rằng tôi làm đạo diễn khi quay cảnh này, trong đầu tôi chỉ có suy nghĩ là muốn thể hiện sự phê phán và châm chọc qua đoạn này. Cho nên khi tất cả mọi người ở đây bao gồm cả chính tôi khi xem hai người diễn cảnh này biến nó thành kiểu tình yêu tuyệt mỹ, thật sự chưa bao giờ tôi nghĩ đến." Vu Vĩ Quang nói đến đây thì mỉm cười, "Quả nhiên, vợ chồng hợp tác có khác."

Hợp tác tốt cho nhau thành tựu, bọn họ có sự ăn ý, hơn nữa tổ chương trình làm việc cực kỳ có tâm và rất cố gắng. Cho dù chỉ dựng bối cảnh tạm thời nhưng chương trình đã cố gắng hết sức, dùng một trăm phần trăm sức lực làm sao để nó giống bộ phim gốc nhất, cộng thêm khả năng diễn quá tốt, có bỏ ra sẽ lấy lại được, cảm xúc đi lên theo sự chất lượng. Ngay cả chỗ đoạn cuối lúc Ôn Lệ thoáng qua sự hoảng hốt nhưng rất nhanh đã lấy lại được trạng thái cũ. Với Vu Vĩ Quang, ông thấy việc ngoài ý này muốn mang lại hiệu quả tốt, bởi vì dưới tình thế bị đối phương vây lại còn được thấy tình cảm khác thường của hoàng đế, cô hoảng hốt trong vô thức, hoàn toàn thể hiện rõ tâm lý nhân vật.

Các fan CP dưới sân khấu phát ra những tiếng đồng ý nhỏ.

Một nhà sản xuất giơ tay lên: "Tôi có thể nói một câu không?"

MC nói: "Mời anh."

Nhà sản xuất cầm mic, do dự ấp úng một lúc, cuối cùng chỉ nói đúng một câu: "Hợp tác đi, tôi nói thật đó, hai người muốn diễn thể loại nào tôi mua kịch bản loại đó, chỉ cần hai người đồng ý nhận."

Khán giả dưới sân khấu lập tức hô lên hai chữ 'Hợp tác' so le không đồng đều nhau.

Vu Vĩ Quang ôm ngực cười vui vẻ, còn nhân tiện đánh mắt nhìn sang Cừu Bình ở cạnh.

Ánh mắt Cừu Bình luôn dừng trên người Ôn Lệ, chưa từng rời đi.

Đến đây, đằng sau bọn họ còn một số đoạn diễn nữa cần được tiếp tục, người dẫn chương trình mời hai người xuống dưới nghỉ ngơi, nhưng Ôn Lệ cầm mic giơ lên, mỉm cười nói: "Tôi có một số lời muốn nói với thầy Đoạn."

"Thầy Đoạn, thầy cảm thấy biểu hiện vừa rồi của tôi thế nào?"

Sắc mặt của Đoạn Hồng đang ngồi tại chỗ của mình không tốt lắm, tự nhiên được Ôn Lệ nhắc tới, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

"Thầy là diễn viên xuất thân chính quy, tôi tin rằng trong lòng thầy có những nhận xét chính xác." Ôn Lệ bình thản nói, "Có rất nhiều diễn viên không phải xuất thân chính quy, bọn họ chưa từng được tiếp xúc với hệ thống đào tạo bài bản thế nên vì muốn diễn tốt một bộ phim, họ thường phải đi đường vòng rất dài, bỏ ra cố gắng và nỗ lực nhiều hơn. Hôm nay trên sân khấu này tôi muốn dùng chính mình làm ví dụ để nói thay các diễn viên dù không xuất thân chính quy nhưng lại có tình yêu tha thiết với nghề diễn viên, người chậm cần bắt đầu sớm, việc học chưa bao giờ là muộn. Chỉ sợ bản thân bạn không chịu khổ được, đối với một người diễn viên, có phải tốt nghiệp chính quy hay không hay thế nào đấy nó không phải là tiêu chuẩn để đánh giá xem họ có phải là diễn viên tốt hay không. Bạn có khả năng không, diễn được không, có thể khiến người xem đồng cảm với nhân vật bạn diễn không, đó mới là tiêu chuẩn đúng và quan trọng nhất."

"Còn nữa, rất nhiều các diễn viên hợp tác với tôi đều diễn phim thần tượng, bọn họ rất giỏi, nếu tôi diễn phim thần tượng có thể khiến các khán giả thích xem những bộ phim đó và họ cảm thấy vui vẻ khi xem, thì đó mới chính là giá trị mà nó mang lại."

Lúc cô nói đến mấy lời này, cô nhìn nhà sản xuất phim vừa đồng ý và nói tiếp lời Đoạn Hồng vừa nãy.

Một tác phẩm nghệ thuật xuất sắc và một chương trình cây nhà lá vườn, thanh cao hay phổ phông đại chúng, không cần phải dùng đến sự cao thấp để phân chia đia vị, chỉ cần khán giả thích xem, vui vẻ khi xem, thí đó là ý nghĩa nó tồn tại.

Dù bây giờ Ôn Lệ muốn chuyển hình nhưng tuyệt đối không bao giờ cô phủ nhận những giá trị khi mình tham gia diễn phim thần tượng, bởi chính những tác phẩm ấy đã nâng đỡ cô đến được vị trí ngày hôm nay.

Đoạn Hồng không nói gì, nhà sản xuất phim nào đó ngồi trong nhóm người phê bình cũng không nói gì.

Nếu như hôm nay Ôn Lệ làm không tốt, cho dù là tạm được, bọn họ sẽ có lý do dùng tất cả các tác phẩm phim thần tượng trước đấy của cô để phản kích lại rằng cô không xứng đứng ở chỗ đó.

Nhưng hiển nhiên Ôn Lệ không cho bọn họ cơ hội đó.

Hai ngày nay cô lôi kéo Tống Nghiên tập diễn từng chi tiết nhỏ, diễn đi diễn lại nhiều lần vì muốn có hiệu quả như hôm nay.

Bọn họ không thể không thừa nhận, Ôn Lệ là một diễn viên có thiên phú nhưng cũng rất cố gắng học hỏi và rèn luyện, cô khiến bọn họ phải ngậm miệng.

Trong hoàn cảnh hiện thực khắc nghiệt kẻ giới phim ảnh, vẻ bềngoài kết hợp với năng lực của cô, kỹ thuật diễn dần được cải thiện và tốt hơn. Cô biết ưu thế của mình ở đâu, khuyết điểm ở chỗ nào, không bao giờ lấy sự ưu tú xuất sắc hơn của các diễn viên xuất thân chính quy để làm cớ oán giận. Cô không coi nó là nguyên nhân mà cô phải nhận những sự nghi ngờ và thành kiến trên con đường phát triển của mình, mà cô sẽ cố gắng đi lấp đầy những chỗ trống đó, tranh thủ vượt qua bọn họ.

“Tam Lực đẹp trai!!!”

Dưới sân khấu có tiếng hô của fan.

Đáp trả xong, tâm trạng của Ôn Lệ rất tốt, cuối cùng tổng kết lại cho mình.

"Đương nhiên tôi còn phải đi một con đường rất dài nữa, tôi sẽ cố gắng noi theo những diễn viên xuất thân chính quy giỏi." Ôn Lệ quay đầu nhìn Tống Nghiên, cười cười với anh, "Như thầy Tống đây chẳng hạn, vì muốn giúp tôi diễn đoạn ngắn này thật tốt, anh là một diễn viên chuyên nghiệp giỏi giang đã đồng hành và giúp tôi trong suốt hai ngày qua."

Tống Nghiên nghe Ôn Lệ nói nhiều như vậy cũng có thể đoán được trước đó đã xảy ra chuyện gì.

Anh mỉm cười: "Việc nên làm."

"Oa oa oa oa!!!!!!!"

Lại là những tiếng thét chói tai đến từ các fan.

Mấy đạo diễn và nhà sản xuất ít khi tham gia các chương trình show truyền hình đều quay đầu nhìn đằng sau, hiển nhiên chưa từng thấy trường hợp nào xuất hiện những tiếng thét chói tai chỉ vì một câu nói.

MC chương trình rất hiểu, khoát tay nói: "Đây là niềm vui của các fan cp." Anh ta ho giả mấy tiếng, nói với mọi người đang ngồi đây, "Tôi thay chương trình nói cho mọi người biết một chi tiết nhỏ, mọi người biết tại sao bạn diễn của các khách mời khác đều là những bạn diễn viên mới của chương trình mà chỉ có mình cô Ôn là không phải không? Không phải không có ai nguyện ý hợp tác cùng cô Ôn nhé, lúc ấy có rất nhiều bạn giơ tay nhiệt tình nhưng mà thấy Tống không để ý đến quy định của chương trình, tự mình để cử đó, ừ thì đạo diễn của của chúng tôi không dám đắc tội với thầy Tống nên chỉ có thể đồng ý thôi."

Bất ngờ không kịp phòng ngừa bị lật tẩy, Ôn Lệ xấu hổ cười hai tiếng, định giải thích thay Tống Nghiên: "Không phải, chủ yếu thầy Tống có thể dạy tôi."

Khác giả dưới sân khấu đâu thèm nghe cô giải thích.

“Oa!!!!!!”

“Là cơm chóa!!!!!”

Sau đó lại xuất hiện tiếng thét quen thuộc, một giọng nam rất lớn, thậm chí còn làm lu mờ giọng nói đã qua mic của Ôn Lệ.

“Tống Nghiên, anh thừa nhận đi do lòng dạ anh hẹp hòi không muốn nhìn vợ mình diễn tình cảm với người khác!”

Tống Nghiên: “……”

Tại sao lại là fan nam phổi lớn này.

— — — —

Chương 57

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Anh chàng phối lớn hét lên một tiếng, ở đây những ai hiểu thì cười, ngươi không hiểu sẽ ngơ ngác một lúc, r ồi sẽ hiểu ra, cười theo.

Nhóm giám khảo bao g ồm những người là đạo diễn lớn và nhà sản xuất có tiếng trong giới sản xuất phim đ ều cho Tống Nghiên mặt mũi, có cười cũng không cười quá lộ liễu. Chỉ có duy nhất Vũ Vĩ Quang ỷvào việc mình là th ầy Tống Nghiên, quan hệ tốt nhất với anh, ôm bụng cười như giống con ngỗng đang kêu vì bị đánh.

Tiếng cười như tiếng ngỗng nghe vào đã thấy vui vẻ, có người không cười vì tiếng hét của fan nam mà không hiểu tại sao Vu Vĩ Quanh như bị chọc vào huyệt cười nào đấy.

"Đạo diễn Vu, đạo diễn Vu, trước tiên ông bĩnh tĩnh chút." Người dẫn chương trình nhờ vào năng lực làm việc cực kỳ chuyên nghiệp mình để cố gắng khống chế biểu cảm, "Không đến lúc chương trình phát sóng khán giả không nhìn thấy mặt ông đâu mà chỉ thấy trên màn hình toàn tiếng ngỗng."

Hiện trường cười to, sắc mặt của hai người đứng trên sân khấu khó mà miêu tả.

Ôn Lệ ngơ ngác hỏi: "Đoạn này mọi người không cắt à?"

Trả lời cô là tiếng của khán giả bên dưới.

"Không thể cắt!"

"Không thể!!!!"

“Phát sóng đi để Tống Nghiên mất mặt!!”

Tống Nghiên: “?”

Fan của anh thật không?

Không còn cách nào khác, vốn nghĩ muốn giúp Tống Nghiên kéo vãn lòng tự tôn nhưng tiếc rằng chỉ có một mình cô không thôi thì lực lượng quá yếu, không đấu lại được số đông các khán giả đang xem ở đây.

Ôn Lệ nghiêng đầu nhìn Tống Nghiên, đang định an ủi anh hai câu ai ngờ anh dùng khóe mắt liếc nhìn cô, mím môi, quay mặt đi né tránh.

Cô âm thầm thở dài trong lòng.

Tính tình Tống Nghiên quá tốt, nếu đổi thành cô bị dính đòn thì cô đã phản công ngay trên sân khấu rồi.

MC lập tức nói: “Cô Ôn cô nghe xem, kia là những tiếng hô của mọi người.”

Nhóm dân chúng vừa nghe thấy người dẫn chương trình coi trọng tiếng hét của bọn họ, ngay lập tức bắt đầu hét càng lớn càng lớn hơn nữa đưa ra yêu cầu.

Trong đó lấy phe fan cp Anh Trai Phổi Lớn làm trung tâm oanh liệt lớn nhất.

“Hôn một cái!”

“Hôn một cái hôn một cái!”

“Tiếng lòng của mọi người muốn hai người hôn một cái!”

Trường hợp có các khán giả xem trực tiếp ở trường quay thường dễ phát sinh nhiều tình huống khác nhau, rất nhiều đôi vợ chồng và các cặp yêu nhau từng bị ồn ào yêu cầu làm như vậy. Ai thích thể hiện tình cảm sẽ thuận theo ý mọi người hôn một cái, người da mặt mỏng hơn thì che miệng

cười cười không làm theo. Bình thường đa số những tiếng hò hét đó là của các fan, để khiến không khí nơi đây sôi động hơn, vui vẻ hơn, nếu hôn thật thì coi như đấy là phúc lợi cho fan, không hôn fan cũng sẽ không cảm thấy thất vọng.

Mấy nhân viên và nhóm các khách mời xem đây là chuyện bình thường nên giúp các fan của họ, không lên tiếng ngăn cản, người nào người đấy đang vui vẻ nhìn lên sân khấu, người dẫn chương trình còn cố ý hỏi: "Tiếng hét của mọi người lớn như vậy, hay là hai thầy cô ở chỗ chúng tôi…Ưm? Thể hiện chút tình cảm?"

"Hôn một cái đi, xin hai người đấy!!"

"Đến tận bây giờ chưa từng thấy hai người hôn bao giờ!!"

"Hôn nhẹ thôi!! Không cần phải hôn hết mình!!"

MC châm ngòi thổi gió, trực giác Ôn Lệ bảo không thể đồng ý. Nếu không về sau mỗi lần hai người xuất hiện cùng nhau sẽ dễ bị yêu cầu làm vậy.

Rõ ràng Ôn Lệ đang rất xấu hổ, dù sao cũng là con gái, da mặt mỏng hay ngại, không chủ động là chuyện bình thường, ngược lại MC nhìn Tống Nghiên.

"Thầy Tống?"

Người đàn ông chưa lấy lại được tinh thần sau khoảnh khắc xấu hổ vừa rồi giơ mic lên, khóe môi giật giật, yết hầu chuyển động lên xuống, thấp giọng nói: "Về nhà rồi nói."

"Shhhhh —"

"Không được!!"

"Về nhà bọn em không thấy được!!"

Vu Vĩ Quang lại cười ra tiếng kêu của ngỗng, lúc sau cười đủ rồi mới nhớ ra Tống Nghiên là học trò của mình, phải nói chuyện giúp anh, quay đầu nói với các khác giả đang ồn ào: "Xem được rồi thì sao chứ, chương trình này còn có thể được phát sóng không? Mọi người đừng hơi quá đáng quá."

Đoạn này chỉ muốn tăng thêm sự hấp dẫn cho chương trình, không thể làm ảnh hưởng đến các đoạn diễn của các khách mời khác, MC không còn nắm mãi không buông chỗ này, nói hai ba câu làm nấc thang để các khách mời bước xuống, tiếp theo mời hai người họ đi xuống nghỉ ngơi.

Xuống dưới sân khấu, cuối cùng Ôn Lệ có thể nhàn hạ thư thái ngồi nghỉ ngơi nhưng Tống Nghiên còn phải diễn thêm một đoạn nữa sẽ hợp tác cùng Ninh Tuấn Hiên. Anh phải nhanh chóng đi thay trang phục và tẩy trang trên người.

Lần thứ hai Tống Nghiên lên sân khấu, trong khoảng thời gian ngắn diễn hai vai khác hẳn nhau, khoảng cách giữa hai vai rất lớn, lúc trước là đế vương nham hiểm, lời thoại dài mang vẻ nho nhã, đến chỗ này diễn vai cảnh sát chính trực, lời thoại không nhiều, nói mấy thoại đơn giản thô bạo xong đến thẳng cảnh diễn đánh nhau.

Ôn Lệ xem anh diễn mà không chớp mắt, sau một tiếng 'Cắt', lòng cô tự nhiên sinh ra cảm giác tự hào không tên.

Người đàn ông mình chọn quá tuyệt!!

Thêm một thời gian nữa là quay xong chương trình, lúc sau Ôn Lệ lại lên sân khấu để trao giải cho những bạn lấy được giải thưởng, Uông Diệu và Ninh Tuấn Hiên không đoạt được giải quán quân, hai người một người nhận được giải "Khán giả yêu thích nhất" và giải "Truyền thông tốt nhất", cuối cùng trong lúc Uông Diệu nhận giải thưởng còn cố ý cảm ơn Ôn Lệ.

"Cảm ơn sự chỉ dạy và hướng dẫn của cô Ôn trong hai ngày qua, tất cả đều nhờ kinh nghiệm mà cô Ôn Lệ tổng kết được, kết hợp thêm những suy nghĩ mới của cô ấy. Cô Ôn đã truyền lại hết cho em, hy vọng em có thể phát huy và diễn thật tốt nên mới có hồ tiên nhỏ hôm nay."

Mấy lời Uông Diệu nói rất hay và khéo léo, không đắc tội với ai nhưng kể thật được hết công lao của Ôn Lệ.

Người trao giải cho cố ấy vừa khéo lại là Đoạn Hồng.

"Thầy Đoạn." Uông Diệu nhận cúp của mình, ngẩng đầu, ngữ khí trịnh trọng, "Cô Ôn là một diễn viên tốt và rất đáng để em học tập và noi theo."

Đoạn Hồng mỉm cười, gật đầu đáp: "Tôi biết."

Uông Diệu cười rộ lên rồi nhìn các bạn khác cũng đang được trao giải, không hề để ý Ôn Lệ ở bên kia đang nhìn về phía cô nàng với ánh mắt mê ly.

Tập cuối cùng của << Giải thưởng diễn xuất lớn hạng S >> đã thành công tốt đẹp với những màn diễn xuất rất tuyệt vời của nhóm các khách mời và các bạn thí sinh tham gia. Ở trên sân khấu treo đầy dải ruy băng bay bay và pháo giấy chúc mừng, các bạn diễn viên trẻ với anh mắt long lanh trong suốt sẽ chính thức nhận lấy thân phận diễn viên, nghênh đón nghề nghiệp của mình trong tương lai.

Sau khi quay hình chương trình xong, Ôn Lệ nhận được lời mời thử vai của đạo diễn Cừu.

"Tôi biết lão Chu đã đưa kịch bản phim cho cô xem, sau khi quay về Yến Thành sắp xếp thời gian hẹn một hôm đến thử vai." Trước khi Cừu Bình rời đi nói, "Đến lúc đó tôi sẽ mời cô và A Nghiên ăn bữa cơm."

Lục Đan hẹn ông ấy nhiều nhưng lần nào người này cũng tìm cớ để từ chối, không ngờ bây giờ lại chủ động mở lời muốn mời cô ăn cơm.

Cảm giác dùng thực lực của bản thân để chinh phục người khác tuyệt quá đi mất.

—

Thời gian đã khuya, hôm nay có nhiều khách mời đến tham gia quay hình, ngay cả mấy bạn diễn viên mới cũng có fan đến chỗ quay hình tập cuối để tiếp ứng. Tại hiện trường fan đến không hết, vì để tránh những việc phát sinh ngoài ý muốn nên trước khi các khách mời đi cũng không ra gặp fan.

Ôn Lệ ngồi trên xe quay về khách sạn, suốt dọc đường cứ nghĩ đến bộ phim kia của Vu Vĩ Quang.

Trước đó phải tập luyện, thời gian eo hẹp không kịp xem kỹ và phân tích tỉ mỉ bản gốc, bây giờ chương trình quay xong rồi, cô muốn xem khoảng cách giữa mình và nữ chính diễn vai thái hậu trong phim chênh lệch bao nhiêu.

Cô muốn biết khoảng cách giữa mình và diễn viên màn ảnh lớn cách nhau xa không.

Trong phim, thái hậu cản tay hoàng đế, hoàng đế giam lỏng thái hậu, cả hai biết biện pháp duy nhất để kết thúc tình cảnh đó là phải giết chết đối phương. Nhưng tình nguyện chịu tra tấn bản thân hết ngày này qua ngày khác mà vẫn không muốn dùng chiêu sát thủ đó.

Hỗ trợ nhau tàn sát giết người, là kẻ thù cũng là đồng minh, rồi yêu nhau, cảm xúc nhân vật cực kỳ rắc rối và phức tạp, yêu cầu rất cao đối với diễn viên, diễn một đoạn may còn tốt chứ nếu thật sự diễn hết m một bộ phim thì chưa chắc Ôn Lệ có thể chịu được.

Cô thầm thấy may mắn: "May mà tôi chỉ diễn một đoạn ngắn trong đó."

"Không hẳn, bộ phim có thời gian để quay hoàn thiện, ở trên phim trường, đạo diễn đã làm tốt nhưng còn muốn tốt hơn, làm nhiều cách để diễn viên tìm được trạng thái tốt nhất. Hơn hai tiếng đó đều là tinh hoa, nếu cho em thời gian đủ để làm, em cũng có thể."

Tống Nghiên nói rất khách quan, Ôn Lệ gật đầu hỏi anh tiếp: "Này, anh nói xem lúc ấy anh bận công việc gì quan trọng mà ngay cả phim của đạo diễn Vu anh cũng tàn nhẫn quyết tâm từ chối?"

Tống Nghiên: “Quên rồi.”

Nghĩ gì Ôn Lệ tin: “Quên rồi? Việc khiến anh đẩy kịch bản của đạo diễn Vu sang một bên mà anh cũng không nhớ?”

Cô nghĩ chắc chắn Tống Nghiên đang cố tình giấu mình, cô vỗ vỗ lưng ghế lái xe, hỏi: “A Khang, lúc trước anh nhà cậu vì bận công việc gì mà quyết định gạt bỏ phim của đạo diễn Vu?”

“Dạ?” A Khang cẩn thận nhớ lại, nói không chắc lắm, “Em nhớ hình như lúc ấy anh đang nghỉ ——”

“A Khang.” Tống Nghiên ngắt lời, thản nhiên nói, “Chuyện không chắc chắn thì đừng nói lung tung.”

Quả thực A Khang không nhớ lắm, gật đầu: “Dạ vâng, xin lỗi chị Ôn Lệ, em cũng không nhớ nữa.”

“Không sao đâu.”

Dù sao Ôn Lệ chỉ thuận miệng mới hỏi thôi, không phải quá muốn biết.

Một mình cô xem phim thấy không thú vị lắm nên hơi nghiêng ipad đang cầm trong tay sang bên anh, hỏi Tống Nghiên có muốn xem cùng nhau không.

Tống Nghiên đang ngồi xe không có việc gì làm nên quyết định xem cùng cô.

Trong phim, tình hình đấu đá nhau giữa mười hai hoạn quan và các bộ ban trong triều đã đến phần cao trào, cả không khí lẫn hình ảnh trong phim đều cực kỳ căng thẳng, nhạc nền phối vào cũng bi thương vô cùng.

Tình tiết chính trị lạnh như băng qua đi là đến đoạn diễn thân mật duy nhất trong phim.

Ôn Lệ nhận ra có chỗ không ổn, nhanh chóng đeo tai nghe điện thoại vào, còn chia một bên tai nghe cho Tống Nghiên.

Thái hậu bị hoàng đế đè ở trên giường, hoảng sợ hỏi hoàng đế muốn làm gì.

Hoàng đế nói, mẫu hậu, trẫm muốn nàng.

Điên loan đảo phượng, bức màn được buông xuống, cùng với ánh nến lung lay sắp đổ, tình yêu nảy sinh dưới tình cảnh đang tranh đấu quyền mưu, vi phạm luân thường đạo lý, bí ẩn và âm u, đặc biệt hơn nó khiến kẻ khác phải trầm mê.

"Khi còn bé trẫm không được phụ hoàng yêu thương, thân phận mẫu thân trẫm hèn mọn, một lần được lâm hạnh xong về sau chưa từng thấy qua bóng dáng phụ hoàng, cuối cùng buồn bực mà chết. Các huynh đệ của trẫm khinh thường trẫm, mỗi lần bọn họ kết bạn đi đến Hoàng Cực Môn Hữu Sương để học, duy nhất chỉ có trẫm là người bị bỏ lại cuối cùng, không dám tiến lên đi song song với họ, mấy người đó thường cố ý thả chậm bước chân, hại trẫm đến muộn cuối cùng bị thầy giáo tức giận đánh. Không một ai đứng ra nói thay trẫm, ngay cả thư đồng đi theo cũng chê cười trẫm như bọn họ."

"Lúc đó trẫm thống hận bọn hắn, hận các huynh đệ của trẫm và cả mẫu phân sủng phi của bọn họ, thề một ngày nào đó sẽ cho bọn họ nếm mùi bị dẫm nát dưới chân là như thế nào. Sau nàng được vào cung, nàng nhận được tất cả sự yêu thương từ phụ hoàng. Ông ta vì nàng mà không bao giờ đến cung của các nương nương khác nữa, mấy huynh đệ của trẫm lén nói nàng là yêu phi, khi đó trẫm cảm kích nàng vì đã khiến bọn họ phải trải qua cảm giác bị vắng vẻ không được quan tâm, nhưng hận nàng dễ dàng thắng được, nhận lấy mọi ánh mắt từ phụ hoàng."

"Tại sao nàng lại may mắn như vậy, trẫm và mẫu thân mình vất vả cả đời cũng không nhận được sự yêu thương đó, tại sao nàng có thể dễ dàng lấy nó và nắm chặt trong lòng bàn tay?"

"Từ nhỏ nàng đã có tất cả mọi thứ, anh và ba nàng không tiếc sinh mạng cãi lại mệnh lệnh trẫm, nhà nàng bảo vệ nàng không lo không nghĩ để bình yên lớn lên. Phụ hoàng yêu nàng, bỏ sáu cung vì nàng, trở thành hôn quân vì nàng, mà trẫm thì sao, trẫm cũng không phải là minh quân gì —-"

Hoàng đế nói tới đây, trong ánhmắt chứa nhiều sự phức tạp, động tác vuốt ve nhẹ nhàng và hôn hết sức dịu dàng.

"Biết rõ không thể làm, biết rõ không thể tha thứ, trẫm càng muốn phản kháng lại càng yêu nàng."

"Thái hậu, người nhìn trẫm xem, trẫm đáng thương không, lòng này của trẫm bị nàng dẫm đạp không thương tiếc….."

Đoạn diễn cảnh giường chiếu này quá ghê gớm, từ lời thoại đến hình ảnh, vừa đủ thẹn thùng bối rối vừa đủ sự kích thích.

Ôn Lệ nuốt nuốt nước bọt.

May mà bọn họ không phải diễn đoạn này.

Phải hy sinh kiểu này đúng là quá lớn, so với mấy cái ôm ôm ấp ấp trong kịch bản phim thần tượng mà cô diễn, đúng chẳng khác nào cái đấm nhỏ đánh vào bông.

"Chị, thầy Tống, đến khách sạn rồi."

Văn Văn vừa nhắc một lần, hai người đằng sau không phản ứng gì, cô nàng tiếp tục to giọng nhắc lại thêm lần nữa, vẫn không thấy phản ứng gì.

Cô nàng quay đầu xem thấy chị mình và thầy Tống đang cúi đầu xem gì đó trên ipad, mỗi người đeo một bên tai nghe, nhẽ ra phải nghe thấy tiếng cô nàng nói chuyện mới đúng.

Xem đến mê mẩn?

Cô nàng rướn cổ lên xem, muốn coi xem chị và thầy Tống đang xem gì đó.

Nhìn lướt qua hình ảnh, một người con gái non nớt còn zin chưa từng yêu đương như Văn Văn lập tức lùi đầu về, hai mắt mở lớn, lỗ tai nóng bừng.

Động tác của cô nàng quá lớn, làm ảnh hưởng đến Ôn Lệ đang tập trung tinh thần xem phim.

"Đến khách sạn rồi?"

Ôn Lệ cất ipad, nói với Tống Nghiên: "Chúng ta về phòng xem tiếp, lỡ xem được một nửa rồi thì xem hết luôn nhé."

Tống Nghiên: "Được."

Nhìn theo bóng dáng chị và thầy Tống rời đi, Văn Văn ngồi trên ghế phụ trong xe, trong đầu không ngừng vang vọng những lời "CP của mình muốn về khách sạn xem mấy hình ảnh không thể miêu tả cùng nhau", hóa ra thầy Tống nói "Về nhà rồi nói" trong chương trình là có ý này.

Ui cha đủ sự kích thích, quá…..ngọt.

Nhưng mà cô nàng không thể chia sẻ niềm sung sướng này với ai, A Khang này là trai thẳng không thể nào hiểu được, cô nàng không thể chia sẻ với người chị em khác của mình. Chuyện này thuộc phạm vi riêng tư của chị và thầy Tống, cô nàng là người có đạo đức nghề nghiệp, rất kín miệng, tuyệt đối không thể nói lung tung cho người bên ngoài biết.

Trong người ngứa ngáy không chịu được, nhu cầu cấp bách muốn tìm một người chung sở thích đến thét chói tai a a a cùng mình. Sau khi vào phòng khách sạn, Văn Văn chưa kịp tắm rửa đã cầm điện thoại lên Weibo vào super topic tìm những người bạn cùng chí hướng.

Lúc này trong super topic đang rất náo nhiệt, hôm nay chương trình vừa mới quay xong, nhiều bài viết tiết lộ xuất hiện nhưng vì << Giải thưởng diễn xuất hạng S >> quy định khán giả vào xem không thể mang điện thoại vào nên chủ yếu là những bài tiết lộ bằng lời, không có ảnh và video được truyền ra.

Rất nhiều fan CP trước đó biết được kịch bản do chương trình công bố ra ngoài, chương trình giải thưởng diễn xuất lần này ngoài mặt là lịch trình hai người nhưng thật ra là công việc cá nhân. Dù giúp đỡ trợ diễn hay diễn

lại thì các khách mời sẽ hợp tác với một bạn diễn viên mới khác, các khách mời sẽ không hợp tác với nhau cho nên thời điểm công khai bán vé, đa số các fan only đến đoạt vé.

Mấy năm trước, các hoạt động truyền thông từ đầu năm đến cuối năm là điển hình cho những trường hợp lừa gạt tình cảm của các fan CP. Bên phía tổ chức chỉ sắp xếp chỗ ngồi cho bọn họ, còn đâu không giúp việc tương tác, vẫn phải nhờ lúc người dẫn chương trình lên sân khấu trao thưởng mới cue đến, nói được một câu cảm ơn đối phương.

Các fan CP rất cởi mở về chuyện này.

Cùng khung tức là phát đường, nhìn nhau rồi hôn môi, nói hai câu hẹn chẳng khác nào trực tiếp đi làm việc kia.

Cho nên lần này không sợ có chuyện hai người không hợp tác, lấy Anh Trai Phổi Lớn cầm đầu trong đại quân fan CP quyết định vẫn đến đây.

Rồi sao, bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống một niềm vui cỡ lớn.

Vào lúc MC chương trình thông báo người hợp tác diễn với Ôn Lệ không phải một diễn viên mới mà là Tống Nghiên, cùng với video giới thiệu hai người hiện rõ trên màn hình lớn, lại càng không ngờ là đoạn diễn tình cảm phim cổ trang.

Năm nay, các tác phẩm fanmate-video của các đại thần trong super topic đã phải vơ vét ít nhiều tất cả các tư liệu cổ trang trong mọi tác phẩm của hai người. Bao nhiêu lần muốn hỏng luôn hai bàn tay, bao nhiêu lần đôi mắt quầng thâm đen rõ, vận dụng mọi khả năng và kỹ thuật cắt ghép mới có thể cho ra lò những video chất lượng tuyệt vời đỉnh của đỉnh.

Mỹ Nhân Thảo Tam Lực: "Giấc mơ trở thành sự thật, hợp tác cổ trang tuy chỉ là một đoạn diễn nhỏ nhưng đẹp đến độ không gì sánh bằng, không bao giờ phải mượn công nghệ đen màn hình để cùng khung nữa, chờ chương trình được phát sóng xong, mình đây sẽ triển khai luôn [đắc ý]"

[Đại thần em yêu chị! Đại thần yyds!!!]

[Đù diễn chung hả???]

[Nói một tiếng với mấy chị em không đến trường quay xem trực tiếp ha, diễn chung, diễn chung phim cổ trang đấy]

[Ha ha ha ha ha những ai có mặt trực tiếp ở trường quay tỏ vẻ siêu siêu siêu sướng, anh trai phối lớn yyds, tiếng Tam Lực dùng cả mic cũng không đấu lại tiếng hét của anh ấy]

[Lúc toàn bộ trường quay hét hôn một cái mà bu ồn cười muốn chết]

Hôm Nay Muối Phát Đường Ư trả lời: [Chị em đừng đi vội, có hôn không??]

Chủ post trả lời: [Không aha ha ha ha với tính cách của hai người họ làm gì có chuyện sẽ hôn nhưng Mỹ Nhân nói "V ềnhà r ồi nói", còn đâu tự mình tưởng tượng nhé [cười xấu xa]]

[V ề! Nhà! R ồi! Nói! Tốt đã bắt đ ầu nghĩ đến hình ảnh hai người bọn họ hôn r ồi dùng đ ầu lưỡi điên cu ồng va chạm đối phương]

[Cảm ơn chị em đã bắt đ ầu lan tỏa hình ảnh bọn họ làm việc đó]

Muối = Ngọt: [G ần đây phải thi nên không đi xem được qwq, phải đợi đến cuối tu ần sau chương trình mới phát sóng, mấy chị em được đi xem trực tiếp cho mị hỏi đoạn ngắn mà Muối diễn nằm trong bộ phim nào á? Bạn nhỏ muốn tìm bản gốc của phim xem tạm cho đỡ thèm]

Rất nhanh trong khu bình luận có nhi ều người viết tên phim và cả khoảng thời gian của đoạn được chọn.

[Không ngờ là bộ này?? Trong bộ này có cảnh giường chiếu kích thích lắm ý]

[??? Cuối cùng đã đến thời của Bút Ký Tên r ồi sao?]

Văn Văn thấy mấy bạn fan trong super topic không được đến xem trực tiếp đang điên cu ồng bổ não, sợ mấy chị em trong này kỳ vọng quá lớn r ồi

sẽ thất vọng sau khi xem chương trình phát sóng, nên có lòng tốt nói ra trong khu bình luận.

[Không có đâu, đoạn ngắn bọn họ diễn chỉ có hành động tiếp xúc duy nhất là nắm cổ tay]

[….Cảm ơn người chị em, đã muốn héo]

[Chào người chị em tàn nhẫn]

[Tống Nghiên Ôn Lệ, hai người không có tâm]

Thiệt tình Văn Văn rất muốn tiết lộ rằng tuy bọn họ không diễn nhưng bọn họ xem cảnh giường chiếu này cùng nhau! Chắc chắn bọn họ sẽ lén diễn lại đoạn này trong không gian riêng tư!

Nhưng cô nàng không thể nói, cô nàng là một người trợ lý có đạo đức nghềnghiệp.

Cô phải hưởng thụ một mình dưới tình huống ép buộc, cô rất xin lỗi nhóm Bút Ký Tên.

— — — —

Chương 58

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Có điều Văn Văn suy nghĩ nhiều rồi.

Ôn Lệ phân chia rõ ràng khi nào là làm việc và khi nào là chuyện riêng, cho dù bây giờ cô và Tống Nghiên đang nghiên cứu công việc cùng nhau.

Nội dung và tình tiết chính về tranh đấu quyền lực trong bộ phim này khá khó hiểu. Nó đã được dự đoán từ trước doanh thu phòng bán vé sẽ không khả quan lắm trong thị trường phim điện ảnh trong nước. Nhưng kịch bản xuất sắc cộng thêm từ trang phục đến tạo hình của nhân vật làm rất đẹp, năm đó sau khi phim được chiếu, dù ở trong nước hay nước ngoài thì đều nhận được giải thưởng có sức nặng không thấp.

Nếu muốn quay một bộ phim điện ảnh cổ trang không chỉ đẹp để hợp mắt người xem mà phải có giá trị thưởng thức cao thì đương nhiên phải tiêu tốn tài chính và tinh lực nhiều hơn khi làm phim hiện đại. Mấy giải thưởng nghệ thuật nhất và tạo hình đẹp nhất không phải để đấy lấy cho có, cố gắng xây dựng bối cảnh đế quốc Đại Minh không khác thời xưa, cứng cỏi cốt cạc, mỗi một mảnh ngói xanh hay bức tường hồng trong bối cảnh, đều là những vết tích của bề dày lịch sử.

Ngay cả những bộ trang phục diễn được các diễn viên mặc cũng vậy, mọi người dùng tất cả khả năng của mình có thể tái hiện lại sự xa hoa lộng lẫy trong thời đại đó.

Không một diễn viên nào có thể từ chối kịch bản cùng đội ngũ sản xuất phim tuyệt vời. Bất kể ai đang theo đuổi con đường sự nghiệp diễn viên này đều khát vọng mình được xuất hiện trong những bộ phim như vậy, trở thành một phần tử nhỏ bé nặng hoặc nhẹ của bộ phim cũng được.

Xem phim của Vu Vĩ Quang, nó càng khiến Ôn Lệ mong chờ đến bộ phim << Băng Thành >> của Cừu Bình.

Đều là đạo diễn lớn tiếng tăm, đều là đội ngũ sản xuất phim tốt nhất giỏi nhất. Nếu có năng lực để lưu tên mình vào trong danh sách dàn cast của bộ phim, bất kể cô có chuyển hình ảnh thành công hay không thì nó vẫn là một trải nghiệm khó quên trong sự nghiệp làm nghề diễn viên của mình.

Bước vào ngành với hình thái của con chim non, qua thời gian dần dần trưởng thành từ chim non biến thành cánh chim đà điểu lớn. Ôn Lệ khát vọng nhìn về những nơi phong cảnh bao la rộng lớn trên bầu trời đằng kia, đương nhiên có cả dã tâm. Mà bộ phim mới của Cừu Bình chính là nơi phong cảnh lớn đầu tiên mà cô muốn bay đến.

Tuy bước chân này hơi lớn, hơn nữa bước đi còn chưa được vững, vì Cừu Bình chỉ đồng ý cho cô cơ hội thử vai. Còn đâu, nếu muốn bắt được thì phải dựa vào chính bản thân cô đến lấy, chưa có gì đảm bảo nhất định sẽ lấy được hay không.

Giành được một cơ hội thử vai quý giá, có thể cùng cạnh tranh với mấy diễn viên phái thanh y có thành tích chói mắt. Điều đó đầy sự khiêu chiến và khiến kẻ khác hưng phấn biết bao.

Bộ phim đã đến hồi kết và đang bắt đầu chiếu danh sách tên các diễn viên và đội ngũ sản xuất. Trong phòng khách sạn không bật đèn, nguồn sáng duy nhất trong phòng biến mất, bầu không khí lập tức trở nên âm u.

Mỗi lần xem xong một bộ phim hay đều sẽ để lại một chút dư vị còn sót. Trong lòng luôn có loại mất mát lờ mờ không thể nói rõ, Ôn Lệ không vội dậy bật đèn, nhìn chằm chằm vào màn hình rồi thở dài yếu ớt.

“Làm người ở thế giới hiện đại vẫn tốt hơn.” Cuối cùng cô tổng kết.

Tống Nghiên xem phim một cách nghiêm túc, lúc nghe thấy cô thở dài còn tưởng cô sẽ nói một thôi một hồi giống mấy nhà phê bình phim

chuyên nghiệp kia. Không ngờ cô lại cho ra kết luận nhẹ nhàng sau cùng vậy.

Anh cười đồng ý: "Đúng vậy."

Nhạc cuối phim là một bài hát mang phong cách xưa buồn bã, Ôn Lệ nghe xong càng thấy tâm trạng sa sút, thở dài, ngồi phịch trên ghế sô pha nói: "Thầy Tống, lúc trước anh bỏ quả bộ phim này quả thực rất đáng tiếc."

Đương nhiên cô không thể nói anh diễn tốt hơn bạn diễn viên trong phim vì nam diễn viên này diễn cũng rất ổn nhưng nếu bàn về vẻ ngoài hay khí chất, Ôn Lệ cảm thấy xem Tống Nghiên tốt nhất.

"Nếu như anh diễn thì bộ phim này sẽ hoàn hảo hơn."

Cô lầm bầm nói cho mình mình nghe, trong đầu bắt đầu tưởng tượng hình ảnh Tống Nghiên hóa trang thành hoàng đế.

Nghĩ rồi nghĩ đến mấy cảnh diễn thân mật trong bộ phim này.

Tự nhiên cô thấy anh không nhận diễn bộ này cũng không quá đáng tiếc như vậy.

"Không hẳn." Tống Nghiên không biết cô đã nghĩ từ bộ phim đến phương diện khác nào đó, nghiêm túc trả lời câu cảm thán của cô, "Khả năng diễn của mỗi diễn viên đều không giống nhau, lúc trước anh đã suy nghĩ và cân nhắc cẩn thận xong mới quyết định nhận hay bỏ."

"Anh lại muốn lấy chuyện anh không diễn được cảnh tình cảm ra để làm cái cớ đúng không hả?" Ôn Lệ ngồi thẳng dậy, ngón tay dí trên mặt anh, giọng nói chứa đầy sự tin tưởng, "Anh đừng nói mình không giỏi, anh rất giỏi là đằng khác, nếu anh đi diễn phim thần tượng, mấy nghệ sĩ nam khác làm gì còn việc để làm?"

Tống Nghiên nhướn mày: "Tốt hơn mấy nghệ sĩ nam em từng hợp tác không?"

“Hả?” Ôn Lệ thấy khó hiểu, “Tất nhiên rồi, cái đó có gì đâu để mang ra so sánh bằng?”

Tống Nghiên cười cười, một tay đỡ cằm, chậm rãi nói: “Đều là đàn ông, đương nhiên có thể so sánh bằng.”

“Ừm, hóa ra mấy nghệ sĩ nam như các anh cũng có tâm lý so đo nhiều vậy luôn.” Ôn Lệ vỗ vỗ bả vai anh nói với vẻ chắc nịch, “Vậy anh cứ yên tâm đi, ở trong lòng tôi, anh và bọn họ không ở cùng một cấp bậc.”

Đột nhiên Tống Nghiên nắm lấy tay cô, cầm nó trong tay cúi đầu hôn hôn các đầu ngón tay, cụp mắt, dịu dàng nói cảm ơn.

“Cảm ơn.”

Ngón tay Ôn Lệ được hôn có hơi tê dại, trong lòng thỏa mãn nhưng lại không thỏa mãn lắm.

Cô kề sát thêm chút nữa, nuốt nước bọt, nói thêm: “Thật đấy, trong lòng tôi anh đẹp trai nhất, đẹp trai nhất cả nước luôn.”

“Hửm?” Tống Nghiên cong môi, “Anh biết.”

Ôn Lệ ngơ ngơ hỏi: “Sao anh không nói cảm ơn?”

Tống Nghiên luôn là người rất dễ nói chuyện, thuận theo ý cô: “Cảm ơn.”

Kết quả Ôn Lệ vẫn không buông tha, trái lại trong đôi mắt xinh đẹp hiện rõ sự không hài lòng của mình: “Ngoài cảm ơn ra còn gì nữa?”

Tống Nghiên nghiêng đầu: “Gì nữa?”

“Bỏ đi.” Ôn Lệ cũng biết mình ám chỉ quanh co lòng vòng như thế chẳng hay ho gì hết, đứng lên, “Phim xem xong rồi, tắm rửa đi ngủ thôi.”

“Sao em không có chút kiên nhẫn gì thế.”

Tống Nghiên không nhịn được bật cười, đứng lên theo, kéo Ôn Lệ quay trở lại, đỡ mặt cô rồi hôn mấy cái lên đó.

Hai má nóng nóng, trong lòng Ôn Lệ vui mừng nhưng ngoài miệng thì trách mắng: "Anh biết tôi ám chỉ cái gì còn cố tình giả ngu? Có ai như anh không."

"Xin lỗi." Ngoài miệng Tống Nghiên xin lỗi nhưng vẻ mặt chả có xíu hối lỗi nào cả, "Tại dáng vẻ giận dỗi của em đáng yêu lắm."

Ôn Lệ biết tật xấu của mình là không chịu thẳng thắn. Ông ngoại cô, cậu cô và em trai nữa đều nói cho cô biết tật xấu này không tốt, bởi vì đôi khi họ muốn nói chuyện yên ổn với cô nhưng thái độ của cô không được, bảo kiên nhẫn thêm cũng không chịu, nếu cô là đứa trẻ nhỏ thì đã bị đánh từ lâu rồi.

Tống Nghiên đúng là trường hợp đặc biệt, hình như anh còn rất thích và hưởng thụ nó.

Ôn Lệ hừ: "Chuyện tôi đáng yêu còn cần anh nói chắc."

Hệ lụy là trong lúc tắm rửa khó có dịp tính trẻ con chưa biến mất hoàn toàn, cô ngâm người trong bồn tắm đầy bọt, hát hò linh tinh. Cứ cho là cô hiểu biết hạn hẹp về mấy cái đáng yêu gì đó đi vì từ đáng yêu chỉ dùng để nói đến mấy bạn nhỏ thôi, nên cô hát nhạc thiếu nhi, đó chính là một biểu hiện của đáng yêu.

Tắm rửa xong ra ngoài, Ôn Lệ khôi phục lại bộ dáng cao quý lạnh lùng.

Hoàn thành xong công việc tốt đẹp, các dây thần kinh bị kéo căng trong những ngày qua được nới lỏng, cuối cùng Ôn Lệ không cần phải nghĩ đến việc đọc thoại ngay cả trong khi ngủ.

Đợi Tống Nghiên tắm rửa xong lên giường, kéo Ôn lệ từ bên giường bên kia lăn vào trong lòng mình, bàn tay vuốt nhẹ mái tóc cô, thấp giọng hỏi: "Tối nay còn dùng anh để học đọc thoại nữa không?"

Ôn Lệ: “Diễn xong rồi, không cần.”

Tống Nghiên mới hơi mỉm cười thì cô lại bắt đầu nói chuyện công việc khác với anh.

“Đạo diễn Cừu bảo đợi lúc nào về Yến Thành sẽ sắp xếp thời gian để tôi đến chỗ ông ấy thử vai, ông ấy còn bảo sẽ mời chúng ta ăn bữa cơm nữa.”

Tống Nghiên lời ít ý nhiều: “Ừ.”

“Tôi thấy trọng điểm ở đây không phải chuyện ăn cơm mà là việc thử vai.” Ôn Lệ bắt đầu nói liên tục không ngừng, “Người quản lý của tôi nói là có mấy nữ diễn viên nữa cũng đang tiếp xúc với vai này. Nếu không phải biên kịch Chu thấy vẻ ngoài của tôi giống Loan Loan thì căn bản tôi chẳng có chút ưu thế nào lớn hết.”

“Nhưng việc em giống Loan Loan đã là một ưu thế rất lớn.

Ôn Lệ đồng ý: “Đúng vậy, phải cảm ơn ba mẹ.”

“Chuẩn bị tốt đi.”

“Ừ.”

Ôn Lệ quyết tâm hừng hực, tay giấu trong chăn lặng lẽ nắm thành quyền.

Sau hơn mười giây im lặng, Tống Nghiên chạm vào eo cô: “Nói xong chuyên công việc rồi?”

“Hở?” Ôn Lệ nghĩ tiếp, “À đúng rồi về chuyện thử vai đó, trước kia tôi chưa từng lại gần nói chuyện với đạo diễn Cừu, anh từng làm việc cùng ông ấy rồi nên truyền thụ một ít kinh nghiệm sang cho tôi nhé, đến lúc đi thử vai tôi sẽ nắm chắc hơn.”

“Được, đợi ngày mai ngủ dậy.” Tống Nghiên hỏi, “Nói xong chưa?”

“Sao anh cứ hỏi tôi nói xong chưa là thế nào? Có phải anh không kiên nhẫn nói chuyện với tôi, đúng không?” Ôn Lệ không vui.

Vậy mà Tống Nghiên lại thừa nhận: “Đúng là không nhẫn được.”

Ôn lệ trừng mắt, lùi ra tránh khỏi ngực anh.

“Muốn làm việc khác, đã ám chỉ cho em biết từ lâu.” Tống Nghiên cúi đầu chôn mặt mình vào trong chỗ cần cổ cô, thở dài, “Chúng ta làm xong rồi nói chuyện công việc tiếp được không?”

“……”

Vốn trong đầu chỉ đang suy nghĩ đến công việc, kết quả anh nói một câu khiến cô trở tay không kịp.

Dưới sự hấp dẫn này, Ôn Lệ liều mạng kiềm chế bản thân mới miễn cưỡng từ chối được: “Không được, đợi làm xong tôi sẽ không còn sức lực nói chuyện này cùng anh nữa, anh dạy tôi một ít kinh nghiệm thử vai trước đi.”

Tống Nghiên thỏa hiệp: “Được, bây giờ anh dạy cho em.”

Ôn Lệ lập tức bày ra tư thế như học sinh tốt nghiêm túc nghe giảng, với lấy điện thoại để trên tủ đầu giường: “Anh từ từ đã để tôi mở mục ghi chú.”

Tống Nghiên rút điện thoại trong tay cô rồi ném nó sang một bên.

“Không cần, kinh nghiệm này không dựa vào lời nói để truyền thụ, chỉ dựa vào ý hiểu ngầm.”

“À ——”

Ôn Lệ như bỗng nhiên hiểu ra gật đầu, đúng vậy, đóng phim chính là vậy đấy, rất nhiều phương pháp dạy chỉ có thể hiểu ý chứ không diễn đạt được bằng lời, diễn xuất vốn là thứ gì đó rất trừu tượng, không giống những kiến thức lý luận trong sách giáo khoa viết.

Nhưng rất nhanh cô phát hiện có gì đó không đúng.

"…..Đạo diễn Cừu thích chọn mấy cảnh diễn này để cho diễn viên thử vai à?"

Ôn Lệ rụt rụt người để tránh đôi môi Tống Nghiên đang dịch chuyển đến xương quai xanh của cô.

Đạo diễn ngày nay đều thích hoang dã vậy sao? Cô chỉ đi thử vai mà phải hy sinh lớn vậy á?

"Không phải." Tống Nghiên nói rất thật, Ôn Lệ vừa muốn nổi cáu thì anh lại nói như đúng rồi, "Phòng ngừa nhỡ may thì sao, chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ và mọi trường hợp sẽ không sợ ông ấy đưa ra những yêu cầu đột ngột."

"Nhưng trong << Băng Thành >> có cảnh giường chiếu đâu?"

Cô xem kịch bản rồi, rõ ràng bên trong không có, chẳng lẽ ở nơi thử vai đạo diễn Cừu thích thêm những đoạn diễn ngẫu nhiên không có trong kịch bản để bảo cô diễn.

"Không có."

"……."

Thật sự Ôn Lệ không hiểu tại sao anh có thể nói ra hai từ "Không có" với khí thế như nói từ "Có" được.

"Thầy Tống!" Cô đẩy anh ra, sửa sang lại quần áo đang xô lệch không ngay ngắn của mình, "Mong anh đừng ỷ vào việc mình đẹp trai mà muốn làm gì thì làm."

Tống Nghiên nháy mắt mấy cái, mỉm cười: "Rõ là anh đang ỷ vào việc em thích anh nên muốn làm gì thì làm."

Tại sao anh còn nói thích!

Tại sao anh cứ thích mang chữ thích này ra để treo bên miệng suốt vậy chứ!

Anh là trẻ con chắc!

Cuối cùng Ôn Lệ cũng biết tại sao hôm nay Tống Nghiên diễn vai hoàng đế sẽ khiến cô sững sờ, bởi vì anh và hoàng đế đều có ham muốn biến thái giống hệt nhau. Cái mà người bình thường khó có thể hiểu được khi ở trên giường.

Ở trên giường hoàng đế thích ép buộc uy hiếp thái hậu gọi tên của hắn.

Ở trên giường Tống Nghiên thích ép buộc uy hiếp Ôn Lệ gọi anh là đàn anh.

Cơ thể Ôn Lệ bị va chạm biến cong như một cây cầu, vòng eo nhỏ nhắn không chịu nổi, còn không đủ để một người đi qua. Khi Tống Nghiên đi lên, cô càng yếu ớt, lảo đảo như muốn ngã quỵ xuống. Khi người hoảng loạn muốn ngã, người đi đường này càng thêm mãnh liệt. Sau cùng cầu Ôn Lệ sụp đổ, cả người anh vừa sảng khoái vừa thỏa mãn thở dốc, giúp cô rửa sạch dấu vết trên cơ thể hai người họ.

Ôn Lệ biết rất rõ sức lực của mình, quả nhiên không còn tâm trạng tìm anh nói chuyện công việc nữa.

"Tại sao anh thích nghe tôi gọi anh là đàn anh?" Cô chỉ còn chút lực hỏi được một câu này.

Tống Nghiên thu dọn trên giường xong xuôi, nhét cô vào trong chăn, ôm cô vào lòng sờ sờ mép tóc cô nói: "Vì sẽ mang lại cảm giác thỏa mãn như giấc mơ trở thành sự thật."

Ôn Lệ nghe không hiểu, lại đang rất mệt, đáp lại qua loa có lệ rồi đi ngủ.

Cho nên Tống Nghiên hiểu được hoàng đế, hắn dùng mọi cách để bức ép thái hậu gọi tên của mình không phải vì muốn nhục nhã thái hậu, cũng

không phải vì nhục mạ bản thân mà nó là khát vọng cực lớn trong nội tâm hắn. Giữa hắn và nàng bị ngăn cách bởi thế tục và thân phận, hắn muốn lấy thân phận ngang hàng như những người bình thường để bày tỏ tình cảm.

Ôn Lệ nói làm người hiện đại tốt hơn, Tống Nghiên đồng ý với quan điểm của cô.

Ít nhất khi anh làm người hiện đại, anh có thể đợi đến ngày này.

—

Sau khi quay hình tập cuối cho << Giải Thưởng Diễn Xuất Hạng S >> xong, hai người ở lại Dư Thành hoàn thành một số công việc còn lại, rồi mới lên máy bay về Yến Thành.

Ôn Lệ cảm thấy lần này tổ quay phim A của chương trình Thế Gian Có Người đi theo cô và Tống Nghiên đến đây là quá lãng phí nhân lực, thời gian và sức lực. Bởi vì ông chủ của hai đài sản xuất hai chương trình cạnh tranh nhau nên không cho dùng chung những tư liệu quay được, có nghĩa là lần này ekip chương trình Thế Gian đến đây công tác hoàn toàn không quay được chút gì để nhét vào tập phát sóng của chương trình mình.

Dĩ nhiên đạo diễn Nghiêm nhận ra được chuyện đó.

Vì đạo diễn của Giải Thưởng Diễn Xuất tốt nghiệp cùng trường với ông, là đàn anh học trên hai khoá. Tuy hai người làm việc cho hai ông chủ khác nhau nhưng thật ra quan hệ riêng của hai người khá tốt. Trước khi Ôn Lệ và Tống Nghiên chuẩn bị đến quay cho Giải Thưởng Diễn Xuất, ông còn cố ý gọi điện thoại nói cho đàn anh biết, nói hai người bọn họ không thích phối hợp trên màn ảnh, là hai khách mời phiền toái.

Kết quả thu xong, tập cuối của Giải Thưởng Diễn Xuất sẽ được phát sóng vào cuối tuần tới. Thời gian này họ đang edit và cắt trailer, đàn anh gọi điện thoại cho đạo diễn Nghiêm.

Gọi để cảm ơn ông ấy.

Đạo diễn Nghiêm suy nghĩ hai giây rồi nói: "Đàn anh, anh gửi trailer cho em xem được không?"

"Như thế sao được, nhỡ may em lấy nó để cho vào chương trình của em thì sao?"

"Em là đàn em của anh đấy, không ngờ anh lại nghi ngờ em sẽ trộm lấy tư liệu quay của anh?!" Đạo diễn Nghiêm không nhịn được nổi nóng, "Em nghe nói hết rồi, anh sửa kịch bản tạm thời để Tống Nghiên và Ôn Lệ diễn chung cùng nhau, anh dám nói không phải anh ăn tiền lãi từ fan CP Tống nghiên và Ôn Lệ?! Anh dám nói không phải mình đang cọ nhiệt Thế Gian của em!"

Giọng điệu đàn anh cũng hiện rõ sự đau lòng, giống như phải chịu uất ức lớn nào đấy: "Chính Khuê, sao em lại nghĩ anh như vậy! Cái đó anh cũng vì công việc thôi mà, tuyệt đối không có ý nhằm vào em."

Thế mới nói ha, lúc trước còn đi học thì đơn thuần bao nhiêu, giờ vào đời phải chịu nhiều trách nhiệm thì nhiều giả dối.

Đạo diễn Nghiêm cười lạnh: "Vậy anh có bản lĩnh thì làm trailer đừng dùng tư liệu hình ảnh của Tống Nghiên và Ôn Lệ đi."

"……Thế không được, anh còn cố ý bảo tổ hậu kỳ cắt ghép làm trailer dài hai phút rưỡi riêng về bọn họ để đăng nữa."

"Cái gì? Hai phút rưỡi????"

Tham gia chương trình thực tế về vợ chồng có thể công khai thể hiện tình cảm trên màn ảnh nhưng tuần nào anh trai hậu kỳ cũng phải vắt hết óc dùng hết sức mới làm ra được trailer dài ba mươi giây. kết quả thì hay rồi, vừa tham gia chương trình khác đã bắt đầu điên cuồng lăng xê CP, làm đến mức có thể cắt ghép được trailer dài hai phút rưỡi?

Đệt.

———— —

Chương 59

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Tập cuối của << Giải thưởng diễn xuất hạng S >> dài hơn hai tiếng rưỡi, thời gian phát sóng dài hơn mấy tập trước nhiều, ông chủ của đài và nhà sản xuất đều dồn sức đổ tiền vào nó, chỉ một tập cuối cùng mà mời nhiều nghệ sĩ và các đạo diễn lớn đến tham gia, có thể thấy nó được để ý đến mức nào.

Chỉ riêng trailer đã có đến mấy cái, mỗi ngày tung một cái.

Giải thưởng diễn xuất hạng S: "#Giải thưởng diễn xuất hạng S# Trailer thứ ba! Trailer của hai khách mời trợ diễn được mọi người yêu thích, vợ chồng 'Muối' @Tống Nghiên @Ôn Lệ Litchi đến đây! Hai thầy cô chẳng những truyền đạt những kinh nghiệm quý giá trong diễn xuất mà còn hợp tác cùng nhau diễn lại một đoạn ngắn trong bộ phim kinh điển << Mười hai giám triều Minh* >> của @Đạo diễn Vu Vĩ Quang, tập chung vào 20:00 tối thứ bảy này, đoạn diễn lên sân khấu!"

(*) Mình không hiểu sao mỗi chương tác giả để một tên khác nhau

#"Video Weibo của giải thưởng diễn xuất hạng S"#

Trùng hợp là tập năm của << Thế Gian Có Người >> cũng phát sóng vào giờ vàng 20:00 tối thứ bảy.

Vốn là hai chương trình trọng điểm của hai đài lấy ra để battle nhau, << Thế Gian Có Người >> có nền độ hot của mùa đầu tiên làm móng, đội ngũ sản xuất giỏi và có sự tham gia của các nghệ sĩ nổi hàng đầu. Từ lúc bắt đầu đã nổi, giữ được tỷ lệ xem ổn định qua từng tập, nhất là sau khi chuyện Hứa Minh ngoại tình được tung ra, độ thảo luận lên như diều gặp gió, bất kể là mạng lưới trên cả nước hay 52 tỉnh thành, cho dù trên các bảng danh sách xếp hạng, tỷ suất người xem luôn ở mức đỉnh trên cả nước.

Số liệu luôn đè ép gắt gao bắt << Giải thưởng diễn xuất hạng S >> phải đứng ở vị trí thứ hai trên bảng xếp hạng các chương trình truyền hình. Bây giờ đến tập cuối của << Giải thưởng diễn xuất hạng S >>, họ muốn dựa vào tập cuối để tranh thủ lấy lại tất cả mặt mũi đã mất, đương nhiên phải cố gắng để cướp lại số liệu tỷ suất người xem đứng đầu toàn quốc.

Vì thế sau khi trailer thứ ba vừa được đăng, đội ngũ sản xuất lập tức mua đề tài lên hot search.

Trailer dài tận hai phút rưỡi.

Trailer này độc quyền về Tống Nghiên và Ôn Lệ, vừa mới được đăng lên, đội quân fan lớn hóng được chạy đến xem.

[Giỏi quá ạ, Thế Gian bên cạnh kiên trì giữ vững ba mươi giây đến bên này có hẳn hai phút ba mươi giây]

[Chú xem trailer của nhà người khác nè @Thế Gian Có Người]

[Làm ơn nổi lên ý thức cạnh tranh chút được không @Thế Gian Có Người]

[Tập sau làm trailer dài năm phút đồng hồ đi nhé, mình không thể thua được. cảm ơn @Thế Gian Có Người]

[Nghiêm Chính Khuê, ông đang xem đúng không? Tôi không muốn nhiều lời nữa, ông từ chức đi, đổi người khác đến]

Không lấy được video tư liệu từ chỗ của đàn anh nên đạo diễn Nghiêm không cam lòng. Ngày hôm đó lúc tailer được tung ra ông lặng lẽ mò lên Weibo xem. Rồi nhìn thấy sóng comment, bị những lời cười nhạo và châm chọc của các fan chọc cho tức giận mà không nói được gì, thầm nghĩ tình cảm anh em năm đó khi còn ở trường ăn chung gọi chung ở một cửa của canteen cũng chỉ đến thế mà thôi.

Một phút đầu của trailer là đoạn ngắn diễn chung của hai người Tống Nghiên và Ôn Lệ, tạo hình cổ tranh đẹp mắt tuyệt vời, những tương tác

trong trạng thái vào diễn của hai người hấp dẫn người xem hơn là trạng thái làm việc riêng của từng người.

Không bao lâu sau khi trailer này được đăng lên, nó đã đứng vào vị trí đầu trong các gameshow, tất cả các đề tài lên hotsearch đều liên quan đến bài mới nhất trên Weibo.

Hot nhất là bài Weibo được một fan nào đó đăng lên trang cá nhân.

[Tối thứ bảy này không biết trẫm nên lật thẻ bài chọn thẻ tên phi Thế Gian hay thẻ tên phi Giải Thưởng đây?]

(*) Chắc mọi người cũng biết quy tắc "lật thẻ bài" chọn phi tần thị tẩm trong hoàng cung nhỉ. Tên các phi tần sẽ được khắc trên các thẻ gỗ, sau đó Hoàng đế sẽ lựa chọn thẻ bài, người được chọn sẽ hầu hạ vua trong tối ngày hôm đó.

Bình luận bên dưới hết sức đặc sắc.

[Chỗ này đềnghị hoàng thượng chọn cả hai phi]

Chủ post trả lời: [Cẩu nô tài mạng lớn không thể thế]

[Hôm qua phi Thế Gian đã là hoa hiên, ỷ vào việc được Hoàng Thượng cưng chiều, năm lần bảy lượt qua loa có lệ trước mặt Hoàng Thượng nhưng phi Giải Thưởng trẻ tuổi xinh đẹp. Không những thế còn vì Hoàng Thượng mà chuẩn bị món ngọt là cơm chó dài tận hai phút rưỡi, tâm ý của nàng đối với Hoàng Thượng có trời chứng giám, thần cả gan đềnghị Hoàng Thượng lật thẻ tên phi Giải Thưởng]

Chủ post trả lời: [Haiz nhưng thật lòng trẫm cưng chiều phi Thế Gian hơn, thôi thôi, cứ lật thẻ bài tên phi Giải Thưởng đi, trẫm đúng là loại tiện nữ]

Đạo diễn Nghiêm: "……."

Đáng chết, tại sao ông ta có cảm giác minhg giúp mấy cô bé trẻ tuổi này tung hứng chơi đùa.

Quả nhiên, tâm của mấy cô bé được làm từ transformers, thay đổi bất thường.

Tối thứ bảy, bảng hotsearch được Giải Thưởng Diễn Xuất chiếm đóng liên tục, tập cuối của chương trình mời đến rất nhiều khách mời, lấy bừa một tên khách quý cũng có thể mang lên hotsearch, hơn nữa thời lượng phát sóng dài, nhiều chỗ gây cười thú vị, không lo đề tài sẽ bị trùng.

Chỉ riêng hotsearch về Tống Nghiên và Ôn Lệ đã có đến mấy cái.

#Tống Nghiên Ôn Lệ mười hai giám triều Minh#

#Hóa ra mấy tác phẩm văn học viết về quan hệ gia đình kích thích vậy#

#Tạo hình cổ trang 'trần nhà'*#

(*) Nghĩa là đạt đến đỉnh, độ cao đến mức khó có ai có thể vượt qua được.

#Tống Nghiên Ôn Lệ hợp tác#

#Tống Nghiên về nhà rồi nói#

Trong số hotsearch này, có được mua cũng có cái được cư dân mạng nhấn vào và đẩy lên tự nhiên.

Ngoài những hotsearch khá hài hòa vui vẻ ra còn mộtt số hotsearch nổi bật khác, ví dụ như #Đoạn Hồng Ôn Lệ#

Lúc trước khi quay hình cho chương trình, Đoạn Hồng là người mở ra câu chuyện trước, sau đó Ôn Lệ đáp trả trở về. Ekip chương trình không muốn đắc tội với cả hai bên nên đã cắt sạch sẽ mấy đoạn đó nhưng vì hôm đó có nhiều khán giả đến xem trực tiếp nên tin tức vẫn bị nhả ra bên ngoài.

Đoạn Hồng và Ôn Lệ đại biểu cho những trường phái "Chính quy" và "Không chính quy", "Chính kịch" và "Phim thần tượng", bị người ta thuật lại bằng văn bản đăng lên các diễn đàn giải trí, kèm theo đó là video và ít ảnh chụp chất lượng thấp khá mờ mờ, tập cuối của Giải Thưởng Diễn Xuất đang rất hot, sau khi tin này được nhả ra nó đã lên men rất nhanh.

Ngay trong lúc cộng động mạng nghĩ fan Ôn Lệ sắp sửa xuất quân ra trận tấn công đánh chiếm các tài khoản xã hội của Đoạn Hồng, nhờ đó để mấy người hay lấy cái danh "Người qua đường chính nghĩa" lợi dụng cơ hội này để đánh vào các nhóm fan và các thương hiệu do Ôn Lệ đại diện và các nghệ sĩ lưu lượng khác. Nhưng Ôn Lệ và các fan của mình im lặng như gà, không thèm cho đề tài đang chiếm hotsearch đó dù chỉ một cái liếc mắt.

Đoạn Hồng là diễn viên chuyên đóng phim chính kịch, danh tiếng không tệ, trong giới mạng không có nhiều fan lắm, nếu như thực sự phải đối đầu với Ôn Lệ, chắc chắn fan của anh ta không thể đấu lại fan của Ôn Lệ.

Nhưng nếu trận chiến xảy ra thật, nó sẽ ảnh hưởng đến tiếng tăm của Ôn Lệ, nghệ sĩ lưu lượng vốn là người dễ dàng bị lôi lên đầu sóng ngọn gió dư luận, cho dù Ôn Lệ được nhiều người để ý thêm nữa nhưng không ai quan tâm đến việc cô được để ý hay không. Mà một khi chuyện cô và Đoạn Hồng không hòa thuận bị làm lớn lên, có rất nhiều 'Người qua đường' có thành kiến với các nghệ sĩ lưu lượng sẽ đứng ra bênh vực cho Đoạn Hồng, fan của cô đứng ra nói chuyện để bênh cô khéo lại bị ụp cho cái tội "bảo vệ mù quáng" lên đầu.

Các đại fan nhận được chỉ đạo của người quản lý bên phía ekip làm việc, thực hiện có tổ chức kêu gọi các fan không để ý đến hotsearch này, việc này có phòng quan hệ xã hội xử lý, các fan chỉ cần tập trung mang mấy đề tài khác, chuyên tâm đẩy mấy hotsearch đó là được.

Có người định đổ thêm dầu vào lửa, đến muộn lúc gần mười một giờ, Đoạn Hồng – một trong hai người trong cuộc không lên tiếng từ đầu đến giờ đã xuất hiện đăng bài lên Weibo.

Đoạn Hồng: "[Ngón tay cái] @Ôn Lệ Litchi"

Tối hôm đó Ôn Lệ bận nhiều việc, suốt buổi tối vẫn chưa lên mạng lần nào, sau khi xong việc được người đại diện nhắc nhở cô mới biết để lên Weibo trả lời bài đăng của Đoạn Hồng.

Lúc này cô mới nhớ lại chuyện này, cô đã nghĩ chút chuyện nhỏ xảy ra giữa cô và Đoạn Hồng đã chấm dứt và xong từ lâu, nhưng hiển nhiên các cư dân mạng không chịu bỏ qua đơn giản thế.

Ôn Lệ ấn theo dõi Đoạn Hồng, bình luận trả lời bằng icon biểu cảm 'thẹn thùng' dưới bài của anh ta.

Cuối cùng các fan bị bắt im lặng cả tối đã được lên tiếng.

[Nâng đỡ Tam Lực!!]

[Cảm ơn sự công nhận của thầy Đoạn với Tam Lực, chúc thầy Đoạn thành công hơn trong công việc, cuộc sống vui vẻ]

[Mấy thành phần cá biệt nào đấy có thể câm miệng được chưa, Tam Lực không chỉ đại diện cho các diễn viên đóng phim thần tượng mà còn đại cho chính cô ấy, diễn viên Ôn Tam Lực và một tương lai tươi sáng đằng trước]

Hai người trong cuộc thể hiện rõ thái độ khéo léo thông minh, rất nhanh đã khiến đề tài không có ý gì tốt trên hotsearch bị chìm nghỉm xuống.

Ôn Lệ nghĩ ngón tay cái này không phải do phòng quan hệ đăng thay anh ta, nếu đúng là họ làm thì chắc chắn sẽ viết thêm một chút lời khen cho cô hay gì đó. Người như Đoạn Hồng có chủ nghĩa đàn ông, tuy đã nhận ra mấy tư tưởng thành kiến của mình không đúng nhưng lại không chịu bỏ xuống mặt mũi nên mới cho cô một ngón tay cái.

Chút ân oán nhỏ này với Đoạn Hồng được xử lý gọn gàng sạch sẽ, Ôn Lệ vào Weibo Tống Nghiên dạo một vòng, muốn xem người đàn ông của cô có đăng bài khen ngợi cô gì đấy lên Weibo không.

Kết quả không có gì hết, Tống Nghiên không đăng Weibo.

Nhưng khu vực bình luận dưới bài đăng cũ của anh bị đánh chiếm.

Dưới bài đăng gần nhất tuyên truyền cho Giải Thưởng Diễn Xuất, bên dưới khu bình luận là những comment mới nhất của các fan CP và người qua đường sau khi xem xong chương trình hôm nay.

[Ơ nè anh Mỹ Nhân? Nghe nói anh lòng dạ hẹp hòi, khi thấy vợ mình diễn với bạn diễn nam khác sẽ ghen?]

[Các khách mời khác chỉ diễn một tác phẩm, duy nhất người họ Tống nào đấy phải tăng ca diễn hai đoạn vì lòng dạ hẹp hòi]

[Người đàn ông này, dáng vẻ anh nhỏ nhen thật sự khiến người khác phải mê muội]

[Về nhà rồi nói, nói cái gì?]

[Chúc mừng Mỹ Nhân tự khiến mình ngây thơ như trẻ con cấp một, sau còn thu hoạch được bình dấm chua gia nhập vào hội thê nô!]

Trong đầu Ôn Lệ bỗng xuất hiện suy nghĩ muốn tìm đường chết.

Nếu cô chụp ảnh cáp màn hình những bình luận này gửi cho Tống Nghiên, liệu Tống Nghiên có kéo cô vào danh sách đen không nhỉ?

Sau vài giây phân vân giao chiến, Ôn Lệ tỏ ý muốn kéo thì kéo đi, nhưng cười nhạo thì nhất định phải làm.

Cô quyết đoán chụp màn hình lại gửi cho Tống Nghiên xem, còn viết thêm một câu "Tuy hình tượng lạnh lùng của anh đi tong rồi nhưng tôi sẽ không ghét bỏ anh đâu."

Tin tốt là Tống Nghiên không kéo cô vào danh sách đen, anh khác với Ôn Lệ, không giở tính công chúa thích nghịch mấy cái đó.

Tin xấu là Tống nghiên gửi cho cô một câu khá bậy mà chỉ nói với cô khi đang ở trên giường.

Tống Nghiên: “Thiếu ***?”

Ôn Lệ: “?”

Ôn Lệ: “Anh có tin tôi chụp mấy lời này lại đăng lên Weibo không?”

Tống Nghiên: “Vậy là em muốn cho mọi người biết kết cục tối nay mình phải nhận đúng không?”

Cô chỉ gửi ảnh chụp màn hình chê cười anh mấy câu thôi mà, có gì to tát đâu?

Tuy trong lòng rất khinh thường những vẫn phải phòng ngừa nhỡ may, cô quyết định tối nay không về nhà, tìm đại chỗ nào đó cố gắng chịu đựng qua một đêm.

—

Tập cuối của << Giải thưởng diễn xuất hạng S >> chiếu vào buổi tối muộn, Ôn Lệ bận công việc mãi đến tận khuya mới về nhà.

May mà về muộn, về đến nhà cô thấy Tống Nghiên đã nằm trên giường ngủ từ lâu, Ôn Lệ mới miễn cưỡng thoát được ‘Kết cục’ mà Tống Nghiên nói.

Ôn Lệ nghĩ thầm về sau không thể tiếp tục tùy ý cười nhạo anh nữa, người đàn ông đê tiện này đấu võ mồm không lại nên thích dùng một số phương pháp khác để trả thù.

Đến tối ngày hôm sau, dưới nửa ép buộc nửa yêu cầu của ekip chương trình, cô và Tống Nghiên dành ra chút thời gian rảnh buổi tối, dưới sự giám sát qua các máy quay của chương trình, hai người ngồi cạnh nhau trên ghế sô pha phòng khách, vừa xem chương trình hôm qua vừa thảo luận.

Ôn Lệ cách Tống Nghiên rất xa, cô sợ anh nhớ chuyện hôm qua rồi làm trò con bò nào đấy trước cameras để trả thù mình.

Nhưng trước máy quay, Tống Nghiên là một người đàn ông vô cùng vô cùng đứng đắn đàng hoàng, câu được câu không nói chuyện với cô, nhân tiện còn nhận xét màn thể hiện của cô trong chương trình.

Lúc mình đang diễn thì không thể xem được bản thân biểu hiện thế nào, diễn xong thì đi thẳng xuống khu vực dưới sân khấu ở trường quay, cũng không kịp xem các đánh giá. Đúng lúc chương trình được phát sóng nên cô có thể xem hoàn chỉnh một lần biểu hiện của mình trong suốt quá trình quay, chỗ nào cô biểu cảm chưa tốt hay động tác mất tự nhiên, để rút kinh nghiệm cho lần sau.

Bên dưới tầng, đạo diễn Nghiêm ngồi trước màn hình theo dõi ôm trán, tuyệt vọng gào: "Kiếp trước tôi đã đắc tội gì với hai người này? Ở trong nhà mình còn thích ra vẻ này nọ là sao?"

Vừa mới tối qua thôi, kể từ khi bắt đầu phát sóng đến nay, << Thế Gian Có Người >> luôn đứng đầu về tỷ suất người xem nsy lại thua chương trình << Giải thưởng diễn xuất hạng S >> bên cách vách. Bọn họ mời một lúc rất nhiều nghệ sĩ nổi và đạo diễn lớn đến tham gia tập cuối, tám bộ phim được chọn để thay cho lời chào, bối cảnh dựng lên vàtạo hình của các diễn viên được đầu tư xuất sắc không thể bắt bẻ. Đủ mọi ưu thế vượt trội tụ hội, << Thế Gian Có Người >> bị đánh cho một đòn, khuất nhục nhận lấy vị trí thứ hai.

Mà bởi vì tuần này vợ chồng Muối đi quay hình chương trình << Giải thưởng diễn xuất hạng S >> cho nên tập năm tuần này của Thế Gian Có Người, thời lượng quay được hình ảnh của vợ chồng Muối đã ngắn đến mức không thể ngắn hơn. Không sai khi nói rằng tập này duy trì được độ hot là nhờ vào ba đôi còn lại, nếu không đừng nói vị trí đầu đến vị trí thứ hai cũng khó mà giữ được.

Mấy nhân viên không dám nói lời nào, chỉ nghĩ quay được năm tập rồi mà đạo diễn Nghiêm vẫn không thể tiếp nhận được hiện thực này ư?

Trạng thái bình thường của đôi này luôn là vậy mà.

Thỉnh thoảng có một chút một chút xíu xiu cảnh ngọt ngào, dịu dàng ít ỏi, nó chẳng khác gì ơn phước được ông trời ban cho. Nhưng kỳ lạ ở chỗ, fan thích ăn mấy kiểu như thế.

Khi không cố tình lăng xê, cố tỏ ra tình cảm mặn nồng thì càng dễ bị moi ra những sự ngọt ngào khác nhau, nó càng chân thật tự nhiên hơn.

Ở trong nhà Ôn Lệ không biết đạo diễn Nghiêm lại đang đau đầu vì họ, đợi chương trình chiếu đến phần của các khách mời khác mà vì đang ở trước máy quay nên cô không khen ngợi gì hết, cũng không nói hay nhận xét rõ ràng, xem qua TV thì không thấy sóng comment, xem không vui gì hết, cô buồn chán cầm điện thoại vừa lướt Weibo vừa xem chương trình.

Trong super topic của Muối đang cực kỳ náo nhiệt, Ôn Lệ phát hiện video gắn trên cùng đã đổi video mới.

Cuối cùng video các chiêu thức tán tỉnh đã được đổi thành fanmade-video mới nhất, vừa được đăng lên hôm qua.

"[Vợ chồng Muối] Bậc vua cố chấp điên cuồng x thái hậu bạc tình lòng dạ đen tối"

Người làm video: Mỹ Nhân Thảo Tam Lực

Giới thiệu ngắn về video: "Kết quả của một đêm không ngủ cộng thêm việc làm nó khiến bà đây hôm nay suýt chút nữa bị sếp cho đóng gói lượn luôn, nhưng thành quả ra lò nè!!! Mấy năm trước từng đến rạp chiếu phim ủng hộ << Mười hai lao tù triều Minh >>, lúc ấy chỉ nghĩ tập trung xem một bộ phim điện ảnh có nội dung về tranh đấu quyền lực chứ không hề để ý hay có cảm giác gì với loại tình cảm cấm đoán của mẫu tử ở trong đấy. Mỹ Nhân và Tam Lực diễn quá tuyệt vời, sự điên cuồng khi yêu mà không được của Mỹ Nhân, đáy lòng chậm chạp của Tam Lực gần như đã trở thành sự vô tình, một tình yêu cấm kỵ nảy sinh dưới việc cướp quyền, yêu nhau cùng giết, là kẻ thù cũng là bạn bè chân ái, trừ việc bị lược bỏ cảnh hôn và cảnh giường chiếu khiến tui hơi tiếc ra thì phần còn lại đều hoàn mỹ như mơ!!"

Video trải qua sự cắt ghép edit cẩn thận, thêm lớp filter màu sắc hơi tối để tạo không khí nặng nề hơn, bgm dùng nhạc đệm đàn tỳ bà buồn thương đau xót như trong phim gốc, có lớp filter và bgm trợ giúp, đoạn ngắn này mang lại cảm xúc giống y như đang phim điện ảnh.

[Yêu Mỹ Nhân, yêu Tam Lực, yêu bà xã Thảo]

[Bạn có thể luôn tin tưởng vào những video của đại thần]

[Tình yêu cấm kỵ yyds! Mị thích đàn ông điên cuồng đáng trách! Mị thích nữ chính lòng dạ thâm sâu!]

Đa số những fanmade-video của Muối xuất hiện ở trong giới đều do một tay của vị đại thần Thảo này làm ra. Trước đây Ôn Lệ hay thả like mấy video của cô ấy, chương trình vừa phát sóng xong ngày hôm qua, cô ấy đã dùng thời gian trong một ngày để edit được một video chất lượng cao như vậy. Chắc hẳn phải rất yêu và tình yêu đó cực kỳ chân thành thì mới làm được việc này.

Dưới khu bình luận có đủ kiểu, nguyên nhân vì kịch bản phim nên đa phần là những bình luận đứng đắn.

[Không cảnh hôn, không cảnh giường chiếu chỉ nắm cổ tay thôi em cũng chấp nhận hết!!!!! Đoạn ngắn này tuyệt lắm!! Cá nhân em cho rằng nó là đoạn tốt nhất trong tám đoạn]

[Phải nói trang phục của đoạn này rất đẹp, quả nhiên Hán – Đường – Tống – Minh – Phong mới là vẻ đẹp chân chính của người Hán]

[Vì Mỹ Nhân và Tam Lực nên em mới xem bộ phim gốc, em cảm thấy triều đại nhà Minh thể hiện được khí phách rõ nhất của dân tộc. Không bởi thường chiến tranh không cắt đất hòa thân, hơn mười hoàng đế cưỡi trên lưng ngựa ra trận đánh vì khí khái và sự hòa bình của thiên hạ, đáng tiếc bọn họ chỉ diễn một đoạn ngắn trong đó. Nếu hai người họ có thể hợp tác diễn trong một tác phẩm trọn vẹn thì tốt quá qwq]

[Tôi rất muốn thấy Mỹ Nhân và Tam Lực hợp tác trong một bộ phim có nội dung về tình cảm gia đình con cái, tình yêu sâu nặng, đầy nghị lực và dài lâu của những đôi trai gái khiến người khác phải xúc động]

[Hợp tác đi mà [che mặt khóc], Tam Lực của chúng ta rất giỏi, cô ấy đã chứng minh với mọi người cô ấy xứng đáng được xuất hiện trên màn ảnh lớn]

Ôn Lệ đắc ý giơ điện thoại ra cho Tống Nghiên xem bình luận đó, vốn định mượn cái này để bàn với Tống Nghiên về kịch bản phim << Băng Thành >>, Tống Nghiên lại chỉ chỉ máy quay, từ kịch bản đến tuyển chọn diễn viên đều đang được tiến hành trong bí mật. Ngay cả tin tức anh nhận diễn << Băng Thành >> vẫn chưa được thông báo ra bên ngoài, chuyện này không thích hợp nói khi đang quay chương trình.

Ôn Lệ hiểu ngay, nhỏ giọng nói: "Chúng ta về phòng ngủ nói?"

"Đi thôi."

Tống Nghiên tắt TV.

Không có gì bất ngờ xảy ra, quả nhiên sau khi bọn họ vào phòng ngủ bắt đầu tiến hành tắt hết máy quay trong đó.

Cameras đã bị tắt, đạo diễn Nghiêm quen rồi, chương trình Thế Gian này tốt và thành công ở chỗ không có kịch bản cụ thể, để các khách quý sinh hoạt và phát huy tự do, cũng thất bại và khổ nỗi ở việc cho khách quý tự do đó, để bọn họ muốn làm gì thì làm.

"Tôi phải nghĩ cách." Đạo diễn Nghiêm nghiêm túc nói, "Không thể tiếp tục để họ cứ thích làm theo ý mình mãi được."

Biên tập vò đầu: "Nhưng chúng ta phải tôn trọng quyền riêng tư của khách quý, bọn họ tắt máy quay, chúng ta không thể làm gì."

Đạo diễn Nghiêm cười lạnh: "Livestream, tôi sẽ cho kịch bản vào trong khi phát trực tiếp, livestream sẽ không thể tắt cameras đúng không."

"……Nhỡ may thầy Tống và cô Ôn không phối hợp thì sao?"

"Tập sáu này sẽ có phần đẩy mạnh tiêu thụ nhãn hàng để làm từ thiện, bọn họ dám không phối hợp thì chứng minh họ không thích làm việc công ích!"

Hay ghê á, tự nhiên bị gán cho cái mũ đạo đức không tốt như chó bị tha đi, còn ai dám không phối hợp.

Biên tập có cảm giác khéo sau khi quay xong mùa hai của << Thế Gian Có Người >>, chắc đạo diễn Nghiêm sắp phát điên rồi.

—

Ratings tập cuối của << Giải thưởng diễn xuất hạng S >> đã phá kỷ lục lịch sử ratings xem của các chương trình truyền hình thực tế, đánh dấu một cột mốc mới nhưng tập cuối là tập cuối, thời gian tới, ánh mắt của khán giả sẽ để ý đến một số chương trình lớn khác vẫn chưa hết.

Đạo diễn Nghiêm vực dậy tinh thần, hào hứng chuẩn bị công việc cho tập sáu.

Tập mới nhất của << Thế Gian Có Người >> lại được xếp quay ngoại cảnh, trong kịch bản nơi quay và nơi livestream ở cùng một chỗ.

Vì các đôi phải tập trung lại một chỗ để quay nên cần có sự phối hợp lịch trình làm việc của bốn đôi tám nghệ sĩ, Ôn Lệ và một đôi vợ chồng thực tập khác, Nghiêm Chuẩn và Tề Tư Hàm, mãi đến khi quay xong tập bốn cho chương trình tuyển chọn << Vi Thành Đoàn >> mới vội vàng chạy đến tập chung với các nghệ sĩ khác.

Khác các nhân viên đi làm văn phòng bình thường, hầu như thời gian của nghệ sĩ bị vắt kiệt hết vì lịch trình làm việc dày đặc.

Bốn đôi không phải những người chuyên nghiệp trong mảng bán hàng kiểu này, không biết làm như chủ phòng khéo ăn khéo nói nên chương trình

đã hợp tác mời một chủ phòng lớn là ngôi sao nhỏ đến đây. Người này sẽ livestream bán hàng làm từ thiện cùng tám người họ.

Trong hiện trường nơi phát trực tiếp được trang trí sáng ngời ấm áp, bối cảnh xung quanh để những banner tên sản phẩm và thương hiệu của sản phẩm được xuất hiện trong livestream hôm nay.

Ba người Ôn Lệ, Nghiêm Chuẩn và T`êTư Hàm vội vàng chạy đến từ Đại Xưởng, lúc cô đến nơi Tống Nghiên đã đến từ lâu.

Từ trước đến nay Tống Nghiên chưa từng cân nhắc đến việc nhận mấy công việc livestream bán hàng lấy ti`ên làm công ích như này. Nếu không phải do ekip chương trình Thế Gian sắp xếp thì những người làm việc trong ngành ngh`ênày ít khi có cơ hội được gặp anh. Thế nên ở đây đang có rất nhi`âu nhân viên vây quanh Tống Nghiên xin chữ ký và chụp ảnh chung.

Sau khi hoàn thành tất cả công tác chuẩn bị, nhân viên đứng ngoài máy quay làm động tác 'Ok' với chủ phòng, khuôn mặt người đó đang bình tĩnh không biểu cảm gì lập tức thể hiện một khuôn mặt tươi tắn cười vui khác hẳn.

"Hello, chào buổi tối các cục cưng! Livestream hôm nay bắt đ`âu r`ôi đây!"

"Không biết mọi người có phát hiện ra không, phòng livestream hôm nay của chúng ta được bày trí rất là tỉ mỉ vì buổi lives hôm nay của nhãn hàng sẽ dành ti`ên để công ích. Bọn họ hợp tác với một chương trình thực tế đang rất hot dạo g`ân đây, Thế Gian Có Người! Mỗi một sản phẩm là một ph`ân tình yêu, hôm nay trong phòng livestream, các cục cưng chỉ c`ân đặt hàng các sản phẩm của chúng tôi, bên nhãn hàng sẽ chi ra một ph`ân ti`ên để tổ chức quyên góp từ thiện. Vậy nên hy vọng mọi người có thể ra sức giúp đỡ làm công tác từ thiện, đương nhiên dưới đi`âu kiện tiên quyết là tính toán chi tiêu hợp lý."

L`ân đ`âu Tống Nghiên tham gia công việc kiểu livestream bán hàng kiểu này, ng`ôi nhìn chủ phòng miệng lưỡi lanh lợi trước máy quay, nói một hơi

một chuỗi dài mà không không ngừng lại nghỉ, nếu tiếng phổ thông tốt một chút thì có thể không cần suy nghĩ đi nhận lời mời làm người dẫn chương trình luôn cũng được.

"Được rồi, không nói mấy lời không đâu nữa, bây giờ chúng ta cùng chào mừng các khách mời đến từ chương trình Thế Gian Có Người! Chào mừng mọi người!]

Sóng comment đang xem trực tiếp lập tức sôi động hẳn lên.

[Muối!!!! Mỹ Nhân Tam Lực!!]

[Anh Hoằng Tử Đông!!]

[Tranh Tề Nghiêm Đấu!!]

[Hàm Hàm mẹ đến đây!!]

"Ừm livestream của chúng tôi không chỉ đơn thuần là livestream bán hàng công ích, đầu tiên chúng ta mời tám khách quý ở đây phối hợp với chúng tôi tiến hành chơi một trò chơi nhỏ, trò chơi này không những có thể quảng cáo đặc điểm của sản phẩm hôm nay mà còn giúp gia tăng tình cảm vợ chồng." Chủ phòng nói theo những nội dung đã được bàn, "Các khách quý ngồi đây đã chuẩn bị tốt chưa? Nào trước hết chúng ta để nhân viên mang đạo cụ lên!]

Còn mấy người ngồi đây chẳng những chưa chuẩn bị tốt mà ngược lại, ai nấy vẻ mặt ngơ ngác như nhau.

Tình huống gì đây?

Trò chơi nhỏ gì?

Cái gì mà gia tăng tình cảm vợ chồng?

Còn lúc này, đạo diễn Nghiêm ngồi bên ngoài màn hình xem, khóe môi để lộ một nụ cười thần bí.

Chương 60

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Trước khi livestream nhân viên đã nói qua nội dung cho các khách quý, sẽ có một số trò chơi nhỏ, chủ yếu để bầu không khí sôi nổi hơn trong quá trình phát trực tiếp, dù sao livestream không thể cắt ghép, toàn bộ quá trình chỉ ngồi xuống rồi nói chuyện không thôi thì có vẻ quá buồn chán.

Trong kịch bản không viết, nhóm khách quý thuận miệng hỏi trò chơi gì, nhân viên chỉ nói là trò chơi nhỏ, rất đơn giản.

Bây giờ mới bắt đầu livestream, người đang dẫn dắt phòng nói với bọn họ trò chơi giúp gia tăng tình cảm vợ chồng, nghe kiểu gì cũng thấy có chỗ nào đó không ổn.

Là người lớn tuổi nhất trong nhóm khách quý, anh cả Khâu Hoằng giơ tay đưa ra câu hỏi: "Trò chơi gì cơ? Nên phổ biến để bọn tôi biết qua một chút chứ."

Chủ phòng an ủi nói: "Rất đơn giản, không cần phải động não."

Khâu Hoằng nhíu mày, giọng cao lên mấy phần: "Sao cô phải nhấn mạnh với tôi việc không cần động não, nhìn tôi giống như người không hợp để chơi mấy trò động não hay gì?"

Riêng vợ anh ta Trần Tử Đồng không bao giờ cho chồng mình mặt mũi, tiếp lời: "Người ta đã không nói thì thôi đi, anh đừng tự rước lấy nhục nữa được không?"

Khâu Hoằng héo ngay.

Ôn Lệ nghĩ lại tập hai mình đến Dung Thành quay chương trình, chơi trò chơi không cần động não, chỉ dựa vào độ may của bàn tay. Rồi kết quả

thế nào, được lên bản tin chương trình giao thông mất hết mặt mũi. Vậy nên giờ cô đang lo lắng sẽ lại phải chơi mấy trò phân định thắng thua dựa vào vận may này.

Thà rằng cô tình nguyện chơi mấy trò động não còn hơn.

Ôn Lệ vẫn luôn ngoan ngoãn ngồi trên ghế bỗng nhiên tham gia hỏi: "Giờ đang có bao nhiêu người xem livestream?"

"Hả?" Chủ phòng nhìn mấy nhân viên, "Bây giờ đang có bao nhiêu người xem livestream chúng ta?"

Các nhân viên đưa ra một con số.

"Mười triệu người?" Chủ phòng quay đầu nhìn Ôn Lệ nói, "Bây giờ đang có mười triệu người xem phòng livestream."

Ôn Lệ: "Nhiều vậy à?!"

"Đó chỉ là tạm thời thôi, giờ mới bắt đầu chưa lâu, số người xem có thể tăng lên." Chủ phòng khiêm tốn khoát tay, "Chắc chắn sẽ nhiều hơn những hôm livestream bán hàng bình thường, dù sao hôm nay có mọi người đến làm khách."

Nếu chơi trò chơi bị thua thì sẽ mất mặt trước mười triệu người, không cần phải nói, nó lại lên hotsearch nhanh trong vòng mấy phút.

Ôn Lệ với khát vọng thắng rất mạnh, vào giờ phút này cô bùng nổ ý chí chiến đấu mãnh liệt, nghiêm túc vỗ vỗ đùi Tống Nghiên: "Cố lên, chúng ta không thể thua."

Tống Nghiên đang trong trạng thái nghĩ "Livestream bán hàng thì sẽ làm những gì", vừa nghe chủ phòng nói muốn chơi trò chơi, anh chỉ hy vọng ngàn lần đừng chơi cái gì liên quan đến phương tiện giao thông nữa là được.

Hôm nay có rất nhiều khách quý đến phòng livestream, không gian ở đây cũng rộng. Bọn họ đã dùng những thiết bị âm thanh cao cấp chuyên nghiệp để đảm bảo buổi lives có chất lượng tốt nhất. Không giống như điện thoại có thể nhìn thấy sóng comment và thời gian nó xuất hiện, vậy nên chủ phòng và các khách mời không nhìn thấy những bình luận vào tặng quà của người xem.

[Mục đích chính của trò chơi là để gia tăng tình cảm vợ chồng chứ không quan trọng thắng thua! Ôn Tam Lực, chị nắm rõ điểm chính đi được không!]

[Nhìn dáng vẻ ngốc ngốc với vẻ mặt ngơ ngẩn của Mỹ Nhân kìa ha ha ha ha ha]

[Ây không phải lại mấy trò rút thẻ linh tinh gì đấy chứ, thế Muối xong đời rồi, hai người di dân chuyển sang Châu Phi đi]

[Không dùng đầu óc không phải tốt hơn à? Anh Hoằng của chúng ta ổn không?]

Sóng comment lướt qua vèo vèo, nhân viên phụ trách để ý sóng comment theo dõi nội dung bình luận liên tục để kịp thời chụp lại.

Nhân viên đã chuẩn bị dụng cụ xong, chủ phòng mời tất cả khách quý đứng dậy vào chỗ.

"Trò chơi nhỏ đầu tiên của chúng ta sẽ liên quan đến sản phẩm đầu được lên kệ trong buổi phát sóng trực tiếp hôm nay. Khăn giấy Cuồng Phong, một sản phẩm lâu năm quen thuộc với tất cả mọi người. Khăn giấy quốc dân được các thập niên 80,90,00 sử dụng từ nhỏ đến lớn. Khăn giấy làm từ gỗ và 100% từ sợi thực vật tự nhiên nguyên chất đã xuất hiện trong phòng livestream của chúng ta hôm nay, giới hạn 150 sản phẩm giấy dày bốn lớp không tăng thêm giá, số lượng có hạn."

Bán khăn giấy thôi mà nói hay như văn, không hổ là streamer chuyên bán hàng.

Chủ phòng vẫn đang rất chuyên nghiệp giới thiệu sản phẩm: "Cực kỳ dai, mềm và dính sát vào da, không dễ rách khi bị dính nước, hoàn toàn không vấn đề khi dùng cho em bé. Được rồi tiếp theo ngay trong phòng livestream, chúng ta sẽ kiểm tra xem khăn giấy Cung Phong có thật sự mềm mại, dai mà không dễ rách hay không. Các khách quý sẽ dùng khăn giấy Cung Phong làm đạo cụ tiến hành chơi trò chơi nhỏ đầu tiên —- trò truyền khăn giấy!!"

Trên màn hình, sóng comment lướt qua một loạt dấu chấm hỏi và "A a a a"

Trò truyền khăn giấy nó giống mấy trò chơi dùng miệng ngậm cốc truyền nước hoặc là truyền lá bài lơ khơ. Cách chơi không khác gì nhau, một người phụ trách dùng miệng căn hoặc hút, giữ đạo cụ trò chơi, người còn lại dùng miệng nhận. Trong thời gian quy định, đội nào hoàn thành được số lượng nhiều nhất sẽ là đội chiến thắng. Mấy kiểu trò chơi như này không yêu cầu kỹ thuật cao siêu nhưng nó là trò chơi kinh điển trong mấy chương trình thực tế lớn, chơi mãi không đổi.

Nguyên nhân đơn giản thôi, cái người xem muốn coi không phải trò chơi thế nào, càng không rảnh để ý xem đội nào thắng đội nào thua. Cái chính trong khi chơi đó là nếu người nào đó không lấy được đạo cụ ở ngoài miệng rồi không cẩn thận chạm vào miệng đối phương, bất kể hai người cùng giới hay khác giới mà để phát sinh ra tình huống ngoài ý muốn đó thì rất thú vị. Trong một chương trình thể hiện ý định ghép CP lộ liễu hay muốn tạo sự mập mờ thì ekip sẽ cố tình xếp hai người tham gia thực hiện và nảy sinh tình huống ngoài ý muốn đó, nó sẽ khiến chương trình càng thêm hot.

Chơi theo kiểu này có lợi có hại, lợi ở chỗ đủ để bạo dạn, độ mạnh trong chương trình, mọi người chơi sẽ rất vui, hại ở chỗ họ lợi dụng kiểu tiếp xúc mờ ám này để xào cp. Nhỡ may tình huống ngoài ý muốn đó dính vào một đôi quan hệ không tốt lắm thì kiểu trêu chọc này không chỉ xúc phạm đến các khách mời tham gia mà rất dễ gây ra trận chiến chửi bới giữa các fan.

Còn đối với chương trình làm về vợ chồng mà nói, làm gì tồn tại cái gọi là hại.

[Cứu mạng tui là chó con tui thích thế!!!!]

[Chơi!!!! Lỡ may hôn chị đây mua hết!!]

[Ba ba Cường Phong quá trâu!! Cứ yên tâm giao lượng tiêu thụ sản phẩm hôm nay cho chúng con!!!]

Chủ phòng nói xong quy tắc trò chơi, vừa cười vừa mời mọi người vào chỗ của mình: "Được rồi, bây giờ mời ba đôi khách quý còn lại vào chỗ nào, vì Nghiêm Chuẩn và Tề Tư Hàm là đôi vợ chồng thực tập nên sẽ không tham gia vào trò chơi này, chuyện ấy chắc là mọi người hiểu mà, đúng không?"

[Hiểu hiểu hiểu.]

[A a a a a a đáng tiếc quá nhưng mị hiểu mà]

[Các fan mẹ thở phào nhẹ nhõm.]

Nghiêm Chuẩn và Tề Tư Hàm đứng ở một bên, ba đôi khách quý khác đều chơi chỉ có duy nhất bọn họ không chơi, dù thế nào bọn họ cũng thấy rất xấu hổ.

Hai người nhìn nhau, không khí đình trệ, trong mắt có một câu hỏi giống nhau "Anh/cô xấu hổ không?"

Sau là câu trả lời giống nhau "Có xấu hổ"

Tiếp theo là một câu cảm thán giống nhau nữa "Hai chúng ta kiếm tiền không dễ dàng gì."

Người không chơi thì cảm thấy xấu hổ còn người phải chơi thì mỗi người một suy nghĩ khác nhau. Khâu Hoằng thuộc nhóm người lớn tuổi đều ba chứ ít gì, tự nhiên phải chơi mấy trò chơi mờ ám làm trò con bò trước mặt hơn mười triệu người xem trên livestream. Mặc dù chơi với vợ

chứ có phải ai đâu, nhỡ may hôn dính cũng không xảy ra vấn đề lớn nhưng mấy trò phát đường có tính chất như này sẽ có những hành động cử chỉ trái ngược với hình ảnh đàn ông mạnh mẽ.

Ngược lại Ôn Lệ thấy không vấn đề gì hết, cô còn thử rút một tờ giấy ra để trên môi, hút hút vào, dùng môi trên miệng hút vào để cố định giữ, phát hiện giấy ăn rất mềm và nhẹ, độ dày vừa tầm không dễ bị rơi xuống, chỉ cần cô và Tống Nghiên phối hợp ăn ý, muốn thắng không phải chuyện gì khó.

Sau khi chủ phòng hô một tiếng, trò chơi chính thức bắt đầu.

Vừa chơi chưa được năm giây, Khâu Hoằng là người gặp tình huống bất ngờ trước, giấy ăn rơi.

Vợ anh ta không nể nang gì cười luôn: "Anh phải giữ trạng thái hơi hút vào thì mới không rơi được!"

[Hôn rồi!!]

[Bị vợ mắng mà vẻ mặt anh Hoằng vẫn rất vui vẻ]

[Không ổn rồi, miệng mình đã ngoác đến tận hai bên thái dương]

Về việc đội Khâu Hoằng xảy ra chuyện ai cũng muốn xem, hai người còn đang cãi nhau ầm ĩ phân bua xem rốt cuộc do ai không giữ được khăn giấy. Ngoài ra hai đội khác lợi dụng thời cơ, số lượng khăn giấy truyền được đã bỏ xa bọn họ ở đằng sau.

Khi hai vợ chồng bắt đầu lại lần nữa, một đôi khác là Đinh Bá Nhạc cũng vì một trong hai người không nhịn được cười nên thở hơi mạnh khiến khăn giấy đang ở trên miệng rơi xuống luôn.

Hai đội bên này đều luống cuống tay chân, chồng trách vợ, vợ trách chồng, tranh cãi cực kỳ ầm ĩ ngay trong lúc phát trực tiếp. Chủ phòng và mấy nhân viên đứng một bên theo dõi với tinh thần hóng hớt, cố gắng nín nhịn để không phát ra tiếng cười lớn.

Thời gian ba phút chơi sắp hết, họ nhìn sang đôi Tống Nghiên và Ôn Lệ.

…..Không chút lóng ngóng, phối hợp ăn ý, vững vàng như một con chó già, hệt như hai người đang đứng ở một nơi khác.

Đầu tiên Ôn Lệ hút khăn giấy ngẩng đầu lên, Tống Nghiên phối hợp cúi đầu xuống nhận giấy ăn từ bên mép miệng cô, đừng nói là luống cuống tay chân, hai người ngay cả tay cũng không cần dùng đến, hai đôi tay được buông thả nhẹ nhàng ở hai bên người. Một người ngẩng đầu một người cúi đầu, trong một thời gian ngắn đã thành công truyền được một đống giấy ăn xếp chồng lên nhau.

[???]

[Ai nói cho mị biết đi, tại sao bức tranh cảnh bên Muối không giống người thường thế]

[Cứu mạng lần đầu tôi thấy người chơi trò này mà chơi ra được cảm giác năm tháng tĩnh lặng vậy đấy]

[Đùa không phải chứ, hai người họ đang chơi nghiêm túc thật đấy à?]

[Chính vì chơi quá nghiêm túc nên không biết nói gì luôn ạ!]

[Mẹ cái khăn giấy kia nếu mày có mắt thì rơi xuống ngay cho bà, nghe không hả?]

[Khăn giấy: Ta con mẹ nó có cách nào chứ?!]

Hết ba phút, kết quả trận đấu không có gì bất ngờ, Ôn Lệ luôn tập trung chơi phần của mình, hoàn toàn không chú ý đến những người khác. Nhìn số lượng khăn giấy của hai đôi còn lại truyền được rồi nhìn số lượng của mình và Tống Nghiên, lòng tự tin chất đầy bùng cháy lên, vén chỗ tóc mái được làm tỉ mỉ sang một bên, khóe môi để lộ nụ cười tươi mang ý "Còn ai hơn được nữa".

“Có fan của tôi đang xem không?” Ôn Lệ kiêu ngạo đứng trước màn ảnh nói, “Lợi hại không?”

[? Chị lợi hại cái con khỉ]

[Cứu cứu cứu, không thể hiểu nổi chị ấy ăn gì lớn lên nữa, sao có thể ngu ngơ ngu ngốc thế hả]

[Thắng trò chơi thua cuộc đời]

[Không biết chị đang kiêu ngạo cái gì nữa]

[Tam Lực, chị đã thua rồi biết không hả! Trong trò này người thua đậm nhất là chị và Mỹ Nhân đấy, còn cả nhóm Bút Ký Tên đáng thương chúng em nữa!]

[Chị gái, mệt quá lúc này chị có thể thu bớt ham muốn thắng thua đi được không??? Bán được nhiều khăn giấy và kiếm được nhiều tiền không phải tốt hơn ư?!!]

[Chị giành được hạng nhất cũng có tiền thưởng đâu, có cần thiết phải chơi nghiêm túc vậy không?]

[Mỹ Nhân hôm nay anh đang bị cái quái gì đấy, bị lây bệnh ngu ngốc từ vợ anh đấy à???]

[Hai người nên lập đội đi chơi mấy trò thể thao điện tử ấy, mấy trò đó cần tinh thần đồng đội cao lắm, hai người không tham gia đúng là sự tổn thất to lớn của ngành công nghiệp thể thao điện tử]

Nhân viên phụ trách theo dõi sóng comment buồn cười đến mức muốn điên rồi.

Ôn Lệ không nhìn thấy bình luận, đương nhiên cô không biết phản ứng thật của các fan khác hẳn với những gì mà cô nghĩ trong đầu.

Mà ngược lại Tống Nghiên có thể đoán được.

Anh nhìn Ôn Lệ vừa giành được chiến thắng, nghĩ chắc hẳn trong mấy tập trước, những phần trò chơi đã đả kích đến lòng tự tin của cô. Bây giờ cô dựa vào một trò chơi nhỏ không yêu cầu kỹ thuật cao siêu hay hành động quá khó khăn để rửa sạch nỗi nhục trước đây. Thắng một lần lấy lại được mặt mũi, cả người đang hả lòng hả dạ vênh váo, thiếu mỗi việc không nhìn thấy cái đuôi đang vểnh lên trời.

Tống Nghiên cười, hỏi cô: "Vui à?"

Ôn Lệ nhìn anh nhướn mày: "Ừm, hừ."

[Anh cứ chiều theo chị ấy đi]

[Vừa đánh mình cái tát vang dội xong lại phát cho cục đường là ý gì? Mang đi đi! Đây không nhận!!]

[Mấy chị em đằng trước cố giữ vững nhé, em không có tiền đồ em xin nhận đường trước]

Chơi trò chơi chủ yếu để khuấy động bầu không khí mà thôi, không chơi tử tế hẳn hoi thì không sao mà nếu chơi nghiêm túc quá thì không có gì để nói. Sau khi kết thúc trò chơi nhỏ đầu tiên, chủ phòng dựa theo kịch bản đang định chuyển sang phần phần tiếp theo.

"Hả? Bình luận yêu cầu chơi thêm lượt nữa?" Chủ phòng cười cười, "Một lượt vừa rồi vẫn chưa xem đã sao?"

Chưa xem đã đương nhiên sẽ chơi thêm lần nữa.

Ba ba nhãn hàng thích nghe ngóng và thuận theo ý người xem nên chủ phòng mời các khách quý chơi thêm lượt nữa, ở lượt này cô ấy nhấn mạnh chỉ chơi thêm cho vui thôi, không cần phải chơi nghiêm túc.

Mặc dù chủ phòng nói chơi tùy tiện cho vui nhưng Ôn Lệ cảm thấy chơi tiếp cũng không thể để thua. Phải thắng cả hai lượt mới chứng minh được mình có thực lực chơi trò này.

Lần này đổi thành Tống Nghiên truyền, chủ phòng vừa mới hô bắt đầu, Tống Nghiên để khăn giấy ở bên miệng rồi ngoan ngoãn cong người xuống, ý bảo Ôn Lệ đến hút.

Ôn Lệ vừa ghé lại gần thì phát hiện Tống Nghiên nãy còn chơi tử tế ở lượt đầu mà bây giờ rõ ràng đã bị mấy lời của chủ phòng ảnh hưởng, bắt đầu nghịch ngợm.

Hai người đứng rất gần nhau, Ôn Lệ cảm nhận rõ được Tống Nghiên bật một hơi ngắn lên mặt mình.

Anh đang cười trộm.

Lúc người này cười sẽ bật hơi ra ngoài, tiếng cười của anh trầm thấp, khăn giấy đang dính trên miệng hơi nhấp nhô lên xuống như mấy gợn sóng nhỏ. Ôn Lệ ngạc nhiên khi thấy anh cười, đứng một chỗ cách anh mấy cm không dám cúi miệng xuống.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, tim Ôn Lệ đập mạnh khác thường, trong đầu đang âm thầm giao chiến, Tống Nghiên phát hiện cô dừng động tác lại, tự mình ra tay dùng một tay nâng mặt cô lên rồi mình hơi hạ thấp người xuống ghé sát vào mép cạnh miệng.

Hiển nhiên các fan CP trong sóng comment nhận ra cục diện lượt chơi lần này đã khác lượt trước.

[Cứu, Tống Nghiên anh ấy làm được!!!!]

[Mỹ Nhân giỏi quá đi à! Em đồng ý vợ anh mới là người ngu ngơ chứ anh không phải!!]

[Ối v~ góc độ nâng mặt nghiêng cằm giống như sắp hôn này, tui chết mất tui chết mất tui chết mất]

[Các chị chuẩn bị chụp màn hình lại cho em đi!!! Yên tâm, không thiếu ảnh dùng làm màn hình khóa điện thoại trong vòng nửa năm sau!!!]

[Khăn giấy, chú mày có thể nhẹ hơn chút nữa được không!!!!]

[Tống Nghiên, anh không phải đàn ông!! Nếu anh là đàn ông thì thổi để khăn giấy rơi cho em!!!]

Mà đương nhiên Tống Nghiên là đàn ông vì lúc này khăn giấy đã rơi vì do anh thổi nó.

Ngay từ đầu Ôn Lệ nghe thấy tiếng anh cười trộm đã biết người này không đáng tin, híp mí mắt. Cô nâng cánh tay lên và đặt toàn bộ lòng bàn tay mình lên mặt Tống Nghiên, sau đó dùng lực đẩy mạnh mặt anh sang một bên.

Tống Nghiên để lộ khuôn mặt đẹp trai vừa bị bàn tay cô chạm vào, trên môi còn đọng lại độ ấm từ lòng bàn tay Ôn Lệ. Anh chưa kịp lấy lại phản ứng, cả người ngây ngẩn đứng đó.

Giọng điệu Ôn Lệ nghiêm khắc dạy bảo anh: "Anh chơi tử tế vào cho tôi!"

Tống Nghiên: "....."

Các đôi khách quý còn lại đang xem: "....."

Chủ phòng và tất cả nhân viên ở đó: "....."

Đạo diễn Nghiêm: "@#@ ¥ %#."

[???]

[Chị em ơi, em liệt mất]

[Ôn Tam Lực, mẹ nó lòng chị làm bằng sắt thép à?]

[Cô gái này có vẻ ngoài trắng trẻo xinh xắn nhưng bên trong con người ngu ngốc đến cực điểm, biết cách để mọi người trong nhà tức giận, tôi thật sự không động nổi nữa, tạm biệt]

[Vừa xong không cẩn thận lỡ chia sẻ link livestream vào trong nhóm gia đình, cảm ơn Tam Lực đã cứu em thoát khỏi sự xấu hổ muốn chết, còn đâu fan CP muốn khóc lắm rồi]

[Bỏ đi cũng đã chụp màn hình rồi, thôi để photoshop khăn giấy cho nó rơi xuống, miễn cưỡng vẫn có thể dùng được, vl mình dễ dỗ thật đấy]

Ôn Lệ không hề biết tình trạng sóng comment lúc này, sau khi phần chơi trò chơi kết thúc, vì muốn đẩy mạnh lượng tiêu thụ, mỗi tay cô ôm một gói khăn giấy, cười vô cùng ngọt ngào nói với mọi người đang xem: "Quả nhiên khăn giấy Cường Phong của chúng ta vừa mềm mại vừa dai, dính sát vào da không dễ rách, nên mua nó!"

[? Mua cái bíp]

[Cảm ơn, không mua]

[Tốt, gỡ mìn]

[Trừ Cường Phong ra còn nhãn hiệu khăn giấy nào khác không, mọi người trong sóng comment đề cử đi ạ, em đang định mua mấy bịch về cất trữ]

Nhãn hiệu: "……"

—

Sau khi livestream kết thúc Ôn Lệ mới thấy mấy cái hotsearch liên quan đến mình.

#Ôn Lệ, người phá việc bán hàng công ích#

#Ôn Lệ thẳng nữ kiên cường như sắt#

#Đau lòng Tống Nghiên#

Phá việc bán hàng công ích là ý gì? Rõ ràng trước khi đi về chủ phòng nói với cô khăn giấy đã bán hết sạch?

Bôi nhọ, chắc chắn là bôi nhọ.

Cô ngồi trên xe, rất rất không vui hỏi: "Mấy cái hotsearch này do đối thủ cạnh tranh nào mua để bôi đen chị?"

Văn Văn kiên nhẫn trả lời: "Chị, mấy hotsearch đó đều do fan của chị đẩy lên m đấy."

Ôn Lệ không còn lời gì để nói, đành phải tìm Tống Nghiên tìm kiếm sự đồng cảm.

Kết quả Tống Nghiên không để ý đến cô, nhắm hai mắt thản nhiên nói: "Tìm fan của em mà khóc lóc kể lể."

"……" Ôn Lệ bị thái độ lạnh lùng của anh làm ảnh hưởng, không biết phải làm sao, "Anh sao đấy? Chỉ vì trong lúc phát trực tiếp tôi để tay lên mặt anh rồi tát một cái nhẹ nên anh giận tôi?"

"Không." Tống Nghiên mở mắt ra, ngoảnh mặt sang bên khác, nhìn cảnh đêm rực rỡ bên ngoài cửa kính xe, giọng điệu xa thẳm, "Anh chỉ đau lòng cho chính mình."

Ôn Lệ nhớ đến hotsearch #Đau lòng Tống Nghiên# kia.

Hé miệng, thở dốc, muốn cười nhưng lại không dám cười, ngồi trên xe nhịn suốt quãng đường về đến nhà.

Tính so đo thắng thua của cô rất mạnh cho nên cô mới để ý đến việc đó, huống chi bình thường những lúc ở riêng không phải họ chưa từng hôn nên không cần thiết phải làm trò hôn nhẹ lên mặt trước mười triệu người đang xem livestream. Đến lúc đấy lại bị mang lên hotsearch, hai người họ lại mất mặt, khéo mất mấy ngày không dám vào Weibo xem cũng nên….

Vất vả lắm mới nhịn được đến khi về nhà, Tống Nghiên mở cửa vào nhà và bật đèn lên, anh đang đổi dép để đi về chỗ ghế sô pha bên kia. Ôn Lệ đi theo ngay sau anh, nhìn bóng lưng anh rồi đột nhiên chạy đến dồn hết sức nhào lên lưng anh.

Tống Nghiên bị cô đụng mạnh một phát bất ngờ nên không kịp trở tay, lảo đảo bước về đằng trước hai bước. Sau khi ổn định đứng vững mới quay người lại, dùng một tay véo mạnh thịt trên mặt cô, giọng nói vừa thể hiện sự tức giận vừa có chút bất lực: "Em muốn làm gì?"

Ôn Lệ bị anh véo mặt không kêu đau cũng không tức giận, giọng điệu ngọt ngào: "Đáng yêu ghê."

Tống Nghiên: "?"

"Thầy Tống đáng yêu quá." Ôn Lệ ôm cổ anh, ngẩng đầu hôn một cái lên cằm anh, "Sao trước đây tôi không phát hiện ra anh đáng yêu vậy nhỉ!"

Người đàn ông banh mặt, không nói lời nào, chỗ được cô hôn hơi ngứa.

Ôn Lệ thấy anh không đẩy mình ra, bạo gan hỏi: "Bản thân anh biết mình đáng yêu vậy không?"

Hầu kết Tống Nghiên trượt dọc, thở dài, dáng vẻ như muốn từ bỏ việc trị liệu: "Đáng yêu hay không thì không biết, dù sao anh thấy mình là người dễ dỗ."

Cùng lúc đó, đa số người quay phim trong tổ từ A-D đều đi theo tổng đạo diễn Nghiêm Chính Khuê xuất phát đến nơi sẽ phát trực tiếp hôm nay. Nhưng đạo diễn Nghiêm cảm thấy nếu sau khi livestream xong mà nhóm các khách quý về đến nhà trước thì sao? Nên để phòng ngừa tình huống đó, ông quyết định không tắt các thiết bị máy quay và thu âm, cử một người ở lại có trách nhiệm theo dõi máy móc và giám sát qua màn hình. Vậy nên nhân viên bị bỏ lại của tổ A đang ở dưới lầu ăn cơm hộp gọi bên ngoài đang lẩm bẩm.

"Hình như mình sắp được tăng lương."

———

Chương 61

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Đang ở trong nhà, Ôn Lệ không biết đến sự tồn tại của máy quay, cô không muốn duy trì hình tượng cao quý lạnh lùng nữa, dù sao giờ ở trong nhà không có mặt người khác, buồn nôn một chút thì có sao đâu.

Cô thích Tống Nghiên, nguyện ý vứt bỏ mặt mũi, nói mấy lời mà đến chính mình nghe xong cũng không chịu nổi để dỗ anh vui.

So với bạn học Ôn Lệ mới bắt đầu vấp vào tình yêu thì đẳng cấp của Tống Nghiên cao hơn nhiều.

Ôn Lệ ngửa đầu, mưu tính giả ngu: "Hả? Dễ dỗ là sao?"

Khóe môi Tống Nghiên gợi lên ý cười như có như không.

"Ý là khen mấy chiêu của em cao siêu đấy." Anh từ từ bổ sung thêm, "Tình nguyện chịu thua."

Ôn Lệ được lấy lòng lại bắt đầu đắc chí, thật tình Tống Nghiên rất hiểu cô dù là cái nhỏ nhất, mỗi lần nịnh nọt đều có thể đả động lên đầu trái tim cô.

Hai người đối diện nhau, ánh mắt nhìn chăm chú vào đối phương, im lặng trong mấy giây ngắn ngủi.

Cả hai không ai nói câu nào, không khí dần trở nên ái muội thông qua việc giao lưu giữa hai ánh mắt.

Ôn Lệ ho mấy tiếng, ra vẻ đứng đắn hỏi: "Cái này thì tính gì chứ, tôi còn một chiêu độc hơn, anh muốn thỉnh giáo chút không?"

Anh cố kìm nén cảm xúc phập phồng lên xuống, từ trong cổ họng phát ra tiếng khàn khàn không còn lực: "Muốn, chúng ta về phòng?"

Người ngư dân gian xảo vụng về thả câu trực tiếp xuống trước mặt anh, gần như Tống Nghiên không thể phản kháng cắn chặt lấy mồi câu, còn nhân tiện kéo theo người ngư dân xuống ao nước sâu thăm thẳm không nhìn thấy đáy trong mắt anh.

Vừa về đến nhà chưa nên kịp bật điều hòa, trong phòng khách yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ tiếng hít thở nhanh chậm của nhau. Tuy anh đã cố ý đè ép tiếng nói xuống rất nhỏ, nhưng Ôn Lệ nghe thấy rất rõ ràng, ngoài tiếng anh ra còn nghe thấy có tiếng lưu điện chạy khác rất nhỏ.

Đã quay qua nhiều tập cho chương trình, hai người trong phòng khách nhanh chóng nghe và nhận ra đấy là tiếng tạp âm rất nhỏ phát ra khi ai đó điều chỉnh thiết bị thu âm từ xa. Chắc đang điều chỉnh phạm vi thu tiếng lớn hơn, đồng thời còn nhân tiện mở thêm chức năng chống tiếng vọng và giảm tiếng ồn.

Ôn Lệ lập tức nhìn về mấy cameras được lắp xung quanh phòng khách.

Quả nhiên mấy cái đèn nhỏ gây ra tội ác đang sáng, trong đó có một máy quay mà cô đang nhìn chòng chọc vào, chiếc cameras đó vô cùng chột dạ mà quay sang hướng khác.

"……."

"……."

Khoảng thời gian yên tĩnh giày vò người khác qua đi, một người như Tống Nghiên thì không thể hiểu mấy cái mánh khóe của các chương trình thực tế, dứt khoát chọn cam chịu số phận, vừa mệt mỏi vừa không biết làm sao.

"…..Không ai ở nhà mà cũng không tắt máy quay sao?"

Làm khách quen góp mặt nhiều trong chương trình, hiển nhiên Ôn Lệ không dễ bị lừa như Tống Nghiên. Giờ đây cô không khác gì học sinh yêu sớm bị giáo viên chủ nhiệm bắt tại trận rồi bị dạy dỗ, càng giống con mèo hoang trong đêm khuya bị người ta bắt trộm nhét vào túi mang đi thịt, cả người bùng nổ, giọng nói vô cùng tức giận, trong tiếng nói run run không giấu được sự chột dạ và ngại ngùng.

"Năm nay giải đề cử ekip làm việc tận tâm nhất của đài mấy người, nếu << Thế Gian Có Người >> không dành được giải, tôi là người đầu tiên phản đối!"

Sau đó tức giận tắt hết các máy quay trong nhà đi.

Màn hình đen ngòm, nhân viên đang ăn cơm hộp gọi ngoài sờ sờ mũi, buồn rầu vì khi nãy tại anh ta nghe thấy tiếng nói của thầy Tống quá nhỏ. Thiết bị thu tiếng không thu được âm thanh khi nói nên anh ta mới không nhịn được làm ra hành vi ngu xuẩn đó, tự điều chỉnh thiết bị thu âm.

Vừa ăn cơm ngoài xong, một đồng nghiệp khác trong tổ A gọi điện thoại cho cậu ta nói đêm nay toàn bộ nhân viên từ tổ A đến tổ D hẹn nhau đi ăn khuya ở một chỗ nào đấy, bảo cậu ta tắt hết các thiết bị rồi đến tìm bọn họ tập hợp.

"Vãi lìn, sao mấy người không nói sớm, tôi vừa ăn cơm gọi ngoài xong, ăn no rồi."

"Quyết định nhất thời, khó có dịp cả bốn tổ đang ở cùng nhau, thế rốt cuộc cậu có tới không?"

"Đến đến đến, tôi có tin tốt này cần báo cho đạo diễn Nghiêm."

Trong điện thoại, người đồng nghiệp kia có lòng tốt nhắc nhở anh ta: "Tối nay tâm trạng của đạo diễn Nghiêm không tốt lắm đâu, một mình ngồi trong góc phòng uống rượu giải sầu kia kìa, tốt nhất cậu đừng đi qua đi lại trước mặt ông ấy."

"Hả? Đạo diễn Nghiêm sao đấy?"

Đồng nghiệp thở dài: "Còn sao được nữa, chẳng phải vì hai người nghệ sĩ do tổ A chúng ta phụ trách hay sao."

Anh ta nghe mà không hiểu được mấy, vội vàng tắt và thu dọn thiết bị xong chạy qua địa điểm mà người đồng nghiệp đã chia sẻ qua WeChat.

—

Đúng là đêm nay Nghiêm Chính Khuê bị thương không nhẹ.

Vừa uống rượu vừa oán giận với phó đạo diễn: "Tôi sắp năm mươi tuổi đến nơi, thật sự đây là lần đầu tiên đụng phải hai con người trưởng thành mà cứng đầu và khó trị hơn cả hai đứa trẻ học cấp ba. Chú nói xem hai người bọn họ việc gì phải vậy, bọn họ vào cái giới này được nhiều năm rồi hả. Nói thẳng có thể đi đến ngày hôm nay trong cái giới hỗn loạn thật giả đan xen này, chắc chắn EQ không thấp, chú nói xem bọn họ có khó đối phó không. Quay xong sáu tập, tôi đã bị bọn họ chọc tức đến mức thời mãn kinh đến sớm hơn mất thôi."

Phó đạo diễn không biết nên nói gì, rating xem chương trình tốt, mỗi tập đều có đề tài thảo luận cao không bao giờ thiếu. Đạo diễn Nghiêm từng nói mời được hai người kia đến tham gia mùa hai của chương trình là niềm vui và ngạc nhiên lớn nhất của bọn họ. Ngay từ đầu ekip chương trình hoàn toàn hướng về địa vị, sức ảnh hưởng và muốn chạm tới các fan CP của họ. Lúc đó đội ngũ làm chương trình họp cùng các lãnh đạo, các sếp cũng biết tình huống của đôi này, tiêu chuẩn thấp nhất bọn họ lập ra là chẳng sợ hai người diễn, diễn một đôi vợ chồng tình cảm thôi cũng được, tóm lại đừng quay chương trình vợ chồng thành chương trình khác là được.

Ai biết được thông qua sáu tập đã quay, nhìn vào mỗi tập đều không sắp xếp kịch bản cụ thể nhưng kết quả thu được đều khiến người khác vui mừng.

Đạo diễn Nghiêm không hài lòng, không hiểu ông ấy không hài lòng điểm gì.

Phó đạo diễn cảm thấy sở dĩ đạo diễn Nghiêm để ý Tống Nghiên và Ôn Lệ như vậy vì ông ấy hy vọng bọn họ thể hiện nhiều hơn trong chương trình. Chắc hẳn ông ấy đoán được tình cảm của hai người thật hơn những gì họ nghĩ lúc đầu nên mới yêu cầu cao hơn.

Lúc này trên bàn ăn có người gọi Tiểu Triệu, người được cử ở lại hôm nay của tổ A lại đây.

Nghiêm Chính Khuê ngẩng đầu, dùng vẻ mặt "Tôi biết mà" nhìn phó đạo diễn cười lạnh hai tiếng: "Để lại người canh giữ chỗ đấy đúng là lãng phí nhân lực và pin của máy quay."

Kết quả Tiểu Triệu chủ động đi tới, thần thần bí bí nói gì đó với đạo diễn Nghiêm.

Nơi được chọn để ăn khuya rất náo nhiệt, mấy tổ liên tục mời rượu nhau, tổng đạo diễn với khuôn mặt âm trầm từ đầu lúc bước vào đến giờ đột nhiên hô to một tiếng: "Cái gì! Quay được rồi??"

Phút chốc trong phòng an tĩnh lại, mọi người đưa mắt nhìn về chỗ tổng đạo diễn.

Sau đó là tiếng tiếc nuối cùng cực của đạo diễn: "Tôi nói cậu đó không được việc gì tốt, đang yên đang lành cậu động tay động chân vào máy móc làm gì, bỏ đi bỏ đi, dù sao có còn hơn không."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, bỗng nhiên tổng đạo diễn đứng lên, cả người hăng hài, mặt hồng rạng rỡ, nụ cười bên miệng ngoác đến tận mang tai, giơ chén rượu lên mời mọi người.

"Gần đây mọi người vất vả rồi, tôi mời mọi người một ly! Hôm nay tôi rất vui mừng, tất cả không say không về ha ha ha ha ha ha ha ha"

"……."

Tinh thần hôm nay của đạo diễn nắng mưa thất thường, chắc do dạo gần đây quá áp lực vì công việc.

Mọi người không ai dám hỏi nhưng mà có nhiều người ở đây như vậy, cho dù đạo diễn phát bệnh bọn họ vẫn sẽ khống chế được nên nó không phải vấn đề gì lớn.

—

Thứ bảy được mọi người chờ mong sắp đến.

Theo như thường lệ vào tối thứ năm hàng tuần, << Thế Gian Có Người >> đúng giờ đăng trailer của bốn đôi khách quý trên official của mình.

Nhưng lần này trình tự đăng trailer không giống như các tập trước, đầu tiên đăng trailer của đôi vợ chồng thực tập Nghiêm Chuẩn và Tề Tư Hàm, sau đó đến Khâu Hoằng và Đinh Nhạc Bá.

Trailer của ba đôi khách quý theo thứ tự lần lượt được đăng xong, một lúc sau trên Weibo không thấy động tĩnh nào nữa.

Khu bình luận trong official bắt đầu đứng ngồi không yên.

[Ủa? Trailer của Muối đâu rồi?]

[Trailer của bgCP đứng đầu giới mà các người cũng dám chậm trễ? Có tin không, các ba ba fan CP sẽ lao đến đây cào xé trong mấy phút?]

[Không phải chứ, đừng nói tập này đến ba mươi giây cũng không cắt được nha?]

[Ba ba quá thất vọng, ba ba muốn unfollow.]

Đội quân thúc giục mạnh tung ra hàng nghìn bình luận nhưng official vẫn im hơi lặng tiếng.

Vì thế từ đội quân lớn ban đầu thúc giục dưới hình thức uy hiếp giờ lại biến đổi thành đội ăn xin.

[Nếu không được ba mươi giây thì cần cái hai mười giây hay mười giây thôi được mà. Không sao đâu, cùng lắm thì làm cái trailer bằng cách

lấy một tấm hình nào đó của hai người họ rồi lồng thêm nhạc nền vào để tui liếm nhan sắc tuyệt vời của Muối thôi cũng được.]

[Cùng lắm từ nay về sau không bao giờ em chê trailer ba mươi giấy nó ngắn nữa, nhé?]

[Không phải có mỗi việc cuối tuần vừa rồi tui đi xem tập cuối của Giải Thưởng Diễn Xuất nên mới không xem Thế Gian thôi sao? Đường đường là một chương trình thực tế lớn nổi tiếng đứng đầu cả nước nên có chút khí phách của mình đi mà??]

[Đm, giờ tôi chẳng khác nào oán phụ đang chờ đợi tên cặn bã quay đầu]

[Ba ba Thế Gian, ngài mau đi ạ]

[Chắc không phải muốn tôi quỳ xuống cầu xin mấy người đấy chứ! Được! Xin mấy người đấy [quỳ]]

Hạ thấp thái độ xuống để thúc giục quả nhiên hữu dụng, official trả lời bình luận có nhiều lượt thích nhất.

Thế Gian Có Người trả lời: [Thật ra trailer đã được làm xong từ lâu rồi nhưng khách mời yêu cầu chương trình cắt một số hình ảnh nên anh trai hậu kỳ phải tăng ca tạm thời, tối nay sẽ đăng [che mặt]]

[? Cắt, tại sao tại sao phải cắt]

[Mọi người trong nhà bình tĩnh chút, mọi người còn nhớ trailer của tập đầu tiên không? Cắt hình ảnh thêm màn hình đen, đoán chắc đã quay phải hình ảnh nguy hiểm nào đó]

[Giỏi ghê nhỉ, có chính chủ nào như mấy người không? @Tống Nghiên @Ôn Lệ Litchi]

[Có đường không cho đớp, Tống Nghiên Ôn Lệ, tim hai người làm bằng đá à???]

[Đừng, ngàn lần đừng xóa đừng xóa mà không được xóa!!!!!! Chiếu ra đi!!!!! Hai người bọn họ dám bắt nạt anh tôi sẽ là người đầu tiên thoát fan chuyển sang antifan!!!!! @Anh trai hậu kỳ]

[Thoát fan chuyển antifan +1]

[Anh trai hậu kỳ, anh không phải sợ, Bút Ký tên chính là hậu thuẫn kiên cố vững chắc cho anh!! Lớn mật chiếu ra!!]

Cũng không biết có phải do mấy lời bình luận nói thoát fan chuyển sang làm antifan ở dưới khu bình luận phát huy tác dụng không, cuối cùng trailer tập sáu của Muối trong chương trình << Thế Gian Có Người >> thong thả đến muộn.

Vừa nhìn thanh thời gian, một phút đồng hồ.

Mới vừa nhấn vào đã nhìn thấy một mảng trắng xóa do các bình luận trực tiếp lướt qua.

[Ôi còn sống]

[Các chị em ơi mắt mị không bị hoa nhỉ, thanh thời gian hiển thị 1:00 đúng không]

[Một phút thôi mà đã khiến mấy người vui đến mức vậy á? Có thể bình tĩnh chút đi được không hả? A a a a a a con mẹ nó bình tĩnh, bà đây phải hát quốc ca nước mình!!!]

[Khóc, bạn trai tôi một phút đồng hồ cũng không khiến tôi kích động như khi được xem trailer dài một phút của Muối]

[??? Chị em đằng trước có gì đó không đúng lắm nhỉ]

[Tín nữ nguyện dùng mười phút của bạn trai để đổi lấy trailer dài mười phút của Muối]

[Không cần thiết không cần thiết, chị em bên trên không cần thiết vậy đâu]

[Tính nữ nguyện dùng bạn trai…Ơ không đúng tôi không có bạn trai]

Các trailer của mấy tập trước, hậu kỳ sẽ thêm filter rồi các kiểu phụ đề thuyết minh dài bé khác nhau nhưng mà vì thời gian ba mươi giây qua rất nhanh, người xem còn chưa kịp xem hậu kỳ làm những gì trên video thì nó đã hết. Hôm nay ngược lại sáng tạo khác thường, muốn sự nổi bật, không thêm bất cứ phụ đề hay mấy hiệu ứng lòe loẹt nào khác, hình ảnh hiển thị luôn cảnh Muối vừa về đến nhà.

Lúc này ở dưới hình ảnh là một dòng chữ được ghép vào một nhân vật hoạt hình có dáng vẻ như đang nói:

"Hai người vừa từ chỗ livestream về đến nhà."

[Không làm hậu kỳ cho Muối à?]

[Tuần nào ba ba cũng canh giữ trước TV để cống hiến tỷ suất người xem cho chương trình Thế Gian mấy người. Không ngờ mấy người làm hậu kỳ khó coi như vậy cho Mỹ Nhân và Tam Lực của ba?]

[Ca khúc bgm ngọt ngào đâu? Lớp filter hồng nhạt đặc biệt đâu? Mấy bạn nhỏ khác có, Muối của chúng tôi cũng muốn có!]

[Chương trình các người, má nó có phải vẫn chưa phát tiền lương tháng này cho tổ hậu kỳ không, nên bọn họ mới sa sút tinh thần, làm việc biếng nhác]

Nhưng ngay sau đó, trong video là hình ảnh Ôn Lệ nhào người về phía Tống Nghiên. Ngay lập tức, thái độ như cán cân nghiêng hẳn về một phía vừa rồi của các dân mạng trong sóng comment như quả địa cầu quay một trăm tám mươi độ thành một vòng tròn.

"Thầy Tống đáng yêu quá, sao trước đây tôi không phát hiện ra anh đáng yêu vậy nhỉ!"

Nói xong còn hôn một cái lên cằm Tống Nghiên.

…….

[Do dạo này mị thức đêm xem truyện h quá nhiều nên bị hoang tưởng hay do mắt kính mị hỏng rồi]

[Mấy người quay chương trình thôi cũng tìm thế thân?]

[Tìm đâu ra được người giống từ khuôn mặt đến trang phục để thay á?]

[Do tôi thèm khát quá mức nên bắt đầu mắc chứng hoang tưởng, nghĩ ra mấy hình ảnh này rồi cho nó là thật phải không nhỉ?]

[Người này dáng vẻ bềngoài y hệt Tam Lực của bọn mình, giống nhau như đúc! Tôi cảnh cáo cô cách xa chồng cô ấy ra! Tam Lực nhà tôi nếu không kềdao trên cổ cô ấy thì tuyệt đối sẽ không chủ động bỏ sự kiêu ngạo của mình! Cô là hàng giả hóa trang cho giống, đã bị tôi nhìn thấu rồi!]

[Vở kịch nhỏ? Cái này không phải dùng lồng tiếng đấy chứ?]

……

Chẳng những Tống Nghiên không phát hiện ra Ôn Lệ trước mắt này là giả, ngược lại vẻ mặt như bị chọc ghẹo đúng rồi: "Đáng yêu hay không thì không biết, dù sao anh thấy mình rất dễ dỗ."

Lúc này thần hậu kỳ online, phối với mấy lời ngọt ngào đáng thương vô cùng, còn viết cả phụ đềbằng tiếng Trung.

"Một cộng một đủ đáng yêu"

"Hai cộng hai đủ đáng yêu" ……

(*) Nó là mấy câu đọc giống như bài hát, mình cũng không hiểu lắm nhưng mà nói vềsự đáng yêu, mình tra thì không tìm được bản tiếng Việt nào, mọi người có thể nghe nó để biết nó thế nào qua link này:

https://www.youtube.com/watch?v=QxA3AMdeHgY. Mọi người nếu ai biết thì có thể bảo mình nhé!

[Sáu cộng sáu là, ba ba ba ba ba ba, đáng yêu, chính là bé Tống Nghiên và bé Ôn Lệ!]

Cung phản xạ siêu dài của mọi người trong sóng comment cuối cùng đã có phản ứng nhờ sự kích thích của bgm.

[Cứu với mọi người ơi, đây là sự thật ấy hả, đang phát đường đúng không, không phải đang trong mơ chứ]

[Tôi vừa đánh đứa bạn cùng phòng mình xong, nó còn mắng to "Dmm" các chị em ơi không phải mơ]

[Dm dm dm dm dm dm dm dm dm dm dm dm dm]

[Tôi cười rách cả miệng này]

[Ai nghĩ đến một bà mẹ đã sinh hai đứa con như tôi chỉ vì một nụ hôn lên cằm mà thấy ngọt ngào quấn quéo lăn lộn trên giường cơ chứ]

[Ai mà ngờ một người độc thân từ trong bụng mẹ có nhận thức và chuyên đọc truyện trong sáng đàng hoàng sẽ bị một cô gái thẳng dụ dỗ chỉ vị hôn và trêu chọc chồng cô ấy]

[Hôn cằm, trời ơi mị chết mất, cô đó Tam Lực thẳng nữ, tại sao đột nhiên cô lại vậy a a a a a!!!]

[Tôi nghĩ mình đang làm fan của hai bạn nhỏ học mẫu giáo]

[Đáng yêu đáng yêu huhuhuhu mẹ cảm thấy hai đứa con đáng yêu chết mất]

Trailer một phút kết thúc rồi xông thẳng lên hotsearch ngồi.

Khu bình luận trong official của chương trình thì khỏi phải nói, toàn là [Thế Gian trâu bò], [Ba ba Thế Gian], [Tất cả nhân viên trong đội ngũ sản xuất chương trình phải sống lâu trăm tuổi cho ông đây nghe không], cùng với đó dưới Weibo của tổng đạo diễn Nghiêm Chính Khuê là [Đạo diễn Nghiêm, yêu ông], [Đạo diễn No.1 trong mảng sản xuất chương trình trong

giới], [Trước đó bảo ông từ chức là miệng tôi ti tiện bỉ ổi, đạo diễn Nghiêm rộng lượng tha thứ cho tôi nhé], đủ các thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ của các fan CP.

Còn dưới khu bình luận của Tống Nghiên và Ôn Lệ thì nghiêm trọng hơn, [Trời sinh một đôi bé Tống đáng yêu và bé Ôn đáng yêu], [Tốt lắm tốt lắm sau khi hôn cắm bước tiếp theo là miệng đối miệng, cứ từ từ thôi cũng được], [Bốn bỏ lên năm chính là DO], [Phần không cắt đã đủ để tôi cười suốt ba ngày ba đêm nên rốt cuộc hai người đã bảo anh trai hậu kỳ cắt cái gì thế]

Lúc này Ôn Lệ và Tống Nghiên đang trên đường đi đến nơi hẹn đạo diễn Cừu.

Hai người đầu tắt điện thoại, tạm thời không kết nối mạng.

Có điều bọn họ ngắt kết nối mạng không có nghĩa tất cả mọi người cũng phải ngắt kết nối theo. Người đại diện của Tống Nghiên là Kha Bân đang phụ trách lái xe đưa bọn họ đến nhà hàng nhân lúc dừng xe chờ đèn đỏ mò vào Weibo xem, xem xong lại nhìn hai người ngồi ghế sau thông qua kính chiếu hậu.

Anh ta không chỉ nhìn mà còn nhiệt tình thông báo hotsearch liên quan đến họ cho hai người đã ngắt kết nối mạng biết.

"Hai vị, hotsearch đứng đầu là 'bài thơ đáng yêu của Tống Tiểu Nghiên và Ôn Tiểu Lệ'"

Kha Bân vui không chịu được, vừa lướt lướt di động vừa cười ha ha.

Trong khoảng thời gian ngắn, mấy cái hotsearch bạo dọa đến người qua đường, hại bọn họ phải chạy khắp các app, diễn đàn hỏi đáp có tiếng để hỏi.

''Tại sao fan CP Bút Ký Tên của Tống Nghiên và Ôn Lệ chỉ vì "Trailer một phút đồng hồ" và "Hôn cắm" mà có thể ồn ào vui chơi tiến hành rút thăm trúng thưởng lớn trong super topic?''

[Cảm ơn đã hỏi, chắc hẳn chủ thớt không hay quan tâm đến giới bgCP, đổi lại là những đôi khác thì đa số sẽ tích cực lăng xê thể hiện tình cảm, các fan CP hay được ăn thính sẽ thấy hành vi này của Bút Ký Tên có hơi điên rồ nhưng đối với họ mà nói, nó không khác gì đồ quý. Rất nhiều nguyên nhân tôi cũng không thể nói rõ hết được, người trong giới CP hỗn loạn này đều biết đều hiểu, chủ thớt không nhất thiết phải miệt mài theo đuổi vấn đề này, quả thực bọn họ không dễ dàng gì, không biết được một năm liệu có bao nhiêu lần có thể vui như thế. Hôm nay cứ để bọn họ vui vẻ tận hứng đi, cuối cùng chúc nhóm chính chủ của tất cả các fan CP nhìn thấy câu trả lời này không học theo Muối, để fan phải chờ đợi trong nghìn năm]

"Anh thấy có bạn fan hỏi rốt cuộc hai người bảo anh trai hậu kỳ cắt gì thế." Kha Bân không rõ tình huống lắm tò mò quay đầu hỏi, "Cho hỏi cắt gì đấy?"

Ôn Lệ và Tống Nghiên ăn ý làm như không nghe thấy, thống nhất giả vờ câm điếc để giữ sự tự tôn.

— — —

Chương 62

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Đây đã là lần thứ hai bọn họ tìm ekip chương trình để thương lượng việc cắt nội dung quay được.

Nói thì rất vô lý, thật ra trong lòng hai người đều biết yêu cầu này rất vô lý, tất cả mọi người là người trưởng thành, biết rằng hầu hết các sinh vật trên thế giới này đều có tính sinh sản, thỉnh thoảng nói một vài câu của người trưởng thành trong thế giới riêng tư sẽ không gây ảnh hưởng gì quá lớn. Hơn nữa không phải nói gì quá lộ liệu, khéo để người đơn thuần trong sáng nghe xong cũng không hiểu được gì.

Nhưng vấn đề là Ôn Lệ không muốn để người khác nhìn thấy dáng vẻ của cô và Tống Nghiên khi lén tán tỉnh nhau. Anh từng diễn rất nhiều kiểu vai diễn khác nhau trên màn ảnh, ở trước mặt người xem nhưng phản ứng động tình và nói mấy lời thô tục đó của anh chỉ được phép để mình cô thấy.

Thế nên cô yêu cầu mãnh liệt muốn cắt, Nghiêm Chính Khuê nghĩ Ôn Lê da mặt mỏng, không còn cách nào khác làm theo, phải tôn trọng nữ nghệ sĩ mà. Tuy Thế Gian là chương trình về vợ chồng nhưng nó không khác gì ngôi sao của bọn họ, là hạng mục chương trình được coi là trọng điểm của đài trong năm nay, thêm nữa mỗi tuần sẽ được phát sóng vào khung giờ vàng tối thứ bảy, giờ đó có rất nhiều fan thành niên xem chương trình, xuất phát từ các suy nghĩ lo lắng khác nhau, ông quyết định cắt phần sau.

Phần sau được cắt, Tống Nghiên còn muốn cắt nốt đoạn trước đi, tóm lại theo ý đạo diễn Nghiêm hiểu, một đoạn video quý hiếm mà bọn họ vất vả lắm mới quay được sắp gặp nguy, ý của hai người là muốn cắt hết toàn bộ, tốt nhất đừng phát sóng luôn.

Lúc ấy đạo diễn Nghiêm hỏi thẳng Tống Nghiên, mấy lời mà vợ cậu khen cậu đáng yêu thì có gì mà không thể phát sóng???

Những lời này không vấn đề gì, vấn đề ở chỗ người nói những lời đó, nụ cười rạng rỡ sáng rực khi ấy, cộng thêm ánh mắt dịu dàng thêm chút toan tính nhỏ, còn cả giọng nói yểu điệu nũng nịu của cô nữa. Tống Nghiên cảm thấy đó mới là dáng vẻ chân thật nhất của cô, và chỉ có mình anh được hưởng thụ những chiêu trò và đợt tấn công đấy, đấy là lý do vì sao anh không muốn cảnh đó được phát sóng.

Người đàn ông luôn bình tĩnh lịch sự lộ ra nụ cười khó xử, dưới sự lên án của đạo diễn Nghiêm, người có tính tình tốt chấp nhận thỏa hiệp, không tiếp tục kiên trì đòi cắt nữa.

Nhờ quá trình từ đấu tranh đến hòa giải của đạo diễn Nghiêm với đôi vợ chồng ngang ngược có suy nghĩ như mấy kẻ trộm này, cuối cùng trailer được tung ra trong niềm vui hết mình và những lời cảm ơn của các fan CP bấy giờ. Người qua đường khiếp sợ vây xem, trailer tập thứ sáu về sự bối rối khó xử của chính chủ.

Người đại diện không trông mong vào việc hai người sẽ trả lời vấn đề này, ở trên xe trêu chọc hai câu xong không nhắc lại chuyện hotsearch này nữa.

"Đến rồi, hai người vào đi, lúc nào xong thì gọi điện cho anh, anh đến đón hai đứa."

Đạo diễn Cừu nói đợi Ôn Lệ về Yến Thành sắp xếp thời gian rảnh sẽ mời cô và Tống Nghiên ăn cơm. Khó khăn lắm mới dành ra được hôm nay cả hai bên đều có lịch trống nên công việc hôm nay là lịch trình riêng, bọn họ hẹn ăn ở nhà hàng Trung Quốc ở ngoại thành.

Ôn Lệ thầm nghĩ cậu nhỏ của cô phát triển nhà hàng này làm ăn phát đạt ghê, ít nhất đạo diễn Cừu rất thích nhà hàng này, buổi tụ tập lần trước của Tống Nghiên và ekip sản xuất << Băng Thành >> cũng hẹn ở nhà hàng này.

Cô và Tống Nghiên vừa mới đi vào đại sảnh, trùng hợp nhìn thấy mấy người đi ra từ thang máy đang đi đến đây, đi đằng sau cậu nhỏ Ôn Chinh là mấy người đàn ông trung niên.

Bên trong đại sảnh được trang trí theo phong cách Trung Quốc, ánh sáng ấm áp chiếu xuống từ bên ngoài hình dáng những chiếc đèn lồng được làm thủ công thành hình rắc đầy trên sàn nhà làm bằng đá mặt trăng, gu thưởng thức của Ôn Chinh khác hẳn anh trai Ôn Diễn của mình, nó thiên về phong cách đơn giản nhẹ nhàng, tính cách cậu nhỏ không lạnh lùng giống Ôn Diễn, là một công tử nhỏ phong lưu rất dễ nói chuyện.

Ôn Chinh thấy Ôn Lệ, lập tức nhìn cô nghịch ngợm nháy nháy mắt, rồi nhìn thấy Tống Nghiên đứng cạnh cô, trong mắt hiện lên mấy phần phức tạp. Nhưng rõ ràng anh ta không phải kiểu người không hợp tình người như anh mình, vẫn khẽ mỉm cười với Tống Nghiên.

Tống Nghiên gật đầu, im lặng đáp lại.

Khi hai bên đi sát qua người nhau, Ôn Chinh nghe thấy mấy cấp dưới đi đằng sau thì thầm nói chuyện: "Hai người vừa đi qua người là hai ngôi sao đúng không? Nhìn mặt thấy quen quen."

"Mỗi ngày có biết bao nhiêu nghệ sĩ, người nổi tiếng đến nhà hàng chúng ta ăn cơm, anh biết hết được à?"

"Không phải, hình như tôi biết bọn họ, mà thế nào tên họ như kẹt ở trong cổ họng, tạm thời không thể nhớ nổi."

"Hả, người giống đồ cổ như anh cũng biết à? Thế chắc phải thường xuyên xem TV lắm nhỉ."

Thấy cấp dưới còn đang suy nghĩ, Ôn Chinh nói: "Hai nghệ sĩ đó là Ôn Lệ và Tống Nghiên."

Người cấp dưới bảo tên bọn họ như đang mắc kẹt trong cổ họng bỗng nhiên ngộ ra: "A đúng rồi! Chính là bọn họ! Gần đây ngày nào con gái tôi

cũng xem bọn họ ở trên TV, không ngờ tổng giám đốc Ôn cũng để ý mấy cái này."

Ôn Chinh thuận miệng nói cho có lệ: "Ngay cả khách quen của mình cũng không nhớ được, tôi mở nhà hàng để làm gì?"

Đến tên của cháu gái và cháu rể cũng không biết, anh ta làm cậu kiểu gì chứ.

—

"Chắc anh biết nhà hàng này do cậu nhỏ tôi mở nhỉ?"

Trong thang máy nhàm chán, Ôn Lệ thuận miệng nói hai ba câu với Tống Nghiên.

Tống Nghiên lắc đầu, nói rõ: "Anh nghe nói nhà hàng này có quan hệ với tập đoạn Hưng Dật, còn tưởng của Ôn Diễn mở."

Ôn Lệ hừ lạnh: "Còn lâu cậu ấy mới nhìn trúng nghề phụ này ấy, với người đó ấy hả ngoài sản nghiệp của nhà họ Ôn chúng ta ra thì tất cả những nghề còn lại đều là công việc không đàng hoàng" Cô nghỉ một chút rồi thở dài nói, "Như việc mở nhà hàng này của cậu nhỏ, hoặc việc tôi chạy đi làm diễn viên đây."

Ánh mắt Tống Nghiên thản nhiên, không nói gì.

"Anh và anh Bách Sâm hùn vốn thành lập Truyền thông Bách Thạch, ngay từ đầu cậu đã thấy chướng mắt, giờ thì sao, đúng là vả mặt, không phải tự mình đang bắt đầu rót tiền đầu tư vào ngành sản xuất phim của chúng ta ư." Ôn Lệ vỗ vỗ tay anh, nhướn mày, "Thầy Tống cố lên nha, tranh thủ đuổi nhà họ Ôn ra khỏi ngành sản xuất phim, làm thế nào mà đừng để cậu tôi kiếm được tiền."

Trên đời làm gì có cô chủ nào lại ước nhà mình không kiếm được tiền thế này.

Tống Nghiên cười cười: “Thật à?”

“Thật chứ sao không.”

Dù sao bây giờ cô không ăn cơm của gia đình để sống, không kiếm được tiền thì không kiếm được thôi, vừa hay để cho cô thưởng thức và cười nhạo dáng vẻ của Ôn Diễn khi làm ăn thất bại.

Nói qua nói lại mấy câu, thang máy đi đến tầng đã hẹn, Ôn Lệ thu miệng lại không tiếp tục nói chuyện trong nhà mình nữa.

Bữa tối hôm nay do Cừu Bình làm chủ mời Ôn Lệ ăn cơm, nhẽ ra người đại diện của cô là Lục Đan cũng có thể đến đây nhưng trước đấy chị ấy đã năm lần bảy lượt mời Cừu Bình nhiều lần, mà lần nào ông ấy cũng lấy lý do đùn đẩy hoặc lễ phép từ chối. Lục Đan đã lặn lội nhiều năm trong giới lập tức nhận ra Cừu Bình khác hẳn với những đạo diễn mà chị ta từng tiếp xúc trước kia, ông ấy không thích cũng không khéo léo trong việc xã giao nên Lục Đan có nói thế nào đi nữa cũng không thể đả động được. Ngược lại lần trước Ôn Lệ đến Dư Thành tham gia chương trình, gần như không nói mấy lời khách sáo gì với Cừu Bình thì lại nhận được lời mời chủ động từ ông ấy.

Lục Đan lựa chọn tin tưởng nghệ sĩ của mình, yên lòng giao bữa cơm này cho Ôn Lệ xử lý.

Vào trong phòng, bên trong có Cừu Bình là một trong số ít người đang ngồi ở đây mà cô biết, còn lại là một số ông lớn trong nghề cô có hơi quen mặt hoặc xa lạ hẳn.

Trong đó có cả Vu Vĩ Quang.

Nhìn thấy bọn họ đến, Vu Vĩ Quang cười vẫy tay với họ: “A Nghiên và vợ đến rồi à, trà vừa mới được mang lên, lại đây uống thử đi.”

Ôn Lệ đã hiểu tại sao lần này Cừu Bình bảo cô đưa Tống Nghiên đi cùng.

Cô không được tiếp xúc nhiều với những người trong mảng phim điện ảnh, có ông chồng thường xuyên ở trong đó đi cùng thì có thể để ý lẫn nhau, như thế cô sẽ không thấy mất tự nhiên.

Tống Nghiên dẫn theo cô giới thiệu với từng người ngồi trên bàn, khi giới thiệu đến biên kịch lão Chu, Ôn Lệ vừa mới nở một nụ cười, lão Chu đã gọi cô một tiếng: "Loan Loan."

Cô hơi ngây người, sau mới phản ứng lại đó là tên vai diễn cô đang phải cố gắng giành về tay, nhẹ nhàng nói: "Dạ, chào biên kịch Chu."

Lão Chu cười rộ lên.

"Cô giống y như đúc Loan Loan trong tưởng tượng của tôi."

Đẹp kiểu yêu kiều rạng rỡ tự nhiên, hai mắt trong veo như một bụi hoa mẫu đơn dính sương sớm thần gian.

"Hôm nay chỉ là bữa tụ tập tư nhân đơn giản, nói chuyện thoải mái, cô Ôn không cần câu nệ khách sáo." Đạo diễn Cừu chậm rãi mở miệng, nói năng nhẹ nhàng, thuận tiện giải thích rõ tại sao ngoài nhưng người trong đội ngũ sản xuất liên quan đến << Băng Thành >> có mặt ở đây, còn có cả Vu Vĩ Quang cũng đến, "Lần trước quay chương trình kia ở Dư Thành, vì lúc ấy cô diễn đoạn ngắn đó nằm trong tác phẩm của lão Vu nên người này vừa nghe tin tôi mời cô ăn cơm đã mặt dày chạy đến đây, cô không cần để ý đến."

Vu Vĩ Quang giật giật khóe miệng.

Rõ ràng do bản thân mình lần đầu tiên giao tiếp với nghệ sĩ thuộc phái lưu lượng như Ôn Lệ, sợ không theo kịp lối suy nghĩ của những nghệ sĩ lưu lượng trẻ tuổi bây giờ, vì muốn bảo vệ sự kiêu ngạo của đạo diễn nên mới gọi ông ta đến đây giúp đỡ.

"Vợ A Nghiên, cô diễn vai đó khá tốt." Vu Vĩ Quang hỏi thêm, "Trộm đi tìm hiểu và đầu tư rất nhiều công sức vào đúng không?"

“Đúng vậy.” Ôn Lệ không nhận tất toàn bộ công lao lên đầu mình, “Một phần do thầy Tống đã giúp tôi rất nhiều, tôi ít được diễn phim điện ảnh, không nhiều kinh nghiệm về mảng này lắm, may mà có anh ấy dẫn dắt tôi vào vai diễn nên mới phát huy được tốt như vậy.”

Vu Vĩ Quang chuyển tầm mắt nhìn sang Tống Nghiên: “À, trước kia còn ngứa mắt kịch bản này của tôi, giờ lại rất có lòng thảnh thơi chỉ bảo và chỉnh sửa giúp vợ mình.”

Tống Nghiên mím môi, nói rất bình thường: “Sao em có thể chướng mắt kịch bản của thầy chứ.”

“Vuốt đuôi ngựa, tùy cậu muốn nói thế nào thì nói.” Vu Vĩ Quang uống ngụm trà, “Có điều tôi lại nhớ đến lúc mà cậu vừa mới tiến vào giới, cậu còn đần gỗ hơn cả vợ mình, tôi dạy đến mức nước miếng văng đầy đầu rồi cậu mới từ từ hiểu và làm được.”

Tống Nghiên không phản đối: “Vâng, thầy vất vả rồi.”

“Tôi còn đỡ, cũng không phải chưa từng dẫn dắt mấy người mới còn đần gỗ hơn cả cậu. Nếu khi đó cậu có được một nửa kiên nhẫn như khi cậu đối với vợ mình thì Giai Nhân sẽ không bị liên lụy vì cậu, hại cô ấy phải chịu tôi mắng cùng cậu.”

Vu Vĩ Quang nhắc đến tên Giai Nhân, chính ông ta cảm thấy chẳng có vấn đề gì hết, khi đó Tống Nghiên và vợ cậu ta vẫn chưa quen biết, lại nói làm nghề diễn viên vốn phải như vậy, cả nam và nữ phối hợp diễn với nhau là chuyện rất bình thường, kết hôn với người cùng nghề chắc hẳn có thể hiểu được vấn đề đó.

Ôn Lệ không thể nói rõ suy nghĩ trong mình là gì, đổi lại là cô của trước kia thì hoàn toàn không ngại, ngược lại biết đâu có thể hóng hớt đi hỏi chuyện cũ đến cùng. Nhưng bây giờ thì khác, cô biết người đó là nữ nghệ sĩ đầu tiên kết đôi với Tống Nghiên trên màn ảnh. Đối với Vu Vĩ Quang, thậm chí là những lời đồn đãi xuất hiện trong mảng phim ảnh, ai cũng biết Đường Giai Nhân là người bạn diễn trong bộ phim đầu tay của anh, chắc

chắn nó có gì đó khác với những diễn viên mà anh từng hợp tác trong quá khứ.

Ăn giấm chua của Ninh Tuấn Hiên, nhiều nhất cô sẽ cứng mồm cãi láo một chút, cô biết cho dù có nói ra tì Tống Nghiên sẽ không để ý nhiều, sẽ không ảnh hưởng đến mối quan hệ của bọn họ.

Nhưng Đường Giai Nhân không giống thế.

Thời điểm mới ra mắt là lúc mà Tống Nghiên diễn ngây ngô và chân thành nhất, hai người cùng nhau tiến bộ và hoàn thành bộ phim, với Tống Nghiên chắc hẳn cũng là một quãng thời gian trải nghiệm khó quên.

Ôn Lệ cũng là diễn viên, thật ra cô không nên để ý đến chuyện đó, nhìn có vẻ như muốn cố tình gây chuyện.

Dù sao bây giờ Tống Nghiên thích cô, về chuyện này cô rất chắc chắn, còn về chuyện mười năm trước anh thích ai, quản ai, cô không có hứng thú dù chỉ một ít. Tuyệt đối sẽ không vì những thứ này mà cố tình gây chuyện với Tống Nghiên, còn lâu cô mới làm người nhỏ nhen hay tức giận vậy.

Ôn Lệ rất tin tưởng vào bản thân nên thoải mái nói: "Tôi cảm thấy những khổ cực và tận tâm của đạo diễn Vu rất hiệu quả mà, hai người bọn họ diễn rất tốt."

Vu Vĩ Quang cười hai tiếng: "Một phần do tuổi hợp hữa, gần giống với vai diễn, cái kiểu ngây ngô mới mẻ mới tốt, bây giờ tìm hai người họ đến diễn lại chưa chắc đã được như lúc đầu."

Ông ấy vừa nóixong mấy lời này, một nhà sản xuất ngồi cạnh tiếp lời luôn, giọng điệu trêu chọc: "Lão Vu, nếu ông muốn biết bây giờ bọn họ hợp tác có diễn ra được không khí hiệu quả như mười năm trước không thì chỉ cần chờ thêm hai ngày nữa. Hôm đó Đường Giai Nhân sẽ đến chỗ lão Cừu thử vai, ông bảo Tống Nghiên đến đó để hai người diễn cùng nhau là được thôi mà, rồi sau ông chọn để bọn họ quay một bộ đặc biệt khác, coi như giúp bọn họ, cũng để mọi người yêu thích phim điện ảnh nhớ lại thanh xuân của mình."

“Ông bớt nói đi, còn nhớ lại thanh xuân cái gì, bây giờ người xem phim rất hà khắc, ông và người ta quay lại một bộ phim kinh điển khéo còn bị bọn họ trách ông đang hủy đi bộ phim đó đấy.”

Vu Vĩ Quang hiểu đạo lý này nên không bao giờ muốn xào lại những bộ phim nổi tiếng xuất sắc của một thời đã qua.

Những tác phẩm của ông chỉ chứa những sự tốt đẹp và là phương tiện để truyền tải, còn với những khán giả yêu thích xem phim thì những kỷ niệm trong lòng bọn họ và thuộc về riếng họ mới là những điều đẹp nhất.

Ôn Lệ không nghĩ gì về mấy lời trêu chọc mờ ám không rõ của nhà sản xuất đó, trọng điểm cô quan tâm khi nghe người đấy nói là hai ngày nữa Đường Giai Nhân cũng đến chỗ đạo diễn Cừu thử vai.

Lần trước Đường Giai Nhân ăn cơm cùng bọn họ, lần này do Cừu Bình mời cô ăn cơm, điều đó chứng tỏ cơ hội của cô và Đường Giai Nhân là ngang nhau, đúng không?

“Em sao đấy?”

Giọng nói trầm thấp vang bên tai, bỗng nhiên ở dưới bàn có bàn tay đưa sang nhẹ nhàng nắm tay cô, Ôn Lệ lấy lại tinh thần, nghiêng đầu nhìn Tống Nghiên, lắc lắc đầu.

Cô nói nhỏ: “Tôi chỉ đang nghĩ đến buổi thử vai hai ngày sau.”

“Trừ cái đó ra, còn gì nữa?” Tống Nghiên lặng lẽ nắm chặt các đầu ngón tay cô, vuốt nhẹ chúng nó.

Nhiều người ngồi xung bàn vòng tròn, không người nào nhìn thấy hành động mờ ám của bọn họ dưới bàn, Ôn Lệ sợ bị phát hiện, rút tay lại: “Không còn gì nữa.”

Tống Nghiên mấp máy môi muốn nói gì đó thì đột nhiên Ôn Lệ thay đổi sắc mặt.

“Làm thế nào bây giờ, tôi muốn đi vệ sinh.”

Tống Nghiên im lặng mấy giây, dở khóc dở cười: “Đi đi, nhịn sẽ không tốt.”

“…….”

Đồ ăn vẫn chưa được mang lên, lúc mới ngồi xuống vì muốn dời đi lực chú ý, Ôn Lệ uống khá nhiều trà nên giờ rất muốn đi vệ sinh. Cô đứng dậy nói xin lỗi rồi đi ra ngoài.

Sau khi Ôn Lệ rời khỏi đây, Vu Vĩ Quang hỏi nhỏ Tống Nghiên: “Vợ cậu để ý mấy lời lão Tề vừa nói.”

Tống Nghiên lắc đầu.

Sợ cô để ý nhưng cô lại không để tâm, anh thấy hơi không vui.

Một người đàn ông còn không nghĩ thoáng được như cô.

Ôn Lệ đang rửa tay nhưng vẫn nghĩ đến chuyện hai ngày sau sẽ đi thử vai, trên đường quay lại phòng bao cô không tập trung lắm, suýt chút nữa thì không thấy cả Vu Vĩ Quang đang đi đến từ phía đối diện.

Vu Vĩ Quang gọi cô lại, ngữ khí nhẹ nhàng thể hiện sự áy náy vì không ngăn cản nhà sản xuất nói ra mấy lời trêu chọc đó, bảo cô đừng để ý.

“Dạ?” Ôn Lệ lắc đầu, “Tôi không để ý mà.”

Vu Vĩ Quang quan sát cô một lúc, phát hiện sắc mặt cô mờ mịt, nhìn qua đúng là có vẻ không thèm để ý đến mấy lời đó.

Hóa ra do mình nghĩ vợ của A Nghiên là người lòng dạ hẹp hòi.

Vu Vĩ Quang cười nói: “Vậy không còn việc gì hết, vốn muốn nói mấy câu với cô nhưng giờ không cần nữa, quay lại phòng đi.”

Ông ta vừa quay người, Ôn Lệ gọi người lại từ đằng sau.

Cô muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn quyết định hỏi: "Đạo diễn Vu, ngài có thể nói cho tôi biết những chuyện liên quan đến Tống Nghiên khi anh ấy đóng phim vào mười năm trước không?"

Vu Vĩ Quang hỏi: "Cô muốn biết chuyện gì?"

Phạm vi rất rộng, Ôn Lệ không thể nói rõ ra được, đành bảo: "Ừm, ngài không ngại nói thì đương nhiên càng chi tiết càng tốt."

"Vậy tại sao cô không đi hỏi thẳng A Nghiên?"

Hỏi Tống Nghiên? Bảo anh nói cho cô biết rốt cuộc mười năm trước trong quá trình quay phim, anh và Đường Giai Nhân có ma sát phát ra đốm lửa tình yêu không á?

Thế thì mất mặt quá đi.

Làm như cô không có nhiều sự tự tin lắm ấy.

Ôn Lệ không thể nói rõ nguyên nhân, do dự mãi, cau đôi mày thanh tú, khuôn mặt nhăn nhó thành một cụm.

Vu Vĩ Quang thấy thế mỉm cười, thầm nghĩ đúng là tuổi trẻ tốt biết bao, chỉ mỗi biểu cảm rối rắm mà cũng thể hiện đến sinh động, xinh đẹp, hỏi: "Càng chi tiết càng tốt, vậy tôi nói từ đầu?"

"Nếu nói từ đầu chắc hẳn cô đã biết, tôi tình cờ gặp cậu ấy ở trường học cấp ba mà cậu ấy đang theo học, không phải nói khoa trương chứ tôi đã rất ngạc nhiên khi thấy người thật ngoài đời không khác gì nhân vật trong kịch bản. Nó giống như khi lão Chu nhìn thấy cô, khi tôi thấy Tống Nghiên như thấy Trần Gia Mộc sống lại và đang đứng trước mặt mình. Có điều khi đó cậu ta chỉ muốn học tập thật tốt, tôi đến tìm mấy lần nhưng cậu ta đều thể hiện thái độ không hứng thú gia nhập vào giới giải trí đóng phim."

Ôn Lệ tò mò: "Ông đã nói gì để khiến anh ấy lay chuyển quyết định?"

Vu Vĩ Quang lắc đầu phủ nhận: "Tôi chưa nói gì để đả động cậu ta hết, tôi cũng không biết ai là người lay chuyển nó."

Lúc đó ông ta còn cho người đi điều tra bối cảnh của Tống Nghiên, khi còn nhỏ điều kiện kinh tế gia đình rất tốt, là cậu chủ nhỏ ngậm thìa vàng lớn lên. Sau đó trong nhà xảy ra chuyện, được một người từng hợp tác với ba mẹ anh lúc trước nhận giúp đỡ tài trợ. Chỉ có một mình từ Úc Thành chạy đến đây để học hành, có lẽ vẫn chưa rũ bỏ được sự cao ngạo và tự chủ đã được hun đúc từ cuộc sống đầy đủ trước kia cho nên ngay từ đầu đối với lời mời của Vu Vĩ Quang, anh không thấy hứng thú.

Nhưng sau người này lại thay đổi suy nghĩ.

Đứa nhỏ mười tám tuổi gọi điện cho ông ta qua danh thiếp mà ông ta đã để lại, lúc Vu Vĩ Quang nhìn thấy cậu ấy, mọi sự cao ngạo và lạnh lùng trên người anh biến mất không tý gì, thay vào đó là cái đầu cúi thấp xuống, sâu trong đôi mắt là cảm xúc buồn u ám không tả xiết.

Cả người thiếu niên suy sụp tinh thần, không khác gì một món đồ sứ đẹp bị con người vứt vào trong bãi phế liệu đổ nát. Tống Nghiên cắn môi, như thể biết rõ đã kiêu ngạo từ chối dứt khoát nhưng rồi lại chủ động tìm tới, dáng vẻ đó mới chật vật và khó nhìn đến làm sao, nên thái độ hạ xuống cực kỳ thấp.

Anh mấy máy môi, khóe mắt đỏ ửng, tiếng nói khàn khàn.

Nếu tôi làm diễn viên, tương lai sẽ rộng mở không?

Những người trẻ tuổi khi muốn làm diễn viên đều vì mục tiêu muốn thành công. Vu Vĩ Quang không quá ngạc nhiên khi đứa nhỏ này hỏi một câu như vậy.

Nhưng anh lại hỏi thêm một câu khác.

Có thể kiếm được rất nhiều tiền không?

— — —

Chương 63

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Một nơi hào nhoáng vẻ vang lộng lẫy như giới giải trí, bất kể người ở trong hay ngoài đều biết rằng trong cái vỏ bọc đó là bao nhiêu sự bẩn thỉu, đủ các loại bợ đít, dùng tiền dùng quyền. Rất nhiều người trẻ tuổi biết rõ trong vòng luẩn quẩn này chứa cái gì nhưng vẫn đâm đầu quyết tâm chui vào.

Nguyên nhân đơn giản thôi, bọn họ muốn đứng dưới ánh đèn hào quang, nhận lấy mọi ánh mắt hâm mộ từ mọi người, được người khác yêu thương tâng bốc và theo đuổi. Chẳng có gì đáng trách, tiền tài và danh lợi mãi mãi là mục tiêu hàng đầu mà đa số con người muốn hướng đến.

Liệu có bao nhiêu người trẻ tuổi thật sự muốn trở thành diễn viên, bước vào con đường này với tình yêu cuồng nhiệt với nghề chứ không phải yêu thích mấy thứ vật chất và hư vinh được người khác mang lại khi đứng dưới ánh đèn tỏa sáng.

Trước kia Vu Vĩ Quang lựa chọn chuyên ngành đạo diễn, sau mới tiến vào giới đóng phim, tình yêu tha thiết với nghề là thật, vì danh lợi cũng là thật. Ông hy vọng các tác phẩm của mình sẽ được mọi người công nhận, không sợ nhiều năm sau khi mà ông đã chết, chỉ cần mấy bộ phim của ông vẫn được thế hệ sau này nhớ đến.

Lúc ấy ông không hề ngạc nhiên khi Tống Nghiên hỏi mấy câu như vậy, rồi khá ngạc nhiên khi anh hỏi như thế.

Nếu ngay từ đầu đứa nhỏ này chọn làm diễn viên vì danh lợi và vật chất thì lúc Vu Vĩ Quang ông vừa tìm đến cửa, anh đã không chút do dự đồng ý mới đúng.

Nguyên nhân chính xác là gì Vu Vĩ Quang không biết, ông còn nói với Tống Nghiên.

"Nghề diễn viên là một nghề đòi hỏi và đánh giá cao năng khiếu bẩm sinh, nghề này có thể danh chính ngôn thuận 'dựa vào mặt' để ăn cơm. Giả dụ cậu đã có năng khiếu thì đó là một lợi thế hơn hẳn nhiều người. Nhưng cậu đó, nếu như muốn tận hưởng ánh hào quang mà nó mang lại thì trước tiên phải có bản lĩnh nắm chắc nó trong tay, về việc trong tương lai có phát triển hay không, kiếm được bao nhiêu tiền, tạm thời tôi không thể đảm bảo chắc chắn với cậu, cái này còn phải dựa vào chính cậu."

Mấy năm nay, Vu Vĩ Quang nói lại mấy lời này với không ít những người mới do ông khai quật được, cũng cho bọn họ nhiều cơ hội xuất hiện trước màn ảnh với thân phận con người mới.

Hôm nay, ông nói lại những lời này cho Ôn Lệ nghe.

"Chỉ có thằng nhóc A Nghiên này là người nắm chắc được cơ hội." Vu Vĩ Quang nói, "Không cần biết lúc trước vì lý do gì và mục tiêu nào đã khiến cậu ta tiến vào giới nhưng tôi rất vui mừng khi cậu ta trở thành một diễn viên giỏi. Tống Nghiên không làm tôi thất vọng với ánh mắt nhìn người lúc ban đầu, càng xứng đáng với bản thân cậu ấy."

Trước kia vào lúc tuyên truyền phim điện ảnh ở trong nước, các thông cáo báo chí ùn ùn kéo đến, Tống Nghiên không thấy hứng thú, anh rất ít khi lên mạng xem. Lúc đầu Vu Vĩ Quang nghĩ do anh mới ra mắt nên khả năng và tâm lý nhìn nhận không mạnh, sợ lên mạng sẽ nhìn thấy những bài viết chê bai nói xấu hay bình luận ác ý về mình, dù sao cũng là phim điện ảnh, bình luận có người khen người chê, mà có đánh giá tốt thì chắc chắn phải có đánh giá không tốt.

Về sau phòng bán vé << Máy Bay Giấy >> bùng nổ lớn, nổi tiếng trong giới phim điện ảnh khu vực Đông Á. Ở nước ngoài nhận được rất nhiều lời khen ngợi, rất nhiều bình luận từ các ngôn ngữ khác nhau như dòng nước lũ chảy đến. Tống Nghiên không thèm để ý đến mấy đánh giá nhận xét trong nước mà lại để ý đến giới mạng nước ngoài, dùng phần mềm phiên dịch để dịch từng câu từng chữ sang chữ Hán.

Vu Vĩ Quang thấy khó hiểu, đánh giá của mấy cô gái nhỏ bên nước ngoài cơ bản nó na ná giống nhau, không phải mấy đánh giá chuyên môn gì liên quan đến phim điện ảnh, không biết Tống Nghiên để ý thế làm gì.

Ông còn trêu chọc Tống Nghiên, nói thằng bé này có dã tâm rất lớn. Thị trường trong nước lớn vậy mà cậu mới bước một chân vào, nhanh như vậy đã muốn phát triển ra nước ngoài.

Mà câu trả lời của Tống Nghiên có quăng tám sào cũng không thấy liên quan gì đến vấn đề ông nói, anh nói nhưng anh sẽ không cá hát và nhảy.

"Khi đó ở bên nước ngoài đang rất nổi mấy nhóm nhạc thần tượng, rất nhiều đứa trẻ thích cái đó nhỉ, cái gì mà đu idol ấy." Nói tới đây, Vu Vĩ Quang ghét bỏ bĩu môi, "Mấy cô gái nhỏ thì thôi đi đằng này mấy đứa trẻ nam người nào người đấy để tóc dài rồi nhuộm mấy màu sắc rực rỡ, còn trông ra thể thống gì nữa. May mà tôi đưa cậu ta quay lại con đường làm diễn viên."

Đối mặt với sự ghét bỏ của Vu Vĩ Quang, Ôn Lệ cười gượng hai tiếng, cô không dám nói lúc mình tuổi thành niên cũng là một trong những fan của mấy nhóm nhạc thần tượng nước ngoài đó.

Thậm chí còn lấy nó làm mục tiêu, vui mừng hí hửng chạy ra nước ngoài làm thực tập sinh.

Lúc còn trẻ làm gì suy nghĩ trưởng thành được nhiều, khờ dại lại lạc quan, vì một lu ồng sáng không thể c ầm không thể nắm, có gan dũng cảm đi giao tranh trên các chiến trường vì idol.

Tống Nghiên lúc mười tám tuổi nhìn phát biết học sinh ngoan, không ngờ anh cũng đu idol.

Cũng có sở thích giống như cô.

Ôn Lệ được nghe những lịch sử đen tối của Tống Nghiên từ chỗ Vu Vĩ Quang, những cái mà anh không muốn người khác biết.

Vu Vĩ Quang kể lại rất tỉ mỉ kỹ càng, nhưng vấn đề chính mà Ôn Lệ muốn biết là liên quan đến chuyện lúc còn quay phim của Tống Nghiên và Đường Giai Nhân. Cô còn chưa kịp hỏi thì Tống Nghiên đã ra đây vì anh đợi trong phòng mãi mà không thấy người nào quay lại. Đồ ăn được mang lên xong hết nhưng vẫn không thấy bóng dáng đâu nên ra ngoài tìm bọn họ.

Tống Nghiên thấy vợ và thầy mình đứng ở một chỗ không biết đang nói chuyện gì đó, anh thở dài, đi lên phía trước gọi người.

"Đồ ăn mang lên rồi?" Vu Vĩ Quang hỏi, "Vừa mở miệng đã mải mê nói mấy chuyện cũ với vợ câu nên không để ý thời gian, vợ A Nghiên, lần sau nếu có cơ hội thì chúng ta lại nói chuyện tiếp, giờ quay lại phòng ăn thôi."

Nghe đến nửa ngày mà vẫn không nghe được chuyện chính, Ôn Lệ hơi thất vọng nhưng vẫn gật đầu: "Vâng."

Ba người quay về cùng nhau, Vu Vĩ Quang đi ở đằng trước, Tống Nghiên cố ý thả chậm bước chân đi song song với Ôn Lệ, ra vẻ như tiện mới hỏi: "Thầy nói gì với em thế?"

Ôn Lệ chu môi: "Lịch sử đen của anh."

Tống Nghiên nhíu mày, không nhớ nổi mình có lịch sử đen gì.

Sau khi quay lại phòng ăn, khay trà đã được mang đi, một món đồ ăn được mang lên. Cừu Bình giơ chén rượu lên xúi giục những người khác ồn ào theo, bắt Vu Vĩ Quang tự phạt một ly.

Vu Vĩ Quang sảng khoái uống hết chén rượu, sau mấy người đàn ông nhìn về phía Ôn Lệ.

Thật ra không phải không dám bảo Ôn Lệ uống rượu, quan trọng là chồng người ta đang ngồi đây, kiểu gì cũng phải cho cô chút mặt mũi.

Ai ngờ Ôn Lệ rất thoải mái, nói uống là uống, cô biết đây là một loại xã giao. Nếu cô ỷ lại vào Tống Nghiên, ngược lại sẽ khiến bọn họ cảm thấy

cô gái này, bà Tống này không biết điều lắm. Hơn nữa hôm nay cô đến đây không phải với tư cách người nhà đi cùng Tống Nghiên mà anh mới là người nhà đi theo cô đến, chỗ này là sân nhà xã giao của cô, sao có thể không biết việc đi trốn rượu.

"Các vị ngồi ở đây đều là người đi trước trong nghề, đặc biệt hy vọng sẽ có cơ hội hợp tác cùng mọi người. Trước tiên, tôi cứ mặt dày cảm ơn mọi người đã quan tâm tôi sau này."

Cô nâng chén rượu lên, cười hào phóng tự nhiên, có Tống Nghiên ở đây, nếu có uống say thì sẽ có người chăm sóc cô, cô không phải sợ uống nhiều. Cô thể hiện thái độ thoải mái, mấy người tai to mặt lớn ngồi trên bàn càng vui mừng hơn.

Thường thì ai cũng thích một cô gái xinh đẹp hào phóng sảng khoái trên bàn rượu. Mấy ông lớn ngồi đây đã lăn lộn nhiều năm trong giới, từ trước đến nay luôn thực hiện tiêu chuẩn kép dùng thái độ đối xử khác nhau với những nữ nghệ sĩ có thân phận khác nhau. Đương nhiên trên bàn rượu xã giao, họ sẽ đối xử khác với những người phụ nữ được nuôi dưỡng của mình, ngược lại sẽ thể hiện thái độ khá tốt với những nữ nghệ sĩ sạch sẽ trong giới như Ôn Lệ, không ai một mực muốn mời rượu, còn bảo Tống Nghiên uống giúp nữa.

Thật ra Tống Nghiên muốn uống giúp cô nhưng Ôn Lệ ấn tay anh xuống.

Cô nói nhỏ với anh: "Tôi rất muốn lấy được vai diễn này nên anh không cần giúp tôi, để tôi tự mình đến lấy."

"Mặt đỏ hết cả rồi." Tống Nghiên nhìn sắc mặt đỏ vì say say của cô, thở dài nói, "Anh uống giúp em mấy chén."

Ôn Lệ kiên quyết không để cho anh uống.

"Anh có ngốc không đấy, anh là nam, một khi anh uống rồi anh sẽ không thể từ chối bọn họ được. Nếu thế thì đừng nghĩ đến chuyện hôm nay được về nhà trong trạng thái tỉnh táo, khéo uống đến mức dạ dày thủng

luôn mất. Tôi là nữ, tôi mà không uống được nữa thì có thể giả bộ đáng thương, bọn họ không thể không biết xấu hổ mà bắt tôi uống tiếp."

Tống Nghiên không nói gì nữa.

Vẫn là lần đầu tiên thấy một cô nương nói về hành vi cô nâng chén trên bàn rượu nó đúng lý hợp tình vậy.

Nhưng mà văn hóa bàn rượu vốn không phải truyền thống tốt đẹp gì, có người thích mời rượu, có người sẽ chơi mánh khóe nhỏ.

"Nếu lúc nữa tôi uống say anh phải chăm sóc hầu hạ tôi, đó là trách nhiệm của người làm chồng như anh." Ôn Lệ bĩu bĩu môi, dùng đôi mắt sáng lấp lánh liếc anh, "Nếu anh cũng say nốt, tôi dùng anh thế nào được."

Còn rất có chủ nghĩa phái nữ.

Tống Nghiên gật đầu: "Được, tuân mệnh."

Hai người thì thầm to nhỏ, những người khác trên bàn đang thúc giục: "Tống Nghiên, là đàn ông thì phải gánh vác, để vợ mình xông pha lên thế hả, cậu đừng để chúng tôi khinh thường cậu."

"Anh này, xin lỗi, tôi là người lên." Ôn Lệ cười hai tiếng, giọng điệu đang say khướt nhưng kêu ngạo hài hước nói, "Hôm nay không phải Tống Nghiên và vợ Tống Nghiên mà là Ôn lệ và chồng Ôn Lệ, tôi đối với chồng mình, có cái gì cứ hướng về tôi tất."

Mọi người giật mình ngơ ngác, Vu Vĩ Quang là người đầu tiên cười ha ha ha thành tiếng.

"A Nghiên! Sao cậu còn làm chồng người ta được thế, vậy mà muốn để vợ mình đổi với cậu."

Ngay cả Cừu Bình cũng trêu chọc theo: "Trước kia vợ cậu không ở đây, không ai đổi cho cậu. Hôm nay vợ cậu đến đây, cảm giác làm một người đàn ông nhỏ bé thế nào?"

Tống Nghiên không biết nên khóc hay nên cười, nhướn mày: "Rất hưởng thụ."

Mọi người cười ha ha.

Cừu Bình giơ chén rượu lên mời Ôn Lệ: "Cô Ôn, chén rượu này tôi uống trước, cô cứ tùy ý."

Ôn Lệ nâng chén rượu, ngữ khí nghiêm túc: "Thế không được, ngài không thoải mái tôi càng không thể tùy tiện được."

Cừu Bình sững sờ một lúc, cuối cùng phá vỡ hình tượng đạo diễn lớn lạnh lùng đứng trên cao khi mới gặp cô và trong suốt khoảng thời gian ở Dư Thành, ông quay lại dáng vẻ bình thường khi ở chung với bạn bè người quen, cười lớn gật đầu: "Được được được, muốn thế nào nghe lời cô hết."

Trên bàn rượu tươi cười nói chuyện vui đùa, Tống Nghiên nhìn vợ mình tự tin hào phóng uống rượu xã giao với những người ngồi đây, thậm chí không cần anh phải lên sân khấu.

Hôm nay đến đây vốn còn lo lắng cô sẽ thấy ngại không tự nhiên, ai ngờ đâu cô không cần đến mình. Tác dụng duy nhất của anh là chờ bữa cơm này kết thúc, đợi cô xã giao xong thì lịch sự đứng ra, phát huy trách nhiệm làm chồng của mình, đưa vợ về nhà, sau đó phục vụ để vợ tỉnh rượu.

—

Bữa ăn này kéo dài gần ba tiếng.

Trước khi đi đạo diễn Cừu nói với Ôn Lệ: "Hai ngày nữa đến thử vai cứ thoải mái, trạng thái bình thường tự nhiên nhất của cô đã rất giống vai diễn."

Ôn Lệ giơ tay làm động tác chào: "Yes sir!"

Đạo diễn Cừu cười ha ha: "Phim của chúng ta là phim dân quốc, không phải phim chiến đấu." sau đó vỗ vỗ bả vai Tống Nghiên, vừa cười ha ha vừa nói, "Vợ cậu, đúng là rất thú vị."

Được đạo diễn Cừu đánh giá như vậy, dù dù Ôn Lệ không thể lấy được vai diễn này thì chờ sau này nếu có kịch bản nào tốt, dựa vào sức hấp dẫn cá nhân của Ôn Lệ, hẳn là sẽ được suy nghĩ cân nhắc nhiều hơn.

Còn chuyện có thể lấy được vai diễn này hay không thì phải xem cô thể hiện thế nào.

Vu Vĩ Quang vẫn luôn mong vợ A Nghiên có thể giành được vai này, nhân lúc Cừu Bình đang nói chuyện với Tống Nghiên, ông thần thần thần bí bí kéo Ôn Lệ sang một bên truyền đạt lại cho cô một chút kiến thức.

"Trên màn ảnh cần phải làm nổi bật được sự chân thật nào đó, chỉ với ưu thế về khuôn mặt chưa chắc đã ổn, khi người xem thấy trong ánh mắt không có cảm xúc và suy nghĩ của nhân vật thì người đó như đầu gỗ. Lão Cừu là đạo diễn rất để ý ánh mắt khi diễn, lúc thử vai chỉ có một mình cô đứng đó, không có đồ vật gì xung quanh và không có bạn diễn đứng trước mặt. Hãy cứ tưởng tượng có người đang đứng trước mặt cô, người mình yêu hoặc người mình hận, tóm lại muốn chân thật nhất thì phải để bản thân hòa vào cảm xúc và tình cảm của nhân vật, đừng bao giờ suy nghĩ đến việc dùng mấy kỹ thuật diễn gì gì đó để lừa ông ấy."

Nói xong, Vu Vĩ Quang bật cười nói thêm: "Trước kia A Nghiên cũng không diễn được qua ánh mắt, cuối cùng vẫn phải để tôi dạy cho cậu ta một cách nên mới tỉnh ngộ được."

Lúc này Cừu Bình hô về phía bọn bên này: "Lão Vu! Đi thôi! Lái xe đến rồi, nếu không đến đây thì tự ông gọi xe về đi!"

Vu Vĩ Quang trả lời rất to: "Đến đây đến đây."

Đạo diễn lớn đi rồi, xe tới đón Tống Nghiên và Ôn Lệ cũng đã tới.

Lúc đến chỉ có quản lý của Tống Nghiên lái xe đưa họ đến, trong lúc anh ta đợi Tống Nghiên gọi điện đến để đón hai người, sau khi nghĩ một lúc rồi thuận tiện thông báo cho Lục Đan, quản lý của Ôn Lệ cùng đến đón họ về.

Lục Đan nghĩ dù sao bữa cơm này cũng ăn xong rồi, có được hay không còn phải xem Ôn Lệ nên chị ấy quyết định đi cùng Kha Bân, muốn hỏi cô kết quả thế nào.

Hai người đại diện vừa xuống xe đã nhìn thấy Tống Nghiên đang đỡ Ôn Lệ, anh thì không chút men say nào nhưng Ôn Lệ dùng mắt thường cũng nhận ra cô đang say.

Cô còn nhìn nhóm người đại diện nở một nụ cười tươi lả lướt: "Hi, anh Bân chị Đan."

"…Chào." Kha Bân nhìn Tống Nghiên như thấy quỷ, "Sao lại thế này, vợ cậu uống đến mức say thế này mà cậu vẫn tỉnh táo? Tửu lượng cậu tốt lên từ bao giờ đấy?"

"Em không uống nhiều." Tống Nghiên nói, "Hôm nay cô ấy uống thay em."

Kha Bân cho rằng mình nghe nhầm, ai ngờ giây tiếp theo Ôn Lệ đắc ý ngẩng đầu, hừ một tiếng, tự tin đặt câu hỏi: "Em uống thay anh ấy! Em giỏi không?"

Kha Bân ít khi nói chuyện và giao tiếp với Ôn Lệ, không biết tính cách thật của cô, vẻ mặt ngạc nhiên.

Nhưng Lục Đan rất hiểu cô nghệ sĩ nhà mình, lập tức tặng cho Ôn Lê mấy lời có cánh: "Quá giỏi quá giỏi."

Ôn Lệ hài lòng: "Ừm."

Lục Đan thở dài định giúp Tống Nghiên đỡ Ôn Lệ lên xe.

Ôn Lệ không còn nghĩ được gì nữa, bỗng nhiên điện thoại để trong túi cô reo, cô nóng nảy ném cái túi trong tay xuống đất: "Âm ĩ muốn chết!"

Dường như điện thoại biết chủ nhân của nó đang tức giận nên im lặng lại.

Lục Đan cười lạnh: "Cái túi này đã không còn sản xuất nữa, đợi sau khi em tỉnh rượu sẽ đau lòng lắm cho xem."

Ôn Lệ cũng cười lạnh: "Em nhiều tiền thế cần gì phải đau lòng vì một cái túi."

"……."

Duy nhất chỉ có Kha Bân hai tay rảnh rỗi nhặt chiếc túi lên giúp Ôn Lệ, kết quả điện thoại lại kêu, anh ta đưa thẳng túi cho Tống Nghiên: "Nhận điện thoại giúp vợ cậu."

Tống Nghiên để Kha Bân đỡ Ôn Lệ giúp, còn mình lấy điện thoại từ trong túi cô ra, mắt nhìn tên thông báo người gọi hiển thị trên màn hình.

"Nhà tư bản lạnh lùng hà khắc vô tình."

Anh nhíu mày, nghĩ thầm không biết là ai, không chắc chắn lắm nhận điện thoại, còn chưa kịp nói câu nào mà bên kia đã bắt đầu hỏi tội bằng giọng nói lạnh lùng giống như lưỡi trượt gắn dưới giày trượt băng: "Ôn Lệ, giỏi lắm, điện thoại của cậu mà dám nhận máy lâu."

Tống Nghiên nghe cái đã nhận ra, cậu của cô, Ôn Diễn.

Anh lạnh nhạt nói: "Tôi là Tống Nghiên."

Người trong điện thoại im lặng mấy giây, khẩu khí vẫn lạnh lẽo như cũ, chẳng khác nào đang thẩm tra tội phạm: "Tôi nghe Ôn Chinh nói hai người đến nhà hàng nó ăn cơm, đã đi chưa?"

Tống Nghiên: "Đi rồi."

Lúc này chiếc xe Bentley màu đen của Ôn Diễn đang lái vào bãi đỗ xe VIP, lái xe quay tay lái rẽ vào khúc ngoặt, đúng lúc nhìn thấy một chiếc xe bảo mẫu, mà đứng ngoài bên cạnh xe là cháu rể và cô cháu gái của anh ta đang say đến mức không đứng vững nổi, phải nhờ đến hai người đỡ lên xe.

"Vậy bây giờ ở bãi đỗ xe tôi nhìn thấy một người anh em sinh đôi khác của cậu?" Ôn Diễn cười gằn, "Quen biết đã nhiều năm, tại sao tôi không biết cậu chủ nhỏ nhà họ Tống có anh em sinh đôi khác?"

Ôn Diễn tắt điện thoại rồi xuống xe đi về hướng Tống Nghiên.

Đối diện với người đàn ông mặc vest đi giày da cùng với khuôn mặt lạnh đen như đít nồi đang đi đến chỗ này, hai người đại diện đều cảm thấy người đàn ông này hơi quen mặt, sau cùng vẫn là Kha Bân trí nhớ tốt, lẩm bẩm nói: "Đây không phải tập đoàn Hưng Dật ——"

"Mọi người lên xe chờ em."

Tống Nghiên dặn dò xong liền đi về chỗ Ôn Diễn.

Hai người quản lý đỡ Ôn Lệ say đến độ ngay cả ánh mắt cũng không mở ra được lên xe, rồi hai người theo sau lên xe ngồi, đóng cửa lại bắt đầu nhìn về đằng sau xe.

Lục Đan hỏi: "Tổng giám đốc Ôn của tập đoạn Hưng Dật đúng không?"

Kha Bân gật đầu: "Đúng vậy, tôi đã gặp vào mấy lần anh ta đến công ty chúng tôi họp với sếp Bách."

Sau khi xác nhận được thân phận của người đàn ông mặt lạnh này, hai người càng thấy khó hiểu.

Được một lúc, Ôn Lệ ngồi đằng sau vốn đang nhắm chặt mắt bỗng nhiên tỉnh lại, khi nói thở ra mùi rượu nồng nặc, giọng khản đặc hỏi: "Tống Nghiên đâu?"

“Em tỉnh rồi? Vừa nãy tổng giám đốc Ôn của tập đoàn Hưng Dật đến đây tìm cậu ấy, đã đi theo người ta nói chuyện.”

Ôn Lệ ngồi thẳng người duỗi thắt lưng, hoàn toàn tỉnh táo, trong mắt tóe ra ánh lửa dữ dội: “Phụ nữ thích anh ấy thì thôi đi, đằng này ngay cả người đàn ông vô tình đó cũng thích anh ấy!”

“……”

“……”

Hai người đại diện tỏ vẻ bọn họ nghe không hiểu, lúc này Ôn Lệ đã xuống xe.

“Em muốn đi bắt anh ấy về! Người này không tuân thủ đạo đức đàn ông!”

—

Tống Nghiên lên xe Ôn Diễn, vừa mới đóng cửa xe, mấy lời hỏi tội của Ôn Diễn chui vào lỗ tai anh: “Cậu và Ôn Lệ đi xã giao cùng nhau,tại sao con bé nó say thành như vậy mà cậu không hề hấn gì, cậu chủ Tống, cậu chăm sóc cháu tôi vậy sao?”

“Cô ấy đau lòng không cho tôi uống.”

Chưa bao giờ Ôn Diễn nghĩ sẽ có một ngày Tống Nghiên nói ra mấy lời đó, dùng vẻ mặt không thể tin nổi nghiêng đầu nhìn anh: “Nó đau lòng cho cậu?”

“Ừm.”

“Cậu chủ Tống đang mơ gì vậy.” Ôn Diễn nhướn mày, giọng điệu châm chọc, “Con bé chỉ biết hưởng thụ sự quan tâm từ người khác, làm gì biết đau lòng cho ai bao giờ?”

Tống Nghiên cười thản nhiên, nói không nhanh không chậm: “Tổng giám đốc Ôn đây chưa từng được cháu gái mình quan tâm, nói chuyện

không cần chắc chắn vậy đâu."

Sắc mặt Ôn Diễn cứng đờ.

"Một người đàn ông như cậu còn muốn cháu gái tôi đau lòng thay, không ngờ cậu cậu còn không biết xấu hổ mà nói ra."

"Vợ chồng không phải thế sao? Chuyện đó có gì phải ngại." Tống Nghiên tạm ngưng một hai giây, chợt như hiểu ra, "Quên mất tổng giám đốc Ôn chưa kết hôn nên không thể hiểu được, xin lỗi."

"Cậu khoe với tôi để làm gì." Ôn Diễn cong môi cười lạnh giọng m, "Sao nào? Không lẽ cậu chủ Tống hy vọng tôi chúc mừng cậu gạt mây được gặp ánh trăng sáng, cuối cùng dùng tình cảm chân thành đánh bại tư tưởng cổ hủ của người bề trên thích chia rẽ đôi uyên ương?"

Tống Nghiên lạnh giọng xuống, không nể nang cho ai đó mặt mũi: "Không cần, với tôi việc anh có chúc phúc hay không, nó không quan trọng."

Ôn Diễn hít sâu hai lần, lười phải mở cuộc thi biện luận nói mấy chuyện không đâu, mở lời nói thẳng: "Trước đó tôi gọi điện cho Ôn Lệ mấy lần bảo con bé bớt chút thời gian rảnh về nhà ăn cơm. Người thì có thời gian đi xã giao nhưng không có thời gian về nhà ăn bữa cơm cùng người thân. Bây giờ nó say đến mức thế kia tôi không nói với nó nữa, làm phiền cậu thay tôi chuyển lời đến con bé, nếu còn không về nhà nữa thì sau này đừng nghĩ đến chuyện về."

Tống Nghiên nhíu mày, theo bản năng giải thích thay cho cô: "Cô ấy bận công việc nên mới không có thời gian về."

Ôn Diễn hừ lạnh: "Lẽ nào tôi còn không nuôi nổi nó?"

"Cô ấy không cần anh nuôi."

"Nó không cần nhưng cậu chủ Tống lại cần." Ôn Diễn cười khẽ, vẻ mặt kiêu căng, cả trong mắt và giọng nói hàm chứa sự chế nhạo: "Năm đó ba

tôi nể tình mối quan hệ bạn bè với ba cậu nên có lòng tốt giúp cậu đến đây đi học. Sau đó thì sao, không những cậu không biết ơn để báo đáp, đằng này còn bắt cóc cháu ngoại của ông ấy."

Nói xong, Ôn Diễn sửa lại cổ tay áo không dính một hạt bụi nào.

Chị gái mất sớm, anh rể quá đau buồn thương xót vì mợ mất nên không quan tâm đến hai đứa con. Ôn Lệ được ông ngoại đưa về, bà ngoại cũng đã qua đời từ sớm, người sống trong nhà đều là nam, Ôn Lệ là cô gái duy nhất. Ông ngoại không biết và không hiểu cách chăm cháu gái, Ôn Diễn và Ôn Chinh càng không biết mấy việc đó, họ chỉ biết chu cấp đầy đủ, từ vật chất đến những hành động thể hiện sự nuông chiều yêu thương thông qua việc dung túng và không ép buộc cô. Không ai dạy cô phải biết dịu dàng nhẹ nhàng, trên người lúc nào cũng tỏ vẻ kiêu căng ngang ngược, tính tình khó chịu. Nói chung là rất xấu, bình tĩnh để nhận xét, trừ khuôn mặt ra thì chỉ còn toàn khuyết điểm.

Ngoài người nhà ra còn ai có thể bao dung cô vô hạn như vậy? Ôn Diễn không biết Tống Nghiên còn tính cách đó, từ lúc sinh ra cậu ta đã là cậu chủ nhỏ, được mọi người chăm sóc ân cần lớn lên, sao có thể chịu được người như Ôn Lệ.

"Những cái khác tôi lười nói, ván đã đóng thuyền, mặc kệ mục đích cuối cùng cậu kết hôn với cháu gái tôi là gì, cậu phải chăm sóc nó cho tốt chứ không phải để nó đau lòng cho cậu ——"

Vừa mới dứt lời, bỗng chốc cửa xe bị người bên ngoài mở ra, cả lái xe và hai người ngồi đằng sau đều bất ngờ.

Ôn Diễn vừa định quát lớn, người bên ngoài đã cúi xuống nhìn vào trong xe, quát to: "Tống Nghiên! Anh không ở cạnh tôi để hầu hạ tôi còn chạy đến chỗ đàn ông khác thì thầm tâm sự gì đấy!"

Ôn Diễn vì cách gọi 'Đàn ông khác' này mà tức đến mức huyệt thái dương nhảy giật giật như muốn vọt ra ngoài.

"Ôn Lệ!"

“Cậu, một lão quả vương* độc thân hơn ba mươi năm như cậu ngoại trừ khuôn mặt lộ ra bên ngoài nhìn có vẻ không tệ ra thì không có người con gái nào để ý đến cậu hết. Thế nên giờ cậu đang ngấp nghé người đàn ông của cháu?” Ôn Lệ ỷ vào việc mình uống rượu say mà không hề sợ hãi hay biết điều cũng kính, đấm một phát vào chỗ đau nhất trên cậu mình, giữ chặt tay Tống Nghiên lôi ra, “Mau ra đây, chẳng nhẽ sức quyến rũ của tôi còn không bằng lão quả vương này?”

(*) Ý chỉ những người cô đơn không ai yêu.

“Ôn Lệ cháu ngứa da phải không?”

“Có bản lĩnh cậu đánh cháu đi, cậu dám động vào cháu thử xem, cháu báo công an tố cáo cậu tội quấy rối!”

Ôn Diễn tức đến nỗi suýt ngừng thở luôn, lớn tiếng răn dạy với tư cách bậc phụ huynh: “Cháu nghe xem mình đang nói mê sảng cái gì!”

“Ồ, cậu nghiêm chỉnh, nghiêm chỉnh muốn chết, cho nên mới không tìm được bạn gái.”

Ôn Lệ dùng một tay túm Tống Nghiên ra, hung hăng đóng chặt cửa xe. Cô đã cứu Tống Mỹ Nhân của cô từ trong tay người cậu ma quỷ, tự tin ngóc cao đầu ưỡn ngực lôi Mỹ Nhân đi về chỗ xe bảo mẫu của mình đang đỗ đằng kia.

Quay lại trên xe, Ôn Lệ ôm eo Tống Nghiên tạo nên hình ảnh như anh là quân vương đang ôm mỹ nhân trong ngực, cô thô bạo ra lệnh cho người đại diện ngồi trên: “Lái xe.”

Kha Bân đáp lại theo bản năng: “Ừm.”

Xe rời khỏi bãi đỗ, Lục Đan không nhịn được nữa lặng lẽ quan sát con ma men nữ ngồi đằng sau thông qua kính chiếu hậu.

Ôn Lệ bắt đầu tiến hành thẩm vấn Tống Nghiên.

“Anh ném tôi lại trên xe để chạy lên xe người đàn ông khác là muốn làm gì? Anh làm chồng kiểu đó à?”

Tống Nghiên dịu giọng trả lời: “Chỉ nói hai ba câu thôi.”

Ôn Lệ gật đầu: “Tôi biết, có cho anh mười lá gan cũng không dám.” Sau cô lại nhíu mày, không vui hỏi, “Thế anh và Đường Giai Nhân thì sao?”

Tống Nghiên không thể theo kịp lối suy nghĩ nhảy chủ đề khá nhanh của cô, đang từ Ôn Diễn chuyển sang Đường Giai Nhân, anh mờ mịt hỏi: “Gì cơ?”

Cô nhìn anh chăm chú một hồi, lúc đầu hừ một tiếng sau lại do dự ậm ờ nửa ngày mới nói ra như để thông báo cho anh biết: “Tôi ghen tỵ.”

Hai người ngồi đằng trước dựng thẳng lỗ tai, cố rướn về đằng sau.

Tống Nghiên nghe những lời thẳng thắn của cô mà trở tay không kịp, im lặng nhìn cô.

Kế tiếp, Ôn Lệ lấy một thái độ cực kỳ kiêu ngạo nói với Tống Nghiên: “Nhưng mà, anh không được nghĩ tôi đang cố tình gây chuyện bởi vì đó là biểu hiện của việc tôi thích anh, nếu tôi không thích anh thì còn lâu mới thèm ăn dấm chua, anh hiểu không?”

Trong lòng Lục Đan nghĩ thầm, tính tình thối này của nghệ sĩ nhà mình, biết mình đang cố tình gây chuyện còn làm như mình là người vô tội, giỏi thật.

Nhưng Tống Nghiên nghe cô thật, tận sâu trong đáy mắt xuất hiện ý cười, gật đầu nói: “Ừm, hiểu rồi.”

Ôn Lệ hài lòng ừ một tiếng, sau lại ngạo mạn ngẩng đầu, càn quấy trách: “Anh hiểu rồi sao còn không mau dỗ tôi? Tôi thích anh không phải để anh khiến tôi tức giận khó chịu, dỗ tôi, nhanh lên.”

Chương 64

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Tác phong và hành động của Ôn Lệ luôn khác hẳn những người khác.

Ngay cả khi đang muốn được dỗ nhưng cô vẫn ngẩng cao đầu kiêu ngạo yêu cầu đối phương, hoàn toàn khiến người khác cảm thấy không phải cô đang cầu xin người đó mà như thể cô đang gắng gượng ban ơn, hệt như người mang ơn không phải là cô mà là người đối diện.

Gặp phải người có thái độ cao ngạo y chang thế, ví dụ dạng đàn ông như Ôn Diễn, cả hai người đều cứng đầu như nhau. Biết rõ tính cách đối phương thích ăn mềm không thích ăn cứng nhưng cả hai cậu cháu không ai chịu đồng ý cúi đầu trước, thường hay cãi nhau ầm ĩ chỉ vì chút mâu thuẫn nhỏ.

Cho nên Ôn Lệ không thích về nhà, không có việc tự nhiên về nhà để bị mắng hay gì.

Tống Nghiên cũng là người rất cao ngạo, ít nhất vào mười năm trước là thế. Thế nên vào lúc đó Ôn Lệ không dám làm gì với anh, rõ ràng hai người tiếp xúc với nhau rất nhiều lần vì có chung quan hệ với Bách Sâm. Họ từng ở cùng một chỗ, từng nói chuyện nhiều, ngay cả nụ hôn đầu do không cẩn thận nên dành cho nhau nhưng đến cả Bách Sâm cũng không dám nói khi đó quan hệ của bọn họ tốt.

Đổi lại là Tống Nghiên hồi đó, với dáng vẻ và yêu cầu của cô lúc này, chắc anh sẽ ném cô lại trên xe không thương tiếc.

Chứ không phải bấm mở tấm kính bên trong xe cho nó nâng lên để chặn tầm mắt của hai người ngồi đằng trước rất muốn nhìn về đằng sau, anh ôm cô vào lòng, nhỏ giọng nói: "Được, dỗ em."

Ôn Lệ uống rượu vào mà vẫn có thể cảm nhận được sự cưng chiều của anh, dù cho máu chảy trong người cao quý đến đâu thì cô cũng là mèo con thôi. Đôi khi cô ngang ngược kiêu căng và vô lý, khi được người khác vuốt vuốt bôn lông, dù thái độ cô không thay đổi nhưng giọng điệu có sự biến chuyển.

Cô rầm rì tức giận, lại còn ghét bỏ: "….Hừ, chỉ vậy? Khinh thường ai chứ, tôi dễ dỗ vậy ư?"

Tống Nghiên đổi một cách khác để dỗ cô.

Chưa được mấy giây, cô lại nói: "Hôn môi không duỗi đầu lưỡi còn gọi là hôn môi à? Tống Nghiên, anh có được không đấy!"

Tống Nghiên thở dài, dù không uống rượu nhưng hận không thể say theo người đang say khướt làm loạn này. Ít nhất anh có thể lừa mình dối người không để ý đến hai khác đang ngồi trên xe, ít nhất không cần kiềm nén hơi thở dồn dập đang ngày càng rõ của mình trong lúc quấn quýt hôn sâu. Anh còn muốn phân tâm để suy nghĩ thay cho con ma men này, dùng lời lẽ khéo léo uyển chuyển chặn lời cô nói, tránh việc cô đột nhiên tỉnh táo lại rồi muốn nhảy xuống xe ngay khi xe đang đi trên đường.

Tấm kính chắn được tầm mắt nhưng không giấu được âm thanh, hai người đại diện có kinh nghiệm phong phú trong cuộc sống, làm việc trong môi trường xuất hiện nhiều tình yêu, đã trải qua biết bao mưa to gió lớn, còn có gì mà chưa từng nhìn thấy. Đấy còn chưa nói trước kia từng dẫn dắt nhiều nghệ sĩ còn phóng đãng hơn cả thế này vào những lúc riêng tư.

Nhưng lần đầu tiên bọn họ thấy nghệ sĩ mình đang dẫn dắt có dạng vẻ này trong không gian riêng.

Kha Bân biết bình thường Tống Nghiên hay phải tiếp xúc với một số nghệ sĩ nữ khác vì công việc. Lúc nào cũng thể hiện thái độ đúng mực thích đáng, đa số những nghệ sĩ anh từng hợp tác đều rất giỏi và xuất sắc. Đương nhiên anh không bao giờ đáp lại, sau những ám chỉ rõ ràng lộ liễu, Tống Nghiên chưa từng cho lại một tín hiệu nào, người kia sẽ cười một cái và thoải mái buông tay.

Lục Đan biết tính của Ôn Lệ thế nào, từng hợp tác với rất nhiều nghệ sĩ nam, xào hết CP này đến CP khác, chuyện xấu nhiều vô kể nhưng thật ra nó giống như tia lửa lóe lên khi quẹt que diêm vào cạnh hộp. Chưa bao giờ nó bùng cháy lớn vì mắt nhìn của người này rất cao, cao lắm luôn, không cần phải để ý xem cô nhìn thấy ai chướng mắt mà cô chướng mắt tất cả, là một người chưa từng yêu đương.

Vậy nên mới nói tình yêu không phải thứ gì quá tốt, dù người có lý trí mạnh thế nào đi nữa vẫn sẽ bị trêu đùa trở nên buông thả bản thân, người cao ngạo đến đâu cũng biến thành người thích bám người và hay để ý.

Nghe người ngồi đằng sau đang cố ý đè thấp tiếng , Kha Bân cười toét miệng đến mức cứng cả hàm, còn phải dùng tay xoa xoa.

Lục Đan hết sờ sờ mũi đến gãi tóc trên đầu, cuối cùng dùng tay che miệng ngăn tiếng cười nhỏ, mắt nhìn ra bên ngoài cửa kính, dáng vẻ giấu đầu lòi đuôi giả câm giả điếc.

Chỉ vì một con ma men Ôn Lệ mà hại cả ba người đang tỉnh táo ngồi trên xe xấu hổ không chịu nổi suốt dọc đường đi.

Nhưng so đo với con ma men đó để làm gì chứ, đợi hôm sau cô tỉnh rượu, người xấu hổ nhất là cô, cái này người ta gọi là thời thế thay đổi, ông trời không bỏ qua cho bất kỳ ai.

Xe về đến nhà, cơ thể người uống rượu say không còn sức lực mềm nhũn, Lục Đan sợ một mình Tống Nghiên không đỡ nổi nên xuống xe định giúp anh đỡ người.

Nghệ sĩ nhà mình đang híp mắt nửa mở nửa không, vì uống quá nhiều rượu nên không nhớ việc phải dùng mũi để thở. Hai cánh môi hơi sưng đang hé ra, hôm nay cô cố ý bôi màu son chất son lì không dễ trôi, nữ nghệ sĩ phải chú ý hình tượng, khi ăn phải nhã nhặn chứ không được vô vập, không được để đồ ăn chạm môi. Lúc nãy mới lên xe, son trên môi còn nguyên vẹn mà bây giờ gần như đã trôi hết sạch, màu son đã nhạt đi và lấm lem bên viền môi, tạo thành một vùng hồng nhạt lớn ở xung quanh.

Vốn nghĩ nghệ sĩ nhà mình là kẻ ngang ngược ở thế trên, mượn cớ mình say để bắt nạt Tống Nghiên. Giờ đây được nhìn thấy những biểu cảm và nét mặt chưa bao giờ xuất hiện trước màn ảnh của cô, dáng vẻ vừa chật vật vừa mong manh yếu đuối, trong lúc nhất thời không thể phân biệt rõ rốt cuộc là ai đang bắt nạt ai.

Ôn Lệ đến đứng còn đứng không vững, một đôi chân mạnh khỏe cứ như đôi đũa chuẩn bị gãy, cô đi giày cao gót, chỗ mắt cá chân cứ ngoẹo sang một bên. Dù Tống Nghiên đỡ cô thì vẫn thế, anh dứt khoát cúi người xuống vòng tay qua chân cô để bế bổng cả người lên, bế theo kiểu công chúa đưa người vào nhà.

Lục Đan lấy túi của Ôn Lệ trên xe, Kha Bân ấn khóa xe, hai người đại diện thực hiện hết trách nhiệm đưa Tống Nghiên và Ôn Lệ vào thang máy lên tầng.

Tuy khu nhà họ ở được bảo vệ nghiêm ngặt và an toàn, có rất nhiều nghệ sĩ mua nhà trong đây nhưng dù sao cũng là nhà của hai nghệ sĩ nổi tiếng bậc nhất trong giới. Trước kia từng có trường hợp nghệ sĩ bị fan cuồng quấy rối, để phòng ngừa những chuyện có thể xảy ra, trước khi bọn họ bước hẳn vào nhà mà có người đại diện đi cùng thì vẫn sẽ an toàn hơn.

Tống Nghiên bế cô, Ôn Lệ được bế còn không ngoan ngoãn, đôi chân đá loạn xì ngầu muốn vứt bỏ giày cao gót trên chân, không khác gì đang dùng hung khí để giết người.

Kha Bân và Lục Đan cách ra khá xa, sợ cô đá phải mình.

Vẫn phải để Tống Nghiên ra tay: "Đừng đá loạn."

Ôn Lệ: "Anh hôn em một cái em sẽ không đá loạn."

Kha Bân coi như không thấy, còn Lục Đan đang lo nghĩ không biết đợi sau khi Ôn Lệ tỉnh rượu có tự sát vì khuất nhục không nữa.

Khi đến trước cửa nhà, Lục Đan giúp họ ấn mật mã khóa cửa, lúc chuẩn bị vào nhà, Tống Nghiên thả Ôn Lệ xuống.

Đã ôm về đến cửa nhà còn muốn thả người xuống?

Dĩ nhiên Ôn Lệ không vui nổi, cô nắm chặt quần áo Tống Nghiên không buông.

Tống Nghiên giải thích: "Về nhà rồi, có máy quay."

Ôn Lệ mở to mắt, đã hiểu.

"Đúng, không thể để bọn họ quay được."

Hai người đại diện giật giật khóe miệng.

Để ý như thế sao vừa nãy ở trên xe không biết tiết chế lại? Thực sự coi hai người lớn sống sờ sờ như bọn họ thành người chết? Này tung cơm chó còn chọn lọc đối tượng cho ăn hả?

Đưa hai người về đến nhà an toàn, hai người quản lý hoàn thành nhiệm vụ ra về, lúc đang trong thang máy đợi xuống tầng, hai người liếc nhìn nhau, nở một nụ cười xấu hổ.

Do dự một lát, Kha Bân mở miệng hỏi: "Chị Đan, chị nói xem hợp đồng của hai người họ có khi nào phải hủy bỏ không?"

Lục Đan nhún nhún vai: "Hai năm nay chưa từng thấy dáng vẻ đó của hai đứa, quay một chương trình thực tế mà thổi bùng được cả ngọn lửa lớn. Nếu vụ này ly hôn không thành thì chúng ta phải cho đạo diễn Nghiêm một phong bao lì xì làm mối lớn."

Nhắc tào tháo, tào tháo đến, cửa thang máy mở ra đúng lúc gặp phải đạo diễn Nghiêm quay lại sau khi đến nhà mấy nghệ sĩ còn lại xem xét tình hình.

"Hai người họ về rồi?"

Nhận được sự khẳng định từ hai người, đạo diễn Nghiêm lập tức lấy điện thoại định đánh tiếng trong nhóm chung bảo tổ quay phim A mở máy quay.

Mấy giây sau người trong nhóm trả lời: "Nhưng mà thầy Tống vừa về đến nhà đã tắt hết máy quay đi [che mặt khóc]"

Đạo diễn Nghiêm thở dài thật mạnh, bao nhiêu sự tích tụ trong lòng mấy ngày qua, thật sự không thể nhịn nổi nữa, oán giận với hai người đại diện: "Không phải tôi nói này, hai người bọn họ là vợ chồng nhận giấy chứng nhận kết hôn đàng hoàng công khai, còn là diễn viên nữa, bình thường phải đối diện với ống kính máy quay máy ảnh rất nhiều đúng không, vậy tại sao da mặt họ lại mỏng vậy hả. Cái gì không thể phát sóng chắc chắn chúng tôi sẽ không quay, nhưng cái có thể phát sóng cũng không cho chúng tôi quay, làm như tôi là mấy bọn paparazzi không bằng."

Da mặt có mỏng lắm đâu, mới nãy ở trên xe da mặt dày lắm, tội cho đạo diễn Nghiêm vận may không tốt, ngay cả cơm chó có muốn cũng không được ăn.

Dù sao vẫn phải đứng về phía người nhà mình, hai người đại diện đành phải cười hòa giải, an ủi đạo diễn Nghiêm, nói bây giờ người xem đều thích như vậy. Nếu như tích cực phối hợp thể hiện tình cảm quá đà, có khi người xem sẽ thấy chán ngấy, chính kiểu như họ cứ khiến người khác bứt rứt khó chịu, muốn người xem phải tự mình moi đường ăn thì mới có thể giữ vững dài lâu.

Đúng vậy, có thể vì lẽ đó mà trong mùa hai của Thế Gian Có Người, đôi Muối luôn có năng lực nổi nhất trong giới. Bây giờ không thể nuông chiều người xem quá được, phải để bọn họ hơi khó chịu trong lòng thì mới đảm bảo được rating xem chương trình ổn định.

Tâm trạng đạo diễn Nghiêm tốt hơn ít nhưng vẫn thở dài: "Trêu đùa khán giả thì được nhưng đừng có đùa một lão già như tôi hiểu không hả."

Lục Đan dở khóc dở cười: "Ông có phải fan CP đâu, sao trêu đến ông được chứ?"

"……."

Đạo diễn Nghiêm nghĩ thầm thấy đúng, ông ta không phải fan CP, việc gì mình phải khó chịu thế.

Cuối cùng đạo diễn Nghiêm kết luận, trên người Tống Nghiên và Ôn Lệ có độc, ngay cả một lão già gần năm mươi tuổi như ông ta cũng bị hai người chỉnh thành tâm trạng như mấy cô gái trẻ.

—

"Tắt chưa?"

Ôn Lệ nằm trên sô pha hỏi.

Tống Nghiên rót một cốc nước đi đến, đưa cho cô: "Rồi."

Cô ngồi dậy, hai tay cầm cốc nước uống ừng ực ừng ực từng ngụm nước vào trong cổ họng, nước ấm chảy một đường vào trong bụng, đè ép cảm giác buồn nôn lại.

Giống hệt dáng vẻ trẻ con khi đang uống sữa, Ôn Lệ thỏa mãn chẹp miệng, đặt cốc nước xuống, vỗ vỗ lên ghế: "Lại đây ngồi."

Tống Nghiên không biết cô đã tỉnh rượu hay, có người uống say xong sẽ hoàn toàn mất hết lý trí, điên loạn không ngừng. Có người uống say sẽ vào trạng thái khi thì tỉnh táo, khi thì mơ hồ không rõ, có lúc từ lời nói đến hành động đều rất bình thường, nhưng có lúc thì không bình thường, và Ôn Lệ thuộc về kiểu phía sau.

"Khá hơn chút nào không?" Tống Nghiên xoa mặt cô, thấy còn nóng bỏng, hơi nhíu mày, "Sao mặt nóng quá vậy?"

Ôn Lệ nhìn anh chăm chú, nói: "Vì nóng."

"Để anh điều chỉnh nhiệt độ điều hòa xuống thấp."

Anh đang định đi lấy điều khiển từ xa thì bị cô đánh úp bất ngờ, Ôn Lệ bổ nhào về phía trước, đè Tống Nghiên còn đang ngơ ngác xuống sô pha, cô nâng mặt anh lên, hôn bẹp một cái lên chóp mũi anh.

“Anh là đồngốc à.” Ôn Lệ nhướn mi nói mấy lời buồn nôn, cố gắng đè thấp tiếng xuống, “Tôi nóng không phải do nhiệt độ cao mà tại vì anh ở cạnh tôi, tim tôi so hot.”

Hiển nhiên Tống Nghiên không am hiểu mấy chiêu thức như này, biểu cảm anh phức tạp.

May mà người nói mấy lời này là Ôn Lệ, tuy hơi buồn nôn thật nhưng rất dễ nghe.

“Nói chuyện đàng hoàng được không?”

Bỗng nhiên Ôn Lệ trừng mắt nhìn, bóp giọng hỏi: “Nha đầu, tôi nói như vậy, anh không hài sao?”

“Con ma men kia, em gọi ai là nha đầu.” Tống Nghiên cười khiến yết hầu rung theo, véo nhẹ mặt cô, “Nói chuyện tử tế nếu không đàn anh sẽ đánh em.”

“Tôi đang nói chuyện nghiêm túc, những lời tôi nói là lời thật lòng.” Ôn Lệ nắm tay đấm đấm vào ngực mình, cảm giác say lơ mơ, nói chuyện không dùng đến đầu óc, “Mấy lời này tôi đã muốn nói ra từ lâu, khi tôi vừa nhìn thấy anh, tự nhiên tim đập rất nhanh, nó không giống những lúc đang quay phim. Khi diễn cùng người khác tôi biết mình đang làm việc, trong lòng không dao động xíu nào. Còn khi diễn với anh, tôi không chịu được mà thoát vai. Rõ ràng là nam chính đang tỏ tình với nữ chính, đó là diễn nhưng tôi lại mặt dày nghĩ anh đang nói với tôi chứ không phải diễn.”

“Tất cả lỗi là tại anh, khiến tôi không giống diễn viên chuyên nghiệp, làm sao tôi có thể chuyển hình được, làm sao lấy được giải ảnh hậu đây.” Ôn Lệ đánh một cái, “Nhưng mà anh đã nhận phim << Băng Thành >>, nếu anh làm liên lụy khiến tôi diễn không tốt thì phải làm sao?”

Tống Nghiên nuốt nước bọt, khàn giọng nói: “Vậy anh không diễn nữa để mình em diễn, được không?”

Ôn Lệ lắc đầu, nói như đinh đóng cột: "Không được, anh phải diễn, kịch bản tốt như vậy tôi muốn được diễn chung với anh."

Tống Nghiên chậm rãi hỏi: "Nhỡ may liên lụy đến em thì sao?"

"Liên lụy thì liên lụy." Ôn Lệ như đang hạ quyết tâm, ôm cổ anh thật chặt, buồn buồn nói, "Tôi nguyện ý để bị anh liên lụy."

Tống Nghiên vỗ vỗ sau gáy cô, thấy ấm lòng vì những lời cô nói, tuy rằng con ma men này đang rượu vào lời ra nhưng mấy lời đó chứa lực công kích rất mạnh.

Bình thường thích ngại ngùng quanh co lòng vòng, mà khi cô rượu vào nói thẳng ra lại khiến người kia không thể chống đỡ.

"Anh không chuyên nghiệp, vì anh cũng thoát vai." Anh nghiêng đầu, hôn vành tai dưới của cô, "Vì anh đã lấy lý do đang diễn để thể hiện tình cảm với em."

"Hừ, tôi biết mà." Ôn Lệ túm chặt áo anh, ra lệnh ngang ngược, "Về bộ phim << Băng Thành >>, tôi và Đường Giai Nhân cạnh tranh nhau vai diễn, anh phải ủng hộ tôi vô điều kiện, biết không?"

Tống Nghiên bật cười: "Đương nhiên."

"Anh ngoan lắm." Cô lại hôn lên mặt anh một cái, "Tôi rất thích anh."

Tống Nghiên cúi đầu cười ra tiếng: "Không nghe thấy."

Cô nghĩ anh không nghe thấy thật nên nói lại: "Tôi rất thích anh."

"Không nghe thấy."

"Tôi rất thích anh!"

Cứ như vậy qua mấy lần, Ôn Lệ nói đến mệt, không vui hỏi: "Anh bị điếc à?"

“Đợi em tỉnh rượu xong sẽ không nói nữa.” Tống Nghiên nói ngay không sợ, “Anh phải nghe hết lần này đến lần khác, nghe đến lúc nào đủ mới thôi.”

“Hừ, nằm mơ đi, tôi không nói.”

Ôn Lên nằm sấp trên người anh, không nói nữa thật.

Hai người im lặng nằm chen chúc trên sô pha, một người nằm úp sấp, một người nằm ngửa. Khi mà Tống Nghiên nghĩ cô ngủ rồi thì tự nhiên người năm trên hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Thầy Tống, có phải trước đây anh rất thiếu tiền không?”

Không thiếu tiền thì tại sao muốn đi đóng phim, còn hỏi Vu Vĩ Quang có thể kiếm được nhiều tiền không.

“Nếu như anh thiếu tiền thật thì có thể đến hỏi đến hỏi tôi mà, tôi có tiền.” Ôn Lệ nhỏ giọng nói, sau lại nghĩ đến chuyện gì đó, mất mát cụp mắt xuống, “À, anh sẽ không hỏi mượn tôi, lúc đó anh rất ghét tôi, nếu như muốn đi vay tiền chắc chắn anh sẽ tìm anh Bách Sâm, sao có thể đến tìm tôi được.”

Không chờ Tống Nghiên trả lời, Ôn Lệ lại rơi vào những sự rối rắm của mình, bây giờ đầu óc cô đang choáng váng, nghĩ cái gì là nói cái đó, khi nói chuyện các câu không ăn khớp với nhau, thích nói đến đoạn nào là nói đoạn đó.

“Cho nên tại sao anh lại ghét tôi? Hồi đó tôi cũng rất được mà, có rất nhiều người thích tôi, trung bình cứ một tháng được tỏ tình hai lần.” Cô nghĩ kiểu gì cũng không thể hiểu nổi, cực kỳ không phục nói, “Ánh mắt anh bị sao vậy? Hay anh thích con trai?”

Chỉ có nghĩ về chuyện đó thì cô mới giải thích được tại sao Tống Nghiên không thích mình, tóm lại tuyệt đối không phải do mị lực cô không được mà chắc chắn do Tống Nghiên có vấn đề.

“Trước kia anh bảo tôi kết hôn theo hợp đồng cũng vì có người nói anh là cong, anh muốn làm sáng tỏ anh không phải người đồng tính nên mới quyết định kết hôn với tôi.” Ôn Lệ càng nghĩ càng thấy suy đoán này của mình rất đúng, giọng nói tỏ vẻ khiếp sợ, “Ôi trời đất, không ngờ tôi bẻ anh thành thẳng được, mị lực của tôi quá lớn.”

Nói đi nói lại, đi một vòng loanh quanh xong quay lại khen mình, là Ôn Lệ chứ ai.

Tống Nghiên thấy vấn đề này cần phải làm sáng tỏ rõ ràng, thở dài nói: “Anh rất thẳng.”

Ôn Lệ nghi ngờ nhìn anh: “Làm thế nào để chứng minh?”

Tống Nghiên nắm tay cô dẫn dắt, giao chỗ yếu ớt nhất trên người mình vào tay cô. Đợi cô đụng phải thứ gọi là chứng cứ chứng minh, chỉ trong phút chốc sắc mặt của người đàn ông trở nên mê loạn, từ trong cổ họng bật ra một hơi nặng nề, đôi mắt u ám, nhếch mày, giọng nói chứa đầy dục vọng.

“Em nằm trên người anh bao lâu, nó sẽ cứng bấy lâu, thế nào, có thể chứng minh không?”

- -----oOo------

Chương 65

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Đầu óc Ôn Lệ càng mơ màng.

Thích con trai không có nghĩa không thể thích con gái, hơn nữa cô xinh đẹp như thế, cái này chỉ có thể nói do sức quyến rũ của cô lớn, chứ có thể chứng minh được gì.

Không có chút tính thuyết phục nào hết.

Các đầu ngón tay Ôn Lệ cứng ngắc, lòng bàn tay nóng bỏng, bệnh cũ mạnh miệng tái phát, thở nhẹ ra: "Hừ, không sao cả, lúc học cấp ba không hề thiếu người thích tôi, anh muốn ghét thì ghét đi, ai quan tâm đến việc anh thích hay không thích."

"Đúng vậy." Tống Nghiên mỉm cười, "Lúc đó em đâu quan tâm đến chuyện anh thích em."

Giọng nói có chút tự giễu, còn hơi oan ức.

Bỗng dưng trong lòng Ôn Lệ thấy căng thẳng, đổi lại là mọi khi nhất định cô sẽ nói "Coi như anh biết điều", chỉ là bây giờ không được, cô đau lòng thật.

Cô nghĩ nếu mấy câu kiêu ngạo cô hay quen miệng nói ra sẽ khiến người đàn ông này không vui thì cô tình nguyện bỏ nó.

Sau mấy giây im lặng, chỉ còn tiếng hít thở của nhau.

"Không phải, tôi rất quan tâm."

"Có điều kể cả khi đó em không quan tâm thì anh vẫn thích em."

Gần như nói cùng một lúc, Ôn Lệ bối rối giải thích và Tống Nghiên bình tĩnh tuyên bố, tiếng của cô to hơn một chút, cũng may tiếng của anh dày, phát âm rõ ràng, cô có thể nghe thấy không sót từ nào, suy nghĩ trong đầu cô đã bị quấy nhiễu thành vũng bùn, như vừa nghe được mấy lời nói cực kỳ khác thường.

Tống Nghiên xoa nhẹ lên mặt cô, thu hết vẻ mặt đang dại ra của cô vào trong đáy mắt, cũng khắc sâu lời nói vừa rồi của cô vào trong lòng. Trái tim co rút mãnh liệt, ngay cả những đầu ngón tay động vào cô cũng trở nên tê rần, giọng vẫn dịu dàng như cũ nhưng không còn được rõ ràng như vừa rồi, tiếng khàn khàn hơi rung.

"Sao anh ghét em được." Anh nhẹ giọng nói, "Ngay cả thích em anh cũng không dám….."

"Có gì mà không dám, chẳng lẽ thích tôi rất mất mặt?"

Ôn Lệ nhíu mày, đột nhiên dưới tay dùng thêm sức, anh muốn nói gì đó bỗng nhiên im bặt lại, kêu một tiếng, đau khổ nhăn mày.

"Nhẹ thôi….nó không phải món đồ chơi."

Ôn Lệ chột dạ a một tiếng, cô không phải đàn ông, không có cách nào thấu hiểu cảm giác đó, ngại ngùng buông lỏng tay.

Cổ tay đang định rút ra thì bị bắt đè lại lên chỗ cũ.

"Không phải anh đau à?"

Tống Nghiên nghẹt lại: "Đau cũng sướng."

Ôn Lệ phụt một tiếng bật cười lớn, cong khóe mắt, kéo dài giọng khi nói: "Thế đau nhiều hơn hay sướng nhiều hơn hả?"

"Em nói xem, con ma men." Không cố ý kéo giọng như cô, anh nói một câu ngắn ngủi rõ ràng, mang theo mấy phần chịu đựng, uy hiếp người trước mặt: "Đều bị em chơi chết."

Anh không phải người nói nhiều, vì Ôn Lệ là người thích lảm nhảm nên vừa rồi mới nói chuyện với cô lâu như vậy, những lời nói thẳng thắn của cô sau khi say rượu nó khác hẳn lúc cô đang trong trạng thái bình thường. Cả người anh đã bị cô làm say khướt từ lâu, càng lúc càng đắm chìm vào trong đó, chỉ muốn làm duy nhất một chuyện ngay lúc này.

Tống Nghiên không nhiều lời, một tay đỡ sau gáy cô, dùng một tay khác hơi nâng cằm cô lên, tìm được đôi môi cô, hôn thật mạnh lên đó.

Cái miệng lanh lợi bị anh xâm chiếm, miệng cô không thể tùy tiện chiếm lợi thế nữa rồi, lại như không cam lòng cứ ngoan ngoãn để anh hôn như vậy, đúng lúc Tống Nghiên vừa mới đưa mấy móng vuốt của cô đè lên chỗ hiểm nhất của anh.

Anh giao thứ đồ quan trọng nhất của đàn ông, món đồ yếu ớt nhất gì đó vào tay cô.

Anh bị nắm chặt nhược điểm, Tống Nghiên không khác gì một con rối gỗ giật dây mặc cho cô điều khiển chơi đùa. Cô nhẹ anh sẽ nhíu mày, thở mạnh khẽ kêu cô đừng cọ xát. Cô mạnh anh sẽ kêu rên, bảo cô đừng thô lỗ quá.

Trước kia cô rất thích chơi búp bê, búp bê của cô đều là gái, có thể thắt bím mái tóc dài, có thể trang điểm cho nó, còn có thể thay quần áo đẹp nữa. Cô không thích chơi mấy búp bê nam vì nó không thể đánh son, tóc ngắn ngủn không làm được gì, quần áo không đẹp bằng búp bê nữa.

Nhưng Tống Nghiên không giống thế.

Khuôn mặt đẹp trai ngàn năm mới tìm được một người, khí chất hơn người, eo hẹp chân dài. Mỗi một nét mặt, mỗi một biểu cảm nhỏ hay những lúc thở dốc, tất cả những thứ dễ khiến người khác nghiện của anh đều rất sống động.

Tống Nghiên ở tuổi thành niên, lạnh lùng ít nói, kiêu ngạo thanh cao, ngay cả khi cười cũng giống như kiểu ban ơn.

Sau này anh làm diễn viên, vừa ra mắt đã được bao nhiêu người chú ý, đàn anh kiêu ngạo càng trở nên chói mắt. Anh đứng dưới ánh đèn rực rỡ mà cô đã mơ ước không biết bao nhiêu lần, trở thành mục tiêu mà cô hâm mộ và là ước mơ cô quyết tâm theo đuổi.

Khó mà tưởng tượng được một Tống Nghiên như thế sẽ thua trên tay cô, cô không phải vất vả tốn một chút sức lực nào, cứ như vậy dễ dàng hái được bông hoa lạnh lùng mọc trên vách núi mà không một người nào có thể lại gần và lấy nó xuống.

Cô nảy sinh cảm giác thành tựu.

Tống Nghiên chịu đựng thở dài dưới sự tra tấn của cô: "Cười gì."

"Tôi vui mừng." Ôn Lệ hống hách nói, "Bây giờ tôi nói cho anh biết, không có gì mà dám hay không dám, thích là thích, tôi cho phép."

Tay Ôn Lệ bắt đầu run lẩy bẩy, cô cảm nhận rõ chỗ yếu ớt của anh đang bắt đầu vùng lên mạnh mẽ, ngay lập tức anh ngồi dậy, phản đòn ép cô xuống ghế.

Tống Nghiên kề sát bên tai cô, phát ra hơi nóng hầm hập: "Con ma men, chơi nãy giờ đủ chưa? Giờ đến lượt anh đi."

Ôn Lệ trừng mắt: "Vẫn chưa đủ."

Anh thuận theo ý cô cười nói: "Đợi đợt sau đi."

Nữ vương còn chưa chơi người đàn ông mà cô cưng chiều cho đã, người đó đã phất cờ khởi nghĩa.

Thật ra nữ vương trẻ tuổi trêu chọc rất đúng chỗ, trong quyến rũ có sự ngây thơ, nhưng cô chỉ phụ trách việc nhóm lửa để nó cháy lan ra cả một cánh đồng cỏ khô lớn chứ không hề chịu trách nhiệm dập lửa. Cô thích hưởng thụ biểu cảm mà chỉ có cô được thấy của người đàn ông cô chiều, không thể tránh cũng không thể sà vào.

Bỗng nhiên Tống Nghiên đứng dậy từ trên sô pha, bế cô lên với tư thế như đang ôm em bé.

Anh chỉ dùng một tay ôm eo cô, Ôn Lệ sợ mình sẽ ngã xuống, hai chân quấn chặt thắt lưng anh.

Cửa điện mở rộng, đúng dịp để bàn tay còn lại của anh có cơ hội xâm nhập.

Ôn Lệ làm thế nào cũng không thể tránh được, đang định khép cửa lại thì nghe thấy tiếng nhắc nhở nhẹ nhàng của anh: "Ngã đấy."

Sau đó còn làm bộ muốn buông tay, Ôn Lệ nhanh tay nắm chặt quần áo anh.

"Không muốn không muốn, ngã xuống sẽ gãy xương mất!"

Tống Nghiên cười cười, tiếp tục công việc của mình.

"Biết cảm giác vừa nãy của anh thế nào chưa?" Anh vừa tiếp tục công việc vừa hỏi, "Không thể tiến lên lại không thể trốn, khó chịu không, đồ trứng thối?"

Mấy chữ cuối cùng gằn giọng nặng nề hơn, dường như đang muốn trả thù ý xấu vừa nãy của cô.

"……."

Ôn Lệ dựa lưng vào tường phòng khách, Tống Nghiên có giường không cho cô nằm, có sô pha không cho cô ngồi, cứ thích ôm cổ đứng. Quần áo hai người tính từ eo trở lên trên thì vẫn ngay ngắn, giống như hai người đang đứng để chụp ảnh cho tạp chí nổi tiếng.

Đợi đến lúc Ôn Lệ đầu hàng, hai chân như nhũn ra, Tống Nghiên mới ôm cô lên giường, anh điên cuồng va chạm vào cả cơ thể và lẫn nghĩ của cô, khiến mọi thứ trở nên lộn xộn rối tung.

Cô không phục lắm, dùng tay che mắt, nói gì cũng không chịu nhìn anh.

“Lại khóc?” Tống Nghiên cắn răng, “Yếu ớt.”

Ôn Lệ dùng sức hít vào một hơi, dùng chút sự quật cường cuối cùng đối đầu với anh: “Ai yếu ớt! Tôi là đại mãnh 1!”

Tống Nghiên ngạc nhiên mất một lúc, bất chợt cả người nằm ngã xuống người cô, cười đến nỗi bả vai run run.

Hai má Ôn Lệ nóng bừng: “Anh cười cái rắm?”

“Em nói em là gì cơ?”

Ôn Lệ thở ra hơi rượu, đấm ngực, tự tin nói: “Đại mãnh 1!”

Tống Nghiên cười lớn tiếng hơn nữa, bởi vì cười liên tục không ngừng nên bị sặc, không nhịn được ho mấy tiếng.

“……”

Đợi anh cười đủ rồi, anh vỗ vỗ đầu cô, sửa lại cho đúng: “Không phải, em là cô bé đáng yêu.”

Một chút ngoan cường cuối cùng của Ôn Lệ bị Tống Nghiên đánh cho tan tác thành những mảnh vụn nhỏ, đường đường là “Đại mãnh 1” mà chỉ có thể yếu đuối để Tống Nghiên ôm vào phòng tắm tẩy rửa. Còn để tùy anh thay áo ngủ cho, nhét cô vào trong chăn, hôn trán cô, cười khẽ nói: “Anh rất mong chờ đến ngày mai sau khi em tỉnh rượu.”

Sau đó với lấy điện thoại đang để trên tủ đầu giường.

—

Say rượu ngủ một giấc rồi tỉnh.

Lúc dậy đầu đau như muốn nứt ra, môi khô nứt, cơ thể giống lúc mới bắt đầu học nhảy trước đây. Cơ thể để hoang thật lâu không luyện tập những bài đơn giản, đột nhiên bị cô giáo đè xuống cong thắt lưng dạng

thẳng chân, kết quả các cơ bị kéo căng, ngày hôm sau lúc xuống giường cả người đau nhức.

Cô mở to hai mắt, trong đầu hiện rõ về cảnh tượng ngày hôm qua.

Từ lúc bữa ăn chấm dứt đến lúc lên xe đi về nhà, ký ức của mấy giờ đó hiện rõ ra trước mắt, bao gồm cả chuyện sau cô mượn rượu đùa bỡn Tống Nghiên như thế nào, rồi anh đùa giỡn lại cô ra sao, đều vô cùng rõ nét.

Ai bảo say rượu xong chỉ nhớ được mấy cái vụn vặt, tại sao cô được hết tất cả?

Quả nhiên mấy bộ phim thần tượng cô đóng đều gạt người.

Giọng khản đặc không phát ra tiếng nổi, Ôn Lệ xốc chăn lên, khó khăn bước xuống giường, cô muốn ra ngoài uống cốc nước.

Chưa kịp đi ra phòng ngủ, cửa phòng đã được người bên ngoài mở trước, Tống Nghiên mặc quần áo ở nhà nhẹ nhàng thoải mái thấy cô đã dậy, đưa cốc nước trong tay cho cô: "Dậy rồi? Uống nước đi."

Ôn Lệ nhận cốc nước, vừa cảnh giác nhìn anh vừa từ từ uống nước.

Tống Nghiên thấy cô nhìn chằm chằm vào mình, nhướn đuôi lông mày lên cao, hỏi thẳng toẹt: "Hôm qua em uống say biết không?"

Ôn Lệ còn đang uống nước, tiếng nói không rõ: "Thế à?"

"Không nhớ gì?"

Ôn Lệ nhận luôn câu đó bắt đầu giả ngu: "Ừm? Em có làm gì không? Em không nhớ gì hết."

Ôn Lệ cảm giác nụ cười của anh rất thâm sâu, nuốt nuốt nước bọt, hỏi: "Hôm qua em đã làm gì sao?"

Anh không nói gì mà chỉ đi thẳng qua người cô về phía đầu tủ đầu giường bên kia, cầm điện thoại của mình mở một đoạn video, đưa nó cho

cô.

"Tự mình xem."

Ôn Lệ trợn tròn mắt, anh quay lúc nào?

Không ngờ anh quay cô!

"Vào nhà vệ sinh xem, chỗ đó không có máy quay." Tống Nghiên nhìn về phía cameras, "Chào buổi sáng, mọi người."

Mấy nhân viên tổ quay phim A đi sớm về tối: "……"

Từ sau lần trước sau khi đôi vợ chồng này gặp sự cố với máy quay trong nhà, từ đó trở đi độ cảnh giác với máy quay của họ tăng lên gấp bội.

Ôn Lệ cầm điện thoại của anh đi vào toilet.

Run rẩy ấn vào video.

Trí nhớ của cô về đoạn này rất mơ hồ nhưng không hề quên, vừa nhìn thấy hình ảnh đã nhớ lại toàn bộ.

Sau trận đánh nhau kịch liệt của hai người, Tống Nghiên ôm cô đi tắm rồi để cô nằm trên giường, nhiệt độ ấm của điều hòa trong phòng ngủ được chỉnh rất thấp, cô quấn chặt chăn quanh người giống hệt một con nhộng, chỉ có cái đầu ở bên ngoài, trong trạng thái cô không thể cử động suýt chút nữa cứ thế ngủ luôn.

Trong đoạn video đang chạy đến chỗ hình ảnh mặt mộc của cô, đột nhiên xuất hiện một ngón tay thon dài, nghịch lông mi hất nó lên nó xuống của cô, chọc chọc vào má cô, véo mũi cô.

Ôn Lệ vẫn nhắm chặt hai mắt, giọng uể oải không còn sức: "Đừng nghịch, em muốn ngủ."

Tiếng cười Tống Nghiên vang vọng cả ra ngoài màn hình: "Đợi lát nữa rồi ngủ, trả lời mấy câu hỏi của anh trước đã."

Ôn Lệ rất không kiên nhẫn: “Hỏi mau.”

“Em thích anh không?”

“Hỏi thừa!”

“Nói thích hoặc không thích.”

“…..Thích.”

“Thích ai?”

“Thích anh.”

“Nói tên.”

“…..Tống Nghiên.”

Người đàn ông trong màn hình đang hướng dẫn từng bước: “Nói lại đầy đủ một lần.”

“Em thích Tống Nghiên, tặc thích.” Không ngờ cô còn không quên giải thích với anh, “Tặc có ý là cực kỳ, không phải nói anh là kẻ trộm á.”

Tống Nghiên vừa cười vừa nói: “Anh biết.”

Ngay tại lúc này Ôn Lệ nghĩ đoạn video đến đây là hết, không biết tại sao bỗng nhiên cô thì thào hỏi lại: “Vậy còn anh?”

Hình ảnh trong điện thoại hơi rung rung, giọng người cầm điện thoại đang dùng để quay cô rất trầm ấm và dịu dàng: “Anh yêu em.”

Ôn Lệ đã tỉnh táo sau khi say rượu ngạc nhiên, còn chưa kịp suy nghĩ đến chuyện thích và yêu, nghĩ xem cái nào của người nào sâu đậm hơn thì trong điện thoại, hình ảnh Ôn Lệ say rượu ngốc ngơ nói: “Thích là hai chữ, yêu là một chữ, không công bằng, em nhiều từ hơn anh.

(*) Trong tiếng Trung, thích là hai chữ, yêu là một chữ.

Tống Nghiên sờ sờ mái tóc cô: "Đồngốc, nếu nói không công bằng thì phải là anh mới đúng."

Đương nhiên Ôn Lệ sẽ không phục, cố gắng dùng miệng cãi: "Ý anh là em khiến anh tủi thân? Chắc chắn người đàn ông của em là người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới này, vềsau có em yêu anh, bảo đảm yêu anh đến chết đi sống lại."

Tống Nghiên không nhịn, cười rộ lên.

Cô nói yêu là nói ngay lập tức, lúc này đang bắt đầu hát một bài hát tỏ tình siêu mạnh.

"Tống Nghiên Tống Nghiên em yêu anh, như chuột yêu gạo!"

Video kết thúc trong tiếng hát cao vút của cô.

Lúc đi ra ngoài toilet, sắc mặt Ôn Lệ đỏ bừng, bước đi nhẹ bẫng, không chỉ mất mặt vì mấy biểu hiện quá đà của mình mà còn vì câu "Anh yêu em" của anh nữa.

Tống Nghiên đứng ở cửa nhà vệ sinh chờ cô ra.

Vẻ mặt anh thản nhiên, Ôn Lệ cúi đầu, hai tay xoắn vào nhau, dáng vẻ thất bại khi tính toán sai lầm.

Tống Nghiên dịu giọng hỏi: "Muốn quỵt nợ sao? Chuột nhỏ."

Cô nhìn anh sâu kín.

"Không kém, Tống gạo."

Cô trả điện thoại lại cho anh, thềnhất định vềsau không bao giờ uống rượu say nữa, tuyệt đối không thể uống nhiều để Tống Nghiên tiếp tục nắm được nhược điểm.

Tống Nghiên nhận lấy điện thoại, đúng lúc có người gọi đến, anh thuận tiện nghe máy luôn.

“Tôi vừa mới nghe thấy, hôm qua Ôn Lệ uống say, tuy cậu tắt hết cameras đi nhưng đã tự mình quay lại.” Đạo diễn Nghiêm nói luôn vào vấn đề chính, hít sâu một hơi, đối mặt với một người dưới như Tống Nghiên mà lại dùng giọng điệu khá cung kính, “Thầy Tống, cậu xem thế này được không, tôi không tính vào hợp đồng, cậu ra giá đi, chúng tôi mua.”

Tống Nghiên không cần nghĩ mà trả lời thẳng luôn: “Không bán.”

Đạo diễn Nghiêm không chịu bỏ qua: “Tại sao không bán? Cũng đâu phải nội dung không thể chiếu.”

Tống Nghiên: “Chính là nội dung không thể chiếu.”

“…….”

Đạo diễn sững người cúp điện thoại, biên tập hỏi hộp nhìn ông: “Đạo diễn Nghiêm? Sao rồi?”

“Tống Nghiên không đồng ý.”

Tất cả nhân viên ở đây đều im lặng, quả nhiên, bọn họ biết mà.

“Không sao đâu, nội dung kịch bản tập tiếp theo tôi đã nghĩ và chuẩn bị xong hết rồi.” Biên tập nhấn mạnh, “Đảm bảo sẽ hay tuyệt vời.”

Vốn muốn an ủi đạo diễn Nghiêm mà vấn đề ở chỗ, rõ ràng Tống Nghiên không đồng ý nhưng đạo diễn Nghiêm không hề bùng cháy lửa giận như mọi khi. Ngược lại, trên mặt ông xuất hiện biểu cảm vừa quỷ dị vừa buồn nôn như ‘Ship được rồi’ là thế nào?

- -----oOo------

Chương 66

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

"Đạo diễn Nghiêm? Đạo diễn Nghiêm, ông sao vậy?"

Biên tập bị dọa sợ khi nhìn thấy sắc mặt của đạo diễn, chỉ sợ rằng mùa hai của chương trình chưa kịp quay xong thì 'Tổng đạo diễn giỏi giang nhất' của bọn họ đã điên rồi.

Đạo diễn Nghiêm lấy lại tinh thần, ho một tiếng, nghiêm mặt nói: "Không sao, Tống Nghiên tưởng rằng cậu ta không cho chúng ta thì tôi không có cách nào moi được từ chỗ hai người họ hay gì? Hừ."

Biên tập yếu ớt nhắc nhở: "Nhưng mà đạo diễn Nghiêm, trộm điện thoại là phạm tội."

Đạo diễn liếc mắt nhìn biên tập nhỏ trẻ tuổi: "Tôi sống đến từng này tuổi còn cần cô phải nhắc? Tôi không biết sao?"

Có lòng tốt nhắc nhở đạo diễn Nghiêm nghìn lần không được đi vào con đường phạm tội làm những hành vi trái pháp luật, vậy mà bị đối xử lạnh lẽo như vậy, cô biên tập oan ức ngậm chặt miệng.

Đạo diễn Nghiêm nở một nụ cười đầy thâm sâu: "Trộm chắc chắn không thể trộm, nói ra trên miệng thì không phạm pháp đâu nhỉ."

Mấy nhân viên nhìn nhìn nhau.

Lúc còn trẻ ổng đạo diễn Nghiêm Chính Khuê của bọn họ làm biên tập nghĩ kịch bản, thành tích không coi là quá tốt. Khi đó mấy chương trình giải trí chiếu trên TV vẫn chưa thịnh hành, phần lớn người xem mấy gameshow truyền hình là những người lớn tuổi, còn những người trẻ tuổi kia thì thích theo đuổi thần tượng nước ngoài, thích xem các show và phim

của nước ngoài. Văn hóa giải trí ở trong nước bị bên nước ngoài ảnh hưởng và gần như không trụ nổi, khoảng mươi năm trở lại đây cuối cùng trong nước đã để ý và coi trọng đến mảng này, bắt đầu phát triển ngành sản xuất các chương trình giải trí liên quan đến nghề mình. Lúc này Nghiêm Chính Khuê là người thành công và thành danh nhất trong một đống đạo diễn làm chương trình.

Cứ thế, Nghiêm Chính Khuê như mở được chốt an toàn trong sự nghiệp.

Thị trường trong nước chịu ảnh hưởng quá nặng và để lại dấu vết sâu từ nước ngoài, cả giới giải trí tốt xấu lẫn lộn, bị người xem mắng không ít. Trong đó một số chương trình làm lúc đầu của Nghiêm Chính Khuê đã đặt nền tảng rất tốt cho danh tiếng riêng của ông ấy, mãi đến mấy năm trở lại đây, liên tục có nhiều chương trình tạp kỹ nổi tiếng do ông ấy làm, thậm chí không hề ít những người sản xuất bên nước ngoài đến tìm mua bản quyền. Một số bên thì mang tinh thần sắt thép, trực tiếp tham khảo mà không nói lời nào.

Những bất kể xét về độ nổi hay danh tiếng, đều không so sánh được với bản gốc của Nghiêm Chính Khuê.

Nguyên nhân đơn giản, tại do người này có rất nhiều ý đồ xấu, cùng kịch bản chương trình giống nhau, quá trình sản xuất ghi hình cũng giống, nhưng ông ấy có thể tìm và làm ra nhiều chi tiết nhỏ khác nhau, có nhiều sự sáng tạo mới hấp dẫn người xem.

Cho nên các nhân viên rất yên tâm về năng lực làm việc của đạo diễn Nghiêm, ông ấy muốn làm chuyện gì có độ nổi cao thì chắc chắn sẽ mang lại hiệu quả nhưng không đắc tội đến các khách quý. Đôi vợ chồng hai người Tống Nghiên và Ôn Lệ đã từng bị lật xe rất nhiều lần trong chương trình nhưng chưa bao giờ có lý do gì để náo loạn với đạo diễn Nghiêm, bởi vì ông ấy tuyệt đối không làm những chuyện xúc phạm đến các khách quý. Như trailer tập tuần trước, Ôn Lệ nói đi nói lại kiểu gì cũng phải cắt được một đoạn quay được đó, tuy đạo diễn Nghiêm không mấy tình nguyện nhưng cuối cùng vẫn chiều theo ý cô, nể mặt cô mà thỏa hiệp.

Khi tag "Trailer dài một phút đồng hồ" lên hotsearch bảng giải trí, tập thể các fan CP muốn làm lễ ăn mừng, khiến những người qua đường không hay để ý chuyện trong giới cũng phải chú ý đến, bây giờ một tuần nữa sắp qua, trailer tập bảy sắp được tung ra.

Nhóm fan nằm cùng chờ đợi bên dưới official Weibo chương trình, mỗi người đều như ông bố đang đứng ngoài phòng sinh. Trailer tập sáu đã cho bọn họ một niềm vui lớn ngạc nhiên như thế nên theo nhẽ thường tình, bọn họ kỳ vọng rất cao vào trailer tập bảy chuẩn bị có. Họ chờ mong lần này sẽ cho bọn họ nhiều sự ngạc nhiên và vui mừng hơn nữa, tốt nhất là trailer kéo dài thật dài ra, trở thành trailer dài nhất trong các chương trình gameshow truyền hình, mục tiêu là lập kỷ lục Guinness thế giới.

Trailer tập bảy không hề khó sinh, đúng giờ ra đời.

Lòng nhóm fan tràn đầy hồ hởi ấn vào mở video, rồi đầy mong chờ đưa mắt nhìn thanh hiển thị thời gian.

Ba mươi giây.

[Nghiêm Chính Khuê ông lại không được phải không?]

[Trailer tập trước dài một phút, bà đây đã đốt pháo ăn mừng trong ba ngày liên tiếp. Đến hôm nay vẫn chưa kịp dọn sạch sẽ đống tro pháo mà tập này chú mày dám đánh bà hiện nguyên hình.]

[Chú giỏi @Thế Gian Có Người]

Tập bảy chủ yếu quay trong nhà, ekip chương trình sẽ không can thiệp vào lịch trình phải ra ngoài của các đôi. Nếu người ở nhà thì nhiều tư liệu còn nếu bọn họ không ở nhà thì đương nhiên tư liệu ít đi. Tuần trước có blogger nào đó đã tung tin Ôn Lệ đang chuẩn bị cho đại ngôn trò chơi mới và Tống Nghiên đang chuẩn bị quay bộ phim điện ảnh mới. Tuần này Ôn Lệ bận việc tiếp xúc với bên nhà sản xuất trò chơi, mấy ngày nay Tống Nghiên thường hay chạy đến nhà hát kịch, hai người đó bất kể là lịch trình công việc hay lịch trình cá nhân đều nhiều, thời gian không ở nhà chiếm đến hơn nửa tuần.

Các fan cũng đúng là thần tượng quá bọn họ rất bận nhưng ngọn lửa trong lòng vẫn đang cháy lớn dần.

Chủ yếu tại trailer tập trước mang lại niềm vui quá lớn, mực nước chênh lệch giữa lòng sông với mặt biển thay đổi quá nhanh nên tập này ekip chương trình Thế Gian có vẻ quá cặn bã.

Ba mươi giây có còn hơn không, các fan quyết định cắn răng xem tiếp.

Không gian đen tối đột nhiên sáng bừng vì mở đèn, trên màn hình đang dừng cảnh ở nhà của vợ chồng Muối, thêm một câu phụ đề "Buổi tối chín giờ hai mươi phút, hai người bận rộn về đến nhà."

Tống Nghiên đi vào đổi dép trước, Ôn Lệ đi theo ngay sau anh, ở cửa còn hai người đang đứng.

Người xem nào không biết sẽ hỏi hai người này là ai trên sóng comment.

[Quản lý của Mỹ Nhân và Tam Lực]

[Chị Đan vẫn ngầu vậy nhỉ]

[Anh Bân béo lên phải không ha ha ha ha ha]

Sau khi hai người đại diện đi về, lúc Ôn Lệ đổi giày cả người hơi nghiêng ngả, Tống Nghiên đỡ cô nói: "Đi ra sô pha kia ngồi, anh đi rót nước cho em."

"Ừm."

[A a a a a Tam Lực sao thế?]

[Nhìn mặt thế kia chắc là uống rượu]

[Bình thường nghệ sĩ nữ cũng phải đi xã giao, may mà có Mỹ Nhân đi cùng, mẹ yên tâm hơn qwq]

[Fan mới, có bạn fan lâu năm nào biết sau khi Tam Lực uống say sẽ như thế nào không?]

[Fan lâu năm đến đây, không biết, Tam Lực chỉ từng say trong phim thôi]

[Tuyệt vời, mị đang chà xát hai tay mong đợi]

Fan đang chà tay mong chờ được một nửa, Tống Nghiên sau khi rót nước cho Ôn Lệ xong đột nhiên xuất hiện trước máy quay, khuôn mặt đẹp trai được máy quay đặc tả.

Trong lúc các fan đang ồn ào bình luận [? Đàn ông kết hôn rồi có thể giữ mình cẩn thận chút được không, đừng có tuy tiện show khuôn mặt đẹp trai này ra], [Mé nó, kỹ thuật trêu fan của hai vợ chồng nhà này giống nhau y như đúc] và [Mọi người ơi cứu, bị chết vì thấy Tống Nghiên quá đẹp trai, chết như thế có được đền bù bảo hiểm vì chết ngoài ý muốn không], Tống Nghiên tắt cameras đi.

[…..Héo, chữ này tôi viết nhiều đến mệt mỏi]

[? Tại sao không cho chúng ta xem]

[Tống Nghiên chú mau mở máy quay lên cho ông!! Cảnh cáo thoát fan!]

[Vợ anh chỉ say rượu thôi mà, có đến nỗi phải tắt cameras đi không? Anh dừng quên vợ của anh được nuôi lớn bằng một phần tiền của các fan chúng tôi làm ra! Lệ Chi là cha vợ của anh đấy!]

Trong khi mọi người trong sóng comment đang liên tục bình luận nhiều [????] khác nhau để lên án hành vi thiếu đạo đức không nói gì đã tắt máy quay của Tống Nghiên thì hình ảnh bên trong đã chuyển sáng, thời gian là sáng ngày hôm sau.

Phụ đề cực kỳ cẩn thận và tận tâm nhảy ra một hàng chữ "Sáng sớm ngày hôm sau, ánh nắng tươi sáng", Ôn Lệ còn đang ngủ, Tống Nghiên đã

dậy ngồi trên sô pha phòng khách vừa uống cà phê vừa xem TV, trong TV đang mở các bộ phim điện ảnh chiếu rạp.

[Tôi không thể chấp nhận]

[Vch giống mấy tiểu thuyết tôi đọc đến cuối chương trước nội dung đang trong quá trình khởi động mà sang chương sau đã là sáng ngày hôm sau]

[Kiến nghị lọt hố Muối: Người trưởng thành, Chạy! Mau!]

[Phát hiện điểm mù, Mỹ Nhân đang xem phim dân quốc, blogger nói Mỹ Nhân chuẩn bị đóng phim mới chắc là thật rồi]

[Mị lại nhớ đến bức ảnh dân quốc của Muối được lan truyền rộng rãi trên mạng, Mỹ Nhân mặc quân trang và Tam Lực mặc sườn xám giết mị luôn ớ! Nằm mơ cũng muốn thấy Tam Lực quay phim thể loại đó qwq]

Vì đây là trailer nên chuyển cảnh tiếp theo Ôn Lệ thức dậy xuống giường, gương mặt mộc không trang điểm lọt vào trong ống kính. Việc quản lý nghiêm khắc về đồ ăn đồ uống và ném một đống tiền vào spa để chăm sóc làm đẹp là vì muốn có một khuôn mặt trắng đẹp có giá trị khi xuất hiện trước máy quay như bây giờ, chương trình cho cô thêm một lớp filter để che dấu sắc mặt tái nhợt sưng phù vì say rượu.

[Khuôn mặt của Tam Lực đẹp quá]

[Lông mày rậm và lông mi dài, hâm mộ quá]

[Tôi mà có khuôn mặt như này thì trang điểm làm đếch gì]

Tống Nghiên nghe thấy động tĩnh trong phòng ngủ, đứng dậy rót cốc nước mang vào.

Có mấy bình luận trong sóng comment vẫn đang liên tục quét qua màn hình như [Tại sao tiếng Tam Lực lại khàn thế nhỉ], [Xong việc, chắc chắn là xong việc], [Ok, anh tắt máy quay không để người khác xem, người

trưởng thành tự lực cánh sinh bổ não một nghìn chữ gì đó trong đầu đi], [Các mama có đang xem không! Bé đói đói!], Tống Nghiên hỏi cô nhớ mấy chuyện hôm qua sau khi mình say rượu không, Ôn Lệ nói không nhớ rõ, mọi người thấy Tống Nghiên lấy điện thoại ra.

"Tự mình xem."

Vừa mới nãy các fan còn đang cầu xin người làm nghề trong nhóm viết truyện thì giờ đây lời nói được thống nhất, ăn ý bình luận.

[Em cũng muốn xem!!!!]

Tiếp theo Tống Nghiên bảo Ôn Lệ vào nhà vệ sinh xem, nhân tiện nhìn máy quay để chào hỏi mọi người: "Chào buổi sáng, mọi người."

[? Sáng cái bà nội, chỗ tui là buổi tối rồi]

[Thoát fan]

[Có gan làm không có gan để các fan xem? Tống Nghiên, tôi khinh thường anh]

[Tôi đang cởi quần*!!!!!]

(*) Một thuật ngữ mạng, ý thể hiện sự không hài lòng, muốn xem cái đó.

Trailer đến đây là hết, trong khu bình luận, comment đứng đầu nhiều like nhất là [Tập trước cho bà đây một cục đường, và rồi tập này cho lại một cái tát thật mạnh quật ngã bà đây luôn]

Trước đó, Weibo từng bị các fan tiến quân đánh chiếm, Nghiêm Chính Khuê ngàn năm không thấy đăng Weibo nhưng lần này chia sẻ lại bài đăng trailer, giải thích rõ cho mình trước khi các fan xả tất lửa giận lên đầu ông.

Đạo diễn Nghiêm Chính Khuê: "Tôi từng hỏi Tống Nghiên để lấy đoạn video buổi tối hôm đó nhưng cậu ta nói "Không thể phát sóng" cho nên không thể cho, không liên quan gì đến tôi [buông tay] // Official Thế Gian

Có Người: #Thế Gian Có Người, đắng cay đầu ngọt##Trailer ba mươi giây của vợ chồng Muối#…..”

Up nồi quang minh chính đại, up nồi đúng lý hợp tình.

Sau đó hotsearch mới nhất #Tổ chức thành đoàn đi trộm điện thoại Tống Nghiên# đang lên dần đầu, lấy super topic CP làm chỗ đóng quân, hai mươi ba tỉnh thành trên cả nước, năm khu tự trị, bốn thành phố trực thuộc Trung ương, tập kết thành đội quân lớn hùng mạnh “Trộm điện thoại.”

Mỹ Nhân Thảo Tam Lực: [#Tổ chức thành đoàn đi trộm điện thoại Tống Nghiên# Yến Thành mười một quân tập hợp!]

……

Muối = Ngọt: [#Tổ chức thành đoàn đi trộm điện thoại Tống Nghiên# Tinh Thành bốn mươi ba quân tập hợp!]

……

Hôm Nay Muối Phát Đường Không: [#Tổ chức thành đoàn đi trộm điện thoại Tống Nghiên# Cảng Thành Z tập hợp!]

Đương nhiên việc trộm điện thoại không thể nào trộm thật được, bọn họ chỉ có thể làm thế để gây áp lực cho Tống Nghiên, nhân tiện chạy đến dưới Weibo anh để lại những bình luận mang tính uy hiếp [Giao điện thoại ra đây nếu không chuyển sang làm fan only Tam Lực] hoặc là [Ông đây phải xem nó kể cả không được chiếu! Tốt nhất nên đưa ra trước khi Thế Gian được phát sóng!], có cả mấy bình luận hung hăng càn quấy như [Anh, nếu anh không đăng Weibo thì để bọn em giúp anh gọi điện thoại cho giải trí Tân Lãng dẹp tài khoản luôn].

Tuy Tống Nghiên không lên mạng nhưng không có nghĩa anh không biết chuyện đang gây ảnh hưởng đến cuộc sống của anh, trong lúc anh xem phim trọng rạp chiếu để tìm cảm giác, toàn bộ quá trình đều cầm chặt điện thoại trong tay. Ngay cả trợ lý A Khang cũng luôn nhìn điện thoại trong tay

anh như hổ rình mồi, ai cũng muốn biết rốt cuộc buổi tối hôm đó sau khi Ôn Lệ say rượu đã làm gì.

Tạm thời lửa chưa cháy đến chỗ Ôn Lệ bên này mà cô cũng không biết, vừa mới ghi hình xong cho tập năm lần công diễn thứ hai của chương trình << Vi Thành Đoàn >>, lần công diễn này phân loại dựa theo dance (vũ đạo), vocal (thanh nhạc), rap (hát nói), Từ Lệ em trai cô chọn sở trường của mình là biểu diễn vocal, xếp hạng tập này tiếp tục tăng hạng thêm mấy bậc, kém thêm một vị trí nữa là có thể debut.

Cô thấy độ nổi tiếng của em trai mình thật đáng ngạc nhiên, không nhịn nổi nữa vì quá tò mò nên sau khi ghi hình chương trình xong gọi người vào trong xe nói chuyện.

"Công ty em có mua vị trí debut cho em không? Giờ độ nổi tiếng của em cao lắm ấy, không biết chừng đến hôm đó debut thật đấy chứ?"

Từ Lệ trả lời nhạt nhẽo: "Không biết nữa."

"Em debut cũng được, chị không thể thực hiện được giấc mơ hát với nhảy thì coi như em thực hiện giúp chị." Ôn Lệ gật gật đầu, bỗng nhiên nở nụ cười, "Cái chính là muốn chọc cho cậu tức chết."

Từ Lệ giật giật khóe môi: "Không phải cậu em đã bị chị làm cho tức chết rồi à?"

"Đừng có nói lung tung, cậu đang sống tốt lắm kia kìa, đợi chị thử vai xong còn phải giành thời gian về nhà ăn cơm với cậu nữa." Cuối cùng Ôn Lệ cũng nhớ đến chuyện chính mà cậu mình đã nói trong cuộc điện thoại gọi đến hôm nay, "Nhóc con, em về không?"

"Về thế nào được? Không thể xin phép nghỉ, trừ phi rời cuộc thi."

Ôn Lệ bĩu môi, giọng điệu mất mác: "Nếu em cũng về thì ít nhất còn có người phân tán lửa đạn giúp, không thì cậu cứ lôi chị ra để mắng."

"Chị bảo anh A Nghiên về cùng chị là được mà?"

Ôn Lệ sửng sốt, như thể chưa từng nghĩ đến lựa chọn này: "Hả?"

"Chị và anh A Nghiên đã kết hôn lâu rồi nhưng chưa một lần nào thấy anh ấy đi cùng chị về nhà mẹ đẻ." Từ Lệ bĩu môi, biểu cảm giống cô chị y như đúc, "Là do anh ấy không muốn về cùng chị hay từ đó đến giờ chị chưa từng mời anh ấy đến?"

Ôn Lệ mấp máy môi, nhỏ giọng nói: "Hình như chị chưa từng mời anh ấy."

Vẻ mặt Từ Lệ phức tạp: "……Chị đúng là không tim không phổi." Sau đó còn nói bóng gió thêm, "Chả biết anh A Nghiên thích chị bao nhiêu mà đến cả chuyện này cũng không tính toán với chị."

Ôn Lệ nhớ lại mấy lời Tống Nghiên đã nói hôm cô say rượu, mặt dày trả lời: "Anh ấy rất yêu chị."

Vẻ mặt Từ Lệ bất ngờ không kịp phòng bị, làm vẻ muốn nôn khan.

"Đi đây, bên chỗ cậu chúc chị may mắn."

Ôn Lệ phất tay: "Tạm biệt, nhóc con."

Từ lệ vừa sờ tay lên cửa xe thì lại quay đầu nói: "Chị."

"Sao?"

"Chị xem lúc nào rảnh bớt chút thời gian đến Úc Thành gặp ba mẹ anh A Nghiên đi." Từ Lệ nói, "Kết hôn hai năm rồi đấy, ngay cả dáng vẻ ba mẹ chồng mình thế nào chị cũng không biết, chị không thấy xấu hổ à?"

Ôn Lệ ngẩn người, Từ Lệ nghĩ cô đang định bùng phát lửa giận rồi mắng bảo cậu là em trai còn đòi quản chuyện của chị gái.

Ai ngờ thái độ người này khác thường, gật đầu: "Ừ, biết rồi." Rồi cô vỗ vỗ lên ghế ngồi đằng trước, nói với trợ lý, "Văn Văn, em xem đặt vé máy bay giúp chị."

Vẻ mặt Văn Văn khó xử: "Nhưng mà chị, dạo gần đây chị bận lắm không xếp được ngày trống đâu."

Ôn Lệ không để ý chút nào: "Không phải thời gian của chị được sắp xếp hết rồi sao? Em bảo với chị Đan đợt này chị vất vả làm việc chăm chỉ, bỏ chị ấy xếp cho chị mấy ngày nghỉ đi."

Từ Lệ nhìn cô chị như nhìn thấy quỷ.

Chết mất, công chúa điện hạ không chịu không thích về nhà của mình lại bằng lòng sẵn sàng đi xa để đến gặp ba mẹ chồng.

Ôn Lệ thấy Từ Lệ nhìn mình chằm chằm, như thể bị nhìn thấu suy nghĩ, cô hung hăng nói: "Nhìn cái gì! Ghen tị bọn chị nổi nên nhiều việc à?"

"……."

Từ Lệ lười so đo với tính mạnh mồm mạnh miệng này của chị, cậu xuống xe, nhân cơ hội trên đường quay về ký túc xa lấy chiếc điện thoại thứ bảy của mình ra để dành chút thời gian lướt mạng.

Bỗng nhiên gặp phải người khác, cậu mau chóng nhét điện thoại vào túi.

Kết quả người gặp phải không phải người của chương trình mà là Hứa Tinh Duyệt và trợ lý của cô ta.

Từ Lệ có điện thoại, có thể trộm lên mạng, cậu biết mấy fan CP của mình và Ôn Lệ mạnh lên nhờ mấy lời trêu chọc của Hứa Tinh Duyệt trong tập trước chương trình. Tự nhiên bị ghép đôi với chị gái, cậu có ấn tượng không tốt về mentor này cho lắm, lạnh nhạt chào hỏi: "Cô Hứa."

Hứa Tinh Duyệt cười nói: "Chào cậu, Từ Lệ, cậu đi từ chỗ nào lại đây."

"Nhà vệ sinh."

"Không phải trong tòa ký túc xá các cậu có nhà vệ sinh sao? Cố tình chạy đến bãi đỗ xe bên này để tìm nhà vệ sinh?"

Từ Lệ nhíu mày: “Cô Hứa biết em đi ra từ bãi đỗ xe ra còn hỏi?”

“Nhỡ may cậu đến bãi đỗ xe tìm người sao? Tôi không thể tự kết luận linh tinh được, đúng không?”

“…….”

Đợi Hứa Tinh Duyệt đi rồi, Từ Lệ móc điện thoại ra định nhắn tin WeChat cho Ôn Lệ, nhắc nhở bà chị không lo không nghĩa kia.

Ai ngờ vừa mới lấy điện thoại ra thì lại gặp phải người khác.

Lần này là người của chương trình thật, là chị gái chuyên quản lý các thực tập sinh bọn họ.

Từ Lệ cuống quýt cất điện thoại rồi bỏ chạy thoát thân, chị gái kia lập tức điên cuồng chạy đuổi theo đằng sau.

“Từ Lệ! Tôi đã thu sáu chiếc điện thoại của cậu, cái này là cái thứ bảy rồi! Nhà cậu bán điện thoại hay gì! Cậu đứng lại đó cho tôi!”

—

Xe đang chạy trên đường, hôm nay Ôn Lệ muốn đến chỗ thầy giáo dạy diễn xuất học một lớp tạm thời để bổ túc, ngày mai cô sẽ đến chỗ đạo diễn Cừu thử vai, học mấy giờ với thầy giáo, tối nay về nhà còn muốn tìm Tống Nghiên bảo anh dạy kèm thêm, diễn với anh để tìm cảm giác.

Gần đây Tống Nghiên hay đến rạp xem phim tìm cảm xúc cho vai diễn, Ôn Lệ không thể đẩy công việc đi được, thật sự rất bận, nếu không thì có thể đi cùng anh đến rạp xem phim để học hỏi, nhân tiện hẹn hò luôn.

Bận thì từ trước đến nay vẫn bận thế nhưng bây giờ trong lịch trình có thêm một cái gọi là “Thế giới hai người”, nó được xếp hạng quan trọng thứ ba trong lòng cô, thời gian càng trở nên eo hẹp.

Ôn Lệ than vãn vừa ngọt ngào vừa phiền não: “Sao chị lại nổi vậy chứ!”

Văn Văn quay đầu nhìn cô, ngạc nhiên: "Dạ? Chị nhìn thấy hotsearch rồi ạ?"

"Hotsearch gì?"

"Thì là cái hotsearch 'Tổ chức thành đoàn đi trộm điện thoại Tống Nghiên' đó."

Ôn Lệ nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nhớ ra: "Hôm nay đăng trailer phải không."

Cô lấy điện thoại ra xem một lượt các hotsearch, sắc mặt càng ngày càng phức tạp.

Nghiêm Chính Khuê.

Không hổ là 'Tổng đạo diễn giỏi nhất', khống chế điều khiển hướng gió dư luận rất tốt.

Nhưng may mắn đoạn cô ra ngoài nhà vệ sinh nói chuyện với Tống Nghiên không bị quay lại, bởi vì xung quanh không lắp máy quay nên không quay được, xem như trong họa có phúc.

Cô không rảnh xem khu bình luận dưới Weibo Tống Nghiên, bây giờ cô đang lo lắng không biết video của anh có bị phát tán ra ngoài hay không.

Ôn Lệ nhanh tay gửi tin nhắn cho Tống Nghiên để xác nhận.

Ôn Lệ: "Anh chưa đưa điện thoại cho người khác xem đúng không?"

Qua hai phút, Tống Nghiên trả lời: "Chưa đưa."

Ôn Lệ: "Hay anh xóa đi thì hơn."

Tống Nghiên: "Không xóa."

Anh được lắm, nhưng cô không có cách nào đoạt lại từ anh.

Ôn Lệ: “…….”

Ôn Lệ: “Vậy anh bảo vệ điện thoại của mình cho tốt.”

Ôn Lệ: “Nếu để những người khác xem được, anh sẽ xong đời đấy.”

Tống Nghiên: “Ví dụ như?”

Ôn Lệ híp mắt, cười mấy tiếng không rõ cảm xúc.

Vì thế cô trả lời: “Đã từng xem phim bạn gái dã man chưa? Anh muốn biết cô vợ dã man sẽ thế nào không?”

Dường như uy hiếp anh có hiệu quả, Ôn Lệ bỏ điện thoại xuống, đeo bịt mắt lên định tranh thủ nghỉ ngơi chợp mắt một giấc ngắn trong lúc trên đường đến gặp thầy giáo dạy diễn.

Kết quả chưa được mấy phút, cô chợt nghe thấy tiếng Văn Văn sốt ruột hoảng hốt: “Chị chị chị chị chị chị!!”

Ôn Lệ thở dài, tháo bịt mắt xuống: “Ais ais ais ais, làm sao?”

“Thầy Tống vừa đăng Weibo!”

Ôn Lệ lại cầm điện thoại lên, điện thoại để chế độ im lặng, cô không nhìn thấy tin nhắn Tống Nghiên trả lời vào mấy phút trước.

Tống Nghiên: “Muốn ^^”

Ôn Lệ: “?”

Hỏi chấm, đây là biểu hiện của việc Tống Nghiên yêu cô ư? Cô không nhận nổi.

- -----oOo------

Chương 67

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý, Ôn Lệ nheo mắt vào Weibo.

Bình thường số liệu trên Weibo của Tống Nghiên không khoa trương và hot như mấy lưu lượng nam trẻ tuổi khác trong giới. Trong mấy bài anh đăng hoặc chia sẻ, chỉ có một số ít các bài không mang tính chất quảng cáo hay tuyên truyền, còn đâu đa số là quảng bá phim hoặc các bài chia sẻ liên quan đến các thương hiệu làm người đại diện, phát ngôn. Hiếm có mấy đăng chia sẻ về cuộc sống hằng ngày mà không liên quan đến công việc.

Bình thường nếu ai dùng chức năng follow đặc biệt hoặc tải các app chuyên dùng để đu idol về máy thì sẽ nhận được thông báo khi anh đăng nhập hoặc đăng bài lên weibo, điều này thuận tiện cho việc vào like nhiệt tình và để lại bình luận.

Hai phút sau khi có thông báo Tống Nghiên online, anh đăng một bài mới lên Weibo, không phải văn bản hay bài chia sẻ nào hết, cũng không phải một bài Weibo dài mà chỉ là một tấm ảnh chụp màn hình đơn giản.

Fan còn không kịp xem nội dung là gì, khu bình luận đã có đến mấy nghìn lời thổ lộ [Không phải quảng cáo, em khóc], [Anh, yêu anh!], [Mỹ Nhân a a a a a!].

Sau đó bọn họ ngạc nhiên phát hiện đây là bài Weibo chia sẻ về cuộc sống thường ngày.

Tống Nghiên: “Cô ấy không cho tôi chia sẻ [hình ảnh]”

Ảnh đăng kèm chính là tấm hình nội dung cuộc trò chuyện qua WeChat với người nào đó vào khoảng mười phút trước.

Đương nhiên đó là mấy lời mà Ôn Lệ vừa nhắn qua cho anh.

Chỉ dùng từ 'cô ấy' để gọi thay, không tag hay nhắc đến tên cụ thể, ngay cả tên ghi chú của người nói chuyện được hiển thị ở trên cùng trong trong tấm ảnh cũng không ghi rõ họ tên, chỉ có tên của một con vật 'Chuột nhỏ'. Nhưng kết hợp với hotsearch vừa lên và nội dung của cuộc trò chuyện, fan không phải mấy đứa ngốc, lúc này quá dễ để lý giải tất cả.

Câu nói "Đã từng xem phim bạn gái dã man chưa? Anh muốn biết cô vợ dã man sẽ thế nào không?" của Ôn Lệ rất có trọng lượng.

Bài Weibo này các fan only không vào bình luận, ăn ý giao quyền khống bình cho fan CP.

[Bài đăng chia sẻ về cuộc sống hằng ngày!!!! Post thể hiện tình cảm liên quan đến Tam Lực!!!! Mấy chị em ơi hôm nay tôi sẽ chết ở trong này!!!!]

[Vch vch vch "Cô ấy không cho tôi chia sẻ" anh oan ức cái gì! Mỹ Nhân em thật không ngờ tới anh trà đến vậy đấy! [awsl]]

[Việc đến đây! Tiếp tục cho vào lịch sử lưu danh muôn đời!!!! @Bot Hằng Ngày Của Vợ Chồng Muối]

[Bọn em cũng muốn biết cô vợ dã man sẽ thế nào [cười xấu xa] @Ôn Lệ Litchi]

[@Ôn Lệ Litchi chị bị chồng mình bán!]

Trong khu bình luật nhiệt tình tag 'Bot Hằng Ngày Của Vợ Chồng Muối', tài khoản Weibo này chuyên dùng để ghi lại những sự việc hàng ngày của Muối, đa số các CP đều có một blog ghi chép như vậy. Nó tiện cho những người qua đường và fan mới gia nhập vào hố, không cần phải tốn công tốn sức đi tìm kiếm một đống các từ khóa liên quan để tìm hiểu.

'Bot Hằng Ngày Của Vợ Chồng Muối' chủ yếu ghi chép về cuộc sống hằng ngày trên Weibo, bài đăng gần nhất về hai người là bài từ hai tháng

trước, lúc chương trình vừa mới phát sóng, Tống Nghiên tự mình báo cáo đáp trả antifan và cái bình luận kia.

Gần hai tháng sau, Tống Nghiên không đăng gì liên quan đến cuộc sống hằng ngày lại càng không trả lời bình luận của các fan trên Weibo nữa. Do anh không có thói quen đó, thỉnh thoảng thì Ôn Lệ sẽ trả lời một số bình luận ngẫu nhiên nhưng đa số là nói đùa hoặc dỗi các fan trong khu bình luận chứ cũng chẳng trả lời cái gì liên quan đến Tống Nghiên trên đấy.

Từ trước đến nay, tư liệu để dùng viết blog hằng ngày luôn trong tình trạng khan hiếm, không giống các đại thần chuyên cắt nối edit video có thể dùng khoa học kỹ thuật như màn hình đen để sản xuất lương thực. Đáng buồn thay một đôi mắt tinh anh không có đất dụng võ, cuối cùng đến hôm nay nó đã có thể thực hiện một kế hoạch lớn. Tống Nghiên đăng bài chưa được mười lăm phút, một bài phân tích dài có thể so với bài văn nghị luận được phân tích tỉ mỉ kỹ càng xuất hiện trên Weibo.

Bot Hằng Ngày Của Vợ Chồng Muối: "Hệ liệt moi đường lúc này —- phân tích bài đăng Weibo mới nhất của Tống Nghiên."

"Hôm nay có thể moi ra 5 cục đường từ bài viết đó:

"Cô ấy không cho tôi chia sẻ", câu này vừa nhẹ nhàng bâng quơ rồi lại lộ ra mấy phần cảm xúc tủi thân và cả giọng điệu up nồi cho người nào đó. Trà đến rõ ràng, trà đến không thể trà hơn, không phải tôi không muốn cho mọi người xem ra mà do vợ tôi không cho. Bên cạnh đó nó chứng tỏ việc Tống Nghiên rất nghe lời vợ và anh đang trong thời kỳ đầu ủ bệnh bị vợ quản nghiêm ngặt.

"Chưa đưa", "Không xóa", câu trả lời tuy đơn giản nhưng thể hiện rõ ham muốn chiếm hữu rất mạnh. Mạng dạn đoán ở một nơi nào đấy mà các cư dân mạng, các fan và vợ không nhìn thấy, chắc chắn Tống Nghiên thường xuyên mở đoạn video say rượu này ra để xem và thưởng thức. Lúc đó anh sẽ đắc ý nghĩ 'Haha chỉ có mình tôi được thấy dáng vẻ say rượu của vợ'.

Sau khi Tống Nghiên nói rõ lập trường không xóa, Ôn Lệ cũng không cưỡng ép bắt anh xóa đi cho bằng được. Mời các vị Bút Ký Tên thử nghĩ lại xem Ôn Lệ nhà mình có tính tình thối gì, đối với đoạn video quay lại cảnh mình say rượu sao có thể dễ dàng thỏa hiệp như vậy, thử hỏi cái này không phải yêu thì là gì?

"Cô vợ dã man", bạn gái dã man sở dĩ ngang tàng bạo ngược như vậy bởi vì yêu, có nghĩa là người nào đấy để cô vợ dã man vì cũng có ý như vậy, thương anh nên mới đối xử với anh dã man, càng dữ bao nhiêu càng yêu bấy nhiêu, haiz, cô ấy thật sự rất thương anh ấy.

Biệt danh "Chuột nhỏ", Ôn Lệ không cầm tinh con chuột cho nên đoán rằng đây là biệt danh được đặt để chơi tình thú vợ chồng."

[Chỉ có 5 câu ngắn ngủi xuất hiện trong bức ảnh mà có thể moi ra được nhiều đường quá trời quá đất!!! Đại quân Bút Ký Tên có sự góp mặt của ngài đúng là may mắn!]

[Em chỉ biết thét chói tai a a a a a, quả nhiên đây là sự chênh lệch giữa người với người]

[Hay, giỏi ghê á, người đăng bài này chắc chắn sẽ đạt được điểm tuyệt đối phần đọc hiểu môn Ngữ Văn trong kỳ thi đại học]

[Thủ khoa môn Văn của kỳ thi đại học năm tới không có ngài tôi không phục!]

[Hu hu hu hu em có tài có đức gì mà có thể được đu một đôi CP giống ngài đây [quỳ]]

Ôn Lệ: "……"

Sau khi đọc xong bài phân tích dài này, nó khiến cô là đương sự đây trở nên ngốc ngơ luôn rồi.

Đây là bài đăng show tình cảm liên quan đến đời sống hằng ngày đầu tiên của Tống Nghiên, nhờ vào thực lực mạnh hơn trâu của các fan CP nên

lúc này bắt đầu mở đề tài mới #Tống Nghiên đăng bài show tình cảm#, nó đang leo dần lên trên hotsearch.

Còn lại mấy đề tài #Ôn Lệ cô vợ dã man#, #Fan CP vì muốn ăn đường mà có thể phân tích chi tiết# như chất phụ gia thêm vào không có gì đáng để nói.

Liên quan đến tên gọi "Chuột nhỏ", fan không biết, còn Ôn Lệ biết vì tối hôm đó cô uống rượu say, không khống chế được cái miệng nên chọn một bài hát xong hát cho anh nghe. Mục đích để thổ lộ tình cảm của mình, Tống Nghiên đã lấy nó để đặt biệt danh cho cô.

Một giây trước Ôn Lệ còn thầm thấy may mắn vì Tống Nghiên không đăng đoạn video đó ra ngoài, dáng vẻ sau khi cô say rượu hát bài hát tỏ tình quá mất mặt đó chưa bị bại lộ. Kết quả chỉ vì một bài phân tích giúp các fan hiểu rõ của Bot Hằng Ngày đã khiến mọi người đặt trọng tâm chú ý lên biệt danh riêng này.

Do Ôn Lệ không cầm tinh con chuột, trước đây fan từng đặt và gọi bằng nhiều biệt danh khác nhau khi cô tham gia các chương trình gameshow, trong quá trình đóng phim cũng có. Một số cái có liên quan đến động vật nhưng không có cái nào liên quan đến chuột.

Khuôn mặt cô thuộc dạng đẹp mạnh mẽ và sắc sảo, tích cách thì vô tư, không thể tìm được chỗ nào có nét tương đồng để gắn với mấy chữ "Chuột nhỏ" đó.

Không ít người xem bài phân tích dài của Bot Hằng Ngày trên Weibo xong rồi chạy đến dưới khu bình luận bài Tống Nghiên hỏi.

[Tam Lực là chuột nhỏ vậy Mỹ Nhân, anh là gì? Mèo lớn ạ?]

Khoảng mấy phút sau, Tống Nghiên vẫn đang online trả lời một bình luận có nhiều like nhất.

Tống Nghiên trả lời: [Tôi là gạo]

Mới đầu, câu trả lời này khiến những người khác không hiểu ra sao, một loạt những bình luận trả lời là các dấu hỏi chấm, nhưng một lúc sau đã có fan phản ứng lại và kịp hiểu ra.

[!!!!! Hình như tôi hiểu rồi]

[Mấy chị em ơi, là chuột yêu gạo ớ]

[Dm dm dm dm chết mất]

[Mấy Bút Ký Tên còn nhỏ chưa từng nghe bài hát này có thể ra ngoài tìm kiếm, nghe xem sẽ biết nó có ý gì]

[Ôi vch! Quá cũ rích! Quá ngọt! Tôi là một con cún thích điều đó!]

[A a a a a anh ấy khoe kìa! Anh ngây thơ quá đi!]

[Tôi đoán thẳng luôn nhé, hôm đó sau khi Tam Lực uống say đã hát bài chuột yêu gạo cho Tống Nghiên nghe, cmn cần đoạn video đó tung ra ngoài!!]

Bị đoán chính xác việc xảy ra, tim trong ngực Ôn Lệ đập thình thịch, cô lập tức ném điện thoại ra xa.

Đáng sợ quá.

Trừ cái này ra, Mỹ Nhân Tống Nghiên đã ném nồi thành công khiến các fan chuyển dời chú ý sang bên cô.

Khu bình luận dưới bài đăng mới nhất của Ôn Lệ đang bị fan CP đến chiếm đóng.

[Hi, chuột nhỏ ~~]

[Kiến nghị xem từ Tống Nghiên, bộ phim tình cảm phát một lượng cơm chó lớn do Ôn Lệ diễn vai chính << Cô vợ dã man của tôi >>]

[Tam Lực chị đối xử không công bằng! Bọn em cũng muốn nghe bài chuột yêu gạo!]

[Dám say không dám nhận còn uy hiếp chồng mình, Tam Lực chị có tiền đồ ha]

[Giao video ra đây! Chống lại bạo lực gia đình!]

Trên Baidu trong mục những biệt danh của Ôn Lệ ngoài mấy cái như "Tam Lực", "Tiểu Đà Tinh" đã quá quen thuộc thì có thêm hai cái nữa là "Chuột nhỏ" và "Cô vợ dã man", Tống Nghiên cũng có thêm một cái là "Gạo."

Tống Nghiên, người khởi xướng cho tất cả những chuyện này không những không thấy ân hận áy náy mà ngược lại Ôn Lệ đang rất tức giận vì mình bị tổn hại, tự nhiên rơi vào tay giặc. Cô chụp ảnh màn hình khu bình luận của mình gửi cho anh xem, rồi sao, cô nhận được câu trả lời nhẹ bẫng từ bên kia "Vợ chồng như một".

Phiên dịch lại chính là "Muốn lên hotsearch cùng nhau lên, muốn mất mặt cùng nhau mất mặt."

Ôn Lệ gửi tin nhắn thoại mắng sang.

"Chụp ảnh màn hình cuộc trò chuyện rồi đi cáo trạng với fan, Tống Nghiên em khinh thường anh!"

Tống Nghiên cũng trả lời bằng tin nhắn thoại.

Giọng nói mang theo tiếng cười nhẹ, vô cùng ngây thơ, nhưng không kém phần thiếu đòn.

"Em lại hung dữ với anh, anh muốn đăng Weibo tố cáo tiếp."

"……."

Ôn Lệ cười giễu cợt, người này bao nhiêu tuổi rồi không biết, fan là ba hay mẹ anh? Còn muốn đi tố tội với fan, ấu trĩ ngây thơ ngu ngốc.

Cô mở bằng loa điện thoại, Văn Văn ngồi trên ghế phó lái nghe được trọn vẹn cả câu của Tống Nghiên. Cô nàng cười đến mức liệt cả hai bên quai hàm, hai tay ôm chặt gò má, trong cổ họng phát ra những tiếng cười đè nén.

Ôn Lệ khó chịu: "Có gì mà buồn cười?"

"Em cười thầy Tống vì thấy ấy như đứa trẻ con ba tuổi." Văn Văn cười tủm tỉm, "Mà sự trẻ con ấy chỉ xuất hiện khi ở trước mặt chị!"

Vẻ mặt Ôn Lệ hoảng sợ, ghét bỏ nói: "Anh ấy lớn như thế mà em bảo giống trẻ con? Văn Văn em không bị gì đấy chứ?"

Văn Văn: "……"

Bỏ đi, cô nàng không muốn giải thích, người thẳng như sắt thép có nói cũng không hiểu được đâu.

Ôn Lệ không hiểu tại sao Văn Văn giống đứa trẻ con, trong lòng cô đã gán cho Tống Nghiên hai chữ 'ấu trĩ' rất xứng đáng. Khi cô đến lớp học diễn xuất của thầy giáo, trong lúc tập diễn với thầy, cô nhìn lời thoại của vai diễn mà Tống Nghiên sẽ nói trong kịch bản, cô rất nghi ngờ Tống Nghiên với mấy suy nghĩ ngây thơ như mấy bạn trẻ đi mẫu giáo đó, không biết anh có thể diễn tốt vai đặc công mang hai thân phận để thực hiện nhiệm vụ của tổ chức giao, ẩn núp trong hang ổ của kẻ địch hay không.

Mãi đến tối khi về nhà tập diễn cùng anh, cô mới gạt phăng mấy suy nghĩ mình nghi ngờ đó, người là người, diễn là diễn. Tống Nghiên ngây thơ là vấn đề của bản thân anh ấy, chỉ cần không để sự ngây thơ đó ảnh hưởng đến vai mà anh đang diễn thì chỉ số hormone nam tính tính theo lũy thừa trong anh vẫn rất cao.

—

Một đêm trước làm tốt công tác chuẩn bị thử vai, tập diễn cùng Tống Nghiên đến tận rạng sáng mới ngủ. Sáng sớm thức dậy tập bài thể dục cung

cấp khí thở, Ôn Lệ với tinh thần sảng khoái và tràn đầy năng lượng chuẩn bị xuất phát đến nơi thử vai.

Tống Nghiên hỏi cô sáng nay sau khi thử vai xong có muốn đi ăn trưa cùng nhau không, Ôn Lệ nghĩ một lúc, đồng ý.

Vừa bước ra đến cửa, cô thấy Tống Nghiên ăn mặc nghiêm chỉnh có vẻ như đang định đi ra ngoài, thấy là lạ hỏi: "Hôm nay anh đến rạp sớm vậy à?"

"Hôm nay rạp chiếu nghỉ tập thể." Tống Nghiên nói, "Anh đi cùng em đến chỗ thử vai."

Mấy năm đâu khi Ôn Lệ mới ra mắt, cô phải đi thử vai rất nhiều lần, nhiều nhất chỉ có người đại diện hoặc trợ lý đi cùng. Về sau cô càng ngày càng nổi tiếng nên không phải lo không có kịch bản diễn, không lo không có tài nguyên. Bình thường mấy bộ phim thần tượng không cần phải đi thử vai, nhà sản xuất đến công ty nói chuyện trực tiếp với ekip làm việc của cô, thỏa thuận xong thì đi chụp ảnh tạo hình luôn.

Bây giờ Tống Nghiên nói muốn đi cùng cô, tự nhiên cô có cảm giác mình như bạn nhỏ đến trường đi học, cảm giác mới lạ như được ba mẹ đưa đi học lớp mẫu giáo.

Quả nhiên đến lúc Tống Nghiên ngồi trên xe, cả Lục Đan và Văn Văn cũng rất ngạc nhiên.

Văn Văn ngơ ngác hỏi: "Hôm nay thầy Tống có hẹn với đạo diễn Cừu ạ?"

"Không có", Tống Nghiên nói, "Đi cùng cô Ôn."

Bảo sao không thấy anh đi cùng người đại diện, không thấy đi cùng trợ lý của mình, không những thế còn đi ké xe bảo mẫu của Ôn Lệ.

Lục Đan cười nói: "Đi cùng cũng tốt, đã lâu rồi Ôn Lệ mới đi thử vai một mình. Chị còn đang lo lắng nhỡ may đạo diễn Cừu yêu cầu thêm gì

đấy sẽ khó, mà nếu em ở đấy thì có thể ra tay giúp Ôn Lệ."

Ôn Lệ hừ hừ: "Em có phải người mới đâu, cần gì phải giúp? Bớt khinh thường người khác đi."

Lục Đan rất hiểu cô, thản nhiên đáp trả: "Bà Tống, có chồng đi cùng còn không tốt à? Hôm nay đừng cãi ngang nữa được không?"

Ôn Lệ bị người đại diện nói trúng suy nghĩ trong lòng, bĩu môi, không nói gì nữa.

Cô nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tống Nghiên, sau đó ngạo mạn quay đầu sang chỗ khác.

Tống Nghiên mỉm cười, ra vẻ như không để ý nói: "Nếu em không thích anh đi cùng thì để anh xuống xe."

Nói xong làm anh làm hành động chuẩn bị đứng dậy đi xuống.

"Ai nha không phải không thích." Ôn Lệ quýnh lên, giữ chặt cánh tay anh theo bản năng, nói với lái xe, "Lái xe lái xe."

Lục Đan và Văn Văn nhìn nhau, cho nhau biểu cảm ý bảo trong lòng hiểu rất rõ.

Tống Nghiên bật cười, vỗ nhẹ lên trán Ôn Lệ, chậc một tiếng.

"……"

Ôn Lệ không thèm để ý đến anh, im lặng lấy kịch bản ra che trước mắt, giả vờ như đang xem lại.

Địa điểm đạo diễn Cừu chọn để thử vai là một khách sạn, một nơi không giống với những nơi casting các vai diễn khác vì quá trình tuyển chọn diễn viên được tiến hành trong thầm lặng và bí mật. Không thông báo tuyển chọn cũng không công khai ra ngoài, trước đó địa điểm mà Tống Nghiên thử vai cũng là khách sạn này.

Chỉ một vai phụ nào đấy trong phim << Băng Thành >> thôi mã cũng có đến mấy chục người đến thử vai lận. Đương nhiên mấy diễn viên chính không sẽ không xếp thử vai cùng một chỗ với bọn họ.

Nhưng mà giới giải trí này vốn như miệng lọt gió lớn, trừ phi nó bị đè ép xuống hoặc bị bóp chết. Nếu không sẽ không có tin tức nào là không thể lọt ra ngoài dù chỉ chút xíu, từ lâu đã có mấy blogger tung dưa về phim, nói << Băng Thành >> là bộ phim có hai nam chính, do công ty truyền thông đứng đầu cả nước đứng ra sản xuất, đạo diễn tốt nhất, nhà sản xuất tốt nhất, biên kịch giỏi nhất, nhân viên tham gia làm phim tốt nhất. Còn lại hai vai diễn nữ phiên ba phiên bốn, bốn người hợp lại thành nhóm diễn viên chính trong phim. Đối với nữ diễn viên chuyên đóng phim điện ảnh hay chưa từng đóng thì nó là tài nguyên cao cấp nhất, như một miếng bánh mì lớn.

Tống Nghiên diễn vai nam chính trẻ trong đó, đã được định sẵn phiên hai, nam diễn viên phiên một là một diễn viên lâu năm, là ảnh đế, ra mắt đã mấy chục năm, cầm không biết bao nhiêu cái cúp.

Ôn Lệ đang cạnh tranh giành vai nữ chính phiên bốn, là vai sẽ đóng đôi có tuyến tình cảm với vai của Tống Nghiên. Trước đó từng có mấy nữ diễn viên đến tham gia thử vai, đạo diễn Cừu vẫn đang đắn đo suy nghĩ, mãi chưa thấy quyết định.

Blogger nào đó đưa tin gần đây Đường Giai Nhân về nước, rất có khả năng cô vì vai diễn này.

Liệt kê ra một lượt tất cả các diễn viên nữ nhưng không một ai nhắc đến Ôn Lệ. Cô đang đi theo con đường lưu lượng, tài nguyên trong tay cách cả một vách tường với << Băng Thành >>, nếu vai diễn chưa được quyết định mà đã tự tiện thông báo ra bên ngoài để các fan thích thổi phồng và đi khoe khoang. Không khéo nó sẽ khiến người qua đường không thích, cười cợt và chế nhạo.

Ôn Lệ mang kính râm đeo khẩu trang, cúi người xuống xe. Rốt cuộc thì vẫn không thể tránh, cô thấy trong lòng hơi căng thẳng.

Lên đến tầng được đoàn làm phim bao hết, cửa chỗ thử vai mở rất rộng, nhân viên dẫn cô đi thử tạo hình trước. Đạo diễn Cừu tương đối nghiêm khắc, mấy vai diễn quan trọng sẽ không cho các diễn viên mặc đồ riêng để thử vai, tạo hình rồi thử vai là một trong những phần để kiểm tra và đánh giá. Nhiều khi nó có tính quyết định hơn ngay cả bạn có kỹ thuật diễn, dùng ánh mắt nhìn trực quan tạo hình bên ngoài để biết nó có phù hợp với nhân vật không.

Theo lý mà nói hôm nay đến thử vai này chỉ có một mình cô nhưng lúc đi theo nhân viên vào trong cô lại thấy được một người khác đang được mấy người trang điểm vây xung quanh.

Đường Giai Nhân đã thay xong bộ sườn xám, nhà tạo hình đang giúp cô ấy xịt gôm để cố định kiểu tóc trên đầu. Thất có người vào nên thoáng nghiêng đầu ra cửa xem.

"Trước đây vì lịch trình bận rộn nên không có thời gian rảnh, vất vả lắm mới giành ra được hôm nay rảnh đến đây đee thử vai, không ngờ sẽ chạm mặt cô ở đây." Cô ấy cười cười, đôi lông mày lá liễu hơi nhướn lên, giọng nói mềm mại dịu dàng, "Xin chào, Ôn Lệ."

Ôn Lệ cũng không ngờ khi gặp cô ấy ở đây, lễ phép đáp lại: "Cô Đường, chào cô."

"Không phải khách khí vậy đâu, cô là vợ của A Nghiên, tôi và cậu ta là bạn bè cũ, cô cứ gọi tôi là Giai Nhân như cậu ta là được.

Khi Đường Giai Nhân nói không hề thể hiện sự móc mỉa hay xoi mói nhưng Ôn Lệ nghe xong cứ thấy nó loanh quanh thế nào đấy.

Mặc kệ cô ấy có ý gì không, trước tiên cứ trả lời theo kiểu quái gở là được.

Ôn Lệ lắc đầu, dáng vẻ như "Tôi chỉ là cọng rơm thôi, không nhận nổi mấy vinh quang này" uyển chuyển trả lời: "Như vậy sao được, tôi là tôi, chồng tôi là chồng tôi, anh ấy gọi cô thế nào sao tôi có thể gọi cô Đường

giống thế được? Không lẽ bình thường chồng tôi gọi tôi là honey thì cô cũng phải gọi tôi là honey giống anh ấy sao?"

Hình như không nghĩ đến cô sẽ dùng lý do này để từ chối, rõ ràng Đường Giai Nhân giật mình.

Ôn Lệ nói thêm mấy câu chào rồi đi vào phòng thay đồthay quần áo, thay xong còn chuẩn bị trang điểm.

Đường Giai Nhân đã hoàn thành xong phần tạo hình, nhân viên dẫn cô ấy đến chỗ đạo diễn Cừu.

Khí chất trên người cô ấy thiên vềkiểu cổ điển, dáng người nhỏ nhắn, trên mặt trang điểm theo kiểu xưa khiến cả người nhìn trong trẻo nhưng lạnh lùng quyến rũ. Trên đường đi đến chỗ đạo diễn Cừu, các nhân viên đi ngang qua ai cũng khen một câu.

Không tiện đi vào phòng tạo hình trang điểm chuyên dụng của nữ diễn viên, từ lúc đầu bước vào khách sạn Tống Nghiên và Ôn Lệ đã chia nhau ra đi thành hai hướng. Tống Nghiên đang nói chuyện với đạo diễn Cừu ở trong phòng, nghe ông ấy nói mới biết hôm nay Đường Giai Nhân cũng rảnh nến đến đây thử vai.

Hôm nay, một trong những ông sếp bên phía công ty đầu tư cũng có mặt ở đây, anh ta chỉ biết hôm nay có hai nữ diễn viên đến thử vai này, vẻ mặt tò mò hỏi: "Hôm nay hai diễn viên đến thử vai đầu là những diễn viên hàng đầu trong giới phải không? Không biết ai sẽ tốt hơn?"

"Cái này không đơn giản, để xem Đình Phong đi." Phó đạo diễn chỉ chỉ Tống Nghiên, "Vai này là một đôi với vai cậu ấy diễn, đến lúc đó để cậu ấy nhìn xem thấy ai xứng hơn thì sẽ biết là người nào tốt hơn thôi?"

———

Chương 68

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

"Nói bừa gì đấy, gì mà nhìn với cả không nhìn, giám đốc Trần không biết không lẽ ông cũng không biết?"

Cừu Bình tức giận lên tiếng, thoải mái nói: "Trong đó có một người là vợ A Nghiên, anh nói xem cậu ta đến đây xem ai?"

Quả thực giám đốc Trần không biết, ông ta chỉ phụ trách bỏ tiền chứ không chịu trách nhiệm tìm hiểu mấy chuyện linh tinh trong giới giải trí. Đối với ông ta, nghệ sĩ là cây rụng tiền là cổ phiếu để đầu tư. Ông ta không biết chuyện riêng tư ngoài đời của bọn họ và không có hứng muốn biết, vì thế mơ màng nhìn Tống Nghiên: "Một người là vợ cậu hả?"

Tống Nghiên gật đầu: "Đúng."

Dù sao bây giờ nữ diễn viên vẫn chưa đến, trong phòng chỉ có mấy người bọn họ, phó đạo diễn không bận tâm nhiều điều cấm kỵ, vui đùa nói: "Thật ra phải nói rằng, hai nữ diễn viên đến thử vai hôm nay đều có quan hệ rất tốt với Đình Phong. Tôi nhớ rõ Đường Giai Nhân và cậu cùng nhau ra mắt tiến vào giới giải trí vào mười năm trước đúng không? Bộ phim năm ấy giúp cậu nhận được giải 'Diễn viên mới xuất sắc nhất' trong liên hoan phim, lúc cô ấy nhận phỏng vấn cười còn vui hơn cả cậu, truyền thông đặt cho hai người cái tên 'Đôi tình nhân đẹp nhất màn ảnh' nhỉ?"

Khi còn trẻ hợp tác cùng nhau, diễn thể hiện xuất sắc sự ngây thơ trong phim điện ảnh, chỉ lần đầu tiên đã dành được thành công lớn, khiến cả hai người bọn họ nhận được sự chú ý và nổi nhất trên thảm đỏ của liên hoan phim. Thêm nữa cả hai đang trong độ tuổi mười bảy mười tám đẹp nhất, rất khó để mấy người ở ngoài không nghĩ rằng hai người là một đội.

Tính tò mò hóng chuyện hiện rõ trong ánh mắt của phó đạo diễn, người này nhìn Tống Nghiên.

"Đúng lúc bây giờ vợ cậu đang không ở đây, rốt cuộc trước kia hai người có hay không có? Hả?"

Tống Nghiên bình tĩnh, câu trả lời khiến người khác vô cùng thất vọng: "Không có."

Rõ ràng phó đạo diễn không tin: "Không thể nào? Không có gì thật sao?"

Mấy năm nay Tống Nghiên từng nhận rất nhiều phỏng vấn, mỗi lần trong bản thảo phỏng vấn đề cập đến việc tuyên truyền phim điện ảnh, kiểu gì bên truyền thông cũng thích mang bộ phim đầu tay của anh ra hỏi, anh diễn vai nam chính đương nhiên cũng sẽ hỏi đến nữ chính. Lần nào câu trả lời của anh cũng là phủ nhận mà kiểu phủ nhận đó nó không phải cách làm sáng tỏ có hiệu quả và nó chẳng tính là gì. Dù sao trong giới việc người nghệ sĩ phủ nhận không thừa nhận trước máy quay hay công chúng là quy tắc thường thấy, truyền thông không tin, mấy người yêu thích bộ phim thích CP 'Đường Tống' cũng không tin, đủ các loại ngôn luận, suy đoán mò mẫm vẫn đang diễn ra.

Cho đến hai năm trước khi Tống Nghiên và Ôn Lệ công khai tin kết hôn, Đường Giai Nhân luôn đặt trọng tâm sự nghiệp ở nước ngoài, tuy Ôn Lệ là lưu lượng nhưng không thể coi thường giá trị thương mại của cô. Hai năm gần đây mấy bộ cô diễn đều nổi, tính cả độ nổi tiếng và độ quốc dân đều cực kỳ khủng, bấy giờ mới khiến sự tò mò của giới truyền thông dần dần biến mất trong những trường hợp công khai và gây nhiều chú ý.

"Không có." Cừu Bình nói thêm, lời ít ý nhiều giải thích thay cho Tống Nghiên, "Trước đây lão Vu từng nói rồi, giữa hai người họ không có gì hết."

Mối quan hệ của Cừu Bình với lão Chu tốt hơn nhiều giữa đạo diễn và phó đạo diễn, từ lâu trước kia lão Vu đã nói với ông ấy một số chi tiết nào đó liên quan đến chuyện quay phim của Tống Nghiên vào năm đó. Đối với

mấy suy đoán về mối tình đầu của Tống Nghiên, sở dĩ có thể kể cho lại cho lão Chu nghe vì người này là một biên kịch thất thường điên cuồng, chỉ một lòng với nghề cầm bút chứ không quan tâm đến mấy chuyện ship linh tinh trong giới này. Nói ra cũng chẳng sao cả vì lão Chu kín miệng nhưng phó đạo diễn thì không được, nhỡ không may để lộ ra ngoài, ai biết sẽ gây ra ảnh hưởng gì.

Phó đạo diễn vừa nghe do Vu Vĩ Quang khẳng định, trong lòng đã hiểu, hóa ra không có gì thật.

"Mấy tin đồn hoang đường vớ vẩn quá mà, cái gì mà đào bới lịch sử tình trường của Tống Nghiên, nói anh và Đường Giai Nhân năm đó từng yêu đương một khoảng thời gian. Cả hai là mối tình đầu của nhau, sau đó bởi vì tài nguyên mà cãi nhau ồn ào, cả đời không qua lại nữa. Gần đây Đường Giai Nhân mới về nước nên đã giải hòa." Phó đạo diễn dứt khoát ném nồi cho mấy blogger nhiều chuyện, "Đúng là không thể tin được."

Ít khi Tống Nghiên xem mấy chuyện linh tinh đó, nhướn mày hỏi: "Đào bới lịch sử tình trường của tôi?"

Phó đạo diễn gật đầu: "Đúng, mấy đoạn liền, phân tích hùng hồn nghe hợp lý cứ như có chứng cứ chuẩn xác."

Tuy ông ta cũng là người trong giới này, cũng biết đa số mấy thứ đó thật giả lẫn lộn nhưng tại anh ta và Tống Nghiên không thân thiết, là thật hay giả cũng không thể nhìn ra.

"Chứng cứ ở đâu ra? Tôi chỉ có một người duy nhất." Tống Nghiên tự mình làm sáng tỏ, cười nói, "Người hôm nay đi cùng đến thử vai."

Chỉ một người duy nhất, nói vậy nghĩa là mấy đoạn viết suy đoán phân tích về mối tình đầu và Đường Giai Nhân của cánh truyền thông đều là nhảm nhí.

Cái này không chỉ riêng phó đạo diễn ngạc nhiên mà ngay cả giám đốc Trần và Cừu Bình cũng vậy.

Tất cả mọi người đều làm việc trong ngành sản xuất phim hỗn tạp thật giả, trong ngành này mỹ nữ đẹp không đếm hết, nghệ sĩ nữ xinh đẹp càng không đếm xuể chứ chưa kể đến nghệ sĩ nam. Tùy tiện chọn một nghệ sĩ nữ nào đó ra để nói về lịch sử tình trường đã đủ khiến người ta phấn khích không thua kém gì mấy phim thần tượng, còn một tình trường sạch sẽ như Tống Nghiên đây thì quả thực đã dọa đến bọn họ rồi.

Tống Nghiên nhìn vẻ mặt của nhóm đạo diễn Cừu là biết trong lòng bọn họ đang nghĩ gì, trước máy quay anh ít khi nói về chuyện tình cảm của mình vì anh biết kết quả khi anh nói ra mấy lời đó, mấy bên truyền thông luôn phải hoàn thành KPI, viết loạn được cái gì thì viết, đơn giản do anh lười muốn nói.

Trái lại mấy tin đồn linh tinh liên quan đến chuyện tình cảm của Ôn Lệ, cánh truyền thông viết rồi sửa loạn còn hơn cả anh rất nhiều, cô xuất thân từ các bộ phim thần tượng, do vấn đề vị trí nên xào mấy chuyện tình cảm cũng là một trong số nội dung công việc phải làm, vốn Tống Nghiên không thể xác định rõ mấy chuyện xấu đó của cô đến cuối cùng cái nào là thật cái nào là giả, dù sao bất kể nó là gì đi nữa thì vẫn chưa đi đến cuối cùng, anh không muốn tự gia tăng phiền não cho mình bằng cách chạy đến hỏi cô.

Mãi đến khi hai người bọn họ kết hôn vào hai năm trước, trong tiệc tối của một buổi lễ long trọng mà nhiều nghệ sĩ tham gia, hai người đều uống rượu, khát vọng cùng với sự kích thích thúc đẩy của bản năng của con người, quá trình cực kỳ không thuận lợi, cả hai người đều rất mới lạ.

Uống chút rượu vào, một nam một nữ, ban đêm, dưới một mái nhà, ngu chung một giường lại còn là vợ chồng đăng ký hợp phát. Thêm nữa hai người bọn họ là nghệ sĩ, bởi vì đêm đó là hoạt động truyền thông, cố gắng hết sức trang điểm làm sao để xinh đẹp nhất, rạng rỡ nhất để nhằm mục đích muốn trội hơn mấy người khác cùng làm trong trong nghề. Trước màn ảnh đã khiến tất cả kinh diễm huống chi là mặt đối mặt với nhau như thế, phàm là người bình thường có thất tình lục dục, dưới điều kiện trời đất tác thành tạo cơ hội, làm gì có người không muốn và không nghĩ đến phương diện nào đó.

Ôn Lệ sau khi uống rượu sẽ không lựa lời mà nói, không thoải mái sẽ oán giận.

"Ui đau quá….Thầy Tống, rốt cuộc anh có thể không đấy!"

Tống Nghiên cứng đờ: "Không."

Ôn Lệ ngơ ngác mất nửa ngày, hình như bị câu trả lời này của anh dọa cho sợ hãi, sau một lúc mới hiền như bụt nói: "….Ừm, không sao đâu, anh cố lên."

Tống Nghiên im lặng một lúc, biết cô không thoải mái, chịu đựng không nhúc nhích, khàn giọng nói: "Bình thường cô Ôn thích loại nào, em nói đi, anh nghe theo."

"Tôi biết thế nào được." Ôn Lệ cắn môi, rất mất mặt nói, "Tôi chưa từng thịt heo."

"……."

Bỏ qua cuộc đối thoại ngu dại của hai người vào tối đó, quan trọng là trong lòng cả hai đều đã có đáp án riêng về mấy tin đồn linh tinh tình cảm của đối phương.

Do phó đạo diễn tin mấy tin vớ vẩn đó, vô tình Tống Nghiên nhớ lại đêm. Anh cụp mắt, ngón tay đè lên mi tâm, mím môi, yết hầu trượt lên trượt xuống, trong lòng không biết nên khóc hay nên cười.

Lúc này có người gõ gõ cửa: "Đạo diễn Cừu, Đường Giai Nhân đến rồi."

"Đến rồi? Trang điểm nhanh vậy à." Cừu bình nói, "Vào đi."

Sở dĩ trang điểm nhanh là bởi vì khí chất trên người cô ấy đã rất ăn khớp với bối cảnh thời dân quốc, chỉ cần tô điểm thêm mấy nét vẽ mày và kẻ mắt, thêm chút son môi nữa nghiễm nhiên chính là tiểu thư khuê các vào thời đại đó.

Cừu Bình và phó đạo diễn ngẩn người, không thể không thừa nhận có nghệ sĩ nữ trời sinh đã có khí chất xuất sắc hơn người, cách ăn mặc lại thích hợp với mấy trang phục cổ này.

Đường Giai Nhân nhìn thấy Tống Nghiên ở đây cũng ngạc nhiên, nghĩ đến việc gặp Ôn Lệ trong phòng trang điểm, cô ấy hiểu rồi nhanh chóng che đi thần sắc trong mắt, nhìn anh cười cười.

"Không nghĩ hôm nay cậu cũng đến đây."

"Đi cùng vợ đến." Tống Nghiên cười trả lời, diễn viên nữ đến thử vai anh không tiện ngồi trong này, đứng lên nói với Cừu Bình, "Tôi ra ngoài đi dạo một vòng."

"Khách sạn có cái gì mà chơi mà ngắm? Cậu cứ ngồi đây xem giúp chúng tôi đi, tôi không am hiểu về diễn xuất, để mấy người chuyên nghiệp đến xem thì hơn." Giám đốc Trần quay sang hỏi Đường Giai Nhân, "Cô Đường không ngại chứ?"

Đường Giai Nhân lắc đầu: "Sao có thể, vai diễn tôi thử vai sẽ đóng cặp với Tống Nghiên, có cậu ấy ở đây rất tốt."

Tống Nghiên lại ngồi xuống.

"Vừa lúc cậu đang ở đây, hay là cậu giúp phối hợp diễn một đoạn được không?" Cừu Bình suy nghĩ nói, "Diễn đoạn bị bắt kia, thử xem?"

Tống Nghiên bình thản: "Để tôi giúp nói thoại đi."

Cừu Bình đưa mắt nhìn quần áo Tống Nghiên đang mặc rồi lại nhìn bộ trang phục dân quốc mà Đường Giai Nhân đang mặc trên người, nếu đứng cùng một nơi sẽ không hòa hợp. Vốn là thử vai một người, không ai đoán trước được hôm nay Tống Nghiên sẽ đến, đối đáp như thế đã đủ rồi.

"Được, vậy đến đi."

Khác với những buổi thử vai nhỏ khác, với những nghệ sĩ lâu năm có kinh nghiệm và một chút địa vị trong giới, dù nhiều dù ít thì trước khi thử vai đạo diễn sẽ đưa ra một số lời nhắc nhở nhưng cụ thể là diễn đoạn nào, phải diễn ra được trạng thái gì thì không nói. Nó giống những người hay đến công ty phỏng vấn, mọi vấn đề sẽ không được thông báo hoặc nói cho biết trước, chỉ có nhìn thấy dáng vẻ chân thật nhất mới đưa ra được nhận định đúng nhất về trình độ của các diễn viên.

Nội dung đầu tiên trên kịch bản, Cừu Bình chọn một đoạn diễn bất kỳ để kiểm tra khả năng diễn cảm xúc của diễn viên, Tống Nghiên ngồi ở đây giúp Đường Giai Nhân đọc thoại. Tuy anh đang ngồi nhưng trong lời thoại vẫn thấm nhuần cảm xúc của vai diễn, sau khi diễn xong một đoạn này, kiểu tóc của Đường Giai Nhân đã hơi rối loạn vì vừa phải diễn lại đoạn 'Bị bắt đi'.

Cừu Bình rất hài lòng, tiếp tục chỉ định để cô ấy diễn thêm mấy đoạn nữa, để cô ấy tự ngẫu hứng phát huy.

Thử vai xong, Đường Giai Nhân lễ phép chào tạm biệt, rời khỏi phòng.

"Cô ấy tốt nhất." Phó đạo diễn nói, "So với mấy diễn viên nữ đến thử vai trước đây, cô ấy tốt nhất."

Giám đốc Trần cười nói: "Người ta ở nước ngoài vài năm cũng không phải không thu hoạch được gì, mà tại đạo diễn Cừu của chúng ta yêu cầu cao còn muốn phải thử vai cho bằng được. Bây giờ được mấy người diễn viên giống như cô ấy, còn ai sẽ dốc sức chuẩn bị cho buổi thử vai nữa đây, đồng ý đến diễn thử vai đã quá tốt rồi."

Cừu Bình xùy một tiếng: "Nếu là phim thương mại bình thường thì khâu thử vai có thể bỏ qua nhưng trong << Băng Thành >>, nếu tôi không có yêu cầu nghiêm khắc đối với vai diễn này thì liệu lão Chu có chịu bỏ qua không? Hừ, người cầm bút kiếm cơn là khó hầu hạ nhất."

Mọi người đều biết, thỏa mãn thương nhân dễ dàng hơn, người làm văn mới khó chiều, một khi cốt cách khí phách lên cái thì có mười đầu trâu cũng không thể kéo lại được.

Bên này trên đường Đường Giai Nhân quay về phòng trang điểm vừa vặn gặp Ôn Lệ đã tạo hình xong.

Ôn Lệ không làm mấy ông lớn chờ lâu lắm, trang điểm ổn thỏa xong đã chạy đến luôn.

Trước khi về nước Đường Giai Nhân từng để ý tin tức trong nước, cô ấy biết gần đây trong giới lan truyền bức ảnh tạo hình dân quốc của Ôn Lệ và Tống Nghiên rất nổi.

"Ánh mắt của biên kịch Chu rất chuẩn, cô giống hơn." Đường Giai Nhân nói, "Nhưng mà chỉ giống thôi thì chưa đủ."

Ôn Lệ đáp: "Tôi biết."

"Cô cố lên."

"Tôi sẽ vậy."

Hai nghệ sĩ nữ đang cạnh tranh cùng một vai diễn mà vẫn có thể thể nói chuyện trong bầu không khí hòa bình, đủ để thấy tố chất hai người ổn.

Đến phòng thử vai, Ôn Lệ vừa mới đi vào đã nghe thấy tiếng hít khí lạnh của nhà đầu tư là giám đốc Trần.

Bữa cơm lần trước giám đốc Trần không đến, Ôn Lệ hơi ngạc nhiên, lễ phép chào hỏi từng người đang ngồi trong đây.

"Gọi điện thoại cho lão Chu, thúc giục ông ấy mau đến đây." Cừu Bình híp mắt lại, chọc nhẹ mấy cái vào cánh tay phó đạo diễn, "Loan Loan của ông ấy sống lại thật rồi."

Phó đạo diễn nhỏ giọng: "Lão Chu vẫn đang nhốt mình ở trên cao, hôm nay là thời gian làm việc."

Cừu Bình cười lạnh: "Cậu chỉ cần nói với ông ấy bảo Ôn Lệ đã thử tạo hình xong, tôi đoán chắc ông ấy sẽ nhảy xuống từ trên cao rồi chạy vọt thẳng đến đây cũng nên."

“Đến nỗi vậy à?” Vẻ mặt phó đạo diễn không tin.

“Đâu phải cậu không biết lão Chu là người thế nào.”

Khác với bộ sườn xám mà Đường Giai Nhân mặc lúc nãy, sườn xám Ôn Lệ mặc có thêu một mảng lớn, độ hòa hợp rất cao, màu sắc rất đẹp, cô uốn hết cả mái tóc dài, mấy sợi mép tóc cũng được uốn theo kiểu cuộn sóng. Đây đúng là kiểu tóc mà nhóm người đẹp có danh tiếng thời đó tha thiết muốn nhưng tới thời đại hôm nay, không nhiều người giữ được cái nét quyến rũ chết người như này.

Đạo diễn và nhà đầu tư nhìn Ôn Lệ mấy lần, rồi sau đó lịch sự rời mắt sang chỗ khác, dù sao chồng của người ta còn đang ngồi đây.

Tống Nghiên nhìn Ôn Lệ không phải cố kỵ nhiều điều, ánh mắt sáng rực bắn thẳng đến đây, từ sợi tóc nhỏ trên đầu đến mũi giày. Đây không phải lần đầu tiên được thấy cô mặc sườn xám cho nên lần này anh có sức chống cự hơn, nhưng mà vẫn nhìn không rời mắt, ánh mắt chứa đầy ẩn tình.

Khiến Ôn Lệ thấy cả người không được tự nhiên.

Một câu “Anh nhìn cái gì mà nhìn” mắc kẹt bên trong cổ họng, ở đây còn những người khác. Tóm lại cô phải cho anh mặt mũi, cô hận không thể trực tiếp vọt đến trước mặt Tống Nghiên để che đôi mắt anh lại thật kín.

Cừu Bình không nói mấy lời vô nghĩa, nói thẳng luôn: “Diễn đoạn lần đầu gặp mặt Đình Phong, Ôn Lệ cô biết hút thuốc không?”

Sau đó thuận tay lấy bao thuốc lá trong túi của mình ra, định đưa cho cô một điếu.

Sao Ôn Lệ biết hút thuốc được, lúc còn trẻ ông ngoại cô uống nhiều hút nhiều, đâm ra bây giờ về già rồi, chỉ cần một bên ống phổi chịu kích thích là sẽ ho mãi không ngừng được. Cậu Ôn Diễn là người theo chủ nghĩa đẹp và sang, không muốn biến mình thành kẻ nghiện thuốc giống ba, các kẽ ngón tay và hàm răng đều ố vàng nhìn mà không chịu nổi, dù có tiền cũng

chẳng đẹp đẽ gì, chính bản thân cậu không hút cũng không muốn hút và càng ghét hít khói thuốc. Vì thế cậu ra lệnh cưỡng chế cấm mọi người trong nhà không được hút thuốc.

Lúc trung học, Từ Lệ học không tốt lắm bị các bạn học dụ dỗ học cách hút thuốc, sau Ôn Diễn phát hiện ra bị đánh cho một trận tơi tả, giết gà dọa khỉ, Ôn Lệ nhìn dáng vẻ đáng thương thê thảm của em trai, nói gì chứ tuyệt đối không hút.

Cô lắc đầu: "Trước kia tôi quay phim đều dùng đạo cụ."

"Hả?" Cừu Bình không nghĩ cô không hút được thuốc, cũng không chuẩn bị đạo cụ, châm điếu thuốc trong tay đưa cho cô, "Vậy cô làm tạm dáng đang hút đi."

Đoạn này nằm trong phần đầu của kịch bản, Đình Phong nhận được thông báo của tổ chức, được sắp xếp kết hôn giả, công việc mai phục ẩn náu của anh cần một người hợp tác ở cạnh, thay anh truyền tin tức cho tốt. Bởi vậy tổ chức đã tự tạo ra một câu chuyện tình yêu lãng mạn thú vị, oanh oanh liệt liệt.

Đình Phong là con trai duy nhất của một tướng vừa đi du học về, là một công tử lớn lên trong quần áo lụa là, chuyện hôn sự của anh gần như trở thành tiêu điểm chú ý của các cô nương. Anh không thích mấy cô gái khuê các danh môn mặc váy sang nói tiếng nước ngoài, cũng không thích những cô học sinh nhỏ miệng lúc nào cũng nói bảo vệ tư tưởng mới, lại cố tình để ý một cô gái trong kỹ viện. Để lấy được cô gái có thân phận đê tiện này, anh không tiếc cãi lại lời ba, tuyệt thực, quỳ xuống, rời nhà trốn đi, tóm lại chiêu nào dùng được đều dùng hết.

Mọi người dân trong thành và những nhà quyền quý đều hâm mộ vận khí quá đỗi may mắn của cô gái đó, Họ thổn thức vì sự si tình của Đình Phong, không một ai hay biết nó chỉ là một vở kịch nhằm đấu tranh chính trị.

Cừu Bình nhỏ giọng nói với Tống Nghiên: "Đọc thoại giúp vợ cậu."

Tống Nghiên gật đầu: "Được."

Lần đầu tiên Đình Phong nhìn thấy Loan Loan là ở trong kỹ viện.

Nơi âm thanh hỗn loạn, tầm mắt tối tăm, hơi thở thối nát, các loại mùi khói thuốc và nước hoa trộn vào nhau, bên tai là những tiếng nhạc đồi trụy cùng tiếng cười đùa vui của nam nữ, Đình Phong đứng trên hành lang, nhìn vào qua giấy trên cửa sổ.

Trong phòng có một cô gái đang ngồi đó, trong tiếng tạp âm của máy quay đĩa, mơ hồ mang theo cả tiếng hát của vũ nữ, ánh sáng mờ nhạt đong đưa qua lại phản chiếu bóng người lả lướt của người phụ nữ trên tường. Cô đang ngồi hút thuốc bên cạnh ngọn đèn dầu, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp ẩn giấu dưới ánh đèn, một điếu thuốc lá, cô hít một hơi rồi phả ra những làn khói trắng, lớp khói mông lung cứ quanh quẩn xung quanh người cô mãi.

Cái phong tình của con gái thời đó khác với thời hiện đại, là hoàn toàn sa sút, nhưng không hề tức giận. Với bọn họ, hút thuốc là việc duy nhất có thể khiến họ tạm thời quên đi mọi thứ, có thể trốn tránh khổ cực nhưng càng hút lại càng thấy tuyệt vọng.

Dù khói không đi vào phổi nhưng vẫn phải tiếp tục diễn, Ôn Lệ từ từ nhả khói ra bên ngoài, cô điều chỉnh hơi thở, đồng thời khóe mắt đang dần ướt.

Cừu Bình nhìn chằm chằm khóe mắt ướt át của cô, vẻ mặt đang nghiền ngẫm nghiêm túc.

Có người gõ cửa, tiếng gõ vọng vào bên trong, khóe mắt đang ướt được thu lại rất nhanh.

Nhìn người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn đứng sau cánh cửa, cô đã có chuẩn bị từ sớm, sửa lại dáng vẻ tinh thần sa sút khi nãy, gợi lên một nụ cười, sóng mắt quyến rũ, giọng điệu câu dẫn người khác: "Nha, khách quý đến?"

Đột nhiên Cừu Bình vỗ vỗ vai Tống Nghiên: "Đừng dừng, đến đối diễn luôn để tôi xem xem."

Ôn Lệ cũng nghe thấy mấy lời đó của Cừu Bình nhưng cô phải tiếp tục diễn, tự điều chỉnh lại cảm xúc của mình rồi nhập vai thêm lần nữa.

Cô đưa mắt nhìn quần áo Tống Nghiên đang mặc trên người, quá nhiều phong thái hiện đại, sớm biết anh sẽ giúp đối diễn thì cô đã gọi anh đi thay một bộ trang phục dân quốc khác.

Nhân tiện được thấy Tống Nghiên mặc quân trang.

"Khách quý đừng căng thẳng." Ôn Lệ đứng dậy, cười dắt tay Tống Nghiên, dẫn anh ngồi xuống, "Lần đầu đến đây sao?"

Tống Nghiên: "Đúng."

"Ai nha vận may của tôi quá tốt." Ôn Lệ chậm rãi đến gần anh, ngón tay chọc khẽ lên ngực anh, cố ý ghé sát vào tai anh thổi hơi, "Vậy nếu đây là lần đầu khách quý đến đây, tôi sẽ vui vẻ tiếp nhận. Yên tâm, tôi sẽ chăm sóc ngài thật tốt, bảo đảm ngài đi vào bằng ba chân và rời khỏi tôi đi ra nơi này bằng hai chân."

Nói xong còn sờ soạng trên đùi anh một lượt.

"……"

Bình thường bảo cô nâng cái eo thôi cũng như ông lớn không vừa ý, nói gì mà làm nhục thân phận cao quý của cô, không ngờ đến lúc diễn không hề làm kiêu, lời kiểu gì cũng nói ra miệng được.

Cừu Bình và phó đạo diễn ngồi một bên đang xem thấy sắc mặt Tống Nghiên không đúng lắm, cằm căng chặt, ánh mắt u ám cũng không biết anh đã vào vai hay chưa.

Quan trọng là Ôn Lệ, Tống Nghiên chỉ là công cụ bằng người, quản chuyện anh vào diễn hay không làm gì.

Đoạn này xuất hiện trong kịch bản vì ngoài cửa có người nghe lén, Đình Phong bắt được cổ tay cô, kéo cô một cái để cô ngồi trên đùi mình, còn anh vòng tay ôm cô sát lại, bắt đầu trêu đùa cô."

"Chân thứ ba của tôi đâu? Cô ăn rồi? Hửm?"

Bây giờ việc xét duyệt theo tiêu chuẩn đúng kiểu tiêu chuẩn kép, nếu đổi lại cảnh này xuất hiện trong mấy bộ phim truyền hình thì đã bị cắt từ lâu rồi.

Loan Loan cười hì hì nói: "Cũng không phải không được, thoải mái đến nỗi khiến ngài không muốn rút ra đi về."

……

Cười đùa bỡn cợt hơn nữa ngày, ngoài cửa không còn động tĩnh, lúc này Đình Phong mới nghiêm mặt lại, nói thầm cho cô nghe: "Cấp trên bảo tôi qua hai ngày nữa sẽ đón cô về nhà ở, cô chuẩn bị sẵn sàng."

Loann Loan gật đầu: "Biết rồi, tôi chờ anh."

Đoạn diễn đến đây là kết thúc, Ôn Lệ vẫn đang ngồi trên đùi Tống Nghiên, ông lớn này không được tự nhiên nghiêng đầu nhìn đạo diễn Cừu sâu kín: "Đạo diễn Cừu, đoạn sau không có gì, tôi có thể đứng lên không?"

"À? Ừm đứng lên đi."

Ôn Lệ nhanh chóng đứng dậy từ trên người Tống Nghiên.

Người vừa mới tươi cười khéo léo, cô gái khiến người khác phải chìm đắm từ đuôi mày đến đáy mắt đã biến mất hoàn toàn, Ôn Lệ sờ sờ mũi, nhỏ giọng hỏi Tống Nghiên: "Có ổn không?"

Tống Nghiên thở dài.

Ôn Lệ thấy anh thở dài thì bắt đầu căng thẳng khẩn trương, cô cảm thấy lúc nãy mình diễn rất tốt, không lẽ do tự cô thấy thế?

Sau đấy đạo diễn Cừu bảo cô diễn ngẫu hứng thêm mấy đoạn nữa, cô càng không dám thả lỏng, sợ mình biểu hiện không tốt.

"Trong lòng tôi đã xác định được." Đạo diễn Cừu nói, "Hai người mau mau quay cái chương trình gì kia cho xong đi."

Không có câu trả lời xác thực rõ ràng nhưng Ôn Lệ nghe hiểu, dùng sức gật đầu: "Vâng!"

Lúc chuẩn bị đi thay đồ tháo trang sức, cô gặp lão Chu đang vội vàng chạy đến, Ôn Lệ chào hỏi ông ấy, trên mặt lão Chu đầy mồ hôi, thở hồng hộc hỏi: "Thử xong rồi?"

Ôn Lệ: "Vâng, đúng vậy." Cô còn hỏi thêm, "Mà ông sao vậy? Đầu đầy mồ hôi?"

"Không có gì." Vẻ mặt lão Chu hiện rõ sự thất vọng khoát tay, xoay người đi vào phòng.

Không bao lâu sau, Ôn Lệ nghe thấy tiếng rống của đạo diễn Cừu.

"Có ghi hình! Có quay! Ông con mẹ nó! Còn muốn bảo người ta đến diễn thêm lần nữa, ai đồng ý với ông!"

Ôn Lệ: "……"

Muốn tăng ca, chạy nhanh chạy nhanh.

—

Chạy chậm quay lại phòng trang điểm, Đường Giai Nhân vẫn chưa đi.

Cô ấy đã thay xong quần áo và mặc lại đồ của mình, ngồi trên ghế chơi điện thoại, rõ ràng không còn việc gì nữa.

Ôn Lệ ngồi xuống trước tấm gương để stylist giúp cô tháo gỡ bộ tóc, thuận miệng hỏi câu: "Sao cô Đường vẫn chưa đi?"

“Tối muốn chờ cô thử vai xong sẽ đi nói chuyện với đạo diễn Cừu.”

Ôn Lệ a một tiếng, nói: “Vậy bây giờ cô có thể đi rồi.”

Đường Giai Nhân đứng lên, đi đến sau lưng cô, nhìn khuôn mặt của cô từ trong gương: “Cô thật sự rất may mắn.”

Ôn Lệ không biết cô ấy định nói gì, cô là người thích nói chuyện thẳng thắn rõ ràng mà hiển nhiên Đường Giai Nhân điển hình cho kiểu người thích nói chuyện loanh quanh lòng vòng.

“Gì cơ?”

“Đây gọi là ông trời cho bát cơm chăng.” Đường Giai Nhân nói tiếp, “Nói thật, kỹ thuật của cô vẫn chưa đủ cho vai diễn này.”

Ôn Lệ nhíu mày: “Cô hiểu tôi rất rõ?”

“Tôi không biết cô nhưng tôi biết những tác phẩm của cô.” Đường Giai Nhân tự tin cười cười, “Nhưng mà cô mặc sườn xám thực sự rất đẹp.”

Đường Giai Nhân không phủ nhận nét đẹp của Ôn Lệ, kiểu đẹp đó hoàn toàn khác với khí chất và vẻ ngoài của cô ấy, không có gì để mà so sánh.

Khen xong cô ấy đi ra ngoài.

Văn Văn đứng cạnh Ôn Lệ nói nhỏ: “Chị, sao vừa rồi cô ấy còn khen chị nữa?”

“Vì là đối thủ cạnh tranh mới phải thừa nhận ưu điểm của đối phương đó.” Ôn Lệ không chút để ý nói, “Nếu bởi vì đối phương là đối thủ của mình mà giả vờ như mắt bị mù, rồi kiên quyết phủ nhận ưu thế của người đó, cảm thấy họ dựa vào gì mà cạnh tranh vai diễn đó với mình, thế thì còn cạnh tranh làm gì nữa, bản thân mình đã tức chết từ lâu rồi.”

Ôn Lệ xinh đẹp, cô không hề phủ nhận có rất nhiều nghệ sĩ nữ khác cũng rất đẹp, trên đời này có nhiều người ưu tú xuất sắc lắm, một đám người thích ghen ty rồi cứ khăng khăng hạ thấp giá trị người ta xuống

đúng là quá lãng phí thời gian, vẫn nên vùi đầu theo đuổi con đường mình chọn mới tốt.

Đường Giai Nhân là người lớp trước, ở góc độ là diễn viên trong nghề, đương nhiên cô ấy hiểu rất rõ nhưng thứ này, sẽ không chủ quan phủ nhận những ưu thế của Ôn Lệ.

Ôn Lệ không tức giận, ngược lại còn rất vui mừng.

"Cô ấy thừa nhận chị xinh đẹp nhưng không thừa nhận sự tiến bộ của chị." Ôn Lệ nói, "Nhưng đạo diễn Cừu chọn chị."

Sau khi Đường Giai Nhân đi ra đến tìm đạo diễn Cừu luôn.

Cô ấy không thích chờ đợi, theo lý mà nói giữa cô ấy và Ôn Lệ không cần thiết phải suy nghĩ cân nhắc. Đúng là Ôn Lệ chiếm lợi thế về ngoại hình, nó rất phù hợp với vai diễn Loan Loan này dù cho Loan Loan hướng theo hình tượng trong trẻo nhưng lạnh lùng. Thậm chí đạo diễn Cừu chưa từng nghĩ sẽ sắp xếp buổi thử vai hôm nay cho Ôn Lệ mà đã trực tiếp xác định là Đường Giai Nhân.

Nhưng cơ hội nó đến kỳ diệu vậy đó, vai diễn trong kịch bản tốt, giống như được ông trời mang cơm đến, đưa đến trước mặt Ôn Lệ.

Đạo diễn Cừu không hề nhiều lời, cô ấy muốn biết kết quả, ông cũng nói thẳng luôn.

"Ý kiến của tôi và lão Chu giống nhau, đều thấy Ôn Lệ thích hợp với Loan Loan hơn, xin lỗi cô Giai Nhân, còn làm phiền cô phải đến đây một chuyến, ảnh hưởng đến thời gian của cô."

Đường Giai Nhân nhíu mày, ngữ khí có chút không thể tin.

"Ông chắc chắn."

"Tôi chắc chắn." Đạo diễn Cừu gật đầu, "Lúc đầu chúng tôi còn lo lắng Ôn Lệ khống chế không được nhưng sau khi cô ấy thay bộ sườn xám, một

giây đó như biến thành Loan Loan đứng ngay trước mặt tôi. Tôi đã nghĩ kỹ rồi, cô ấy chính là Loan Loan."

"…..Không biết ngoại hình của cô ấy có phải là một trong những lý do giúp mọi người đưa quyết định không?"

"Đương nhiên là có, bề ngoài phù hợp với vai diễn là một trong những điều kiện quan trọng và rất cần thiết, về chuyện đó Giai Nhân, chắc cô hiểu được."

"Nhưng chỉ dựa vào thế ——"

"Không phải." Đạo diễn Cừu kiên định nói, "Ôn Lệ tiến bộ rất nhiều, chắc chắn cô ấy đã đầu tư và bỏ ra rất nhiều công sức cho vai diễn này. Cộng thêm việc có chút thiên phú, hơn nữa còn có một thầy giáo giỏi, hiệu quả mang lại càng cao hơn, trước buổi thử vai hôm nay chắc hẳn Tống Nghiên đã dạy Ôn Lệ không ít."

Nghe thấy tên Tống Nghiên, Đường Giai Nhân cười cười: "Khó trách."

Đạo diễn Cừu thở dài, an ủi: "Lần sau có bộ nào tốt, nhất định tôi sẽ đưa cho cô đầu tiên, có cơ hội sẽ hợp tác."

Đường Giai Nhân: "Cảm ơn đạo diễn Cừu," rồi đưa mắt nhìn xung quanh, "Tống Nghiên đâu? Đi rồi?"

"Tôi hỏi cậu ta đi ăn cơm trưa cùng không, người này nói đã đồng ý đi ăn với vợ." Cừu Bình nhún nhún vai, "Bây giờ chắc chạy đi tìm vợ rồi cũng nên."

Hiện tại cô ấy không thể không thừa nhận, khuôn mặt là ưu thế lớn của Ôn Lê, không chỉ có khả năng tiến bộ nhanh mà còn có cả Tống Nghiên giúp.

Đường Giai Nhân chào tạm biệt đạo diễn Cừu, trợ lý hỏi cô ấy có muốn đi đâu ăn không hay về nhà ăn.

Cô ấy trả lời hai câu cho có lệ, đi về phía phòng trang điểm.

“Chị làm rơi đồ gì ở trong đó ạ?” Trợ lý nói, “Hay để em đi lấy.”

Đường Giai Nhân lắc đầu.

Đến trước cửa phòng, chưa kịp đi vào đã nghe thấy tiếng Ôn Lệ nói vọng ra: “Bộ sườn xám này là đồ diễn, em mặc về nhà thế nào được?”

Đường Giai Nhân: “…..”

Mười năm không hợp tác, vậy mà cô ấy không biết Tống Nghiên có sở thích lấy đồ diễn mang về đấy.

— — — —

Chương 69

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Tiếng nói chuyện của Tống Nghiên rất nhỏ, cách một cánh cửa nghe không rõ lắm, không biết anh và Ôn Lệ đang nói cái gì đó, Ôn Lệ thẳng thắn từ chối: "Biến biến biến, em không làm nổi mấy loại chuyện đó."

Anh không hề tức giận, ngược lại còn mỉm cười.

"Văn Văn, em mau đi tố cáo cho đạo diễn Cừu biết, nói thầy Tống muốn mang đồ diễn về." Ôn Lệ hừ một tiếng nói, "Đi nhanh."

Cửa phòng trang điểm được mở ra từ bên trong, suýt chút nữa trợ lý của Ôn Lệ va phải Đường Giai Nhân.

"Ai?" Văn Văn thấy rõ người đứng trước mặt, "Cô Đường, sao cô quay lại đây?"

Đường Giai Nhân cong môi nói: "Đến nói một câu chúc mừng với Ôn Lệ."

Văn Văn chớp chớp mắt, hơi không ngờ nhưng vẫn quay đầu gọi Ôn Lệ đang trong phòng: "Chị, cô Đường tìm chị."

Ôn Lệ đã tháo tóc xong, thoáng nghiêng cổ về phía trước, nghiêng đầu về phía cửa. Mái tóc uốn xoăn đen dài được xõa tung như thác nước trên vai, nhìn khuôn mặt của cô chỉ to bằng cỡ một bàn tay lớn, da trắng môi hồng. Do mới tức giận với Tống Nghiên nên lông mày nhăn lại còn chưa kịp dãn ra, biểu cảm rất chi là hờn dỗi.

Nếu Đường Giai Nhân là đàn ông, đoán chừng lúc này cũng phải nhìn đến ngây người.

Ôn Lệ nghiêng đầu nhìn cô ấy, cô ấy nhìn Tống Nghiên theo bản năng, người đàn ông lễ phép gật đầu đáp lại ánh nhìn chăm chú của cô. Rồi sau đó anh cầm sườn xám quay người ra chỗ khác, vốn anh đang nói chuyện cùng Ôn Lệ nhưng vì đột nhiên có người đi vào nên im lặng lại, lười biếng dựa vào lưng ghế, lấy điện thoại ra nghịch để riết thời gian.

"Tôi đã nghe đạo diễn Cừu nói." Đường Giai Nhân thu ánh mắt, nói rõ ràng, "Chúc mừng."

Ôn Lệ gật đầu: "Cảm ơn.", dừng một chút rồi nói thêm, "Nếu cô Đường vẫn còn nghi ngờ trong lòng có thể đến chỗ đạo diễn Cừu xin đoạn ghi hình quay lúc tôi thử vai để xem."

Đường Giai Nhân lắc đầu: "Không cần thiết, đạo diễn Cừu sẽ không nói dối."

"Đạo diễn Cừu nói thế nào và cô Đường nghĩ gì là hai việc hoàn toàn khác nhau." Ôn Lệ nói, "Tôi biết người cạnh tranh vai diễn này cùng tôi là cô nên tôi đã bỏ ra rất nhiều tâm sức, tôi luôn có sự tự tin về bản thân. Về điểm ấy tôi phải cảm ơn cô Đường."

Ôn Lệ không phải người rộng lượng gì cho cam, nhưng nếu Đường Giai Nhân có thể khẳng định ưu thế về vẻ ngoài của cô, theo lý cô cũng phải thừa nhận năng lực và kỹ thuật diễn của Đường Giai Nhân là ưu thế của cô ấy. Nếu không phải do cô hiếu thắng không muốn bại dưới tay Đường Giai Nhân, nếu không phải do Đường Giai Nhân cạnh tranh vai diễn khiến cô chịu áp lực rất nhiều thì chắc có lẽ hôm nay cô đã phát huy tốt đến thế.

Đường Giai Nhân cười khẽ: "Mấy câu vừa rồi chỉ là khách sáo, bây giờ câu này mới là thật lòng. Chúc mừng cô lấy được vai diễn, hy vọng có cơ hội được nhìn thấy cô trong buổi lễ trao giải phim điện ảnh."

Không có vai diễn Loan Loan này còn rất nhiều vai diễn khác đang chờ cô ấy, nếu cô ấy đã về nước thì đã xác định sẽ không để uổng phí công sức.

Không cần thiết vì một vai diễn mà chối bỏ năng lực của đối thủ, lại càng không cần vì một vai diễn mà phủ nhận thực lực của bản thân.

Ôn Lệ cũng cười: "Vậy mượn những lời nói tốt này của cô Đường."

Nói xong mấy câu đơn giản, Đường Giai Nhân không ở lại thêm, nói chúc mừng xong lập tức đi ra ngoài.

Cô ấy đi thẳng ra ngoài mà không thèm ngoái đầu nhìn lại, trợ lý đi theo còn không đuổi kịp những bước chân nhanh của cô ấy. Trợ lý nhận ra cảm xúc của cô ấy có gì đó không ổn nên không dám mở miệng, yên lặng chạy chậm theo sau.

Mãi đến khi ngồi lên xe, Đường Giai NHân mới thả lỏng người.

Hôm nay bị nhận đả kích hơi nhiều khiến cô ấy thấy hơi phiền muộn, bất kể là từ chỗ đạo diễn Cừu hay từ chỗ Tống Nghiên.

Mà tất cả đả kích hôm nay cô ấy phải chịu, nguyên nhân căn bản là do Ôn Lệ.

Ôn Lệ bên ngoài khác hẳn với Ôn Lệ trong tưởng tượng của cô ấy, cô biết tình hình thực tế nhưng lại không chấp nhận kết quả đó, rất cao ngạo nhưng không khiến người khác chán ghét. Sau khi lấy được vai diễn Loan Loan, cô không hề kiêu căng ngạo mạn chạy đến trước mặt cô ấy khoe mà cô coi cô ấy như một đối thủ đáng được tôn trọng và kính nể, muốn và hy vọng cô ấy có thể tâm phục khẩu phục.

Về vai diễn Loan Loan, Đường Giai Nhân thừa nhận, chỉ cần Ôn Lệ thể hiện tốt, vai diễn này sẽ cho cô ấy rất nhiều thứ hơn nữa.

Về Tống Nghiên người đàn ông này, Ôn Lệ không quan tâm hay để ý đến mấy lời không mang ý tốt mà cô ấy nói lúc đầu. Cô rất tự tin, thậm chí Tống Nghiên không cần phải mở miệng, thái độ xa cách lạnh lùng có thể chứng minh tất cả.

Bỗng nhiên Đường Giai Nhân lẩm bẩm nói một mình: “Tôi nhớ là trước kia cậu ta không thích cười.”

Trợ lý không nghe thấy rõ, khó hiểu quay đầu nhìn: “Dạ?”

Cô ấy mím môi, lắc đầu: “Không có gì.”

Trước khi gặp Tống Nghiên lần đầu tiên, Vu Vĩ Quang nói cho cô ấy biết để phòng ngừa trước, nói Tống Nghiên như đi ra từ khuôn mẫu Trần Gia Mộc, như nhân vật được khắc ra. Anh không thích nói chuyện, không thích cười, không thích để ý đến người khác, bảo cô ấy cố gắng đừng để cậu ta dọa cho sụp đổ.

Ban đầu, khả năng diễn xuất của Tống Nghiên không đạt ở mức khiến người ta hài lòng, nói cách khác là một tên đầu gỗ chính hiệu. Chỉ có mỗi vẻ ngoài đẹp đẽ nhưng bên trong không khác gì một túi da rỗng. Ánh mắt trống rỗng không ổn, không có cảm xúc, Vu Vĩ Quang mất rất nhiều thời gian sức lực để dạy anh. Vốn Tống Nghiên là một viên ngọc chưa được mài rũa, một khi có người phát hiện ra và động đến, nó sẽ khó giấu những ánh hào quang bao quanh mình.

Lúc đó ánh mắt anh thâm tình ngây ngô, cho dù là diễn, Đường Giai Nhân cũng không tránh được cam chịu rơi vào tay giặc.

Tống Nghiên vừa diễn xong sẽ khôi phục lại dáng vẻ lạnh nhạt, lạnh lùng ngay thường, mà cô ấy không thể.

Sau khi quay xong bộ phim này, cả người mang theo đầy sự tự tin, Đường Giai Nhân bộc lộ tình cảm với Tống Nghiên.

Mà câu trả lời của anh nằm ngoài dự kiến của cô ấy, anh từ chối.

Hai người bằng tuổi và được bình chọn là “Cặp đôi đẹp nhất màn ảnh”, một chút hy vọng diễn giả thành thật cũng không để lại cho cô ấy.

Khi đó Đường Giai Nhân cũng là người có lòng kiêu ngạo và mắt cao hơn người, không cam lòng sau khi bị từ chối, phải chấp thấp hơn anh một

bậc, cả cô ấy và Tống Nghiên đều xuất phát điểm từ độ cao giống nhau. Nếu anh ở lại trong nước phát triển, vậy thì cô ấy sẽ ra giới điện ảnh nước ngoài lớn hơn để phát triển.

Mấy năm nay trọng tâm công việc luôn đặt bên nước ngoài, mãi cho đến gần đây, bất kể là phim điện ảnh hay phim truyền hình, diễn viên nữ xuất hiện càng ngày càng nhiều Tài nguyên phải chia ra và rời rạc hơn, vì vấn đề màu da, sự phát triển của người châu Á ở bên nước ngoài bị hạn chế một phần nào đấy. Không phải người châu Á nào cũng có thể gặp được cơ hội phát triển mạnh mẽ trong quá trình từng bước leo lên đỉnh kim tự tháp ở nước ngoài. Đến cùng, ekip làm việc nhận ra đây là thời điểm nên về nước để phát triển.

Vậy nên khi nghe tin << Băng Thành >> đang chuẩn bị được triển khai, cô ấy lập tức về nước, một phần vì kịch bản này, một phần khác, vì Tống Nghiên.

Sau nhiều năm cọ xát và rèn luyện, cô ấy không cho rằng ánh mắt trong lúc diễn của Tống Nghiên vào năm đó chỉ đơn giản là diễn. Đường Giai Nhân càng chắc chắn hơn, tại thời điểm đó Tống Nghiên đang thể hiện tình cảm chân thực của mình, chỉ có tình cảm thật nhất mới khiến ánh mắt anh động lòng người đến vậy.

Cuối cùng không có phải Tống Nghiên và Ôn Lệ kết hôn theo hợp đồng hay không, hai bên đều không để lộ quá nhiều thông tin hay tiếng gió gì ra bên ngoài nhưng những người khác có mắt, có suy đoán của bản thân. Sự giao lưu tương tác giữa hai người trước đó chỉ kém không viết bốn chữ "Vợ chồng hợp đồng" khắc lên trán, mấy loại chuyện này không phải điều lạ lẫm gì trong giới, mọi người tự hiểu, không có lợi ích xung đột sẽ không quan tâm, sẽ không vạch trần, chỉ biết và để trong lòng thôi.

Có thể anh thỏa hiệp vì lợi ích chung.

Lúc mới về nước trong bữa ăn tối hôm đó, cô ấy không mời mà tự đến, trên mặt Tống Nghiên nở nụ cười nhưng nó cực kỳ công thức, anh sẽ cười với mọi người ngồi trên bàn ăn, đương nhiên cũng sẽ mỉm cười với cô ấy, một vị khách đến đột ngột.

Mười năm qua đi, cuối cùng anh đã học được cách xã giao, cô ấy có chút thất vọng vì anh không giống như trước kia nhưng cũng vui mừng vì anh thay đổi theo hướng như vậy.

Rồi vừa nãy khi đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng cười trầm thấp sung sướng của Tống Nghiên, Đường Giai Nhân mới hiểu được.

Anh sẽ cười.

Với vợ mình.

Ở một nơi không có máy quay, không có kịch bản cũng không có ánh đèn rực rỡ, càng không phải diễn.

Trong lúc đang miên man suy nghĩ, quản lý gọi điện tới hỏi cô ấy kết quả như thế nào.

Cô ấy xoa xoa mi tâm, bình tĩnh nói: "Không phải em."

"Cái gì?!" Giọng của người đại diện như không thể tin nổi, "Mấy nữ diễn viên thử vai này không một ai có thể vượt qua em, sao lại thế?"

Đường Giai Nhân thở dài: "Không phải chị quên mất còn một người tên Ôn Lệ đấy chứ?"

"Ôn Lệ? Chị biết biên kịch Chu thích cô ấy, lúc trước ông ấy từng gửi kịch bản cho người đại diện của Ôn Lệ. Chị có người bạn làm trong Gia Thụy nên đã tìm người ngăn lại, sao vậy? Người đại diện đó phát hiện? Lấy được kịch bản?"

"Cho nên từ đầu em đã bảo chị về nước cùng em rồi mà, với kiểu tiếp nhận tin tức lạc hậu này của chị, em rất…thôi bỏ đi." Đường Giai Nhân không muốn giải thích thêm, nói cho có lệ, "Đợi đến lúc thông báo tin trong nước chị sẽ biết."

"F**k, chị đã nói chuyện với bên truyền thông trong nước trước rồi, đợi em thử vai xong sẽ tung dưa em nhận được vai trong << Băng Thành

>> ra." Ngữ khí người quản lý càng nặng thêm, "Giai Nhân, không phải chứ em ngay cả một lưu lượng cũng không đánh bại được?"

Đường Giai Nhân cảm thấy khá buồn cười, cả mình và người quản lý của mình, về độ tự tin không khác nhau là mấy.

——

Đường Giai Nhân đi rồi, Ôn Lệ nhìn chằm chằm cửa một lúc lâu, như cười như không nói với Tống Nghiên: "Em thấy hình như không phải cô ấy đến tìm em mà trái lại như muốn đến tìm anh mới đúng."

Tống Nghiên nhíu mày, không nói chuyện, như đang không vui lắm.

Ôn Lệ nghĩ có khi nào mình đùa quá trớn không, dù sao Tống Nghiên đã giải thích cho cô nghe từ lâu rồi, giữa anh và Đường Giai Nhân không có chuyện gì hết, cô lại cứ hay mang bọn họ ra nói đùa, đúng là không tốt lắm nhỉ.

Cô ho ho mấy cái, bĩu môi hỏi: "Sao không nói gì?"

"Trang phục diễn thế nào?" Tống Nghiên trả lời theo kiểu hỏi một đằng trả lời một nẻo, "Có người đến tìm xong quên hết mấy lời anh vừa nói?"

Ôn Lệ mở to mắt, không ngờ anh lại chấp nhất thế, vẫn muốn lấy đồ diễn.

Cô hừ một tiếng, khiêu khích ngửa cằm lên: "Anh có bản lĩnh thì mang cả đồ diễn của anh về nhà thử xem, anh lấy được thì em không thay."

Tống Nghiên gật đầu: "Có thể."

Ôn Lệ thấy anh đồng ý dứt khoát như vậy, nghi ngờ hỏi: "Này, chắc không phải anh thường xuyên làm mấy chuyện như này đấy chứ?"

"Không phải, lần đầu tiên."

"….Sao mà em tin được."

“Anh đi nói với đạo diễn Cừu một tiếng.” Tống Nghiên nhướn mày, đứng dậy nói, “Đừng thay sườn xám.”

“Này! Này! Thầy Tống! Tống Nghiên!”

Gọi không được, Ôn Lệ chỉ có thể từ bỏ, anh tưởng lúc nào muốn là có thể màn trang phục diễn về nhà chắc? Anh nghĩ đoàn làm phim là nhà anh ư?

Chưa chắc Đạo diễn Cừu sẽ đồng ý.

Nghĩ như vậy, Ôn Lệ để tùy Tống Nhiên muốn làm gì thì làm.

Không bao lâu sau, đạo diễn Cừu đến phòng hóa trang tìm cô, phải cần thêm mấy ngày nữa mới thông báo chính thức được. Có mấy vai diễn phụ quan trọng đang giai đoạn chọn diễn viên, ý của đạo diễn Cừu là trước khi có thông chính thức muốn để bọn họ có thời gian để học hỏi tìm tòi thêm, tìm cảm giác.

Nhất là Ôn Lệ, từ trước đến giờ cô chỉ tiếp xúc với những bộ phim thần tượng, từng diễn mấy bộ phim truyền hình kiểu thức ăn nhanh, để có được một bộ phim điện ảnh tốt, giai đoạn trước phải chuẩn bị rất nhiều thứ lặt vặt linh tinh và phức tạp. Mỗi ngày trôi qua cô cần gom góp từng chút từng chút một, diễn viên phải vào được vai diễn, bất kể là lời thoại hay cảm xúc, ngay cả thói quen và hành động trong cuộc sống, nếu có thể thì tốt nhất càng giống vai diễn càng tốt.

Tống Nghiên đưa ra ý tưởng muốn mang đồ diễn về nhà, đạo diễn Cừu không chút do dự, vung tay thoải mái, ngữ khí hào phóng: “Lấy đi lấy đi, mặc suốt ngày luôn cũng được.”

Vừa nghe đạo diễn Cừu nói vậy, Ôn Lệ nghĩ thầm đúng là những lúc rảnh rỗi không có việc gì làm nên mặc đồ diễn để tìm cảm giác thử xem, trước kia sao cô lại không nghĩ đến cách làm tốt như mang đồ diễn về nhà nhỉ.

Vẫn nhờ Tống Nghiên có kinh nghiệm, nghĩ chu đáo hơn cô.

Tống Nghiên bảo Ôn Lệ đừng thay bộ sườn xám này ra, Ôn Lệ nghe lời không thay thật, mặc luôn cả bộ này về nhà.

Ôn Lệ vừa về đến nhà đã ngồi phịch xuống ghế sô pha, bận rộn đến tận trưa, cuối cùng đã về đến nhà, các dây thần kinh căng thẳng được thả lỏng hoàn toàn.

Vốn có ý định hôm nay sẽ ra ngoài ăn cơm trưa nhưng bây giờ cô đang mặc sườn xám, rất dễ gây sự chú ý cho mọi người xung quanh nên không tiện để đi loanh quanh bên ngoài. Bọn họ đành phải lùi kế hoạch, chọn ăn trưa ở nhà.

Ôn Lệ không biết nấu cơm, Tống Nghiên nấu được không cô không biết, mà cô cũng không trông mong vào việc anh xuống bếp, vì thế lấy điện thoại ra hỏi: "Chúng ta gọi cơm ngoài nhé?"

Tống Nghiên: "Gọi đi."

Ăn cơm trưa cùng nhau không phải chuyện không thể để người khác thấy, Ôn Lệ không quan tâm đến máy quay trong nhà, mở thì mở đi, cứ tắt mãi thì có vẻ không thân thiện với ekip làm chương trình lắm.

Mà chương trình cũng biết mỗi lần đến đoạn ăn cơm của đôi này nó nhàm chán đến mức nào, cả hai vùi đầu vào việc ăn cơm của mình. Mọi người đang thấy ngạc nhiên vì hôm nay Ôn Lệ mặc sườn xám về nhà, nhưng mà là nghệ sĩ mà, mặc mấy bộ quần áo đẹp khác lạ đều vì công việc, không phải chuyện gì quá lạ.

Một lúc sau, đồ ăn được giao đến, Ôn Lệ bảo Tống Nghiên đi lấy.

Tống Nghiêm nhận cơm, hai người ngồi đối diện nhau trên bàn ăn, dọn các món ăn ra bàn xong rồi bắt đầu ăn trưa.

Như ekip chương trình đã dự liệu, không thể tẻ nhạt hơn được nữa, thỉnh thoảng nói mấy câu, chủ đề câu chuyện luôn xoay quanh công việc và quay phim, trên thực tế cảnh ăn cơm của bốn đôi khách quý đều buồn chán như nhau vì không ai trong lúc ăn cơm tự sẽ chơi trò "Anh bón em em bón

anh" kia, tập trung vùi đầu vào ăn, hoặc chơi điện thoại gì đấy, dùng trạng thái bình thường nhất.

Trước máy quay, các đôi đang ăn đồ ăn ngoài, ngồi trước máy giám sát, nhóm nhân viên đang ăn cơm hộp. Ánh mặt trời buổi trưa gay gắt, điều hòa trong phòng thổi vù vù, năm tháng tĩnh lặng.

Cơm nước xong, nhóm nhân viên thu dọn cơm hộp sau khi ăn, vẫn đang tranh cãi việc hôm nay ai xuống tầng vứt rác, trên tầng hai người ở trong nhà, Tống Nghiên phụ trách thu dọn bàn ăn, Ôn Lệ xoa bụng đi xung quanh phòng khách mấy vòng để tiêu cơm.

Mặc sườn xám nó rất thử thách dáng người, sau khi ăn cơm xong, Ôn Lệ cảm thấy chỗ bụng mình hơi gồnhô lên một xíu, không thoải mái lắm, đang định đi thay bộ khác.

"Em thay bộ sườn xám này trước đã nhé, đợi lúc nào cần thiết thì lại mặc."

"Đừng thay, mặc đi."

Ôn Lệ cạn lời, nói: "Em mặc nó bó chặt mà chật quá, cực kỳ khó chịu không thoải mái, giỏi thì anh mặc đồdiễn của mình đi, anh thử xem nó có khó chịu không, anh thử đi. "

Sau đó Tống Nghiên đi thay đồthật.

Nếu nói Ôn Lệ mặc sườn xám không tính là chuyện lạ vì dù sao bây giờ đi trên đường thường bắt gặp nhiều cô gái nhỏ mặc đồHán dày cộp, sườn xám là trang phục cận đại quen thuộc hằng ngày.

Nhưng Tống Nghiên thay bộ quân trang thì hiển nhiên giống người mắc bệnh nặng.

Hai con người không ở nhà cả buổi sáng, đạo diễn Nghiêm đi sang chỗ các đôi khác để thị sát. Đúng vào giờ cơm trưa sau khi cơm nước xong thì

quay lại, ông nhìn vào màn hình giám sát, không hiểu ra sao: “Hai người bọn họ mặc thế để làm gì vậy? Chơi cosplay à?”

Rồi máy quay bị tắt.

Đạo diễn Nghiêm: “……”

Chắc chắn không phải dạng cosplay đứng đắn gì.

- -----oOo------

Chương 70

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Mây Ngũ Sắc + Súp Lơ | Beta: Súp Lơ

Vẫn chưa có bản thiết kế chính thức cho trang phục của diễn viên chính, dù là đã có, nó cũng cần phải trải qua nhiều lần sửa đổi dựa vào sự tổng hợp của stylist về dáng người cũng như khí chất của diễn viên. Người diễn sẽ không biết trang phục diễn của mình sẽ như thế nào cho đến lúc chính thức quay phim.

Bộ quân phục Cừu Bình cho Tống Nghiên cầm về nhà là bộ đoàn phim đi mượn tạm từ đoàn kịch. Bởi vì là bộ đồ dùng cho kịch nói nên thiết kế của nó phù hợp để biểu diễn trên sân khấu hơn. Bộ trang phục được thiết kế chú trọng vào việc chiếu đèn tụ quang để tạo hiệu ứng thị giác tuyệt đẹp cho khán giả, vậy nên tính thẩm mĩ được đặt lên hàng đầu.

Bộ quân phục tối màu được là lượt thẳng tươm, đường may ở vạt áo và cổ tay thẳng tắp, hàng cúc áo tròn bóng loáng được đính dọc đến gần yết hầu, trên cầu vai còn có tua kim loại màu bạc, phía dưới thắt lưng là đôi chân dài thẳng tắp, dường như ta có thể lờ mờ thấy được phần cơ bắp được bao bọc dưới lớp vải.

Bộ quân phục lần này còn lộng lẫy hơn bộ lần trước anh mặc trong chương trình lần trước.

Ôn Lệ không ngờ cô chỉ buột miệng nói một câu mà Tống Nghiên đi thay quân phục thật.

Lông mày lưỡi mác cộng thêm khí chất của đàn ông cực kỳ cực kỳ thích hợp mặc quân phục. Cô dám đảm bảo, nếu lúc đi thử vai Tống Nghiên mặc như này thì chắc chắn cô có thể nhập vai nhanh hơn, diễn sẽ rất tốt.

Nhìn rất có cảm giác.

Tống Nghiên nghiêng đầu, nhìn thẳng vào mắt cô, kêu tên cô trong kịch bản: “Loan Loan?”

Trái tim nhỏ của Ôn Lệ nhảy bùm bùm trong ngực.

Chẳng trách, dù Đình Phong và Loan Loan đang sống trong thời kỳ chiến tranh loạn lạc, trên vai mỗi người phải gánh vác trách nhiệm của riêng mình và phải làm nhiệm vụ của tổ chức nhưng vẫn bị đối phương thu hút trong vô thức. Trong hoàn cảnh áp lực tối tăm đến cực điểm ấy, từng bước đi phải cực kỳ cẩn thận, họ từ hai người xa lạ, đến khi phải học cách tin tưởng nhau, dựa vào đối phương, sớm chiều chung đụng. Họ là đồng đội, là bạn bè, là nguồn sáng an ủi duy nhất đối phương, còn là người mà mình dành tình cảm.

Nếu đang sống trong thời kì hòa bình, có lẽ họ đã sớm thổ lộ tình cảm trong lòng.

“Đến đến, đến đây, chúng ta tập diễn.” Hai mắt Ôn Lệ tỏa sáng lấp lánh.

Trong kịch bản, bề ngoài Loan Loan là kỹ nữ lang thang phóng túng, Đình Phong là người không màng chuyện quốc gia, một lòng yêu thích gái đẹp, ăn chơi trác táng. Hai người họ có vô số lời thoại tán tỉnh nhau một cách trắng trợn, nhưng tất cả để tạo ra được bầu không khí cần thiết. Dù sao chuyện trai gái trẻ tuổi vì nhiệm vụ mà thâm nhập vào nơi địch rồi phải kết hôn giả cũng hơi làm khó cho họ, đương nhiên cấp trên không bắt họ hi sinh thật, có thể qua được tai mắt bên kia là được.

Cũng chính tại đây, trong màn kịch giả ấy, tình cảm bắt đầu không khống chế được dần lên men.

Loan Loan là người Tô Châu, đúng chuẩn mẫu con gái dịu dàng đặc trưng của vùng Giang Nam. Giọng nói rất mềm mại, giọng hát đặc biệt câu dẫn người khác. Mỗi khi cô chơi đàn tỳ bà* và hát những ca từ phóng đãng, ánh mắt đong đưa chuyển từ trạng thái tỉnh táo thông minh sang quyến rũ hút hồn, cả hai kết hợp vào nhau làm tăng thêm sức mạnh, hận không thể câu hết hồn phách của người nghe.

(*) Chỗ này liên quan đến bài thơ 'Tỳ bà hành'. 'Tỳ bà hành' là nhan đề của một bài thơ dài 616 chữ thuộc thể loại thất ngôn trường thiên của Bạch Cư Dị. Thông qua việc miêu tả kỹ nghệ tấu đàn cao siêu cùng cuộc đời truân chuyên của người con gái ca kĩ Đàn tỳ bà, bài thơ đã phơi trần sự mục nát của quan lại trong xã hội phong kiến, sự suy thoái về sinh kế của nhân dân và sự chôn vùi của tài năng. Bài thơ biểu đạt sự đồng tình và lòng cảm thương sâu sắc của thi nhân đối với người con gái chơi tỳ bà.

Tuy diện mạo của Ôn Lệ phù hợp với Loan Loan, nhưng cô được sinh ra ở vùng đất Yến Thành, có đôi lúc cô không nói được giọng địa phương nên nói luôn bằng giọng Bắc Kinh. Vì để đến gần hơn với nhân vật, trước hôm thử vai mấy ngày, cô dành nhiều thời gian đến tìm thầy giúp cô luyện khẩu âm, nhưng hôm thử vai đạo diễn Cừu không kiểm tra cái này. Giờ vừa đúng dịp, hát thử cho anh nghe xem anh phản ứng thế nào.

"Cởi cúc áo uyên ương của em, mồ hôi ẩm ướt trước ngực mềm, ôm em vào lòng vuốt ve, dưới ánh đèn nhìn vô cùng ——

Oán giận sự phong lưu, và em muốn nói,

Ôm em vào lòng, không ngừng gọi những tiếng thủ thỉ thân thiết

Ngài chỉ gọi một tiếng, em tê dại một hồi ——"

Đây là khúc nhạc được phổ dựa trên bài thơ trong chùm thơ tự sự của nhà thơ lớn Bồ Tùng Linh, ca điệu du dương đầy ẩn ý, nghe rất có "mùi vị" của chuyện đó.

Ôn Lệ hiểu rõ ý nghĩa của từng lời hát, vậy nên lúc cất lời cũng thoáng chút thẹn thùng. Tuy cô từng học thanh nhạc, nhưng trước kia chủ yếu hát nhạc pop, ca từ là do người thời nay viết, không dám chơi đùa với nhạc của người xưa.

Có sao thì cũng hát xong rồi, do vấn đề về khẩu âm, cô không được tự tin lắm, hơi ngại ngùng hỏi: "…Nghe ổn không?"

Ôn Lệ thực sự coi Tống Nghiên là giáo viên, trọng điểm trong con đường phát triển sự nghiệp của cô và Tống Nghiên khác nhau. Quay show thực tế hay giải trí cô là người dẫn đường cho anh, còn về đóng phim thì đương nhiên đến lượt anh dạy cô, vậy nên mỗi khi diễn xong một đoạn cô rất thích hỏi ý kiến anh thấy thế nào, có được hay không.

Tống Nghiên không lừa cô, tốt là tốt, không tốt thì làm lại thêm lần nữa là được.

"Nghe hay." Tống Nghiên gật đầu, "Nghe xong mà xương cốt mềm nhũn."

Ôn Lệ gật đầu phụ họa: "Thật ra nhân vật anh đóng là người luôn cháy bỏng với tư tưởng cách mạng mới, không chịu được những ca từ như này là bình thường."

Tống Nghiên cười, tiếp tục nói rõ ràng hơn: "Anh đang nói anh."

Trong kịch bản, lão Chu đã viết rõ "Từ nhỏ đến lớn, những người phụ nữ xuất hiện quanh Đình Phong đều là tiểu thư con nhà quyền quý nhã nhặn. Trong mắt anh, phụ nữ là thuốc lá, là độc dược. Anh không cẩn thận lỡ sa chân vào cái hố sâu hun hút ấy, rồi phải liều mạng để khắc chế dục vọng đang trỗi dậy trong lòng."

Ngoài kịch bản Tống Nghiên không cần khắc chế, sườn xám thực sự quá hút mắt, diễm khúc cô vừa hát rất bùi tai, bỏ qua việc thiên vị và có chút tâm tư riêng với vợ mình thì Ôn Lệ chính là người thích hợp nhất cho vai diễn này.

Làm việc ở nhà có những điểm hạn chế nhất định, tư tưởng dễ bị phân tâm. Ở chỗ thử vai Tống Nghiên đâu dám làm vậy, anh hỗ trợ cô rất nghiêm túc, ngoài mặt thì tỏ ra mình là chính nhân quân tử, ai mà biết được trong đầu anh đang nghĩ gì.

Cô ngẩn ra, sau ngồi cười ngây ngốc.

Tống Nghiên bình tĩnh quan sát cô vài giây, biết cô đã hiểu, không cần nói lời quá rõ ràng.

Anh cúi đầu tìm môi cô, vừa hôn vừa ôm cô vào phòng ngủ.

Thời gian sau buổi trưa lười biếng, khoảng thời gianluôn bắt người khác phải suy nghĩ mê man, Ôn Lệ nuốt nước bọt.

Cô nằm ngửa trên giường, đập vào mắt là chiếc cổ áo chỉnh tề và hàng cúc áo được đơm cẩn thận, áo trắng lót bên trong bị lộ ra theo, cô buột miệng hỏi: "Anh mặc nhiều vậy không nóng à?"

"Cũng hơi nóng."

"Vậy sao anh còn mặc." Ôn Lệ khẽ nói, "Anh không sợ mẩn ư?"

"Vậy em cởi ra đi" Tống Nghiên thấp giọng đáp.

Cho nên nói đàn ông cực kỳ tinh ranh, cái gì mà không biết mình đẹp ở đâu, rõ là anh biết rất mình đẹp ở chỗ nào nên biết cách lợi dụng nó hết mức để dụ dỗ người trong lòng.

Một mình anh sập bẫy thì không được, không thể để mỗi mình bị trang phục diễn cô mặc trên người chọc vào tim anh khiến nó ngứa ngáy khó nhịn, anh phải kéo theo cô để cô sập vào bẫy dục vọng.

Ôn Lệ là một người phụ nữ có giác quan bình thường, một là cô không lãnh cảm, hai là cô thích Tống Nghiên, cô không chịu nổi nữa, nắm cổ áo anh, thở hổng hộc chất vấn: "Anh dụ dỗ em à?"

Vẻ mặt Tống Nghiên tươi hẳn ra: "Cuối cùng cũng phản ứng lại rồi?"

Ôn Lệ cắn môi, cởi nút thắt trên cùng của cổ áo, hung hăng cắn yết hầu anh dấu dưới chỗ áo đó: " 'Ăn' anh!"

Yết hầu chuyển động, giọng nói Tống Nghiên hớn hở hẳn: "Đến đây."

Anh luôn mượn cớ tập diễn để lừa cô!

Bộ quân phục còn rất mới, từ đường cắt đến sợi chỉ đều gọn gàng chắc chắn, tua rua lạnh lẽo chạm vào làn da như đang cào qua cào lại gãi ngứa. Sườn xám có chất liệu tơ tằm mềm mại, găng tay trắng cứng nhắc cấm dục dường như không cần phải phí chút sức lực, dọc theo vạt áo tiến vào trong.

Ôn Lệ không cam tâm, vì sao phải là quân phục áp sườn xám, chỉ bằng việc anh ấy mặc nhiều hơn.

Cô trở mình vùng lên, một hai phải lên cho bằng dược, lúc này Tống Nghiên vẫn chưa đạt đến điểm giới hạn nên rất dễ nói chuyện, gần như là cô nói gì đều nghe theo, cứ như vậy mỉm cười xem cô thể hiện nhìn từ trên cao xuống, chỉ riêng cảnh tượng đánh sâu vào thị giác đã khiến người này cực kỳ thỏa mãn. Đôi mắt anh dần tối hơn, chịu đựng những động tác kiêu ngạo của cô và cố gắng đè nén xúc động muốn đè cô xuống, giao quyền chủ động lại cho cô.

Bị một cô gái nhỏ nhắn mềm mại đè trên người, mái tóc dài chạm vào mặt anh, Tống Nghiên đẩy nhẹ nó ra. Theo động tác của cô, mái tóc lại xẹt qua cổ và hai bên má anh như thể đang quấy rối ngưa ngứa, anh bị trêu chọc đến mê loạn khó nhịn, đè chặt gáy cô xuống, giọng khàn khàn nói câu gì đó bên tai cô.

Cô từ chối ngay tắp lự: "Không hát!"

Sau đó cô còn nhéo yết hầu của anh đe dọa: "Anh hát cho em nghe đi, em chưa nghe anh hát bao giờ."

"Anh hát không hay." Anh đáp.

"Em không tin." Ôn Lệ cho rằng anh đang khiêm tốn, "Giọng anh dễ nghe như này, sao có thể hát khó nghe được?"

"Thật mà." Tống Nghiên bất lực: "Nếu không anh sẽ không đi làm diễn viên."

"Không làm diễn viên thì anh định làm gì?"

“Lúc đó em muốn làm gì thì anh làm cái đó.”

Ôn Lệ cười: “Anh đừng có nói bừa, nếu khi đó em muốn làm một idol hát nhảy, anh sẽ theo em à?”

Tống Nghiên cười, mắt nhìn thẳng vào gò má ửng đỏ của cô, anh duỗi tay chạm vào phần tóc mai ướt đẫm trên trán cô, chỉ “ừ” một tiếng xem như là thừa nhận.

Ôn Lê vui vẻ đứng dậy. Dưới giường có khi cô không tin nhưng mấy lời mật ngọt anh nói bên tai cô để dỗ dành khi ở trên giường thì cô nhận hết, cũng hơi tùy hứng nói: “Vậy chắc anh là không được đâu nhỉ.”

Lướt qua phần xẻ tà thăm dò vào trong, Tống Nghiên chớp chớp mắt: “Anh cảm thấy mình khá được.”

Ôn Lệ che lại làn váy, vô thức hét một tiếng.

“Chậm lắm.” Để cô nắm quyền lâu như vậy, Tống Nghiên quyết định đoạt lại quyền chủ động, “Eo của em còn không nhanh bằng tay của anh.”

Vốn dĩ thu nhập của nghề diễn viên khá cao, không đến mức không bỏi thường được hai bộ trang phục diễn, Tống Nghiên cố gắng dùng hết mình và rất thoải mái. Từ đầu đến cuối sườn xám vẫn còn trên người Ôn Lệ, nhưng quần áo bên trong giống như cánh bướm và lá rụng rơi rải rác ở bên cạnh, cô như màu tuyết trắng đẹp nhất trong những gam màu tươi sáng, như cô gái ôm đàn tỳ bà.

Cuối cùng, sườn xám nhăn đến mức không tài nào mặc được, trên bộ quân trang mới tinh đọng đầy vệt màu trắng.

Đây là tập diễn gì chứ, tuy Đình Phong và Loan Loan có nhiều lời thoại tán tỉnh nhau trắng trợn nhưng hai người họ luôn kiềm chế mình, sợ mình sẽ liên lụy đến đối phương, vậy nên không ai dám nói ra tình cảm của mình. Về thân thể, họ có mối quan hệ đồng chí trong sáng, trên phim không hề có một cảnh giường chiếu nào.

Xong việc cô rất không hài lòng, sau việc cô và Tống Nghiên ý loạn tình mê, ban ngày thì cô đổ hết trách nhiệm lên người Tống Nghiên, ồn ào chỉ trích anh không đọc kịch bản cẩn thận, ngay cả nhân vật mình đóng cũng không hiểu, có thể nói cực kỳ không chuyên nghiệp.

"Anh đã đọc cẩn thận, và hiểu được rất rõ." Tống Nghiên im lặng, lười biếng nói: "Quả thực có thể nhịn."

Ôn Lệ đấm vào ngực anh, nghiêm túc cất lời: "Này, không được sỉ nhục nhân vật."

Tống Nghiên bắt lấy nắm đấm của cô, tách từng ngón tay của cô ra, luồn tay mình vào từng kẽ tay cô, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

"Trước kia, Đường Giai Nhân thích anh đúng không?" Ôn Lệ chợt hỏi.

Tống Nghiên ừ: "Chắc thế."

Hình như người đó từng thừa nhận.

Về sau Đường Giai Nhân ra nước ngoài phát triển, hai người không liên lạc gì nữa, thời gian qua lâu rồi nên anh không nhớ rõ lắm.

Ôn Lệ tỏ vẻ "Em biết mà", gật đầu cảm thán: "Thảo nào."

Cô kể hết từ đầu đến cuối cuộc đối thoại giữa mình và Đường Giai Nhân, ngữ khí kiêu ngạo: "Em còn phản kích lại nữa đấy, em nói bình thường anh còn gọi em là honey nữa cơ."

Hôm nay khi Tống Nghiên gặp Đường Giai Nhân ở trong phòng trang điểm, so về biểu cảm và trạng thái của hai người, Tống Nghiên chỉ thiếu mỗi việc viết rõ hai chữ "Không quen" lên trên trán. Ôn Lệ không ngốc, anh có tính tự giác cao như thế, sao cô có thể ghen bậy ghen bạ được.

Phải tin tưởng anh ấy, đương nhiên càng phải tin tưởng vào SỨC! HẤP! DẪN của chính mình.

Tống Nghiên nhướn mày, cúi xuống thì thầm vào tai cô: "Honey."

Ôn Lệ hơi ngạc nhiên bởi sự ngoan ngoãn của anh, nhếch môi cười đầy hưởng thụ, đáp lại bằng cách gọi buồn nôn hơn thế "Ưm, cục cưng của em ngoan quá."

Tống Nghiên cười ha ha, đôi khi Ôn Lệ nói không lựa lời, mấy lời cô thốt ra thường hay chọc anh cười.

Buồn nôn quá, Ôn Lệ không quen, vẫn nên gọi như cũ thì hơn: "Thôi bỏ đi, em vẫn gọi anh là thầy Tống, anh vẫn gọi em là ——"

Không đợi cô nói xong, Tống Nghiên đã gọi trước: "Đàn em". Ngắt lời xong nói lại bổ sung thêm, "Đàn em A Lệ."

Ôn Lệ gật đầu: "Ừm, cái này được."

Anh yêu cầu lại: "Em cũng gọi anh đi, chúng ta gọi tên nhau."

"Đàn anh A Nghiên?" Ôn Lệ gọi to, nhưng cảm thấy không được thuận miệng lắm. Cô cười nhẹ, "Ế, giống phim truyền hình nhỉ."

Tống Nghiên không nói gì, siết tay ôm chặt cô.

Ôn Lệ có cảm giác mỗi khi cô và Tống Nghiên nhắc đến chuyện quá khứ, rõ ràng đoạn ký ức đó được anh khắc sâu vào trong trí nhớ, nhưng dáng vẻ của anh như không dám nhắc đến. Khác hẳn với nét vô tư của cô, anh mẫn cảm một cách lạ thường, kiểu muốn hoài niệm lại quãng thời gian đó cùng cô nhưng không dám cho cô biết.

Có lẽ là những tâm sự không thể nói của càng thiếu niên tâm mong manh.

Nghĩ đến lúc đó anh vì thiếu tiền nên mới đi đóng phim, bỗng nhiên Ôn Lệ cảm thấy người đàn ông này rất giống bạn nhỏ đáng thương, cô vừa ôm eo anh vừa gọi anh thêm mấy tiếng "Đàn anh A Nghiên".

Nếu anh sẵn lòng nói, cô sẽ nhớ lại cùng anh. Nếu anh không muốn nhắc đến mà chỉ muốn ngừng lại, vậy cô sẽ không đào sâu thêm.

–

Đến tối, đợi mãi camera mới được bật lại.

Đạo diễn Nghiêm rất muốn hỏi bọn họ, bọn họ đã làm gì trong nhà sau khi tắt camera cả buổi trưa, tối đến tắt đi thì không tính, con đây đang giữaban ngày ban mặt cũng tắt, đúng là không coi Nghiêm Chính Khuê với ekip chương trình ra gì mà.

Ông nghẹn một bụng lửa giận còn chưa kịp nói thì Tống Nghiên đã chủ động tìm đến. Anh nói trưa nay mình và Ôn Lệ ở nhà mặc thử hai bộ trang phục diễn có liên quan đến dự án phim điện ảnh nào đó sắp tới. Hiện tại dự án đó chưa công khai, việc casting đang được tiến hành bí mật, không tiện tiết lộ thông qua chương trình, nên tư liệu sống được quay của buổi trưa tạm thời không được lan truyền ra ngoài.

Đạo diễn Nghiêm nghĩ đến << Băng Thành >> ngay lập tức, bộ phim với hàng loạt lời đồn đãi trên mạng dạo gần đây.

"Vậy nên, cả trưa hai người ở trong nhà tập diễn với nhau?"

Mặt Tống Nghiên không đổi sắc trả lời: "Đúng vậy."

"Ừm."

Đạo diễn Nghiêm gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, một chút suy nghĩ linh tinh trải dài từ đông sang tây đã bị vài câu giải thích của Tống Nghiên dập tắt một cách nhanh chóng, trong lòng ông dâng lên cảm giác hụt hẫng khó hiểu.

Tống Nghiên tưởng rằng đạo diễn Nghiêm đang buồn bã không thôi vì cả buổi trưa không quay được gì, anh chủ động nhận lỗi: "Ngại quá, đây là yêu cầu của đoàn phim, là vì công việc, mong đạo diễn Nghiêm có thể thông cảm."

Đạo diễn Nghiêm lắc đầu: "Tôi hiểu mà," sau đó lại nói tiếp, "Nó là một kịch bản hay, chúc mừng vợ chồng hai người, vậy khi nào bắt đầu quay?"

Tống Nghiên: “Đợi sau khi quay xong chương trình này.”

Cừu Bình không thích diễn viên đang trong khoảng thời gian quay phim mà còn nhận thêm công việc khác. Trên thực tế có rất nhiều đạo diễn lớn không thích việc đấy, họ có yêu cầu rất rõ với diễn viên dù người đó còn trẻ hay đã có tuổi. Một bộ phim hay là một bộ phim mà trong khoảng thời gian quay phim, tất cả mọi người cùng dồn hết tâm ý và nỗ lực của mình vào. Trong mấy tháng quay phim, tốt nhất là coi mình là người đó, sinh hoạt cá nhân như vai diễn, không được phân tâm vì những công việc khác.

Hai ngày nữa sẽ bắt đầu ghi hình cho tập tám của << Thế Gian Có Người >>, sau đấy còn phải quay thêm bốn tập nữa. Thời gian vào đoàn phim chắc khoảng 2 tháng sau, vừa lúc Ôn Lệ quay xong show sống còn << Vi Thành Đoàn >> của cô, đợi hoàn thành xong mọi công việc là có thể chuyên tâm quay phim.

Chẳng lâu sau, ekip chương trình gửi kịch bản tập tám cho các khách mời.

Tập tám sẽ được quay ở bên ngoài, chủ đề là “Hồi ức.”

Trước đây từng có một phân cảnh quay trong trường đại học với sự tham gia của các cặp đôi là sinh viên của trường. Khán giả đánh giá tập đó rất cao, đáng tiếc là lần đó mấy đôi khách mời không tham gia. Họ chỉ ngồi reaction, rồi kể về những kỷ niệm thanh xuân của mình qua trong cuộc trò chuyện trên sân thượng.

Vì thế, chủ đề “Hồi ức” được chọn làm chủ đề cho tập tám. Bốn đôi khách mời sẽ được “quay về” những năm tháng thanh xuân đầy hoài niệm để cùng nhau trải nghiệm những năm tháng trẻ tuổi khi họ chưa quen biết, khi chưa đến với nhau, để hiểu đối phương hơn.

Hơn nữa, các khách mời thực hiện việc này dễ dàng hơn, lý lịch từ tiểu học đến đại học của các nghệ sĩ đều được công khai, chỉ có mỗi Ôn Lệ là không có. Phần lý lịch trước khi Ôn Lệ vào đại học được giữ bí mật, có lẽ nó liên quan đến điều gì đấy nên không thể công khai. Ngoài việc tra được cô từng làm thực tập sinh ở bên nước ngoài một năm thì ekip chương trình

không tìm được thêm thông tin gì. Vì quan hệ giữa hai nước gần đây khá căng thẳng nên không thể sang nước ngoài quay được..

Vì thế ekip chương trình đến bàn bạc với Ôn Lệ, cô thấy khá khó xử.

Trước khi bước chân vào giới giải trí, cô đã ký vào tờ quân lệnh của cậu. Vì cậu muốn để cô nếm mùi khó khăn nên cấm cô lợi dụng danh tiếng nhà họ Ôn để làm bàn đạp trong việc phát triển sự nghiệp. Giờ cô đứng vững trong giới rồi, có nhà họ Ôn chống lưng hay không không quan trọng nữa, chưa bao giờ cô quan tâm đến việc lý lịch của mình có được công khai hay không.

Vừa đúng lúc thử vai xong, cô định tranh thủ về nhà họ Ôn ăn cơm, tiện thể bàn bạc việc này với cậu.

Vốn dĩ Ôn Lệ sợ về nhà một mình thì sẽ không chịu được hỏa lực của cậu, định kéo Từ Lệ về cùng nhưng thằng bé bị máy quay theo dõi suốt ngày trời, gần như không đi được. Cô định về cùng Tống Nghiên nhưng hai ngày nay anh cũng bận lắm. Anh thấy cô vợ nhà mình đã có thể hát được điệu dân ca vùng Tô Châu, thấy cô cố gắng hết mình như thế, bản thân làm thầy giáo không thể lười nhác hơn học sinh được nên tần suất đến rạp của anh ngày càng nhiều lên.

Vu Vĩ Quang còn giới thiệu cho anh mấy lão tướng đã về hưu. Những lão tướng ấy mỗi khi nhắc đến mấy chuyện quá khứ thì nói mãi không hết chuyện, Tống Nghiên thường mất cả ngày ngồi uống trà với bọn họ.

Không còn cách nào khác, cô chỉ có thể về mình.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của cô, vừa về đến nhà, cậu còn chưa kịp nói cô đã xách cổ cô lên xe ngồi đến bệnh viện thăm ông ngoại.

Ông ngoại cô, Ôn Hưng Dật lúc trẻ tuổi vì phải xã giao nên uống nhiều rượu hút nhiều thuốc. Sau này khi về già, gần như thành khách quen của bệnh viện, có điều tuy ông nhiều bệnh nhỏ lặt vặt nhưng chung quy lại cơ thể vẫn rất cường tráng và khỏe mạnh. Lúc Ôn Lệ mới đến cửa phòng

bệnh, chưa bước vào trong đã nghe thấy tiếng uy nghiêm hùng hậu đang oán giận với cô y tá của ông ngoại.

"Tiêm tiêm tiêm, ngày nào cũng tiêm tiêm tiêm! Cánh tay già này của tôi sắp bị mấy người chọc thành cái sàng rồi!"

Ôn Diễn gõ gõ cửa phòng bệnh, gọi một tiếng ba.

"Đến rồi?" Ôn Hưng Dật nghiêng đầu nhìn, thấy có cả cháu ngoại đứng cạnh đứa con trai, buông lỏng giải thoát cho đôi lông mày đang xoắn chặt lại, bĩu môi nói, "Ông nghĩ phải đợi đến ngày mình lên trời rồi mới được gặp cô cháu gái đấy."

Ôn Lệ tháo kính râm, cười cười với ông lão đang nằm trên giường bệnh: "Ông ngoại."

Cô y tá đang thu dọn ống tiêm nhìn thấy mặt Ôn Lệ, ngạc nhiên đến đơ người.

Ôn Diễn mở miệng đuổi người: "Cô ra ngoài trước đi."

Cô y tá lập tức cúi đầu, đẩy xe đựng thuốc đi ra ngoài.

Tầng này chỉ có một người bệnh là Ôn Hưng Dật, nhân viên chữa bệnh và chăm sóc đều là người có chuyên môn và chỉ phục vụ đặc biệt cho mình ông nên Ôn Lệ rất yên tâm khi đi cùng cậu đến đây.

Cô y tá vừa đi, Ôn Hưng Dật vẫy tẫy với Ôn Lệ: "Đồ cháu gái không có lương tâm, mau lại đây."

Ôn Lệ đi qua, ông lập tức nói: "Gầy, quá gầy."

"Phải gầy nếu không lên hình sẽ không đẹp." Ôn Lệ giải thích.

"Ông đã nói không cần làm người nổi tiếng! Không cần làm người nổi tiếng!". Vẻ mặt Ôn Hưng Dật đau lòng, "Sắp gầy thành củi khô dùng để đốt luôn rồi. Từ Thời Mậu, tên quỷ nghèo kiết cổ hủ đó không những

không chăm sóc tốt cho con gái tôi mà ngay cả cháu gái của tôi anh ta cũng không để ý đến, anh ta làm ba thế à?"

Ôn Hưng Dật cực kỳ không thích người con rể này, người ngoài đều gọi con rể ông là Từ đại sư, chỉ có một mình ông kiên quyết gọi ba là tên nghèo kiết cổ hủ, nhiều năm qua đi vẫn không thay đổi.

Ôn Hưng Dật cưới tổng cộng hai người vợ, mẹ của Ôn Lệ là Ôn Vy, là con gái của ông người vợ thứ nhất. Người vợ đầu của Ôn Hưng Dật là mối tình đầu của ông thời còn đi học, tình cảm hai người rất tốt, khi đó ông vẫn là thằng con trai chẳng có cái gì trong tay nhưng vợ không chê không bỏ ông, cùng ông sinh sống vượt qua những ngày tháng khó khăn gian nan nhất để gây dựng sự nghiệp. Về sau tập đoàn Hưng Dật phát triển mạnh thì vợ lại bị bệnh qua đời sớm.

Người vợ thứ hai cưới vì hôn nhân thương mại, sau khi sinh cho ông được hai người con thì cũng đã qua đời vào mười mấy năm trước.

Hơn hẳn Ôn Diễn và Ôn Chinh, hai người con trai do người vợ thứ hai sinh ra, ông càng yêu quý và thiên vị cô con gái lớn Ôn Vy hơn. Chỉ tiếc Ôn Vy không nghe lời, lúc còn trẻ một hai vừa ý Từ Thời Mậu nghèo với hai bàn tay trắng, tuy rằng bây giờ Từ Thời Mậu đã thành bậc thầy vẽ tranh Trung Quốc nhưng khi đó ông ấy chỉ là một học sinh nghèo với tấm bảng vẽ sau lưng. Sau này hai người không quan tâm đến sự phản đối của Ôn Hưng Dật, kết hôn nhận giấy chứng nhận.

Từ Thời Mậu hiểu và biết rất rõ vợ đã phải hy sinh những gì vì mình, trước khi hai người có đứa con đầu lòng, bọn họ đã quyết định đứa bé sẽ theo họ của mẹ.

Sau đợi đến khi Từ Lệ sinh ra mới theo họ của ba.

Người làm nghệ thuật luôn có tài nhưng thành công chậm. Từ Thời Mậu không ngoại lệ, một nhà bốn người sống cuộc sống yên bình chưa được mấy năm, một Ôn Vy đi cùng chồng ra ngoài để sưu tầm tư liệu, trên đường đi xảy ra tai nạn xe, Từ Thời Mậu bị tật ở chân mà Ôn Vy sẽ không bao giờ về được nữa.

Đó là kết cục của những người phụ nữ trong nhà họ Ôn.

Thầy bói nói mệnh của mấy người đàn ông nhà bọn họ cứng, có thể khắc vợ khắc con, cho nên mệnh của mấy người phụ nữ nhà họ Ôn không tốt.

Ôn Lệ là con gái có quan hệ huyết thống liên quan duy nhất của nhà họ Ôn, ở khắp nơi có rất nhiều gia đình trọng nam khinh nữ nhưng nhà ở họ Ôn thì không. Con gái rất quý giá nên ngay cả em trai cô là Từ Lệ, chưa bao giờ được chiều chuộng bằng cô.

Ôn Lệ không hề phụ lòng cưng chiều của ông ngoại, thừa hưởng hết tất cả những khuyết điểm từ ông. Mắt cao hơn người, mạnh miệng, tính tình không tốt, ngày xưa ông ngoại quật cường bướng bình thế nào thì cô giống hệt thế thậm chí là hơn. Nói phải làm người nổi tiếng là phải làm người nổi tiếng, mới có mười mấy tuổi đã tự chủ trương bỏ tiền đi tìm người khác nhằm đóng giả làm ba mẹ rồi ký kết hợp đồng cho ra công ty nước ngoài thông qua người môi giới, khiến mấy người lớn trong nhà tức giận sắp chết,

Cũng may sau Ôn Diễn làm mọi cách bắt cô về nhốt trong nhà nhiều ngày. Cuối cùng cô đóng cửa ngoan ngoãn không gây chuyện, ai biết được vừa mới thả người ra đã chạy đi ký với công ty trong nước vì muốn làm diễn viên. Bây giờ công việc nhiều và bận rộn liên tục, một năm khó có được mấy lần về nhà thăm ông ngoại.

Ôn Hưng Dật tức giận vì đến bây giờ đứa cháu này mới chịu đến thăm nhưng lại vui mừng vì cuối cùng cháu gái đã đến thăm mình.

Vỗ tay cô nói mấy câu, Ôn Lệ có điện thoại gọi đến, vẻ mặt khó xử nhìn ông ngoại.

"Đi ra ngoài nghe." Ôn Hưng Dật thở dài, "Người làm công việc làm ăn còn không nhận nhiều điện thoại bằng người làm ngôi sao như cháu."

"Cháu cũng kiếm được rất nhiều tiền mà."

Ôn Lệ không phục ra ngoài phòng bệnh nhận điện thoại.

Người vừa đi, Ôn Hưng Dật trầm giọng hỏi: "Đứa trẻ nhà họ Tống kia đâu? Không đi theo đưa cháu gái ba đến?"

Ôn Diễn lắc đầu: "Không."

"Không đến cũng tốt." Ôn Hưng Dật thay đổi thái độ nhanh như cắt, khác hẳn với thái độ lúc nãy khi đối mặt với Ôn Lệ, lạnh lùng nói, "Ba cứ nghĩ đến đứa cháu rể đó là lại thấy tủi thân thay cho cháu gái mình."

Ôn Hưng Dật là người có tính tình nóng nảy, vào lần đầu tiên gặp Tống Nghiên, cậu ta mới có mấy tuổi, được cha mẹ nuôi dưỡng nên ánh mắt cao hơn núi, gọi một tiếng bác nghe có vẻ rất không tình nguyện. Ôn Hưng Dật là người đi lên từ con số không cho nên rất không thích mấy cậu chủ nhỏ được ba mẹ nuông chiều từ bé, chẳng qua lúc đó ba mẹ Tống Nghiên vẫn là người giàu có ở Úc Thành, ông ta không thể nói gì, đến bây giờ bất kể Tống Nghiên đã phát triển như thế nào đi nữa thì không thích là không thích.

Khi Tống Nghiên mười mấy tuổi đã bảo Ôn Diễn đến cảnh cáo cậu ta một lần, từ đó không thấy hai người giao lưu hay xuất hiện cùng nhau nữa. Kết quả trời xui đất khiến, cháu gái ông ta làm diễn viên mà vẫn đụng phải Tống Nghiên, cuối cùng hai người còn kết hôn.

Một lúc sau, Ôn Lệ nói chuyện điện thoại xong quay lại, do dự nhìn Ôn Dễn nói: "Cậu, đi ra đây đi, cháu có chuyện này muốn thương lượng."

Ôn Diễn nhìn ba theo bản năng.

Ôn Hưng Dật khoát tay: "Cháu ngoại con có chuyện muốn nói, mau đi đi."

Đóng cửa phòng bệnh, Ôn Diễn sửa sang lại quần áo trên người, hỏi: "Chuyện gì?"

Vừa nãy ekip chương trình gọi điện thoại đến, Ôn Lệ đành phải nói qua tình huống một lượt.

"Công khai lý lịch của cháu? Có thể." Ôn Diễn gật đầu, ngữ điệu bình thường, "Nhưng giao hẹn của chúng ta không thay đổi, một khi bị người khác biết cháu có quan hệ với tập đoàn Hưng Dật thì phải về nhà ngay lập tức."

Ôn Lệ mấp máy miệng, muốn giải thích cho bản thân: "Nhưng mà cậu, đây là công việc, không phải nguyên nhân do cá nhân cháu."

"Là công việc nhưng lý lịch của cháu và bối cảnh gia đình cháu cùng một nhịp thở, chỉ cần công khai sẽ có rất nhiều dây mơ rễ má liên quan khiến người khác càng muốn tìm tòi sâu hơn. Chắc hẳn cháu biết yêu cầu về gia đình của mấy trường cháu theo học từ nhỏ đến lớn nó như thế nào, cái này không khó tra." Ôn Diễn dừng một chút, nhướn mày, cúi đầu nhìn biểu cảm buồn rầu của cô, giọng điệu thảnh thơi, "Lúc trước nói với cậu hùng mạnh kiên quyết lắm mà, không lấy được cúp ảnh hậu không về nhà, quên rồi?"

Ôn Lệ mím môi, khi đó đúng là cô và cậu đã cãi nhau một trận long trời lở đất, hơn nữa lúc ấy còn bị Tống Nghiên kích thích, cô chỉ biết nếu mình cũng đi làm diễn viên thì chắc chắn sẽ không kém cạnh anh, nên chưa cân nhắc suy nghĩ kỹ càng mới nói mấy câu mạnh miệng đó.

Cô bất chấp tất cả nói: "Vậy phải làm sao giờ? Hợp đồng cháu ký rồi, không thể không phối hợp quay được."

"Lý lịch của cháu không thể công khai, của Tống Nghiên cũng không thể à?"

"Nhưng mà ekip chương trình yêu cầu phải đến trường học của đối phương để tìm lại ký ức."

Ôn Diễn thản nhiên nói: "Hồi đó ba ngày hai bữa cháu chạy sang trường bên cạnh tìm để Bách Sâm, nó còn giống trường cấp ba của cháu

hơn đấy, phần lớn hồi ức của cháu chắc là ở cùng một chỗ với Tống Nghiên nhỉ."

Ôn Lệ bị dội một chậu nước lên đầu, công nghi ngờ nhìn Ôn Diễn: "Tại sao cậu biết?"

"Vì cậu là cậu cháu."

"Thế thì có liên quan gì?"

"Có." Ôn Diễn bình tĩnh nói, "Nếu cháu không phải cháu cậu, cậu lười quản việc cháu sống hay chết."

"Cậu, nói thật quá sẽ không tìm được đối tượng đâu." Ôn Lệ co rút khóe miệng, châm chọc, "Cậu lớn tuổi rồi, cô cháu gái này có lòng tốt nhắc nhở cậu một câu, tốt nhất nên sửa cái tật xấu độc mồm độc miệng này đi. Nếu không đừng nói bây giờ cậu đang ba mươi, cho dù đến năm năm mươi cậu cũng không tìm nổi đối tượng cho mình đâu."

Ôn Diễn cười khẽ một tiếng, móc mỉa lại: "Cháu thì khác gì, giống nhau cả mà vẫn có tên ngốc một lòng một dạ đưa đến tấn cửa?"

"Cháu làm sao? Vẻ ngoài cháu xinh đẹp, có rất nhiều người thích cháu." Đầu tiên Ôn Lệ phản bác lại điểm ấy, sau đó nhận ra trong câu nói đó có thêm người nữa, dáng vẻ bênh vực người mình khí thế, "Còn nữa, cậu nói ai là tên ngốc? Tống Nghiên anh ấy rất thông minh, hồi con đi học đã học giỏi, diễn phim giỏi, kinh doanh cũng giỏi nốt, ảnh đế toàn năng mười phần, hơn cả cậu."

Ôn Diễn ghét bỏ nhìn cô, nghi hoặc: "….Có phải cháu lại uống nhiều rồi không?"

Ôn Lệ: "Không phải."

"Thử nghe xem mình đang nói gì." Tức khắc Ôn Diễn lại càng không vừa lòng hơn, "Làm gì có cô gái nào năng nói như cháu."

Ôn Lệ hừ một tiếng: "Đó là do cậu chưa hiểu sự đời đấy."

Ôn Diễn thản nhiên: "Ừ, cháu thì hiểu rồi, một người một mình chạy sang nước ngoài, ở bên đó gầy thành da bọc xương, đưa cháu đi ăn mấy món dưa chua với cơm trắng thôi mà vừa ăn vừa khóc.

Sắc mặt Ôn Lệ hậm hực không nói.

Năm đó cô ở nước ngoài làm thực tập sinh, những ngày tháng ấy không phải những ngày mà con người nên sống. Một cô gái nhỏ mới mười mấy tuổi, mỗi ngày phải huấn luyện với cường độ cao, không dám ăn nhiều thêm mấy miếng cơm vì sợ sẽ bị gọi tên vì cân nặng vượt quá quy định, sẽ bị thầy/cô hình thể mắng liên tục suốt một trận.

Sau Ôn Diễn tìm được cô, không vội vàng đưa cô về nước trước mà đưa cô đến bệnh viện xếp hàng. Do phải huấn luyện với cường độ cao nên trên cánh tay và cả hai chân chất đầy những vết thương, những chỗ bầm tím, tụ máu cần được bôi thuốc.

Ôn Diễn hỏi cô, biết sai chưa?

Cô dùng đôi mắt ngập nước mắt nhìn cậu nói "Cậu, cháu đói."

Không còn cách nào khác, Ôn Diễn phải đưa cô đi ăn chút gì đó trước. Hai người ăn ở một quán bất kỳ, đồ ăn ở đây khiến Ôn Diễn bắt bẻ bới móc ẩm thực nước ngoài liên hồi, nhưng Ôn Lệ thì khác, cô ăn lấy ăn để, cố nhét đầy cái miệng, ăn dưa chua mà cũng có thể coi nó là món ăn quý và lạ, là mỹ vị nhân gian.

Ôn Diễn hỏi cô tiếp, biết sai chưa?

Ôn Lệ ăn uống no đủ dừng khóc, bướng bỉnh nói, cháu không sai!

Cuối cùng Ôn Diễn đã nhận ra tất cả những khoan dung và săn sóc mọi người dành cho con bé này, nó sẽ càng giống sự cổ vũ cho con bé tiếp tục duy trì tính khí kiêu ngạo và dánh vẻ kiêu căng của mình. Vì thế, anh ta không nói nhiều lời trực tiếp mang người lên máy bay, đưa về nhà nhốt lại.

“Mạnh Tử nói.” Ôn Lệ bắt đầu áp dụng chiêu nói có sách, mách có chứng, giải thích cho mình, “Khi trời giao sứ mạng trọng đại cho người nào, nhất định trước hết phải làm cho ý chí của họ được tôi rèn, làm cho gân cốt họ bị mệt nhọc, mấy việc làm đó của cháu chính là bước đệm cho sự vinh hoa phú quý lúc này.”

Ôn Diễn hừ lạnh một tiếng: “Đừng nói mấy lời đó với cậu. Giờ nhà họ Ôn chỉ còn mình cháu là con gái, cháu chăm sóc mình cho khỏe là tốt rồi.”

Ôn Lệ phí công muốn nói tiếp: “Vậy chuyện lý lịch…”

Ôn Diễn lạnh lùng liếc mắt nhìn: “Không phải chồng cháu là ảnh đế toàn năng mười phần à? Cậu ta còn lợi hại hơn cả người làm cậu đây, bảo cậu ta nghĩ cách đi.”

Ôn Lệ muốn cãi lại nhưng không biết cãi gì giờ.

Ôn Lệ chỉ có thể giải thích với ekip chương trình rằng, trước kia cô luôn học tập ở nước ngoài, nên vào hôm ghi hình cho tập tám, cứ để bọn họ đi cùng nhau đến trường cấp ba cũ của Tống Nghiên là được.

Biên tập nói lại chuyện này cho đạo diễn Nghiêm, ông không cần suy nghĩ gì mà đồng ý luôn.

“Đúng lúc, cố gắng cột chặt hai người họ lại một chỗ để quay.”

Nhiều lúc các đôi khách quý khác cũng phải tạm thời xa nhau vì công việc riêng của mỗi người khác nhau nhưng trong lòng sẽ nhớ đối phương, lúc xa nhau cũng sẽ gọi điện thoại hoặc sẽ chọn một cho trời nào đó để chơi cùng nhau, vân vân. Nhưng Tống Nghiên và Ôn Lệ tách ra đi công tác là tách ra làm việc thật, có tám đầu trâu không thể nào kéo hai trái tim đang tập trung vào công việc của bọn họ lại.

—

Cùng lúc quay hình cho tập tám của << Thế Gian Có Người >>, tin tức << Băng Thành >> đã kết thúc quá trình tuyển chọn diễn viên được tung ra

ngoài, bên phía nhà đầu tư đã không thể đè ép thông tin xuống.

Từ lâu << Băng Thành >> đã hoàn thành hồ sơ nộp lên trên và đã được duyệt, thông tin được phê duyệt có thể tìm và xem trên trang web chính thức của cục. Tin tức trên mạng đến từ bốn phương tám hướng bay đầy trời, trong đó chuyện được thảo luận hăng say nhất là việc tranh luận xem diễn viên nữ nào được chọn.

Cuộc tranh luận về vấn đề này kéo dài từ lúc chuẩn bị đến lúc được thông qua vẫn khắc khẩu không ngớt, các nhóm blogger náo loạn suốt mấy tháng trời, thậm chí còn lập cả một danh sách đề xuất bỏ phiếu trên Weibo, liệt kê ra tên của các diễn viên nữ để các fan bỏ phiếu.

Mãi đến không lâu sau Đường Giai Nhân về nước, vốn các blogger mỗi người mỗi ý phân tán sự chú ý mọi người nay lại miễn cưỡng thống nhất về một phía.

Động tĩnh đầu tiên trước hết bắt đầu từ lời nhắn để lại trong khu thảo luận trên diễn đàn mạng.

[Cuối cùng CP mười năm gây tiếc nuối trong giới sắp phá tan băng hợp tác lại rồi]

0L: [Tài nguyên phim điện ảnh tốt nhất, mấy fan của nhóm tiểu hoa lưu lượng gì đấy đừng đến đây đụng chạm, dòng họ CP lâu đời, nhà trai anh ấy là mối tình đầu của bao nhiêu cô gái, tạo hình trang phục đỉnh của chóp, nhà gái là nữ thần quốc dân đầu tiên]

……

5L: [Đường Tống!! Thanh xuân quay về!]

10L: [Mối tình đầu chắc chắn là Tống Nghiên, Trần Gia Mộc yyds, chỉ bằng vai diễn này, khi tôi nhìn anh ấy đã dày thêm mấy lớp filter]

……

25L: [CP đã sớm BE từ tám trăm năm trước còn mang ra để nói? Nhà trai đã kết hôn bao lâu rồi, xào CP người thật có thể cách xa người đàn ông đã kết hôn chút, được không?]

55L: [Fan CP đời thật của Tống Nghiên chỉ chấp nhận Muối và nó đáng để trông mong thôi, có hợp tác thì biết cách hợp tác đi nhé, fan của CP không gặp nhiều năm không cam tâm à, buồn nôn]

65L: [Cười chết làm phiền fan nào bị bệnh thì đi chữa bệnh đi Ok? Vợ chồng hợp đồng mà cũng ship thật được à? Lúc trước nhìn vào diễn xuất của Tống Nghiên trong Máy Bay Giấy, nếu mấy người nói anh ấy không có chút tình cảm rung động nào với Đường Giai Nhân thì tôi đây ăn c*t cho mà xem]

77L: [Hiệp nghị cái đầu nhà mi, gần đây hai người bọn họ tham gia Thế Gian, dùng mắt thường cũng thấy được tình cảm đằm thắm không thôi, mi không xem gì à?]

83L: [Nhận tiền làm việc, Thế Gian toàn đường công nghiệp hóa học thôi]

96L: [Muối là đôi nổi nhất trong bốn đôi khách quý của Thế Gian, nếu thật sự hai người bọn họ được trả tiền thù lao để xào CP thì không biết sao trong hai tiếng rưỡi của mỗi tập, muốn tổng hợp tất cả các cảnh của Muối rồi cắt ra còn chưa được nửa tiếng?]

101L: [Nói Muối là đường công nghiệp nhiều hóa học, Đường Tống nhìn lại xem đã bao giờ được ăn đường chưa dù chỉ một ít? Từ đầu đến cuối chỉ có Đường đáp lại, phỏng vấn bên nước ngoài cũng không quên cue Tống, mày thử đi xem mấy bài phỏng vấn của Tống đi, xem anh ấy có chủ động nhắc đến một cọng lông nào của Đường chưa.]

Vốn chỉ là tin về bộ phim được lan truyền, đến cuối cùng lại biến thành trận địa fan CP hai nhà cãi nhau.

CP 'Đường Tống' đã không hợp tác mười năm, để lại những fan CP đều là những người trung thành và tận tâm, từ trước đến nay chỉ cẩn thận

sinh tồn trong địa bàn của mình, bây giờ dưa này được tung ra, cảm giác tồn tại lập tức bùng nổ.

Nhưng khó có thể đấu lại với số lượng fan không lồ của 'Muối', lấy nơi khởi chiến từ diễn đàn này, hai bên dời trận địa, chạy sang Weibo cãi nhau ầm ĩ tiếp.

Đối với fan CP của hai bên, Tống Nghiên là điểm chung của nửa còn lại, cho nên cuộc chiến biến thành chiến tranh của hai nghệ sĩ.

Nguyên nhân gây ra tất cả mọi việc như giờ đều tại mấy cái thứ gọi là tin đồn kia, CP 'Đường Tống' đã BE từ mười năm trước tự nhiên bị lôi ra, gần đây << Thế Gian Có Người >> quá nổi tiếng, nhiệt độ cao, người qua đường nhập hố 'Muối' càng ngày càng nhiều, xào CP vai diễn trong phim còn có thể nhịn, nhà trai đã kết hôn từ lâu còn lôi CP người thật ra nói, điều đó để thể hiện sự không cam lòng hay gì, bảo sao người khác không tức giận cho được.

[Fan ầm ĩ cái rắm, cứ tranh cãi tiếp thì nó có rơi được xuống đầu chính chủ nhà mấy người không? Mấy người thử hỏi một đạo diễn và biên kịch của << Băng Thành >> đi, hỏi xem bọn họ có đồng ý không @Đạo diễn Cừu Bình @Sáng tác chính là mọi thứ của tôi]

[Đừng ầm ĩ, có cãi nữa thì miếng bánh lớn này cũng không đến lượt đỉnh lưu Tam Lực nhà mấy người được nhận đâu ha. Tời kỳ rực rỡ của nghệ sĩ nữ rất ngắn, nhân lúc còn trẻ tuổi thì thoải mái diễn thêm mấy bộ phim thần tượng mà chỉ cần diễn nhẹ nhàng, nằm trong vùng an toàn thôi? Đừng để đến lúc ba mươi tuổi qua thời kỳ phát triển nhất rồi có muốn đóng phim thần tượng cũng chưa chắc có người đồng ý trả tiền, đừng ỷ vào việc có nhiều fan mà đấu đá lung tung, Giai Nhân không cần lưu lượng, không cần fan, chất lượng tài nguyên hai bên như cách nhau cả bức tường đấy Ok?]

[Fan ầm ĩ cái rắm, cứ tranh cãi tiếp thì nó có rơi được xuống đầu chính chủ nhà mấy người không? Mấy người thử hỏi một chút xem đạo diễn và biên kịch của << Băng Thành >>, hỏi xem bọn họ có đồng ý không @Đạo diễn Cừu Bình @Sáng tác là mọi thứ của tôi]

[@Đạo diễn Cừu Bình @Sáng tác là mọi thứ của tôi]

[Đỉnh lưu nhà mấy người chỉ xứng đáng đóng mấy phim thần tượng kiếm nước mắt người xem thôi, đừng đến đây chạm vào tài nguyên điện ảnh bọn này]

<< Băng Thành >> còn không tuyên bố diễn viên thêm một ngày, thì chuyện nãy mãi không yên được.

Hiển nhiên tính tình lão Chu với công việc biên kịch cầm bút kiếm cơm thì táo bạo hơn.

Đặc biệt sau khi bị vô số các cư dân mạng làm phiền và quấy rầy, trước một ngày khi << Băng Thành >> chuẩn bị công bố các diễn viên đã được chọn, lão Chu online đăng một bài lên Weibo.

Sáng tác là mọi thứ của tôi: " Kịch bản << Băng Thành >> đã hoàn thành xong từ lâu, trong bốn diễn viên có hai nhân vật nghĩ mãi vẫn chưa tìm được họ thích hợp cho bọn họ, bây giờ đã nghĩ ra rồi, trước đấy muốn đưa ra để các bạn trên mạng cho chút ý kiến, Tống Đình Phong và Ôn Loan Loan, sao nhỉ?"

Biên kịch trực tiếp đặt họ cho hai nhân vật chính, cư dân mạng đâu phải những đứa ngu, ai cũng nhìn ra được là có ý gì.

Cừu Bình gọi điện thoại thẳng sang, chửi ầm lên: "Lão Chu, con mẹ nó cũng bốn mươi tuổi đầu rồi chứ ít gì, ship CP thì ship CP đi, liên quan gì mà lôi mấy chuyện đang giữ bí mật ra hả, chuyện gì đang xảy ra? Ông ấu trĩ hay ngây ngây thơ?!"

— — — —

Chương 71

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Câu trả lời dành cho câu hỏi này của lão Chu là "Nghe hay lắm đấy". Nói thật, nếu nghe không ổn thật thì không bao giờ ông dùng họ của hai người để đặt, phải tôn trọng nhân vật dưới ngòi bút của mình.

Tài khoản Weibo của biên kịch không thể tên thật cũng không có tích chứng thực, chỉ có những người thường xuyên quan tâm đến giới điện ảnh mới biết, phần lớn fan của Đường Giai Nhân là người hâm mộ yêu thích phim điện ảnh nên cực kỳ chú ý đến vấn đề trong giới. Họ biết Weibo của lão Chu, đang mắng hăng trong trận chiến thì ông ấy xuất hiện.

Weibo lão Chu không online hằng năm, nội dung đăng lên Weibo thường là tổng kết những cuốn sách mà mình tâm đắc, đăng một vài bài ca ngợi quê hương đất nước vào những ngày trọng đạo như ngày thành lập Đảng, ngày quốc khánh. Hoặc khi phim của mình chính thức ra rạp sẽ chia sẻ lại tài khoản Weibo của bộ phim để tuyên truyền, chỉ cần vào xem Weibo thôi là thấy ngay khí chất của con người biết chữ, dùng nghề viết kiếm ăn.

Bài đăng mới trên Weibo của ông đúng là khiến người ta phải ngạc nhiên.

[Nghe hay!]

[Ôn Tống a, lấy hai họ này có ý gì đây [đỡ kính mắt]]

[Này không phải họ của Tống Nghiên và vợ anh ấy à….?]

[A a a a a a lão Chu, đây không phải sự trùng hợp đúng khoonb @Tống Nghiên @Ôn Lệ Litchi]

Weibo này của lão Chu hoàn toàn không viết bất cứ nội dung gì liên quan đến phim cho nên ngay đến cả các diễn viên điện ảnh cũng không biết.

Ôn Lệ đã chuẩn bị tinh thần sau khi công bố cô nhận được tài nguyên ngon này sẽ dẫn đến những phản ứng khen chê khác nhau của cộng động mạng. Trước khi đoàn làm phim thông báo đội hình diễn viên, bên phía chị Đan đã chuẩn bị xong hết mọi thứ chỉ là không nghĩ tới sẽ có blogger đăng bài tung tin đồn nói Đường Giai Nhân đi thử vai và nhận được vai diễn, tin Tống Nghiên tham gia đã có người loan tin từ lâu cho nên mới có chuyện CP mười năm 'Đường Tống' phá băng, xuất hiện nhiều lời bàn tán nói nối lại tình xưa.

Vì bản thân cô biết kết quả thử vai nên không suy nghĩ gì nhiều nhưng các fan CP không viết. Kể cả Tống Nghiên sẽ hợp tác với một nghệ sĩ nữ khác đóng << Băng Thành >> thì bọn họ cũng sẽ không có phản ứng lớn vậy, vì nó là chuyên hợp tác bình thường khi làm nghề diễn viên thôi. Không thể nào bắt Tống Nghiên không được hợp tác với nghệ sĩ nữ khác sau khi kết hôn. Nhưng Đường Giai Nhân thì khác, cô ấy và Tống Nghiên là CP hót nhất trên màn ảnh lớn vào mười năm trước, khi đó trên các diễn đàn đâu đâu cũng là tin tức và bài đăng liên quan, các bài chia sẻ về CP 'Đường Tống', cả cộng đồng mạng bàn tán sôi nổi, ship CP vai diễn rồi dần dần ship CP người thật tình cảm thật ngoài đời.

Hợp tác thì hợp tác, nó chẳng có gì để nói nhưng Tống Nghiên đã kết hôn rồi, CP người thật cùng vợ mình tham gia chương trình truyền hình nổi như cồn, là đôi đứng đầu trong giới CP lúc này. Bây giờ mười năm trôi đi chưa từng hợp tác thêm lần nào mà các fan CP 'Đường Tống' cứ thích ra ngoài nói chuyện tìm cảm giác tồn tại, khiến người ta phải chán ghét.

Mà 'Đường Tống' lại chạm vào nòng súng trên miệng của Bút Ký Tên, thế nó mới gây ra trận phong ba này.

Lúc Ôn Lệ nhìn thấy bài đăng trên Weibo của lão Chu, vừa ngạc nhiên vừa thấy khó tin.

Cô có tài có đức gì chứ.

“Xem ra ông ấy rất thích em.” Lục Đan nói, “Đừng làm biên kịch thất vọng.”

Ôn Lệ nào dám phụ lòng ông ấy, nếu không được lão Chu thích hơn thì cô đã không có duyên phận với vai diễn này, vì thế quyết đoán ấn follow biên kịch Chu.

Tống Nghiên và lão Chu đã thân thiết và follow nhau từ trước, không bao lâu sau lão Chu cũng theo dõi lại cô.

Hành động theo dõi nhau lần này của hai người đã gián tiếp thừa nhận rất nhiều suy đoán của cư dân mạng.

[Báo!!!! Biên kịch << Băng Thành >> đăng Weibo]

0L: [Trước đấy mấy fan CP của gì đó tranh cãi kinh lắm mà, còn ở đây không? Mấy từ cuối của biên kịch, người có đầu óc đều nhìn ra được bài Weibo kia có ý gì, tầng dưới đến]

2L: [Ngoài việc kêu Ôn Lệ trâu bò, còn nói gì được nữa?]

……

110: [Tầng trên thím dịu dàng quá, để tôi đến cho, đợt sóng lần này không biết fan Đường Giai Nhân thấy mất mặt đủ chưa, thần tượng nhà mấy người đóng phim điện ảnh thì đóng đi, cứ một hai phải lôi CP mười năm trước ra để tìm cảm giác tồn tại làm chi. Tống Nghiên kết hôn mấy năm rồi mà cứ ship hai người đó làm gì không biết, sợ người khác không biết mình có bệnh nặng hay gì? Cho dù đã từng quen nhau thật thì sao? Đừng đánh thức hãy để cho quá khứ ngủ yên đi nhé? Cãi nhau tay đôi với fan CP nhà người ta không được nên chạy đến cãi nhau với fan only, không dám mắng Tống Nghiên nên quay sang mắng Ôn Lệ, giờ thì hay rồi, cãi chẳng được gì, tài nguyên cũng là của vợ hợp pháp người ta đó, cười chết]

……

230: [Lệ Chi ở đây, Tam Lực rất nỗ lực không chịu thua vì các fan sự nghiệp!! Fan sự nghiệp rất hài lòng!! Mẹ yêu con!!]

321L: [Muốn nói nữa không? @Fan Đường Giai Nhân]

……

350L: [Ôn Lệ có thể lấy được tài nguyên này, nếu không phải nhờ chồng giúp đỡ thì tao không tin, dựa vào sự nghiệp của chồng mà vẫn còn mặt mũi rêu rao thổi phồng?]

……

455L: [Trước kia sau khi kết hôn thì cười nhạo cô ấy lấy một diễn viên giỏi hàng đầu trong giới phim điện ảnh làm chồng mà vẫn loanh quanh chơi trong mảng phim thần tượng. Giờ ăn được miếng bánh lớn như này thì lại nói cô ấy dựa vào chồng mới có được. Này nói nghe nè, đến đàn ông nghèo xác còn có thể dựa vào việc lấy phú bà để thay đổi cuộc đời thì việc dựa vào người chồng tài giỏi của mình để chuyển hình lấy tài nguyên có vấn đề gì không? Làm ơn đi, vợ chồng vốn có và vì lợi ích tốt đẹp chung mà]

……

477L: [Người từng xem phim của đạo Cừu đều biết ông ấy chưa bao giờ dùng lưu lượng, Ôn Lệ có thể lấy được tài nguyên như vách đá treo leo này chưa hẳn đã dựa vào Tống Nghiên hết]

……

501L: [Thôi đừng lúc nào cũng mang diễn xuất của cô ấy trong các bộ phim truyền hình ra để chế cười nhạo nữa. Phim điện ảnh và truyền hình cách nhau một bức tường lớn, ảnh đế ảnh hậu hạ phàm xuống quay phim truyền hình còn bị lật xe nữa là. Trước đấy từng xem Ôn Lệ trong chương trình về diễn xuất ấy, cô ấy có năng lực, năng lực diễn sẽ không kéo bộ phim xuống, giọng cũng tốt, chỉ cần gặp được ekip làm việc tốt thì chắc chắn sẽ thay đổi lớn]

Không chỉ trên diễn đàn, đầu tiên mấy blogger mang tin đăng lại trên Weibo, sau đó có mấy tài khoản V lớn về mảng phim đăng lại.

Không bao lâu sau, một blogger rất ít khi đưa tin sai đăng bài, một phát ấn định thông tin này.

Giải Trí Anh Ba: "Miếng bánh ngon đỉnh của chóp. Bộ phim điện ảnh << Băng Thành >>:

Công ty sản xuất: Điện ảnh Hoa Nhuận, đạo diễn Cừu Bình, biên kịch Chu Quần Chi

Diễn viên chính: Lương Hiền Hoa, Mao Linh, Tống Nghiên, Ôn Lệ."

[? Dã tâm của Hoa Nhuận lớn ghê nhở, đội hình này gần như đã kéo tất cả các fan thuộc các tầng lớp, có độ tuổi khác nhau lại một chỗ]

[Ui ui ui ui bộ phim này tuyệt vời]

[Đội hình diễn viên, tôi muốn nói là đây là đội hình có diễn viên đóng nam chính xuất sắc nhất]

[Ôn Lệ quá giỏi, tài nguyên nghịch thiên, ảnh đế lưu lượng top 1]

[Trừ Ôn Lệ ra toàn bộ lưu lượng tiểu hoa đều có phim đang chuẩn bị được chiếu hoặc đang phát sóng. Có người nói rằng là nguyên của cô ở mức trên cao, kết quả người ta đột phá chạy đi đóng phim điện ảnh luôn rồi. Thế mới nói fan nhà nào đấy đừng tự tin quá, để hiện thực biến hóa khôn lường dạy các bạn làm người [ăn dưa]]

[Không ngờ ngay cả Đường Giai Nhân đã cố ý về nước để thử vai mà kết quả bị Ôn Lệ đoạt được, thảm [che mặt khóc]]

Ôn Lệ lấy được tài nguyên phim điện ảnh tốt như này khiến nhiều blogger chuyên về mảng phim phải thảo luận và bàn tán khá nhiều về chuyện này. Ngày đó trước khi tài khoản Weibo của << Băng Thành >>

thông báo đội hình diễn viên chính thức, trên mạng đã lan truyền đủ loại tin tức, ồn ào ầm ĩ liên tục.

Phim Băng Thành: "Đã để đợi lâu! Tinh thần chiến đấu vì tổ quốc, chúng tôi chắc chắn dù chết muôn lần cũng không từ chối, dùng máu tươi để bảo vệ dân tộc không thiệt hại, vì đời sau mà xây dựng đất nước yên bình ấm no. @Andy Lương Hiền Hoa @Mao Linh @Tống Nghiên @Ôn Lệ Litchi"

Đi kèm với bài thông báo này là ảnh tạo hình của các diễn viên.

Từ đội hình diễn viên đến nhà sản xuất, không khác gì tin đã được nhả ra. Nhất là ảnh tạo hình của Tống Nghiên và Ôn Lệ, phía bên phải ghi rõ tên của hai nhân vật mà đạo diễn Chu đã đặt cho hai vai diễn của mình khi đăng lên Weibo.

Trong bức ảnh, Tống Nghiên chải tóc vuốt ngược, lông mày cao thẳng, mắt sáng như sao, trên người mặc bộ vest màu trắng kiểu cũ, còn Ôn Lệ mặc bộ sườn xám tối màu, trang điểm theo kiểu thời xưa rực rỡ như hoa hồng, đường hoàng xinh đẹp.

Không gì ngoài đẹp trai và xinh đẹp.

Tống Nghiên vai 'Ôn Đình Phong'

Ôn Lệ vai 'Tống Loan Loan'

Đằng trước còn hai phiên một và hai là hai vị ảnh đế ảnh hậu, fan không tiện khống bình dưới bài thông báo của bộ phim. Đợi thần tượng nhà mình chia sẻ bài viết này về tường nhà xong, nhóm fan đang kích động sẽ không phải kìm nén.

Vì trong ảnh tạo hình chỉ để một người nên bên dưới khu bình luận trên Weibo do các fan only chịu trách nhiệm khống bình, các fan đang chúc mừng thần tượng nhà mình lấy được vai diễn tốt, nhất là các fan sự nghiệp của Ôn Lệ.

[Tam Lực vì các mẹ mà không bao giờ chịu thua]

[Mong chờ Tam Lực]

[Fan sự nghiệp quá hãnh diện a a a a a a a a]

Nhóm fan CP cũng có super topic là sân nhà của bọn họ.

[#Muối hợp tác# Mọi người ơi mọi người ơi chúng ta đợi được rồi! Bọn họ hợp tác rồi! Bọn họ hợp tác thật rồi!! [Khóc]]

[#Muối hợp tác# Có cao thủ nào photoshop ghép hình riêng của hai người họ thành một tấm đứng chung được không!!! Thưởng lớn!!!]

[#Muối hợp tác# Ghép lại được sẽ thành một kiệt tác lớn!!! Tôi may mắn biết bao khi được làm fan của đôi này chứ!! Mỹ Nhân Tam Lực chiều fan hết sức!!!]

[#Muối hợp tác# Trong lòng tôi hợp tác cổ trang top 1, hợp tác dân quốc tóp 2, giấc mơ của tôi đã thực hiện được một nửa rồi]

[#Muối hợp tác# Phải nói biên kịch bộ phim là người nhà của chúng ta ấy nhỉ? Quá ghê quá ghê, lấy luôn họ của Tam Lực và Mỹ Nhân, hai cái tên Ôn Đình Phòng và Tống Loan Loan này nghe sao lãng mạn quá, tuyệt vời [khóc]]

Còn có fan đăng lại bức ảnh chụp dân quốc từ đã lâu, lúc trước bức ảnh chụp này được phát tán rộng rãi trên mạng xong còn lên hotsearch ầm ầm. Không ai nghĩ sẽ có một ngày bức ảnh đó sẽ trở thành sự thật.

Đại fan vừa ra tay đăng tấm hình đã photoshop ghép hai bọn họ đứng chung.

Mỹ Nhân Thảo Tam Lực: [[#Muối hợp tác# Ánh trăng giữa mùa hè x Hoa hồng thấm rượu [hình ảnh]]

[Đại thần Thảo yyds! Ảnh dân quốc của Mỹ Nhân và Tam Lực get!]

[Dứt khoát cho đại thần một icon quỳ [quỳ xuống]]

[Đại thần mười điểm môn ngữ văn]

Thông báo chính thức từ đoàn phim gây ra một trận huyên náo lớn. Liên quan đến việc Ôn Lệ nhận được tài nguyên đóng phim điện ảnh đỉnh cao đã có rất nhiều đánh giá khen và chê khác nhau. Có người nói Cừu Bình sa đọa lựa chọn lưu lượng để ăn tiền lãi, hoặc nhà tư bản mắt mù nên chọn Ôn Lệ, đợi sang năm sau khi phim chiếu chắc chắn sẽ trở thành thảm họa. Còn có người nói Tống Nghiên yêu quá mù quáng vì cô vợ mà hủy hoại một bộ phim tốt, và nhiều hơn là những sự bất bình không hài lòng đến từ các diễn viên thanh y khác.

Weibo Đường Giai Nhân vẫn rất im ắng, tuy ở trong nước có khá nhiều fan phim điện ảnh nhưng bên nước ngoài mới là môi trường phát triển sự nghiệp chính của cô ấy. Không như các app mạng xã hội nước ngoài, cô ấy ít khi đăng Weibo, có nhiều cư dân mạng không hề hứng thú với tài nguyên hay sự nghiệp của nghệ sĩ, cái bọn họ quan tâm chỉ là mấy chuyện tình cảm linh tinh xung quanh.

[Tống Nghiên và Đường Giai Nhân không có gì không có gì không có gì, lần nào phỏng vấn nhắc đến Tống Nghiên cũng làm sáng tỏ rõ ràng. Nói đi nói lại nhiều lắm rồi, mấy người nào đấy có thể im lặng chút đi được không? Ít tin mấy cái tin tẩy não đi ok?]

[Tống Nghiên chỉ từng công khai chuyện tình cảm một lần duy nhất, đối phương là vợ anh ấy, sao không thể nghĩ mối tình đầu của anh ấy là người vợ bây giờ?]

[Từng xem Thế Gian sẽ biết mối tình đầu của Tống Nghiên là ở thời cấp ba, không phải Ôn Lệ cũng không thể nào là Đường Giai Nhân]

[Thời điểm quay Máy Bay Giấy không phải đúng lúc Tống Nghiên đang học cấp ba à?]

[Khi đó anh ấy tạm nghỉ học để đi đóng phim ấy, đến năm thứ hai tham gia kỳ thi vào học viện hý kịch]

[Nói là Ôn Lệ thì giả quá, Ôn Lệ học bên nước ngoài, lúc Máy Bay Giấy được chiếu còn đang làm thực tập sinh bên nước ngoài đấy, mối tình đầu thế nào được]

[Ở trong giải trí hỗn loạn này rồi cứ xoắn xuýt mãi mối tình đầu để làm gì? Đến chính bản thân Ôn Lệ khéo còn không biết mình từng yêu đương bao nhiêu lần nữa là, ở đấy mà mong chờ hỏi về mối tình đầu của Tống Nghiên?]

Ôn Lệ nằm trên giường nghịch điện thoại, dùng nick phụ lướt Weibo. Vốn cô đang hóng hớt chuyện của Tống Nghiên, nếm mùi thấy ngon ngon, kết quả bị cái bình luận kia làm cho cạn lời.

Cô quyết định phải giải thích cho bản thân để làm sáng tỏ mọi chuyện, vì thế cô trả lời bạn cư dân mạng này: [Mấy chuyện xấu trước kia của Ôn Lệ và mấy nghệ sĩ nam khác chỉ vì công việc nên lăng xê CP thôi, không phải thật.]

Cư dân mạng trả lời: [Fan của gà tiểu học đừng đến đây đôi co, cũng chỉ có mấy người mới tin thần tượng nhà mình một lòng một dạ trong tình cảm]

"……."

Thật lòng giải thích cho mình mà còn bị mắng ngược lại, mệt quá.

Ôn Lệ có khuôn mặt rất dễ dụ dỗ người khác vào tròng, cô đây rất vô tội. Ban đầu nhiều bạn khác giới đến với cô vì khuôn mặt đẹp, sau đó mới xét đến tính tình. Tính đến ngày hôm nay ngoại trừ Bách Sâm thì bên cạnh cô chẳng còn người bạn thân khác giới nào nữa.

Nếu cô và Bách Sâm không phải thanh mai trúc mã, lại có quan hệ là vợ/chồng chưa cưới trước của nhau thì đoán chắc rằng Bách Sâm đã không chịu nổi cô và quyết định tuyệt giao lâu rồi.

Nhưng mà cũng phải trách cô thích bắt bẻ. Từ nhỏ đến lớn trong lòng cô chỉ thừa nhận có Bách Sâm và Tống Nghiên là bạn khác phái nhưng cô và

Bách Sâm thuộc dang quen thân. Rất khó để phát triển đến loại tình yêu nam nữ đó, với Tống Nghiên thì cô không thân, càng không xuất hiện mối quan hệ đó được.

Cô trở mình một cái, mắt nhìn chằm chằm trần nhà bắt đầu suy nghĩ miên man.

Đầu tại mấy cư dân mạng đó, làm hại cô bắt đầu để ý đến mấy chuyện cũ của Tống Nghiên.

Trước đó cô cũng nghĩ nhiều về mối quan hệ giữa Đường Giai Nhân và Tống Nghiên nhưng anh đã giải thích cho cô nghe. Giữa hai người họ không có gì, Ôn Lệ sẽ không tiếp tục nghĩ nữa.

Vậy trước khi quen Đường Giai Nhân thì sao?

Có hay không?

Ôn Lệ vắt hết óc suy nghĩ mà không thể nghĩ được.

Giờ Tống Nghiên vẫn chưa về nhà, hôm nay mấy ông lão nhiều kinh nghiệm sống đã về hưu lại hẹn anh đi uống trà. Dáng vẻ Tống Nghiên sáng sủa đàng hoàng, mấy ông cụ từng trong thời chiến rất thích anh, mỗi khi gặp anh đều muốn nói cho anh nghe rất rất nhiều chuyện cũ. Được cái Tống Nghiên cũng vui vẻ ngồi nghe, chắc là hôm nay mấy cụ vui mừng nói hăng say nên giữ Tống Nghiên ở lại đó đến tận giờ này.

Mà bây giờ cô gọi điện cho anh thì không tiện, chẳng may bị mấy ông cụ hiểu nhầm là cô thúc giục Tống Nghiên mau về nhà thì sẽ không vui.

Cầm điện thoại trượt lên trượt xuống trên màn hình mãi, cuối cùng ngón tay dừng lại chỗ tên Bách Sâm.

Cô nghĩ một lúc rồi quyết định gọi.

Sau khi điện thoại được nhận, âm thanh bên chỗ Bách Sâm khá ồn ào, hiển nhiên người này đang sống cuộc sống về đêm, giọng của anh ấy trước

giờ thiên về kiểu không đứng đắn, cà lơ phất phơ hỏi cô.

"Nha đầu, tìm anh có việc gì thế?"

"Anh tìm chỗ nào đó không ồn nghe điện thoại, em có việc riêng muốn hỏi anh."

"Được." Sau đó Ôn Lệ nghe thấy tiếng Bách Sâm nói với người khác trong điện thoại, "Tôi đi ra ngoài nghe điện thoại, tình nhân nhỏ cái rắm, ông đây độc thân mấy trăm năm, em gái tôi."

Ôn Lệ đợi nửa ngày, cuối cùng bên chỗ Bách Sâm cũng yên tĩnh lại.

"Ngoài việc riêng về phương diện tình cảm của anh thì những cái khác tùy em hỏi."

"Em không hứng thú với tình sử của anh, em thèm vào." Ôn Lệ chọc ngoáy mấy câu trước rồi mới vào chuyện chính, "Em muốn hỏi tình sử của Tống Nghiên."

"Cậu ta có gì tốt mà hỏi." Bách Sâm cười hai tiếng, phân tâm nói, "Con số khoonh."

Ôn Lệ khiếp sợ, giọng khi nói như thể cô đang quá bất ngờ: "Anh ấy cong thật ạ?! Lại còn là 'không'?! Thành một đôi với anh à? Ôi má dáng vẻ anh giống 'không' mà không ngờ lại là 'một'!"

"…..Không, một, hai, ba, bốn, năm!" Bách Sâm vừa tức giận vừa buồn cười, "Em, nha đầu em nghĩ cái gì trong đầu mỗi ngày đấy? Còn nữa, dáng vẻ ai giống 'không'? Cho dù anh là cong đi nữa thì cũng là đại mãnh 1, o k?"

(*) Chỗ này mình giải thích chút, 'Không' ý chỉ thụ, mà 'Một' ý chỉ công nhé.

Ôn Lệ nhận ra suy nghĩ của mình khá hoang đường, xấu hổ sờ sờ mũi, à một tiếng.

“Không biết là ‘không’ thật không? Có khi nào anh ấy yêu giấu không nói cho anh biết không?”

Bách Sâm xùy một tiếng: “Hai bọn anh một ngày hai mươi tư tiếng trừ những lúc tắm rửa đi vệ sinh thì ở cùng một chỗ với nhau. Anh từng theo đuổi bao nhiêu cô cậu ta là người biết rõ nhất, em nghĩ cậu ta yêu đương mà có thể giấu anh chắc?”

“Vậy ——”

Nghe giọng điệu chắc nịch của Bách Sâm, ngược lại Ôn Lệ không biết nên nói gì.

“Sao? Không hài lòng về câu trả lời của anh? Hay để anh tự biên soạn một câu chuyện tình nào đấy của cậu ta xong kể cho em nghe nhé?”

“Bịa cái gì mà bịa? Chỉ là em lên mạng thấy mọi người đang suy đoán về mối tình đầu của anh ấy nên mới đoán thử và thăm dò chút thôi.”

Bách Sâm cạn lời không còn gì để nói: “Có phải em nhàn rỗi quá nên mới nghĩ linh tinh không? Đi nghe mấy người trên mạng đoán? Em hỏi thẳng cậu ta là xong.”

Ôn Lệ thở dài nói: “Em từng nói chuyện với anh ấy rồi nhưng mỗi lần nói chuyện với người đó như đang chơi trò đoán đố ý, em nghe mà không hiểu nổi.”

“Không có chỉ số thông minh cao còn nói người ta nói chuyện vòng vèo.” Bách Sâm nói cô xong lại không nể tình cười nhạo thằng bạn, “Nhưng mà không thể trách em được, A Nghiên vốn là người ít nói, nếu không đi theo con đường làm diễn viên này thì chắc dây thanh quản của cậu ta đã bị thoái hóa từ lâu.”

Ôn Lệ cũng hùa theo nói xấu: “Đúng vậy, lúc học cấp ba anh ấy nói với em chẳng được mấy câu, cộng tất cả lại mà không qua nổi ——”, cô tùy tiện tìm một con số qua loa, “Năm mười câu.”

“Thế đấy, cậu ta là người vậy đấy, còn mối tình đầu? Cậu ta có thể thích người nào đấy thì đúng là kỳ tích của thế giới này, mấy người trên mạng không biết nên nói bừa, em quen biết cậu ta từ lúc học cấp ba, em tin không?”

Ôn Lệ gật đầu, nhất thời lòng tự tin trong người bành trướng, bắt đầu thổi phồng tự luyến: “May mà gặp được em, nếu không chắc anh ấy phải sống một mình cô đơn hết quãng đời còn lại. Nhờ em đã cứu vớt anh ấy.”

Bách Sâm ở đầu bên kia cười như gà trống gáy liên tục.

“Đúng đúng đúng, em nên bảo cậu ta trao cho em cái cờ thưởng, trên đó viết ‘Cảm ơn cô Ôn đã cứu anh thoát khỏi cảnh cô độc lẻ loi’”

Ôn Lệ mở loa ngoài, cười đến mức khuôn mặt vùi sâu vào trong gối, bả vai run bần bật.

Bách Sâm uống rượu vào, không chút do dự nói xấu anh em mình, hai người càng nói càng hăng.

Lúc Tống Nghiên về đến nhà, đèn trong phòng khách đã tắt hết, anh đoán Ôn Lệ đã đi ngủ nên đi thẳng vào phòng ngủ.

Mới vừa mở cửa phòng đã nghe thấy tiếng cười thay phiên nhau vang lên.

Ôn Lệ nằm sấp trên giường, đôi chân trắng nõn giơ lên đung đưa qua lại, như đồ chơi con vịt nhỏ treo trên không trung đang lắc lư.

Ôn Lệ vẫn đang cười nhạo Tống Nghiên cùng Bách Sâm mà không hề hay biết tình cảnh nguy hiểm trước mắt. Mãi đến khi tự nhiên có một bóng người bao trùm trên người, mũi ngửi thấy mùi hương mát lạnh từ trên người anh, Tống Nghiên chống hai tay trên người cô, mặt không chút thay đổi nói: “Hai vợ/chồng chưa cưới cũ nói chuyện với nhau vui vẻ nhỉ.”

————

Chương 72

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Đang nói xấu người khác mà bị bắt gặp ngay tại trận là trải nghiệm thế nào.

Chột dạ và xấu hổ, cảm giác bắt đầu từ lòng bàn chân, truyền từ dưới lên trên rồi khuếch tán ra toàn thân khiến cô sởn gai ốc.

Ôn Lệ thầm thấy may mắn vì mình không nói mấy lời gì quá đáng hoặc thổi phồng quá mức, không nói mấy lời quá phận.

Dưới ánh nhìn của Tống Nghiên, rõ ràng cô nhận ra mình đã làm sai rồi, mím mím môi, mặc dù đang gần anh trong gang tấc nhưng cô cưỡng ép biến đôi mắt mình như mắt người mù, tròng mắt đảo tới đảo lui, không dám nhìn thẳng vào.

Trong điện thoại, Bách Sâm cũng không ngờ trong khi mình và em gái đang nói xấu anh em thì bị bắt được, ngượng ngùng cười mấy tiếng.

"A Nghiên, cậu về rồi à haha, muộn thế mới về cậu đi đâu đó? Để cô em gái như hoa như ngọc của mình ở nhà một mình, cậu không có tính người gì hết."

Tống Nghiên thản nhiên mở miệng: "Mình không về muộn thì sao có thể tạo cơ hội cho hai người nói chuyện?"

Bách Sâm: "……Cậu xem mấy lời này của cậu."

Ôn Lệ không nhịn được, nhỏ giọng than thở: "Không phải chỉ nói chuyện chút thôi à….."

Tống Nghiên: "Vậy anh đi? Hai người tiếp tục nói chuyện."

Nói xong, anh rút hai cánh tay đang chống bên người cô lại, đứng thẳng lưng, nhổm dậy từ trên người cô, định xuống giường.

Ôn Lệ thấy anh muốn đi thật, nóng nảy vội vàng giữ chặt cánh tay anh: "Đừng đi đừng đi."

Cô kéo một cái, Tống Nghiên không có chỗ dựa, nửa người trên chuẩn bị đổ xuống. Ôn Lệ cũng không trốn, rồi bỗng nhiên cô thấy khuôn mặt anh như được phóng to ra xuất hiện trước mặt mình, sau một tiếng kêu va đập, hai đôi môi đập vào nhau.

Khuôn mặt Ôn Lệ nhăn thành một nhúm, cô ôm môi, không nhịn được đau kêu thành tiếng.

Rìa môi Tống Nghiên bị đập nên đỏ hết cả lên, cảm giác đau rõ ràng, ngón tay để trên môi xoa xoa, nhíu chặt mày không nói gì.

Vì Ôn Lệ kêu đau theo bản năng, trong điện thoại Bách Sâm nghĩ ngay đến mấy hình ảnh không lành mạnh.

"Này này này? Không phải hai người làm gì đó sau lưng mình thật đấy chứ, mẹ nó!"

Ôn Lệ không muốn giải thích nhiều với Bách Sâm, giơ bàn tay rảnh còn lại ra ấn nút kết thúc cuộc gọi, không còn tiếng cằn nhằn của anh ấy, bầu không khí xung quanh trở nên yên tĩnh.

Hai người từng hôn rất nhiều lần, rất quen cảm giác khi hai đôi môi chạm vào nhau. Nhưng kịch liệt như vậy, tính cả lần ngoài ý muốn lúc học cấp ba thì đây là lần thứ hai.

Ôn Lệ nhìn chỗ bị đỏ trên môi anh, không ngờ cô vẫn sẽ giống như trước kia, bắt đầu thấy hoảng hốt và sợ hãi.

Tống Nghiên mím môi, lúc này không còn tâm trạng để ý đến việc hai người nói chuyện điện thoại nhân lúc anh không có nhà, nhẹ giọng nói với cô: "Bỏ tay ra anh xem có bị sứt gì không."

“Em, em tự vào nhà tắm xem.”

Ôn Lệ rụt người lại, cô xuống giường chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Tống Nghiên ngạc nhiên khi thấy cô như con thỏ chạy trốn chạy vào trong toilet, cụp mắt, vừa nãy môi hai người đập vào nhau rất mạnh, ngoài miệng vẫn còn cảm giác đau đau. Anh đưa tay đặt lên môi trong vô thức, trong đôi mắt thâm thúy lấp lánh tia sáng, đôi môi sưng đỏ bật ra những tiếng cười r`âu rĩ.

Thật ra anh không phải người thích chịu ngược, môi bị đập đến sưng đỏ mà còn cười được, do anh đang nhớ đến chuyện khác.

Khi đó hai người không cẩn thận để chạm môi, Ôn Lệ cũng quay đ`âu bỏ chạy hệt như một cơn gió, bỏ lại một mình anh đứng sững sờ tại chỗ. Mấy ngày sau đó cô liên tục trốn tránh anh, r`ồi hai người nói chuyện làm hòa, cô lại tiếp tục không tim không phổi lượn lờ trước mặt anh cả ngày.

Tống Nghiên ngẩn người, mãi đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên.

Là Bách Sâm gọi đến.

Vừa nãy Ôn Lệ tắt điện thoại dứt khoát, khiến hạt m`âm nghi ngờ gieo trong lòng anh ta bắt đ`âu nảy m`âm và phát triển nhanh. Để thỏa mãn lòng hiếu kỳ mãnh liệt của mình v`ê hai con người này, anh ta không thể không tiếp tục quấy r`ây hai người họ, quyết định gọi điện thoại tiếp.

Giọng điệu Tống Nghiên không tốt lắm: “Việc gì?”

“Vẫn có thời gian nhận điện thoại của mình, xem ra không phải đang làm chuyện kia.” Bách Sâm vừa hiểu rõ vừa thất vọng thở dài, tâm trạng tương đối phức tạp, “Mình còn nghĩ hai người…”

Tống Nghiên lạnh lùng đáp: “Cúp đây, sau này ít gọi điện thoại vào buổi tối thôi.”

Bách Sâm cười mấy tiếng, buồn cười không chịu được, cuối cùng vẫn phải giải thích chuyện này: "Ê này không phải chứ người anh em? Cậu ghen thật à? Thôi mà A Nghiên, chưa nói đến chuyện con bé là vợ cậu, bây giờ tình cảm hai người đang trong thời kỳ mặn nồng. Trước tiên, mình nói tiếng chúc mừng nhưng tốt xấu gì con bé và mình cũng đã quen biết nhau từ nhỏ, mình và con bé nói chuyện điện thoại thì có việc gì chứ? Huống chi cậu cũng biết, hai bọn mình không thể nào, con bé có phải nữ hay không với mình mà nói nó không quan trọng."

Nói một đống lời mà Tống Nghiên nghe như gió thoảng qua tai, thở dài, bình tĩnh nói: "Mình không nghi ngờ hai người có gì, do lòng dạ mình hẹp hòi, hiểu chút đi được không?"

"……."

Người này thẳng thắn quá lại khiến Bách Sâm không biết nên trả lời thế nào.

"Thế, lòng dạ cậu hẹp hòi cũng không thể làm tổn thương người vô tội được." Bách Sâm nói không được tự nhiên lắm, "Lại còn cố tình nhấn mạnh mình và vợ cậu là vợ/chồng chưa cưới cũ, lúc hai người kết hôn mình còn không trách cậu cướp vợ chưa cưới của mình nữa là….."

Tống Nghiên không nói gì, Bách Sâm tưởng anh cúp điện thoại rồi, này này mấy tiếng trong điện thoại mới nghe thấy tiếng trả lời trầm thấp của người đàn ông.

"Ừ, mình đang nghe." Người đàn ông nói tiếp, "Xin lỗi."

Từ ban đầu mối quan hệ tam giác bí ẩn không thể lý giải giữa ba người đa rất kỳ lạ, bây giờ Tống Nghiên xin lỗi làm Bách Sâm cứng họng.

Anh ta và Ôn Lệ là thanh mai trúc mã, có quan hệ anh em cực kỳ thân thiết với Tống Nghiên. Lúc đó khi nghe tin Tống Nghiên và Ôn Lệ kết hôn, anh ta thấy chẳng có chỗ nào không được hay không ổn, vài người biết chuyện thì trêu chọc anh ta nói anh ta bị đào góc tường nhưng trong lòng Bách Sâm biết rất rõ, anh ta và nha đầu Ôn Lệ không có cái tình cảm

gọi là tình yêu nam nữ. Cho dù lúc còn trẻ vì khuôn mặt xinh đẹp của nha đầu đó mà hơi rung rinh một chút, nhưng mà chút tình cảm chớm nở ấy đã bị tính cách của cô bóp chết và không thể ngoi lên được nữa.

Trong mắt mọi người, mối quan hệ của ba người như hình tam giác, chỉ có ba người trong cuộc biết chuyện không phải như thế. Dù anh em tốt của anh ta kết hôn với thanh mai của mình thì anh ta cũng sẽ không xa lánh hay hủy hoại mối quan hệ với hai họ, vẫn chơi với nhau như trước kia.

"Thôi không có việc gì, mình nói giỡn thôi chuyện đã qua lâu rồi, mình không hẹp hòi như cậu đâu." Bách Sâm cười to ha ha mấy tiếng, "Về sau cậu cũng đừng ghen tỵ vì mấy chuyện nhỏ nhặt không đáng kể này, mà nha đầu kia không chỉ có một người chồng chưa cưới là mình đâu. Mình nghe nói lúc con bé sáu bảy tuổi gì đấy, ông ngoại con bé đã chọn được một người, sau này không biết xảy ra chuyện gì nữa, lúc bấy giờ mới đến lượt mình, nói thẳng ra mình chỉ là người thế thân thôi. A Nghiên, cậu nghĩ thoáng lên chút, quan tâm chuyện vợ cậu từng có mấy người chồng chưa cưới làm gì, bây giờ cậu mới là người chồng duy nhất của con bé."

Tống Nghiên cười.

Nghe thấy tiếng cười của cậu bạn, Bách Sâm thấy yên tâm hơn, xem như ổn định được tình bạn giữa hai người bọn họ, quan trọng nhất là đã dỗ được cổ đông lớn họ Tống của truyền thông Bách Thạch.

Bách Sâm lập tức rời sang đề tài khác: "Nói, rốt cuộc vừa nãy hai người đã làm gì? Mình nghe thấy nha đầu kia ….kêu một tiếng, con bé sao thế?"

"Không có gì, mình không cẩn thận đập trúng."

"Đập trúng đâu? Kêu thê thảm thế, nghiêm trọng không? Có bị hủy dung không? Hai người phải dựa vào mặt để kiếm cơm đấy."

Lắm lời.

Tống Nghiên trả lời theo kiểu lời ít ý nhiều: "Miệng."

“À miệng à.” Xong đột nhiên nhận ra có chỗ nào đó không ổn, giọng điệu thay đổi xoành xoạch, “Hả? Miệng?”

Tống Nghiên thở dài: “Ngoài ý muốn.”

Bách Sâm cười đầy thâm ý, giọng nói khôi phục về kiểu lưu manh không đứng đắn ngày thường: “A Nghiên, mình nhớ rõ hồi học cấp ba ấy, hình như có hôm cậu và bạn học nữ nào đấy cũng đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn nhỉ. Miệng bị đụng đến mức rách chảy cả máu, mấy ngày liên tục như người mất hồn mất vía. Buổi sáng hôm đó mình còn nhìn thấy cậu lén giặt chăn nữa…. Mình hỏi cậu bạn nữ kia là ai, cậu thích giả làm người câm với mình, làm mình tò mò quá, mình đoán hết một lượt tất cả các bạn nữ trong lớp nhưng cậu sống chết không chịu nói cho mình biết người đó là ai, khiến mình khó chịu chết mất.”

Tống Nghiên đỡ trán, giật giật khóe miệng hỏi: “Vậy giờ cậu còn khó chịu không? Hay để mình nói cho cậu biết?”

“Không cần, giờ mình không có hứng muốn biết, à đúng rồi, mình nói chuyện này cho cậu biết, cậu đừng suốt ngày ăn dấm chua linh tinh bậy bạ, tối nay nha đầu kia gọi điện cho mình vì muốn nghe mình kể mấy chuyện khi còn học cấp ba của cậu. Nhưng mà cậu yên tâm, mình là người theo phe anh em hết lòng, mình không nói chuyện này ra, nha đầu kia sẽ không biết.” Bách Sâm cười xấu xa hai tiếng, thở dài trêu chọc, “A Nghiên, cậu cứ yên tâm thoải mái để mối tình đầu thuần khiết kia của cậu ở sâu trong tim và mãi nhớ về nó đi.”

“…….”

“Mình vào nhà vệ sinh nửa tiếng rồi, nếu không đi ra ngoài sẽ bị mấy người ngoài kia nói mình ở trong đây làm loạn.” Bách Sâm nói, “Tạm biệt người anh em.”

Cuộc gọi kết thúc.

Đợi Bách Sâm quay lại phòng, quả nhiên bị mấy bạn bè xấu xa trêu chọc có phải lừa gạt cô nào đi vào toilet không. Bách Sâm lười giải thích,

nhếch miệng nói ừ ừ, thích muốn chết.

"Oa a, giám đốc Bách giỏi ghê!"

Hôm nay trận này do Bách Sâm mời khách, lấy thân phận là ông tổng của truyền thông Bách Thạch gọi mấy người bạn trong giới đến đây chơi.

"Đúng rồi, sao tối nay Tống Nghiên không đến đây?"

"Cậu đã thấy cậu ta đến lần nào chưa?" Bách Sâm dựa vào ghế, một tay khoát lên chỗ tựa lưng, tay kia nâng chén rượu, "Ở nhà tập kịch bản với vợ đấy, không rảnh."

Mấy người bạn cười rộ lên.

"Cũng phải, tôi mà có người vợ đẹp như Ôn Lệ, tôi nguyện ý mỗi ngày ở nhà cùng vợ diễn phim thần tượng."

"Mẹ kiếp, chỉ bằng cậu. Cho dù có lấy người như thiên thần cũng không quản được nửa thân dưới khát khao của cậu."

"Tống Nghiên có thể quản được trụ tại sao tôi không thể? Đừng tiêu chuẩn kép thế."

Bách Sâm đã uống khá nhiều rượu, men say mông lung, hừ cười: "Ông tổng Tống của chúng ta chỉ tiếp xúc môi chạm môi nên xong đến nụ hôn ngoài ý muốn với con gái nhà người ta mà đã như cậu thiếu niên ngây thơ mất hôn mất vía mấy ngày lận, cậu có thể so với cậu ta không?"

Người đàn ông tự mang mình ra so sánh với Tống Nghiên ngạc nhiên, ngay sau đó cười ha ha.

"Đệch không phải chứ? Tình tiết giống phim thần tượng vậy luôn."

"Đúng vậy, chỉ là không tuyệt vời như phim thần tượng." Bách Sâm nhớ lại, "Lúc ấy va chạm đến mức rách da chảy máu."

Người bạn xùy một tiếng: "Quả nhiên phim thần tượng đều lừa gạt mấy cô gái nhỏ."

Bách Sâm ừm một tiếng, cười cười đứng lên: "Cũng không hẳn tất cả đều thế, ít nhất có một số cái nó giống thật, bởi vì lúc ấy máu chảy ra từ miệng còn không đỏ bằng bên tai cậu ta nữa."

"Uây uây uây, vậy vợ cậu ta có biết quá khứ ngây thơ đó của Tống Nghiên không?"

"Chắc chắn không biết." Bách Sâm thần bí đặt ngón trỏ lên môi làm động tác giữ kín, "Cho nên phải giữ bí mật giúp cậu ta đấy."

"Biết rồi."

Một đám người lại trêu ghẹo Tống Nghiên thêm mấy câu, bình thường mấy bạn bè tụ tập một chỗ với nhau thường như vậy, ai không đến thì người đó sẽ bị lôi ra để nói.

Bách Sâm cảm thấy không thể để lộ ra nhiều lắm, nếu không bị Tống Nghiên biết được sẽ lại uy hiếp anh ta sẽ rút cổ phần của mình, la hét bảo mọi người thay đổi đề tài.

Cứ nói xoay quanh một người không có gì thú vị, vậy nên một số người nói sang chuyện khác.

"Đáng tiếc hôm nay Tống Nghiên không đến, vợ cậu ta Ôn Lệ không đến cùng. Vất vả lắm mới hẹn được bà chủ của cô ấy, vốn đang nghĩ hai người đẹp bà chủ và nghệ sĩ của nhà ngồi cùng một chỗ nhìn đẹp biết bao."

Tư thế đang ngửa đầu uống rượu của Bách Sâm như được ấn công tắc dừng, ngây người hỏi: "Hẹn ai đến?"

"Tổng giám đốc Trương, Trương Sở Thụy của giải trí Gia Thụy, cậu biết không?"

Đâu chỉ biết, sao có thể không nhận ra bạn gái cũ.

Bách Sâm bỏ chén rượu xuống, đi ra ngoài.

"Ngay mai tôi có cuộc họp sớm, đi về ngủ trước đây."

"Cậu có cuộc họp sớm cái rắm ý, không phải cậu hẹn bọn tôi ra đây à! Nói đêm nay muốn uống đến say thì thôi, Bách Sâm! Giám đốc Bách!"

Mới vừa đi ra khỏi phòng, anh ta tình cờ đối mặt với Trương Sở Thụy đang chạy đến chỗ hẹn.

Người phụ nữ vẫn đang mặc quần áo vest được cắt may riêng, đeo kính râm, đôi môi đỏ mọng như lửa, gặp phải Bách Sâm đang đi ra lập tức ghét bỏ nhíu mày, ngữ khí châm chọc: "Thế nào? Biết cuộc đời mình không còn gì để sống nên vội vàng đi đầu thai kiếp sau?"

"……"

Tại sao anh ta đụng phải mấy người phụ nữ đều dạng này, chỉ có khuôn mặt xinh đẹp bên ngoài như cái vỏ rỗng, tính cách người nào người đấy hỏng bét, thanh mai trúc mã cũng thế mà bạn gái cũ cũng vậy.

—

Cuộc sống về đêm ở quán bar vừa mới bắt đầu, lúc này người mà sáng sớm hôm sau phải đi ra ngoài làm việc lại ở nhà buồn rầu.

Ôn Lệ trốn trong nhà tắm đứng trước gương nhìn, xem kỹ miệng mình có bị chảy máu không, có bị sưng lên không, ngày mai sẽ đi theo ekip chương trình ra ngoài quay hình, cô không thể bị thương.

Nhưng còn may, lúc bọn họ va vào nhau cả hai người đều mím miệng rất chặt, ngăn không cho ranh nanh cứng lọt ra bên ngoài nên không bị thương, ngủ một giấc dậy chắc bớt sưng hơn.

Sau khi xác nhận sẽ không bị rách da, Ôn Lệ chuẩn bị đi ra ngoài.

Tay vừa đặt lên nắm tay cầm cửa nhà tắm, đột nhiên cô bắt đầu thấy khó hiểu, không hiểu tại sao vừa nãy mình lại chạy.

Vì nghĩ đến quá khứ ư?

Thật ra không phải chuyện gì lớn, chẳng qua hôm đó Ôn Lệ và bạn mình cãi nhau, từ trường học của mình chạy trốn cúp học đi sang trường bên cạnh tìm Bách Sâm. Trước đó cô đã nhắn tin WeChat ngắn cho anh ấy, Bách Sâm nói mình đang học tiết thể dục ở ngoài, bảo cô đợi lúc nào tan học hẵng đến. Cô rất không nghe lời, bắt anh ấy cũng phải trốn học, đến phòng học chờ cô.

Đợi đến khi cô đến phòng học, quả nhiên trong đó chỉ có một người.

Vẫn là anh Bách Sâm đối với cô tốt.

Tự nhiên Ôn Lệ thấy rất cảm động, chỉ nghĩ mặc dù ngày thường mình hay cãi nhau với anh ấy nhưng người này vẫn đối xử với cô rất tốt, cô bảo anh trốn học là anh trốn thật.

Lúc này cô mới bắt đầu khóc, hốc mắt ướt đẫm, tầm mắt nhìn mọi thứ trở nên mơ hồ không rõ, nhìn bóng dáng cao cao gầy gầy kia ngồi ở bàn học trước, ánh nắng buổi chiều xuyên qua từ bên ngoài phòng học chiếu lên người anh. Cô đứng dựa vào tường ở phía cuối lớp học, đứng ở chỗ đó như đang úp mặt vào tường, bắt đầu lớn tiếng oán giận bạn mình với Bách Sâm.

Bọn cô cãi nhau rất dữ dội, nhưng mà nguyên nhân cãi nhau là gì thì Ôn Lệ đã quên từ lâu. Cô chỉ nhớ lúc đó mình cực kỳ tức giận, tức đến mức cãi nhau một trận ầm ĩ với bạn, còn tuyên bố phải tuyệt giao, nói xong bắt đầu giận dỗi thề thốt.

"Tuyệt giao tuyệt giao! Nhất định không bao giờ em đi xin lỗi bạn ấy! Sau này không bao giờ cho bạn ấy dùng sữa tắm của em nữa! Lần sau thần tượng của em đến Yến Thành tổ chức buổi biểu diễn, em có bán vé vào cho bọn đầu cơ cũng không thèm tặng bạn ấy!"

Đợi cô khóc xong, không còn quá tức nữa, dùng tay áo lau lau chà chà nước mắt trên mặt, bắt đầu trách tội Bách Sâm.

“Này, em khóc lâu thế mà anh không biết lấy cho em tờ giấy ăn là sao!”

Nam sinh vẫn luôn ngồi tại chỗ bỗng đứng lên, ngẩng đầu nói: “Anh Bách Sâm, vẫn là anh tốt với em…..”

Rồi chữ ‘Nhất’ còn chưa phát âm hết, chưa được nói xong, đột nhiên cô bị người trước mặt dọa cho sợ, ngoại trừ dáng người cao và hình thể bên ngoài khá giống, trừ bỏ áo đồng phục mặc ngoài giống nhau thì khuôn mặt đó khác hẳn Bách Sâm.

Lộ ra khuôn mặt đẹp trai sáng sủa, rất ít khi cô nhìn thẳng vào mặt anh nhưng cô rất quen thuộc với sự lạnh nhạt trong mắt Tống Nghiên.

Cô mấy máy môi, một câu cũng không nói lên lời.

Mẹ ơi, mất mặt quá, mất mặt muốn chết.

“…….”

“…….”

Hai người không ai nói chuyện, càng không biết nên nói gì để phá vỡ tình huống khiến người khác hít thở không thông trước mắt. Quãng thời gian im lặng kéo dài khiến không khí trong phòng học tự nhiên lạnh đi mấy độ.

Trước mặt một người không quen nói nhiều nói linh tinh mấy chuyện vụn vặt, còn khóc đến nỗi nước mắt nước mũi lẫn lộn, còn hung hăng uy hiếp trách anh không lấy khăn giấy cho mình.

Ôn Lệ xấu hổ đến mức không nói nổi lời nào, Tống Nghiên hơi mím môi, nhẹ giọng nói: “….Đừng khóc.”

Anh mở miệng nói càng khiến Ôn Lệ thấy xấu hổ.

Cô muốn chạy nhưng đúng lúc này chuông tan học vang lên, trên hành lang bỗng nhiên xuất nhiều âm thanh khác nhau, cô cuống quýt lau nước

mắt trên mặt vì sợ bị người khác nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của mình lúc này.

"Làm sao đây làm sao đây, tôi sẽ bị cười chết mất….."

Cô gấp đến độ xoay vòng quanh, trên hành lang học sinh ùa ra từ phòng học như 'tù nhân' được giải phóng, lúc này đi cũng không được mà ở cũng không xong.

Tống Nghiên nhíu mày, kéo cô đến sau cửa.

"Cậu trốn ở chỗ này trước."

"Chỗ này mà trốn được? Lúc học tiểu học tôi chơi trò trốn tìm cũng không trốn ở sau cửa! Trốn kiểu này chứng tỏ trí thông minh thấp, chắc chắn tôi sẽ bị phát hiện, còn anh nữa, anh Bách Sâm đâu? Tạo sao anh lại ở trong phòng? Tôi cảnh cáo anh không được nói chuyện này cho người khác biết!"

Đến lúc này mà Ôn Lệ vẫn không quên nói mấy lời ngang ngược, cô càng căng thẳng càng nói nhiều, miệng nói liên tục không ngừng.

Cô là người có thể nói rất nhiều, khi đó Tống Nghiên là người ít nói, hai người không thích hợp ở cùng một chỗ.

Có thể khó chịu vì tiếng nói ồn ào liên tục của cô, Tống Nghiên hơi cong người xuống, nhìn thẳng vào Ôn Lệ, trong mắt chứa đựng sự uy hiếp: "Đàn em, im miệng."

"…..Ừm."

Phản nghịch như Ôn Lệ, không biết tại sao đột nhiên im miệng thật.

Lúc này cửa phòng học sau bị người đứng ở ngoài đã văng ra, sau gáy Tống Nghiên bị đụng vào rất ác, anh bị đau nên kêu một tiếng đau đớn, nghiêng cả người về phía trước. Ôn Lệ không phản ứng kịp, nghĩ muốn đỡ

anh nhưng lại muốn đẩy anh ra, ngay tại mấy giây phân vân ngắn ngủi trong lòng, đ`âu hai người đập vào nhau.

"Ơ? Người đâu? Vẫn chưa quay lại?"

Kẻ đ`âu sỏ đá cánh cửa đứng bên ngoài đưa mắt nhìn một lượt bên trong phòng, xong chạy đi tìm người.

Cảm nhận sâu sắc được sự va chạm, Ôn Lệ không kịp nghĩ thêm gì chỉ cảm thấy răng của mình như sắp văng ra ngoài, đau đớn ng`ồi xổm trên mặt đất, che miệng không nói lời nào.

Tống Nghiên cũng rất đau nhưng anh có khả năng chịu đựng giỏi hơn Ôn Lệ, không đau đến mức phải ng`ồi xổm trên mặt đất, chóp mũi ngửi thấy mùi tanh tanh vị rỉ sắt, sờ sờ môi trên miệng mình, quả nhiên bị đụng rách chảy máu.

Ôn Lệ vốn định mắng người nhưng vừa nhìn thấy miệng Tống Nghiên bị răng của cô đụng vào đến nỗi bị chảy máu, lại mắng không được.

Chờ cảm giác đau qua đi thì cảm giác ngại ngùng xấu hổ bắt đ`âu chiếm lĩnh đại não.

Lòng bàn chân Ôn Lệ như được bôi d`âu, không nói gì hết, trực tiếp bỏ chạy.

Tống Nghiên mím chặt đôi môi bị rách đang chảy máu, cứ như vậy đứng ngổn ngang trong gió, cuối cùng sau khi hoàn h`ồn được mới nhân lúc khi các bạn trong lớp chưa quay lại phòng học, một mình cô đơn quay v`ề ký túc xá xử lý miệng vết thương.

V`ê sau cô d`ần d`ần lớn lên nên đã ném chuyện này ra sau đ`âu.

V`ê ph`ần Tống Nghiên nhớ hay không nhớ, nó không phải chuyện mà cô c`ần lo.

Chả hiểu sao tự nhiên nhớ lại chuyện này nên tinh thần không thật sự tập trung, lúc sau cô rửa mặt tắm rửa lên giường đi ngủ luôn trong trạng thái đờ đẫn, Ôn Lệ cứ nghĩ mãi về chuyện phát sinh lần đó.

Rõ ràng trong lòng Tống Nghiên cũng có chuyện, đợi sau khi tắt đèn, hai người nằm trên cùng một cái giường nhưng đều ngơ ngẩn, đều không yên lòng, thất thần.

Hôm nay trước khi đi ngủ Ôn Lệ không làm một việc thường làm như mọi khi ——chơi điện thoại, cô không nghịch, trong lòng cô phảng phất như có mấy bụi dây leo quấn chặt vào nhau, đều tại mấy cư dân mạng, chuyện quá khứ đã qua lâu như vậy có gì đâu mà phải quan tâm thế, làm hại cô cũng bắt đầu để ý theo. Rồi để cô gọi điện thoại cho Bách Sâm, nếu không phải do bọn họ, cô sẽ không lặp lại chuyện giống quá khứ và nhớ lại nó.

"Sao hôm nay không chơi điện thoại?"

Tiếng Tống Nghiên vang lên từ đằng sau lưng, cô còn chưa kịp phản ứng, tay của anh đã duỗi lại đây từ trong chăn, ôm nhẹ vòng eo cô.

"Hả." Bấy giờ cô mới nhận ra mình không chơi điện thoại trước khi đi ngủ, mở to con mắt, cố ý nói, "Đấy không phải vì em gọi điện thoại cho anh Bách Sâm nên khiến anh tức giận ư? Không dám chơi nữa."

Tống Nghiên cười mấy tiếng.

Ôn Lệ biết mình lấy cớ rất vụng về, quả nhiên anh không dễ lừa vậy.

Chỉ là giây tiếp theo, người đàn ông cúi đầu, vùi đầu vào sau gáy cô, hơi thở đều đều ấm áp phả lên da thịt cô.

"Chơi đi, anh không tức giận."

Ôn Lệ chó ngáp phải ruồi, thấy ngạc nhiên vô cùng nhưng mà đâm lao phải theo lao, giơ tay sờ sờ sau gáy anh, giọng điệu có chút đắc ý.

"Thầy Tống, không phải chứ anh tức giận thật à? Anh để ý vậy sao."

Tống Nghiên thở dài, lúc lâu sau mới thản nhiên ừ một tiếng.

Người cao ngạo như Ôn Lệ, từ trước đến nay chỉ có người khác chiều theo ý cô, chăm sóc cô. Nhưng không ngờ rằng chút tình thương của mẹ bé nhỏ ẩn sau trong lòng tự nhiên được người đàn ông này châm ngòi nhen nhóm ngọn lửa.

Cuối cùng cô đã biết tại sao mấy khi làm bạn trai, chỉ cần bạn gái mình tung chiêu làm nũng thì ngay cả mạng cũng muốn đưa cho người ta luôn.

Ôn Lệ nấn ná mãi, vụng về giải thích: "Tuy em và anh Bách Sâm từng có hôn ước nhưng hai bọn không hề có tình cảm, chỉ là anh em thôi." Nghĩ đi nghĩ lại cảm giác từ anh em này không thích hợp lắm, bây giờ giữa nam nữ còn có mối quan hệ anh trai em gái mưa nữa là, cô sửa lời, "Không phải, em và anh ấy là bạn bè, tình bạn 24K thuần khiết."

Đây là lần đầu tiên cô giải thích về mối quan hệ với một người khác phái của mình, vốn định không giải thích gì nhưng cô không muốn Tống Nghiên hiểu lầm vì những suy nghĩ và tính cao ngạo của mình, gượng gạo giải thích cả nửa ngày mà không biết anh có bớt giận hay không.

Bàn tay đang nắm tay cô của Tống Nghiên dùng sức siết thật chặt, thản nhiên đáp lại: "Biết rồi."

"Thật đấy nếu anh còn để ý, vậy về sau em không gọi điện thoại cho anh ấy nữa, sẽ nói chuyện trước mặt anh được không." Cô nuốt nuốt nước bọt, hỏi, "Dù sao cũng quen biết nhiều năm rồi mà, không đến mức anh không cho phép em thỉnh thoảng gọi điện cho anh đấy chứ?"

Tống Nghiên từ chối: "Không cho."

"Hả….." Ôn Lệ nhỏ giọng chê bai, "Quản chặt vậy á."

Đến mức không cho phép cô gọi điện thoại cho Bách Sâm, thế về sau có khi nào cũng không cho phép cô đóng phim với các diễn viên nam khác không, sau cùng phát triển thành không cho phép cô đóng phim, cấm cô rồi ngày nào cũng nhốt cô trong nhà chăng?

Vậy thì không thể được, cô là người muốn theo đuổi sự nghiệp.

Trong lúc Ôn Lệ đang miên man suy nghĩ sâu xa, Tống Nghiên mỉm cười, vươn tay trong chăn ra xoa nhẹ đầu cô.

"Nói đùa thôi."

Ôn Lệ mơ hồ, nhíu mày hỏi: "Thế rốt cuộc sau này em có thể gọi cho anh Bách Sâm không?"

Tống Nghiên: "Được."

"Hừ." Tống Nghiên nói có thể, tự nhiên Ôn Lệ lại thấy không hài lòng, "Thoải mái ghê ha, xem ra anh yêu em không nhiều lắm."

Lúc này đổi lại thành Tống Nghiên mơ màng, dở khóc dở cười nói: "Nha đầu em đúng là…."

"Đừng gọi theo anh Bách Sâm, buồn nôn lắm." Ôn Lệ ghét bỏ bĩu bĩu môi, nói thêm, "Không phải hai chúng ta có cách gọi riêng à?"

"Cô Ôn?"

"Không phải."

"Đàn em?"

"Gần đúng, thiếu hai chữ nữa."

Tống Nghiên đã hiểu, nhẹ giọng nói: "Đàn em A Lệ."

"Ừm. Ôn Lệ vừa lòng gật đầu, do dự nửa ngày, vẫn quyết định hỏi, "Anh xem chuyện mọi người đang thảo luận trên mạng chưa?"

"Nói cái gì?"

"Thì có liên quan đến anh đấy, nói về mối tình đầu." Bỗng nhiên Ôn Lệ cảm thấy thẹn thùng khi nói ra mấy lời này, lắp bắp nói, "Tất nhiên em

không phải loại người lắm chuyện, chỉ là em thấy trước kia anh không có người mình thích thì phải, mà nếu có thì không lẽ là …anh Bách Sâm?"

Mặc dù Tống Nghiên và Bách Sâm đã chứng minh và làm rõ giới tính của mình cho cô biết nhưng cô vẫn nghĩ nếu như khi đó Tống Nghiên có người trong lòng thật thì chỉ có thể là anh Bách Sâm, người sớm chiều luôn ở bên cạnh anh.

Quả nhiên, Tống Nghiên không thể hiểu nổi mấy suy đoán vớ vẩn của cô: "Là cậu ta thế nào được."

Ngay sau đó cô hỏi luôn câu tiếp theo: "Thế là ai?"

Tống Nghiên không nói chuyện.

Trong lòng Ôn Lệ căng thẳng: "Có thật à?" Cô thấy hơi thất vọng nhưng nhiều hơn là nén giận, "Không hiểu anh Bách Sâm cả ngày làm cái gì? Ngày nào cũng ở chung một chỗ với anh mà không phát hiện ra? Đúng là đồ vô dụng."

Tống Nghiên: "Em cũng không phát hiện ra, em mới là đứa ngốc."

"Em? Đâu có đâu, chuyện này liên quan gì đến em? Lúc ấy anh đối xử với em rất lạnh lùng, em lười để ý việc anh thích ai." Ôn Lệ hừ một tiếng nhưng vẫn không nhịn được hỏi thăm mấy câu, "Ừm anh và cô ấy từng hẹn hò chưa?"

"Chưa."

"Tại sao không hẹn hò?"

"Cô ấy không biết anh thích cô ấy."

"Hả? Anh không nói cho ấy biết à?"

"Ừ."

“Tại sao không nói cho cô ấy biết?” Ôn Lệ nói, “Anh không giống kiểu người không thông suốt.”

Anh cười cười, tự giễu nói: “Đàn em, anh sợ.”

“Anh sợ cái gì?”

“Đừng hỏi.” Tống Nghiên nói rất nhỏ, “Được không?”

Anh từng cố lấy hết dũng khí, muốn bộc lộ thẳng thắn tình cảm của mình với cô gái mà mình thích, thiếu niên mười bảy mười tám tuổi không biết nên yêu thế nào không biết lãng mạn ra sao, lần đầu rung động khiến cả người kích động khó nhịn nổi.

Mỗi lần bối rối trốn tránh khi đối diện trực diện với ánh mắt cô lại bị hiểu nhầm thành mình đang chán ghét và khinh thường. Nhưng người anh thích là người ngang ngược và ngu ngốc. Nếu không nói rõ ràng cho cô biết, cô sẽ không bao giờ nhận ra, vì thế anh học mấy cách tỏ tình cũ rích ở trong sách, bày đầy ngọn nến trên sân quảng trường, tình yêu nhờ những ánh sáng nhỏ nhoi của mấy ngọn nến dường như có thể tiếp thêm niềm tin và khiến anh tự tin hơn.

Đến nơi hẹn không phải cô mà là một người đàn ông.

Người đàn ông trẻ tuổi bước xuống từ trên xe, đi thẳng về chỗ anh, Tống Nghiên không nhịn được nhìn về đằng sau người đàn ông đó, muốn nhìn xem có người mà anh đang chờ đợi không.

“Đừng tìm.” Ôn Diễn lạnh nhạt hờ hững, “Con bé không đến.”

Tống Nghiên mười tám tuổi cũng không phải người biểu lộ rõ sự vui mừng hay đau buồn ở trên mặt, anh khép kín trầm tĩnh, sau khi nghe tin này xong chỉ cúi thấp đầu xuống, giấu sự thất vọng và cô đơn vào tận sâu trong đáy mắt.

Lúc sau mỗi câu Ôn Diễn nói với anh, anh không hề muốn nhớ lại nhưng rồi không ngừng nhớ đến nó.

“Cậu và cháu tôi từng có hôn ước nhưng tất cả đã qua và kết thúc rồi. Ba tôi vì muốn bồi thường cho ba mẹ cậu nên mới giúp đỡ và đưa cậu đến đây học tập chứ không phải vì mục đích muốn để cho hai người tiếp tục nối lại duyên phận. Lấy năng lực bây giờ của cậu thì không đạt được yêu cầu mà chúng tôi đưa ra, càng không đáp ứng được điều kiện của con bé.”

“Học tập cho tốt, ba tôi chỉ giúp cậu tới khi cậu tốt nghiệp đại học.”

Tiếp đó Ôn Diễn gọi nhân viên bảo vệ đến, dọn dẹp hết những ngọn nến đã cháy hết không còn gì. Trước đấy, Tống Nghiên đã xếp đặt từng cây từng cây một nhưng rồi bị nhân viên bảo vệ dùng chổi quét qua không còn sót lại cái gì.

Khi đó cảm xúc trong anh thế nào?

Mất mặt, tức giận, căm phẫn, còn cả bất lực và khổ sở.

Vất vả lắm mới toàn tâm toàn ý dũng cảm một lần, vứt bỏ sự thanh cao và kiêu ngạo của bản thân để đến cuối cùng ngay cả lòng tự trọng còn sót lại cũng mất.

Cô không đến, có lẽ do không biết, hoặc cô biết nhưng dùng phương thức này để từ chối anh.

Trong đầu anh từng nghĩ đến những tình huống xấu nhất, tệ nhất là bị từ chối trực tiếp.

Nhưng cô không đến.

Nhiều năm qua đi, Tống Nghiên vẫn không quên.

Muốn anh nói ra những nỗi lòng không thể nói của người thiếu niên năm xưa, anh không dám, càng không muốn.

Đó không phải ký ức tốt đẹp gì, Tống Nghiên không muốn nới cho cô biết, không muốn dùng quá khứ để đòi hỏi cô phải bù đắp lại cho anh, đổi lại sự áy náy và khổ sở của cô, không cần thế.

Cô gái anh thích không sai, chỉ là không thích anh mà thôi.

Chỉ cần kết quả cuối cùng tốt, bây giờ anh có thể thỏa mãn với những gì mình đang có. Cuộc sống hiện tại đang rất ổn, còn về mấy ký ức không tốt đó, hãy để nó qua đi.

"Được, em không hỏi, không hỏi."

Ngoài miệng Ôn Lệ thỏa hiệp thuận theo anh nhưng trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Anh không nói, ngay mai em đến trường của anh tự tìm.

Em muốn bắt được cô gái chết tiệt kia, tìm được nhà cô ấy xong sẽ đến đó hung hăng mắng cô ấy một trận.

- -----oOo------

Chương 73

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Mỗi người đều có chuyện cũ không muốn nói ra miệng, Ôn Lệ tôn trọng lựa chọn giấu diếm cô của Tống Nghiên.

Ai mà chẳng có một ít bí mật.

Cả nam và nữ khi mười tám tuổi đều giống nhau, đều mẫn cảm nhưng có giá trị. Tống Nghiên không thể nào học được cách trưởng thành từ lúc mới sinh ra và cả khi còn nhỏ. Để anh trở nên chín chắn và hiểu chuyện được như bây giờ thì chắc chắn đã phải trải qua chuyện gì đó, nó khiến anh phải dần lớn.

Cho nên Ôn Lệ không hỏi, tự cô sẽ tìm đến nơi, nếu thật sự nó đối với anh rất khó khăn và khổ sở thì cô sẽ coi như không biết, quá khứ của trước kia thì mãi là quá khứ, về sau nếu anh không đề cập đến, cô sẽ không hỏi lại.

Còn nếu đoạn ký ức đó không khó chịu, vậy cô sẽ nói rõ ràng với anh, cô không cảm thấy nó khó chịu đựng một chút nào, cổ vũ anh dũng cảm đối mặt, đó là ký ức tốt đẹp nhất thuộc về anh.

Sau khi Ôn Lệ hạ quyết tâm trong lòng, bỗng nhiên cô cảm thấy hình như mình đã học được cách làm thế nào để cưng chiều một người và phát hiện rằng hóa ra chiều chuộng người mình yêu còn vui hơn cả mình được chiều.

Chỉ là lần này cô sẽ không giống mấy lần trước đây, xoắn xuýt ngại ngùng nói với đối phương tỏ vẻ mình chỉ thuận tay giúp đỡ thôi. Cô muốn nói cho Tống Nghiên biết, nói vì em yêu anh nên mới đối xử tốt với anh như vậy cho nên anh phải hiểu được em đối tốt với anh bao nhiêu. Anh

thấy thế nào cũng được không sao cả, dù sao em đối tốt với anh em vui là được.

Tống Nghiên đang ngủ.

Cô biết Tống Nghiên có thói quen hôn trộm lên trán cô sau khi cô ngủ. Cô phát hiện được trong một lần giả vờ ngủ nhưng cô không vạch trần Tống Nghiên, sợ rằng lật tẩy xong về sau anh sẽ không hôn cô nữa.

Vì thế Ôn Lệ đưa môi đến gần trán anh, thả xuống đó một cái hôn nhẹ nhàng.

Trong lúc ngủ Tống Nghiêm quen tay ôm cô vào lòng, hơi thở đều đều, ngủ càng sâu giấc hơn.

—-

Từ mấy ngày trước địa điểm ghi hình cho tập tám của chương trình << Thế Gian Có Người >> đã được tuôn ra ngoài.

Giải Trí Anh Ba: "Tập tám của Thế Gian, chủ đề là hồi ức, quay ba ngày hai đêm, đến thăm trường học cũ, địa điểm của bốn đôi khách quý:

Tống Nghiên, Ôn Lệ: Trường chuyên quốc tế Anh Đức.

Khâu Hoằng, Trần Tử Đồng: Trường trung học Yến Thành, Trung học Minh Phong.

Đinh Nhạc Bá, Từ Giai: Trung học Dư Thành.

Nghiêm Chuẩn, Tề Tư Hàm: Trung học Lâm Dương."

[Má, Tranh Tề Nghiêm Đấu sắp đến Lâm Dương màu mỡ chỗ chúng ta chơi!!]

[Minh Phong! Quả nhiên Tử Đồng là con gái nhà giàu, anh Hoằng cưới được phú bà thật luôn ha ha ha ha]

[Mé không ngờ Muối là Anh Đức! Huhuhu quả nhiên Muối là con nhà giàu đúng không?!!]

Tin này được đưa sang bên diễn đàn, có ngay bài post khơi mào cho cuộc thảo luận về địa điểm ngoại cảnh được chọn để ghi hình cho tập mới của Thế Gian. Về chuyện học vấn và bằng cấp của các nghệ sĩ trong giới, nó luôn là câu chuyện, là đề tài được quần chúng ăn dưa mạnh mẽ, về phần được gọi là đến thăm trường học cũ này, có khá nhiều nghệ sĩ không muốn công khai bằng cấp hoặc trình độ học vấn nghèo nàn của mình ra.

Nhưng mà may trong tám khách quý tham gia << Thế Gian Có Người >>, ngoại trừ Tề Tư Hàm xuất thân từ thần tượng idol, từ khi còn nhỏ đã vào giới giải trí dốc sức làm việc, bằng cấp bên ngoài tương đối ít, còn đâu bảy khách mời còn lại đều tốt nghiệm và nhận bằng chính quy, không có chỗ nào để chê cười.

[Tại sao chỉ có đôi Khâu Hoằng đến hai trường khác nhau? Ba đôi còn lại đều là bạn học à?]

[Đi xem baidu của nghệ sĩ là biết, Ôn Lệ và Đinh Bá Nhạc giống nhau, đều học cấp ba ở bên nước ngoài. Tề Tư Hàm năm mười bốn tuổi đã phải ra nước ngoài làm thực tập sinh nên ba đôi này chỉ đi đến cùng một trường.]

Thiệt tình không phải do vấn đề về kinh phí mà chủ yếu là thủ tục làm xuất nhập cảnh rất phức tạp, kịch bản của Thế Gian luôn đổi mới tức thời và liên tục. Trước một tuần tính đến hôm quay mà tổng đạo diễn chưa gật đầu thì không ai biết rốt cuộc tập này sẽ quay cái gì, căn bản không kịp để chuẩn bị hồ sơ giấy tờ và visa trước. Huống chi còn muốn 'Dắt già mang trẻ' đưa theo cả một ekip chương trình với rất nhiều nhân viên ra nước ngoài, do phải lo lắng về nhiều nhân tố khác nên chỉ có thể từ bỏ việc ra nước ngoài quay.

[Đậu xanh, tui cứ nghĩ Muối là bạn học nữa chứ, kích động quá….]

[Mà Nghệ thuật Minh Phong và Quốc tế Anh Đức ở cạnh nhau đúng không? Hai trường này thường xuyên tổ chức nhiều hoạt động cùng nhau,

không biết Tống Nghiên và Trần Tử Đồng có quen nhau không nhỉ?]

[Hình như hai trường tư nhân này đều rất khó vào? Có vẻ sẽ điều tra bối cảnh gia đình học sinh trước khi nhập học ấy = =]

[Lầu trên, nếu nhà có thể gánh được tiền học phí mấy trăm triệu một năm thì sẽ không khó vào]

[Chắc không biết đâu, Trần Tử Đồng học trước Tống Nghiên tận ba khóa, lúc cô ấy tốt nghiệp thì Tống Nghiên mới vào nhập học ở Anh Đức]

Đúng là không biết thật, ngay cả Ôn Lệ là học sinh cùng trường với Trần Tử Đồng còn không biết cô ấy là đàn chị học trước mình năm khóa.

Tổ quay phim C và D phải đi theo khách quý chạy đến tỉnh ngoài để quay hình, tổ A và tổ B thì thoải mái hơn, địa điểm quay ngay tại trong thành phố, tuy trường học của Trần Tử Đồng và Tống Nghiên sát gần nhau nhưng hôm nay bọn họ đi đến trường trung học Yến Thành trước, ngày hôm sau mới chạy qua bên này hội hợp với nhóm Ôn Lệ.

Xe của tổ quay phim bắt đầu đi đến trường Anh Đức, lúc đi ngang qua bên ngoài khuôn viên trường nghệ thuật Minh Phong bên cạnh, Ôn Lệ quay đầu nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ theo bản năng.

Trần Tử Đồng cũng không biết Tống Nghiên tốt nghiệp từ trường Anh Đức, bọn họ làm nghệ sĩ nên công việc thường rất bận rộn, thời gian rảnh rỗi đều dùng để làm chuyện cá nhân. Ngoài những đối tượng là người thân và bạn bè thì không ai tò mò về quá khứ của những đồng nghiệp không thân quen lắm trong giới, cũng rất ít khi lên mạng để tìm kiếm. Sau khi biết Tống Nghiên học cấp ba ở trường hàng xóm cạnh trường mình, chị ấy thấy hơi đáng tiếc gửi một đống tin nhắn WeChat cho Ôn Lệ để cảm thán.

Trần Tử Đồng: "Tại sao chị lại lớn hơn chồng em đúng ba tuổi cơ chứ!!! Tại sao lại vừa vặn thế!!"

Trần Tử Đồng: "Trường của bọn chị có cực kỳ ít bạn học nam, mỗi ngày bạn cùng phòng ký túc xá đều kéo chị chạy sang Anh Đức bên cạnh

xem trai đẹp. Nói thật không một người nào vừa mất chị, nếu chồng em ở đó thì có lẽ cuộc sống cấp ba của chị đã không buồn tẻ đến vậy!"

Trần Tử Đồng: "Khóc lớn.jpg"

Hằng năm, Nghệ thuật Minh Phong đều đặn gửi một số cá nhân có năng lực và tài năng đến các trường cao đẳng, đại học, học viện nghệ thuật lớn trên cả nước. Làm nghệ sĩ được nổi tiếng và nhận được nhiều vinh quang rất hấp dẫn, bây giờ có rất nhiều cô cậu nhà giàu cũng muốn tiến vào giới giải trí và hầu hết các gia đình đều ủng hộ và giúp đỡ cho con nhà mình thực hiện giấc mơ được làm nghệ thuật. Chỉ có tư tưởng của mấy người đàn ông nhà họ Ôn là còn dừng lại ở xã hội phong kiến, nghĩ là làm nghệ sĩ phải xuất đầu lộ diện ở bên ngoài cả ngày, chắc chắn không phải nghề nghiệp đứng đắn gì.

Là một học sinh Minh Phong, trong khoảng thời gian đi học cô thường xuyên chuồn êm sang trường học bên cạnh, Ôn Lệ cảm thấy mình quá may mắn.

Là người may mắn ấy, cô gửi cho Trần Tử Đồng lại một meme sờ đầu an ủi.

Nhưng mà lúc Tống Nghiên vừa chuyển đến Anh Đức cũng không được hoan nghênh lắm, anh không thích nói chuyện. Tuy vẻ ngoài đẹp trai nhưng khiến người khác sinh ra cảm giác anh lạnh như băng, về sau anh trở thành bạn thân tốt nhất của anh Bách Sâm nên mới dần dần có nhiều bạn học nữ vây xung quanh.

Có điều thái độ của Tống Nghiên đối với các bạn học nữ vẫn lạnh ngắt như trước, những học sinh nữ học ở Anh Đức đều là nhưng cô chiêu được nuông chiều từ bé, bình thường đọc tiểu thuyết hay xem phim thần tượng u mê mấy kiểu nam chính, nam diễn viên lạnh như băng là đủ rồi. Còn trong cuộc sống hiện thực mấy, cô nàng ấy vẫn thích những người thân thiện thích cười hơn, thích những bạn nam mà khi ở cạnh nói chuyện sẽ rất thoải mái, ví dụ như Bách Sâm.

Cho nên khi đó bên người Tống Nghiên ngoài Bách Sâm và một số bạn bè cùng giới khác thì không còn một ai hết.

Chồng bây giờ của Trần Tử Đông là Khâu Hoằng, là một người đàn ông lớn mạnh mẽ nhiệt tình, tính tình phóng khoáng, Ôn Lệ nghĩ cho dù khi đó Trần Tử Đông có quen biết Tống Nghiên thì đoán chừng cũng sẽ không để ý Tống Nghiên thời đó.

Nghĩ đến đây, Ôn Lệ lặng lẽ đưa mắt nhìn người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông nhận thấy ánh mắt của cô, nghiêng đầu nhìn, khóe môi cong lên, giọng nói rất nhẹ nhàng: "Sao vậy?"

Bỗng tim cô đập nhanh hơn, nhanh chóng quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa xe.

May mắn tính cách Tống Nghiên lúc đó không tốt, không khiến người khác thích, nếu không thì sao đến lượt cô lấy được hời.

Trước kia sau khi Ôn Lệ thi lên cấp ba xong thì muốn được vào trường nghệ thuật Minh Phong để học, vẫn phải nhờ ba cô ra sức nói chuyện với ông ngoại giúp, nếu không cô đã bị phải đến Anh Đức học cùng Bách Sâm.

Đột nhiên cô thấy hơi đáng tiếc, nếu cô cũng đến Anh Đức học theo sự sắp xếp của người nhà thì có thể được làm bạn học với Tống Nghiên không. Sớm chiều ở chung một chỗ, có lẽ bọn họ sẽ quen và thân rất nhanh, không biết chừng còn có thể tạo ra một giai đoạn yêu sớm với tình cảm đơn thuần trong sáng của thời học sinh khi còn là thiếu nam thiếu nữ cũng nên.

Nhưng mà cuộc đời là vậy đấy, một khối đá khuấy động ngàn lớp sóng, nếu cô không đến Minh Phong học thì bây giờ cũng không thể tiến vào giới giải trí làm nghệ sĩ, càng không thể gặp lại Tống Nghiên trong vòng luẩn quẩn này, sau đó còn kết hôn.

Ôn Lệ nghĩ nghĩ rồi bật cười thành tiếng.

“Cô Ôn nghĩ gì mà vui vẻ thế?”

Người quay phim hỏi cô.

Ôn Lệ: “Nghĩ đến một số việc lúc học cấp ba của tôi.”

Người quay phim hơi tiếc tiếc nói: “Tiếc là cô Ôn không học cấp ba ở đây mà trường ở nước ngoài, nếu không đã có thể về trường cũ của cô để thăm.”

Ôn Lệ thì không hề thấy tiếc chút nào hết, hào phóng tỏ vẻ: “Không sao đâu, về trường học cũ của thầy Tống cũng giống nhau cả thôi.”

Dứt lời cô nhìn Tống Nghiên nhướn mày, chỉ có Tống Nghiên hiểu được lời nói ngầm của cô, thản nhiên cười.

Ekip chương trình đã đánh tiếng trước với các trường học, các trường đang trong thời gian nghỉ hè, ngoài một số học sinh ở lại trường vì các lớp học nghệ thuật mà mình thích hoặc vì mấy dự án thí nghiệm khoa học ra thì còn đâu đại đa số các bạn học đã về nhà nghỉ hè. Sau khi quay phim cung cấp giấy tờ và được chấp nhận, xe thuận lợi đi vào khuôn viên trường.

Trên Tieba và các diễn đàn lớn nhỏ khác nhau của trường đã được mọi người bàn tán thảo luận từ lâu. Bọn họ nói có nghệ sĩ muốn đến trường để quay chương trình, đợi đến hôm nay khi mọi người đến nơi, khi hai người xuống xe, có mấy bạn học sinh ngồi chầm hẩm canh giữ ở bãi đỗ xe lập tức lôi điện thoại ra mật báo cho tất cả học sinh trong trường.

Một vài bạn nữ nhỏ không biết nhảy từ chỗ nào ngoài này, lợi thế về tuổi tác chính là trang sức quý giá nhất trên người của bọn họ, khuôn mặt non nớt trẻ trung, cùng với giọng nói lanh lảnh đầy sức sống.

“Mỹ Nhân Mỹ Nhân”

“Tam Lực mẹ yêu con!”

Nếu nói trước kia khi ghi hình ở ngoài mà nghe thấy mấy cách gọi tự xưng mẹ con của các fan, Ôn Lệ còn có thể an ủi bản thân có lẽ tuổi của fan lớn hơn cô nên họ thích xưng mẹ thì xưng mẹ đi. Nhưng đây là trường học, mấy đứa nhỏ mới mười mấy tuổi đã tự xưng là mẹ, không khỏi có hơi quá phận rồi chứ.

Ôn Lệ nhìn mấy bạn nhỏ rõ ràng vẫn đang là học sinh cấp ba, giọng điệu không biết phải làm sao: "Mọi người bao nhiêu tuổi rồi?"

"Mười lăm!"

"Tháng sau vừa đủ mười sáu!"

Ôn Lệ cười không nổi mà khóc cũng không xong: "Nhỏ như thế đã muốn làm mẹ mình à?"

"Không nhỏ." Trong đó có một bạn học nữ nói, "Em họ của em đang học cấp hai mới lớp sáu thôi mà ngày nào nó cũng lên Weibo nói Tam Lực và Mỹ Nhân là con gái và con rể của nó."

Lớp sáu, nhiều nhất mới chỉ mười hai mười ba tuổi, tuổi của Ôn Lệ và Tống Nghiên lớn hơn vị fan này phải đến hơn một giáp chứ đùa gì, vậy mà bị fan gọi là con gái và con rể.

Đúng là khiến bản thân hai người mê man, họ không thể hiểu mấy cái xưng hô trong giới fan.

Sau khi ký tên cho mấy 'fan mẹ', rồi đi thay bộ quần áo đồng phục mà ekip chương trình đã chuẩn bị, buổi sáng ghi hình trong trường chính thức bắt đầu.

Bây giờ đang là buổi sáng, ánh mặt trời chói mắt, khoảng sân rộng, khoảng cách đi từ ngoài đến khu trung tâm của trường rất xa. Dù chỗ này không có gì che nhưng nó không thể ngăn cản các bạn học sinh tràn đầy sức sống và nhiều năng lượng, có bạn rõ là đang nghỉ hè ở nhà nhưng vừa nghe tin từ trên diễn đàn và các nhóm trong trường bảo hôm nay có chương

trình truyền hình đến trường học để quay hình, chấp nhận chạy từ nhà đến đây trong khi ở rất xa.

Xưa nay trường học tư nhân nhiều tiền nên rất tùy hứng, đồng phục ở Anh Đức chia theo bốn mùa khác nhau, một bộ nhiều nhất có đến mười sáu món, bao gồm các đồ vật đi kèm như cà vạt của nam và nơ của nữ sinh. Kiểu dáng đồng phục khác hẳn với mười năm trước, đã sửa từ lâu, nhưng màu không hề thay đổi, vẫn là màu vàng tươi và xám đậm theo màu logo của trường.

Sau khi Tống Nghiên thay đồng phục xong, đôi mắt Ôn Lệ sáng lấp lánh.

Tại sao tại sao, tại sao chỉ vì khi ấy tính cách của anh không được mà cô không chịu xem xét gì đến anh chứ!!! Hình mẫu thiếu niên lạnh băng như Tống Nghiên cũng rất ngon nhé!

Trong thời gian nghỉ hè trường học không bắt các học sinh ở lại trường phải mặc quần áo đồng phục, cho nên khi hai người mặc đồng phục đi ngang qua trên đường thì người vây đến xem càng lúc càng nhiều, dần thành một đám đông lớn, thi nhau oa oa các kiểu.

Đồng phục của bọn họ vốn đã đẹp sẵn rồi, một con ngựa tốt đi với một cái yên tốt, hai người nghệ sĩ mặc lên người nhìn càng có vẻ đẹp mắt.

Hiện trường có người mang theo điện thoại lấy ra lặng lẽ chụp một bức ảnh rồi đăng vào hội nhóm của trường.

"Ảnh mới ra lò đây, bổ sung thêm [hình ảnh]"

[Đàn anh Tống Nghiên tuyệt quá!]

[Ôn Lệ!! Nữ thần của em!!!]

[Tại sao tôi lại đi du lịch vào lúc này hả trời……]

[Nói thật đồng phục trường chúng ta nếu như được bàn giao quyền thiết kế và bán ra ngoài, chắc chắn nó sẽ trở thành món đồ được bán chạy như một bảo vật quý giá nào đấy]

"Chào buổi sáng, hai người." Sau khi mọi người vây xem yên tĩnh lại, tổ trưởng tổ quay A bắt đầu nói lời mở màn, "Nhất là thầy Tống, cảm giác khi quay về trường cũ thế nào?"

Tống Nghiên nói rất thật: "Trường đẹp hơn nhiều."

"Mặc lại bộ đồng phục cũ của trường, không biết anh có cảm giác như mình được quay về khoảng thời gian đó không?"

"Không có." Tống Nghiên dừng một chút rồi trong giọng nói chứa đựng ý cười, "Cảm giác nhiều hơn là thấy mình đã già đi."

Nhóm các cô gái vây xem lập tức lên tiếng.

"Đàn anh không già!!"

"Nói anh là đàn em của em cũng có người tin!"

"Siêu siêu siêu đẹp trai!!"

Ôn Lệ rất biết tạo không khí xen mồm vào hỏi: "Mình thì sao?"

"Đẹp! Siêu đẹp!"

"Hai người trời sinh một đôi!!"

"Lúc chị sinh ra em vẫn chưa sinh ra! Em sinh ra rồi chị vẫn đẹp như vậy!"

Hai người và toàn bộ nhân viên đang làm việc đều cười rộ lên, tổ trưởng tổ quay phim cũng cười mất một lúc. Sau đoạn mở màn, cuối cùng anh ta đã nhớ lại và nói cho hai người nghe về những nhiệm vụ được giao trong hôm nay.

“Chúng tôi giao cho cô Ôn một nhiệm vụ nho nhỏ, vì muốn để cô Ôn có thể đi sâu và trải nghiệm cuộc sống học tập thời cấp ba của thầy Tống một cách tốt nhất, mời thầy Tống dựa theo những gợi ý của chương trình trước đấy để đưa cô Ôn đến mấy địa điểm đã được chỉ định ở trong trường và đi tìm chìa khóa được giấu ở chỗ đó. Sau khi thu thập được tất cả chìa khóa thì có thể nhận và tiến hành mở hòm ký ức của thầy Tống.”

“Hòm ký ức? Cái gì thế?”

“Là bí mật của thầy Tống, cô Ôn phải hoàn thành nhiệm vụ mới có thể biết đó là gì.”

Ôn Lệ nhìn Tống Nghiên, dùng ánh mắt hỏi anh đó là bí mật gì.

Tống Nghiên nhún nhún vui: “Chương trình yêu cầu, anh không thể nói.”

Ôn Lệ không khỏi nghĩ đến, không phải bí mật về mối tình đầu của anh đấy chứ!

Nhưng nghĩ lại một cách cẩn thận, đây là chương trình vợ chồng, ekip chương trình và Tống Nghiên không phải những người ngốc, sao có thể lấy loại bí mật này ra được.

Cô tò mò nhưng không phải quá nóng lòng muốn biết, vì phối hợp để tạo hiệu quả cho chương trình nên vẫn thể hiện ra dáng vẻ tràn đầy ý chí chiến đấu.

“Gợi ý đầu tiên, khói lửa nhân gian.”

Mới vừa đọc ra gợi ý đầu, họ chưa kịp đoán thì người xem xung quanh đã đoán được trước, đoạt lấy cơ hội trả lời: “Quảng trường pháo hoa!”

Sắc mặt Tống Nghiên khẽ thay đổi, vô thức nhíu mày.

“Nào, làm phiền các bạn học sinh không được giành trả lời! Phải để cho hai khách mời của chúng tôi suy nghĩ và đoán.”

Đây là tai nạn thường gặp khi quay hình ở bên ngoài, dọc theo quá trình chương trình sẽ sắp đặt một số khâu để các khách mời gặp khó khăn, nhưng thường xuyên có nhiều người qua đường làm thần trợ công nhiệt tình ra tay cứu giúp.

Ôn Lệ biết quảng trường pháo hoa của Anh Đức, nơi đó là chỗ duy nhất trong trường được cho phép đốt pháo hoa. Nhưng khiến mọi người thích đến nơi đó nhất không phải vì nơi ấy có thể đốt pháo hoa mà nó là thánh địa ngầm nơi các màn tỏ tình được diễn ra.

Đến buổi tối, ở quảng trường luôn tràn ngập ánh sáng rực rỡ từ khói của pháo hoa, không khác gì một ban ngày nhỏ trong bóng đêm được cách biệt với thế giới. Chỉ cần không bị thầy cô giáo bắt được, nếu hẹn người mình thích đến đây để tỏ tình, học sinh đứng xung quanh xem có thể hóng chuyện náo nhiệt la hét ồn ào theo. Dưới tình huống được tỏ tình theo kiểu đó, người được tỏ tình cũng ngượng ngùng không chịu đồng ý.

Ekip chương trình chọn mấy chỗ đặc biệt nổi bật trong trường để làm nơi chỉ định cho các khách mời, muốn bọn họ đi đến đó. Vì Tống Nghiên cũng muốn tham gia vào quá trình đoán cho nên chương trình không thông báo trước cho anh biết mấy địa điểm đã được chọn.

Anh đứng trên quảng trường, Ôn Lệ lấy được chìa khóa từ chỗ ông chủ có quầy bán đồ ăn vặt bên cạnh.

Ông chủ của quầy bán đồ ăn vặt đưa chìa khóa cho Ôn Lệ, miệng còn lải nhải thêm: "Ở đây tôi đã chứng kiến rất nhiều cảnh tượng tỏ tình của mọi thế hệ học sinh trong trường, bao gồm cả mấy trường hợp bị thầy cô giáo bắt được."

"Thế thì xui quá đi." Ôn Lệ nói theo.

"Bị thầy cô giáo bắt được còn đỡ, không tính quá xui, dù sao học sinh không thể đánh cũng không thể mắng, nhiều nhất chỉ bị dạy bảo hai ba câu là xong, người nào bị ba mẹ bắt được mới thảm."

Ôn Lệ không hiểu ra sao: "Tỏ tình ở trường học sao lại bị ba mẹ bắt được ạ?"

"Bên nữ không tới còn nói cho ba mẹ biết, đoán chắc sẽ để lại bóng ma cả đời mất." Ông chủ quầy bán đồ ăn vặt lắc đầu, nói "Nhìn dáng vẻ bên ngoài của bạn nam kia rất sáng sủa đẹp trai."

Ôn Lệ cũng thấy thổn thức không thôi.

Sau khi chào tạm biệt ông chủ bán đồ ăn vặt, Ôn Lệ chạy lại chỗ bậc thang ở quảng trường nơi mà Tống Nghiên đang đứng đó chờ cô, đưa cái chìa khóa trong tay cho anh.

Còn thuận tiện kể lại mấy chuyện vừa hóng được của học sinh từ chỗ ông chủ bán đồ ăn vặt cho anh nghe.

Không biết Tống Nghiên đang suy nghĩ gì, tròng mắt màu đen u ám tối tăm, đối với việc Ôn Lệ đang nói liên tục không ngừng, anh chỉ thản nhiên ừm.

"Anh sao thế?" Ôn Lệ giơ tay che ánh nắng mặt trời giúp anh, "Phơi dưới trời nắng gắt nên bị cảm nắng chăng?"

"Có một chút." Tống Nghiên nói tiếp, "Đi đến địa điểm sau đi."

"Ừm." Ôn Lệ đi xuống bậc thang cùng anh, làm như lơ đãng hỏi, "Lúc anh đi học đã từng đến chỗ này chưa."

"Từng đến rồi."

Ôn Lệ ngạc nhiên nhìn anh.

Nhìn phản ứng của Tống Nghiên thì có vẻ anh không thích quảng trưởng pháo hoa này, bước chân anh không dừng, chờ cô lấy được chìa khóa cái liền xoay người đi ngay tức thì.

Ôn Lệ không hỏi lại, lúc sau bọn họ đến mấy địa điểm khác làm nhiệm vụ, vì có người quay phim luôn đi theo nên cô không tìm được cơ hội để đi

sâu vào vấn đề này.

Địa điểm cuối cùng là tòa nhà làm việc của giáo viên.

Chủ nhiệm lớp năm đó của Tống Nghiên chưa về hưu, đương nhiên ekip chương trình mời bà ấy ra để phỏng vấn, đứng trước máy quay bà ấy khen Tống Nghiên một lượt.

"Nhưng mà lúc ấy đứa nhỏ này không thích nói chuyện, hơi hướng nội." Chủ nhiệm lớp cười ha ha, "Đâu ai nghĩ đến thằng bé sẽ chọn làm diễn viên."

Lấy được chiếc chìa khóa cuối cùng, Ôn Lệ mở cái hòm ký ức ra.

Quả nhiên không phải thứ mà cô muốn biết mà là ảnh chụp chung với các bạn trong lớp của Tống Nghiên thời ấy.

Lớp bọn họ không có nhiều học sinh nữ, Ôn Lệ nhìn cẩn thận mỗi một gương mặt của mỗi bạn, không thấy ai xinh đẹp hơn cô.

Nhân dịp lần này quay về trường cũ để quay hình, thuận tiện Tống Nghiên muốn đến chào hỏi và thăm các thầy cô khác, cái này nằm ngoài kịch bản của chương trình. Ôn Lệ phơi dưới ánh nắng mặt trời gay gắt đến gần trưa, đi vào bên trong tòa nhà dạy học rooif tìm một phòng học trống để stylist giúp cô trang điểm lại, nhân tiện xịt luôn kem chống nắng lên người.

Điều hòa hoạt động được một lúc, trong lúc đó mấy người quay phim trong tổ đã đi theo Tống Nghiên ra ngoài đi đến những phòng của tòa nhà giáo vụ để tìm các thầy cô giáo khác, để lại mấy nhân viên đi cùng cô đuổi theo sau bọn họ.

Cô đang định đi theo sau thì bỗng nhiên giáo viên chủ nhiệm của Tống Nghiên vừa nhận phỏng vấn xong gọi cô lại.

"Ôn Lệ, cô có chuyện muốn nói riêng với em, có thể chứ?"

Tuy Ôn Lệ không rõ chủ nhiệm lớp muốn nói gì với cô nhưng vẫn gật đầu: "Được ạ."

Cô đi theo bà ấy vào văn phòng, trong thời gian nghỉ hè không có nhiều giáo viên có nhiệm vụ trực, lúc này chỉ có cô và chủ nhiệm lớp ở đây.

Chủ nhiệm lớp của Tống Nghiên là một người phụ nữ rất hay cười và nhiệt tình, trong nhà Ôn Lệ không có người lớn là nữ nên cô có ấn tượng và cảm tình rất tốt với bà ấy.

Nhất là lúc nãy khi bà nói về Tống Nghiên trước máy quay.

Kết quả khi hai người ở riêng một chỗ, câu đầu tiên mà bà ấy nói dọa cô sợ chết khiếp.

"Ôn Lệ, cô nhớ em rất kỹ, em là bạn của Bách Sâm đúng không?"

Ôn Lệ cười gượng: "…Cô, cô còn nhớ em ạ?"

Chủ nhiệm lớp cười dịu dàng, an ủi cô: "Đương nhiên là nhớ rồi. Yên tâm, trước khi quay về trường Tống Nghiên đã nói qua với cô trong điện thoại, vừa rồi cô không nói gì trước máy quay của chương trình, em cũng nghe thấy rồi đấy."

Ôn Lệ gật đầu: "Dạ…."

Đương nhiên bà ấy biết đối diện với máy quay, nói về quá khứ của học sinh thì cái nào nên nói, cái nào không thể nói.

"Cô gọi em đến đây là muốn đưa cho em một thứ, cô nghĩ cô nên đưa nó cho em thay vì đưa cho Tống Nghiên, đồ này cô lấy được từ chỗ thằng bé năm học lớp mười hai. Vốn định chờ Tống Nghiên nộp đơn xét vào trường đại học xong hoặc sau khi thi sẽ giao trả lại cho chủ của nó nhưng không ngờ thằng bé chạy đi đóng phim luôn. Cô nghĩ thứ này được coi là bí mật của Tống Nghiên, nếu đưa nó cho người khác thì cô không yên tâm lắm mà nếu đưa thẳng đồ này cho chủ của nó thì có khi đến chính thằng bé cũng không nhớ rõ, cho nên cô đưa nó lại cho em."

Ôn Lệ nghe mà không hiểu ra sao: "Đ ồ gì ạ?"

Không phải mấy tấm ảnh cấm gì gì đó chứ?

Giọng điệu của chủ nhiệm lớp nghe kiểu úp úp mở mở: "Ừm, thì là mấy cái mà học sinh nữ ở độ tuổi ấy đ ều thích."

Ôn Lệ càng mờ mịt: "Dạ? Học sinh nữ?"

"Mười tám tuổi mà, dù nam hay nữ thì đ ều rất nhạy cảm, thật ra mấy đứa nam thích xem cái này là chuyện rất bình thường."

Chủ nhiệm lớp biết hôm nay Tống Nghiên sẽ v ề lại trường để quay chương trình nên mới sáng sớm đã tìm thứ đó và mang ra.

Bà ấy kéo ngăn kéo trên bàn làm việc và lấy từ trong đó ra một thứ.

Là tạp chí.

Tạp chí tuổi trẻ mười năm trước, là loại tạp chí chuyên đăng mấy câu chuyện ngôn tình các kiểu ngày xưa.

Lúc Ôn Lệ nhìn thấy mặt bìa thì ngạc nhiên kinh khủng.

Lúc cô học cấp ba đã có ước mơ muốn làm ngôi sao cho nên khi biên tập làm phát hành tạp chí đến trường học chọn người mẫu để làm mặt bìa, Ôn Lệ không chút do dự báo danh cho mình, càng không ngờ mình là người được chọn để lên trang bìa.

Cô chụp qua mấy kỳ, sau này bị cậu phát hiện nên không dám chụp nữa.

Mà hiện giờ mấy kỳ tạp chí cô lên mặt bìa đang nằm trong tay của chủ nhiệm lớp, có đủ tất cả các cuốn, mặt bìa bị ố vàng do để lâu. Trên mặt Ôn Lệ mười sáu tuổi nở nụ cười tươi ngọt ngào, cả khuôn mặt được trang điểm theo thẩm mỹ thời đó, kiểu trang điểm hơi cổ, từ động tác đến dáng vẻ cũng kiểu cách kệch cỡm.

Đến nay ảnh điện tử của bìa tạp chí vẫn còn được lưu giữ ở trên mạng, hàng năm sẽ có mấy blogger nhảy ra mua hotsearch để bôi đen lịch sử trước đây của nghệ sĩ nhưng mấu chốt là không thể tìm lại tạp chí đã được xuất bản. Không có nhiều người cất trữ bao gồm cả chính cô, cô còn ngại ảnh chụp lúc ấy quá cũ, sao có thể giữ lại được.

Thời đại phát triển quá nhanh, tạp chí mười năm trước bây giờ nhìn thấy có vẻ như rất lỗi thời.

Biểu cảm Ôn Lệ có chút phức tạp: "…..Trước đây anh ấy còn xem tạp chí ngôn tình nữa ạ?"

Sắc mặt của chủ nhiệm lớp rất khó nói, trong mắt chứa nhiều hoài niệm.

Ôn Lệ mở tạp chí ra với tâm trạng không biết phải miêu tả thế nào, mấy trang bên trong tạp chí rất sạch sẽ, cô đã không còn hứng thú muốn xem mấy câu chuyện ngôn tình xưa được đăng trong đó nữa, lật từng tờ từng tờ một, muốn tìm trang có dấu vết Tống Nghiên từng đọc qua.

Cuối cùng tìm được rồi, là tên một cô gái.

"Ôn Lệ."

Lật thêm mấy tờ nữa, là từ viết tắt 'wl'.

Lúc còn trẻ thích một người, bởi vì đủ loại nguyên nhân mà tình cảm đó không thể nói thành lời. Vì thế mới được nói lên trên trên giấy, thông qua những chữ cái là tên viết tắt được bởi ngòi bút.

Giống như mỗi lần viết thêm một chữ lên đó là có thể phát tiết thêm một chút về đoạn tình cảm mờ mịt này.

Cô tiếp tục xem rồi phát hiện bút tích một câu chuyện ngắn của anh.

Đó là câu chuyện miêu tả tâm lý trong đứa trẻ nam.

< Tôi đứng ở trên quảng trường, tự mình châm và xếp những ngọn nến thành hình trái tim, sẽ nói với cô gái mình thích rằng "Mình thích cậu" >

< Cô ấy sẽ chạy về phía tôi, cơ thể mềm mại nhào vào lòng tôi, giây phút đó tôi sẽ cảm thấy: Quá tốt, cô gái mà tôi thích, cô ấy tốt vậy đấy >

Tống Nghiên viết mấy câu nói đó thành một hàng ngang dài, bên cạnh là một vài chữ nữa vì anh ghì mạnh hết sức nên chọc lên cả trang giấy đó.

< Cô ấy không đến >

Dường như chỉ cần thông qua những chữ này là biết ngay lúc đó, Tống Nghiên đã tức giận và thất vọng đến mức nào. Nguyên một trang giấy cực kỳ nhăn, có lẽ vì anh quá khổ sở nên mới vân vê vò cho nó nhăn, nhưng dùng mắt thường cũng có thể thấy sau đó nó đã được vuốt phẳng lại.

Mấy quyển tạp chí này, ngoài tên của cô và đoạn bút ký được viết trong đó thì không còn gì nữa, sạch đến không thể sạch hơn. Tống Nghiên không có thói quen viết nhật ký nên đương nhiên anh không viết hết tâm sự của mình lên trên này.

Nhưng tên xuất hiện trong mấy quyển tạp chí này đã đủ để chứng minh.

Ôn Lệ mới là bí mật chính xác nhất của cả một thời thanh xuân của Tống Nghiên, là bí mật dù có thế nào anh cũng không nguyện ý nói ra.

Bối rối, rung động, bí mật, khắc sâu, làm sao mà có thể quên được.

Sao anh có thể tình nguyện nói cho cô biết, nếu đổi lại là cô, cả đời này cô cũng không muốn nói cho bất kỳ người nào khác.

Bởi vì khoảng thời gian yêu thầm ngây ngô này rất mất mặt, bất kể đối với nam hay nữ mà nói, trừ khi anh thật sự buông bỏ xuống, trừ khi anh đã nghĩ thông suốt thì mới có thể trong giây phút nào đó của tương lai, anh sẽ nhớ lại và nói ra quãng thời gian ấy rồi sẽ nghĩ nó chỉ là khúc nhạc nhỏ tô điểm cho thời thanh xuân.

Từ trước đến giờ anh chưa từng buông bỏ, chưa từng quên nó cho nên đoạn ký ức này làm thế nào cũng không thể bước ra được, càng không thể tiêu tan, càng không thể nói ra lời.

Tay cầm tạp chí của Ôn Lệ run rẩy.

Chủ nhiệm lớp biết cô đã hiểu, cũng biết ý mình muốn truyền đạt đã thành, nhỏ giọng hỏi: "Bây giờ hai đứa đã kết hôn rồi, cô đưa cho em xem thế này chắc Tống Nghiên không trách cô đâu nhỉ?"

Ôn Lệ thấy mình giống người ích kỷ và bỉ ổi thích đi nhìn trộm và dòm ngó chuyện người khác.

Tại sao dây thần kinh của cô lại thô như vậy, công ngu xuẩn thế.

Mà Tống Nghiên quá nhạy cảm, quá thu mình, cô không biết nên tự trách bản thân hay trách anh nữa.

Trong lúc đang quá đau lòng về người nào đấy, Ôn Lệ không nhịn được thấy rất vui mừng.

Thiên nga nhỏ kiêu ngạo sẽ không bao giờ vì đau lòng cho ai đấy mà phủ nhận đi sức hấp dẫn của bản thân.

Cho nên cô cực kỳ giống người bị tâm thần phân liệt, vừa khóc vừa cười nhìn mấy quyển tạp chí này, sau đó giơ tay tát nhẹ một cái lên mặt, tự mắng mình.

"Ôn Lệ, mày là cái đồ đáng chết, ngu ngốc đến mức hết thuốc chữa, thế mà mày vẫn cười được à, hu hu hu……ha ha ha…..hu hu…….ha ha ha……"

Chủ nhiệm lớp: "……."

Bà chưa từng nghĩ phản ứng của Ôn Lệ sẽ như thế này.

————

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nào, mời thầy Tống phát biểu cảm xúc sau khi nhận thưởng

Thầy Tống: Rất mất mặt, quan trọng là vợ tôi điên rồi.

———

Chương 74

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Ôn Lệ vừa kích động vừa khổ sở mất nửa ngày, đợi tâm trạng thoáng bình ổn lại mới nhận ra vừa rồi chắc mình đã dọa cô giáo sợ.

"Xin lỗi cô….." Cô hít hít mũi, bắt đầu giải thích về hành vi của mình, "Bọn em làm diễn viên mà, cảm xúc nó hơi nhiều so với người bình thường chút xíu."

Vậy sao Tống Nghiên không như thế, nói đến chắc do khác nhau về tích cách riêng của mỗi người.

Nhưng mà chủ nhiệm lớp không vạch trần cô, gật đầu nói: "Cô hiểu mà, hiểu mà."

Ôn Lệ hít sâu vào một hơi, lấy lại sự bình tĩnh và giọng nói khi bình thường của mình, hỏi cô: "Lúc nãy cô nói chỗ tạp chí này cô thu từ chỗ Tống Nghiên?"

"Đúng. Mấy thứ này do người quản lý ký túc xá đưa cho cô, trong ký túc xá của mấy bạn nam khác toàn thu được mấy cái máy chơi game linh tinh gì đó. Tống Nghiên thì đặc biệt hơn nên cô mới đưa cho em, thành tích của Tống Nghiên luôn rất tốt, nếu cô đi nói chuyện với thằng bé thì ngược lại sợ sẽ gây ảnh hưởng không tốt, vì thế mấy cuốn tạp chí chưa được phát hiện và nó được để ở chỗ cô nhiều năm, cô cũng không vứt đi." Chủ nhiệm lớp nói đến đây thì cười, "May mà vẫn chưa vứt."

"Lúc Tống Nghiên đi học có từng xem không ạ?" Cô hỏi về vấn đề mà đến ngay cả bản thân cô cũng thấy nó rất hoang đường, ngượng ngùng bổ sung thêm, "Chắc không thể nào?"

“Trong giờ của cô thì chưa, những giờ khác cô không biết.” Chủ nhiệm lớp nhớ lại nói, “Nhưng mà trong tiết của cô, Tống Nghiên từng không tập trung.”

Bọn họ làm giáo viên đi dạy nhiều năm, đương nhiên biết rõ trong giờ học, học sinh nào đang chăm chú nghe giảng và học sinh nào không tập trung học, cho dù là học sinh có thành tích tốt cũng không ngoại lệ.

Trong tiết học nào đó, chủ nhiệm lớp yêu cầu học sinh hợp lại thành một nhóm nhỏ để thảo luận bài, có người đang nghiêm túc thảo luận, có học sinh nhân cơ hội này để trộm nói chuyện riêng. Tổ của Bách Sâm và Tống Nghiên có bốn học sinh nam, mặt đối mặt kê hai cái bàn thành lại thành một cái bàn lớn, vừa khéo nhóm mấy đứa ngồi gần cửa sổ sát hành lang bên ngoài, bỗng nhiên có một bạn nam khác vỗ vỗ bả vai Bách Sâm.

“Này Bách Sâm, người dưới tầng là vợ chưa cưới của cậu à?”

“Ôn Lệ, bạn từ nhỏ, thanh mai trúc mã, em gái, cậu gọi cái nào cũng được hết, trong đầu cậu cmn chỉ biết ba từ vợ chưa cưới thôi hả?”

Bách Sâm không kiên nhẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, miệng lẩm bẩm: “Đừng nói nha đầu kia lại cãi nhau với bạn nữa nhé…..”

Không chỉ có Ôn Lệ đứng dưới tầng mà có thêm mấy học sinh nữ khác, các cô gái đều mặc đồng phục của trường Minh Phong.

Thiết kế đồng phục của hai trường khác nhau, không giống với bộ đồng phục có màu xám đậm là màu chủ đạo của Anh Đức, chỉ có cà vạt và chỗ cổ tay áo là lấy màu vàng tươi để tô điểm. Nghệ thuật Minh Phong là trường nhiều nữ ít nam, đồng phục của bọn họ lấy màu vàng hơi đỏ làm màu chủ đạo, như màu của lá phong vẫn chưa đến mùa vẫn chưa hoàn toàn chuyển đỏ.

Bách Sâm mở cửa sổ ra, lợi dụng tiếng thảo luận ồn ào trong phòng để che lấp, hét xuống phía dưới: “Nha đầu! Em lại trốn học à! Cẩn thận anh nói cho cậu em biết đấy!”

Ôn Lệ ngẩng đầu thấy Bách Sâm thì giơ cánh tay lên, phất phất tay nói: "Anh xem điện thoại đi! Em nhắn tin qua WeChat!"

Bách Sâm nhìn một vòng xung quanh phát hiện chủ nhiệm lớp chưa quay lại, lấy điện thoại ra xem Ôn Lệ nhắn gì cho mình.

Ngoài Tống Nghiên, ba bạn còn lại đều ghé đầu đến xem.

Bách Sâm vừa quét mắt nhìn qua tin nhắn thì cô giáo quay về lớp hỏi mọi người thảo luận đến đâu rồi.

Anh ta nhanh chóng cất điện thoại đi, đẩy đẩy cánh tay Tống Nghiên để sát bên người mình, nhướn mày nhỏ giọng nói: "A Nghiên, hai bọn mình đổi chỗ, cậu ngồi ở chỗ cạnh bên cửa sổ đi."

Tống Nghiên đang cúi đầu viết bài tập văn cho giờ thảo luận ngẩng lên hỏi: "Vì sao phải đổi?"

"Không phải ngày đó Ôn Lệ và bạn con bé cãi nhau à ư? Trốn học đến tìm mình nhưng lúc đó là tiết thể dục, lớp chúng ta đang chơi đá bóng với lớp bên cạnh, mình là người đá ở vị trí tiền đạo nên không thể rời đi được, sau đó cậu về phòng học chờ người thay mình đấy, còn nhớ không?" Bách Sâm nhếch miệng cười, "Họ đã làm lành với nhau rồi, bây giờ đang đưa bạn đến đây để ngắm trai đẹp."

Mí mắt Tống Nghiên run run, giọng nói lại như thường: "À."

"À cái gì mà à, con bé gửi tin nhắn WeChat cho mình nói là đưa bạn con bé đến để ngắm cậu." Bách Sâm nói, "Đi, mình đã mở cửa sổ giúp cậu rồi, cậu chỉ cần lộ khuôn mặt đẹp trai này ra cho người ta liếc mắt nhìn cái thôi là xong."

Bách Sâm lôi kéo cánh tay Tống Nghiên, nhất quyết phải bắt anh đổi chỗ với mình.

Tống Nghiên kéo cửa sổ rồi nhìn ra bên ngoài.

Đứng ở dưới tầng, mấy cô gái đang ngưỡng cổ một mực chờ anh, cuối cùng đã nhìn thấy người.

Tống Nghiên nhìn xuống với ánh mắt thản nhiên, đầu tiên Ôn Lệ hơi ngại cúi đầu xuống, mím môi, không tự chủ được sờ sờ sống mũi. Sau mấy giây điều chỉnh lại, nhanh chóng đẩy đẩy người bạn bên cạnh, người bạn đó vội vàng ngẩng đầu lên, tiếp theo là choáng váng, trong mắt hiện rõ sự ngạc nhiên, lôi kéo Ôn Lê không ngừng kích động nói nhỏ: "Ui trời đất bạn học nhìn đẹp trai quá, đẹp trai kinh khủng."

Ôn Lệ đắc ý: "Không lừa cậu đúng không, còn đẹp trai hơn cả Bách Sâm."

Sau đó cô cười tươi rạng rỡ nhìn Tống Nghiên ở trên tầng, hưng phấn phất tay về hướng anh đang ngồi: "Đàn anh, cảm ơn!"

Tống Nghiên hơi nhíu mày, quay đầu sang chỗ khác.

Không nhận được sự đáp lại, Ôn Lệ hơi thất vọng bĩu môi, nhưng mà mục đích đã đạt được, cô không quan tâm đến sự lạnh nhạt và thờ ơ của anh, cùng bạn bè tay trong tay, vùi đùa cười hi hi ha ha chạy ra ngoài.

Tống Nghiên mím môi, Ôn Lệ lợi dụng anh làm công cụ để giúp hòa giải mối quan hệ với bạn, cuối cùng chỉ dùng một tiếng cảm ơn nhẹ bẫng để đuổi anh đi, ngay cả một câu gặp lại cũng không nói, tự tiện rời đi.

Giống như hôm đó anh ngồi trong phòng học nghe cô kể lể than phiền hết một lúc lâu, đến lúc phát hiện ra anh không phải Bách Sâm thì thay đổi sắc mặt ngay lập tức. Sau đó khi môi anh bị đập mạnh vào dẫn đến chảy máu, cô không nói câu nào dù chỉ một câu xin lỗi hay quan tâm nào khác, bỏ lại anh ở đó còn mình bỏ chạy.

Anh mất hồn mất vía rất lâu, trong mơ bị người nào đó trêu chọc, chăn đã được giặt sạch lại bị ướt trở lại, mà cô thì ngu ngơ không hiểu chuyện gì. Sau khi cô biết đó đầu là nụ hôn đầu của hai người thì quay về trạng thái bình thường và coi nó là một tai nạn ngoài ý muốn, như thể cô thấy

mình không thiệt thòi gì hết, ngủ dậy một giấc cứ coi như chưa xảy ra chuyện gì hết.

Bầu trời xanh trong vắt, những đám mây trắng nhẹ như những túm bông trắng từ cây bông nhẹ bẫng, những cây ngô đồng được trồng trong tòa dạy học chưa đến thời kỳ ra hoa, nhụy hoa còn được bao bọc trong nụ, cánh lá kéo dài cao lớn màu xanh nhạt, làn váy đồng phục màu vàng hơi đỏ sáng ngời rực rỡ không đánh tiếng nào đã tự ý xông vào cảnh sắc xuân mờ mịt. Cũng giống vậy, nụ cười tươi sáng rực không đánh tiếng chào hỏi đã tự ý xông vào lòng người.

Thiếu niên nhìn chằm chằm bóng dáng phóng khoáng và năng động chạy ra xa xa kia một lúc, nhìn mãi đến khi chủ nhiệm lớp gọi hồn anh về.

Anh xấu hổ xiết chặt cây bút đang cầm trong tay, nhỏ giọng nói: "Xin lỗi cô."

Chủ nhiệm nhìn ra bên ngoài cửa sổ, không hề trách cứ, chỉ dùng giọng nói dịu dàng bảo: "Cô biết cảnh sắc trường chúng ta rất đẹp, nhưng để sau khi tan học từ từ ngắm cũng không muộn, trước hết viết xong bài văn nghị luận cô giao đi đã."

Mãi đến khi chuông tan học vang lên, Tống Nghiên như đang cố ý tránh né cái gì đó, đến cuối cùng không hề liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ thêm lần nào nữa.

Thời còn là học sinh mười bảy mười tám tuổi, một chút đoạn nhạc nhỏ nói lên tiếng lòng rung động, tình cảm non nớt ấy nó giống vị chua chua lại hơi chát của quả chanh.

"Có thể do khung cảnh ngoài cửa sổ rất đẹp nên nhìn đến ngơ ngẩn."

Chủ nhiệm lớp nhớ lại khoảng thời gian đó rồi đưa ra một kết luận như vậy.

Ôn Lệ gật đầu: "Em có kinh nghiệm trong chuyện đó". Lúc đi học cô thường hay mất tập trung thường xuyên luôn.

“Ưm vậy mấy quyển tạp chí này đã về với chủ của nó.” Chủ nhiệm lớp nói, “Giờ mà để Tống Nghiên nhìn thấy mấy cái này chắc cũng ngại lắm, chuyện tiếp theo phải nhờ em rồi.”

“……..”

Cô giáo mang nỗi lòng yêu thầm được coi là bí mật khó nói không thể mở lời của Tống Nghiên ra kể lại cho đối tượng là người được yêu thầm, bà ấy thì không có chuyện gì cả người nhẹ nhõm nhưng Ôn Lệ rất khó khăn.

Tuy thần kinh của cô thô nhưng vẫn hiểu được, nếu Tống Nghiên đã muốn giấu những tâm sự này vào sâu tận trong đáy lòng, thậm chí đến bây giờ anh vẫn không muốn nói cho cô biết là vì anh rất để ý đến nó, anh không muốn để cô biết được.

Nếu cô tùy ý nói với anh là em đã biết bí mật nhỏ của anh, em rất vui, nỗi lòng hư vinh được thỏa mãn, nhưng còn Tống Nghiên thì sao?

Nhất định anh sẽ cho rằng cô đã tùy tiện xâm nhập vào ký ức của anh, trộm đi bí mật của anh.

Cho dù cô là nhân vật chính trong câu chuyện của anh, nó không có nghĩa cô có thể phô trương khoe khoang trước mặt anh.

Bởi vì đây là ký ức thuộc về anh, bao gồm cả cô ở bên trong, không một ai bất kể là người nào có tư cách mượn nó để trêu ghẹo hoặc khiến anh tổn thương.

Cô phải bảo vệ thật tốt Tống Nghiên của mười tám tuổi, bảo vệ tốt những tâm tư thầm kín, những bí mật của người thiếu niên đó.

Ôn Lệ khó xử ôm đống tạp chí, sau khi nhân viên chương trình đến đây thúc giục cô mới luống cuống tay chân đưa chỗ tạp chí này cho trợ lý của mình.

“Giấu kỹ vào, đừng để thầy Tống phát hiện.”

“Gì đây ạ?” Văn Văn nhìn mặt bìa rồi lại nhìn Ôn Lệ, khiếp sợ nói: “Chị, đây không phải là chị ư! Ôi cái này coi như là đồ cổ ấy!”

“Nó là đồ cổ thì chị là cái gì? Rùa ngàn năm?” Ôn Lệ tức giận nói, “Đưa chị đi tìm chị Lily để trang điểm lại đã, chỗ mắt chị cần làm lại.”

Văn Văn nhìn vào đôi mắt của Ôn Lệ, đúng là lớp trang điểm mắt trước đó đã mờ đi nhưng may kẻ mắt và mascara không thấm nước cho nên không nhìn kỹ sẽ sẽ không nhìn ra có vấn đề gì.

Khi đối mặt với máy quay để phòng ngừa những trường hợp không hay, Văn Văn vẫn đi nói một tiếng với các nhân viên chương trình trước, sau đó đưa Ôn Lệ đến tìm nhà trang điểm chăm chút lại.

LiLy vừa giúp cô làm lại vừa hỏi: “Vừa mới làm xong hết mà em sao vậy? Khóc à?”

“Không, do nóng.”

Văn Văn vừa giúp đỡ cằm cho Ôn Lệ để cô trang điểm vừa thì thầm nói: “Nhưng điều hòa trong tòa giáo vụ chỉnh nhiệt độ xuống rất thấp mà, em còn hắt xì nữa…..”

Ôn Lệ không đổi sắc mặt thản nhiên sửa lại lời: “Ừ, thì do lạnh đi, lạnh đến phát khóc.”

Văn Văn: “…….”

Đợi khi cô trang điểm xong đến hội hợp với Tống Nghiên, Ôn Lệ không biết phải làm thế nào. Cô bắt đầu trốn tránh anh, buổi chiều Tống Nghiên đưa cô đi một lượt khắp trong trường chơi và ngắm cảnh, cô không xem cây được trồng ở ven đường, không xem các công trình kiến trúc, không nhìn sự vật, không nhìn những bạn học sinh đang vây xem xung quanh, cứ nhìn chằm chằm Tống Nghiên mãi không thôi.

Tống Nghiên vừa quay đầu nhìn lại thì cô lại làm như không đếm xỉa tới, dịch chuyển tầm mắt.

Dáng vẻ như người mất hồn của cô được máy quay ghi lại, người quay phim cảm thấy trạng thái buổi chiều hôm nay của cô Ôn không ổn và không thoải mái lắm, nhắn tin WeChat hỏi đạo diễn Nghiêm nên xử lý thế nào, có cần phải tạm dừng quay không.

Đạo diễn Nghiêm: "Không cần tạm dừng, cứ thế mà quay."

Đạo diễn Nghiêm: "Đã nhiều tập Tống Nghiên điên rồnhìn chằm chằm vợ mình, cuối cùng cũng đến phiên vợ cậu ta là người điên cuồng nhìn chăm chú vào chồng mình."

Đạo diễn Nghiêm: "Đắc ý.jpg"

—-

Ngày đầu tiên quay đến bốn giờ chiều là xong, chiều nay Ôn Lệ còn tranh thủ đi một mình đến ký túc xá nam trong trường, vốn muốn đến phòng ngủ mà trước kia Tống Nghiên đã ở đó để tìm xem còn dấu vết sót lại về cuộc sống trước kia của anh không, kết quả vừa mới đi vào đã đụng phải một bạn nam đang cởi trần đi ra.

Cô không thấy ngại gì hết, bạn học nhỏ ấy mà, còn nhìn cậu bé cười.

Bạn nam này bị một cô gái xinh đẹp nhìn thấy hết nửa người trên, cậu nhìn kỹ vào khuôn mặt của cô gái rất xinh đẹp đó, phát hiện đây chẳng phải Ôn Lệ thường xuyên xuất hiện trên TV ư. Ngay tức thời không quan tâm đến thứ gì khác mà chỉ để tâm đến tình huống lúc này, bị Ôn Lệ nhìn thấy nửa người trên trắng như gà bóc của cậu, nó còn xấu hổ hơn cả việc bị máy quay ghi lại rồi phát sóng lên TV, tóm lại bạn học nam bụm mặt bỏ chạy, quên luôn cả việc xin chữ ký.

Chưa đến mấy phút sau, tiếng bạn nam đó như loa phóng thanh khuếch đại trong khu, đứng ở hành lang ký túc xá hô to: "Ôn Lệ bất ngờ đến tập kích ký túc xá nam!!!! Các anh em mau mặc quần áo vào!!!!"

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, cả toà ký túc như bị chấn động mạnh, nháo nhào hết cả lên.

“Nữ thần Ôn Lệ!!!”

“Chị!!!! Em là fan chị! Ngày nào em cũng điểm danh đầu trên super topic!”

Sau mấy nhân viên đang quay bên chỗ Tống Nghiên nhận được tin tức trong nhóm, mọi người nói Ôn Lệ đến tập kích ký túc xá nam khiến cả tòa nhà không khác gì như bị động đất, dở khóc dở cười kể chuyện này cho Tống Nghiên nghe.

Tống Nghiên: “……”

Tóm lại ngày ghi hình hôm nay, trừ buổi sáng Tống Nghiên hơi không tập trung, buổi chiều Ôn Lệ hơi không tập trung thì trong quá trình thực hiện nhiệm vụ được rất nhiều người vây xung quanh đi cùng, cùng với việc nhận được gợi ý nhắc nhở từ những thần công ở cạnh để giải câu đố, còn đâu những chuyện khác coi như đều thuận lợi.

Thu hoạch lớn nhất của ekip chương trình chính đoạn video quay được cuộc phỏng vấn với chủ nhiệm lớp của Tống nghiên, trước kia họ đã từng đến Anh Đức để hỏi thăm và giúp chương trình làm về những đoạn quay liên quan đến Tống Nghiên. Chương trình muốn tìm các thầy cô giáo từng dạy anh để phỏng vấn, muốn biết Tống Nghiên thời học sinh sẽ như thế nào, nhưng mỗi lần không gặp may, nếu không phải chủ nhiệm lớp của Tống Nghiên đưa học sinh ra nước ngoài tham gia thi đấu thì đang được cử đi công tác nên không có mặt.

Phỏng vấn được chủ nhiệm lớp cấp ba của Tống Nghiên xem như ekip chương trình bọn họ đã có đoạn tư liệu độc nhất vô nhị, chắc chắn phải cho vào chương trình khi phát sóng.

Giống như Ôn Lệ học ở trường cấp ba Minh Phong, hôm nay Trần Tử Đồng đi cùng chồng cô ấy là Khâu Hoàng đến trường trung học Yến Thành, ngày hôm sau mới đến Minh Phong bên này để quay, chiều nay sau khi ghi hình xong họ đến ngồi trên xe của Ôn Lệ và Tống Nghiên luôn, mọi người thuận tiện đi ăn cơm tối cùng nhau.

Ở trước máy quay, mọi người thoải mái nói chuyện vui vẻ, kể lại những chuyện thú vị mà mình trải qua khi đến quay hình ở trường học.

Bốn người bọn họ vẫn đang mặc bộ đồng phục trên người và chưa ai đi thay, hai người Tống Nghiên và Khâu Hoằng khi mới gặp đã nhìn nhau thêm mấy lần. Bây giờ ở trên bàn cơm, Khâu Hoằng không nhịn được nữa bắt đầu nói: "Không phải tôi nói chứ, đồng phục của trường công lập và tư nhân nó khác nhau lớn quá đấy, bộ đồng phục này của hai người muốn mặc để đi quay phim thần tượng hay gì?"

Muốn xem đồng phục mặc có đẹp không chủ yếu phải xem người mặc, vóc dáng của Khâu Hoằng và Trần Tử Đông đều cao gầy và thon, thật ra bọn họ mặc đồng phục ở trên người nhìn cũng rất đẹp. Còn Khâu Hoằng than vãn như thế chẳng qua muốn giúp chương trình có phần gây chú ý và hay hơn thôi.

Trần Tử Đông vỗ vỗ bả vai Khâu Hoằng, an ủi: "Không sao đâu lão Khâu, đồng phục trường em cũng đẹp lắm, ngày mai anh đến trường em quay thì sẽ được mặc thôi."

"Anh không tin."

"Ha, em lừa anh làm gì."

Nói xong Trần Tử Đông lấy điện thoại ra tìm kiếm hình ảnh đồng phục Minh Phong ở trên mạng, đưa cho anh ấy xem: "Đẹp không?"

Khâu Hoằng xem xong càng thêm hâm mộ: "Đả kích người quá đáng, cũng chỉ có đồng phục trường anh là xấu nhất."

Trần Tử Đông nổi lên ham muốn khoe khoang, đưa điện thoại cho hai người ngồi đối diện: "Xem thử xem? Ừm nói lời này có thể sẽ đụng chạm đến hai người nhưng riêng cá nhân chị cảm thấy đồng phục của Minh Phong đẹp hơn đồng phục của Anh Đức, bỏ xa một quãng đường."

Chị ấy sẽ không ngờ thật ra hai người diện biết đồng phục của Minh Phong như thế nào, không những thế còn có ý kiến giống chị ấy, cho rằng

đồng phục bên trường đó nhìn đẹp hơn Anh Đức thật.

"Đúng, nhìn của Minh Phong thấy đẹp mắt hơn." Ôn Lệ không chút do dự đứng về trường học cũ của mình, đẩy đẩy cánh tay Tống Nghiên, "Thầy Tống, anh thấy thế nào?"

Không biết Tống Nghiên đang suy nghĩ gì, gật đầu: "Ừm, màu sắc đẹp hơn."

"Quá khen quá khen, chị thay trường mình cảm ơn hai đứa."

"Nhưng mà tấm ảnh trên mạng này là kiểu cách của mấy năm về trước, bây giờ hình như đã cải biến một ít, màu sắc vẫn không thay đổi nhưng màu vàng hơi đỏ có vẻ đã đậm hơn." Trần Tử Đông đưa mắt nhìn hai người rồi nhìn lại ông chồng nhà mình, "Chắc chắn hai người mặc sẽ đẹp, lão Khâu nhà chị mặc chưa chắc sẽ đẹp, anh ấy đen quá."

Khâu Hoằng trừng mắt: "Em có ý gì hả? Da anh màu lúa mạch khỏe mạnh đấy."

"Da lúa mạch, da lúa mạch." Trần Tử Đông nói cho có lệ.

Ăn cơm xong, mọi người ngồi trên xe về khách sạn mà chương trình đã bố trí sẵn. Ôn Lệ và Tống Nghiên ngồi trên một xe, vì nội dung của buổi ghi hình hôm nay nên cả hai người đều có tâm sự nên không có tiếng trao đổi nói chuyện.

Xuống xe, Văn Văn gọi Ôn Lệ lại.

Tống Nghiên dừng bước theo bản năng, anh muốn chờ Ôn Lệ nói chuyện với Văn Văn xong.

Văn Văn lớn tiếng hỏi: "Chị, mấy quyển tạp chí chị đưa cho em sáng nay có cần mang về phòng không?"

Tống Nghiên: "Tạp chí gì?"

Văn Văn: "Dạ là —-ưm?!"

“Ha ha ha ha không có gì không có gì.” Ôn Lệ nhanh chóng chạy đến chỗ Văn Văn, hành động dứt khoát che miệng Văn Văn lại, quay đầu cười gượng nhìn Tống Nghiên, “Thầy Tống, anh lên trước đi, em và Văn Văn muốn nói chuyện riêng.”

Tống Nghiên nhìn Ôn Lệ, mỗi lần anh quan sát người khác đều như vậy, im lặng, không biết tại sao nó khiến người đối diện thấy không yên lòng.

Ôn Lệ thúc giục: “Anh mau đi lên nghỉ ngơi đi.”

Sau cùng người đàn ông không nói gì nữa, xoay người lên tầng trước.

Đợi đến khi bóng dáng anh biến mất, lúc này Ôn Lệ mới buông văn văn ra, tức giận trách cứ: “Úc Văn Văn! Có phải em muốn bị đuổi việc không?”

Chị lấy cả họ và tên cô nàng ra để quát, Văn Văn oan ức, nhưng nhiều hơn là không hiểu tại sao.

“Tại sao ạ, nó có phải tạp chí đen tối gì đâu……”

“Em không hiểu.” Ôn Lệ phiền não thở dài, “Tâm tư của đứa nhỏ nam rất yếu ớt, em vạch trần trực tiếp như thế sẽ khiến người ấy bị thương.”

Sắc mặt Văn Văn mờ mịt: “Nghe không hiểu.”

Ôn Lệ vuốt cằm đứng tại chỗ suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên nghĩ ra gì đấy, lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Trần Tử Đồng đã về đến phòng từ lâu.

Chỉ chốc lát sau Trần Tử Đồng thoải mái trả lời cô, “OK”.

“Giờ chị chưa về phòng, chị đến phòng chị Tử Đồng tìm chị ấy bàn bạc mấy chuyện.” Ôn Lệ dùng tay dí lên trán Văn Văn, “Em cứ mang hành lý của chị vào phòng trước đã, còn nữa, nhất định phải giấu tạp chí thật kỹ cho chị, nghe chưa?”

Văn Văn ôm trán nói: “Vâng.”

Ôn Lệ đến phòng Trần Tử Đồng tìm người còn Văn Văn xách vali hành lý nhỏ mang theo tùy thân của nghệ sĩ nhà mình về phòng cô ấy.

Tống Nghiên hơi ngạc nhiên khi mở cửa nhìn thấy Văn Văn ở ngoài.

"Cô ấy đâu?"

"Chị đi tìm chị Trần Tử Đồng."

Tống Nghiên không nói gì, anh giúp Văn Văn mang hành lý của Ôn Lệ vào phòng.

Hoàn thành nhiệm vụ, Văn Văn cung kính nói: "Vậy em về phòng đây ạ, thầy Tống anh nghỉ ngơi đi."

Vừa mới quay người, Tống Nghiên gọi cô nàng lại.

Trong lòng Văn Văn có dự cảm không lành, quả nhiên câu tiếp theo, Tống Nghiên hỏi cô nàng chuyện tạp chí kia thế nào.

Văn Văn ậm ờ nói: "Không có gì ạ."

Tống Nghiên nhíu mày, giọng nói nhẹ nhàng: "Cô ấy bảo em không được nói cho anh biết?"

Văn Văn mím môi, hai tay chấp thành hình chữ thập nói: "Thầy Tống, em không thể mất đi công việc này, em còn một khoản nợ phải trả tiền vay mua nhà mỗi tháng, mong anh hiểu cho em chút."

"Hiểu rồi." Tống Nghiên hơi cụp mắt, ngữ khí thoải mái, dường như thấy hơi mất mát: "Không phải tạp chí của mấy nghệ sĩ nam khác chứ?"

"Không phải! Tuyệt đối không phải!" Văn Văn nói nhỏ, "Là tạp chí của chị, thầy Tống yên tâm."

Nói xong câu này, Văn Văn sợ Tống Nghiên nói thêm mấy câu gì đó nên lập tức bỏ chạy.

Sau khi trợ lý rời đi, người đàn ông ngồi trên sô pha, bắt đầu phát ngốc.

Nhân viên chương trình nói, hôm nay trong lúc anh đi chào hỏi các thầy cô khác trong trường, Ôn Lệ không đi cùng đến là vì sau khi chủ nhiệm lớp của anh nhận phỏng vấn xong đã tìm cô ấy nói chuyện riêng một lúc.

Không biết anh đang nghĩ gì, bỗng dưng mím môi, trên khuôn mặt điển trai lộ ra mấy phần bối rối và sợ hãi.

Bí mật chôn dấu rất lâu cứ như vậy không hề đề phòng bị đào bới lôi ra, chưa bao giờ anh để lộ chuyện đó cho bất kỳ ai biết, ngay cả người bạn thân thân thiết nhất.

Không thể nói rõ anh đang sợ hãi nhiều hơn hay xấu hổ nhiều hơn, đột nhiên Tống Nghiên cong người cúi xuống, một tay để lên trán, thở dài một hơi thật sâu.

Đến khuya Ôn Lệ mới quay về phòng khách sạn.

Cô nghĩ Tống Nghiên đã ngủ nên lén đi ra ngoài ban công gọi điện thoại.

Sợ sẽ đánh thức Tống Nghiên nên dù Ôn Lệ đang ở bên ngoài nhưng tiếng khi coo nói chuyện điện thoại được hạ xuống mức thấp nhất có thể, chỉ có những lúc không kìm được cảm xúc kích động và gọi to mấy tiếng "Cậu", rồi lại hạ thấp đề-xi-ben xuống.

Nói chuyện xong, Ôn Lệ đi rửa mặt rồi đi nhẹ nhàng khe khẽ đến bên giường, đắp chăn xong quay lưng về phía anh chơi điện thoại.

Tống Nghiên đợi đến lúc ánh sáng từ màn hình điện thoại tắt ngúm mới kéo cô lại ôm vào lòng.

Cho dù biết cô đã ngủ nhưng vẫn không dám hỏi cho rõ ràng.

"Chắc đã tạo thêm gánh nặng cho em đúng không?" Anh hơi ngừng lại, giọng nói rất khàn, tự giễu nói, "Rất khiến người khác ghét bỏ nhỉ?"

Trong ấn tượng của cô, người đàn anh luôn lạnh lùng và xa cách mỗi khi đối mặt với cô nhưng thật ra ở sau lưng cô lại thu thập từng cuốn tạp chí tuổi trẻ do cô làm mẫu ảnh bìa. Dưới tình huống là người bạn thân tốt nhất của chồng chưa cưới của cô mà lại đi thích cô.

Kể cả sau khi bị người nhà của cô đứng ra từ chối mà vẫn không hề buông bỏ.

Nếu không thể có được cô, ít nhất anh có được giấc mơ giống cô cũng được, ít nhất sẽ được gần cô hơn một chút.

Về sau trời xui đất khiến thế nào để cô bỏ xuống giấc mơ làm thần tượng, trở thành một diễn viên và cùng đứng dưới ánh đèn hào quang trong nước.

Chùm tia sáng trong lòng rất xa mà anh không thể với đến bỗng thành đàn em của anh tiếp.

Vào giây phút đó, khi mà bút ký tên trên tay bỗng nhiên không ra mực, Ôn Lệ lên thảm đỏ ngay phía sau nhìn anh lễ phép gật đầu, nụ cười tiêu chuẩn khi làm việc, khách khí và xa cách, giống như đó là lần đầu tiên cô và anh gặp nhau.

Đúng thôi, lúc còn học cấp ba bọn họ vốn không thân.

Tống Nghiên gật đầu, bàn tay buông thõng bên người nắm chặt bút ký tên trong tay đến mức nó như sắp gãy thành đôi, hai người đứng trên thảm đỏ để lại một bức ảnh chụp chung đầu tiên.

Rõ ràng đã quen nhau từ mười năm trước nhưng không ngờ bức ảnh đầu tiên mà hai người chụp chung lại đến từ bên truyền thông.

Mỗi lần ở chung một chỗ vào mười năm sau, tâm trạng Tống Nghiên luôn rất phức tạp, sợ cô phát hiện rồi lại sợ cô không phát hiện.

Bây giờ hẳn cô đã nhận ra nhưng cô làm bộ như không biết gì, về nguyên nhân tại sao, anh không muốn hỏi, càng không dám hỏi.

Trong phòng im ắng, trả lời anh là tiếng hít thở đều đều từ người đang ngủ say nằm trong lòng.

—

Buổi ghi hình ngày hôm sau được tiến hành như bình thường, hai người tiếp tục đến Anh Đức nhưng sau khi quay hình buổi sáng xong đến trưa thì không thấy Ôn Lệ đâu, người lặn mất tăm.

Vợ mình không ở đây, Tống Nghiên là chồng mà cũng không thấy hỏi nhân viên rằng cô đã đi đâu và làm gì. Nhân viên cũng không đề cập đến giống như nội dung kịch bản hôm nay là hai người tách nhau ra để quay, cả ekip chương trình đều không ổn chút nào.

Khuôn viên trong trường học Anh Đức rất lớn, anh muốn đi dạo chơi những chỗ mà hôm qua chưa kịp đến, cố ý đi vòng qua quảng trường pháo hoa.

Mấy nhân viên đi theo anh ở đằng sau chụm đầu vào nhau thì thầm bàn tán.

"Không phải cậu đã nói với thầy Tống rồi đấy chứ, bảo anh ấy đi đến quảng trường bên kia?"

"Chưa mà, tôi còn chưa kịp nói, tôi tưởng anh nói rồi."

"Tôi đã nói gì đâu."

Mấy nhân viên hai mặt nhìn nhau, cuối cùng không một ai biết tại sao Tống Nghiên không được thông báo trước mà lại đi về hướng chỗ quảng trường pháo hoa.

Bỏ đi, dù sao kết quả đều giống nhau, quan tâm đến nguyên nhân để làm gì.

Hy vọng bên chỗ cô Ôn sắp xếp thuận lợi và ổn thỏa.

Bên chỗ Ôn Lệ đang làm việc không được thuận lợi lắm, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ cô làm mấy chuyện như thế này, mặt dày nhờ nhân viên chương trình đi mua giúp cô một thùng nến và pháo hoa đến đây. Chờ sau khi mua xong đồ và nó được mang đến, nhân viên nói muốn giúp cô bày biện nhưng cô từ chối, cô muốn tự mình xếp.

Khi đó chẳng có người nào giúp Tống Nghiên hết, vừa nghĩ đến đàn anh của mình tự mình bày hết các ngọn nến đó thì cô cũng muốn làm một mình.

Xếp nến nghe thì có vẻ đơn giản nhưng chỉ dựa vào một mình mình thì có chút khó khăn, xếp thành hình lớn phải mất bao nhiêu ngọn nến mới hoàn thành được, vì chỉ có một mình nên không thể nhìn để chỉnh sửa cho đúng, nếu xếp sai lệch không thành hình trái tim thì khổ, đây là những khó khăn cô không nghĩ đến.

Đấy còn chưa kể cô như con khỉ trong sở thú, có nhiều nhân viên và học sinh đang đứng xem, quá ngại mà.

Cuối cùng cô không thể chịu nổi nữa, nói với Văn Văn: "Văn Văn, em ra ngoài trường mua cho chị ít rượu mang về đây."

Văn Văn tưởng mình nghe lầm: "Dạ? Chị, đang quay chương trình mà uống rượu thì không ổn lắm đâu?"

Ôn Lệ xua tay: "Không sao hết, chị uống trộm sau lưng máy quay, không uống say, chỉ uống lấy ít can đảm."

"Dạ được."

Mặt trời bắt đầu lặn, bầu trời trên quảng trường dần dần mờ tối. Mùa hè, nhiệt độ ngoài trời rất cao, cho dù đang dùng quạt điện nhỏ chạy bằng hơi nước và ô che nắng nhưng Ôn Lệ vẫn phải lau mồ hôi, gần như lau liên tục.

Cô tự tin mỉm cười nói với nhân viên có thể dẫn Tống Nghiên đến đây.

Ôn Lệ tạm thời sửa kịch bản chương trình, chuyện này trước tiên cần phải thông báo và thông qua đạo diễn Nghiêm.

Trong lòng đạo diễn Nghiêm vừa thấy vui mừng vừa thấy chán nản, vui vì lần này không cần đến kịch bản của chương trình đè đầu bọn họ mà tự hai người sẽ chủ động tạo sự bất ngờ cho đối phương. Nhưng chán ở chỗ, sau khi biết Ôn Lệ định làm Tống Nghiên ngạc nhiên, ông đã cung cấp và đưa ra rất nhiều phương án mới mẻ độc đáo nhưng Ôn Lệ vô cùng cố chấp, không cần gì hết chỉ muốn xếp ngọn nến.

Phương án quá cũ rích.

Đạo diễn Nghiêm cực kỳ ghét bỏ.

Không biết liệu Tống Nghiên có ghét bỏ phương án này không, hy vọng đợi đến khi cậu ta nhìn thấy sự bất ngờ này thì đừng ghét bỏ vợ của mình cổ quá.

— — — — —

Chương 75

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Lúc này Tống Nghiên đang ngồi ngẩn người trong đình nghỉ mát phía sau núi nhỏ của trường.

Tất cả quay phim và nhân viên đi theo không ai đến quấy rầy anh, thậm chí người quay phim còn lùi về đằng sau thêm mấy bước để quay toàn cảnh người đàn ông đang ngồi trong đình nghỉ, cùng với những bụi cây xanh được trồng ở xung quanh và lối đá nhỏ để đi vào đình.

Sắc trời màu lam khi chạng vạng kết hợp với ánh mặt trời lửa đỏ còn sót lại, trên bầu trời cùng lúc xuất hiện những sắc thái đậm nhạt khác nhau của nhiều loại màu kết hợp khi hoàng hôn xuống. Người quay phim với xuất thân chuyên nghiệp hiểu nên làm thế nào để một bức tranh trở thành ngôn ngữ màn ảnh, tuy << Thế Gian Có Người >> là chương trình thực tế nhưng từ khi bắt đầu từ mùa một đến nay, họ đã từng quay được vô số cảnh đẹp lớn, thậm chí có những cảnh được bọn họ quay nhìn không khác gì một bức tranh được thổi thêm cảm xúc giống các cảnh quay trong phim điện ảnh.

Mặc dù bức tranh bình thường không có gì đặc biệt nhưng cảnh rất đẹp, Tống Nghiên rất ít khi tham gia mấy chương trình thực tế. Trong những tư liệu được các kênh chiếu phim ghi lại về anh, trừ việc anh ra ngoài phỏng vấn thì hầu hết khi ở trên phim trường sẽ thấy bóng dáng anh đang đọc kịch bản, hầu hết ở trong trạng thái im lặng như thế này.

Trong một video, đạo diễn Vu Vĩ Quang thầy anh từng nói, Tống Nghiên là một đứa trẻ có tâm tư cực kỳ nhạy bén và sâu sắc, nội tâm rất nhạy cảm, đôi khi ở bên ngoài sẽ tỏ ra rất thờ ơ, bình thường những người như vậy sẽ không thể hiện hết vui buồn ở trên mặt, thậm chí sẽ khiến ấn tượng của mình trong mắt người khác là loại người thanh cao, cao ngạo

nhưng thật ra họ là những người rất giỏi về mặt quan sát, giỏi về mặt lý giải cho nên trời sinh là một hạt giống làm diễn viên tốt.

Ngay cả hôm qua khi chương trình Thế Gian phỏng vấn chủ nhiệm lớp Tống Nghiên, bà ấy cũng nói Tống Nghiên trầm tĩnh ít lời, không thích để ý đến người khác nhưng các thầy cô và bạn bè chơi thân với anh đều nói anh là đứa trẻ tốt.

Nếu không phải nhân viên bên chỗ cô Ôn thúc giục bọn họ đến đó thì sẽ không ai nhẫn tâm đi làm phiền khoảnh khắc yên tĩnh khi đang ngồi một mình một chỗ của thầy Tống.

Nhân viên bảo anh đến quảng trường pháo hoa để gặp cô Ôn, Tống Nghiên vừa nghe bảo Ôn Lệ đang ở đó thì nhíu mày.

"Cô ấy đến đó làm gì?"

Nhân viên chương trình giả ngu: "Chắc do biên tập sắp xếp."

Tống Nghiên hơi cụp mắt, nhận ra mình không tập trung cho buổi quay hôm nay, trong lòng hoảng hốt.

Anh đứng dậy nghe theo sự nhắc nhở của nhân viên, chuẩn bị đến quảng trường pháo hoa.

Đối với anh, nơi đó không phải nơi chứa đựng nhiều ký ức đẹp để nhớ lại, vì đang ở trước máy quay nên Tống Nghiên không thể biểu hiện rõ sự không thích ra ngoài. Nhưng anh không phải người có thể giấu kín hết mọi cảm xúc của mình, trong lúc đi đến chỗ quảng trường bên kia, người dùng mắt thường cũng nhận ra sắc mặt anh hơi trầm xuống.

Mấy người quay phim đi cùng anh thì rất hào hứng phấn khởi, khi bọn họ đến gần hơn, có rất nhiều bạn học sinh tạo thành hình tròn vây xung quanh, nhất là những bạn nữ, cầm tay nhau, liên tục dậm hai chân xuống đất nhìn rất kích động.

"Đến rồi đến rồi! A a a a anh ấy đến rồi!"

Tống Nghiên ngẩng lên nhìn về hướng quảng trường.

Anh bị cận nhẹ, lúc này mặt trời gần như đã lặn hết, trong khung cảnh sắc trời màu xanh thẫm, những ngọn đèn đường được bật lên và thắp sáng đúng lúc, nhìn nó không khác gì một nguồn sáng hình tròn cố định đang tỏa ra ánh sáng ở bốn phía xung quanh quảng trường.

Chỗ đó đang rất náo nhiệt, từ góc độ của Tống Nghiên nhìn qua, thấy một bóng hình đang đứng giữa những ánh sáng mong manh yếu ớt tỏa từ những ngọn nến xung quanh.

Bỗng nhiên người đàn ông dừng bước.

Anh quay phim bất ngờ không kịp phòng bị, khiêng máy quay chạy trở về: "Thầy Tống, sao anh lại dừng lại?"

Tống Nghiên không nói chuyện, giờ phút này anh không có cách nào để chia sẻ tâm trạng của mình với nhân viên quay.

Sau khi đến gần hơn, cuối cùng anh đã thấy rõ bóng dáng màu vàng đỏ đứng đó.

Anh ngạc nhiên đến sững người, mười năm qua đi, màu sắc chủ đạo của đồng phục Minh Phong không thay đổi. Kiểu dáng và một vài chi tiết nhỏ khác đã được sửa lại nhưng nó vẫn là màu vàng đỏ nằm trong ký ức của anh.

Đàn em anh học khiêu vũ, Tống Nghiên còn nhớ rất rõ hồi còn học cấp ba kiểu tóc mà cô hay để nhất là kiểu búi thành một núi ở trên đầu, núm tóc trên đầu cao mà trông như một quả trứng ngỗng tròn mọc ở trên đó. Về sau đàn em làm nghệ sĩ, đội ngũ phụ trách tạo hình của cô thường biến mái tóc dài thành đủ kiểu tóc xinh đẹp khác nhau, rất ít khi được nhìn thấy cô búi lại kiểu tóc như thế nữa.

Hôm nay, đàn em lại búi tóc thành một nắm trên đầu, gọn gàng nhẹ nhàng thoải mái, nhanh nhẹn đáng yêu, vẫn là dáng vẻ trẻ tuổi non nớt ấy.

Ôn Lệ đứng giữa hình trái tim được xếp thành từ những ngọn nến, dù có nhiều ngọn nến tỏa ra nhiều vầng sáng, có nhiều bao nhiêu cũng không động lòng người bằng đôi mắt sáng ngời của cô.

Cô thấy anh đến đây, đắc ý ngửa cằm lên, cười khanh khách nhìn anh.

Hai tay Ôn Lệ để ở sau lưng, hơi ngại ngùng xoắn các đầu ngón tay lại, hai chân dưới chiếc váy ngắn khép chặt, mũi chân không ma sát qua lại trên mặt đất, mũi giày bị cô làm cho bẹp dúm.

Môi mấp máy, mở ra lại đóng vào, ấp úng nửa ngày cuối cùng cũng nghẹn ra được một câu: "Em đã tự mình xếp những ngọn nến này rất lâu, tặng cho anh."

Trong tình trạng ngại đến không còn gì để ngại hơn mà vẫn không quên cố gắng nhấn mạnh đây là thành quả của một mình mình.

Sớm biết vậy cô sẽ uống thêm chút rượu, uống vẫn chưa đủ say nên mới không nói nổi những lời đã nghĩ sẵn trước trong đầu vào buổi chiều.

"Ừm gì nhỉ, em còn chuẩn bị pháo hoa, em sẽ đốt cho anh."

Ở bên ngoài ngọn nến còn xếp một ít pháo hoa loại nhỏ, Ôn Lệ tìm nhân viên mượn cái bật lửa, châm mấy hộp pháo hoa đó.

Khi những chùm pháo hoa vọt lên từ trong ống pháo khoảng mấy cm, Ôn Lệ kéo Tống Nghiên cách ra xa chỗ đó.

"Tránh xa chút rồi xem, nhỡ may anh bị bỏng thì không tốt lắm."

Bình thường mấy học sinh chơi pháo hoa ở trên quảng trường này sẽ không mua nhiều pháo hoa đến vậy, những chùm pháo hoa nổ lách tách lấp lánh bắn ra như những ngôi sao nhỏ tập trung ở chính giữa. Chúng tỏa sáng khiến quảng trường pháo hoa nhìn không khác gì lúc ban ngày, hấp dẫn nhiều học sinh đến xem, ngay cả mấy anh quay phim cũng bị cảnh pháo hoa trong đêm này hấp dẫn, giơ máy quay nhắm ngay cảnh đó.

Ôn Lệ vừa lòng nhìn thành quả của chính mình, rồi ngửa đầu nhìn Tống Nghiên, lặng lẽ quan sát phản ứng của anh, là vui mừng hay tức giận. Mất hành động do cô tự chủ làm này sẽ giúp anh tiêu tan đi nỗi lòng hay khiến anh có cảm giác như mình bị xúc phạm.

Thật ra Ôn Lệ rất đau đầu vì cô không biết mình nên làm thế nào mới có thể bảo vệ tốt nhất Tống Nghiên của mười tám tuổi. Nghĩ đi nghĩ lại mới tìm chị Tử Đồng để mượn bộ đồng phục Minh Phong, sau gọi điện tìm cậu để xác nhận, cuối cùng cũng hỏi được ra nguyên nhân tại sao Tống Nghiên viết ba chữ "Cô ấy không đến" trên tạp chí tuổi trẻ.

Đồ cậu thúi! Đợi sang tháng giêng năm sau, chuyện đầu tiên mà cô làm là đi cắt tóc.

Mối thù với Ôn Diễn đợi sau khi quay chương trình xong sẽ về nhà một chuyến để thanh toán sòng phẳng. Bây giờ trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ duy nhất là nên dùng cách gì để nói với Tống Nghiên.

Không còn cách nào khác, cô là diễn viên chứ không phải biên kịch, không có nhiều ý tưởng, nghĩ mãi cô chỉ nghĩ được một cách như đang làm.

Thật lòng cô thấy hơi sợ hãi, lo lắng Tống Nghiên sẽ không buông bỏ được đoạn ký ức bu ồn đó, cho dù do tính anh tốt, anh sẽ lựa chọn bỏ nó xuống nhưng chỉ cần anh có một chút không vui thôi, cô sẽ không thể nào tha thứ cho bản thân.

Ôn Lệ không muốn giữa mình và Tống Nghiên sẽ có tầng ngăn cách nào dù là mỏng nhất. Càng không muốn sau này ở một góc nào đó trong lòng anh, về những ký ức liên quan đến Ôn Lệ, nó còn nhuốm một chút màu xám của tro tàn.

Tống Nghiên đối với cô tốt như vậy, anh thích cô nhiều như vậy, tình yêu của anh vừa hoàn hảo vừa dịu dàng, cô không phải người thích chiếm nhiều lợi từ người khác. Cô đã từng diễn rất nhiều phim thần tượng và hiểu được rằng tình cảm giữa hai người phải ngang nhau.

Cho dù cô không phải là người biết dịu dàng và mềm mỏng nhưng từ giờ trở đi, cô sẽ học.

Người đàn ông gắt gao nhìn cô không chớp mắt, trong ánh mắt đó lập lòe ánh sáng bất chợt như những ngọn nến ở đây đang dao động phe phẩy vì cơn gió hè thổi qua.

Sau một hồi giật mình sững sờ, đến lúc này mới từ từ bình tĩnh lại, khuôn mặt anh tuấn luôn nhăn, mím môi rất chặt, trong miệng khô đắng, yết hầu khó khăn di chuyển lên xuống, không thể nói được lời nào.

Cuối cùng anh thở nhẹ một hơi, khi cụp mắt xuống đã dùng mí mắt che khuất đôi mắt đang dần đỏ ửng, có thứ gì đó nó không chịu nghe theo sự khống chế mà rơi xuống, khiên lông mi anh ẩm ướt run run.

Ôn Lệ đứng rất gần, cô nhìn thấy rất rõ ràng, cô ngạc nhiên há to miệng, giây tiếp theo Tống Nghiên đã kéo ôm vào lòng.

“A a a a a!!!”

“Bọn họ ôm!!!!!”

“Oa oa oa hôn một cái! Hôn một cái!”

Trong những tiếng thét chói tai xung quanh, người quay phim lập tức xoay máy vào hai người.

Học sinh toàn là các bạn trẻ tuổi thích xem náo nhiệt không chê chuyện này lớn, chẳng thấy chút tự giác nhận biết mình là người trưởng thành đâu, bắt đầu ồn ào la hét mà không biết ngại là gì, giọng khi hét lên kích động rất to và vang, ước gì bọn họ ôm nhau thực hiện một nụ hôn nồng nhiệt theo tiêu chuẩn ngay tại chỗ này.

Các nhân viên chương trình là người trưởng thành, tương đối bình tình, vài người quay mặt nhìn nhau, vẻ mặt như muốn cười lại không dám thể hiện quá lộ liễu.

Đạo diễn Nghiêm tính sai, trước đấy còn liên tục cười chê chiêu này của cô Ôn cũ đến không thể cũ hơn ở trong nhóm chat, ai ngờ đâu thầy Tống ăn chiêu này thật.

Cho nên mấy cái này không quan trọng ở việc nó cũ hay mới, miễn dùng được là ổn.

Tống Nghiên mím môi, cúi người xuống, dáng vẻ khốn khổ vùi đầu vào cổ cô.

Anh tắt mic, trong những tiếng thét chói tai liên tiếp của các học sinh và tiếng pháo hoa nổ trong tối, giọng nói đậm giọng mũi hơi nặng nề nói: "Đừng để anh bị quay dính."

Ôn Lệ ôm anh, cả người choáng váng, nhanh nhẹn tắt mic đi, dỗ anh như đang dỗ một đứa trẻ: "Ngoan nhé, đừng khóc."

Tống Nghiên cúi đầu cười khẽ, hơi thở phả trên cổ cô, hơi ngứa, nó khiến Ôn Lệ rụt lại tránh theo bản năng.

Sợ dáng vẻ khổ sở lúc này của mình bị phát hiện, anh vội vàng ôm chặt cô, một câu nhiều nghĩa, thản nhiên trách tội: "Gì chứ, em….đầu sỏ gây tội."

"Đàn anh." Ôn Lệ cười hì hì, mượn tiếng ồn ào của mọi người đang thi nhau la hét, những người khác sẽ không thể nghe được, ghé sát vào tai anh nói câu mà mình muốn nói với anh nhất, "Em yêu thầm anh đã lâu, anh có thể làm bạn trai em không?"

Ánh mắt Tống Nghiên hiện rõ sự ngạc nhiên, đứng trong khuôn viên trường học, được vây quanh bởi nhiều người trẻ tuổi, Ôn Lệ mặc bộ đồng phục của trường, tái hiện lại cảnh tượng tỏ tình mà mình đã để lỡ vào mười năm trước, mười năm sau cô dùng lại chính cách tương tự đáp trả anh.

Rất giống Ôn Lệ của mười sáu tuổi trả lời Tống Nghiên.

Cô không nói rõ ra mà dùng cách dịu dàng để ẩn náu, không một ai biết. Chỉ có hai người bọn họ mới hiểu cô dùng cách này dành cho anh, để nói với anh rằng cô đã biết bí mật của anh nhưng cô không coi nó là gánh nặng, ngược lại cô rất cảm ơn và rất vui mừng.

Cô quyết định mang hết tấm lòng này, dùng phương thức tượng tự đáp lại anh.

Lấy mức độ anh yêu cô để yêu lại anh.

Cứ như vậy, một phần chấp niệm và một khiếm khuyết của Tống Nghiên vào mười năm trước cùng với những vết thương không thể nào quên mà không dám nhắc tới, vào hôm nay tất cả đã được cô dùng một đoạn ký ức mới để bù đắp và lấp đầy.

Từ nay về sau đàn anh A Nghiên sẽ không bao giờ phải đau khổ vì đoạn ký ức đó nữa, anh cũng sẽ không sợ đến quảng trường pháo hoa nữa vì đàn em A Lệ đã biến nơi này thành một phần ký ức sáng ngời ấm áp cùng với màu bộ đồng phục trên người cô.

Anh ôm chặt cô, dùng tiếng nói rất trầm trả lời cô: "Vinh hạnh của anh."

Ôm người vào lòng, trái tim kiên cường mạnh mẽ đang đập thình thịch trong lồng ngực, giống như một chiếc trống bị đánh một cái thật lớn, vang động theo tiết tấu nhịp nhàng.

Trong lòng anh nghĩ, quá tốt, cô gái mà anh thích còn tốt hơn những người xuất hiện trong tạp chí, cô là cô gái ấm áp và dịu dàng nhất trên thế giới này.

—

Ngày hôm sau sẽ kết thúc hai ngày quay hình, đoàn người lên đường quay về khách sạn.

Ôn Lệ đang nghỉ ngơi ở trên xe nhận được điện thoại của đạo diễn Nghiêm, cô và đạo diễn nói chuyện điện thoại không cần thiết phải kiêng dè Tống Nghiên nên cô ấn loa ngoài để nghe.

Đạo diễn Nghiêm vừa mở miệng đã vào thẳng vấn đề: "Tôi mới xem tư liệu ghi hình buổi tối nay."

Ôn Lệ hơi ngại: "Thế nào? Tôi biểu hiện rất tốt phải không?"

"Không tới." Đạo diễn Nghiêm khen trước một câu, ngay sau đó đả kích cô tiếp, "Chỉ là cách này cổ quá."

Ôn Lệ vốn đang vui mừng suốt buổi tối lập tức suy sụp cụp mắt, dùng ánh mắt sâu kín nhìn Tống Nghiên.

Dùng môi nói anh nghe: "Tại anh hết, em sao chép của anh đấy."

Tống Nghiên không đùn đẩy trách nhiệm, khóe môi mấp máy, dùng luôn cách nói không phát ra tiếng đó trả lời: "Xin lỗi, anh sai rồi."

Ôn Lệ lườm anh một cái, sau đó phản bác lại đạo diễn Nghiêm: "Cổ gì chứ? Tôi cảm thấy nó siêu siêu lãng mạn, ông xem thầy Tống cảm động ghê lắm, anh ấy còn …." Cô phản ứng nhanh, suýt chút nữa cắn đầu lưỡi, sửa lại, "Anh ấy rất cảm động đó!"

"Cảm động? Không nhìn ra được."

"Đạo diễn Nghiêm, ông không phải người đứng đấy nên không hiểu được đâu." Ôn Lệ vô cùng tự tin, "Khán giả xem sẽ hiểu, tóm lại rating tập tám này tôi đảm bảo."

Đạo diễn Nghiêm nói đùa với Ôn Lệ, trêu cô: "Nói thật, nếu tôi là người được đứng đấy, được vợ dành cho một bất ngờ lãng mạn như thế thì tôi đã ôm hôn cô ấy mãnh liệt ngay tại đó rồi, hiểu không? Nhìn xem hai người chỉ có thế?"

Lời này vừa nói xong, bao gồm cả Ôn Lệ đang ngồi đó, cả hai trợ lý đang ngồi trên ghế trước cũng phải bật cười.

Chỉ có Tống Nghiên có vẻ bình tĩnh hơn, ngón tay đặt lên môi, chỉ nhìn phong cảnh ngoài cửa xe không nói lời nào.

Ôn Lệ cạn lời: "Đạo diễn Nghiêm……không ngờ ông đối với vợ mình nhiệt tình vậy đấy."

"Đương nhiên, cô cho là ai cũng giống Tống Nghiên chắc." Đạo diễn Nghiêm nói lời dẫn dài trước khi vào trọng tâm, "Cậu ta quay ít chương trình thực tế không biết thì thôi nhưng cô là khách quen ở mảng này, ít nhiều cũng nên dẫn dắt phản ứng của chồng mình nữa chứ, như hôm nay thì quá nhạt nhòa."

Không nghĩ tới điểm mà đạo diễn Nghiêm không hài lòng là phản ứng của Tống Nghiên quá bình thường.

Cô chẳng có gì không hài lòng hết.

Dĩ nhiên Ôn Lệ phải vì Tống Nghiên mà giải thích mấy câu: "Xung quanh có nhiều trẻ vị thành niên đứng vây quanh, ảnh hưởng không tốt đâu, hôn gì mà hôn."

Đạo diễn Nghiêm không cho là đúng: "Cô nghĩ trẻ vị thành niên bây giờ không hiểu mấy cái đó hả? Cô có tin không, bọn họ còn hiểu hơn gấp bội lần cô và Tống Nghiên đấy?"

"Kể cả thế thì sau khi phát sóng vẫn sẽ tạo ra ảnh hưởng không tốt, có rất nhiều bạn nhỏ xem chương trình chúng ta."

"Chuyện này còn cần cô phải nhọc lòng quan tâm à? Cái gì không tốt đợi đến khi chiếu chúng tôi cắt bỏ là xong."

"……"

Ôn Lệ nghi ngờ mấy giây, sau khi chắc chắn cô đang nói chuyện điện thoại với đạo diễn Nghiêm là người thật xong, cô quá bất lực nói: "Thế dù sao cũng phải cắt thì hôn để làm gì?"

Đúng là không khác gì khi quay phim truyền hình, rõ ràng biết có một số đoạn rất nhạy cảm, sẽ không qua được khâu xét duyệt, có quay cũng vô dụng, thế thì cần gì phải quay cho bằng được đúng không? Lúc làm kịch bản cắt luôn mấy tình tiết đó đi có phải bớt việc không.

Đạo diễn Nghiêm im lặng, qua mấy giây mới cố cứng rắn nói: "Hai người hôn là việc của hai người, chúng tôi cắt là việc của bọn tôi, có vấn đề gì không?"

Vẻ mặt Ôn Lệ tỏ rõ sự khó hiểu.

"Đạo diễn Nghiêm, hôm nay ông uống rượu đấy à?"

"Không uống." Đạo diễn Nghiêm hít sâu một hơi nói như ông già, "Hai người thì biết cái gì, thôi bỏ đi bỏ đi…..

Lúc sau không nói tiếp về chuyện quay hình hôm nay nữa, chỉ nói cho bọn họ biết dành thời gian để chương trình sắp xếp cho họ mở livestream công ích vào cuối tuần khi này được phát sóng, bảo bọn họ hôm đó sẽ livestream reaction một tập nào đó với fan.

Dặn xong cái này, đạo diễn Nghiêm cúp điện thoại.

Trong xe yên tĩnh lại, nhưng mà vì mấy lời nói đó của đạo diễn Nghiêm mà không hiểu sao Ôn Lệ bắt đầu nghĩ nhiều.

Đến đạo diễn Nghiêm sắp năm mươi tuổi đến nơi rồi mà còn nhiệt tình với vợ mình như thế, cô và Tống Nghiên còn rất trẻ, tự mình chuẩn bị cho anh một niềm ngạc nhiên lớn biết bao. Tuy anh rất cảm động, đến mức đỏ cả mắt, chảy mấy giọt lệ mỹ nhân nhưng hình như hành động anh dành cho cô quá là bình thường.

Hôm qua sau khi cô biết Tống Nghiên yêu thầm mình nhiều năm, nói thật, may mà lúc ấy Tống Nghiên không ở cạnh cô chứ nếu không nhìn thấy anh với tâm trạng kích động như lúc đó thì chắc cô sẽ không kiềm chế được, muốn nhào một cái thật mạnh đến hôn anh đến mê man luôn.

Càng nghĩ càng cảm thấy người đàn ông này quá lạnh nhạt.

Lúc còn đi học anh muốn lạnh nhạt thế nào cũng được, Ôn Lệ mười sáu tuổi nghĩ thế. Nhưng bây giờ hai người đã trưởng thành, anh đã diễn qua bao nhiêu bộ phim điện ảnh rồi mà tại sao vẫn lạnh lùng và hờ hững thế? Lẽ nào những hào nhoáng và sắc đẹp của giới giải trí không thể thay đổi tính cách của anh dù chỉ một chút thôi sao?

Ôn Lệ nghĩ suốt đường đi, đàn anh lạnh lùng biến thành ông chồng lạnh lùng, thầm nghĩ những ngày tháng của mấy chục năm sau này cô xem như thảm.

Cuối cùng về đến khách sạn, vào phòng xong cô không nhịn nổi nữa, vừa đi vào trong vừa ra vẻ đứng đắn nói: "Thầy Tống, em thấy đạo diễn Nghiêm nói có lý, tối nay phản ứng của anh —-a a!!"

Nói còn chưa nói xong, hét lên một tiếng vang, cả người được Tống Nghiên bế ngang.

Mùi hương mát lạnh và dễ ngửi trên người đàn ông cùng với những lời nói không để cho cô có hội từ chối sự trêu chọc của anh, khiến cả người cô run rẩy, trái tim nhảy bùm bùm như điên, theo bản năng túm chặt cổ áo anh.

"Anh nhịn suốt một đường." Tống Nghiên nói lời ít ý nhiều, "Có gì đợi làm xong rồi nói."

— — — —

- -----oOo------

Chương 76

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Ôn Lệ im lặng nhìn anh

Cô có ý định sau khi về khách sạn sẽ từ từ ôn lại chuyện lúc còn trẻ cùng anh. Lúc bọn họ học cấp ba không nói chuyện với nhau nhiều, bây giờ lôi mọi chuyện ra nói hết, có rất nhiều thứ cần nói, có lẽ phải thức trắng đêm.

Nhưng hiển nhiên bây giờ anh không có kiên nhẫn để nói chuyện cùng cô.

Sau mấy triệu năm tiến hóa đã khiến cho loài người có trí tuệ, sau khi học xong cách sử dụng công cụ, dưới việc chế độ xã hội đang ngày được hoàn thiện hơn, bọn họ khác với các loại động vật khác về bản chất cơ bản nhất, cướp đoạt và dục vọng không phải chỉ dựa theo bản năng của phần con mà bọn họ phải khống chế và suy nghĩ dưới sự dạy dỗ về đạo đức và luật pháp xã hội.

Mà mọi thái độ và hành vi cư xử đúng mực của loài người trong xã hội đều dựa vào sự giáo dục mà có.

Cho nên dưới tình huống khi một người nào đó đang sử dụng bản năng của phần con thì tức là họ đã hoàn toàn mất lý trí.

Tống Nghiên không ngoại lệ, hôm nay đàn em anh thích nhiều năm đã băng bó và chữa lành miệng vết thương trong lòng anh. Cô mặc đồng phục trường cấp ba, nụ cười tươi ngọt ngào như lúc cô mười sáu tuổi. Ngay từ giây phút nhận được sự ngạc nhiên đó, anh đã không thể khống chế được trái tim đang đập dồn dập mạnh mẽ trong mình, như tiếng trống đánh, nhanh đến mức và mạnh đến mức vào một giây nào đó, khéo nó không chịu được sự quá tải mà chết.

Cô bình tĩnh hơn, trên xe có thể trò chuyện vui vẻ với người khác, lại không biết rằng anh vui mừng bao nhiêu, vui mừng đến mức gió đêm lạnh thổi vào không thể xua tan đi độ ấm trên mặt và hai bên tai của anh, vui mừng vì cô đã chuẩn bị tỉ mỉ những ngọn nến và pháo hoa cho anh. Tất cả màu sắc của những thứ đó đáng chú ý hơn cả màu vàng hơi đỏ của bộ đồng phục cô đang mặc trên người.

Trên đường trở về Tống Nghiên không nói được lời nào, trong đầu anh lộn xộn, ký ức của quá khứ và hiện tại vừa được trải qua đan xan nhau xuất hiện. Cùng với dục vọng đang dần bành trướng từ tận đáy lòng, có thể chịu được đến lúc này xem như đã chạm đến cực hạn của anh.

Vì thế bất kể bây giờ cô muốn nói gì anh đều không muốn nghe, giờ Tống Nghiên chỉ có một suy nghĩ duy nhất là muốn yêu cô.

Về phần rốt cuộc Ôn Lệ đang cằn nhằn gì đấy, anh không nghe dù chỉ một câu. Vừa bước vào nhà đi chưa được hai bước anh đã túm người kéo lại đây bế ngang lên, người trong lòng thơm thơm mềm mại, không biết hôm nay cô dùng nước hoa gì, đôi mắt đẹp mở to nhìn anh, đôi môi hé mở như lời mời gọi sao không đến.

Biết rõ là theo bản năng nhưng ánh mắt người đàn ông vẫn không thể khống chế càng trở nên sâu hơn, cuối cùng lý trí không thắng được dục vọng, chờ không kịp để ôm cô đi qua huyền quan kéo dài đến chỗ giường lớn bên kia. Anh không thèm quan tâm đến việc cô có đồng ý ngay tại chỗ này hay không, buông tay ra thả cô xuống rồi nhanh chóng đè người lên bức tường trên lối đi huyền quan hẹp, hơi thở ấm áp dồn dập mạnh mẽ chạm đến môi cô.

Bên hông Ôn Lệ bị siết chặt, cả người bị vây bởi người đàn ông và bức tường, không thể chống cự.

Ban đầu cô không định phản kháng, ngoan ngoãn ngẩng đầu lên phối hợp nhưng hôn đến nửa ngày, ngay cả hít thở không khí Tống Nghiên cũng không cho cô hít. Cô đang sắp không chịu nổi nữa thì môi anh mới dịch dần xuống phía dưới, khi ấy Ôn Lệ mới có thể thở dốc, giờ phút này cô chỉ có cảm giác miệng, môi và cả đầu lưỡi chắc đã bị liệt hơn nửa.

Cái này không phải hành động thân mật bình thường, mà động tình thì đúng hơn.

Tống Nghiên bắt đầu gây sức ép lên bộ đồng phục.

Ôn Lệ phát hiện anh có ham muốn cực kỳ đặc biệt với quần áo, sườn xám lần trước cũng thế mà bộ đồ đồng phục lần này cũng vậy.

Quần áo một là mặc nghiêm chỉnh trên người, nếu không thì gấp lại gọn gàng ngay ngắn để một bên, rốt cuộc chuyện gì xảy ra khi nửa mặc nửa không treo ở trên người, đẹp ở chỗ nào?

Ôn Lệ tức giận: "Bộ đồ này em mượn của chị Tử Đồng! Bẩn thì anh đi mà chịu!"

Đồng phục của các khách mời được ekip chương trình làm đặt may riêng theo yêu cầu của nhà trường. Sau khi quay hình chương trình xong, mọi người muốn làm gì với nó đều được.

Ngoài việc ghi hình, bọn họ không có cơ hội để mặc lại bộ đồng phục này thêm lần nữa nên chắc chỉ mặc mỗi lần này.

Tống Nghiêm ừm, thở gấp ở bên tai cô: "Không bẩn đâu."

Ôn Lệ vẫn đang dựa vào tường, người đàn ông trước mặt cô ngồi xổm xuống.

Mặc váy rất tiện để làm việc đó.

Ôn Lệ hoảng sợ: "Này, anh muốn ——"

"Anh cho em trước." Tiếng Tống Nghiên khàn khàn, "Đứng tốt vào."

Trải qua việc vừa được lấy lòng vừa được trấn an từ anh, Ôn Lệ hoàn toàn mất đi sức lực phản kháng, mà đôi mắt của cô còn sức, có thể miễn cưỡng trừng mắt nhìn anh. Nhưng có lẽ do cảm giác sung sướng chưa qua đi, nhìn cô không giống như đang trừng mắt nhìn mà nó giống kiểu quyến rũ xinh đẹp hơn.

Tống Nghiên cười khẽ, dùng tay lau lau miệng, kéo người trên mặt đất lên ôm vào lòng, kéo dây buộc tóc trên đầu cô xuống, ngay lập tức mái tóc dài giống như sa tanh xõa ra lung tung, anh xen các ngón tay vào mái tóc cô, vuốt nhẹ từng chút từng chút một.

Tim Ôn Lệ đập rất nhanh, tim Tống Nghiên còn đập nhanh hơn cả cô.

Người trong ngực này, đến cả xương cốt cũng đã mềm nhũn hết cả ra nhưng lại dùng giọng điệu hờn dỗi mà đến chính bản thân cô không nhận ra để phát hỏa với anh. Rõ ràng anh hầu hạ cô, nhưng phản ứng của cô thật sự khiến cảm xúc đối phương sôi sục ào ào, người đàn ông rất thỏa mãn, đến nỗi anh còn sung sướng hơn cả cô, chỉ cần cô không sợ xấu hổ, thậm chí anh còn nguyện ý hầu hạ cô thêm nhiều lần nữa.

Mọi người đều biết, trước khi quan tham áp bức dân thường sẽ thường xuyên cho dân thường nếm chút quả ngọt có ích.

Mà sau khi quan tham Tống đại nhân ôm dân thường Ôn vào lòng dỗ cho cô vui vẻ thì cuối cùng cũng bộc lộ hết bán tính tham lam của anh.

Quan tham tàn sát bừa bãi và xâm lược hung mãnh, lúc mới đầu dân thường còn có thể chấp nhận nhưng dần với sự thỏa mãn mãi không đủ của anh, đến cùng dân thường mới nhận ra khoảng thời gian trước đấy chỉ là viên đạn bọc đường mà anh dành cho cô mà thôi.

Không có chuyện ác nào mà Tống đại nhân không làm, thậm chí đến cả giường cũng không cho dân thường Ôn nằm, không nên đè cô ở trên tường, trên bàn hoặc là trên thảm.

Hừ, tham quan độc ác.

Tuy ngày thường dân thường Ôn rất kiêu ngạo nhưng căn bản cô là cô gái yếu đuối chỉ biết xấu hổ. Sau khi bị bắt nạt đến cùng cực thì khóc thút thít dùng cả hai tay hai chân để chạy trốn ra bên ngoài nhưng bị quan tham túm mắt cá chân kéo trở về.

Dân thường Ôn không xin tha thì thật sự không chịu nổi.

Cô chỉ có thể tạm thời vứt bỏ lòng tự tôn, khuất nhục nói: "Đàn anh, em muốn chết……"

"……"

Một tiếng "Đàn anh" nũng nịu yếu ớt này đã cứu cô một mạng.

Đàn anh cau mày thật chặt, sau những tiếng thở dốc nhanh và nặng nề, cuối cùng anh đã giao nộp vũ khí.

Ban ngày bận nhiều việc, đến giờ mới có thời gian nghỉ chút ít, thật khó cho Tống Nghiên còn nhớ rõ lúc mới vừa vào nhà hình như Ôn Lệ muốn nói với anh chuyện gì đó.

"Trước đấy em định nói gì với anh thế?"

Ôn Lệ nhắm mắt, không muốn để ý đến anh.

Tống Nghiên không miễn cưỡng, anh từ con thú cuồng dã biến về con người, người đàn ông vừa khôi phục lại hình dáng con người đã tìm lại được tác phong thân sĩ của mình, quan tâm săn sóc bế Ôn Lệ vào phòng tắm.

Sau khi được ngâm bồn tắm rửa xong, xương cốt trên người Ôn Lệ từ những mảnh vỡ vụn vặt lẻ tẻ đã dần có lại chút cảm giác.

Câu đầu tiên cô nói đó là: "Anh thay đổi."

Tống Nghiên nhướn mày: "Gì cơ?"

"Lúc học cấp ba anh không phải như thế." Ôn Lệ mím môi, lợn chết không sợ nước sôi bỏng, ưỡn ngực nghiêm mặt bắt đầu nhớ lại Tống Nghiên của trước đây, "Anh rất cấm dục, rất lạnh nhạt, rất thờ ơ, rất cao ngạo."

Trước kia còn ghét bỏ Tống Nghiên khi ấy rất lạnh lùng nhạt nhẽo, so với những gì mà cô vừa phải chịu đựng thì lạnh lùng thế còn tốt hơn.

Tống Nghiên mất chút thời gian để tiêu hóa ý trong mấy từ đó, giọng nói còn chứa đựng chút dục vọng chưa tiêu tan mất hết, cúi đầu nói.

"Có à?"

"Có."

Tống Nghiên cười: "Không hề, anh vẫn vậy."

Ôn Lệ không tin, bắt đầu cãi cọ với anh: "Không có á? Lúc đó rõ ràng ừm…..thích em, lại đối xử với em rất lạnh lùng, thế không phải lạnh nhạt thì là gì?"

"Xin lỗi, lúc ấy em là vợ chưa cưới của A Sâm." Tống Nghiên giải thích, "Anh không biết nên làm gì nữa."

Ôn Lệ thì thào: "Em và anh Bách Sâm chưa từng là thật."

Khi đó cô và Bách Sâm có chung một nhận thức là chờ sau khi mình có thể tự làm chủ cuộc đời mình thì sẽ hủy bỏ cái chuyện ép duyên vớ vẩn này ngay lập tức.

Tống Nghiên là bạn tốt nhất của Bách Sâm, chắc chắn anh biết.

Người đàn ông nhắm mắt, tiếng nói còn nhỏ hơn lúc vừa rồi, nói rõ từng chữ như đang thở dài: "Nhưng chỉ có hai người không cho là vậy."

Mọi người xung quanh cho là thật.

Mỗi lần Ôn Lệ đến đây tìm Bách Sâm, mấy người ở cạnh sẽ ồn ào, nói với Bách Sâm là vợ chưa cưới của cậu đến đây để kiểm tra.

Mỗi lần Bách Sâm và bạn học nữ nào khác đi hơi gần một chút là sẽ bị vui đùa chỉ trích, mọi người nói cậu ta có lỗi với vợ chưa cưới. Sau đó đợi đến hôm Ôn Lệ đến tìm cậu ta, lập tức có người đến trước mặt cô tố cáo.

Ôn Lệ vươn bàn tay dưới chăn ra cầm tay anh nói rõ: "Bọn họ nghĩ thế nào là chuyện của bọn họ, anh biết rõ giữa em và anh Bách Sâm không có

chuyện hết gì hết mà."

"Anh biết." Tống Nghiên mỉm cười, "Nhưng mà đàn em, tình cảm của con người không thể khống chế."

Ghen tị, thất vọng hoặc là khổ sở.

Không phải lý trí hiểu và nói rằng bọn họ là thanh mai trúc mã là có thể không thèm để ý đến chút nào.

Thật ra ngay từ đầu Tống Nghiên cũng đã cảnh cáo chính mình.

Cho dù Ôn Lệ từng có ràng buộc với mình nhưng sợi dây ràng buộc đó đã sớm bị chặt đứt từ lúc ba anh phá sản.

Khi anh mới đến đây, lúc ban đầu anh không hề có suy nghĩ làm quen gì với cô cháu gái nhà họ Ôn. Nếu không phải trời xui đất khiến để anh quen biết Bách Sâm, để trở thành bạn của cậu ta thì sự liên kết giữa anh và Ôn Lệ đã ngưng và dừng hẳn từ lúc ba anh phá sản.

Lúc ấy vừa mới đến đây, anh nói rất ít, không thích nói chuyện, bạn học cùng lớp biết anh là học sinh được giúp đỡ, nhiều ít gì cũng có chút nghị luận.

Thế kỷ 21, luôn luôn có một số người ỷ vào bối cảnh gia đình mà cảm thấy mình tài trí hơn người.

Ví dụ như mấy người đàn ông nhà họ Ôn, ví dụ như mấy người chuyên bàn tán sau lưng Tống Nghiên.

Lúc này Tống Nghiên đến Yến Thành học tập đã như người trên bầu trời cao ngã xuống bùn đất. Anh từng là cậu chủ nhỏ quý giá mà bây giờ phải nhờ vào sự giúp đỡ mới được học tập trong môi trường tốt. Rất mâu thuẫn với mọi thứ xung quanh, cảm thấy vận mệnh thật bất công, tinh thần sa sút lạnh lùng, anh không thèm để ý đến ánh mắt cũng như cái nhìn của mọi người, chỉ vùi đầu vào làm chuyện của mình.

Nếu có Bách Sâm ở đó, mấy lời bàn tán của mấy người khác sẽ ít đi một chút, nhưng nếu không có Bách Sâm ——

Nhớ rõ hôm đó sau khi tan học, xe đạp của anh bị người khác xả khí.

Đầu sỏ gây tội không đi mà đứng ở đó chờ anh đến đây, thuận tiện giả mù mưa sa đồng tình mấy câu.

"Gọi ba mẹ cậu lái xe đến đón cậu đi? Tống Nghiên, rốt cuộc nhà cậu làm gì hả? Đừng nói đến cả một chiếc xe gia đình cũng không có nhé?"

Tống Nghiên không nói được lời nào, ánh mắt dần trở nên âm trầm hơn.

Kết quả hôm đó Bách Sâm trốn học đi đánh điện tử quên không báo cho Ôn Lệ biết, từ trước đến nay sau khi tan học Ôn Lệ luôn chờ cậy ta để cùng ngồi xe về nhà, coi không đợi được Bách Sâm nhưng nhìn thấy Tống Nghiên.

Giây phút kia bỗng nhiên tinh thần trọng nghĩa trong cô bùng cháy.

Bu ồn cười, cho dù Tống Nghiên có là khối băng lớn vừa cứng vừa lạnh thì cũng không phải người để người khác tùy tiện bắt nạt.

Cô học mấy lời thoại trong phim truyền hình, chí khí ngóc đầu chỉ tay về chỗ mấy học sinh nam mười mấy tuổi đầu nhưng thích chơi mấy trò của học sinh tiểu học.

"Thấy trong nhà có mấy đồng tiền dơ bẩn nên thấy mình rất giỏi đúng không? Vậy vừa khéo, nhà của tôi có nhiều tiền hơn nhà mấy người, tôi cao quý hơn mấy người, cho nên hôm nay Tống Nghiên và tôi đổi cho nhau."

Sau đó cô vẫy tay về hướng Tống Nghiên đẹp trai: "Đàn anh, lên xe, em đưa anh về nhà."

Vừa lên xe Ôn Lệ đã hỏi.

Trong nhà chỉ có duy nhất cô là con gái, mấy người lớn trong nhà chăm sóc cô rồi nuôi cô thành người có tính cách ương ngạnh kiêu ngạo, không có chút dáng vẻ rụt rè dịu dàng nào của con gái.

"Lúc nãy tôi ngầu lắm đúng không?" Không đợi anh nói thêm gì, Ôn Lệ tự mình say sưa cảm thán, "Nếu tôi là con trai, Bách Sâm tính là gì chứ?"

Sau đó cô nghiêng đầu, đắc ý cười với anh.

Cô gái nhà họ Ôn năm đấy đang học lớp mười một ở trường cấp ba, vô cùng tự luyến, người được giúp đỡ còn chưa kịp nói câu cảm ơn mà cô đã bị sự đẹp trai quá xá của mình đánh gục.

Nhưng cô chói mắt đến mức bạn không thể rời ánh nhìn.

Cô còn kiêu ngạo tỏ vẻ: "Lần sau nếu bị bắt nạt tiếp thì cứ lao vào đánh trả, đừng hy vọng lần nào tôi cũng có thể xuất hiện như vừa rồi, tôi không nhàn rỗi vậy đâu."

Tống Nghiên nghĩ nếu cô lên sân khấu để thể hiện đang vẻ ngầu của mình muộn thêm mấy phút nữa thì anh đã đánh thật.

Nhưng mà anh không nói, nếu cô nghĩ anh là một người yếu đuối không dám ra tay đánh trả khi bị bắt nạt thì cứ để cô cho là thế đi.

Cô vui là được.

Sau khi chở Tống Nghiên về đến nhà, xe riêng của cô nghênh ngang rời đi.

Tại giây phút đó Tống Nghiên bỗng thoáng hoảng hốt, không biết nên làm gì để đè ép trái tim đang đập thình thịch trong lồng ngực.

Biết rõ là không thể, biết rõ cô là ai.

Anh đúng là hết thuốc chữa.

Dần dần, loại cảm giác này bắt đầu mọc rễ nảy mầm.

Rồi sau đó mỗi lần Bách Sâm và Ôn Lệ đùa giỡn cười đùa với nhau trước mặt anh, tuy chỉ là đùa theo kiểu bạn bè bình thường nhưng trong mắt anh nó chẳng khác gì cái gai đâm vào lòng, vừa chua xót vừa chát, còn đau nữa nhưng anh không có lý do gì để đi ngăn cản và can thiệp.

Ôn Lệ đã sớm tốt nghiệp mấp máy môi không biết nên nói gì, sau một lúc lâu mới nói: "Xin lỗi anh, em không biết lúc ấy anh ——"

Anh giấu quá giỏi, thật sự rất rất giỏi, cô không phát hiện ra dù chỉ một chút manh mối.

Thậm chí cô còn ngu xuẩn nghĩ Tống Nghiên chán ghét mình, còn vì thế mà trộm oán giận anh không biết phân biệt phải trái.

Tống Nghiên véo mặt cô: "Không cần xin lỗi, em không sai."

"Anh đừng đối xử với em khoan dung thế được không." Tự nhiên Ôn Lệ mếu máo, giống như sắp khóc đến nơi, "Anh như vậy sẽ càng khiến em thấy mình là đồ đểu."

"Em là đồ đểu thật."

Ôn Lệ ngạc nhiên, vốn đang định chuẩn bị khóc, kết quả bị câu lên án của anh làm nghẹn nuốt ngược lại: "Hả?"

Tống Nghiên cười: "Nhưng mà những ngạc nhiên hôm nay em dành cho anh đã đủ để bù đắp, cảm ơn."

Ôn Lệ ừm, ậm ờ hỏi: "Vậy anh thấy vui không?"

"Vui."

"Vui đến mức nào?"

"Không thể nói hết được."

Ôn Lệ tò mò hỏi: "Lúc ở quảng trường vào khoảnh khắc khi anh nhìn thấy em, trong lòng anh nghĩ gì? Có phải rất kích động không, kích động

đến mức muốn hôn mê bất tỉnh luôn? Trong giây phút đó anh đã nghĩ đến gì?" Cô tạm dừng rồi nói tiếp, "Nói thật nhé, không được quanh co lòng vòng, anh biết em người đầu óc thô rồi đấy, anh loanh quanh một vòng em nghe không hiểu."

Tống Nghiên im lặng mấy giây, xác nhận lại: "Em muốn nghe anh nói thật phải không?"

Ôn Lệ chắc chắn: "Ừm."

Tống Nghiên mím môi, khuôn mặt đẹp trai hơi khựng lại.

Hầu kết anh trượt dọc, dưới tình trạng bị dục vọng chi phối, trong trạng thái t*ng trùng lên não, nói thật đúng là hơi thử thách năng lực chịu đựng của anh.

Nhưng nhìn vào đôi mắt đầy tò mò mà cô đang nhìn mình, nó khiến anh không nhẫn tâm lừa cô.

"Muốn *** em."

Ôn Lệ bị sự cuồng dã của anh dọa cho sợ chết khiếp, nói lắp: "Em, em hôm nay em mặc đồng phục cấp ba, mười sáu tuổi đấy, mong anh ăn nói cẩn thận."

"Chính vì em mặc đồng phục mới thế."

Đột nhiên Tống Nghiên ôm cô, không để ý đến sự phản kháng của cô, giữ chặt ấn đầu cô vào ngực mình, không được để cô dùng đôi mắt đó để nhìn mình nữa.

Anh nghe lời cô thật, không hề nói quanh co lòng vòng, cười nói: "Lúc em mười sáu tuổi anh đã nghĩ đến."

Tống Nghiên mười tám tuổi mỗi lần nhìn thấy hay gặp Ôn Lệ đều trưng ra sắc mặt lạnh lùng, dáng vẻ làm bộ như không thèm để ý nhưng thật

ra trong lòng anh nghĩ đến mấy chuyện muốn làm với cô khác hẳn hoàn toàn với biểu hiện bên ngoài.

Đúng là biết người biết mặt không biết lòng.

Vậy mà con bị vẻ ngoài của anh hấp dẫn.

Trong lòng Ôn Lệ oán thầm.

"Vậy còn em?" Tống Nghiên hỏi lại cô, "Biết anh thích em nhiều năm như vậy, suy nghĩ đầu tiên mà đàn em nghĩ đến là gì?"

"Nói thật à?"

"Em nói xem?"

Ôn Lệ nói thật: "Em cảm thấy em rất cmn quá có sức hút."

"……."

———— —

Chương 77

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

“Này biểu cảm này của anh là có ý gì? Tại anh bảo em nói thật.”

“Đúng, em nói đúng.”

“Hừ.”

Hai người cứ thế nằm trong chăn câu được câu không nói chuyện suốt, đã gần rạng sáng, sáng sớm hôm sau còn phải quay hình chương trình nhưng cả hai người không hề buồn ngủ.

Ôn Lệ vẫn chưa nói đủ. Cô còn rất nhiều rất nhiều điều muốn hỏi anh.

Như lúc trước Tống Nghiên nghỉ học tạm thời để đi đóng phim, là vì cô sao?

Mấy năm nay Tống Nghiên chưa bao giờ quên ghi tội cô, luôn có ý nghĩ muốn bắt đầu một tình cảm mới với cô, mãi đến khi gặp lại cô trên thảm đỏ vào hai năm trước, vì lúc còn trẻ yêu mà không được đáp trả nên nhớ mãi, lòng tự trọng không cho phép nên mới quyết định tiếp tục dây dưa với cô.

Ngày trước Tống Nghiên đưa ra đề nghị kết hôn theo hợp đồng, thật ra từ trước giờ anh không cần cái đó. Cả cái gọi là tin đồn bị đồng tính kia nữa cũng chỉ là cái cớ, tất cả là vì cô đúng không?

Anh kiên nhẫn trả lời từng cái một.

“Ừ.”

“Em rất có sức hấp dẫn, không quên được.”

“Mặc dù nó hơi gượng ép nhưng may mà em ngốc, tin thật.”

Tự dưng câu cuối cố tình trêu cô thêm, Ôn Lệ hung dữ nhe răng trợn mắt nhìn Tống Nghiên.

Ôn Lệ không so đo với anh, tiếp tục nói; “Em còn chuyện muốn hỏi.”

Hôm nay cô còn nói nhiều hơn cả hôm say rượu đó.

Có điều bây giờ đầu óc cô như đang bay trên bầu trời, mơ hồ không rõ, thật tình nó không khác tình trạng khi say là mấy.

Về khoảng thời gian một năm cô ở nước ngoài tập luyện, cô luôn thầm lặng chú ý đến tin tức của Tống Nghiên ở trong nước, còn anh thì sao?

Sau đó cô về nước phát hiện Tống Nghiên đã hoàn thành giấc mơ của mình trước một bước, vì thế mới nổi lên lòng cạnh tranh quyết tâm đuổi theo anh và trở thành một diễn viên, anh biết không?

Mỗi một bộ phim của anh cô đều xem hết, kể cả bộ phim mà anh làm diễn viên khách mời, thời gian lên màn ảnh chỉ có mấy phút, còn anh có xem hết mấy bộ phim truyền hình của cô không?

Tống Nghiên ngạc nhiên nhìn cô.

Ôn Lệ trốn tránh, kiêu ngạo hừ một tiếng: “Đầu tiên giải thích trước, em chỉ tùy tiện hỏi thôi, không phải rất muốn biết.”

Trong chăn Tống Nghiên dán lại gần, hôn lên khóe môi cô.

Anh cười, ánh mắt lại ẩm ướt.

Hóa ra những ưu thương khi còn trẻ ấy nó có thể dịu dàng và trở nên ngọt ngào như vậy, khiến người ta đỏ mắt bất chợt rồi bỗng dưng cười rộ lên.

“…..Vậy em còn hỏi.”

“Muốn khiến anh càng vui hơn.” Giọng điệu Ôn Lệ mơ hồ không rõ, ấp a ấp úng nói, “Cho dù trước kia anh là một khối băng lớn em cũng không chán ghét anh.”

Do trước kia anh đối với cô lạnh lẽo nên cô mới thuận thế thể hiện thái độ cao hơn người.

Ôn Lệ thấy anh thực sự rất rất xuất sắc, chỉ cần là việc mà anh cố gắng làm thì chắc chắn có thể làm tốt.

Đi học cũng thế mà đóng phim cũng vậy.

Tuy cô kiêu căng ngạo mạn nhưng tuyệt đối sẽ không phủ nhận sự xuất sắc của người khác.

Tống Nghiên chính là sự ‘xuất sắc’ do cô ra tay đóng dấu.

“Thế nào? Vui hơn chứ.” Ôn Lệ nghiêng đầu nhìn anh, ngạc nhiên, “Hôm nay anh làm sao thế, Đại Ngọc nhập vào người à……”

Cô không phải anh trai Bảo Ngọc, sẽ không dỗ em gái Đại Ngọc.

Ôn Lệ luống cuống tay chân lau nước mắt thay anh, vụng về an ủi.

Nhưng câu trả lời sau đó của Tống Nghiên đã hại cô bị lây bệnh từ anh, ánh mắt và chóp mũi bắt đầu ê ẩm.

Một năm cô đi ra nước ngoài, Tống Nghiên thường xuyên lên mạng của bên đó, thường hay lục lọi tìm kiếm danh sách thực tập sinh được công bố ở trên trang của công ty quản lý, muốn xem trên đó có tên của cô không.

Tống Nghiên biến giấc mơ của cô thành giấc mơ của chính mình, muốn đứng dưới ánh đèn mà cô khát vọng, như vậy mới có thể khiến cô chú ý đến anh nhanh hơn, cho nên anh quyết định đi làm diễn viên.

Anh đã xem tất cả các tác phẩm của cô, xem từng bộ một, chứng kiến cô ở trong màn ảnh ngày một lớn dần và tiến bộ hơn.

—- “Người đứng trên cầu ngắm phong cảnh, người đứng trên lầu ngắm nhìn em, trăng sáng tô điểm cửa sổ em, em tô điểm giấc mơ người khác.”

Bọn họ đều là người đứng trên lầu kia, cũng là người tô điểm giấc mơ của nhau.

Bây giờ một chùm ánh sáng này và một chùm ánh sáng kia ôm nhau ở cùng một chỗ.

Mãi đến khi sắc trời mờ mờ sáng, hai chùm ánh sáng đã thức trắng nói chuyện cùng nhau cả đêm dài, đến lúc buồn ngủ không chịu được mới từ bỏ nhắm mắt lại, ôm đối phương chìm vào giấc ngủ.

—

Nửa đêm trước trao đổi thân thể, nửa đêm sau trao đổi tâm hồn, để rồi vào buổi sáng ngày quay hình cuối cùng bên ngoài, cả hai không dậy nổi dù có đồng hồ báo thức.

Phải nhờ trợ lý đến phòng gõ cửa thúc giục, người trên giường mới từ từ thức giấc.

Ekip làm việc của Ôn Lệ thuê người chuyên trang điểm cho cô là Lily, người có tay nghề cao và đã vào nghề được nhiều năm, năng lực làm việc đứng đầu trong nước. Quan trọng là cực kỳ biết cách trang điểm thế nào để có thể phơi bày hết các ưu điểm trên khuôn mặt ở mức độ tốt nhất, Ôn Lệ có nhiều ảnh tạo hình nổi trong giới, trong đó trang điểm khuôn mặt do chính Lily làm.

Bây giờ ngày càng xuất hiện nhiều các chương trình thực tế, nhóm nghệ sĩ không còn theo đuổi cách trang điểm lộng lẫy và đẹp tỉ mỉ nữa. Trong máy quay của các chương trình thực tế, ngay cả một lỗ chân lông nhỏ cũng không thể nhìn ra, hai đôi má nhìn như có thể bóp ra nước khi ở trước máy quay, đó phần lớn là những yêu cầu mà người nghệ sĩ đưa ra với người chịu trách nhiệm trang điểm cho mình.

Ôn Lệ không phải ngoại lệ, đương nhiên cô biết có dùng kem nền hay phấn đắt tiền cũng không bằng làn da tốt tự nhiên, cho nên ngày thường cực kỳ yêu quý chăm sóc làn da.

Nhưng tình huống hôm nay đặc biệt.

Ôn Lệ chủ động đưa ra yêu cầu: "Chị giúp em dùng nhiều kem che khuyết điểm nhé, trang điểm đậm không sao đâu, dù sao hậu kỳ chương trình sẽ thêm filter các thứ."

Lily lo lắng: "Tối qua nghỉ ngơi không tốt à?"

Đối với ngôi sao khuôn mặt là bảo bối, cô ấy nhìn sắc mặt Ôn Lệ kém mà hơi đau lòng.

Giọng Ôn Lệ lại rất vui mừng: "Không ạ, em ngủ rất ngon."

"Vậy mấy giờ em đi ngủ."

"Hình như là năm giờ." Ôn Lệ không chắc chắn lắm, nghiêng đầu hỏi Tống Nghiên, "Là năm giờ đúng không?"

Tống Nghiên chuẩn bị mấy khâu này nhanh hơn cô, lúc này đang ngồi một bên chờ cô trang điểm.

Anh gật đầu: "Gần năm giờ."

Sau đó những người khác đều không nói chuyện, không biết đang suy nghĩ về hướng nào nữa, chỉ có trợ lý Văn Văn của Ôn Lệ ngu ngơ chưa kịp hiểu vấn đề, vô cùng đơn thuần hỏi: "Năm giờ mới ngủ? Thế trước năm giờ chị và thầy Tống làm những gì?"

Mới vừa hỏi xong đã bị Lily trừng mắt nhìn.

Một giây sau Văn Văn đã hiểu, phản ứng lại.

Cô nàng lén nhìn chị nhà mình phát hiện chị đang ngáp một cái, lại quay sang nhìn thầy Tống, không ngờ thầy Tống ngáp một cái giống vậy.

Hì hì.

Văn Văn âm thầm cười ngớ ngẩn.

Mãi đến khi Ôn Lệ trang điểm xong chuẩn bị xuống tầng tập hợp với chương trình, gọi Văn Văn bảo cô nàng lấy giúp cô cái túi thì lúc này cô trợ lý ngốc mới hồi phục tinh thần.

Ngày quay hình cuối cùng của tập tám, vì Ôn Lệ cùng Tống Nghiên và hai vợ chồng Khâu Hoằng ở cùng một thành phố nên tổ kịch bản sắp xếp cho hai đôi quay hình chung vào ngày cuối, hoàn thành những nhiệm vụ trò chơi do chương trình chỉ định ở một số địa điểm trong khuôn viên trường.

Về bộ đồng phục mà Ôn Lệ mượn của Trần Tử Đồng, dù tối qua trong toàn bộ quá trình váy đồng phục luôn trong trạng thái được kéo lên trên cho nên không bị bẩn, nhưng với những việc làm thật sự không thể miêu tả được, cô không thể không biết xấu hổ mà trả bộ đồng phục đó về.

Trần Tử Đồng không để ý, một bộ đồng phục thôi mà.

Tự nhiên tối hôm trước Ôn Lệ chạy đến phòng cô ấy nói muốn mượn bộ đồng phục Minh Phong để mặc, lúc đầu cô ấy còn thấy rất khó hiểu.

Cho đến khi nhân viên chương trình nói cho cô ấy nghe, tối hôm qua cô Ôn mặc đồng phục Minh Phong, ở trên quảng trường pháo hoa của Anh Đức chuẩn bị một ngạc nhiên lớn dành cho thầy Tống.

Bận rộn nửa ngày để chuẩn bị niềm bất ngờ ấy.

"Không việc gì, dù sao ekip chương trình chuẩn bị cho chị mấy bộ liền, vừa hay chị sẽ được mặc bộ mới, bộ kia tặng cho em nhé." Trần Tử Đồng mở to mắt nói, nói mấy lời mang hàm ý sâu xa, "Tống Nghiên mà thích thì sau này ở nhà em có thể mặc cho cậu ta xem, à, nhớ tắt máy quay."

Ôn Lệ: "....."

Vừa nghe đã biết về phương diện này vợ chồng hai người Trần Tử Đồng có nhiều kinh nghiệm hơn cô và Tống Nghiên. Những lúc ở nhà làm những việc không tiện để cho chương trình quay, đến bây giờ vẫn không quên việc phải tắt máy quay.

—

Một ngày sau khi quay hình cùng nhau xong, hai đôi hẹn gặp lại vào lần quay ngoại cảnh cho những tập sau, rồi ai về nhà đấy.

Trước kia lúc Trần Tử Đồng thi đại học, điểm môn Văn của cô ấy không tốt nên người trong nhà đặc biệt tìm một cô giáo có có kinh nghiệm giúp cô học bổ túc, ra tay kéo vớt thành tích môn Văn của cô ấy lên. Bây giờ cô giáo đã về hưu, đã không còn dạy học từ lâu, cô giáo ở với chồng trong khu nhà dành do giáo viên nhân viên công chức ngay trong trường học, Trần Tử Đồng không tiện đến làm phiền cô giáo cũ nên mãi đến khi chương trình thu xong cô ấy mới mua chút quà tặng dẫn theo Khâu Hoằng đến thăm cô giáo.

Vì muốn cho cô giáo một bất ngờ nhỏ nên cô ấy không thông báo trước, ý định đến tập kích.

Kết quả không đúng lúc, cô giáo và nhóm bạn thân của mình ra ngoài đi du lịch, chỉ có chồng của cô giáo ở nhà.

"Anh đã nói phải gọi điện thoại trước rồi không nghe." Khâu Hoằng thở dài.

Trần Tử Đồng không có lời gì để nói, vốn đây chỉ là ý muốn bộc phát nhất thời của cô ấy, nếu không phải quay về trường cũ để ghi hình thì sẽ không chọn thời điểm này đến đây thăm cô.

Nhưng mà nếu có người trong nhà cũng không tính là đến không, mang quà đến là được rồi, để hôm nào đấy rảnh rỗi sẽ quay lại thăm cô sau.

Chồng cô giáo rót cho bọn họ cốc nước, trùng hợp nói: "Tôi vừa mới tiễn một học sinh đi xong không ngờ lại có thêm một học sinh nữa đến, vận

may của người bạn già này nhà tôi không tốt lắm."

Trần Tử Đồng tò mò hỏi: "Hôm nay trừ em ra còn có người khác đến thăm cô giáo ạ?"

"Có, cũng là một ngôi sao nữ." Chồng cô giáo nói, "Nhưng mà tôi ít khi xem TV nên không nhớ tên được."

Nói xong ông ấy mở TV lên.

"Tôi nhớ là mấy hôm nay trên TV đang chiếu phim mà cô bé đó đóng……"

Giờ đang trong thời gian nghỉ hè, mấy bộ phim nổi tiếng trong mấy năm nay được chiếu lại để kiếm thêm tỉ suất người xem, trên TV đang chiếu bộ phim cổ trang cực kỳ hot của mấy năm trước.

"Đây, chính là ngôi sao nữ này." Ông ấy chỉ cho bọn họ xem.

Khâu Hoằng ngạc nhiên mất một lúc, lúng túng hỏi: "Đây không phải Ôn Lệ ư?"

Chồng cô giáo như hiểu rõ: "Hóa ra tên là vậy."

Trần Tử Đồng nhìn khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trong bộ phim, ngay hôm nay thôi, hai người còn quay chương trình cùng nhau.

Ngày hôm qua Ôn Lệ cố ý đến hỏi cô ấy mượn bộ đồng phục Minh phong để chuẩn bị bất ngờ dành cho Tống Nghiên, cô ấy còn tưởng Ôn Lệ thấy đồng phục của Minh Phong đẹp hơn nên mới hỏi mượn để mặc.

Xét về tuổi tác, hẳn là Ôn Lệ nhỏ hơn Tống Nghiên hai tuổi và học sau hai lớp, lúc Tống Nghiên học cuối cấp thì đúng lúc Ôn Lệ vào cấp ba.

Nếu khoảng thời gian học cấp ba Ôn Lệ học ở bên nước ngoài thật thì cô không cần thiết phải đặc biệt về nước tìm cô giáo dạy môn Văn chuyên ôn thi đại học.

Trong giới luẩn quẩn này cây to đón gió, độ nổi tiếng của nghệ sĩ càng cao thì mấy chuyện riêng tư lại càng dễ dàng bị đưa ra ngoài ánh sáng. Ngay cả thông tin trên baidu của Trần Tử Đồng chính cô, có một số thông tin và những việc trải qua đã cố tình bị bóp méo hoặc hủy đi.

……

Trần Tử Đồng: "Lão Khâu."

Khâu Hoằng: "Sao thế?"

"Hình như em đã biết một tin lớn có sức công phá rất mạnh của Tống Nghiên và Ôn Lệ." Trần Tử Đồng nghiêm túc nói.

Khâu Hoằng bị giọng điệu của vợ dọa sợ, nuốt nuốt nước bọt: "Mạnh, mạnh bao nhiêu?"

"Nếu như có thể coi là tin độc nhất vô nhị để bán, thì chắc phải kiếm được từng này tiền." Cô ấy lấy tay miêu tả một con số, "Tặng kèm thêm việc Weibo tê liệt."

Khâu Hoằng ngạc nhiên há to miệng, lập tức giơ tay che miệng vợ mình.

"Hai người bọn họ, ai ngoại tình…đấy?!"

"……."

Trời đất giao chiến, tại đây chỉ trong mấy phút đồng hồngắn ngủi, trong đầu Khâu Hoằng liên tục giao đấu giữa tiền tài và lương tâm, cuối cùng khó khăn nói: "Vợ à, em bình tĩnh chút đi. Fan của hai người bọn họ nhiều lắm, fan riêng đã nhiều, fan CP nhiều không kém, nếu thật sự phải chiến với nhau thì fan hai bọn mình không thắng nổi cãi lại fan hai người họ đâu, đến lúc đấy bị mắng thành cái sàng luôn đấy."

"……."

Thế thì chưa chắc, nếu năng lực trinh thám của cô ấy chính xác, biết đâu fan của hai người họ phải cảm ơn cô ấy cũng nên.

—

Qua thời gian vợ chồng Khâu Hoằng nói chuyện về đề tài này, Ôn Lệ và ông chồng là đàn anh của mình vui vẻ trôi qua một tuần. Tập tám của chương trình chuẩn bị phát sóng, hai người không hề biết vợ chồng Khâu Hoằng đã phát hiện ra chút chuyện gì đó.

Đạo diễn Nghiêm đã thông báo trước, nói khi tập tám được chiếu muốn bọn họ mở livestream công ích, nội dung không có gì, chỉ để bọn họ xem chương trình rồi làm reaction.

Hiện nay khán giả đều thích xem nghệ sĩ reaction, có nghệ sĩ cảm chương trình rất tốt, nhiều người thẳng thắn nói ra, ngồi ở đó châm chọc mấy câu cũng có thể trêu người xem rất vui, Ôn Lệ là một ví dụ điển hình.

Thời gian bắt đầu livestream vào bảy giờ rưỡi tối thứ bảy, trước khi chiếu tập tám khoảng nửa giờ, mục đích chủ yếu là muốn tạo nhiệt cho livestream trong nửa tiếng này, tạo bầu không khí trước.

Nhân viên điều chỉnh chạy thử các thiết bị xong, giơ tay làm động tác "OK", Ôn Lệ nhanh chóng trưng ra khuôn mặt tươi cười, nhìn vào máy quay chào hỏi.

"Chào buổi tối, mình lại dẫn theo thầy Tống đến để lăng xê đây, sau nửa tiếng nữa chúng ta sẽ cùng xem tập tám."

[Chào buổi tối]

[Tam Lực Mỹ Nhân cục cưng của mẹ, con gái con rể của mẹ!]

[Tại sao không mặc đồng phục để livestream! Em muốn xem Muối mặc đồng phục!]

[Hình ảnh mặc đồng phục trong trailer tuyệt quá đi huhuhu đã tự bổ não câu chuyện vườn trường ngọt ngào trong hai ngày]

Đa số mọi người trong sóng comment đang nói về trailer, tuần này Ôn Lệ bận việc quay hình cho chương trình tuyển chọn nên chưa kịp xem trailer tập mới. Nhưng mà tập vừa rồi bọn họ ghi hình ngoại cảnh không phải ghi trong nhà nên chắc không xảy ra tình huống ngoài ý muốn nào đâu.

Ôn Lệ tò mò hỏi câu: "Tại sao mọi người đều nói đến trailer? Trailer ổn không?"

[Trailer của muối có cái nào mà không hấp dẫn sao ạ? Tập nào cũng lên hot search không phải chuyện đùa đâu]

[Chỉ có ba mươi giây còn không đẹp nữa thì chắc thoát fan sớm luôn được rồi]

[Hay nhưng ngắn]

[Mấy giây trên quảng trường pháo hoa đẹp quá đi mất [khóc], tập chính còn hai mươi lăm phút nữa mới chiếu, muốn xem bản đầy đủ quá]

Ôn Lệ nhìn về phía nhân viên làm việc ở ngoài máy quay: "Hay bây giờ chiếu trailer để xem trước?"

Không đợi nhân viên kịp nói gì đấy, sóng comment tiếp tục điên cuồng có rất nhiều bình luật trôi qua ầm ầm.

[Nếu định xem trailer thì không bằng xem video được cắt nối chỉnh sửa của đại thần Thảo còn hơn]

[Đúng đúng hãy chiếu cái video kia của cô ấy!]

[Huyết thư của một người mong chiếu video kia]

[Huyết thư của triệu người!!! Cầu xin mấy người đến xem video của bà xã Thảo, rất đáng giá nhé!!!]

Trong sóng comment, fan mạnh mẽ cưỡng ép chính chủ, đè đầu bọn họ muốn họ xem cái video nào đó. Có fan lo lắng bình luận trên này nhiều và trôi qua quá nhanh khiến hai người không nhìn thấy nên cố tình sửa lại tên ID xong tặng quà.

Ôn Lệ và Tống Nghiên phân công công việc rõ ràng trong livestream, Ôn Lệ phụ trách tạo hiệu quả cho chương trình, Tống Nghiên là người mới trong mảng này, sẽ không nói gì cho nên chịu trách nhiệm đọc danh sách các fan tặng quà.

"Cảm ơn 'Đi xem video CP mới nhất của hai người đi' đã tặng mười lăm tàu nước ngầm." Tống Nghiên đọc xong tên ID bật cười, "Tên dài ghê."

Đọc thêm mấy cái ID của fan, Ôn Lệ thuận theo ý dân, gật đầu hỏi: "Vậy xem đi, của ai video nào?"

Trên đó lại ào ào xuất hiện những trang web dẫn link dài dằng dặc.

Một mảng số lượng chữ tiếng Anh dài lướt qua nhanh trên màn hình khiến Ôn Lệ hoa cả mắt.

"Mọi người nói thẳng với mình nó ở đâu xem trên app nào, tìm kiếm từ khóa gì, mình bảo nhân viên tìm xong rồi sẽ chiếu."

Sóng comment lại bắt đầu xuất hiện một đống bình luận lướt qua ghi tên app, vì tên của video nó hơi dài, fan lười gõ nên bảo bọn họ tìm thẳng tên của người đăng video.

[Tìm tên ID của đại thần là được]

[Mỹ Nhân Thảo Tam Lực]

[Mỹ Nhân Thảo Tam Lực, bà có đang xem livestream không!!! Bà được lật thẻ bài kìa!!]

[Đời này có thể được chính chủ xem những tác phẩm của mình tạo ra, có lẽ nó là giấc mơ của tất cả những người làm video, sửa ảnh như đại thần. Huhuhuhu đại thần ơi cô hạnh phúc quá rồi!!]

"Cô Ôn." Nhân viên phụ trách tìm kiếm trên máy tính không nhìn thấy sóng comment nên hỏi: "Tên người đăng là gì thế?"

"Mỹ Nhân….." Ôn Lệ tạm dừng mấy giây ngắn ngủi, nói "Mỹ Nhân Thảo (cảo) Tam Lực."

[? Tiếng thứ tư không phải tiếng thứ ba ok]

[Có thể thay chữ Thảo = Thao không cảm ơn]

(*) Chữ Thao nó có nghĩa bậy(nghĩa là ấy ấy đấy). Hai từ này phát âm giống nhau.

[Mịa nó đọc lại cho mị! Đọc đúng ID fan là sự tôn trọng tối thiểu nhất dành cho fan đấy hiểu không]

Ôn Lệ giở tính cũ, bắt đầu hành động dỗi fan của mình: "Mấy người đừng có quá phận đấy nhé? Có từ gì có thể thay thế được hả, nghĩ tôi chưa từng học môn ngữ văn chắc?"

[Lỗ Tấn: Tôi nghi ngờ bạn đang ám chỉ tôi]

[Cảnh cáo thoát fan]

[Lại dỗi fan?? #Ôn Lệ không giỏi văn# Mọi người trong nhà đưa chị ấy lên hotsearch đi!!!]

Lúc này Tống Nghiên bình tĩnh đọc tên ID fan vừa mới tặng quà cho họ.

"Cảm ơn 'Mỹ Nhân Thảo (cảo) Tam Lực, Thảo là tiếng thứ tư đồng âm với Thao, làm phiền Mỹ Nhân phổ cập thêm chút kiến thức cho cô vợ không giỏi văn kia' tặng hai mươi cái lầu cao chọc trời."

Ôn Lệ: "……"

Nền tảng livestream này bị làm sao đấy, tại sao có thể đặt rồi lấy một cái tên ID dài đến vậy hả? Không vi phạm quy định đặt tên ID quá dài à?

[Không yêu không yêu mọi người ơi Mỹ Nhân cũng đọc tiếng thứ ba]

[Mỹ Nhân anh không biết từ Thao à?]

[Là một người đàn ông tại sao anh không biết từ Thao được! Tống Nghiên, em rất thất vọng về anh!]

Trong lòng Ôn Lệ oán thầm, làm gì có chuyện anh không biết, ngược lại rất biết là đằng khác, hơn nữa trong trường hợp nào đấy vận dụng rất thuần thục.

"Tôi biết." Tống Nghiên bình tĩnh giải thích cho mình, "Nhưng từ này không thích hợp nói công khai ở nơi công cộng, chỉ thích hợp nói riêng, mọi người hiểu cho chút."

[Có phải anh ấy vừa đề cập đến chuyện nóng nào đấy không mọi người??]

[???? Nói riêng là nói ở đâu. nói riêng với ai, anh nói cho rõ ràng đi]

[Chắc nói trên giường ha]

[Tự nhiên tui có cảm giác như bị một chiếc máy kéo chạy qua trên mặt]

Tống Nghiên xem bình luận không nói gì, chỉ nhướn mày.

[Anh ấy nhướn mày!!! Vãi, anh xấu xa thật đấy!! Anh ấy hiểu!! Anh ấy nói chuyện đó!!!]

[Anh ấy rải đường!! Vẫn là mấy thứ không đàng hoàng!!]

[Anh ấy chỉ nói Thao với Tam Lực khi ở trên giường thôi, chị em nghĩ đen tối xa xa tí đi!!]

[@Quản lý @Quản lý @Quản lý]

[Cảm ơn cảm ơn đã bổ não]

[Nhóm sắc mau viết truyện H văn ngay cho em! Ở trong truyện phải viết để Tống Nghiên hô một trăm tiếng Thao cho Tam Lực nghe!!]

Các fan trong sóng comment kích động thể hiện sự điên cuồng, Ôn Lệ nhìn không nổi, may mà đúng lúc này nhân viên đã tìm được video và mở nó lên, cho nó vào màn hình.

Giờ màn hình xem livestream sẽ được chia thành hai bên, một bên là phòng phát trực tiếp, một bên là video vừa được tìm.

Đúng là reaction khi xem video của mình.

Phía trên video là tiêu đề chói lọi.

"[Muối vườn trường ABO] Hoa hậu giảng đường xinh đẹp Alpha x Hotboy yên lặng lạnh lùng Alpha (song A mạnh mẽ có thịt)"

"……."

"……."

[Ha ha ha ha ha ha ha ha bọn họ xem thật luôn!!!! Mấy chị em đúng là bậc thầy trong ngành dụ dỗ!]

[Tự mình xem video về CP của mình hì hì hì hì hì]

[Cứu mạng, tui đã thấy xấu hổ thay cho họ luôn rồi]

[Để bọn họ xấu hổ đi! Lên Weibo đẩy hotsearch cho ông đây nhanh!]

[Chất lừ, nếu hôm nay phòng livestream bị đóng, các chị em Bút Ký Tên có mặt ngồi trong này không một ai vô tội hết!]

- -----oOo------

Chương 78

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Mấy kiểu video được fan làm như này, trốn đâu đó để xem một mình thì không sao, còn trường hợp xem trước mặt mọi người thì không khác gì đang bị xử tội công khai.

Huống chi còn cả một phòng toàn nhân viên chương trình ở đây.

Livestream sợ nhất là tẻ nhạt nhưng có các fan hâm mộ nhiệt tình hăng hái, phòng phát trực tiếp sẽ luôn náo nhiệt.

Fan trên sóng comment đang ồn ào vui vẻ, mọi người ở đây khắc to ba chữ trên đầu.

"Không để ý."

Nhóm fan càng lúc càng ầm ĩ [Mời nhìn thẳng vào yêu cầu tố cáo của fan], nói như thể đúng rồi còn không tính, lại còn yêu cầu tố cáo, bảo bọn họ phải nhìn thẳng vào kiểu gì?!

Thế mới nói không thể chiều fan quá, càng ngày càng kiêu ngạo, sắp leo lên đầu thần tượng ngồi luôn rồi.

Ôn Lệ nghĩ dù sao nếu có mấy hình ảnh không thể miêu tả kia thật thì chắc sẽ dùng kỹ thuật màn hình đen để làm thôi, nó sẽ không quá rõ ràng.

Người biên tập: Mỹ Nhân Thảo Tam Lực

BGM: Grind me down (Jawster Remix)

Video lấy tư liệu từ: << Máy Bay Giấy >>, << Thời Thanh Xuân >>, video thảm đỏ đêm tiệc Weibo, trailer tập 8 chương trình << Thế Gian Có

Người >> và một số video ngoài bên lề khác.

Giới thiệu ngắn gọn về video: Theo như thường lệ bày tỏ tình cảm với Muối! Ai xem trailer mặc đồng phục mà không nói một chữ 'Tuyệt' được chứ, xuống giường không ngủ viết đại cương tìm tư liệu suốt đêm, lần này được cái tư liệu sống khá nhiều nên lượng thời gian của video rất dài. Từ vườn trường đến đô thị, quen biết nhau khi còn trẻ, yêu nhau cùng sát cánh bên nhau. Sau khi lớn lên là câu chuyện gương vỡ lại lành. Khi hai người thành công đứng trên đỉnh trong giới giải trí ~ kết quả ra cơm chó sau khi thức cả đêm cố gắng, xin một lúc ba cái* không quá phận chứ ~

(*) Đề cập đến việc nhấn và giữ nút like để thích, đồng xu và các tác phẩm giải trí yêu thích cùng một lúc, bắt nguồn từ trang web giải trí Bilibili (Bilibili Barrage Video Network) để bày tỏ sự cảm kích đối với tác giả

Video này vừa mới được đăng vào hai ngày trước, số liệu cực kỳ khả quan, đứng đầu trên bảng về mảng giới giải trí.

[Đã được triệu lượt xem]

[Tiếp tục tăng nữa]

[Chúc mừng trăm triệu!]

[Video này mới được hai ngày mà đã đột phá được trăm triệu lượt xem, mấy kiểu có thịt thế này khủng bố vậy à]

Video mở đầu bằng khoảng thời gian tự kể chuyện, trong bối cảnh lúc bấy giờ, Alpha là người có ngoại hình và gen vượt trội nhất của con người, bởi vì giống nhau đều có dục vọng muốn nắm giữ sức mạnh và khả năng khống chế tuyệt đối trong tay, hai pheromone* của Alpha nam và Alpha nữ xích mích nhau, rất khó để chung sống hòa bình.

(*) Pheromone (tiếng Anh: Pheromone), còn được gọi là pheromone, một chất truyền tin hóa học (hợp chất trung hóa, ký hiệu hóa học), được tiết ra bởi một cá thể vào cơ thể, và được các cá thể khác cùng loài truyền qua cơ quan khứu giác (chẳng hạn như phụ khứu giá, thiết bị vomeronasal)

để phát hiện các chất gây ra biểu hiện thay đổi cơ chế hành vi, cảm xúc, tâm lý hoặc sinh lý. Nó có chức năng giao tiếp.

Trong trường học, hai A đứng ở hai vị trí lãnh đạo nhìn nhau không vừa mắt, lúc nào cũng tranh giành cái ghế vàng đứng nhất.

Pheromone của cô như bông hoa hồng thấm rượu có mùi ngọt ngào, nồng nặc sau khi được ngâm vào rượu Rum; còn pheromone của anh giống như bông tuyết màu trắng mát lạnh khô khan dưới ánh trăng.

Cảm giác xâm lấn sâu, chỉ cần ngửi thấy mùi của đối phương là tâm trạng sẽ nóng nảy.

Trong bầu không khí bài xích mãnh liệt ấy, hoa hồng và bông tuyết đều không hề đồng ý thừa nhận vẻ bề ngoài đã tạo ra lực hấp dẫn cho mình.

Người làm video chọn tư liệu từ những tác phẩm phim điện ảnh và truyền hình mà Tống Nghiên và Ôn Lệ đóng khi mới bước chân vào giới, cảm giác ngây ngơ, hình tượng vai diễn khá đơn thuần, ánh mắt sạch sẽ trong suốt, nhìn vào thấy tràn đầy hơi thở thiếu niên.

[Hai chữ 'Đẹp đôi' tớ nói đến mệt rồi]

[Muối mặc đồng phục, đẹp quá đi à]

[Vừa mới mở đầu thôi mà tôi đã muốn ngất rồi, liệu tui còn có thể kiên trì xem tiếp đến đoạn sau không?]

[Lúc ấy Mỹ Nhân mới ra mắt đúng chuẩn thiếu niên đẹp trai lạnh lùng huhuhu]

Vì Ôn Lệ và Tống Nghiên không diễn nhiều các tác phẩm thanh xuân, cho dù có tư liệu là mấy trục giây của trailer cũng không đủ để cắt ra và chỉnh sửa thành một video đầy đủ nội dung. Cho nên thời gian hầu hết tập trung về phía sau, dưới nhịp trống mạnh mẽ, bỗng nhiên video chuyển cảnh, bỏ đi lớp filter tươi sáng lúc ban đầu, thay thành filter phim ảnh có độ tương phản cao.

Chỗ này người biên tập video chèn vào cảnh cùng khung trên thảm đỏ đã gây ra một làn sóng nóng trong giới vào hai năm trước. Bọn họ cởi bộ đồ đồng phục trên người, mặc bộ tây trang và lễ phục cao quý khác, rút bỏ sự ngây thơ, tự tin trưởng thành, ung dung mỉm cười trước vô số ánh đèn sáng loáng.

Nhiều năm sau gặp lại trên thảm đỏ, hai người đứng trên hai đỉnh núi cao nhìn thẳng vào đối phương, bọn họ đều yêu tha thiết quyền khống chế tuyệt đối đối với người bạn của mình. Nhiều năm qua đi, sự cứng cỏi cố chấp của đối phương vẫn là thứ khiến kẻ khác chán phải ghét như trước kia.

Nhưng chính vẻ ngoài đẹp xuất sắc đã khiến kẻ khác phải mê muội.

Hai người đứng cách nhau rất xa, xa cách và xa lạ, cơ thể không thể không chế mà cứ xoay sang bên này xoay sang bên kia, như đang cố ý muốn trốn tránh gì đó.

[Tui tin đây là chê đuổi pheromone của nhau]

[Rõ ràng chê nhưng lại không nhịn được bị hấp dẫn huhuhuhuhu]

Hoa hồng rơi vào tay giặc trước một bước nhưng lại không muốn nhận thua.

Vậy thì khiến đối phương từng bước nhảy vào cái bẫy của mình đi.

Chủ video dùng rất nhiều đoạn xuất hiện cảnh Ôn Lệ vô ý cắn môi và mỉm cười, rồi dùng mấy cái đó ghép vào trong cảnh Tống Nghiên xuất hiện.

[Tam Lực chủ động câu dẫn a a a a a a a]

[Nếu không biết Tam Lực thẳng như sắt, tôi sẽ tin]

[Tam Lực câu cá, tuyệt quá!!!!]

Dưới cái bẫy do hoa hồng thận trọng sắp đặt, bông tuyết lạnh lùng trong trẻo từng bước luân hãm.

May ngay lúc hoa hồng đang gật gù đắc chí thì hình ảnh lại chuyển, màn hình chuyển sang một góc cảnh khác.

Bông tuyết lạnh lùng trong trẻo đã sớm nhận ra một giây kia mình có cảm tình tốt với hoa hồng, dưới mấy chiêu câu dẫn mà cô tự cho là hay và hiệu quả, nhìn anh như bị động nhưng thật ra đã sớm hiểu rõ nội tâm, cam tâm tình nguyện bước vào.

Mà anh có hành động trước cô, tất cả sự bị động và nhẫn nại trước kia của anh đều vì sau này ở trên giường, anh sẽ nắm được quyền kiểm soát cô tuyệt đối.

Lúc này video được dùng lớp filter đen trắng, xuất hiện mấy biểu cảm của Tống Nghiên trong một số tác phẩm.

Khóe môi hơi cong, yết hầu dịch chuyển, ánh mắt khẽ nheo cùng với tiếng cười trầm thấp.

—- [Thợ săn tốt nhất, thường xuất hiện như thể mình là con mồi]

—- [Đồngốc, cô mới là con mồi]

—- [Cô thận trọng, tôi thích thú]

[Trước đấy còn đang đau lòng cho Mỹ Nhân mà hóa ra là câu dẫn lẫn nhau, mẹ nó]

[Cừu nhỏ câu cá x sói xám thâm sâu!!!! Hình tượng này đúng là giống với mấy tưởng tượng của tôi vềcái …]

[Mỹ Nhân nhìn tưởng ngây thơ vô hại mà bụng dạ đen tối quá a a a a a]

[Trời đất ơi mị sắp không chịu nổi rồi]

Trong khi sóng comment trong phòng trực tiếp đang la hét chói tai toàn a a a a a a các thứ, còn hai nhân vật chính thì đang sốc không nói lên lời vì khả năng bổ não đến kinh người của các fan.

Hình ảnh tiếp tục chuyển thành màu đen.

[Báo trước chuẩn bị đến đoạn năng lượng cao]

[Đến r ồi đến r ồi nó đến r ồi!!]

[Bốp bốp năng lượng cao –huhuhuh- biến thành màu vàng!]

Không biết người làm video lấy tư liệu cắt từ bộ phim nào, hình ảnh mơ h ồ, thêm một lớp filter màu tạo không khí siêu đỉnh. Người phụ nữ mặc áo sơ mi nam rộng thùng thình đang đè trên người người đàn ông ở trên giường, hai tay anh bị trói trên đ ầu giường mà người phụ nữ kia còn đang làm loạn ở dưới thân anh, không ngừng đốt lửa trên người anh.

Người đàn ông chịu đựng đến cực điểm, cuối cùng cũng bùng nổ, nhoằng một cái thoát khỏi sự trói buộc, quay người đè trên người cô gái.

"Chơi đủ chưa?"

"Còn không chịu thu tay? Muốn chết à?"

"Vậy thì anh sẽ để em chết."

Đây là giọng của Tống Nghiên, được cắt nhỏ từ bộ phim huy ền huyễn nào đó của anh. Lời thoại gốc nằm trong đoạn đối thoại giữa Tống Nghiên đang trong vai nhân vật phản diện biến thái với một thủ hạ dưới của mình, bây giờ kết hợp với hình ảnh đang chiếu, bỗng chốc nó lại mang kiểu ý tứ khác.

Mà tiếng của Ôn Lệ, chính cô cũng không biết là lấy từ đâu, bộ nào, nhân vật nào. Tiếng cười duyên nhẹ nhàng yêu ki ều, cùng một câu khiêu khích "Đến đi."

Đúng lúc này lời dịch bản tiếng Trung của BGM trong video được hiện ngay ở bên dưới.

—-"Cục cưng, anh sẽ khiến em lâng lâng như say, như đang ở trên chín tầng mây.

Để anh thổi bay lý trí của em, khiến em thoải mái, ngay tại đêm nay, cả hai chúng ta có một đêm triền miên."

[Hay quá em vch nói thẳng là quá hay]

[Đậu má rất mang lại cảm giác ham muốn a a a a a]

[Mẹ ơi nhìn chân thật quá em chết mất, như thể đang xem Muối làm cái kia a a a a a]

[Vợ ơi sao em xuất sắc và giỏi quá thế!!]

[Dưới giường đánh nhau trên giường làm lành, em thích!!!!]

Trong livestream có rất nhiều fan còn chưa kịp xem video này nên đang điên cuồng thể hiện cảm xúc trong sóng comment.

[Tên thế giới: Giường cùng giòi, Muối cùng ta]

Đương nhiên Ôn Lệ thấy xấu hổ không chịu được, cả người không tự giác được lùi dần về đằng sau. Tống Nghiên thì đỡ hơn cô, mắt mở hơi hé, biểu cảm trên mặt muốn cười nhưng phải cố nhịn lại.

Ngay trong lúc các fan đang bình luận [Hai người xấu hổ], [Ngơ ra đấy làm gì, mau cáp màn hình lại làm meme đi], phụt một tiếng màn hình đang livestream đen ngòm.

[???]

[Sao màn hình lại đen? Hay do mạng của tôi thế?]

[Thấy quá xấu hổ nên mới rời đi livestream?]

[Livestream cũng rời đi, Mỹ Nhân Tam Lực em không thể tin được á, hai vị!]

Một loạt dấu hỏi chấm xuất hiện trên sóng comment, mấy giây sau, màn hình đen nhảy ra một dòng chữ: "Livestream của bạn đang tạm thời bị đóng do phát hiện vi phạm quy tắc cộng đồng."

[Vl, bị đóng thật kìa]

[Phần tử còn sót lại thời nhà Thanh chính là ngài??? @Quản lý]

[……..???]

[Không phải chứ sir, xem cái video thôi cũng phạm luật à?]

Đột nhiên livestream bị đóng, nghệ sĩ và nhân viên ở trong phòng ai cũng ngơ luôn.

Ôn Lệ vô cùng hoang mang, Tống Nghiên còn hoang mang hơn cả cô, các nhân viên ở đây cũng rất ngỡ ngàng, không ai có thể nói rõ lần chấn động này sẽ do ai đội nồi.

Có một blogger cắt một số hình ảnh trong livestream mang lên Weibo, không bao lâu sau, đồ hot của đề tài hotsearch #Tống Nghiên, Ôn Lệ xem video làm về CP của mình# còn chưa hạ nhiệt thì hotsearch mới đã mon men rục rịch đi lên.

#Phòng phát trực tiếp của Tống Nghiên, Ôn Lệ bị đóng#

Phòng livestream bị đóng, phần reaction phía sau cũng không làm được, Ôn Lệ được tan làm sớm không hề thấy vui vẻ chút nào, lên Weibo đăng một icon để thể hiện tâm trạng của mình lúc này.

Ôn Lệ Litchi: ""

Bình luận bên dưới đồng loạt xin lỗi, nhưng là kiểu xin lỗi không có thành ý tí nào.

[Chị, chúng em sai rồi, lần sau dám nữa [doge]]

[Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha Tam Lực, xin lỗi chị]

[Lần này do bọn em, nằm im chịu cười nhạo]

[Tam Lực, xin lỗi chị, bọn em vẫn sẽ tiếp tục đẩy hotsearch, vì Bút Ký Tên tùy hứng vậy ớ, skrskr ~~]

Sau chuyện này được bàn từ Weibo mang sang các diễn đàn, một buổi tối thôi mà hotsearch lên nhanh như gió, toàn bộ cộng đồng mạng cười điên cuồng.

"Có ai xem hotsearch chưa? Tống Nghiên và Ôn Lệ bị fan CP của họ hại cho thảm luôn, buồn cười lắm."

0L: [Ha ha ha ha ha ha ha ha ha cười chết mất, trong livestream hôm nay của Tống Nghiên và Ôn Lệ, fan CP dụ dỗ bọn họ xem video được biên tập về chính hai người họ, còn cố ý chọn cái có thịt mới chịu, khiến hai người họ ngượng không chịu nổi. Sau đó phòng phát trực tiếp còn bị đóng nữa ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha]

1L: [?]

2L: [?? Vch ghê thế, mở cửa ghê thế]

5L: [Bây giờ fan CP điên cuồng đến vậy luôn á? Này không phải đang ép chính chủ thoát chính chủ ư?]

……..

35: [Thương Muối nhưng mà rất muốn cười, fan only đừng mắng tôi]

55L: [Chính chủ xem video CP do fan cắt ghép dẫn đến việc phòng trực tiếp bị đóng, sách giáo khoa về hành vi của fan, chính chủ nên mua [doge]]

75L: [Muốn nói một câu rất hâm mộ Bút Ký Tên luôn ấy, có thể cứng cỏi điên cuồng trước mặt chính chủ, không giống hố nhà tôi chỉ có thể tự

mình suy nghĩ, soi hint…..]

100L: [Người chị em phía trên đừng đau lòng, lần này bọn mị gây ra trận lớn thế này chắc phải đợi đến kiếp sau mới lại đợi được Muối mở phòng phát trực tiếp chiêu fan [doge]]

Chuyện đó về đoạn video mà bọn họ xem dẫn đến việc phòng phát trực tiếp bị đóng. Sau khi mọi người nghe tin đã thi nhau nhấn vào xem, số lượt xem đang không ngừng tăng lên.

[Nghe nói đây là kẻ đầu têu]

[CP thần kỳ nhất trong giới]

[Nghe nói chính video này đã hại chính chủ bị treo trên hotsearch xử phạt công khai nguyên một ngày?]

[Lưu danh muôn đời, khắc ghi lịch sử]

Mà người đại fan CP làm video này "Mỹ Nhân Thảo Tam Lực", sau bài Weibo đầu tiên vì quá kích động và không kiểm soát được mình nên đăng một bài dài chỉ toàn chữ a. Không những thế còn cố ý tag Tống Nghiên và Ôn Lệ, tỏ vẻ xin lỗi công khai với hai đương sự, rồi đi đổi ID của mình thành "Mỹ Nhân Thảo (thanh tư) Tam Lực"

Ôn Lệ tức đến mức thề chính mình về sau không bao giờ dùng nick phụ để like bất kỳ video của vị fan này nữa.

—-

Chuyện phòng phát trực tiếp bị đóng đã qua được một thời gian, tuy rằng lúc này phòng đã được mở nhưng mãi đến khi trailer tập chín của Thế Gian được công bố, Tống Nghiên và Ôn Lệ đều không mở và tiếp tục livestream nữa.

Nên cho nghệ sĩ một tuần để bình tĩnh, nghĩ làm thế nào để đối mặt với sự thật một lần nữa.

Nhân lúc Ôn Lệ đang nghỉ ngơi sau khi vừa chụp ảnh cho trò chơi mà cô làm người phát ngôn, người đại diện tìm đến nói chuyện.

"Tháng sau sinh nhật em, em có ý tưởng gì không?" Lục Đan hỏi Ôn Lệ, "Trước đây đều mở một buổi gặp mặt với các fan rồi tổ chức sinh nhật luôn, năm nay em nghĩ xem muốn thế nào? Có đón sinh nhật cùng Tống Nghiên không?"

"Sợ anh ấy không có thời gian." Ôn Lệ nói, "Không phải bây giờ anh ấy đang đi theo đoàn làm phim để tìm hiểu vai diễn ư?"

Ngày khai máy phim << Băng Thành >> ngày càng đến gần nên Tống Nghiên đẩy bớt các công việc linh tinh, bắt đầu dành nhiều thời gian và sức lực hơn để tập tâm vào giai đoạn đầu chuẩn bị trước khi quay bộ phim.

"Em có thể gọi cậu ta về ăn sinh nhật với em." Lục Đan nói tiếp, "Nếu em không ở cùng cậu ta thì năm nay chúng ta vẫn tiếp tục tổ chức fan meeting cũng được. Hoặc là, đúng hôm sinh nhật em có hoạt động thi đấu trò chơi trực tiếp dành cho những tuyển thủ chuyên nghiệp của << Thịnh Đường Huyễn Tưởng >>, đến lúc đó sẽ có rất nhiều nghệ sĩ đi, phía bên sản xuất trò chơi nói nếu em đi thì có thể chuẩn bị giúp em."

Mấy tháng nay Lục Đan giúp Ôn Lệ lấy mấy điều khoản giá trị làm người phát ngôn từ trò chơi << Thịnh Đường Huyễn Tưởng >>

Trò chơi quốc dân, bởi vì vừa hay năm nay tổ chức kỷ niệm vào đúng dịp ra mắt bản mobile trên điện thoại di động, mà hợp đồng với người phát ngôn trước đã đến hạn nên họ đến tìm Ôn Lệ.

Ôn Lệ không phản ứng gì: "Đều được."

Lục Đan thấy phản ứng cô bình thường, không biết phải làm sao: "Em muốn làm thế nào nhất? Ý kiến của người sinh nhật là lớn nhất."

Ôn Lệ: "Em muốn ở cùng với thầy Tống"

Lục Đan cười: “Vậy em gọi điện thoại cái là xong, bảo cậu ta v`êYến Thành ăn sinh nhật cùng em, cũng không xa lắm mà.”

“Thế thì mất mặt lắm.” Ôn Lệ bĩu môi, “Với lại sẽ làm chậm trễ công việc của anh ấy.”

Lục Đan cực hiểu tính tình Ôn Lệ, biết cô ngại lại kỳ quặc cho nên chỉ có thể gợi ý mấy cách cho cô.

“Em ám chỉ cậu ta thử xem, nếu cậu ta không v`êthì thôi, năm nay em vẫn ở cùng các fan.”

Ôn Lệ gật đ`ầu, cảm thấy cách này không tệ.

Sau đó cô khiêm tốn xin chỉ bảo: “Ám chỉ thế nào?”

— — — —

Chương 79

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Đã rất lâu rồi người đại diễn chưa yêu đương hẹn hò gì, mỗi ngày phải chạy ngược chạy xuôi vì chuyện của nghệ sĩ nhà mình, hoàn toàn không có tâm tư suy nghĩ đến việc đó.

Ôn Lệ hỏi như vậy ngược lại khiến chị ấy mắc kẹt.

"Thì thử lên dây cót trong vòng bạn bè ra ám chỉ xem, nói hy vọng đến hôm sinh nhật muốn nhận được ngạc nhiên bất ngờ chẳng hạn, thế được không?"

Ôn Lệ tuân lệnh, lập tức lấy điện thoại ra đăng lên vòng bạn bè.

Chỉ mấy phút sau đó đã nhận được rất nhiều lượt thích và bình luận.

Bình luận trong vòng bạn bè có của cả mấy nhà sản xuất quen biết nhưng không thấy Tống Nghiên thích hay bình luận.

Lục Đan: "Có thể thấy Tống đang bận chăng."

"Chắc vậy."

Ôn Lệ không nghĩ Lục Đan nói có lệ để an ủi cô, Tống Nghiên bận là thật.

Ngay ngày hôm sau khi quay hình xong tập chín của << Thế Gian Có Người >>, Tống Nghiên vội vàng bay đến Tân Thành, vốn Ôn Lệ định đi theo cùng nhưng vì mấy công việc chuẩn bị khi làm người đại diện của hãng game không thể bỏ qua được. Chụp ảnh và quay phim tuyên truyền cho trò chơi được xếp vào lịch trình làm việc gần đây, không còn cách nào khác, cô chỉ có thể chọn hoàn thành công việc gần nhất trước.

Vì thế mà cô còn tìm đạo diễn Cừu để nói xin lỗi, đạo diễn Cừu lại không để ý, giải thích nói dù sao vẫn chưa bắt đầu khai máy. Lần này tổ kịch bản đến Tân Thành vì muốn thu thập một số thứ đặc trưng trước, bởi vì kịch bản xảy ra vấn đề nên muốn mượn khá nhiều địa điểm đặc biệt cần dùng đến, thế nên mới cần thông báo và trình bày với những người quản lý của địa phương. Lần đi công tác này của đoàn phim không bắt buộc các diễn viên phải đi theo.

Tống Nghiên là hoàn toàn xuất phát từ thói quen cá nhân của anh nên mới đi theo, anh quen mỗi lần trước khi đóng một bộ phim sẽ phải chuẩn bị đầy đủ nhất. Bộ phim này chọn quay ở Tân Thành, đi cùng đoàn làm phim cũng có thể làm quen với vai diễn trước, làm quen với phong tục, con người, tình người và tìm hiểu kỹ lịch sử dày lâu năm của thành phố này.

Chỉ mất mười năm, anh có năng lực đi đến ngày hôm nay, không phải không có lý do.

Ngành công nghiệp giới giải trí trong thời đại ngày càng phát triển nhanh như vũ bão, 'Ngắn' là điều mà tất cả các nhà sản xuất trong giới này cùng nhau theo đuổi, không có gì quý giá hơn thời gian. Trong mắt nhà đầu tư nhà sản xuất, thời gian bỏ ra giống nhau, một tác phẩm hao phí thời gian và tinh lực để hoàn thiện và tỉ lệ nổi là năm mươi phần trăm, may mà mấy bộ xem như nổi lớn nhưng cho dù một tác phẩm dốc sức vào để kiếm tiền có được dây chuyền sản xuất nhanh thì thời gian ngắn sẽ có lợi hơn là mất nhiều thời gian.

Mà vẫn vậy những người trong ngành sản xuất người sau kiên trì hơn người trước, khẳng định bọn họ làm vì tình yêu điện ảnh, còn về phần nổi hay không nổi, kiếm được hay không kiếm được không phải phạm vi mà bọn họ cần suy nghĩ. Chỉ đơn thuần bọn họ làm vì tình yêu nồng nhiệt với nghề này, tình yêu thương nhiệt tình với tác phẩm của mình; nếu không thì là kiểu cùng loại với Cừu Bình, đã trở thành mũi nhọn trên đỉnh kim tự tháp trong nghề, có danh tiếng có nền tảng căn bản. Tác phẩm không cần lo đến vấn đề kêu gọi, không cần quảng cáo thương mại, vì thế có thể yên lặng mài dũa chi tiết, cố gắng hết mình để đưa đến tác phẩm hoàn mỹ và tuyệt vời nhất cho người xem.

Có thể được hợp tác cùng đạo diễn như Cừu Bình, cho dù thời gian chuẩn bị có dài hơn nữa, đối với diễn viên mà nói là rất đáng giá.

So với việc quay một số tác phẩm như mấy món thức ăn nhanh rồi khán giả xem xong sẽ cho nó vào dĩ vãng thì đại đa số những diễn viên có tên tuổi đều hy vọng bản thân mình có cơ hội được diễn một tác phẩm tuyệt vời. Họ chẳng sợ một năm chỉ có một tác phẩm đó nhưng nó phải được chọn lựa diễn viên tốt, chất lượng cao, có sự ảnh hưởng sâu, lợi ích ổn định mà lâu dài.

Khoảng một tháng nữa, chương trình mà Ôn Lệ đang tham gia sẽ hoàn thành việc ghi hình. Về sau sẽ không còn lịch trình tham gia các chương trình, các hoạt động thương mại không cần thiết cũng sẽ tạm thời đẩy bỏ, đến lúc đó chỉ có vào đoàn làm phim tập trung quay diễn.

Không sao cả, Tống Nghiên đang bận chuẩn bị còn cô đang bận công việc, từ nay đến sinh nhật cô còn đến một tháng, nhắc anh muộn một chút cũng được.

Đúng lúc này người chụp ảnh đến gọi Ôn Lệ ra xem thành quả mấy bức hình hôm nay, cô cất điện thoại.

"Đến đây." Ôn Lệ quay đầu nói với Lục Đan, "Nếu bên trò chơi mời vậy thì tổ chức sinh nhật trong hoạt động của thương hiệu game đi, tháng này ekip làm việc cũng bận cho mấy công việc này mà, vừa hay có thể giảm bớt thời gian chuẩn bị. Đến hôm đó chị Đan, chị đưa nhiều vé cho quản lý fan giúp em, để phát phúc lợi cho nhóm fan."

Đây là lựa chọn tốt và vừa ý Lục Đan nhất, tiết kiệm thời gian cho ekip làm việc, còn có thể tuyên truyền giúp cho bên nhà phát hành trò chơi, hơn nữa đến hoạt động hôm đó fan sẽ không cần phải tự mình vất vả chuẩn bị tiếp ứng.

Lục Đan gật đầu, lại hỏi: "Vậy bên chỗ thầy Tống thế nào?"

"Nếu hôm đó mà anh ấy vẫn bận thì thôi." Ôn Lệ cười cười, "Trước kia mỗi lần sinh nhật anh ấy, không phải em cũng không thể tham gia cùng vì

công việc quá bận hay sao? Anh ấy còn chưa từng tổ chức buổi gặp mặt với fan nữa là, các thương hiệu nhãn hàng chúc mừng thì giống nhau, em thì được ở cùng fan, không có việc gì đâu. Chị Đan chị biết mà, em và thầy Tống không chỉ có một lần sinh nhật duy nhất này, về sau sẽ có cơ hội."

Người chụp ảnh bên kia lại thúc giục: "Cô Ôn! Lại đây chút!"

"Đến đây."

Ôn Lệ xách theo váy chạy chậm đến.

Lục Đan nhìn bóng dáng của nghệ sĩ nhà mình, đột nhiên có cảm giác như "Nhà có con gái mới lớn."

Suy nghĩ một lúc, nghệ sĩ nhà mình đã hiểu chuyện như vậy thì đương nhiên phận làm người đại diện cũng muốn thể hiện sự hiểu chuyện của mình.

Câu nói theo bản năng "Muốn trải qua cùng thầy Tống" đó của Ôn Lệ chắc chắn là lời thật. Lục Đan cười cười, lấy điện thoại định gọi cho người đại diện của Tống Nghiên, thương lượng với ekip làm việc bên kia, ít nhất vào ngày sinh nhật của cô Ôn Tam Lực, muốn để hai vợ chồng đoàn tụ trên đất khách.

—

Ôn Lệ không biết Tống Nghiên có nhìn thấy bài viết cô đăng trong vòng bạn bè hay không, cô chỉ biết người nhà của cô thấy được.

Từ Thời Mậu đang ở nước ngoài, muốn gọi điện thoại cho cô cũng rất rắc rối và phiền phức, gửi tin nhắn qua WeChat hỏi cô muốn quà sinh nhật gì.

Về phương diện vật chất, quả thực Ôn Lệ không thiếu gì hết, cũng không đặc biệt muốn có được gì đó.

“Ba, ba ở bên nước ngoài tự chăm sóc mình thật tốt là món quà tuyệt vời nhất với con.”

Mẹ cô mất sớm, nếu sức khỏe của ba không tốt thì mấy năm nay Ôn lệ không thể nào dành hết thời gian và công sức tập trung vào công việc. May mà sức khỏe của đại sư Từ khá ổn, qua bao nhiêu năm tuổi dần già đi, nỗi đau buồn khi người vợ của mình rời xa nhân thế cũng đã với bớt theo thời gian. Tuy hai cha con rất ít khi gặp mặt nhưng không quên có những hành động quan tâm đến đối phương.

Có lẽ đây mới là quan hệ thoải mái nhất giữ bậc làm cha mẹ và các con, luôn nhớ và quan tâm nhưng sẽ không quấy rầy cuộc sống của nhau.

Rất lâu không thấy tin nhắn trả lời của Từ Thời Mậu, Ôn Lệ gửi tin nhắn: “Người đâu?”

“Ở đây.”

“Cảm ơn con gái đã quan tâm.”

“Năm nay ba vẫn tặng con một bức tranh làm quà sinh nhật nhé.”

Ôn lệ đồng ý.

Sau đó hai cha con không nói chuyện thêm nữa, qua mười phút sau, trợ lý Từ Thời Mậu gửi tin nhắn WeChat cho cô, uyển chuyển nói gần đây thầy có vẻ đa sầu đa cảm hơn. Mặc dù đang ở nước ngoài nên không thể quay về gấp đón sinh nhật cùng cô nhưng hy vọng người làm con gái này có thể hiểu cho ba một chút, đừng cãi nhau với thầy.

Ôn Lệ không hiểu làm sao, cô và ba có cãi nhau đâu.

Trợ lý cũng không hiểu nổi.

“Thế tại sao thầy lại khóc = =”

Ôn Lệ: “…….”

Cứu với, tại sao gần đây những người đàn ông trong gia đình cô lại biến thành người thích khóc vậy chứ.

Ngoài Từ Thời Mậu, còn người cậu của cô là Ôn Diễn cũng hỏi cô sinh nhật định thế nào.

Thấy cô trả lời định đón sinh nhật cùng các fan, Ôn Diễn trả lời: "Cháu còn nhớ mình mang họ gì không hả?"

Ôn Lệ: "Không nhớ, cháu mất trí nhớ."

Ôn Diễn: "……."

Ôn Diễn: "Hôm sinh nhật về nhà một chuyến, mọi người trong nhà sẽ đón sinh nhật cùng cháu."

Ôn Lệ vẫn chưa hết giận vì chuyện lần trước, kiên cường trả lời lại một câu: "Không về, cháu quyết định trước khi đến tháng giêng sẽ không về nhà."

Ôn Diễn: "Cháu vì Tống Nghiên mà muốn đoạn tuyệt quan hệ với cậu?"

Ôn Lệ: "Không, đợi đến tháng giêng cháu cắt kiểu tóc mới rồi về nhà chúc tết cậu."

Mấy giây sau, Ôn Diễn trả lời: "Cháu nguyền rủa cậu?"

Cách màn hình cũng cảm nhận được khí lạnh như băng phát ra từ Ôn Diễn.

Dù sao cách cái màn hình điện thoại, cậu có thể làm gì được cô chứ, Ôn Lệ vô cùng kiêu ngạo trả lời: "Chúc mừng cậu, trả lời đúng [vỗ tay]"

Cô còn cố ý bổ sung: "Lời nguyền này chỉ có tác dụng với cậu lớn của cháu thôi, không có hiệu quả với cậu nhỏ, cậu nhỏ sống lâu trăm tuổi."

Mấy giây sau, đối phương mang theo khí thế hừng hực gửi lời mời gọi điện nói chuyện.

Ôn Lệ thẳng tay từ chối, tạm thời kéo Ôn Diễn vào danh sách chặn.

Tinh thần sảng khoái, đến tận mấy ngày sau khi coo đến nơi ghi hình cho chương trình << Vi Thành Đoàn >>, đến cả khuôn mặt nhìn như muốn ăn đòn kia của Từ Lệ, Ôn Lệ nhìn thấy cực kỳ thuận mắt.

Ba lần công diễn của << Vi Thành Đoàn >> đã quay xong, thông qua ba đợt công diễn này, độ nổi tiếng của Từ Lệ đang dần dần tăng lên. Cuối cùng vào lần công bố thứ hạng gần đây đã lấy được một vị trí cuối cùng trong nhóm nhạc được debut.

Không quan tâm đến khi kết thúc chương trình liệu có được debut hay không, ít nhất các bước đi mà công ty lên kế hoạch cho Từ Lệ đang đi đúng rồi. Dù vào đêm cuối cuối không thể thành công debut cùng nhóm nhạc nhưng chờ sau khi quay chương trình xong, nhân lúc nhiệt độ còn chưa hết, Từ Lệ lấy thân phận là ca sĩ nhạc sĩ sáng tác riêng phát hành album, chắc không cần phải lo lắng về lượng tiêu thụ.

Quay hình cho lần công diễn thứ tư là sự kết hợp đặc biệt trên sân khấu, các mentor và nhóm thực tập sinh hợp tác biểu diễn. Bởi vì đoạn video focus cam nhảy theo ngẫu hứng của Ôn Lệ trong tập đầu tiên đã đột phá mấy trăm triệu lượt xem, độ hot cực kỳ cao, ekip chương trình muốn để cô lên sân khấu thêm nhiều lần nữa vì thế PD cũng được sắp xếp biểu diễn.

Nhóm thực tập sinh dựa vào thứ tự xếp hạng của mình được lựa chọn mentor mà mình muốn hợp tác hoặc chọn PD.

Trong lầu quay, đang trong quá trình quay hình, thực tập sinh xếp trước Từ Lệ đã chọn được mentor sẽ hợp tác với mình, bây giờ đến phiên cậu.

Cậu không muốn chọn nhóm hợp tác với Ôn Lệ, cậu cho rằng đã bị Hứa Tinh Duyệt nhìn thấy lần trước cậu đi một mình đến bãi đỗ xe rồi lên xe của chị để nói chuyện riêng. Nhưng từ hôm đó đến nay đã qua một tháng, chương trình quay thêm được hai ba tập mà không thấy Hứa Tinh Duyệt có

động tĩnh mới gì khiến Từ lệ không dám chắc chắc rốt cuộc hôm đó có bị người này nhìn thấy cậu lên xe của Ôn Lệ không nữa.

Trong lòng Từ Lệ muốn chọn mentor vocal nhưng trước khi bắt đầu quay hình, chị cậu đã cố ý tìm đến nói chuyện, hạ lệnh bắt cậu phải chọn nhóm của chị ấy dù thế nào đi nữa.

Lúc ấy cậu chẳng thèm quan tâm, mí mắt chưa thèm động tý: "Dựa vào gì."

Ôn Lệ: "Chị nói chuyện mà em dám không nghe? Em muốn chết phải không?"

Từ Lệ mỉm cười: "Em sợ chị chắc?"

"Được thôi, em không chọn chị cũng được." Ôn Lệ gật gật đầu, "Dù sao với địa vị lúc này của chị em, một người mới nhỏ bé còn chưa được debut, sống chết đâu phải chuyện để chị quan tâm, nhỉ?"

"……."

Ôn Lệ uy hiếp xong, lại đổi nụ cười thân thiện: "Có sợ không?"

……..

Nghĩ đến đây Từ Lệ hít sâu một hơi, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người trước máy quay, cậu không thể không nói những điều trái với lương tâm: "Em muốn chọn cô Ôn."

Sau đó nhìn Ôn Lệ, chị cậu không hổ là diễn viên, cái biểu cảm ngạc nhiên không ngờ đó diễn rất chân thật, nếu không được nhìn thấy vẻ mặt trước đó của chị ấy thì chắc Từ Lệ sẽ tin.

"Ui không ngờ em sẽ chọn tôi đấy, chào mừng chào mừng."

Đợi sau khi tất cả các thực tập sinh chọn mentor xong, mentor và các thực tập sinh xa lạ khác đi vào phòng chuyên tập luyện dành cho nhóm của mình.

Ngoài Từ Lệ ra còn bốn thực tập sinh khác nữa, tất cả đều là fan của Ôn Lệ, vào phòng tập xong gọi cô Ôn cô Ôn không ngừng.

"Cô Ôn, về phần nhảy nam nữ kết hợp bridge này, cô phải chọn một người trong số bọn em để hoàn thành, cô muốn chọn ai ạ?"

Bài hát này được mua bản quyền ca khúc của nước ngoài, vốn là bài hát thuộc thể loại pop do hai người nam nữ hát song ca. Sau khi chương trình mua bản quyền và viết lại lời bằng tiếng Trung, rồi trên cơ sở các động tác nhảy của bài sửa lại thêm lần nữa để biến thành nhóm nhảy một nữ năm nam, nhưng ở giữa có một phần bridge được giữ nguyên vì nó là cái hay của bản gốc, là đoạn nam và nữ nhảy cùng nhau, là kiểu nhảy nóng bỏng kề sát mặt.

Các mentor và PD biết trước ca khúc mình sẽ biểu diễn nhưng nhóm thực tập sinh không biết, sau khi chọn người hợp tác xong mới biết sẽ kết hợp với mentor và PD hát bài gì và nhảy thế nào.

Tự nhiên Từ Lệ có một dự cảm cực kỳ không ổn.

Quả nhiên Ôn Lệ giả vờ giả vịt như mình đang rối rắm lắm, nói không biết nên chọn ai. Vậy thì chuẩn bị mấy tờ giấy, chọn ngẫu nhiên dính tên ai thì sẽ chọn người đó làm center hợp tác cùng cô đảm nhiệm phần nhảy bridge, ừm thì rút trúng tờ giấy viết tên Từ Lệ.

Các thực tập sinh khác khờ dại nghĩ cái này rút ngẫu nhiên dựa theo may mắn thật, ai cũng vừa vui mừng vừa ghen tỵ ôm Từ Lệ.

"Từ Lệ sướng nhé!!"

"Cậu, tên nhóc này vận may quá tốt!!"

Từ Lệ co rút khóe miệng, không biết Ôn Lệ làm gì với cái hộp rút thăm đó, bây giờ tâm trạng cậu đang rất phức tạp.

Sau khi bốc thăm là khoảng thời gian luyện tập, mấy tháng nay, vũ đạo của Từ Lệ từ lúc bắt đầu ở con số 0 đã tích cóp được một chút khả năng

nhảy. Vốn cậu cũng có chút năng khiếu về mảng nhảy, cộng thêm thời gian luyện tập gian khổ, không sợ điểm xuất phát của mình muộn, thực lực đã dần tiến bộ.

Những phần tập trước đó đều ổn nhưng cứ đến phần kết hợp cùng Ôn lệ nhảy là cả người cậu cứng ngắc, biểu cảm rất không dễ chịu.

Da Từ Lệ trắng, khuôn mặt dài nhìn đẹp trai nho nhã, lúc căng thẳng mất tự nhiên nhìn như con cún nhỏ đáng yêu, điều này khiến bốn bạn thực tập sinh còn lại nghĩ do cậu thẹn thùng, đang an ủi cậu bảo cậu bình tĩnh lại.

Cậu thẹn thùng cái rắm, đó là biểu cảm chán ghét.

Chỉ có Ôn Lệ biết tại sao Từ Lệ lại thế, trong lúc nghỉ ngơi kéo em trai đến phòng nghỉ nào đó không lắp máy quay để nói chuyện.

Ôn Lệ: "Trước đây hai chị em mình đánh nhau suốt còn thân mật hơn cả thế, em đùa chị chị đùa em, một đôi được sinh ra từ trong bụng mẹ, có gì đâu mà phải làm ra vẻ thế hả."

Từ Lệ nghiến răng nghiến lợi: "Trước kia còn nhỏ không tính, bây giờ là bây giờ, chị và em đều hơn hai mươi tuổi rồi, chị muốn làm thế này đợi sau khi chương trình phát sóng xong sẽ chọc ông ngoại và cậu tức chết luôn à?"

"Hai người họ không xem mấy chương trình tuyển chọn này đâu, yên tâm đi."

"Vậy còn anh A Nghiên thì sao?" Từ Lệ lại hỏi.

Ôn Lệ im một lúc mới bĩu môi nói: "Em thì biết cái gì, chính vì anh ấy nên chị mới không chọn những người khác đấy."

Từ Lệ không còn gì để nói.

"Có nhảy được không đây." Không biết tại sao tự nhiên cô thấy bực mình dễ cáu, "Không nhảy được thì đổi người khác, đến lúc đó thầy Tống

giận chị thì em đi mà chịu trách nhiệm."

Từ Lệ căm hận thở ra một hơi: "Ép buộc quá đáng."

"Sau nếu mà em ra album riêng của mình, chị mua hẳn mấy nghìn cái ủng hộ em được không?"

Ôn Lệ nhìn Từ Lệ nháy mắt mấy cái.

"Chị đừng có dùng cái ánh mắt ghê tởm đó nhìn em." Từ Lệ hừ một tiếng, "Nhảy đi nhảy đi, em coi như bị con lợn chiếm lợi."

Ôn Lệ híp mắt, cười lạnh: "Nếu em không phải em trai chị thì em nghĩ mình có cơ hội may mắn ngàn l`ần được nhảy với chị chắc? Em nằm mơ đi."

Từ Lệ không kém cạnh mỉa lại: "Nếu không phải vận may em không tốt chui ra từ một bụng mẹ với chị, chị cho là em c`ần à?"

Ôn Lệ giận dữ cười lớn, giơ tay lên muốn đánh vào đ`ầu thằng em.

Từ Lệ nắm chặt cổ tay cô, đè cánh tay đó xuống, Ôn Lệ giãy dụa nửa ngày không rút ra được, đ`ầu cô bị búng một cái.

Ôn Lệ ăn đau: "Thằng nhóc!"

"Chị nghĩ em không đánh lại chị được thật đấy à?" Từ Lệ cong môi, lười biếng nói, "Nhường chị thôi."

R`ồi cậu buông cô ra, Ôn Lệ lập tức nắm bắt cơ hội kiễng chân, hung hăng đánh trả một cú vào đ`ầu thằng nhóc.

Từ Lệ nhỏ giọng kêu thành tiếng, không định đánh trả, xoa cái trán hỏi: "Tháng sau đến sinh nhật muốn nhận quà gì?"

Ôn Lệ tức giận: "Em không đánh lại thì để chị đánh chút đi."

"Không thể nào, nói cái có thể."

“Thế thì tùy.” Ôn Lệ nói, “Nếu em có thể thuận lợi ra mắt, đừng để đến lúc đấy đến làm phiền chị cho em tài nguyên để nâng đỡ em lên, cho dù có quà sinh nhật.”

Từ Lệ ngây ngốc, phút chốc sau nở nụ cười: “Chị không dựa vào người nâng đỡ mà vẫn nổi được như bây giờ, tại sao chị biết em không thể?”

“Em? Em không được.” Giọng điệu Ôn Lệ chắc chắn, tự luyến đến mức hết thuốc chữa, “Em không hấp dẫn được như chị.”

“……..”

Ôn Lệ vỗ vỗ vai cậu: “Đi thôi, quay về phòng tập tập nhảy.”

“Năm nào ba cũng vẽ một bức tranh tặng chị.” Từ Lệ gọi cô lại, “Em không biết vẽ tranh nhưng biết viết nhạc, em viết một bài tặng chị nhé.”

Ôn Lệ hỏi theo bản năng: “Không thu phí bản quyền từ chị chứ?”

Từ Lệ bị mạch não của người này đánh bại, thở dài: “Không cho chị không”, sau đó lạnh giọng nói, “Thu, phí bản quyền một triệu.”

“…..Chị đây nguyện ý không cần.”

“Chị nói không lấy mà được à? Dù sao em viết ra chị phải trả thù lao.”

“Thằng nhóc, đấy là lừa người đấy!”

“Chị ép buộc của em, em lừa chị thì sao thế?”

Cãi nhau thêm mấy câu, hai người một trước một sau đi ra từ phòng nghỉ.

Lúc Từ Lệ đi ra đưa mắt nhìn xung quanh theo bản năng, không thấy có người nào, tạm thấy yên tâm hơn, cứ thấy mình nghĩ nhiều hơi đa nghi.

Xuyên qua hành lang dài, từ phòng nghỉ đến phòng luyện tập chỉ có một con đường, năm phòng tập đều nằm trên hành lang này, cậu thấy Hứa Tinh

Duyệt đi tới từ đầu bên kia, sau khi nhìn thấy cậu còn cười và chào hỏi nữa.

"……."

Từ Lệ thường xuyên chơi trò chơi nên có cảm giác, nụ cười này của Hứa Tinh Duyệt như đang kìm nén điều gì đó rất lớn.

—

Chị em ruột kề mặt nhảy điệu khá nóng, lúc bắt đầu không quen lắm nhưng rồi nhảy mãi thành quen.

Nói chung nó tốt hơn nhiều khi kết hợp với một người khác mà mình không thân quen, gây ra nghi ngờ các thứ thì không nói, nhỡ may náo loạn ra chuyện không hay thì ngay cả lúc làm sáng tỏ chưa chắc đã lôi ra được chứng cứ chính xác để chứng minh.

Cũng may bây giờ đa số các fan CP đều tỉnh táo và biết chuyện hơn, biết tự sống trong khu vực của mình, Ôn Lệ và Từ Lệ có fan CP nhưng các fan biết rõ nhà gái đã kết hôn. Từ trước đến nay chỉ ship CP trong thế giới nhỏ của mình, tuyệt đối không ngoi lên.

Official của << Vi Thành Đoàn >> đăng trailer lần công diễn sân khấu trong tập mới nhất, fan only chiếm cứ bình luận ở bên dưới, thi nhau cảm ơn các tiền bối dẫn dắt hậu bối, mong ngóng được xem tập phát sóng chính thức từ chương trình, bình luận trên tài khoản Weibo tương đối hài hòa.

Mãi đến khi những hình ảnh về lần công diễn sân khấu thứ tư hợp tác với các mentor được leak ra ngoài và đăng trên các diễn đàn thảo luận.

"wnct, ảnh leak bốn tiết mục biểu diễn của các mentor, lần này Từ Lệ là người gây chú ý nhất."

0L: [Ở hiện trường vừa mới quay xong, đã xem hết năm tiết mục, nhóm của Nghiêm Chuẩn bùng nổ nhất trên sân khấu, đẳng cấp của mentor nghiền nát thực tập sinh luôn. Nhóm hát rap của Icy tôi nghe rõ từ của một

số đoạn nói chung là cũng rất hay, nghe nói lời do nhóm thực tập sinh tự viết.

Hai nhóm của T`êTư Hàm và Hứa Tinh Duyệt đ`âu ok, trai xinh gái đẹp, có thể do mentor là nữ idol nên phải tránh những nghi ngờ không đáng nên màn tương tác thể hiện với các thực tập sinh không được bùng nổ lắm. Trọng điểm đây này, nhóm của Ôn Lệ tuyệt vời luôn, xem trực tiếp tại chỗ đến đoạn giữa hai người nhảy bridge khiến cả người tôi nổi da gà luôn ý, toàn hội trường thét chói tai, lúc nào mấy người cũng chê trách các kiểu v`ề kỹ thuật diễn của cô ấy không tốt, nếu năm đó cô ấy debut làm th`ần tượng thì bây giờ chắc chắn là một idol xuất sắc và nổi bật nhất trong giới, antifan tự mình soi kỹ, phía dưới có đăng ảnh]

1L: [[Hình ảnh][hình ảnh][hình ảnh]……]

Mấy bức ảnh đó chụp nhóm Ôn Lệ diễn trên sân khấu, ảnh mà chủ post chụp vừa đúng là đoạn hai người nhảy cùng nhau, Ôn Lệ tóc vàng tựa vào vai Từ Lệ, hai tay để buông lỏng trên ngực cậu, mà một tay của Từ Lệ đang để trên eo của cô, hai người dựa vào nhau rất g`ần, ánh mắt đối diện.

10L: [Ôn Lệ rất thích hợp nhuộm mấy màu tóc nổi bật này]

12L: [Chắc chắn là tóc giả đấy, cô ấy chuẩn bị vào đoàn làm phim sao có thể nhuộm tóc được]

15L: [Xin lỗi mấy bạn nhi`êu, tuy Bút Ký Tên rất đông nhưng tôi muốn nói mới lạ rất ngon nhá! Đàn chị xinh đẹp nổi tiếng x chó con nhỏ đẹp ngây thơ, tôi muốn húp!!!]

27L: [Lúc mà Ôn Lệ nhảy trong tập đ`âu tiên là mị đã get r`ồi á, ánh mắt đó đẹp không tả, tiếc là cô ấy không những thẳng mà còn có ch`ồng nữa]

35L: [Có dự cảm sau khi tập chính được chiếu thì CP thuy`ền ma liên tục bình luận dưới bài để tìm cảm giác t`ồn tại…..]

Vì tập chính còn chưa được hiếu nên chỉ có thể leak mấy ảnh sân khấu đơn giản, nhưng mà có người vì có thân phận là người nhà nên nhận được

đặc quyền, có thể được xem màn biểu diễn sân khấu trước.

Lấy được một đoạn ngắn phần cô nhảy từ chỗ tổ hậu kỳ, đầu tiên Ôn Lệ chỉnh sửa lại một chút rồi mới chia sẻ gửi video cho Tống Nghiên đang ở Tân Thành xa xôi.

Ôn Lệ: "Thế nào?"

Ôn Lệ: "Hai chị em nhảy trên sân khấu có ngầu không?"

Chưa đến mấy phút sau, Tống Nghiên gọi điện thoại đến.

Ôn Lệ mong chờ hỏi: "Xem chưa?"

"Xem rồi." Giọng Tống Nghiên trầm thấp, "Em nhuộm tóc?"

"Không phải, em đội tóc giả." Ôn Lệ thấy anh đang không nói vào trọng tâm, "Tại sao anh lại để ý đến tóc? Em hỏi anh em nhảy thế nào mà?"

Tống Nghiên rất khiêm tốn: "Cái này không phải chuyên môn của anh, không đánh giá được."

"Em không bảo anh đưa ra nhận xét chuyên môn, anh chỉ cần nói có đẹp hay không là xong chuyện."

"Đẹp."

Ôn Lệ không hài lòng: "Chỉ có chữ đẹp thôi à, phản ứng của anh còn không nồng nhiệt bằng người xem trực tiếp ở hiện trường."

Tống Nghiên lại trả lời một nẻo: "Em đang cố ý đúng không? Biết rõ anh đang ở Tân Thành không thể về được."

Ôn Lệ nghe xong không hiểu, cô chỉ thấy lần này tiết mục biểu diễn thật sự rất tuyệt, hơn nữa còn là màn hợp tác của hai chị em, sẽ không sợ Tống Nghiên xem xong sẽ ghen, sau khi lấy được video đã muốn chia sẻ cho anh đầu tiên.

“Cái gì cơ? Anh đừng có chuyển đề tài, Em hỏi anh xem xong thấy thế nào.”

Anh thở dài, tiếng nhỏ hơi khàn: “Đẹp, đẹp đến mức hận không thể ngay lập tức bay từ Tân Thành về bắt em để trói người ở trên giường, làm em hết ba ngày ba đêm, câu trả lời này đã đủ nhiệt tình chưa?”

“…….”

Ôn Lệ há hốc mồm, cách một cái điện thoại bị mấy lời trêu đùa này của Tống Nghiên chọc cho cả người nóng lên. Trên đầu như có mấy nghìn con kiến bò lên gặm cắn da đầu, khiến cô xấu hổ nhưng không biết làm gì.

———-

Chương 80

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

“Sao không nói gì?” Tống Nghiên hỏi.

Trả lời như lúc nãy thì cô không hài lòng, bây giờ anh nhiệt tình hẳn lên cô lại không chịu nổi.

Có lẽ trước đây nói chuyện quá ít, Ôn Lệ nghĩ Tống Nghiên vẫn chưa nắm chắc nghệ thuật tốt nhất khi nói chuyện với cô.

Lúc khách sáo thì quá khách sáo, lúc cuồng dã lại quá cuồng dã, đương nhiên cô phải thừa nhận bất kể ở cái quá nào.

….Đều rất đẹp trai.

Ôn Lệ ra vẻ ghét bỏ: “Anh thay đổi.”

Tống Nghiên: “Thay đổi thế nào?”

Ôn Lệ cắn môi: “Anh cợt nhả hơn.”

Bên kia im lặng một lúc, thấp thoáng tiếng cười truyền qua: “Vậy em thích không.”

“Em thích hay không thích có quan trọng gì đâu.” Ôn Lệ khó chịu nói, “Miệng ở trên mặt anh, anh muốn nói thì nói.”

Tống Nghiên nói như kiểu ‘Anh nghe vợ hết’, nhẹ nhàng bâng quơ, “Nói để cho em nghe, nếu em không thích thì sau này anh không bao giờ nói nữa.”

Ôn Lệ kéo màn che lên liếc mắt nhìn bốn phía, che miệng cố gắng nói bằng giọng nhỏ nhất, hung ác nói với người đàn ông thông qua điện thoại: "Chỉ biết khua môi múa mép thì làm gì giống người đàn ông thực thụ? Chỉ nói suông không, kỹ năng giả, đợi anh về mà không làm được ba ngày ba đêm em sẽ đăng lên Weibo nói cho nhân dân cả nước biết anh không được!"

"Có thể." Tống Nghiên bình tĩnh nói, "Đừng xin tha."

Một khi đề cập đến vấn đề năng lực về phương diện nào đó của đàn ông, Tống Nghiên sẽ cực kỳ cuồng nhiệt và tự phụ, mức độ không kém gì tính tự luyến của cô.

Ôn Lệ sợ, Tống Nghiên vừa nói mấy lời đó rõ ràng đang trêu cô, cô không cam lòng để mình bị lép vế nên mới nói như vậy, tại sao anh còn nghiêm túc thật?

"Anh bớt nghĩ mấy thứ linh tinh đó suốt ngày đi, anh đi Tân Thành để làm việc, trong lúc làm việc mà nghĩ vớ vẩn không tập trung, không sợ khiến đạo diễn Cừu thất vọng à?"

Ôn Lệ lại bắt đầu thể hiện kỹ năng mà cô giỏi nhất đó là già mồm cãi láo, dù nó không có lý cô cũng có thể nói được thành một tràng dài đạo lý.

Tống Nghiên bật cười: "Anh không tập trung mà nghĩ đến mấy thứ linh tinh gì đấy, nó không phải do người nào đó gửi cho anh video mình nhảy trước à?"

Cung phản xạ của Ôn Lệ hơi dài, đợi đến khi phản ứng lại với mấy lời anh nói thì vừa muốn cười, vừa muốn tức.

Cười anh nói loanh quanh lòng vòng muốn cô, tức chính bản thân mình nghĩ không ra càng khó chịu hơn.

"Ừm xin lỗi." Ôn Lệ cố gắng kiềm chế khóe miệng đang muốn cong lên, "Em cúp đây."

“Cúp đi.” Tống Nghiên nói, “Về sau đừng gửi cho anh mấy video kiểu này.”

Ôn Lệ không ngờ đến anh sẽ nói như vậy, cô chịu đả kích lớn, nói luôn không cần nghĩ: “Tại sao? Chính anh vừa nói xem rất đẹp còn gì, đẹp mà anh không muốn xem hả? Hơn nữa video lần trước quay em nhảy, chẳng phải anh còn xem trộm sau lưng em đấy ư?”

Không lẽ do dạo gần đây tình cảm quá tốt, cô chủ động quá nên không còn sức hấp dẫn mãnh liệt với anh nữa?

Ôn Lệ không muốn thừa nhận mị lực của mình giảm xuống, bắt đầu tìm lý do khác.

“Có phải do em không thích hợp nhảy phong cách đó không?”

“Không phải.” Tống Nghiên muốn nói lại thôi nhưng dưới sự truy hỏi từng bước ép sát của Ôn Lệ, chỉ có thể dùng giọng điệu cực kỳ bất lực để nói, “Trước kia em nhảy đơn nhưng lần này nhảy với người khác phái.”

“Hả?” Trước tiên Ôn Lệ thấy mờ mịt, sau đó mới ngạc nhiên, bỗng nhiên không biết nên nói gì, “À, vậy à…..”

“…..” Tống Nghiên trầm giọng nói, “Cúp đi.”

Rồi không đợi cô nói thêm gì nữa, trực tiếp ngắt điện thoại.

Đây là lần đầu tiên Tống Nghiên không chào hỏi gì đã chủ động tắt điện thoại của cô, nếu đổi lại những lần bình thường khác, chắc chắn Ôn Lệ sẽ tức giận, mắng to anh không biết phân biệt tốt xấu nhưng bây giờ cô chỉ biết siết chặt điện thoại trong tay, vẻ mặt đắc ý ngọt ngào không thôi.

Hồi phục lại tinh thần, Ôn Lệ gửi tin nhắn WeChat cho Từ Lệ lên án giới tính của thằng nhóc.

“Tại sao em không phải là em gái?”

Không biết Từ Lệ dùng chiếc điện thoại thứ bao nhiêu mà mình giấu trộm để trả lời tin nhắn của Ôn Lệ.

Nhóc con: "?"

Nhóc con: "Tại sao chị không phải con vật."

—

Tống Nghiên cúp điện thoại xong cầm nó ngốc ngơ một lúc.

Nhớ lại những gì mình vừa mới nói trong điện thoại, cuối cùng anh thấy hơi mất mặt, đỡ trán thở dài thườn thượt.

Anh nói vậy, chắc bây giờ cô nương kia đang đắc ý lắm.

Trong đầu hiện ra khuôn mặt tươi cười quen thuộc đó, chẳng hiểu sao anh mỉm cười theo.

Cứ để cô đắc ý trước đi, đợi chút nữa quay vềkhách sạn anh sẽ gửi lời mời gọi video trò chuyện để nhìn xem biểu cảm đắc ý trên khuôn mặt cô có giống với khuôn mặt trong tưởng tượng của anh không.

Khu vực chuyên dùng để quay phim ở ngoài ngoại ô của Tân Thành đang trong mùa hè, mấy đoàn phim đóng quân ở đây còn tập trung đóng phim dưới ánh nắng mặt trời chói trang.

Thành phố này sẽ có tuyết rơi sớm hơn, đợi đến khi << Băng Thành >> chính thức khai máy, ở Tân Thành chắc hẳn tuyết đã rơi rất nhiều, đến lúc đó chỗ này như một mảnh trắng xóa, rất phù hợp với tông màu tổng thể nặng nềvà u ám trong kịch bản.

Đi ra từ khu vực chuyên để quay phim, Tống Nghiên ngồi trên xe chuẩn bị vềkhách sạn nghỉ ngơi.

Trợ lý A Khang ngồi trên xe chờ anh suốt nghiêng đầu nói: "Anh, lúc này đạo diễn Cừu vừa đến tìm anh, không biết anh đi dạo chỗ nào, ông ấy dặn em lúc nào anh quay lại thì gọi điện thoại cho ông ấy."

“Được.”

Tống Nghiên gọi điện thoại luôn cho đạo diễn Cừu.

“A Nghiên.” Cừu Bình nói chuyện trong điện thoại, “Lão Vu cũng đến Tân Thành.”

“Sao thầy lại đến đây?”

“Tháng sáu ở Tân Thành có liên hoan phim, bên phía nhà sản xuất năm nay có giao tình cùng lão Vu, mà năm nay ông ấy không có tác phẩm nên đến đây với vai trò khách mời trao giải.” Cừu Bình nói đến đây thì cười, “Nhưng có cả lão Quách, giải thưởng đã nắm chắc rồi, tham dự có thể lấy, ông ta còn cố ý mang theo cô diễn viên đóng vai nữ chính trong phim mới của mình đến. Ông ta nâng đỡ cô gái kia lắm, cậu đừng vội về khách sạn nghỉ ngơi, đợi tôi và lão Chu một lúc, tối nay chúng ta ăn bữa cơm với nhà sản xuất bên kia.”

Mấy hoạt động như liên hoan phim này, có quyền thì rất có quyền nhưng không ít những trò đùa, sự chênh lệch về hàm lượng vàng trong giải thưởng cũng rất lớn. Một số người không quan tâm đến cái cúp vàng đó, đi một lần thảm đỏ thôi cũng có thể kiếm được ít công việc liên quan, giải thưởng có thể lấy một cái một cái một, viết trên baidu có thể hù dọa rất nhiều người ở ngoài giới.

Tống Nghiên không biết là chuyện bình thường, giống như anh là diễn viên nam đã cầm không ít những giải thưởng khác nhau, hoặc Đường Giai Nhân là khách quen trên thảm đỏ ở các liên hoan phim nước ngoài, không ai biết sẽ có liên hoan phim vào tháng sau được tổ chức ở đây.

Cừu Bình lên tiếng, Tống Nghiên không lập tức về khách sạn, ngồi trên xe đợi một lát.

Không bao lâu sau, Cừu Bình và lão Chu đến đây gặp mặt anh, họ lên xe rồi nói địa chỉ chỗ ăn cơm tối nay cho trợ lý để lái xe đến đó.

Trên xe, Cừu Bình không có việc gì làm nên nói chuyện với lão Chu về đạo diễn Quách, người đứng ra tổ chức bữa tiệc nhỏ này.

"Lão Quách sắp xếp bữa ăn này đến tám chín phần là muốn dọn đường cho con gái cưng của ông ấy."

Lão Chu: "Diễn viên?"

"Không phải." Ngữ khí Cừu Bình nhàn nhạt, "Thần tượng nhỏ, vừa hát vừa nhảy, bộ phim mới của lão Quách là bộ phim đầu tiên của cô ta."

"Bộ phim đầu tiên? Trước kia cô ta chưa từng đóng phim? Ngay cả phim truyền hình cũng chưa từng diễn?" Rõ ràng lão Chu thấy hơi ngạc nhiên, "Đạo diễn Quách dám mạo hiểm vậy à?"

"Con gái ruột của ông ta đã cãi nhau mấy lần với ba mình chỉ vì cô thần tượng nhỏ đó, bất luận thế nào ông ấy cũng không buông tay, cứ như tình yêu đích thực ấy, một bộ phim có là gì." Cừu Bình nói đến đây lại nhìn về phía Tống Nghiên, "Tôi nhớ lúc chọn người cho vai nam chính của bộ phim này, từ đầu lão Quách đã đến tìm A Nghiên, đúng không?"

Tống Nghiên nhíu mày: "Có sao?"

"Không phải à?" Cừu Bình không chắc chắn lắm, "Tôi nhớ nhầm?"

"Quản việc có hay không để làm gì, nếu cậu ta nhận lời đạo diễn Quách thì sao có thể nhận bộ phim của chúng ta?" Lão Chu không quan tâm đến những thứ khác, chỉ quan tâm kịch bản của mình, "Còn hơn là diễn với cô thần tượng nhỏ không biết diễn kia, diễn cùng vợ mình sẽ thoải mái dễ chịu hơn."

"Chuyện này thì liên quan gì đến vợ cậu ta? Mà Ôn Lệ cô nương này, tuy kinh nghiệm diễn phim điện ảnh không nhiều." Cừu Bình nói xong tạm dừng một chút, rất tự tin nói, "Nhưng cô bé này có linh khí, nếu như làm việc trong đoàn phim chúng ta, có tôi dẫn dắt chắc chắn giới hạn tối đa của con bé sẽ cực kỳ cao, cho dù không phải vợ của A Nghiên thì tôi cũng rất vui vẻ xem hai người họ hợp tác."

Tống Nghiên thay Ôn Lệ nhận lời khen của Cừu Bình.

“Nếu vợ tôi nghe được những lời này của đạo diễn Cừu, chắc sẽ vểnh cả đuôi lên tận trời mất.”

“Cậu như ông già lúc nào cũng nói Ôn Lệ kiêu ngạo vểnh đuôi lên trời các thứ, nhưng mỗi lần tôi gặp mặt cô ấy, lần nào cũng rất khiêm tốn, không kiêu ngạo không nóng nảy.” Cừu Bình nói có ý nhìn Tống Nghiên trêu, “Chắc vợ cậu chỉ vênh váo lên mặt khi ở trước mặt cậu thôi phải không?”

Tống Nghiên nhướn mày, cười mà không nói.

Cừu Bình: “Chậc.”

Lão Chu: “Chậc.”

Trên xe mấy người nói chuyện, cảm giác thời gian trôi qua nhanh.

Ba người họ đến không tính là muộn nhất.

“Ơ? Lão Quách vẫn chưa đến à?” Sau khi chào hỏi những người khác xong, Cừu Bình nhìn quanh bốn phía, “Làm gì đấy, bữa cơm này do ông ấy mời, nói phải ăn cùng nhau, kết quả người ở đâu?”

Vu Vĩ Quang trả lời: “Hôm nay con gái nuôi ông ấy mới quay xong chương trình ở Yến Thành đang vội chạy đến đây nên sẽ đến muộn một chút. Bây giờ vẫn đang đi trên đường, vừa mới gọi điện thoại đến bảo chúng ta cứ ăn trước đi.”

Cừu Bình lắc đầu: “Thế thì sao được, người mời khách còn chưa đến, sao chúng ta có thể ngồi yên ăn trước, cứ từ từ đợi đi.”

Đợi hơn nửa tiếng, trong lúc trên bàn mọi người đang nói chuyện hăng say quên trời đất thì đạo diễn Quách mới dẫn theo con gái thong dong đến muộn.

“Ngại quá ngại quá, tôi đến muộn, đầu tiên tự phạt ba chén.”

Phạt rượu xong, đạo diễn Quách để cô con gái mà ông ta dẫn theo chào hỏi mọi người ngồi đây.

Khi con gái đạo diễn Quách đến trước mặt Tống Nghiên, anh ngồi không đứng dậy, nâng mí mắt lên nhìn cô ta, dường như có chút ấn tượng về người trước mắt.

Cô ta cúi đầu, dùng giọng nói mềm mỏng khéo léo để chào hỏi: "Chào thầy Tống, em là Hứa Tinh Duyệt."

Anh nhớ rồi.

Người này là đàn em cùng công ty với vợ mình, hình như vợ anh không thích vị đàn em này cho lắm.

"Tinh Duyệt là fan cậu." Đạo diễn Quách bên cạnh nói, "Lúc trước A Nghiên không nhận bộ phim này của tôi, người thất vọng nhất không phải tôi mà là cô bé này, chạy theo tôi náo loạn ầm ĩ hơn nửa tháng trời. Nói gì mà do tôi mời cậu không đủ thành ý nên cậu không nhận, tôi phải dỗ rất lâu mới được."

Bộ phim này được đầu tư rất lớn, trước kia Hứa Tinh Duyệt chưa từng tiếp xúc hay đóng phim. Với nghề làm diễn viên coi như là người mới, là một tờ giấy trắng hoàn toàn, vừa mới bước chân vào đã làm nữ chính trong phim điện ảnh, người nào sáng suốt đều nhìn ra được đạo diễn Quách nâng đỡ cô con gái này đến mức nào.

Mọi người đang ngồi ở đây để lại mặt mũi cho ông ta, không nói toạc mọi chuyện ra, còn khen ngợi vận may tiểu Hứa tốt.

Đạo diễn Quách dẫn theo Hứa Tinh Duyệt đi kính rượu, sau khi mời rượu hết một lượt xong rõ ràng cô ta đã hơi say, sắc mặt hơi đỏ, nhìn qua càng thấy thanh thuần động lòng người.

Hứa Tinh Duyệt nghiêng đầu nhìn về chỗ Tống Nghiên ngồi.

Ng ồi bên trái anh là đạo diễn Vu Vĩ Quang, ng ồi bên phải là đạo diễn Cừu Bình, đ ều là những đạo diễn lớn đứng trên cao không thể trèo lên kết thân. Có vẻ như không có hứng thú gì với cô cho nên anh không tìm cơ hội đến nói chuyện.

Mãi đến khi Tống Nghiên có điện thoại, anh đứng dậy xin phép ra ngoài nhận.

Hứa Tinh Duyệt lấy cớ đi vệ sinh, đi ra sau theo anh.

Có người phát hiện cô ta đi theo ra ngoài, ám chỉ cho đạo diễn Quách biết: "Cô con gái này của ông, hình như có hứng thú với Tống Nghiên đấy."

"Cô gái nhỏ thôi mà, thích Tống Nghiên là chuyện quá bình thường." Đạo diễn Quách cười nói, "Vẻ ngoài đẹp trai, đạt nhi ều thành tựu lớn, có ai không thích người đàn ông trẻ tuổi đã thành công vậy không?"

"Cô ta không biết Tống Nghiên đã kết hôn r ồi hả?"

Đạo diễn Quách đã sống hơn nửa đời người, từng tiếp xúc với rất nhi ều phụ nữ ở những độ tuổi khác nhau, rất dễ dàng nhìn thấu rõ nội tâm của cô con gái này.

"Sao không biết được nhưng chú biết mà, đối với mấy cô gái nhỏ như này, sức hấp dẫn của đàn ông độc thân làm gì bằng người đàn ông đã kết hôn, nhất là những kiểu người giữ mình trong sạch, mấy người đã kết hôn nhưng không có tai tiếng xấu và không làm xằng bậy bên ngoại. Nếu dụ dỗ được những người như thế thì rất có cảm giác thành tựu, chứng minh nó chỉ là cái vỏ bên ngoài."

"Ông nói được mấy lời này cơ à, lão Quách ông không để bụng chút nào sao?"

"Đâu phải ngày đ ầu tôi quen biết Tống Nghiên, nếu cậu ta muốn làm loạn thật thì cũng không đến phiên con bé, dù sao hiện giờ nha đ ầu Hứa Tinh Duyệt này đang rất ngoan ngoãn, tôi khá thích, chỉ c ần đừng chạm

vào điểm mấu chốt của tôi là được." Đạo diễn Quách thản nhiên nói, "Mắt nhắm mắt mở đi."

Lời này có ý một khi động vào điểm mấu chốt kia, vậy thì ông ta dạy dỗ cô ta thế nào, đều do cô ta tự làm tự chịu.

Vốn không khác gì nuôi chim trong nhà, nghe lời sẽ nuôi, không nghe lời sẽ vứt đi.

Hứa Tinh Duyệt không biết gì về đoạn đối thoại giữa đạo diễn Quách và những người khác ở trong phòng, lúc này cô ta đang đi theo Tống Nghiên ra ngoài, thấy anh đang đứng trên hành lang nói chuyện điện thoại cùng người khác.

"Đang ăn cơm ở bên ngoài, vẫn chưa về khách sạn."

Hình như đang báo cáo lịch trình với ai đó.

Sau đó anh bỗng nhiên bật cười: "Cái gì? Người khác giới."

"Cô Ôn cùng người khác phải nhảy kề sát gần nhau, anh chỉ ngồi cùng người ta trên một bàn ăn, chuyện này sao có thể giống nhau được."

Hứa Tinh Duyệt đã đoán được Tống Nghiên đang nói chuyện với ai.

Cô ta nghĩ trong giây lát, tiến lên phía trước mấy bước, cố ý lớn tiếng gọi: "Thầy Tống!"

Tống Nghiên nghiêng đầu nhìn nơi phát ra âm thanh.

Hứa Tinh Duyệt làm như ngây thơ hồn nhiên nói: "Em ra giục anh về uống rượu tiếp."

Ý cười bên khóe miệng Tống Nghiên tắt ngúm, không còn dáng vẻ dịu dàng vui vẻ như vừa rồi.

Sắc mặt Hứa Tinh Duyệt thoáng hoảng hốt, lập tức giải thích: "Em xin lỗi, có phải đã quấy rầy đến anh không?"

“Mở loa.” Ôn Lệ nói trong điện thoại, “Để em nói chuyện với cô ta.”

Tống Nghiên đang định nói gì đó thì tiếng mệnh lệnh của Ôn Lệ vang bên tai, anh mở loa ngoài.

“Mở chưa?” Ôn Lệ hỏi.

“Mở rồi.”

“Hứa Tinh Duyệt, không phải cô bị bệnh nặng gì đấy chứ? Bề ngoài cô có xấu đâu, lại biết kiếm tiền, sếp Trương cũng nâng đỡ cô hết mực. Cô không lo làm tốt thân phận thần tượng idol của mình đi rồi tìm một người đàn ông độc thân yêu đương vui vẻ không tốt hơn à? Nếu như cô kiên quyết muốn giày xéo bản thân thì tôi không ngăn cản nhưng bị bao dưỡng thì phải có tự giác của người bị bao dưỡng, có chút đạo đức nghề nghiệp đi, đừng ăn trong bát nhìn trong nồi.”

“Người đàn ông đang đứng trước mặt cô từ sợi tóc đến đến lông tơ đều là của tôi, cho dù đến một ngày nào đó tôi chơi chán không cần anh ấy nữa thì cũng không đến lượt cô, hiểu không?”

Ôn Lệ vừa lên tiếng đã xổ ra một tràng khinh thường, nói đến mức khiến sắc mặt Hứa Tinh Duyệt trắng bệch.

Hứa Tinh Duyệt chưa kịp nói gì, Tống Nghiên đã trầm giọng hỏi trước: “Em chơi chán không cần anh nữa là có ý gì?”

“…….” Đột nhiên Ôn Lệ nhận ra vừa nãy mình nói quá mức kiêu ngạo, lập tức giải thích, “Anh nghe em giải thích, em không có ý đó…..”

— — — —

Chương 81

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Tống Nghiên nhíu mày, tắt loa ngoài điện thoại.

"Giải thích đi."

Thật tình Ôn Lệ không có ý đó, cô chỉ nói mấy lời tức giận để mắng người, không ngờ Tống Nghiên sẽ đặt trọng tâm chú ý trên câu đó.

Cô nói muốn giải thích là nói theo mấy bước như trong kịch bản, như bình thường sau khi người kia nói "Anh/em nghe em/anh giải thích", người còn lại sẽ quay đầu bỏ đi ngay lập tức, hoàn toàn không muốn nghe gì hết.

Cho nên bây giờ cô rất hoang mang, Tống Nghiên bảo cô nói đi, cô lại không biết nên nói gì.

Sự chú ý của Tống Nghiên lệch hẳn về một bên khác, người xấu hổ không chỉ có Ôn Lệ mà có cả Hứa Tinh Duyệt.

Lúc này Hứa Tinh Duyệt đang bị coi như không tồn tại, cô ta mấp máy môi muốn nói, cả giọng nói và sắc mặt đều tái nhợt như nhau: "…..Thầy Tống?"

Đây là lần đầu tiên trong một dịp cô ta lén đi gặp Tống Nghiên, trước kia đạo diễn Quách từng đưa cô ta đến tham gia mấy bữa tiệc khác nhau nhưng mỗi lần không phải anh đã rời đi trước thì do anh bận công việc khác nên không đến được.

Cuối cùng hôm nay cũng có thể gặp được anh, không có máy quay, không phải dưới ánh đèn, bữa cơm này giống như một buổi liên hoan với bạn bè bình thường, Tống Nghiên ăn mặc thoải mái, khi nói chuyện với

những người khác, trên mặt luôn biểu hiện bình tĩnh và nở một nụ cười nhã nhặn.

Lúc nãy đạo diễn Quách đưa cô ta đến chào hỏi anh, anh nhìn vào mặt mũi của ông ta nên nhận ly rượu mời đó, còn cười với cô ta.

Tuy nụ cười lễ độ mà xa cách nhưng không hề đối xử với cô ta như người vô hình.

"Cô không nghe thấy những lời vừa rồi vợ tôi đã nói?" Ánh mắt Tống Nghiên lạnh lùng, lạnh nhạt nói, "Cả tôi và đạo diễn Quách không phải kẻ ngốc, đừng tự khiến bản thân mất mặt."

Mấy lời anh nói không tính là quá thẳng thắn và rõ ràng nhưng nó như kim châm vào người, khiến Hứa Tinh Duyệt cảm thấy ớn lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu. Trên mặt càng lúc càng nóng rát, hệt như vừa bị tát một cái thật mạnh, mặt mũi mất sạch.

Không có đạo diễn Quách, đây mới là thái độ thật sự của Tống Nghiên khi đối mặt với cô ta.

Tống Nghiên nói xong, tiếp tục đi ra xa gọi điện thoại.

Anh nhắc đến đạo diễn Quách làm Hứa Tinh Duyệt nhận ra đực hành động mình tùy tiện đi ra ngoài nó lỗ mãng đến mức nào, đứng tại chỗ do dự một lát, nhắm mắt cắn răng, hít một hơi thật sâu, chuẩn bị tâm lý thật tốt mới run run quay về phòng.

Đạo diễn Quách đang uống rượu cùng người khác, thấy cô ta đã quay lại thì vẫy vẫy tay gọi.

"Tinh Duyệt về rồi à? Đến đây uống giúp mấy chén."

Hứa Tinh Duyệt vừa ngồi xuống đã bị bắt uống mấy chén rượu liên tiếp, nồng độ cồn của rượu rất cao, vị cay khiến người dễ sặc, vị cay xè làm cổ họng cô ta rát đau. Đạo diễn Quách dồn ép cô ta nâng cốc uống vào,

mãi đến khi cô ta thật sự không chịu nổi, uống đến nỗi sặc ra nước mặt, đẩy chén rượu ra nghiêng đầu ho khan thì lúc đó mới được buông tha.

Người mời rượu trêu chọc nói: "Ây, đỏ mặt? Lão Quách, tửu lượng của con gái ông không được nhé, ngày thường phải luyện uống thêm vào."

"Luyện thêm luyện thêm, nếu lần sau có cơ hội được uống với ông, tôi sẽ để con bé uống chung với mấy người."

Mấy người nghe thế cười ha ha.

Hứa Tinh Duyệt không nói lời nào, yên lặng rót cho mình chén nước trà.

"Tại sao quay về phòng?" Đột nhiên đạo diễn Quách ghé sát lại đây nói nhỏ bên tai cô ta, "Không ở ngoài tâm sự thêm cùng Tống nghiên?"

Cô ta hoảng sợ mở to mắt, lập tập phủ nhận: "Không phải, em vừa đi vệ sinh."

"Phải không?" Đạo diễn Quách không cho là đúng, thay cô vén tóc mai ra sau, nhẹ nhàng nói, "Tinh Duyệt, tôi biết cô không có tình cảm với lão già này nhưng làm người phải biết điểm dừng, tôi cho cô nhiều như thế nếu đổi lại Tống Nghiên, cậu ta sẽ cho cô không? Cho dù cô có đi theo cậu ta thật đi nữa, được cậu ta nâng đỡ thì cô nghĩ cậu ta sẽ đưa cho cô nhiều hơn vợ cậu ta ư?"

Hứa Tinh Duyệt nghe mấy lời của đạo diễn Quách mà chết lặng, cả người lạnh như băng.

Đạo diễn Quách nhìn biểu cảm của cô ta cũng biết mấy lời mình nói có tác dụng, ông ta thả thêm liều thuốc mạnh: "Nhìn thấy đạo diễn Cừu và biên kịch Chu đang ngồi đối diện tôi không? Không có tôi, chỉ bằng một mình cô, dù có liều mạng bò lên đi nữa thì cả đời này chưa chắc có thể bắt kịp người ta."

Bỗng nhiên Hứa Tinh Duyệt như bị ma xui quỷ khiến hỏi câu: “Nhưng nếu vợ anh ấy là người phản bội thì sao?”

Tống Nghiên là người đàn ông kiểu ngạo, Hứa Tinh Duyệt chỉ cần nhớ lại ánh mắt lạnh như băng của anh khi nhìn cô vừa nãy mà trong lòng vẫn còn thấy sợ hãi.

Cho dù tình cảm của anh và vợ mình tốt đến mấy cũng không thể trụ nổi qua thử thách bị phản bội.

Đến lúc đó anh sẽ ly hôn mà những tài nguyên này của Ôn Lệ có được nhờ vào anh cũng tự nhiên bay đi mất.

Đạo diễn Quách không đủ kiên nhẫn để trả lời mấy vấn đề giả thiết trong câu hỏi không liên quan đến mình này của cô ta, lạnh mặt nói: “Có thế cũng là việc của nhà người ta, không phải việc của cô.”

—

Mọi người trong phòng đang tiếp tục uống rượu, Tống Nghiên ở bên ngoài đang nói chuyện điện thoại, tạm thời không còn tâm trạng đâu mà tiếp tục uống.

Giờ này Ôn Lệ vẫn đang giải thích vòng vèo như có lệ cho anh nghe, về mấy lời cô vừa nói, nửa ngày trôi qua vẫn không nói rõ được nguyên nhân dẫn đến.

“Không có ý đó thật mà.” Ôn Lệ bất lực vô cùng, “Nói cho người khác nghe, không phải nói cho anh nghe.”

“Nhưng anh nghe được.”

“Ai bảo anh nghe làm gì? Lúc nãy anh bịt hai lỗ tai lại không phải sẽ xong chuyện ư?”

Một lúc lâu sau Tống Nghiên không nói chuyện.

Ôn Lệ không dám tắt điện thoại, thật cẩn thận hỏi: “Anh còn nghe không?”

Tống Nghiên nói chuyện như thường, không phập phồng cảm xúc: “Anh nghe cái gì? Không phải vừa bảo anh bịt hai lỗ tai lại à?”

“…..Nhưng mà không phải bảo anh bịt lúc này.”

“Xin lỗi.” Tống Nghiên nói, “Bởi vì anh không biết liệu một giây ngay sau đó cô Ôn có nói mấy lời giống như vừa rồi nữa hay không.”

Ôn Lệ tiếp tục giải thích: “Em sẽ không nói mấy lời kiểu đó cho anh nghe, lúc nãy em nói thế vì muốn chọc tức Hứa Tinh Duyệt.”

Tống Nghiên tiếp tục hỏi lại: “Em chọc cô ta hay muốn anh tức chết?”

“Chọc tức cô ta, chọc tức cô ta, em thề.” Ôn Lệ không suy nghĩ nói, hơi nổi giận, “Này, chúng ta có thể nhất trí một lòng đối ngoại trước được không? Rõ ràng Hứa Tinh Duyệt có suy nghĩ vớ vẩn với anh, anh không đi nói cô ta thì thôi còn ở đây trách em là sao?”

Về mặt tình cảm, người đàn ông này không hề qua loa, bây giờ Tống Nghiên mặn nhạt không ăn, cứng mềm không được, chỉ thản nhiên nói: “Anh không quan tâm người khác có suy nghĩ gì với anh, anh chỉ quan tâm tâm ý của em với anh.”

“……”

Sau vài giây im lặng ngắn ngủi, Ôn Lệ nhỏ giọng nói: “Em đối với anh thế nào anh còn không rõ à.”

“Vốn biết rất rõ.” Tống Nghiên nói khác, “Nhưng em vừa nói xong câu kia khiến anh không chắc chắn lắm.”

“Đấy là em nói khoa trương lên nó thế! Nó không có nghĩa là em thực sự nghĩ như vậy.”

Tống Nghiên để cô đổi lại vị trí tự hỏi: "Vậy nếu anh cũng nói như vậy để chọc tức Bách Sâm, em nghe xong sẽ phản ứng thế nào?"

Ôn Lệ hỏi lại: "Nhưng anh sẽ nói mấy lời nói đó thật sao?"

Cô không tin lắm.

"Sẽ không." Dừng một chút, Tống Nghiên bình tĩnh lên án, "Nhưng em sẽ nói."

"Nhất định không có lần sau." Ôn Lệ bĩu bĩu môi ở chỗ anh không nhìn thấy, bổ sung thêm, "Chắc chắn mấy tình huống như chơi chán anh xong sẽ không cần anh nữa là không bao giờ có thật."

"Vậy thì không chắc, dù sao trong giới này có rất nhiều thứ hấp dẫn khác."

"Ê, lời này phải để em nói mới đúng?" Ôn Lệ khóc không ra nước mắt, "Mặc dù em rất tự tin về sức hấp dẫn của mình nhưng nó không thể đảm bảo việc anh có ý định thay lòng đổi dạ không?"

"Nếu anh có ý định đó thì đã có từ lâu rồi." Tống Nghiên thở dài, "Tội gì lãng phí nhiều năm để chờ một đứa ngốc từ từ hiểu ra."

"Này anh mắng ai ngốc đấy?"

Cuối cùng Tống Nghiên cúi đầu bật cười: "Em, nghe không hiểu?"

"Hừ, em không thèm tính toán với anh." Ôn Lệ nghĩ nghĩ, thử thăm dò hỏi, "Anh vừa cười xong nên không tức giận nữa nhỉ? Mấy lời vừa nãy em nói không phải mấy lời thật lòng, em thề, anh đừng cố tình gây chuyện vì vấn đề này nữa được không, em không biết phải dỗ anh như thế nào."

"Anh biết." Một tay Tống Nghiên cầm điện thoại, một tay khác đang rảnh chống lên lan can ở sau lưng, hơi ngửa đầu. Anh nhìn ngu ồn sáng chói mắt trên đỉnh đầu, hơi nheo mắt lại, tiếng nói nhẹ bẫng, "Nhưng anh rất nhát gan, không chịu được mấy kiểu dọa đó."

Chắc cô không hiểu được, càng không thể cảm nhận được, Tống Nghiên không bắt buộc.

Nhưng anh hy vọng cô từ nay về sau không được nói mấy lời như thế nữa, kể cả khi muốn đùa đi nữa, nó sẽ dọa anh sợ không chịu được.

Người trong điện thoại im lặng đã lâu, đột nhiên lấy hết dũng khí mười nghìn lần sức mạnh hô lớn: "Em yêu anh!"

Tuy cô không hiểu rõ, không thể nào cảm nhận nhưng cô sẽ để ý đến cảm nhận của anh, nên khi anh nói anh nhát gan, cô nói lại một tiếng yêu thật to, nói cho anh nghe để anh đừng nhát gan nữa.

Nhất thời Tống Nghiên không kịp phản ứng lại: "Hử?"

"Em nói tháng sau sinh nhật em." Một giây trước Ôn Lệ còn lớn mật tuyên bố lời yêu dõng dạc, ngay giây sau đã biến về đồ quỷ khó chiều kiêu ngạo như mọi ngày, "Anh hiểu chứ?"

Tống Nghiên cụp mắt, yêu cầu: "Câu trước đó, lặp lại lần nữa."

"……" Ôn Lệ bắt đầu từ chối, "Chờ anh xong việc quay về Yến Thành nói sau."

"Hôm nay anh ——"

Bị cắt ngang ngay tức thì, Ôn Lệ hung dữ nói: "Mong anh làm việc cho tốt! Đừng để em xem thường anh!"

Tống Nghiên cười, đồng ý: "Được, vậy anh sẽ làm tốt công việc trước."

Ôn Lệ kiêu ngạo hừ một tiếng bằng giọng mũi: "Ừm."

Tống Nghiên hỏi cô: "Em muốn quà sinh nhật gì?"

Ôn Lệ: "Anh."

Sắc mặt người đàn ông kiềm chế, đáy lòng mới tạm yên ắng chút xíu chỉ vì một chữ của cô mà dễ dàng nổi lên gợn sóng.

Anh nuốt nước bọt, bỗng dưng giọng trầm xuống: "Được, chờ."

Ôn Lệ nghe giọng điệu của anh, dường như thấy có chỗ nào đó không đúng nhưng sợ do mình suy nghĩ quá đen tối, lập tức làm sáng tỏ: "Ý của em là muốn anh bình an quay về, anh nghĩ đi đâu đấy?"

Tống Nghiên cười hai tiếng, không nói rõ, chỉ nói lấp lửng: "Đợi anh về sẽ biết thôi."

"……"

Ôn Lệ đỏ từ mặt đến tai, bắt đầu hối hận tại sao đầu óc nghĩ ra mấy lời đấy, nói mấy lời thoại buồn nôn này để trêu anh.

Cô nhàn rỗi nhưng tạm thời Tống Nghiên không có thời gian để tiếp tục nói về chuyện vừa rồi cùng cô, anh quay về phòng tiếp tục xã giao.

Trong phòng đang ồn ào, vừa rồi lòng Tống Nghiên còn đang dậy sóng vì bị trêu chọc mà giờ đã bình tĩnh lại rất nhanh.

Đạo diễn Quách uống nhiều, là người rêu rao bảo mọi người xem con gái nuôi mình nhảy.

Có mấy người dùng đôi đũa đập lên bàn, ầm ĩ: "Nào, đến đây xem."

Hứa Tinh Duyệt bị giỡn cợt dù cô ta không tình nguyện nhưng không có cách nào để từ chối. Thấy đúng lúc này Tống Nghiên quay về phòng, trên mặt xuất hiện thêm mấy trạng thái xấu hổ và ngại ngùng.

Dĩ nhiên người này không có hứng thú xem cô ta nhảy, anh không hùa theo một hai câu như mọi người. Khi những người khác đều chuyển ánh mắt tụ lại trên người Hứa Tinh Duyệt đang chuẩn bị biểu diễn nhảy thì anh cúi đầu nghĩ gì đó, nhân lúc bây giờ không ai uống rượu, anh giơ tay ra hiệu nhân viên lấy cho mình bát cơm, thản nhiên ăn cơm tối.

Sau khi nhảy xong, người trên bàn uống rượu tiếp, bữa ăn bày kéo dài đến tận khuya, đoàn người chào tạm biệt nhau chuẩn bị quay về khách sạn nghỉ ngơi.

Gần đấy có một khách sạn cao cấp mấy sao, mấy người tiện đường đi. Nhân viên của đoàn làm phim đang ở nơi chuyên dùng để đóng phim gọi điện đến nói xảy ra chút chuyện nhỏ, sau khi Cừu Bình nhận điện thoại xong thì ngồi xe khác chạy qua luôn, để lão Chu và Tống Nghiên về khách sạn trước.

Tối nay lão Chu uống khá nhiều rượu, linh cảm vượt trội, ở trên xe viết soàn soạt liên tục mấy trang trên cuốn sổ nhỏ luôn mang theo bên người, xe vừa dừng đã ném Tống Nghiên ở đấy, chỉ lo nhân lúc linh cảm đang ở trong đầu chạy nhanh về phòng lấy mấy tính xách tay gõ chữ.

Tống Nghiên xoa xoa mi tâm, trợ lý A Khang ở bên cạnh quan tâm hỏi anh có cần đỡ không.

Chính tại lúc này Hứa Tinh Duyệt tìm đến đây, nói có chuyện muốn nói với anh.

"Chuyện liên quan đến chị Ôn Lệ." Hứa Tinh Duyệt nhìn trợ lý của anh nói, "Thêm một người biết chuyện này sẽ không tốt cho chị Lệ, thầy Tống có thể bảo trợ lý của mình về trước để tránh mặt không?"

Vừa về phòng đạo diễn Quách đã lăn ra nằm gục xuống giường, không rảnh để ý đến cô ta. Cô ta rất không cam tâm về thái độ mà Tống Nghiên cư xử với mình tối nay, nồng độ rượu trong người nhiều dẫn đến cảm giác say, cứ như vậy xúc động chạy đến đây.

A Khang nhìn Tống Nghiên lúc này đang vẫn rất tỉnh táo mặc dù uống rất nhiều rượu, rồi đưa mắt nhìn Hứa Tinh Duyệt trước mặt anh cũng đã uống nhiều. Cô gái này không chỉ tránh hay kiêng kỵ người đàn ông đã kết hôn, ngược lại còn đến tận cửa đưa ra yêu cầu muốn ở riêng một chỗ.

Trong lòng cậu đổ mồ hôi thay cho cả hai người là anh Tống Nghiên và chị Ôn Lệ.

Quả nhiên lý do này của Hứa Tinh Duyệt dùng rất tốt, Tống Nghiên bảo A Khang về phòng trước sau đó dựa vào tường trên hành lang khách sạn, không muốn nhiều lời: "Nói."

Hứa Tinh Duyệt ngạc nhiên: "Chúng ta không vào phòng nói sao?"

Tống Nghiên thản nhiên hỏi lại: "Vào phòng nào? Phòng đạo diễn Quách?"

Hứa Tinh Duyệt cúi đầu, cắn môi: "Vậy nói ở đây đi."

Tống Nghiên nghiêng đầu nhìn camera theo dõi gắn trên nóc hành lang, anh không rõ camera của khách sạn này chức năng ghi âm không, để phòng ngừa trường hợp người trước mặt này sắp xếp người đứng đằng xa chụp ảnh, cho dù anh và người này chỉ đứng trên hành lang khách sạn nói chuyện cũng sẽ gây ra một số chuyện linh tinh không thể giải thích.

Nên đề phòng thì hơn.

Tống Nghiên lấy điện thoại mở ứng dụng ghi âm.

Người đàn ông đứng đối diện cô ta bắt đầu dùng điện thoại, từ chỗ của Hứa Tinh Duyệt chỉ nhìn thấy mặt sau của nó, cô ta cho là anh không kiên nhẫn nghe mình nói chuyện nên muốn chơi điện thoại.

"Chị Ôn ngoại tình….." Vì muốn tăng thêm tính thuyết phục cho lời mình nói, Hứa Tinh Duyệt còn nói cho anh biết tên của gian phu, "Ngoại tình với một thực tập sinh trong << Vi Thành Đoàn >>, tên là Từ Lệ."

Tống Nghiên: "?"

Không đúng lắm.

— — — — —

Chương 82

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Hứa Tinh Duyệt nói xong thử nhìn về phía anh, muốn quan sát xem anh có phản ứng gì.

Nhưng không có ngạc nhiên và tức giận như những gì cô ta dự đoán.

Tống Nghiên cười, trong mắt hiện rõ sự hoang đường.

Phản ứng này nằm ngoài dự liệu của Hứa Tinh Duyệt, cô ta thoáng thấy không ổn trước nụ cười của anh.

Tống Nghiên vốn có vẻ ngoài đẹp trai của một lãng tử mặc áo sơ mi nhưng vì bước chân vào giới này rất sớm, qua nhiều năm ma sát và tôi luyện, quanh người ảnh tỏa một loại khí chất thành thục chín chắn khiến anh nhìn thì rất cao ngạo nhưng không hề ngạo mạn. Bất kể anh ở bên ngoài hay ở trong màn ảnh đều khiến người khác khó mà rời mắt khỏi anh.

Hứa Tinh Duyệt là người mới, con đường đi từ khi debut đến nay không hề dễ dàng. Cô ta hiếu thắng và có một trái tim cố chấp, sự cố chấp về tình cảm cũng rất nặng, đối với những người đàn ông như Tống Nghiên, tự nhiên trong lòng sẽ sinh ra sự sùng bái và ưu ái, không đụng vào còn may, anh sẽ mãi là người đi trước để người sau ngước nhìn nhưng giờ đây đã chạm vào, cô ta đứng trước mặt anh, một ý nghĩ nào đó đang rục rịch ngoe ngoe ở trong đầu, không thể kiểm soát để nó đánh chiếm lý trí.

Nếu có thể chinh phục được người đàn ông như vậy, nếu có thể đoạt được người đàn ông từ tay đàn chị giỏi hơn mình về mọi thứ,….

Là một loại ‘Chứng minh’ bản thân.

Cho dù không có đạo diễn Quách nâng đỡ, cô ta cũng đã mạnh hơn đàn chị.

Hứa Tinh Duyệt đổi thành cách nói cẩn thận dè dặt, do dự một lát rồi mới nói: "Là thật, em đã bắt gặp đàn chị và thực tập sinh kia gặp mặt riêng nhau mấy lần. Ánh mắt khi đàn chị nhìn cậu ta không giống bình thường, còn có một lần bọn họ ở trong phòng nghỉ hơn nửa tiếng, lúc đi ra em thấy quần áo trên người chị ấy hơi lộn xộn…."

Phản ứng đầu tiên của Tống Nghiên không phải nghi ngờ xem Hứa Tinh Duyệt có đang nói dối hay không mà là hôm đó hai chị em ở trong phòng nghỉ đánh nhau thế nào mà đến mức kéo áo giật quần để nó lộn xộn, rồi bị người ta nắm được 'Nhược điểm'.

Anh vẫn không nói gì, điện thoại đang tiếp tục ghi âm, sự im lặng của người đàn ông biến thành niềm cổ vũ mạnh hơn cho Hứa Tinh Duyệt, cô ta tiếp tục nói ra rất nhiều điểm đáng nghi ngờ khác nhau của Ôn Lệ và bạn thực tập sinh kia trong lúc ghi hình chương trình.

"Đàn chị là người rất tốt, ngày thường ở công ty thường hay chăm sóc và quan tâm em. Nếu không phải chính mắt em nhìn thấy mấy lần thì em sẽ không thể tin chuyện chị ngoại tình. Hơn nữa đây là việc riêng của vợ chồng hai người, em biết người ngoài như em không tiện nhúng tay vào, không khéo còn bị nói là xen vào việc người khác." Hứa Tinh Duyệt nói một hồi xong tạm nghỉ, rồi bỗng nhiên tự giễu, cười rộ lên, "Nhưng cho dù em bị coi là đang xen vào việc người khác thì em cũng không muốn anh vẫn chẳng hay biết chuyện gì, em thật sự không hiểu tại sao đàn chị lại nhẫn tâm làm tổn thương anh, nếu là em….."

Vẻ mặt Hứa Tinh Duyệt đau buồn: "Thôi vậy, là em suy nghĩ viển vông, làm sao có chuyện thầy Tống sẽ để ý đến tình cảm của em dành cho anh? Mà nếu như anh không chê, nếu như em có thể giúp anh tạm thời quên đi mọi tổn thương mà đàn chị gây ra cho anh, em sẽ luôn ở đây."

Tống Nghiên tỉnh bơ nhìn người đứng trước mặt mình, nghĩ thầm dáng vẻ diễn xuất đi ầm đạm đáng yêu của đàn em vợ mình lúc này, chắc có lẽ cả đời này sẽ không được nhìn thấy nó xuất hiện trên người cô vợ nhà mình.

Với Ôn Lệ, lời thoại nó sẽ như này "Em vừa ý anh là may mắn do anh tu luyện tám đời mới có, mau qùy gối cảm ơn đi người đàn ông này", đại loại là thế.

Hứa Tinh Duyệt nói một tràng dài, đang mong đợi xem phản ứng của Tống Nghiên.

"Nói xong chưa?"

Giọng điệu khi Tống Nghiên nói chuyện vẫn bình thản như trước, không có gì thay đổi, dường như không nghe thấy mấy lời mà cô ta nói.

Nước mắt rưng rưng bên khóe mắt Hứa Tinh Duyệt chuẩn bị rơi xuống đến nơi lại rút trở về, gật đầu: "Rồi ạ."

"Được." Tống Nghiên gọi điện thoại cho trợ lý, "A Khang, lại đây."

Không biết trợ lý A Khang tránh ở đâu trong khoảng mười phút này lập tức xông ra ngoài.

"Đưa người về phòng đạo diễn Quách."

Nói xong Tống Nghiên quay người đi về hướng phòng của mình, hôm nay anh uống không ít rượu, vừa rồi còn lãng phí thời gian nghe Hứa Tinh Duyệt nói linh ta linh tinh một lúc, giờ anh chỉ muốn mau chóng về phòng nằm nghỉ ngơi trong chốc lát.

"Dạ, vâng." A Khang gật đầu, nói với Hứa Tinh Duyệt, "Cô Hứa?"

Hứa Tinh Duyệt không thể tin được gọi Tống Nghiên lại: "Thầy Tống!"

Tống Nghiên thấy phiền cực kỳ, tính cách anh vốn không phải người nhẹ nhàng, càng không phải người dễ thân thiết, đối mặt với những người không muốn ứng phó, một chút kiên nhẫn cũng không có.

Mối quan hệ giữa vợ anh và cậu em vợ chưa công khai ra bên ngoài, anh không phải nhân vật chính nên không có tư cách tự tiện nói chuyện này cho người ngoài biết.

Bịa đặt, cho dù quan hệ của Ôn Lệ và Từ Lệ không phải chị em ruột đi nữa, anh cũng có thể tính trên đầu Hứa Tinh Duyệt cái tội phỉ báng.

Hơn nữa mấy lời mà cô ta vừa nói cũng chỉ tốt ở bên ngoài, nó khiến anh rất khó chịu và bực mình.

"Tôi yêu cô ấy là đủ rồi, đừng xen vào việc của người khác."

Tống Nghiên bỏ lại một câu rồi đi thẳng vào trong phòng, đóng cửa lại.

So với mấy lời châm chọc mắng mỏ thẳng mặt của Ôn Lệ thì mấy lời này của anh càng khiến cô ta thấy nhục nhã hơn.

Hứa Tinh Duyệt không biết mình về phòng như thế nào.

Cô nhìn lão già ngủ trên giường đang ngáy như sấm kia, đột nhiên thấy thật buồn cười, tự mình đi đến ngày hôm nay, hy sinh biết bao nhiêu thứ, kết quả vẫn kém đàn chị một khoảng cách lớn.

Mấy năm nay cô ta liều mạng luyện tập mới đổi lấy được một vị trí trong nhóm nhạc debut, Ôn Lệ không biểu diễn gì mà vẫn là PD được chú ý nhất trong chương trình; cô nhận được tài nguyên phim điện ảnh tốt, sẽ được hợp tác cùng Tống Nghiên, còn anh không chút do dự chối đẩy lời mời đóng phim cùng cô ta, ngược lại thông báo sẽ hợp tác cùng Ôn Lệ trong bộ phim điện ảnh hàng đầu.

Cô ta chỉ muốn chứng minh mình mạnh hơn đàn chị thôi mà, đàn chị mất nhiều năm mới đi đến được ngày hôm nay còn cô ta chỉ mất một năm đã đạt được nhiều thứ và đứng trên độ cao mà nhiều nghệ sĩ cả đời này sẽ không thể với tới, có sai không?

Hứa Tinh Duyệt ngồi trên giường, mở khóa màn hình điện thoại, đúng lúc trên Weibo có blogger đăng bài đưa tin mới.

Vậy mà ảnh tạo hình nhân vật trong phim của cô ta còn không đẹp bằng ảnh chụp tuyên truyền cho nhà phát hành game do đàn chị làm người đại diện.

[Sự đối lập có hơi tàn nhẫn]

[Đưa Ôn Lệ lên để nói về một mẫu nhan sắc không phải rất bình thường à? Mấy diễn viên tiểu hoa bây giờ có ai tùy tiện đăng một bức hình lên mà có thể lấy nó làm tiêu chuẩn cho vẻ ngoài để vào nhóm nhạc nữ không, có bao nhiêu người trong giới thần tượng được như vậy?]

[Có thể thả ảnh nhan sắc của Ôn Lệ ra để so sánh với mấy tiểu hoa nhỏ cùng thời thì được chứ mang Hứa Tinh Duyệt ra so với cô ấy thì không công bằng lắm]

Hứa Tinh Duyệt hít sâu, thoát Weibo, mở video trong điện thoại ra xem.

Chương trình tuyển chọn chuẩn bị kết thúc ghi hình, sau khi quay hình tập cuối cùng xong, đợi nhiệt độ của chương trình dần dần đi xuống, lấy sự xem trọng của công ty về Ôn Lệ, những video cứng như sắt này dùng bây giờ sẽ tạo ra sức công phá lớn hơn vào thời điểm đó.

Không thể đợi được nữa.

Lúc nãy khi nói những chuyện này cho Tống Nghiên biết, Hứa Tinh Duyệt không nhắc đến chuyện mỗi lần mình gặp Ôn Lệ và Từ Lệ lén lút gặp mặt riêng, cô ta đều quay video lại.

Cô biết giữa mình và Ôn Lệ, tâm tư Tống Nghiên hoàn toàn nghiêng về phía Ôn Lệ vô điều kiện, vì thế để lại một đường lui, không cho Tống Nghiên xem những video cô ta quay được.

—

Hứa Tinh Duyệt chẳng thể nào đoán được Tống Nghiên sẽ ghi âm.

Anh gửi đoạn ghi âm này cho Ôn Lệ, xem thử hai chị em muốn xử lý ‘hiểu nhầm’ này thế nào.

Ôn Lệ nhận được đoạn ghi âm đó xong mới bỗng nhiên ngộ ra, hóa ra paparazzi ở ngay bên cạnh mình chứ ai.

Cho dù những người khác không biết cô và Từ Lệ là hai chị em nhưng mỗi lần trong chương trình ở trước máy quay thái độ của Từ Lệ với cô không lạnh nhạt không nhiệt tình. Còn cô trừ lần công diễn thứ tư tìm Từ Lệ bắt nó hợp tác ra thì hình ảnh chụp được cảnh hai người cung khung ít đến đáng thương, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện có người hiểu nhầm quan hệ của hai người.

Nhưng mà nghĩ lại cũng hiểu mà.

Đó là do cô cảm thấy không có gì, có thể trong mắt người khác cái đó gọi là 'Có tật giật mình' hoặc là 'Cố ý tránh nghi ngờ'.

Quả thực không chỉ có mình Hứa Tinh Duyệt nghĩ như vậy.

Trước đó chương trình << Vi Thành Đoàn >> đã bị leak ảnh về buổi công diễn sân khấu lần thứ tư, cả mentor và PD đều hot hơn bao giờ hết. Trước khi tập đó được chiếu, nhiệt độ đã cực kỳ cao, vào buổi tối hôm sẽ chiếu tập chính thức, thậm chí app mua bản quyền chiếu độc quyền chương trình bị tắc nghẽn và lag vì có quá nhiều người truy cập và sử dụng app.

Nội dung tập này giống như những gì đã đưa tin trước đấy, sân khấu của mentor Nghiêm Chuẩn và nhóm thực tập sinh của mình bùng nổ nhất, mà trong những màn kết hợp sân khấu giữa các đàn anh đàn chị đi trước và các bạn thực tập sinh thì phần biểu diễn của nhóm PD Ôn Lệ và các thực tập sinh của mình là tuyệt vời nhất.

Ca khúc gốc dù là giai điệu gốc hay đã được biên khúc, thậm chí phần vũ đạo được cải biên đã rất kinh điển. Ở bên nước ngoài từ lúc phát hành đã nổi tiếng suốt mấy năm nay, nó là ca khúc mà đến nay có rất nhiều nhóm nhạc idol lớp người sau nhất định phải học và cover lại, nam nữ nhảy cùng nhau, nhịp điệu nhịp trống cảm rất mạnh, vì không muốn lãng phí số tiền đắt đỏ đã bỏ ra mua bản quyền, ekip chương trình đã tốn rất nhiều tâm tư và sức lực trong việc dựng sân khấu, trang điểm tạo hình để tạo ra một màn trình diễn ấn tượng.

Trước đó Ôn Lệ từng nhảy hai lần trong chương trình, mỗi lần một phong cách khác nhau, và lần này lại là một phong cách hoàn toàn mới.

Cô mặc bộ váy cúp ngực ngắn trên đầu gối, áo khoác da màu đen bên ngoài, mái tóc màu vàng dài đến eo, nhìn cực kỳ gợi cảm.

Thực tập sinh Từ Lệ hợp tác cùng cô cũng đã sửa lại dáng vẻ đẹp trai đáng yêu như cún con mọi ngày, thay vào đó trang điểm mắt dùng màu khói đậm hơn chút, vì lần này được chọn làm center trên sân khấu nên cũng mặc một chiếc áo khoác da giống như PD.

Trang điểm ăn mặc theo phong cách punk cuồng dã và mạnh mẽ, cả hai người đều sửa phong cách khác hẳn bình thường, thiết kế động tác nhảy giữa hai người co dãn tương tác đúng mực đúng lúc, dưới ánh đèn màu trắng sáng rõ, nó đánh sâu vào thị giác và được phóng lớn vô tận.

Phản ứng của người xem trực tiếng hay người xem qua app giống nhau, chỉ biết thét ầm ầm.

[A a a a a chết mất thôi, chết mất thôi, tôi chết mất không chịu nổi]

[Trời sinh con trai làm idol! Tình thương của mẹ biến chất!!]

[Chị Tam Lực cho em một cơ hội đi!!!]

[Cướp vợ! @Tống Nghiên]

Từ Lệ có một động tác đặt tay lên chỗ eo gần mông của Ôn Lệ trong lúc biểu diễn, cậu không xòe cả bàn tay ra mà chỉ hơi nắm hờ và đỡ nhẹ chỗ đó.

[Cái tay lịch sự]

[Con trai Lê của chúng ta! Hình mẫu của đàn ông tốt! Mẹ tự hào về con!]

Động tác nhảy cuối cùng để kết thúc bài, phần này trong màn ảnh nam nữ đứng đối diện nhau. Từ Lệ cúi xuống nhìn Ôn Lệ trong ngực, mồ hôi

trên trán làm ướt tóc mái, sắc mặt ửng đỏ, hơi thở phập phồng, vì đang thở mạnh nên yết hầu ở cổ đang di chuyển lên xuống không ngừng.

Ôn Lệ ngửa đầu nhìn cậu, nở một nụ cười dưới ánh đèn sân khấu, còn nói thêm câu gì đó.

Từ Lệ mím môi dịch chuyển ánh mắt.

[Tam Lực nói biểu hiện rất tốt đúng không nhỉ]

[Hu hu hu bản chất bên trong của con trai chúng ta vẫn là chàng thiếu niên ngây thơ]

[Rất xin lỗi hãy để thuyền ma này tồn tại một giây! Ship đàn chị xinh đẹp xuất sắc x cún con thẹn thùng quá ư là chuẩn]

[Thành phần thuyền ma đằng trước có thể cút đi được không, nó chỉ là lời khen ngợi của lớp người trước dành cho lớp người sau, ship gì ship cái đầu nhà mày ý]

Sau khi chương trình được chiếu, hai phần biểu diễn của mentor Nghiêm Chuẩn và PD Ôn Lệ cùng nhau lên hotsearch.

[Tôi không cho phép trong trang cá nhân còn nhiều chị em chưa xem hai tiết mục biểu diễn sân khấu của hai nhóm này, một cái là hormone nam tính bùng phát nổ tung tóe trên sân khấu, một cái là nam nữ nhảy tương tác có giá trị level max, đến xem hết đi!!!! Tôi nói lại một lần nữa! Nếu Ôn Lệ đi làm thần tượng idol thì chắc chắn là chị đại trong giới luôn, và cả kho báu bé Từ Lệ nữa! Vừa là sữa vừa là sói! Tôi một phiếu bạn một phiếu, bé con Từ Lệ sẽ được debut!]

Lần công diễn thứ tư này coi như là phúc lợi của ekip chương trình dành cho fan nên không có phần công bố thứ hạng bảng xếp hạng, ngay sau buổi công diễn là đêm chung kết cuối cùng của << Vi Thành Đoàn >>, mức độ nổi của Từ Lệ luôn nằm trong tầm chấp chới đã trực tiếp nhảy vọt lên cao nhờ vào màn hợp tác biểu diễn cùng PD. Một một tuần trước khi đến đêm cuối, độ nổi tiếng thẳng hướng vào top 3.

Lần hợp tác với PD này giúp Từ Lệ bỗng nổi như cồn, đây vốn là chuyện tốt, nhưng đến khi phần trình diễn được lan truyền rộng rãi thì càng ngày càng có nhiều lời nói linh tinh vớ vẩn xuất hiện dày đặc.

CP bị ném đến vùng cực Bắc, cả đời này sẽ không có cơ hội được ship CP 'Song lập' công khai, được chèo thuyền ăn đường một cách thoải mái nhưng vì một bolgger đưa tin nào đấy lên bài mà CP này được xuất hiện trong mắt quần chúng.

Trong một tuần trước khi đến đêm chung kết, càng lúc càng xuất hiện nhiều blogger lên bài với nội dung giống nhau.

"Phần biểu diễn sân khấu của PD Ôn Lệ và thực tập sinh Từ Lệ trong << Vi Thành Đoàn >> đang rất nổi và truyền tay nhau mạnh. Có người thân trong giới tìm hiểu nguồn gốc thì phát hiện trước đây trong chương trình hai người kia có nhiều hành động nhỏ khá mập mờ và ám muội, CP 'Song Lập' là thật chăng? [tự hỏi]"

Weibo nổi tiếng là trại tập trung của nhiều fandom, dưới khu bình luận tuy mỗi người thuộc một fandom khác nhau nhưng mục đích đều giống nhau, đó là mắng blogger không biết điều.

[???? Ác ma đến mọi người chạy mau]

[Thật ấy á [ngựa]. Ôm con trai Lệ đi, đêm cuối cùng của << Vi Thành Đoàn >>, mong mọi người chú ý nhiều hơn đến cục cưng Lê ngọt như sữa điên như sói của chúng ta.]

[KPI một nằm toàn dựa vào việc hút máu của Tam Lực nhỉ bạn blogger ơi 'Hì hì']

[Tam Lực đã kết hôn, nhóm Lệ Chi báo cáo thẳng luôn nhé]

Cho dù có người đăng lên các diễn đàn thảo luận khác nhau, dùng kính hiển vi xịn để soi các hành động hay một số tương tác nhỏ mờ ám của Ôn Lệ và Từ lệ trong các tập trước của << Vi Thành Đoàn >> nhưng không có

gì để chắc chắn nên bị các fan dẫm như dẫm bọn antifan xuất hiện mỗi ngày, trực tiếp báo cáo xóa mấy bài post vớ vẩn đấy.

Có người hâm mộ giúp đỡ khống chế bình luận, mấy cái tin thật thật giả giả mà các blogger này đưa lên không gây ra đợt sóng to gió lớn nào, mãi đến đêm hôm chung kết, dưới sự tuyên truyền và thúc đẩy mạnh mẽ của các nhà đầu tư và nền tảng phát sóng chương trình, << Vi Thành Đoàn >> nổi hơn bao giờ hết. Các bài báo đưa tin về các thực tập sinh bay đầy trời, biến luôn cái Weibo thành sàn diễn riêng của các fan chương trình tuyển chọn.

Ngay trong lúc độ nóng không ngừng tăng cao, một quả dưa lớn có chứng cứ được tung ra.

"Dưa lớn, nhóm nhạc, nữ đỉnh lưu hai chữ ngoại tình với idol vừa mới nổi dạo gần đây [dưa]"

Chủ post không nhiều lời, đăng kèm thêm mấy cái video.

Tất cả được quay trong khu đại xưởng chương trình, có đi ra từ xe, có đi ra từ phòng nghỉ, góc độ chụp ảnh đúng tiêu chuẩn, độ nét rõ ràng dễ dàng nhìn thấy. Diễn viên là người mà tất cả mọi người rất quen thuộc, mỗi một video dài hơn hai mươi phút, chủ post nói đã xử lý video để nó chạy nhanh x2, nếu không tin có thể lên mạng tìm xem video gốc dài hơn.

Nói cách khác, mỗi lần Ôn Lệ và Từ Lệ ở riêng một chỗ, thời gian ít nhất phải hơn hai mươi phút.

Cho dù nhìn hai người ở trong video không có tiếp xúc tay chân thân mật nhưng một nam một nữ, cố ý tránh máy quay của chương trình, ở trên xe hoặc trong phòng nghỉ, ở riêng đến tận hơn hai mươi phút rồi mới ra ngoài, chỉ cần là người có lối suy nghĩ bình thường sẽ hiểu.

'Dưa ngoại tình' này đích thị là chuyện gây hứng thú cho mọi người nhất, thả dưa có chứng cứ, căn cứ theo lời tổng kết của nhà khoa học Porter và người Ba Tư để tổng kết, lời đồn thổi (r) = tầm quan trọng (i) x sự mập mờ (a), tầm quan trọng không cần phải nói, Ôn Lệ và Từ Lệ là hai

người đang rất hot luôn nằm trong sự chú ý của quần chúng, sự mập mờ thì càng không phải nói đến, khoảng một tuần trước đó có những thông tin được châm ngòi thổi gió để lót đường, đủ các văn bản không biết đâu là thật đâu là giả khiến người ta sinh lòng hiếu kỳ rất lớn về lời đồn đãi này.

Bởi vậy chỉ trong vòng một tiếng ngắn ngủi, #Ôn Lệ ngoại tình# nhanh chóng ngoi lên hotsearch.

Cái này làm hotsearch bùng nổ, một loạt bài viết liên quan đến riêng Ôn Lệ và cả Muối sau khi tìm kiếm đều bị tàn sát mổ xẻ.

Fan có nhiều cũng không thể khống chế được những người qua đường từ hotsearch chạy đến mắng.

[PD ngoại tình với thực tập sinh?? Sau này còn chương trình tuyển chọn nào dám tìm khách mời khác giới nữa??]

[Toàn bộ cư dân mạng hơn ba trăm người mau xông lên tấn công đôi tra nam tiện nữ đã phá hủy thanh danh của chương trình tuyển chọn trong giới này cho tôi]

[Mau tẩy chay đôi tra nam tiện nữ, thứ dơ bẩn trên sân khấu, quá ghê tởm]

Ôn Lệ đang ở trong hậu trường trang điểm mà tay run bần bật.

Ngay tại lúc này nhả dưa ra, rõ ràng đã tính toán tốt mọi thứ.

Đêm nay là đêm cuối cùng của << Vi Thành Đoàn >>, bao gồm cả ekip chương trình, tất cả các khách mời và thực tập sinh đều bận rộn cho việc quay hình, hoàn toàn không có thời gian rảnh để chú ý đến chuyện khác. Hơn nữa dưa về PD ngoại tình với thực tập sinh càng khiến độ hot của đêm ghi hình trực tiếp nóng hơn bao giờ hết, tin hai người ngoại tình đối với chương trình mà nói là một bê bối lớn, nhưng đối với những người khác trong << Vi Thành Đoàn >>, đêm nay đúng là ngồi không như ngư ông đắc lợi nhận được nhiều sự chú ý.

Ôn Lệ đã kết hôn, vừa mới thông báo hợp tác với Tống Nghiên trong << Băng Thành >>, đây là bộ phim điện ảnh được quan tâm nhất trong nhiều dự án phim điện ảnh sẽ làm trong năm nay. Lượng đầu tư khủng, thành viên đoàn làm phim ổn, đội hình diễn viên tốt, Ôn Lệ nhận được tài nguyên phim điện ảnh tốt nhất này có ý nghĩa rất lớn, đó là cô đã chuẩn bị chuyển hình trên màn ảnh và đây là bước đi đầu tiên.

Nhưng cô có thể lấy được tài nguyên này, những người ở ngoài giới thấy đều cho rằng ít nhiều nó có liên quan đến Tống Nghiên.

Cùng với đó là hợp đồng làm người phát ngôn cho << Thịnh Đường Huyễn Tưởng >> của cô lúc này, người đại diện trước của trò chơi này là Tống Nghiên. Lúc trước bên trò chơi đến tìm cô một phần hy vọng có thể thông qua cô để trao đổi và lấy được cơ hội hợp tác với Tống Nghiên trong năm sau.

Mấy tháng gần đây vì để chuẩn bị cho bộ phim mà Tống Nghiên từ chối rất nhiều công việc, bao gồm cả hợp đồng hợp tác tiếp của << Thịnh Đường Huyễn Tưởng >>, mà bên nhà phát hành trò chơi vì muốn quan tâm Ôn Lệ, trong hoạt động kỷ niệm ra mắt trò chơi phiên bản chơi trên di động lần này đã mời một ca sĩ khác đến để biểu diễn ca khúc chủ đề hoàn toàn mới của bọn họ. Sếp Trương của Gia Thụy không muốn dâng tài nguyên tốt này vào tay người khác nên đề nghị với bên nhà phát hành đề cử Hứa Tinh Duyệt cùng chung công ty.

Trước đó đàn em chung công ty Hứa Tinh Duyệt đã lấy được tài nguyên phim điện ảnh của đạo diễn Quách, không thể so với << Băng Thành >> nhưng chỉ cái đó thôi đã đủ để nghiền ép một đống tiểu hoa ngoài kia. Rất nhiều người nói Gia Thụy lần này bỏ hết cả vốn liếng để nâng đỡ hai chị em.

Mà nếu dưa ngoại tình này là sự thật thì tài nguyên phim điện ảnh đã định, hợp đồng làm người đại diện trò chơi, hoạt động kỷ niệm và ra mắt trò chơi sắp tới, bên nhà phát hành trò chơi không kịp đi tìm người phát ngôn mới để thay thế, vô cùng có khả năng sẽ lấy Hứa Tinh Duyệt cùng công ty ra để thế thân.

Thông qua đoạn ghi âm mà Tống Nghiên gửi cho cô lúc trước, nếu là các fan cũng không khó để đưa ra dự đoán, dùng đầu ngón chân cũng biết tin này do ai tuôn ra ngoài.

Cô không rảnh để lo mấy cái khác, bảo Văn Văn chạy nhanh đi tìm chị Đan, đứng thẳng dậy.

Kiểu tóc mới làm được một nửa, Ôn Lệ đi thẳng đến phòng hóa trang của thực tập sinh.

Chuyện đến mức này không cần thiết phải che che dấu dấu nữa.

Một đám thực tập sinh thấy PD không chào hỏi gì mà đã xông thẳng vào phòng, trên mặt mỗi người một biểu cảm khác nhau, hiển nhiên Từ Lệ cũng đã thấy được tin tức ở trên mạng, lạnh mặt không nói chuyện.

"Mọi người ra ngoài một lúc đi, tôi muốn nói chuyện riêng với Từ Lệ."

Các thực tập sinh và nhóm nhân viên chương trình hai mặt nhìn nhau, lần lượt rời đi.

Từ Lệ bình tĩnh: "Hứa Tinh Duyệt làm."

Ôn Lệ trợn tròn mắt: "Sao em biết?"

"Mấy lần chúng ta gặp mặt riêng trước kia em đều thấy cô ta." Từ Lệ lạnh giọng nói, "Em đang không hiểu tại sao cô ta vẫn không nói chuyện này ra, hóa ra là đợi đến hôm nay."

"Nếu như em đã biết từ lâu, tại sao không nói cho chị biết?"

Từ Lê nhắm mắt thừa nhận: "Do em quá ngây thơ, cứ nghĩ cô ta không phơi bày mọi chuyện vì không có chứng cứ."

"Nhóc con, giới giải trí này tràn lan biết bao nhiêu thứ dơ bẩn, không có bằng chứng đã là cái gì, muốn hắt nước bẩn đâu cần cái đó." Ôn Lệ thở dài, một lát sau bình tĩnh nói tiếp, "Chị đã liên hệ với người đại diện, văn bản thanh minh làm sáng tỏ đang được viết để chuẩn bị thông báo ra ngoài,

bên ekip chương trình nói hotsearch có thể xóa và đẩy xuống nhưng bàn tay của bộ phận quan hệ xã hội tạm thời không với đến chỗ này được. Em xem khán giả đến xem đã vào hết rồi, chúng ta không bịt kín miệng người xem đang xem trực tiếp được, đợi lát nữa chị lên sân khấu công khai làm sáng tỏ trước, sau đó em lên solo."

Từ Lệ thản nhiên hỏi: "Tại sao chị là người lên sân khấu trước?"

"Hiện trường có nhiều người xem như thế, luôn có mấy người thích giả điếc giả mù coi như không nghe không thấy mấy lời làm sáng tỏ, em không sợ bị ném trứng à?"

"Chị thì không sợ?"

"Chị vào giới này sớm hơn em, trước kia có nhiều người mắng chị chị cũng đến đối mặt, cái này chỉ là tình huống nhỏ thôi, hơn nữa chị có thể làm sáng tỏ ngay lập tức nhưng em không làm thế được, em chưa từng trải qua mấy việc này." Ôn Lệ không muốn nói tình trạng sự việc nghiêm trọng để tạo thêm áp lực cho cậu, giọng điệu như đang dọa người, "Em lên mạng mà xem mấy lời chửi rủa của những người đó hoặc vào xem chỗ tin nhắn riêng trên Weibo bị công kích của mình đi, rất khó coi, phàm là người có tâm lý hay năng lực chịu đựng hơi yếu một chút thì đến cả việc tự tử cũng nghĩ đến đấy, em hiểu không?"

Ngược lại Từ Lệ cứng như tảng đá không chịu nghe lời khuyên bảo: "Chị đừng dựa vào việc làm chị mà muốn nhận vai anh hùng."

"Em là em trai chị, lúc nhỏ em ham chơi không làm xong bài tập về nhà đều là chị giúp em làm xong hết, chị không làm anh hùng thì ai bảo vệ em?"

"Thôi đi, mấy bài tập chị làm giúp em kia đều sai bét tè lè nhè."

Ôn Lệ chột dạ trừng mắt nhìn, bỗng nhiên hung dữ nói: "Nhóc con, mấy chuyện tốt chị làm cho mày thì không nhớ được gì mà mấy việc trẻ con nhỏ tí xíu như hạt bụi này lại nhớ rõ quá nhỉ?"

“Em nhớ hết.” Từ Lệ cúi đầu xuống, mím môi, tiếng nói nhỏ nhưng rất kiên định: “Cho nên lần này em muốn trả hết nợ, em lên sân khấu trước, đợi sau khi làm sáng tỏ xong không ai ném trứng nữa thì chị lên.”

Ôn Lệ còn muốn nói cái gì đó nhưng bị ánh mắt ghét bỏ của Từ Lệ ép nuốt ngược lại.

“Kiểu tóc chị bị sao đấy? Chẳng khác nào con điên nữ, đi chuẩn bị cho tốt.”

Ôn Lệ bùng lửa lớn trong một giây: “…….Nếu không phải do chị vội vàng muốn an ủi em, thì sao có chuyện mới làm được một nửa kiểu tóc đã bỏ không làm rồi chạy đến đây?!”

Từ Lệ liếc cô, ngữ khí kiêu căng: “Em là thằng đàn ông cần gì chị an ủi?”

“Một thằng nhóc con còn đòi làm đàn ông.” Ôn Lệ khoát tay, yên tâm hơn khi thấy tâm trạng cậu không bị ảnh hưởng, nói, “Vậy chút nữa em lên sân khấu trước đi, dù sao cũng có bảo vệ ở đó, bây giờ chị đi tìm Hứa Tinh Duyệt tính sổ.”

Từ Lệ vâng.

Cuối cùng Ôn Lệ cũng cười, đùa giỡn hỏi: “Vẫn chưa ra mắt mà đã được truyền tiếng xấu với ngôi sao nữ là siêu sao, hưởng thụ cảm giác một lần được tất cả mọi người để ý đến, rất vinh hạnh ha?”

Từ Lệ giật giật khóe miệng: “Vinh hạnh cái rắm, ghê tởm không chịu được.”

“Chị cho em một cơ hội nữa, cẩn thận tổ chức lại từ ngữ mình nói, nếu không một lúc sau phải mang khuôn mặt bầm dập lên sân khấu thì đừng trách chị.”

“Chị có cho thêm một trăm cơ hội nữa em vẫn trả lời thế.” Từ Lệ nhíu mày, vẻ mặt kháng cự, “Truyền ra tin ngoại tình với chị, còn thấy vinh

hạnh được? Em bị bệnh chắc?"

Ôn Lệ hung dữ nói: "Em có bệnh thật đấy, bệnh mắt bị mù nên không thấy chị em đẹp đến mức nào."

Từ Lệ ngạc nhiên, rồi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đúng là rất đẹp nhưng cuồng tự luyến của người trước mặt, chốc sau cong môi cười.

Ôn Lệ bị nụ cười này doạ cho cả người sợ hãi: "Khóe miệng em bị rút gân à?"

Từ Lệ không thèm phản ứng lại câu hỏi của cô, không nhanh không chậm nói: "Em sẽ tặng quà sinh nhật trước cho chị."

"Chuyện thành ra thế này mà em nghĩ chị còn tâm trạng quan tâm đến việc nhận được quà sinh nhật à?" Vẻ mặt Ôn Lệ đau khổ, giọng điệu uboồn, "Đợi chuyện này được giải quyết xong, hai chị em mình đợi chuẩn bị vềnhà bị mắng một trận đi."

Nghĩ đến người cậu với khuôn mặt lạnh như băng đó, cô lại thấy phiền.

Nghe Ôn Lệ nhắc đến việc vềnhà, sắc mặt của Từ Lệ chuyển trắng luôn.

Hai chị em không sợ bị tung tin ngoại tình nhưng sợ bị cậu mắng.

—

Đi ra từ phòng hóa trang của thực tập sinh, tạm thời Ôn Lệ không để ý đến những ánh nhìn của người khác, dù sao sẽ làm sáng tỏ ngay bây giờ, mà lúc này cô không muốn lãng phí lời nói.

Cô đi thẳng đến phòng hóa trang của Hứa Tinh Duyệt.

Mà giờ phút này Từ Lệ đã bước ra sân khấu với tư cách là người solo đầu tiên dưới sự sắp xếp của chương trình.

Toàn bộ quá trình đêm nay của << Vi Thành Đoàn >> được phát sóng trực tiếp, ở hiện trường xem tiếng mọi người ồn ào, sóng comment của chương trình đang được chiếu trên app cũng rất náo nhiệt.

Nhưng mà mọi chuyện không hỏng bét như Ôn Lệ nghĩ, tuy bên ngoài rất ầm ĩ nhưng không ai ném trứng gà.

Mà toàn bộ lời mắng chửi trong sóng comment ở trên app đã bị fan giải quyết khi có bài làm sáng tỏ.

[Mấy người đừng nóng vội mắng người khác thế chứ, chạy ra Weibo xem trước đi, xem xong mà không bị vả mặt thì quay lại mắng vẫn chưa muộn]

[Đừng xem văn bản làm sáng tỏ của phòng quan hệ xã hội mà tìm kiếm tài khoản phòng làm việc Từ Thời Mậu ấy, chị em ruột bị đưa tin ngoại tình ôi mẹ ơi nghe sợ vãi, này chỉ có thể nói do não người tung tin bị liệt]

[Lên Weibo tìm kiếm phòng làm việc Từ Thời Mậu, Tam Lực và con trai Lê là chị em ruột! Là con của đại sư Từ Thời Mậu! Bịa đặt chuyện bọn họ ngoại tình, tôi đi chết đây a a a]

Trong sóng comment mọi người đang spam không ngừng khiến một đám cư dân mạng không rõ ra ngoài Weibo tìm kiếm.

Vốn hotsearch đầu tiên là văn bản dài làm sáng tỏ mà phong quan hệ xã hội của Ôn Lệ đã viết để thanh minh, nhưng bây giờ nó đã biến thành bài đăng Weibo vào mấy phút trước của Từ Thời Mậu.

Phòng làm việc Từ Thời Mậu: "Tôi rất tự hào vì có đôi trai gái này @Ôn Lệ Litchi @Vi Thành Đoàn – Từ Lệ [hình ảnh]"

Trên ảnh chụp là đại sư Từ Thời Mậu lúc còn trẻ, ông đứng ở giữa, bên trái là Ôn Lệ trong dáng vẻ thiếu nữ đang vô cùng thân thiết kéo cổ tay Từ Thời Mậu, mà bên phải là đứa bé nhỏ Từ Lệ nắm chặt tay ông.

Đôi khi mấy văn bản do phòng quan hệ xã hội viết có hay thế nào đi nữa, có dùng từ ngữ thành khẩn để làm sáng tỏ thì vẫn sẽ có người lười không muốn xem. Nếu nó mạch lạc rõ ràng sẽ bị nói là tránh né không nói vào vấn đề, bọn họ chỉ muốn tin cái mà mình muốn tin, dù có viết nhiều viết dài đến đâu đều không bằng một bài đăng làm sáng tỏ đơn giản và trực tiếp nhất.

Tài khoản Weibo này đã được chứng thực, bức ảnh chụp này, vào thời khắc này nó dùng tốt hơn nhiều cái văn bản kia của phòng quan hệ xã hội.

Mà bấy giờ, trong một hội trường rất lớn, người đang đứng dưới vô số ánh đèn tụ lại thành một điểm trên sân khấu, Từ Lệ là người lên sân khấu đầu tiên, không tiếp tục dùng phong cách punk tạo ra cú nổ lớn trong tập trước mà quay về làm người thiếu niên trẻ tuổi đầy sức sống, mặc áo sơ mi trắng và quần bò, khuôn mặt trắng trẻo, đẹp trai nhã nhặn, ôm đàn ghi-ta trong tay, cách ăn mặc giống y hệt khi cậu xuất hiện trong tập đầu tiên.

"Bộ phận âm thanh không cần phải mở nhạc ạ. Chuyện xảy ra bất ngờ nên vừa rồi tôi đã quyết định muốn sửa ca khúc solo của mình." Bài hát này vừa mới viết xong chưa được lâu, chưa từng cho người khác nghe, kể cả người mà tôi muốn tặng bài hát này, tôi không biết nó nghe có hay không nữa."

"Sắp đến sinh nhật người đó, đây là quà sinh nhật tôi muốn tặng." Từ Lệ cười cười, trên khuôn mặt lạnh lùng duy trì suốt trong quá trình từ tập đầu đến tập cuối bỗng xuất hiện nụ cười ngại ngùng ấm áp, "Tên bài hát này là << Chị >>, tặng cho chị gái của tôi là Ôn Lệ, trước tiên chúc chị sinh nhật vui vẻ."

"???"

"Chị em????"

"Người bịa đặt đâu lăn ra đây chết đi"

"Tam Lực và con trai Lê là chị em ruột, là con của đại sư, Tam Lực không ngoại tình, Tam Lực và Mỹ Nhân là trời sinh một đôi."

- -----oOo------

Chương 83

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Không lúc này có bao nhiêu người đang xem trực tiếp << Vi Thành Đoàn >>, ở nơi quay hình có đến mấy nghìn người xem, đèn led tiếp ứng tạo thành một biển sao sáng rực rỡ. Từ Lệ không biết trong số những tấm bảng, đèn led tiếp ứng đó có bao nhiêu người đến vì cậu.

Vừa rồi cậu đã nghe thấy những tiếng hét lớn "Lê Lê, chúng ta tin tưởng con" trong một biển người hỗn độn.

Cậu mới chỉ xuất hiện trong tầm mắt mọi người một khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng đã thu hoạch được sự ủng hộ và tin tưởng từ các fan. Chị cậu đã đứng dưới ánh đèn nhiều năm, các fan chị ấy nguyện tin tưởng chị, nếu người lên sân khấu đầu là chị thì chắc những tiếng la hét ủng hộ như vừa nãy càng nhiều và lớn hơn nữa.

Vậy nên chị ấy muốn làm anh hùng, một là chị có thể chịu được những lời mắng mỏ chửi rủa tốt hơn cậu. Hai là vì chị biết, không sợ lên sân khấu sẽ gặp tình huống nguy như bị ném trứng vì chắc chắn vẫn còn các fan nguyện tin tưởng.

Rõ ràng người này rất nhát gan nhưng lại rất can đảm, vì Từ Lệ, cũng vì các fan.

Từ Lệ hít sâu một hơi, nhân vật chính không có mặt trực tiếp ngoài này để nghe, mặc dù hơi đáng tiếng nhưng cũng may, cậu sẽ không quá ngại ngùng.

—

Cùng lúc đó, Ôn Lệ không để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của mọi người nhìn mình suốt đường đi, đi thẳng đến phòng hóa trang của Hứa Tinh

Duyệt.

Dù sao sau hôm nay cô không định tiếp tục duy trì mặt ngoài hòa bình gì đấy với Hứa Tinh Duyệt, về sau ở Gia Thụy một là có cô không có Hứa Tinh Duyệt, hoặc là có Hứa Tinh Duyệt thì không có cô.

Cô ta đang ngồi trước kính trên bàn trang điểm, người trang điểm phát hiện Ôn Lệ đến trước, ngạc nhiên hỏi: "Cô Ôn? Sao cô ——"

Rồi không đợi người trang điểm nói xong, Ôn Lệ nhấc chân lạnh mặt đi đến chỗ Hứa Tinh Duyệt, đạp một cái thật mạnh vào chiếc ghế mà cô ta đang ngồi.

Hứa Tinh Duyệt giữ tay ghế, ngẩng đầu, giọng hờn tức giận: "Đàn chị? Chị làm gì đấy?"

Ôn Lệ bóp chặt cằm Hứa Tinh Duyệt, lửa giận trong mắt cháy càng lúc càng mạnh, nghiến răng nghiến lợi: "Ở công ty tôi đè ép cô dưới một cái đầu, cô không phục là chuyện rất bình thường, nhưng em trai tôi là một người mới vẫn chưa được debut, lượng fan còn không bằng số lẻ của cô, không trêu không chọc cô, cô là bà mẹ kế ác độc mới chuyển kiếp đầu thai hay gì mà muốn làm hại thằng bé?"

Cằm bị nắm rất đau, Hứa Tinh Duyệt khiếp sợ vì những lời Ôn Lệ mới nói, thậm chí còn quên cả giãy dụa.

"…..Em trai? Có ý gì?"

"Nghe không hiểu tiếng người? Từ Lệ, Từ Lệ là em trai tôi, em trai ruột." Ôn Lệ càng nói càng to hơn, "Tung tin tôi và em trai mình ngoại tình, là do đầu óc cô bị hỏng hay do tâm lý cô có vấn đề?"

Hứa Tinh Duyệt trợn tròn mắt, giờ phút này khuôn mặt trở nên trắng bệch.

Chẳng trách hôm đó lúc cô nói chuyện này cho Tống Nghiên biết, anh không hề có phản ứng gì mà chỉ cười.

Hóa ra đang cười cô ta ngu ngốc.

Ôn Lệ buông cô ta ra, không muốn nói thêm bất cứ lời nào nữa, lấy điện thoại mở đoạn ghi âm mà Tống Nghiên đã gửi cho cô. Cô không quan tâm đến việc người trang điểm là nhân của chương trình hay người trong ekip làm việc cô ta, dù sao đoạn ghi âm này sẽ được công khai ra bên ngoài, ăn miếng trả miếng.

Lúc ấy điện thoại để rất gần, hành lang khách sạn lại im ắng, mọi người nghe rất rõ từng lời từng chữ từng câu Hứa Tinh Duyệt nói với Tống Nghiên.

Bao gồm giọng nói điềm đạm đáng yêu, ngoài mặt như thể hiền lành lương thiện và hiểu ý người nhưng thật ra lại có mưu tính muốn nhân dịp này để chen chân vào.

Nếu chỉ có Tống Nghiên thì cô ta có thể nói những lời này mà mặt không biến sắc, nhưng hiện giờ nó bị bại lộ trong phòng trang điểm, nơi đang có nhiều người đang đứng, dù da mặt có dày đến đâu cũng không chịu nổi nỗi nhục nhã này.

Ánh mắt người trang điểm khác thường, trong mắt có sự chán ghét giống như Ôn Lệ, Hứa Tinh Duyệt xấu hổ và giận dữ không chịu được, cả người cứng đờ đứng lên, giơ tay muốn đoạt cướp điện thoại.

"Cô chịu đựng giỏi đấy, để lại đường lui đợi đến ngày có thể kéo được nhiệt cao nhất mới tung ra." Ôn Lệ cất đồ mình, "Có điều không phải chỉ có cô mới biết giấu."

Hứa Tinh Duyệt luống cuống hẳn lên: "Không được, đàn chị!"

"Giả sử tôi và Từ Lệ không phải chị em ruột mà chỉ là bạn bè có quan hệ tốt một chút thôi thì sao. Cô cũng là nghệ sĩ, hẳn phải biết mấy lời đồn thổi linh tinh lúc nào cũng lan truyền với tốc độ nhanh hơn việc làm sáng tỏ. Cô thả video ra nhằm dẫn hướng dư luận, bất kể về sau bọn tôi thanh minh giải thích thế nào đi nữa thì cái mũ mang danh ngoại tình này đừng bao giờ nghĩ có thể tháo nó xuống." Ôn Lệ cười lạnh, châm chọc nói, "Tôi

chỉ muốn vạch trần ý định làm người thứ ba chưa thành mà cô đã sợ đến mức vậy?"

Cả người Hứa Tinh Duyệt run run, nói không ra lời.

Cuối cùng cô ta nghẹn ra được một câu: "Xin lỗi…."

"Người làm chuyện sai chỉ cần một câu xin lỗi là được bỏ qua à?" Ôn Lệ bình tĩnh hỏi lại, "Nhưng cô xin lỗi cũng vô dụng, tôi không tha thứ."

Hứa Tinh Duyệt vùng vẫy: "Sếp Trương và nhà đầu tư sẽ không đồng ý để chị tung ra!"

"Sai rồi. Khi mà cô ngã xuống thì sau này sẽ không có cách nào để tiếp tục kiếm tiền cho công ty và nhà đầu tư nữa, cô nghĩ xem liệu bọn họ có thật sự vì cô mà cảm thấy đáng tiếc không? Cái mà bọn họ tiếc là những gì đã bỏ ra để đầu tư lên người cô trong giai đoạn trước kia kìa, một khi phát hiện không thể cứu vãn nổi nữa thì sẽ đổi và nâng đỡ một người khác lên, trong giới này không bao giờ thiếu cây rụng tiền mà bọn họ cần."

Ôn Lệ bước chân vào nơi đây lâu hơn cô ta, so ra cô biết được người thật sự cầm quyền chân chính ở sau lưng trong giới này là ai.

Nghệ sĩ có thể đổi hết người này đến người khác, chỉ có tư bản mới bền vững.

Ôn Lệ gằn từng tiếng nói: "Người sẽ thật sự đáng tiếc là các fan của cô đấy. Bọn họ thích cô, tin tưởng cô, ở thời điểm cô phát triển tốt nhất sẽ vui mừng hò reo; cô nhận được tài nguyên tốt, bọn họ càng thấy vui hơn cô; cô nhận được sự tán thưởng của mọi người, bọn họ càng kích động hơn cô; khi mà cô bị người khác nói xấu, chưa có bằng chứng nào có thể chứng minh tin đó, trong khi tất cả mọi người không một ai tin cô thì các fan lại tin tưởng cô, tin vào thần tượng của mình, bọn họ liều mạng giải thích và chống đỡ giúp cô để nhận lại cái danh fan não tàn trong mắt người qua đường, khống chế bình luận thay cô, luôn luôn ủng hộ cô. Nhưng cô thì sao? Cô cảm thấy mình xứng đáng với họ không?"

Hứa Tinh Duyệt mở to đôi mắt đẫm lệ, lúng túng nói: "……Tại sao lại nói mấy lời này cho em nghe?"

"Trước đây, giấc mơ của tôi là được làm idol biết hát biết nhảy nhưng cuối cùng tôi không làm được nên mới đi làm diễn viên." Ôn Lệ nói, "Cô đứng ở điểm xuất phát mà tôi rất hâm mộ và ao ước, vốn có một sự khởi đầu rất tốt. Tôi thật sự không hiểu nổi, rõ ràng là một cô gái xuất sắc và biết nỗ lực hết mình, cho dù phải dựa vào chính mình đi hết con đường đầy rẫy khó khăn này, sẽ phải đi dài hơn một chút, nhưng sớm hay muộn gì vẫn sẽ đến được đích mà cô muốn đến. Tại sao cô lại không đợi được mà chọn đi đường rẽ."

Lúc ấy khi Hứa Tinh Duyệt vừa mới debut từ chương trình tuyển chọn, ánh mắt sáng ngời, nụ cười đầy nhiệt huyết, quanh người tỏa ra sức sống tuổi trẻ, nhận những bó hoa tươi và tiếng vỗ tay của mọi người, đó đều là những thứ cô ta xứng đáng được nhận khi mình đã rất cố gắng.

Ánh mắt Hứa Tinh Duyệt lay động, cắn chặt môi.

"Đàn chị, em ——"

"Cô khóc cũng vô dụng, tự làm tự chịu thôi."

Lời Ôn Lệ nói vừa trực tiếp vừa tàn nhẫn.

Cô không chút do dự gửi đoạn ghi âm này cho Trương Sở thụy, muốn xem sếp nhà mình có bảo vệ mình không.

Thuận tiện nói thêm một câu: "Chị bảo cô ta đi máng khác đi, sang bên Bách Thạch."

"Gần đây nhìn trúng một người mới, điều kiện không tồi, về sau em tham gia mấy hoạt động thương mại dẫn theo nhiều chút"

Cứ vứt đi một đàn em Hứa, còn rất nhiều người khác muốn thay thế cô ta làm đàn em cô.

Làm xong những chuyện này, Ôn Lệ quay lại phòng trang điểm của mình, đợi một lát nữa sau khi tất cả thực tập sinh solo xong cô còn phải lên sân khấu công bố thứ hạng. Kiểu tóc mới làm được một nửa, cô cần về phòng để tiếp tục làm.

Vừa vào phòng cô đã thấy bên trong phòng trang điểm, người trang điểm cho cô là Lily và trợ lý Văn Văn, hai người đứng kề sát vai chụm đầu vào nhau xem sân khấu trực tiếp qua màn hình.

Cô gọi mấy tiếng Lily, không phản ứng.

Đành phải đi qua đó, kết quả phát hiện cả hai người đang khóc như mưa.

Khóc còn thảm hơn cả Hứa Tinh Duyệt.

Ôn Lệ bị dọa cho chết khiếp: "Hai người bị sao vậy?"

"Hu hu hu, chị." Văn Văn hít hít mũi, "Em trai chị hát nghe hay quá."

"Nghe hay vậy à?"

Không phải cô chưa từng nghe Từ Lệ hát, quả thực giọng hát nó rất ổn, nghe rất hay và êm tai nhưng không đến mức nghe hay đến độ nước mắt rơi như mưa thế này.

Ôn Lệ bị gợi lên lòng hiếu kỳ, chuyển ánh mắt sang xem phát trực tiếp thông qua màn hình lớn, chỉ tiếc lúc này Từ Lệ đã hát xong, đang chuẩn bị xuống sân khấu.

Cô vội vàng đi tìm Hứa Tinh Duyệt tính sổ nên đã bỏ lỡ.

Nhưng may là tốc độ lên bài trên Weibo của mấy blogger rất nhanh, cô vào Weibo tìm kiếm từ khóa, video ghi lại màn hình phát trực tiếp vào mấy phút trước đã được đăng.

Vì Từ Lệ đổi bài hát đột xuất nên không có sẵn nhạc beat ở chỗ bộ phận chịu trách nhiệm âm thanh, Từ Lệ cứ như vậy đứng ở trước cây

microphone, đầu ngón tay gẩy nhẹ những sợi dây đàn ghi ta.

Trên sân khấu lớn, ánh đèn sáng loáng dần dịu xuống, tiếng đàn ghi ta trong trẻo, kết hợp với giọng hát trong trẻo, trầm ấm giống thế. Giai điệu tươi tắn và mang tính chữa lành, như những con sóng biển trắng xóa lên bờ cuốn gió biển dịu dàng, lại giống như tiếng chim hót kêu trong veo trên bầu trời xanh bao la.

< Khi còn nhỏ vừa mở mắt đã nhìn thấy chị mỉm cười,

Nhưng khi ấy em còn nhỏ tuổi, đối với em chị là thứ phiền não.

Chị thuộc cung sư tử kiêu ngạo,

Còn em ghét nhất sự lải nhải,

Đêm hè trong tiếng kêu ríu rít của ve sầu, chúng ta luôn cãi nhau,

Trong vườn hoa thích chơi trò trốn tìm, hận không thể bảo ánh trăng mang chị đi luôn >

< Sau em lớn lên cùng chị,

Hoa dành dành đã nhuộm dấu ấn trưởng thành,

Ánh trăng dắt chị đi rồi,

Nhìn thấy chị cười vui vẻ chạy về hướng ánh sáng thuộc về riêng chị, rõ ràng em thấy mình cô độc nhưng lại thấy rất vui >

< Sau em lớn lên cùng chị,

Cuối cùng đã hiểu được tầm quan trọng của chị đối với em,

Ánh trăng ôm chị đi,

Thay em bao dung tất cả sự tùy hứng sau này của chị, rõ ràng hốc mắt em ẩm ướt nhưng lại thấy may mắn >

Lời bài hát chậm từ từ chuyển đến khúc cao trào đằng sau rồi đến đoạn cuối cùng, giọng hát của cậu thiếu niên trẻ vừa lên cao đã hạ tông xuống nốt trầm, như đang nỉ non tự nói.

< Em muốn nói với ánh trăng của chị,

Em là em trai chị, cũng là tường thành vững chắc của chị.

Chị là chị gái em, cũng là ánh nắng ấm áp của em,

Nếu tia sáng của ánh trăng không đủ để chị mãi mãi sáng ngời, em sẽ khiến chị dấy lên ánh hào quang lần nữa,

Giống như khi còn bé, hoạt bát tùy tiện và hồn nhiên >

Kết thúc một bài hát, trong lời bài hát chưa từng đề cập đến một chữ yêu nào nhưng nghe xong lại thấm ra tình cảm từ những lời bài hát ấy.

Suốt mấy tháng nay ở trong << Vi Thành Đoàn >>, Từ Lệ học được nhảy, học được rap ở mức độ cơ bản, cũng học được cách phải làm thế nào để tiếng nói của mình có thể hòa nhập vào một tập thể lớn.

Nhưng một mình cậu đứng trên sân khấu, chỉ đứng yên và hát, dùng lời bài hát để kể về câu chuyện xưa, là dáng vẻ lúc ban đầu khi cậu bước vào chỗ này, cũng là dáng vẻ chân thật nhất.

Những giây phút cuối cùng im lặng nhất trên sân khấu thuộc về bài hát này, sau khi hoàn toàn kết thúc, dưới sân khấu vang lên những tiếng thét chói tai và tiếng vỗ tay nồng nhiệt.

“Con trai Lê a a a a a a!!!”

“Má nó nghe xong tự nhiên khóc”

“Ánh trăng xuất hiện trong đó chỉ Tống Nghiên đúng không? Tống Nghiên có biệt danh khác là ánh trăng sáng a a a a a”

“Cho nên đây là bài hát viết cho chị gái và anh rể, ha ha ha ha”

“Tự nhiên chị gái cũng muốn có một em trai quá đi”

“Tui cmn điên cuồng ghen với Ôn Lệ!!!! Em trai viết bài hát bày tỏ tình cảm với chị gái, ai mà không muốn!!!”

“Không biết chị có thích không nữa.” Từ Lệ cầm mic, hừ khẽ một tiếng, “Thôi kệ đi không quan trọng, mọi người thích là tốt rồi.”

[Thích!!!!]

[Là chị em ruột đúng luôn! Fan xác nhận chắc chắn! Cái kiểu kiêu ngạo này không lẫn vào đâu được.]

[Con trai yên tâm, nếu Tam Lực dám không thích, tất cả fan ở đây sẽ đi cắt lỗ tai cô ấy!]

[Cô ấy dám không thích à! Cô ấy phải thích!]

[Hu hu hu hu thích Tam Lực thích Mỹ Nhân bây giờ lại rất thích bé Lê, chẳng lẽ cả đời này đã định tôi sẽ ngã quỵ trước mấy người nhà này hay sao?]

[Người chị em đằng trước ơi, nhân tiện ban có thể thích luôn Từ đại sư! Một nhà bốn người trọn vẹn luôn ha ha]

Ôn Lệ: “……”

Không thích sẽ cắt lỗ tai cô? Fan kiểu gì đấy?

Lily và Văn Văn đang đứng một bên cẩn thận quan sát biểu cảm của Ôn Lệ, xong Văn Văn dè dặt hỏi câu: “Chị? Cảm xúc thế nào?”

“Hừ.” Ôn Lệ hít cái mũi, nhỏ giọng nói, “Như nhau cả.”

Nếu đây không phải bài hát do Từ Lệ viết, do Từ Lệ hát thì còn lâu cô mới vui vẻ, mới thích.

Mà lúc này cả hai chị em không biết, ba đang ở bên nước ngoài xa xôi sau khi ghẹ được tin này từ chỗ còn rể, không để ý đến múi giờ lệch vội vàng đăng nhập vào Weibo, càng bất chấp việc sắp xếp ngôn ngữ lời nói, trong tiềm thức dùng một tấm ảnh rõ ràng nhất và một câu nói cực kỳ đơn giản vào đúng trọng tâm để làm sáng tỏ lời đồn cho bọn họ.

Trước khi quan hệ chị em ruột của Ôn Lệ và Từ Lệ được công khi thì đã có dưa 'ngoại tình' lên men đi trước làm bàn đạp, một loạt tin tức sau được đưa ra dẫn đến việc càn quét các hotsearch trước.

Tối hôm nay phần hotsearch trên Weibo cực kỳ náo nhiệt và đông vui, các hotsearch về<< Vi Thành Đoàn >> và đủ các loại hotsearch làm sáng tỏ tập trung lại một chỗ. Các blogger cứ cách mấy chục phút lại lên một bài Weibo sốt xình xịch mới, số lượng bài đọc và các từ khóa tìm kiếm đột phá triệu lần xem theo phút.

Anh Ba Giới Giải Trí: "Chắc hẳn đêm nay là đêm mà hotsearch đổi mới hết cái này đến cái khác nhanh nhất ấy nhỉ? Cứ nửa tiếng sẽ đổi một hotsearch khác, về<< Vi Thành Đoàn >> thì đúng là thành công ra mắt nổi trội trong giới. Mấy tiếng trước mọi người trên mạng còn đang xé nhau mắng Ôn Lệ ngoại tình với thực tập sinh, vừa quay đầu đã bị vả mặt vì hai người là chị em ruột, còn phải để cha ruột là Từ đại sư tự mình đăng Weibo vả mặt mấy người [ăn dưa]"

Lệnh Truy Tìm Dưa Dưa: "Chú ý của mọi người chuyển từ dưa ngoại tình đến dưa chị em ruột, với tôi thì một mình đứng đây giật mình tự hỏi đây là gia đình thần tiên gì đấy? Ba là bậc thầy vẽ tranh, chị gái là đỉnh lưu, em trai là ca sĩ biết sáng tác, mà quan trọng là giá trị nhan sắc của ba người nhà họ đều rất tuyệt (tuy bây giờ Từ đại sư hơi mập xíu [che mặt khóc])"

[Dưa Dưa, chú quên mất một người nữa, con rể là ảnh đế [ăn dưa]]

[Nếu bức ảnh kia có cả Tống Nghiên thì đúng là một nhà bốn người tụ họp đông đủ]

[Tôi hơi tò mò chút mẹ của hai chị em bọn họ đi đâu thế?]

Lệnh Truy Tìm Dưa Dưa trả lời: [Từ đại sư đã quan phu nhiều năm nay, mẹ của hai chị em đã lên trời từ lâu]

[Bảo sao chỉ có ba người chụp ảnh chung, nhưng mà chắc chắn mẹ của họ cũng cực kỳ xinh đẹp. Nếu không sao có thể sinh ra hai chị em Tam Lực và bé Lê tuyệt không sao tả xiết vậy chứ [khóc]]

Quan hệ của Ôn Lệ và Từ Lệ được công khai, không phải tất cả các bình luận đều đi theo hướng tử tế, đêm trực tiếp cuối cùng của << Vi Thành Đoàn >> vẫn đang được tiếp tục. Không ít người nghi ngờ độ hot của Từ lệ có thể bay lên nhanh như diều gặp gió là vì nhà tư bản đã biết bối cảnh đằng sau cậu từ lâu nên mới giở trò vớ vẩn về phiếu bình chọn.

Dưa ngoại tình đã được làm sáng tỏ, fan Từ Lệ thoái mái lao ra liệt kê hàng loạt danh sách các số liệu do fan bỏ công bỏ tiền ném vào, con trai nhà họ có những chứng cứ có sức thuyết phục chứng minh cậu đi từng bước một, dựa vào chính nhân cách và sức hấp dẫn riêng của mình để hút fan, từ đó mới đi đến đêm cuối cùng của << Vi Thành Đoàn >> hôm nay.

[Fan vui là được, tóm lại fan Hoàng Tộc bớt lo đi ha ~~]

Hoàng Tộc cũng là một chương trình tuyển chọn, được cái nó flop lòi ra, vì nhà tư bản thích chơi bài thiên vị nên nhận những người được nâng đỡ, không một fan nào sẽ hy vọng nghe thấy người khác nói thần tượng nhà mình ở Hoàng Tộc.

Kết quả đợi đến khi << Vi Thành Đoàn >> công bố thứ hạng cuối cùng, nói Từ Lệ là em trai ruột PD, mấy lời gì mà Hoàng Tộc nhất định sẽ tái xuất biến đã mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu.

Hừa Tinh Duyệt vì lý do cá nhân nên không lên sân khấu, chỉ có PD và ba mentor khác tuyên bố danh sách các thực tập sinh sẽ được debut dưới hình thức nhóm nhạc.

Nhóm nhạc chỉ có mười hai vị trí, lần xếp hạng cuối cùng Từ Lệ đứng thứ mười bốn, không nằm trong danh sách được debut.

Các Fan mắng to trên Weibo, chỉ trong thời gian ngắn biến đêm cuối của << Vi Thành Đoàn >> cuối thành đêm mưa máu.

[Hoàng cái con mẹ nhà mày [mã] Hình như trong tập cuối cùng của Hoàng bị tuôn ra tin về vụ bê bối kéo thấp độ hot xuống nhỉ? Ê nếu là Hoàng thì có khi chương trình này đã công bố quan hệ của PD với thực tập sinh là chị em ruột ngay từ tập đầu đầu tiên luôn ấy nhỉ]

[Mẹ nó bỏ tiền đập vào năm vị trí đứng trước trên bảng xếp hạng nhưng không được debut dm nó tức chết, con mẹ Hoàng lăn ra đây giải thích nhanh]

[Đau lòng cho con trai Lê, bị mắng đến tối tăm mặt mày nhưng vẫn không được debut]

Kết quả này với những người có tình cảm chân thật đã theo chương trình suốt mấy tháng qua, bọn họ thực sự coi các bạn thực tập sinh trẻ tuổi như đàn con của mình nên không thể chấp nhận người ngoài hay người khác nói những điều không hay về các bạn ấy.

Ngay từ đầu công ty Từ Lệ đưa thực tập sinh nhà mình đến tham gia chương trình tuyển chọn này nhằm mục đích muốn để họ xuất hiện nhiều hơn trước mặt công chúng và hút fan trong chương trình, chẳng khác nào đưa người vào trong một xưởng lớn rồi bắt đầu thả nuôi tự do.

Thực tập sinh cùng công ty là Vương Diệc Nguyên cùng Từ Lệ tham gia chương trình này đã bị loại sau tập công diễn sân khấu thứ ba, nói thật hai đứa nhỏ này có thể đi đến gần cuối chương trình là chuyện mà công ty không nghĩ tới.

Lại càng nằm ngoài dự tình của họ là độ hot của Từ Lệ nhảy vọt cao ngất sau tập công diễn sân khấu thứ tư.

Nhưng kết quả đã định, sẽ không vì những điều bất ngờ xảy ra trong đêm chung kết << Vi Thành Đoàn >> mà sửa đổi.

Ôn Lệ thấy đáng tiếc nhưng không quá tiếc như vậy, cô đã trải qua nhiều chuyện hơn cậu, càng nhìn thấy và hiểu rõ hơn.

"Đợi em phát hành ca khúc." Ôn Lệ nói, "Nói với công ty em không cần lo lắng về doanh thu, chị mua hết."

Từ Lệ không phản ứng gì, mà ngược lại mấy bạn thực tập sinh đang đứng vây quanh cậu kích động không thôi: "Từ Lệ, kiếp trước cậu làm bao nhiêu việc thiện đấy? Sao kiếp này hạnh phúc quá vậy!"

Tự bản thân cậu cũng thấy mình rất hạnh phúc, sau khi quay chương trình xong còn lên Weibo an ủi fan.

Vi Thành Đoàn – Từ Lệ: "Mục đích chính mình tham gia chương trình này để hút fan, bây giờ đã hấp dẫn được mọi người còn không gây cản trở cho các đồng đội vì khả năng vũ đạo của mình, nice."

[Con trai à, sao con tốt vậy chứ hic [khóc]]

[Nếu tôi đã bị hút thì sẽ theo đến cùng! Mau viết bài hát ra album đi nào! Muốn nghe bản audio bài << Chị >>, chắc phải nghe đi nghe lại một trăm lần luôn ớ]

[Tích —- mau ra bản audio ca khúc << Chị >> đi nhé]

—

Mặc kệ thế nào, đêm này nhà nhà ầm ĩ thành một đống hỗn lộn và << Vi Thành Đoàn >> chính thức khép lại.

Ngày hôm sau, dư vị hotsearch hôm qua còn chưa hoàn toàn hết thì lại có dưa mới xuất hiện.

Nếu hôm qua dưa ra là các đoạn video thi hôm nay là đoạn ghi âm.

Tuần trước Hứa Tinh Duyệt đến Tân Thành để tham gia lễ liên hoan phim, đây là hành trình công khai, khi đó Tống Nghiên cũng đang chuẩn bị

cho phim mới nên đi công tác ở Tân Thành cùng đoàn làm phim, thời gian trong đoạn ghi âm được tung ra hoàn toàn trùng khớp.

Nó còn xác thực hơn là mấy video chỉ được quay cái dáng bên ngoài, vẫn có khả năng làm sáng tỏ được. Còn tiếng nói trong đoạn ghi âm quen thuộc, từng chữ được nói rõ ràng như một nhát búa đánh thẳng vào người nghe.

Dưới cái đánh nặng n ề đó, fan không thể cãi lại, càng không biết nên tẩy trắng từ đâu.

Trong tình huống chưa có bất cứ chứng cứ gì để chứng minh mà tạo ra nói mấy lời không đâu ra đâu, nói xấu đàn chị ngoại tình, biết rõ Tống Nghiên là người đã kết hôn mà vẫn cố để tiếp cận g ần, đoạn ghi âm rõ ràng này đã phơi bày mọi sự thật ra trước mắt.

Vô số lời nói, chửi rủa nhục mạ kéo đến, không có quan hệ xã hội, Gia Thụy từ bỏ, đạo diễn Quách không muốn vì việc này mà đắc tội với vợ ch ồng Tống Nghiên, quyết định không để ý nốt.

Hứa Tinh Duyệt không còn gì để cãi lại, trực tiếp lên Weibo đăng một bài viết dài.

Trịnh trọng nói lời xin lỗi với đàn chị, ch ồng của chị, và các fan của mình.

Thời điểm một năm trước khi mới debut, là thời gian bận rộn nhất nhưng vui nhất. Các fan yêu cô ta, cô ta cũng yêu các fan, cô ta là ngôi sao mà các fan yêu thích theo đuổi mà fan là bộ giáp sắt và gươm giáo của cô ta.

“Với các fan của mình, rất xin lỗi vì đã làm mọi người thất vọng. Hy vọng trong cuộc sống tương lai, mọi người sẽ tìm được ngôi sao nhỏ đáng giá và xứng đáng được các bạn thích hơn, vĩnh viễn sáng ngời, vĩnh viễn không tắt, chiếu rọi con đường đi của các bạn.

Tuy không có tư cách nhưng vẫn cảm ơn các bạn đã đồng hành làm bạn suốt chặng đường vừa qua."

Không bao lâu sau, cá nhân trạm fan lớn nhất của Hứa Tinh Duyệt tuyên bố thoát fan.

"Cảm ơn một năm này tại đây các star mang đến nhiều niềm vui cho chúng ta, không bao giờ gặp lại, mong những điều tốt đẹp."

Về sau Hứa Tinh Duyệt thế nào chẳng có bao nhiêu người quan tâm.

Trong cái giới này không bao giờ thiếu những bạn idol trẻ tuổi có tinh thần cầu tiến, một ngôi sao này ngã xuống còn rất nhiều ngôi sao khác muốn được nâng lên.

Cùng lúc đó, sau khi kết thúc chặng đường với << Vi Thành Đoàn >>, bài hát << Chị >> mà Từ Lệ đã hát trên sân khấu trong đêm cuối đã quét ngang các bảng xếp hạng âm nhạc lớn, nắm giữ top 1, bài nhạc nổi như cồn.

Cuối cùng các fan của Từ Lệ cũng yên tâm, cho dù vì nhiều nguyên nhân khác nhau mà đến chặng cuối con trai nhà họ không thể debut với tư cách thành viên nhóm nhạc. Nhưng cậu vốn là ca sĩ tự sáng tác, cậu thích hợp đứng dưới ánh đèn sân khấu yên lặng hát bài do chính mình viết nhất, đàn ghi ta và microphone là thứ mà cậu cần nhất, cũng là những người bạn tốt nhất.

Lời bài hát << Chị >> không hề thâm sâu, rõ ràng dễ hiểu, trong đó có xuất hiện nhân vật ánh trăng là muốn ám chỉ ai, không hề khó đoán.

Đương nhiên vào lúc này ánh trăng ở Tân Thành xa xôi cũng đoán được, các fan thì điên cuồng tag hy vọng ánh trăng đứng ra nói gì đó, anh lên Weibo, trả lời lại lời bài hát của Từ Lệ.

Tống Nghiên: "Ánh trăng đã biết @Từ Lệ"

—- Em muốn nói cho ánh trăng của chị biết, phải đối tốt với chị.

—- Ánh trăng đã biết.

———————-

Chương 84

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

<< Chị >> là món quà sinh nhật Từ Lệ tặng cho Ôn Lệ, bài hát này được phát hành lần đầu tiên ngay trên sân khấu đêm chung kết của << Vi Thành Đoàn >>. Cộng thêm việc đêm hôm đó hai chị em đứng trên đầu ngọn gió dư luận nên đã bơm thêm không ít nhiệt cho bài hát này từ trước.

Trên sân khấu có những bài hát nhảy sôi động, nóng bỏng, mãnh liệt làm đã mắt người xem thì đương nhiên cũng có những bản tình ca yên ắng.

Thêm nữa chất lượng của bài hát này rất tốt.

Trong thời gian quay chương trình tuyển chọn, tốc độ tăng fan của Từ Lệ không được như mấy bạn thực tập sinh có giá trị thuộc dạng top trong đó. Kết quả sau đêm chung kết của << Vi Thành Đoàn >>, chỉ ngắn ngủi trong mấy ngày lượng fan tăng theo mức triệu, với số lượng này đã đủ để xếp vào nhóm các lưu lượng trẻ tuổi.

Có chị là đỉnh lưu làm nền, bây giờ anh rể lại lên Weibo đăng bài trả lời, về bài hát đơn đầu tiên của Từ Lệ bất kể phân tích theo mặt nào thì nó như kiểu được ù ngay khi mới chia bài ý. Điều đó giúp tuyên truyền bài hát và tiếp cận đến mọi người tốt hơn, tính ra còn nổi hơn cả những bạn thực tập sinh thành công được debut trong << Vi Thành Đoàn >>.

Khi mà mấy nhà sản xuất phim điện ảnh và truyền hình gửi lời mời làm ost đến, công ty phân cho Từ Lệ một người đại diện luôn trong khi cậu chưa chính thức bắt đầu với công việc.

Lão tổng của công ty vui mừng phấn chấn mở cuộc họp tuyên bố, kế hoạch phát triển nghệ sĩ của công ty từ giờ đến cuối năm sang cả năm sau nữa. Trong tất cả những người mới về mảng âm nhạc ở công ty, cố gắng hết sức nâng đỡ Từ Lệ.

Từ Lệ được lão tổng của công ty coi trọng nhưng vẻ mặt hết sức bình tĩnh, hỏi lại ông chủ nhà mình ca khúc debut của Vương Diệc nguyên chuẩn bị thế nào rồi.

Trước đấy Vương Diệc Nguyên và cậu tham gia << Vi Thành Đoàn >> cùng nhau, hai người đi được tới lần công diễn thứ ba thì bị loại, sau khi quay về công ty vừa tham gia các công việc linh tinh khác và đang chuẩn bị cho ca khúc đơn debut đầu tiên của mình. Ý định ban đầu của công ty là đợi sau khi Từ Lệ bị loại xong sẽ ghép hai người thành một nhóm để phát triển, kết hợp hai độ nổi để đi tiếp.

Bây giờ ca khúc đơn của Từ Lệ nổi lớn nên không cần phải ghép hai người lại thành một nhóm nữa, công ty sửa lại kế hoạch để Vương Diệc Nguyên và Từ Lệ debut riêng.

"Diệc Nguyên hả, cậu ta chưa vội." Ông sếp pha trò nói, "Hiện giờ trọng tâm của chúng ta là về bài hát đơn mà cậu hát ngay trên sân khấu vào tối hôm trước trong chương trình đấy, nó thuộc bản quyền chung của ekip chương trình bên kia và chúng ta bên này, cho nên cần nhanh chóng sắp xếp thời gian đến phòng thu để thu âm bài hát rồi lấy nó làm ca khúc đơn cá nhân của cậu, thu phí trên các app phát hành, chuyện này không thể bỏ qua được."

Vốn bài hát << Chị >> là quà sinh nhật tặng cho Ôn Lệ, lúc Từ Lệ viết bài hát này không đè nặng hay suy nghĩ đến chuyện công bố bài hát này ra. Về việc hát trên sân khấu trong đêm chung kết của << Vi Thành Đoàn >>, hoàn toàn như kiểu không trâu bắt chó đi cày, muốn sử dụng luôn bài hát này để làm sáng tỏ chuyện xấu ngoại tình bị đồn thổi.

Nó là quà sinh nhật để tặng người nào đó, bây giờ bảo cậu lấy bài hát đó làm ca khúc đơn của mình thì không khác gì lợi dụng món quà này để ăn tiền lời.

"Thu âm lại thì được nhưng thu phí thì bỏ đi." Từ Lệ thản nhiên từ chối, "Bản quyền bài hát thuộc về chị tôi."

Ông sếp còn muốn nói gì đó nhưng vừa thấy dáng vẻ mím môi không muốn bàn bạc thêm của Từ Lệ, thái độ thể hiện rõ ý định không muốn thỏa hiệp.

"Được được, vậy cậu tự mình làm chủ, về việc phát hành album debut của cậu, gần đây bắt đầu viết bài hát mới chứ."

Từ Lệ gật đầu đồng ý, hỏi thêm lần nữa về chuyện bài hát debut của Vương Diệc Nguyên.

Lão tổng coi như phục luôn, bản quyền ca khúc của mình thì không thèm quan tâm, ngược lại rất để ý đến chuyện của bạn bè.

Lúc trước ký hợp đồng với Từ Lệ là do nhìn trúng tài năng và vẻ ngoài của cậu, ai biết sẽ nhặt được đồ quý.

Hơn nữa bên phía Ôn Lệ, công ty ông là công ty nhạc nhỏ, không đắc tội nổi.

Dù sao tiềm năng của ca sĩ tự sáng tác không thể đo lường được, trong tương lai còn rất nhiều ca khúc hay hơn nữa được ra đời, tính về lợi ích lâu dài thì không thể biết hết được.

Đối với cây rụng tiền của mình, nhà tư bản luôn có lòng bao dung nhiều hơn một ít.

"Biết hai người quan hệ tốt." Ông sếp gật đầu, "Đang chuẩn bị, độ nổi tiếng thì không cao được như cậu, đợi sau khi phát hành cậu nhớ giúp cậu ta tuyên truyền thêm nhiều chút."

Ôn Lệ rất sảng khoái: "Được."

Cuộc họp kết thúc, ông sếp tìm Vương Diệc Nguyên đến thúc giục cậu ta nhanh chóng viết xong bài hát.

Vương Diệc Nguyên đoán cái là biết ai giúp mình, lập tức tìm Từ Lệ nói cảm ơn.

“Người anh em, cảm ơn cậu nhé.”

Từ Lệ đáp, trên mặt không có biểu cảm gì: “Lúc họp chỉ thuận miệng nhắc một câu.”

Vương Diệc Nguyên không thèm vạch trần cậu, cường điệu theo lời nói của cậu: “Uây, hóa ra người anh em của mình lại có mặt mũi lớn vậy luôn, chỉ thuận tiện nói một câu mà khiến ông sếp nghe theo?”

Từ Lệ mím môi, không thèm để ý đến cậu ta.

Vương Diệc Nguyên đã sớm quen với dáng vẻ kỳ quặc này của Từ lệ, vô cùng thân thiết đu bám bả vai của cậu.

Từ Lệ hơi tránh ra nhưng không tránh được, thôi để mặc kệ.

“Thì ra đây là cảm giác được làm anh em tốt với em trai của nữ thần mình ư? Quá mừng quá vui.” Vương Diệc Nguyên cười hì hì, “Mình nói này, cậu giấu kỹ mà giỏi lắm đấy, trước kia mình còn tưởng cậu cũng là fan của nữ thần mình nữa chứ.”

Việc giấu mối quan hệ chị em giữa hai người là chuyện đã được cậu và Ôn Lệ thống nhất, nếu không phải bất đắc dĩ buộc phải công khai thì chẳng bao giờ cái danh gọi ‘Em trai Ôn Lệ’ sẽ được xuất hiện ra ngoài ánh sáng.

“Fan?” Từ Lệ xùy xùy, “Cũng chỉ có mấy người không biết con người thật của chị ấy mới bị vẻ ngoài mê hoặc.”

“Ờm thế là cậu không bị bề ngoài của chị cậu mê hoặc à.” Vương Diệc Nguyên gật gật đầu, “Cậu viết bài hát để thể hiện tình cảm với chị làm gì?”

Từ Lệ nhíu mày: “Khả năng lý giải của cậu gặp vấn đề gì không đấy? Đó gọi là thể hiện tình cảm?”

“Cái đấy không gọi là thể hiện tình cảm thì là gì? Em trai bày tỏ với chị gái ấy.” Vương Diệc Nguyên thốt ra câu cảm thán, “Cậu thương chị cậu lắm đấy.”

Từ Lệ nghe xong câu đó của Vương Diệc Nguyên mà cả người nổi đầy da gà da vịt, sắc mặt khó coi, hất mạnh gạt bỏ cánh tay cậu ta ra, không nói lời nào đi nhanh về phía trước.

"Này! Từ Lệ!"

Vương Diệc Nguyên ở sau lưng gọi cậu mấy tiếng, Từ Lệ làm như không nghe thấy gì.

—

Bày tỏ cái rắm.

Chính xác khả năng đọc hiểu của Vương Diệc Nguyên này có vấn đề.

Từ Lệ đi ra ngoài lên xe mà công ty đã xếp cho cậu, người đại diện nói cho cậu biết bây giờ cần đến làm việc với một chương trình radio âm nhạc.

Sau khi chương trình tuyển chọn quay xong, Từ Lệ dọn dẹp rời khỏi ký túc xá của các thực tập sinh, cuối cùng hành trình có chút giống đang làm nghệ sĩ.

"Bên phía radio còn mời một khách mời thần bí đến, sẽ tương tác với cậu trong lúc phát, cậu chuẩn bị sẵn đi."

Từ Lệ nhăn mày khi nghe người đại diện nói.

"Ai?"

"Nói trước cho cậu biết là ai thì còn gọi gì là khách mời thần bí nữa?" Người đại diện nhíu mày, "Cậu đi rồi sẽ biết."

Từ Lệ có dự cảm không tốt, một khi nhắc đến người nào đó, trực giác của cậu còn nhạy hơn cả mũi của chó.

Quả nhiên sau khi đến nơi, khi chương trình chính thức bắt đầu được mấy phút thì người dẫn chương trình nói câu "Mời khách mời thần bí của chúng ta đến nào", một bóng người xuất hiện bên ngoài cửa phòng thu.

Ôn Lệ vào trong phòng thu nhướn mày nhìn Từ Lệ.

Cậu giật giật khóe miệng, chả có sai bao giờ.

Ôn Lệ ngồi xuống xong chào hỏi mọi người đang nghe đài: "Chào mọi người, tôi là Ôn Lệ."

Ngay lập tức khu bình luận kích động ghê luôn.

[Tam Lực!]

[Chị!]

[Ha ha ha ha Tam Lực đến để chống lưng cho con trai chúng ta]

"Sao chị lại đến đây?" Từ Lệ hỏi thẳng luôn. "Không phải bận nhiều việc à?"

"Bọn họ mời chị đến." Ôn Lệ nói, "Chị sợ em không biết nói gì khiến chị mất mặt nên mới đến đây giúp em đấy."

Từ Lệ xem thường bật cười thành tiếng.

Đúng lúc gặp mặt, Từ Lệ nhân tiện nói về vấn đề bản quyền ca khúc << Chị >>.

Không phải tin tức bí mật không thể công khai, Từ Lệ không quan tâm phải kiêng dè nhiều thứ.

Từ Lệ: "Theo lý mà nói bản quyền ca khúc này thuộc về chị."

"Bài này do em biết, bản quyền thuộc thuộc về em hay của chị cũng được, không quan trọng." Ôn Lệ trả lời lại rất đắc ý, "Nhưng dù sao bài hát đó cũng là quà mà em tặng chị, hay là như vậy đi, em đàn ghi ta hát lại một lần nữa ở ngay đây cho chị nghe, chị không cần bản quyền, tiền kiếm được về em hết."

Từ Lệ không thèm để ý.

“Em không cần bản quyền, tiền kiếm được là của chị.”

Ôn Lệ thầm nghĩ sao thằng nhóc này giống hòn đá thế không biết, giống nhau về cái kiểu cứng rắn ngoan cố, lại bắt đầu cãi nhau: “Chị không cần bản quyền, cũng không thiết chút tiền đó, chị chỉ muốn em hát lại lần nữa, hát trực tiếp cho chị nghe.”

“Hát cái đầu chị ý.” Từ Lệ hừ hừ, không kiên nhẫn nổi, “Chị không có di động chắc? Tự mình lên mạng tìm kiếm mà nghe.”

Cứ thế hai chị em ở trong phòng thu cãi nhau về vấn đề bản quyền bài hát thuộc về ai. Người dẫn chương trình không có cơ hội xen vào, chỉ có thể bất lực nói với các khán giả: “Nếu bạn khán giả nghe đài nào vừa mới bật kênh radio của chúng tôi lên thì nhất định không được hiểu lầm chúng tôi đang phát chuyên mục tiểu phẩm gì, chương trình là radio âm nhạc đích thực.”

[Bé ngại bé ngại bé ngại]

[Con trai ngốc, chị con không cần bản quyền gì hết, cô ấy chỉ muốn nghe con hát trước mặt cô ấy thôi!]

[….Một ghế á bản quyền ca khúc cứ như pháo nổ bị hai người đá qua đá lại như đang đá bóng ý]

[<< Chị >>: Tôi thế nào?]

Lúc sau còn một màn hỏi đáp, không thể vì chuyện bản quyền mà làm chậm trễ thời gian phát của chương trình, Ôn Lệ kiêu ngạo quay đi, lựa chọn buông tha vấn đề này.

“Không thích hát thì thôi, ai cần nghe em hát.”

Từ Lệ nhăn mặt, hừ cười: “Chị không cần thì vừa nãy cãi nhau ầm ĩ với em làm gì?”

Ôn Lệ cười khinh giống thế: "Bài hát này là quà em tặng chị, hát trực tiếp ở đây cho chị nghe thì làm sao?"

"Chỉ là bài hát tặng cho chị, không có nghĩa phải hát cho chị nghe."

"Vậy em đi làm ca sĩ để làm gì, sao không đi làm nhạc sĩ luôn đi."

"….Ai cần chị lo?"

Mãi phần hỏi đáp sau đó thì đề tài này mới được bỏ qua hoàn toàn, Ôn Lệ chỉ làm khách mời thần bí một lúc trong tập này của chương trình radio, sau đó cô còn công việc khác nên đến giờ đã đi.

Đợi đến khi cô đi rồi mà Từ Lệ vẫn chưa nhả ra.

Khách mời thần bí đã đi, người dẫn chương trình tiếp tục nói chuyện liên quan đến ca khúc << Chị >>.

"Từ Lệ, các fan rất muốn biết về bài hát << Chị >>, trong lời bài hát cậu viết có xuất hiện ánh trăng, nó ám chỉ đến thầy Tống, đúng không?"

Mặc dù Tống Nghiên đã tự đăng bài Weibo trả lời nhưng rất nhiều người hy vọng có thể nghe chính miệng người sáng tác thừa nhận.

Từ Lệ: "Đúng."

Người dẫn chương trình tiếp tục hỏi: "Nhưng mà có fan phát hiện trong lời bài hát, ở đoạn trước phần ký ức nhớ lại chuyện trước đây của mình và chị cũng có một tên gọi ánh trăng xuất hiện, vậy thì không biết ánh trăng ở đoạn trước là nói đến ai, gọi thay ai?"

Tư Lệ im lặng trong mấy giây ngắn.

Lúc viết lời không để ý chỉ miệt tập trung vào bài hát, thật ra từ đó muốn nói đến anh Bách Sâm.

Trước đây, hai chị em thường xuyên cãi nhau, anh Bách Sâm là người đứng ra khuyên ngăn bọn họ. Có hôm hai người cãi nhau rất hăng và kịch

liệt, Từ Lệ vẫn còn là cậu bé nhỏ lông bông thở hổn hển nhìn Bách Sâm hét to: “Hai người mau chóng cưới nhau đi. Anh, anh mau mang con cọp mẹ này về nhà anh nhanh đi! Em không bao giờ muốn gặp lại chị ấy nữa!”

Mỗi lần Bách Sâm đều cà lơ phất phơ nói không muốn, anh ấy không nuôi nổi.

Mãi đến sau này khi bọn họ lớn hơn, vì việc học hành và công việc nên tách nhau ra, ít khi quay về nhà chứ đừng nói là gặp mặt.

Ôn Lệ kết hôn với Tống Nghiên.

Từ Lệ biết anh Bách Sâm và anh A Nghiên là bạn thân của nhau nhưng về chuyện khi ấy giữa hai người họ và chị cậu thế nào thì cậu không biết rõ lắm.

Nhưng cậu biết cái gì nên nói cái gì không nên nói, cười cười trả lời qua loa cho xong: “Bầu trời và ánh trăng không phải là một à?”

—

Tập radio này vừa hết, đoạn ngắn mấy chục phút có Ôn Lệ đến làm khách mời thần bí trong chương trình được cắt ra và đăng lên trên mạng.

Có cư dân mạng chia sẻ đoạn video vào trong diễn đàn.

0L: “Tôi là con một trong nhà nên lúc nào cũng muốn có anh chị em như bao người. Tôi đã nghe đi nghe lại bài hát này trong suốt một tuần nay, lòng tràn đầy vui mừng và mong đợi hai người họ xuất hiện cùng nhau rồi thể hiện tình cảm chị em thắm thiết đầy cảm động, kết quả từ đầu đến cuối, mặc dù toàn bộ quá trình khóe miệng tôi cười đấy nhưng trong lòng thấy tê rần, muốn hỏi một chút đây nó là tình cảm chị em thân thiết bình thương sao?”

2L: [Nhà có anh có chị muốn nói cho chủ post biết, đúng vậy đấy]

5L: [Nói thật, khi tôi nghe bài hát << Chị >> tôi cứ nghĩ khi hai người họ ở chung chắc bầu không khí sẽ rất ngọt, không ngờ là loại hình thức ở chung này]

…….

25L: [Ha ha ha ha ha tính cách hai người họ giống nhau thật đấy, ai nghe radio xong dám nói một tiếng họ không phải chị em ruột không]

30L: [Nói đến chuyện này, giờ mấy người trong super topic Song Lập, tất cả bọn họ đang ship tình chị em ha ha ha ha ha]

40L: [Thật nhé nhìn thấy rõ luôn tình cảm hai chị em họ tốt tốt lắm, chỉ có điều ăn nói ngang ngược như nhau thôi (giơ hai tay nhún vai)]

55L: [Thế nên Tam Lực vẫn xứng đôi với chồng chị ấy nhất!!!! Muối là nhất!]

……

101L: [Nhưng trong tập mười vừa rồi mấy cảnh hai người xuất hiện bên nhau phải ghép mới có! Không ship được gì không ship được gì hết, tui vượt tường nhảy sang ship chị em trước đã]

Nguyên nhân do Tống Nghiên đến Tân Thành công tác, mà Ôn Lệ ở lại Yến Thành vì có công việc nên không thể đi cùng, tập mười của << Thế Gian Có Người >> không chỉ bị hoãn lại ngay sau đó mà về sau lúc quay hình cũng phải tách ra, tổ quay phim A chia thành hai hướng để đi quay hai người.

Sự tự do mà << Thế Gian Có Người >> dành cho khách quý cực kỳ cao, lượng thời gian làm theo kịch bản rất thấp. Ekip chương trình sẽ đưa ra một số đề nghị cho hai người như cố gắng tương tác cùng nhau nhưng sẽ không cưỡng chế bắt bọn họ làm theo. Tất cả theo cảm nhận của khách mời là chính, cho dù có lắp máy quay trong nhà để ghi hình vẫn sẽ không quấy rầy đến sinh hoạt cá nhân của các đôi. Nó khiến người khác có cảm giác như một chương trình lại không giống chương trình lắm, mà giống

như một quyển nhật ký ghi lại cuộc sống vợ chồng, chính vì không gian ghi hình thoải mái nên mới nhận được nhiều lời khen ngợi khi mùa đầu tiên được ra mắt.

Ekip chương trình làm theo nguyên tắc đó có cái lợi cũng có hại, trong mấy tập trước cũng có đôi phải quay riêng hai người hai nơi do có công việc và phải đi công tác.

Một mùa có bốn đôi, cho dù trong số họ có một đôi nào đó trong một tập nào đấy không thể xuất hiện cùng nhau thì vẫn có thể xem ba đôi khác.

Nhưng đổi lại là Tống Nghiên và Ôn Lệ thì không giống, trong bốn đôi tham gia mùa này bọn họ là đôi nổi nhất và hot nhất, cũng là đôi nhận được nhiều sự chú ý nhất từ người qua đường. Từ tập một đến tập chín, tuy rằng số lượng những bản cut không nhiều lắm nhưng ít nhất tập nào cũng sẽ một ít thời gian quay cùng nhau.

Ngay đến cả 'Trailer dài 30 giây của Muối' đã có thương hiệu của riêng nó nhưng bây giờ nó không tiếp tục phong cách ngắn nữa mà rất điêu luyện, những cảnh cùng khung hình của Muối được chương trình ghép lại hoặc kết nối trực tuyến.

Các Bút Ký Tên, fan CP của hai người luôn có tiếng là CP dễ dỗ nhất trong giới. Trước kia khi hai người bọn họ đồng ý đến tham gia chương trình đã là niềm vui vỡ òa ngoài sức tưởng tượng của bọn bọ, bây giờ qua chín tập đã nhận được nhiều đường như thế, nói không quá chứ nó chẳng khác gì được trời ban ơn.

Có thể do tập chín ở tuần trước đã mang lại cho họ rất nhiều ngạc nhiên và niềm vui không ngờ đến, các fan CP bị nuôi dưỡng ăn uống thoải mái nên đã quên tính tình chính chủ nhà mình thế nào.

Hai năm trước sau khi họ kết hôn, cả hai vì công việc bận rộn nên chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Giờ chỉ vì đi công tác nên mới không gặp nhau có nửa tháng, trong khu bình luận các fan CP đang đau lòng cho chính mình trước.

[Bọn họ tách nhau ra, người chịu ngược vẫn là chúng ta]

[Nếu Ôn Lệ là vợ tôi, tôi còn đi làm gì nữa, mọi người lôi Tống Nghiên không biết tốt xấu ra đánh công khai đi]

Cũng có fan CP lý trí giải thích.

[Từ đầu đã xác định Thế Gian như một bộ phim thần tượng có nhiều hiện thực ở thế gian này. Tập chín tuần trước là phim thần tượng, tập mười này tạm thời trở về cuộc sống hằng ngày thôi mà. Mỹ Nhân và Tam Lực đều là nghệ sĩ, mà mọi người biết nghề nghiệp của bọn họ bận rộn không có nhiều thời gian rảnh thế nào đấy, thường xuyên phải bay tới bay lui, đương nhiên không thể ngày nào cũng ở cạnh nhau được]

[Mới hơn nửa tháng thôi đó, fan lâu năm cho biết kỷ lục dài nhất bọn họ không gặp nhau trước kia là nửa năm kia kìa, mấy chị em mới vào hố cứ bình tĩnh]

Trong khoảng thời gian này Muối không tiếp tục buôn bán đường, nhóm Bút Ký Tên không có gì để ăn để viết nên mới để cho một lực lượng CP mới về tình cảm chị em ruột của Ôn Lệ và em trai mình xuất hiện.

[Mọi người, tui tạm rời đi trước đây, chạy sang ship CP Song Lập tình cảm chị em ở bên cạnh, đợi lúc nào hai người họ quay lại tiếp tục làm những việc vợ chồng nên làm thì tôi về]

[Vợ chồng không thể hiện tình cảm và chị em có gì khác nhau à?]

[Tạm đi bò tường trước, lúc nào Muối phát đường thì gọi tôi về nhé]

Cuối cùng đã đến khoảng thời gian quay hình cho tập 11 của << Thế Gian Có Người >>, đúng vào dịp sinh nhật của Ôn Lệ, rất nhiều fan CP đang la hét trong super topic.

Thế này còn không về thì quá đáng lắm đấy.

Ở Tân Thành bận công việc như người ở ẩn, chỉ thỉnh thoảng thấy Tống Nghiên ngoi lên online Weibo, cuối cùng cũng thấy anh đăng bài chuyển tiếp bài đăng liên quan đến việc ghi hình tập 11 của chương trình << Thế Gian Có Người >>.

[Cười chết, ô tô gặp phải chướng ngại vật còn biết phanh gấp, cổ phiếu tăng có người biết đường mua, fan đi trèo tường có người biết phải buôn bán]

[Chẳng lẽ bé Lê còn không bằng Mỹ Nhân? Qua hai năm nữa Mỹ Nhân sẽ ba mươi tuổi, chất lượng t*ng trùng của người đàn ông qua ba mươi sẽ bắt đầu giảm xuống, mấy chị em phải mạnh mẽ thể hiện khí phách của mình ra cho mị, đừng quay đầu lại! Phải để anh ấy biết chúng ta không phải những người dễ lung lay thế!]

Từ Lệ bên kia không đoán được tình hình mọi chuyện sẽ phát triển thành như vậy, cố ý gọi điện thoại cho Tống Nghiên, dùng mấy ngôn ngữ mạng mình vừa học được để giải thích cho bản thân.

“Anh A Nghiên, fan bình luận chớ nên đổ lên đầu chính chủ.”

- -----oOo------

Chương 85

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Tống Nghiên không để ý chuyện này, không chỉ thế còn cười trong điện thoại.

Từ Lệ không hiểu lắm gọi: "Anh A Nghiên?"

"Ừ, anh đang nghe đây, không sao đâu." Tống Nghiên hỏi thêm, "Dạo gần đây có dự định viết bài hát không?"

"Có, công ty đang chuẩn bị phát hành album mới cho em."

"Vậy đợi em hoàn thành công việc viết bài hát mới của mình xong rồi nói."

Tư Lệ nghe Tống Nghiên nói vậy nghĩ chắc anh đang muốn nhờ mình làm gì đó.

Cậu hỏi lại luôn.

Tống Nghiên: "Đúng là có, muốn mời em viết giúp anh một bài hát."

Muốn mời cậu viết nhạc á?

Nhưng mà Từ Lệ không ngạc nhiên về chuyện này mà thứ khiến cậu bất ngờ là: "Anh A Nghiên? Anh sẽ hát ạ?"

Trong mấy năm quen biết và ở cạnh Tống Nghiên mấy lần, đến tận bây giờ chưa từng nghe anh hát bao giờ. Đối với việc ca hát mà nói, giọng là điều kiện cần nhưng việc cảm nhạc và hát đúng nốt là việc khác.

Tống Nghiên thản nhiên nói: "Anh hát không đúng nhịp."

Nhấn mạnh mình hát không đúng nhịp, trong lòng Từ Lệ hiểu rõ.

Phải đến tám phần nó sẽ không đi đến đâu.

"……" Từ Lệ nghẹn lời, cố gắng kiềm chế không muốn cười, "Dạ vâng, vậy đợi anh về rồi chúng ta nói kỹ hơn."

—

Sinh nhật năm nay, Ôn Lệ không tổ chức một buổi fanmeeting như mọi năm mà sẽ đón sinh nhật ở chỗ tổ chức hoạt động offline của bên << Thình Đường Huyễn Tưởng >>, trong buổi ra mắt bản game mobile và có hoạt động thi đấu của các tuyển thủ chuyên nghiệp trong giới.

Từ nửa tháng trước trong super topic riêng của cô đã tiến hành hoạt động rút thăm trúng thưởng, fan rút được vé vào của hoạt động lần này sẽ được vào miễn phí. Lần này không cần fan tổ chức tiếp ứng, toàn bộ mọi thứ sẽ do bên nhà phát hành trò chơi sắp xếp, để bên ekip làm việc và fan không phải bỏ nhiều công sức.

Tống Nghiên về Yến Thành vào hôm cách sinh nhật Ôn Lệ còn hai ngày, quay về cùng một đội nhỏ phụ trách quay hình anh trong tổ quay phim A.

Vừa về đến nơi đã đến công ty trò chơi.

Để tổ chức hoạt động kỷ niệm mười năm của << Thịnh Đường Huyễn Tưởng >>, bên tổng công ty giao toàn quyền quyết định cho một công ty đã thỏa thuận hợp tác sâu rộng và có chiến lược lâu dài. Đồng thời đây cũng là công ty đảm nhận việc phát triển phiên bản mới của trò chơi sau lễ kỷ niệm mười năm và cho ra mắt bản đồ mới cho phần cuối của trò chơi. Là một công ty gia đình còn khá trẻ, tinh thần mạnh mẽ có chí tiến thủ, đến nay CEO của công ty chưa đến ba mươi.

Bề ngoài của CEO này có mấy điểm giống Bách Sâm, đôi mắt hồ ly hẹp dài mà đẹp, không mặc áo vest, chỉ mặc áo sơ mi đơn giản phối với quần dài, nhìn càng thấy giống sinh viên vừa mới tốt nghiệp. Khi Tống

Nghiên đến văn của anh ta thì ông sếp của công ty này còn đang chơi trò chơi trên máy tính.

"Anh Tống." CEO nhìn anh cười cười, "Anh đến vì chuyện của bà Tống đúng không?"

"Đúng vậy, làm phiền tổng giám đốc Hàng."

CEO trẻ tuổi được gọi là tổng giám đốc Hàng dẫn Tống Nghiên ngồi xuống ghế sô pha tiếp khách, không hề quanh co lòng vòng mà sảng khoái nói thẳng trực tiếp: "Trước đấy ý định ban đầu là muốn anh Tống và vợ mình nhận hợp đồng này làm đôi đại diện trò chơi cho chúng tôi, kết quả giám đốc Trần phụ trách việc này báo lại cho tôi biết vì anh bận công việc khác nên đã uyển chuyển từ chối. Hoạt động kỷ niệm mười năm lần này nếu vinh hạnh mời được anh đến thì tôi sẽ tiết kiệm được nhiều phí cho việc tuyên truyền."

Tống Nghiên cười khẽ: "Tổng giám đốc Hàng đừng khách sáo, đó là vinh hạnh của tôi."

"Lần kỷ niệm mười năm này, chúng tôi sẽ cho ra mắt một phó bản hoàn toàn mới xuất hiện trên bản đồ nằm trong phần cuối của << Thịnh Đường Huyễn Tưởng >>." Tổng giám đốc Hàng không dùng nhiều lời để nói rõ về trò chơi của mình mà nhanh chóng chuyển đề tài sang bên chỗ công việc liên quan đến Ôn Lệ, "Là thế này, hôm đó ngay tại hiện trường nơi tổ chức hoạt động offline, bà Tống sẽ giúp bên tôi lồng tiếng cho boss trong phó bản mới, nhân vật boss này có một cốt truyện thuộc về riêng mình, tôi nghĩ sợ với việc để người được chọn trước đó hợp tác lồng tiếng cùng bà Tống, tôi nghĩ nếu anh Tống có thể đến nơi tổ chức lồng tiếng cho nhân vật thì hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều, anh nghĩ sao?"

"Câu chuyện thế nào?"

"Tôi vừa chơi trong phó bản này xong, anh Tống có hứng thú đến xem không?"

Tống Nghiên là người đại diện tốt nhất của << Thịnh Đường Huyễn Tưởng >> trước đây, anh từng chơi trò này nên hiểu qua về thế giới trong trò chơi, rất dễ dàng hiểu được cốt truyện của phó bản mới.

Lồng tiếng thôi mà, không có gì khó, Tống Nghiên đồng ý luôn.

"Đến hôm tổ chức hoạt động tôi sẽ đến đó trình diện, tôi hy vọng tổng giám đốc Hàng có thể giữ bí mật với vợ tôi giúp tôi."

Lúc đầu tổng giám đốc Hàng ngạc nhiên, sau đó ngầm hiểu ra gật đầu: "Hiểu rồi."

Tống Nghiên đến đây chỉ vì chuyện này, nói chuyện xong chuẩn bị chào rồi đi về.

"Đúng rồi anh Tống, đợi sau khi hoạt động kết thúc, tôi có thể xin chữ ký của hai vợ chồng anh được không." Tổng giám đốc Hàng gọi anh lại, ngập ngừng chút rồi nói, "Là kiểu mà anh và vợ anh sẽ ký tên ở hai bên, ở giữa vẽ một trái tim lớn."

"Hả?"

Tống Nghiên phát ra một tiếng nghi vấn theo bản năng, hiển nhiên không ngờ sẽ nhận được yêu cầu này.

Tổng giám đốc Hàng giải thích: "Tôi hỏi giúp em gái mình, con bé là fan CP của anh và bà Tống."

Hóa ra yêu cầu từ fan CP.

Tống Nghiên bật cười: "Không thành vấn đề."

Đi ra từ tòa nhà lớn, Tống Nghiên lên xe bảo mẫu của mình, nhân viên chương trình chờ ở trên xe nói đạo diễn Nghiêm đã biết chuyện anh về Yến Thành, muốn gặp mặt anh để mở họp.

Tống Nghiên: "Họp gì cơ?"

“Họp về kế hoạch quay hình cho tập mười một, vì đúng dịp đến sinh nhật cô Ôn.” Nhân viên chương trình nói, “Đạo diễn Nghiêm muốn toàn bộ nhân viên và các khách mời sẽ tổ chức sinh nhật cho cô ấy trong tập này.”

Bên phía nhà phát hành trò chơi muốn tổ chức sinh nhật cho cô, chương trình Thế Gian cũng muốn tổ chức sinh nhật, mấy người đàn ông nhà họ Ôn càng muốn cô về nhà vào ngày sinh nhật để bọn họ tổ chức cho cô.

Từ hơn nửa tháng trước đến nay fan lúc nào cũng vào Weibo nhắc nhở anh phải nhớ sinh nhật Tam Lực.

Cho dù anh không về thì có lẽ cô vẫn sẽ có một ngày sinh nhật vui vẻ.

Tống Nghiên cười khẽ: “Đạo diễn Nghiêm đã có kế hoạch gì chưa?”

“Có, nhưng mà không nói cho chúng tôi biết.” Nhân viên chương trình bỗng nhiên nhỏ giọng nói, “Ông ấy muốn tạo một bất ngờ siêu lớn cho cô Ôn.”

Tống Nghiên không biết sao chứ lúc nào cũng có cảm giác mỗi lần đạo diễn Nghiêm nói muốn tạo ra ngạc nhiên gì đấy thì y như rằng nó sẽ biến thành kinh sợ.

Đến lúc đó phần kinh sợ này sẽ hại anh bị vợ đổ tội lên người rồi bị chỉ trích đòi bồi thường mất.

Tống Nghiên từ chối vô cùng khéo: “Vậy thì không cần phải bàn bạc với tôi, để đạo diễn Nghiêm quyết định hết đi. Tôi sẽ không tham gia vào, không thì từ hai ngạc nhiên biến thành một ngạc nhiên.”

Lúc sau nhân viên thuật lại y nguyên lời của Tống Nghiên cho đạo diễn Nghiêm nghe.

Đạo diễn Nghiêm thoải mái đồng ý: “Được, cứ để tùy cậu ta.”

Dù sao ngạc nhiên này đủ lớn, có hay không có Tống Nghiên thì hiệu quả mang lại giống nhau.

—

Người đón sinh nhật ngẩng cổ chờ đợi đã lâu, cuối cùng sinh nhật của cô cũng đến.

Đúng mười hai giờ vào ngày sinh nhật, điện thoại nhận được rất nhiều lời chúc mừng sinh nhật do mọi người gửi đến, đặc biệt ba cô còn cố ý tính toán thời gian bất chấp việc lệch múi giờ để gọi điện thoại chúc cô sinh nhật vui vẻ.

"Chỉ như cái chớp mắt bây giờ đã là cô gái trưởng thành đã kết hôn." Từ Thời Mậu cảm thán trong điện thoại, "Hôm nay định trải qua sinh nhật thế nào? Vẫn ở cùng các fan như mọi năm?"

"Không khác lắm ạ, năm nay gộp công việc và tổ chức sinh nhật lại một nơi để giải quyết, đỡ phải lo nhiều."

"Hôm nay sinh nhật còn phải làm việc nữa sao?" Từ Thời Mậu hỏi, "Còn A Nghiên đâu? Thằng bé không đón sinh nhật cùng con à?"

Ôn Lệ hơi mất mát chun chun mũi: "Anh ấy ở Tân Thành, bận công việc chưa thể về."

Từ Thời Mậu không trách cứ, giọng điệu thể hiện sự bất đắc dĩ: "Hai người các con đừng suốt ngày nghĩ đến công việc, tiền kiếm lúc nào chả được, hôm nay sinh nhật phải ở cạnh nhau cùng nhau đón sinh nhật mới đúng."

Ôn Lệ rộng lượng nói: "Không sao đâu ba, hôm sinh nhật anh ấy con cũng không ở bên và trải qua cùng anh ấy, sinh nhật thôi mà, đâu phải chỉ có mỗi ngày hôm nay sinh nhật xong về sau sẽ không có nữa."

Nói chuyện hơn nửa tiếng, cuối cùng Từ Thời Mậu dặn con gái đừng thức khuya nữa nhanh đi ngủ đi, Ôn Lệ đồng ý từng việc một, sau khi nói chúc ngủ ngon với ba thì cúp máy.

Sau đó cô không ngủ mà tiếp tục chơi điện thoại.

Tống Nghiên cũng gửi đến lời chúc mừng sinh nhật, chỉ một câu đơn giản ‘Sinh nhật vui vẻ’.

Thật ra hai năm trước anh cũng gửi lời chúc như thế này, khi ấy Ôn Lệ còn rất cảm động.

Chỉ là bây giờ tâm trạng không giống thế nữa, yêu cầu của cô với Tống Nghiên cao hơn một chút.

Đổi lại là bình thường cô sẽ trách móc anh tại sao sinh nhật không quay về ở bên cô, nhưng bây giờ cô đã là người biết quan tâm chăm sóc, nếu anh bận thì thôi vậy.

Mặc dù cô nghĩ, bất kể hôm nay cô nhận được bao nhiêu lời chúc mừng từ mọi người đi nữa cũng không bằng việc Tống Nghiên ở cạnh đón sinh nhật cùng cô.

—

Ôn Lệ ngủ một giấc đến rạng sáng, sáng sớm tinh mơ đã phải dậy trang điểm mặc đồ, quãng đường đi từ nhà đến nơi tổ chức hoạt động offline, gần như gặp người nào là lại nhận được một câu chúc mừng sinh nhật của người đó.

Lễ kỷ niệm mười năm ra mắt của << Thịnh Đường Huyễn Tưởng >> chính thức bắt đầu vào buổi trưa, thời gian đi mất rất lâu vì chỗ nhà Ôn Lệ cách địa điểm tổ chức mấy xã liền, khoảng cách khá xa. Bên phía công ty đại diện trò chơi rất có lòng quan tâm cô nên đã thuê một phòng khách sạn gần đó, tối hôm đó sau khi kết thúc hoạt động cô có thể về khách sạn nghỉ ngơi một đêm, ngay hôm sau mới về nhà.

Buổi chiều sẽ có phần thi đấu giao lưu giữa đội của các nghệ sĩ và đội các tuyển thủ chuyên nghiệp, vốn trong danh sách các ngôi sao được mời đến có tên của Hứa Tinh Duyệt nhưng cô ta xảy ra chuyện cá nhân, đương nhiên đã bị bên tổ chức xóa tên ra khỏi danh sách, đổi lại một thành viên khác trong nhóm Starry Tears.

Trước mắt tất cả công việc của Hứa Tinh Duyệt bị tạm dừng, Starry Tears thiếu vị trí center và người có sức nổi, công ty sẽ chọn một thành viên nữ khác để đảm nhiệm vị trí center và tiếp tục hoạt động.

Giới giải trí không phải vậy à, một người ngã xuống lập tức có người khác bước lên, không bao giờ thiếu người đảm nhiệm vị trí đó.

Mà lúc này Ôn Lệ với địa vị rất vững chắc đã có mặt trong buổi sinh nhật mình hôm nay, là tâm điểm chú ý của nơi tổ chức hoạt động.

Trước khi trận đấu giao lưu được bắt đầu, lúc từng tuyển thủ chuyên nghiệp trẻ tuổi bắt tay cô, tay họ run rõ ràng.

Sau khi bắt tay xong, tuyển thu và nghệ sĩ ngồi vào ghế của mình.

"Cô ấy đẹp thật đấy." Một người trong số đó ôm trái tim nói mấy lời khoa trương, "Vừa rồi khi cách nhau rất gần, tôi cảm giác như tim mình muốn nhảy ra ngoài luôn đó."

Một bạn tuyển thủ khác nhắc nhở: "Cậu rụt rè chút đi, giờ đang bật mic bật loa, tất cả mọi người nghe được đấy."

Hiện trường xuất hiện đầy tiếng thét chói tai, mọi người trong sóng comment đang xem trực tiếp không nhìn thấy nhưng lúc này máy quay đang đặc tả Ôn Lệ chi tiết, cô nghiêng đầu nhìn về chỗ ngồi của tuyển thụ kia vẫy vẫy tay, ý bảo mình đã nghe thấy.

Vị đó thấy cực kỳ xấu hổ, cả người bại liệt ngồi trên ghế.

Không khí trong trận giao lưu buổi chiều này rất hài hòa, mấy kiểu trận đấu này không quan trọng thắng thua, đa số sự chú ý được người dẫn đặt lên việc nói thêm nhiều thông tin cá nhân và trêu chọc các nghệ sĩ và tuyển thủ.

Đến lúc muộn muộn, bản đồ phó bản mới của phiên bản trò chơi mới nhất chính thức ra mắt.

<< Thịnh Đường Huyễn Tưởng >> lấy bối cảnh lịch sử thời kỳ nhà Đường, ra mắt bối cảnh và các nhân vật được tạo ra trong thế giới quan. Con người và yêu sống chung, mỗi NPC hay boss đều có cốt truyện riêng của mình.

Boss của phó bản mới là con mèo yêu tinh, Ôn Lệ chụp ảnh đại diện cho trò chơi đã ăn mặc theo phong cách như con boss này. Vì muốn tuyên truyền cho phó bản mới, bên phía nhà sản xuất đã sắp xếp để cô lồng tiếng cho nhân vật này trong cốt truyện của mình ở ngay tại nơi tổ chức hoạt động.

Tiểu Thất là một con mèo yêu tinh vừa mới tu luyện thành người, sau đó vì tính tò mò nên đến nhân giới, chỉ tiếc khi ấy tu vi cô không cao, nhìn bên ngoài chỉ thấy giống cô gái nhỏ nên bị người buôn người lừa bán đến chợ đêm.

Những con người phàm trần này đáng sợ không thua yêu ma quỷ quái nào, Tiểu Thất bị bán vào kỹ viện, rồi bị một tướng trong doanh trại đến chọn làm kỹ nữ phục vụ một đêm, cô phản kháng theo bản năng, dùng chính pháp lực ít ỏi yêu kém của mình đánh vị tướng đó bị thương.

Tướng đó phát hiện cô là yêu quái, mang cô về quân doanh, có đôi khi yêu quái không phải sự uy hiếp lớn với con người, nhất là con yêu quái nhỏ gầy gò pháp lực yếu xìu. Người đó đặt một chiếc khóa linh hồn vào người cô, đợi cô lớn lên qua từng ngày, theo thời gian nó trở thành một vũ khí sắc bén.

Dưới sự huấn luyện tàn khốc, Tiểu Thất được huấn luyện trở thành một chiến binh xuất sắc, không có tình cảm chỉ biết phục tùng và giết người.

Tướng kia coi cô là món quà tặng cho Vương gia Tông làm đầy tớ trung thành.

Lão hoàng đế mê muội ngu ngốc không có tiếng nói, mười mấy đứa con của hắn chia phe kết phái, tranh đấu gay gắt. Trong đó có Vương gia

Tông đã tập võ từ nhỏ, hào hoa phong nhã, văn võ song toàn, là một trong các hoàng tử có năng lực cạnh tranh ngôi vị hoàng đế nhất.

Ở hiện trường được lắp đặt màn hình lớn để chiếu đoạn quay mô phỏng cốt truyện, trên đó đang phát đến cảnh người tướng kia dẫn theo Tiểu Thất với đầy thương tích trên người đến trước mặt vương gia.

Vì là đoạn phim hoạt hình nên mọi người không thể bắt bẻ hay bới móc gì trên những khuôn mặt hoàn mỹ.

Lúc Ôn Lệ lồng tiếng cho nhân vật, cô cảm thấy giọng của mình rất thích hợp với khuôn mặt yêu quyến rũ nghiêng nước nghiêng thành này của Tiểu Thất, không thấy có sự cách biệt quá lớn.

Phản ứng của người xem trực tiếp cũng tốt lắm, mọi người sôi trào từ lúc cô bắt đầu lồng tiếng.

Trong phim vương gia mặc cẩm y lộng lẫy hơi mở mắt nhìn cô gái mặc bộ quần áo mỏng manh rách nát trên người đang quỳ trước mắt.

Vương Gia mở miệng hỏi: "Cô ta có tên không?"

Ôn Lệ quá đỗi ngạc nhiên, giọng nói này…..

Mà cả những người đang xem ngay tại hiện trường hay những người xem qua màn hình đều nghe thấy rõ ràng, phản ứng còn nhanh hơn cô.

"Giọng này là giọng của Tống Nghiên đúng không?"

"Là tiếng của Mỹ Nhân!!!!"

"Mà đang lồng tiếng trực tiếp ở đây hả? Hay là ghi âm xong trước đó rồi?"

Không phải anh vẫn đang ở Tân Thành ư?

Ôn Lệ không biết rõ tiếng này là anh đã ghi âm sẵn hay đang nói ngay tại đây, cô tạm thời thu lại cảm xúc, không chế bản thân để tiếp tục công

việc lừng tiếng của mình.

Tiểu Thất là vũ khí tốt nhất của anh ta, không có tình cảm chỉ biết nghe theo mệnh lệnh, Vương Gia bảo cô đi giết ai là cô đi giết người đó, thủ đoạn độc ác, vừa nhanh vừa độc. Còn không yêu cầu gì, bình thường chỉ đứng lẳng lặng một bên, mặt lạnh không cảm xúc chờ đợi Vương Gia giao việc.

Cô dần dần lớn lên, rũ bỏ dáng vẻ non nớt bên ngoài, Vương Gia chú ý đến vẻ ngoài của cô, người bên cạnh cũng để ý đến.

Có một người huynh đệ đã trở mặt với anh ta từ lâu nhưng mềm cứng không ăn, duy nhất chỉ có ham mê sắc đẹp, anh ta định đưa một người đến cạnh người huynh đệ đó.

Lúc này người phụ tá bên người đã sớm chú ý đến cô gái hay làm việc cho Vương Gia.

"Bên người Vương Gia có một cô gái xinh đẹp, không cần phải lo lắng tìm kiếm?"

Tiểu Thất thông thạo việc giết người, Vương Gia bảo cô đi quyến rũ đàn ông, trên khuôn mặt mười năm không đổi cuối cùng cũng xuất hiện sự khó hiểu mê man.

"Quyến rũ là sao?"

Bỗng chốc Vương Gia bật cười, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên giải thích thế nào cho cô nghe, bảo người làm đưa cô đi thay quần áo mới, bỏ đi bộ quần áo binh sĩ mặc trên người, cô mặc một bộ váy thường như những cô gái tầm tuổi này hay mặc.

Tiểu Thất thay một bộ đồ mới, tô lại lông mày, đánh phấn tô son xong mới xuất hiện trước mắt Vương Gia lần nữa.

Vương Gia giật mình trong giây lát, mãi một lúc lâu sau không nói được lời nào.

Rung động vừa mới mọc rễ chưa được bao lâu, cuối cùng không thể nảy mầm rồi vươn lên.

Vương gia Tông được rất nhiều người xem trọng nhưng sau cùng lại thất bại sa sút trong việc tranh giành ngôi vị hoàng đế. Người mới lên thay còn vô tình hơn cả anh ta, giết các huynh đệ, Vương Gia từng có một thời oai hùng, một khi thua sẽ biến thành người phạm tội lẩn trốn.

Tiểu Thất hộ tống Vương Gia chạy trốn suốt một đường nhưng đến cùng cơ thể Vương Gia là người phàm trần, vết thương mới vết thương cuối đè nhau tàn phá bừa bãi, trong sự kiêu ngạo cuối cùng của mình bị một mũi tên xuyên tim, lâm vào tình trạng hấp hối.

Người sắp chết, có một số điều nên nói ra.

"Tiểu Thất không hiểu tình yêu, không hiểu mấy lời nói của Vương Gia, chỉ biết Vương Gia đã chết, chủ nhân mà mình nguyện trung thành đã chết, trách nhiệm của đầy tớ đi theo là tìm người báo thù rồi tự sát theo chủ nhân."

Lúc sau trong cung có tin đồn hoàng đế mới bị yêu phi mê hoặc, cơ nghiệp giang sơn trăm năm khó mà giữ được.

Sau khi hoàng đế mới chết, triều đình lại lâm vào cảnh tranh đua, dân chúng khổ mà không nói nổi, mà yêu phi kia biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi đâu chỉ sau một đêm.

Cửa ải cuối cùng trong phó bản này là phải giết được yêu phi hại nước.

Khi giành thắng lợi, yêu phi sẽ hóa thành những con đom đóm sáng và linh hồn đang bay lên, âm nhạc bối cảnh vang lên, những lời Vương Gia nói trước khi chết vọng lại trong đó.

"Tiểu Thất, ta vẫn chưa từng nói với cô."

"Trước đây ta cứ nghĩ cô không khác gì một người đàn ông, bỗng nhiên ngày ấy nổi hứng trêu đùa cô mới bảo cô đi thay một bộ váy khác, ai ngờ

sau khi cô mặc vào ta lại bại trận trước."

"Ta thích cô."

Cuối cùng trước khi chết Tiểu Thất cũng hiểu được những lời mà Vương Gia nói, cảm thấy thỏa mãn nhắm mắt lại.

Nội dung cốt truyện kết thúc, Ôn Lệ khẳng định chắc chắn tiếng của Vương Gia là tiếng của Tống Nghiên, chỉ là cô không chắc anh có đang ở đây hay không.

Mọi người vẫn đang chìm đắm vào nỗi bi thương của nội dung phó bản, tiếng Vương Gia vừa xuất hiện trong cốt truyện vừa rồi đã quay về giọng nói bình thường như thường ngày của anh.

Không trầm thấp, cũng không lạnh nhạt nghiêm túc, mà mang theo ý cười.

"Cô Ôn, sinh nhật vui vẻ."

Hiện trường bùng nổ, trừ người dẫn chương trình và một số nhân viên làm việc bên trong thì tất cả mọi người ở đây bao gồm người xem và các khách mời đều không biết chuyện hôm nay không chỉ có Ôn Lệ đến đây để lồng tiếng mà có cả Tống Nghiên tham gia, càng không biết anh cũng đang có mặt ở đây.

Sóng comment xuất hiện liên tục những bình luận [A a a a a], người xem tại chỗ rất ồn ào, đều óc Ôn Lệ ong ong, còn đang nghĩ quả nhiên Tống Nghiên vẫn là Tống Nghiên, lúc còn học cấp ba dùng cái cách bày ngọn nến tỏ tình đủ cũ mèm, ai ngờ đến mười năm sau anh vẫn dùng mấy chiêu cũ rích như thế nữa.

Nhưng cô lại thấy người đàn ông này giỏi quá, rõ ràng là hoạt động của nhà phát hành game mà bị sự xuất hiện đột ngột của anh cùng với câu nói "Sinh nhật vui vẻ", giống như tất cả mọi thứ ở đây được anh bố trí và sắp xếp vì cô.

Hoạt động kéo dài đến buổi tối mới kết thúc, sinh nhật Ôn Lệ sắp qua, tạm thời cô không có thời gian rảnh để chú ý đến Weibo đang bị oanh tạc và náo loạn thế nào sau khi livestream hoạt động kết thúc. Có bao nhiêu cái hotsearch, hiện giờ phản ứng của fan thế nào, tất cả không nằm trong suy nghĩ cô.

Nơi tổ chức hoạt động cách khách sạn rất gần, lộ trình trên đường ngắn ngủn, Ôn Lệ không nói lời nào, chờ xe chạy đến nơi cô bảo trợ lý và lái xe xuống xe trước, nói mình muốn nói chuyện riêng cùng Tống Nghiên.

Văn Văn không có ý định ở lại, không chút do dự xuống xe, vào thang máy đi thẳng lên tầng.

Mà lúc này trong phòng của khách sạn cực kỳ náo nhiệt, người chật ních, không chỉ có đạo diễn Nghiêm và các nhân viên trong tổ quay, còn cả ba đôi khách mời còn lại. Trước đấy bọn họ đã trao đổi qua với người bên ekip làm việc Ôn Lệ và cả bên phía nhà sản xuất trò chơi, nhân lúc Ôn Lệ đang làm việc ở đó trộm lẻn vào phòng khách sạn, tỉ mỉ trang trí tất cả các nơi trong phòng, biến nơi đây thành một địa điểm tổ chức sinh nhật.

Văn Văn kích động: "Chị đã về rồi ạ, đang ở trong xe nói chuyện với thầy Tống, chắc sắp lên đây."

Đạo diễn Nghiêm ở trong phòng lập tức thúc giục mấy nhân viên của mình đang treo bóng bay và mấy dải ruy băng làm việc nhanh chóng: "Chân tay làm việc nhanh thêm đi, nhỡ may bị cô ấy phát hiện trước thì sẽ không còn bất ngờ ngạc nhiên gì nữa!!"

Mọi người trong phòng vội vàng trang trí, không ai biết hôm nay tại nơi tổ chức hoạt động của bên trò chơi đã xảy ra chuyện gì, Văn Văn hưng phấn lạ thường, khoa tay múa chân nói cho mọi người biết chuyện đã xảy ra, Tống Nghiên xuất hiện bất ngờ khiến mọi người ở đấy rất kinh ngạc.

"Được rồi, nói chung cái đó không phải vấn đề chương trình quan tâm." Đạo diễn Nghiêm vẫy vẫy tay về hướng Văn Văn, "Đừng đứng đó nói nữa mau đến đây giúp đi, chút nữa thôi là Ôn Lệ lên đến phòng."

“Dạ.”

Đợi đến khi mọi người hoàn thành xong việc trang trí, đạo diễn Nghiêm bắt đầu ra hiệu lệnh.

“Máy quay đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Đã tốt!”

“Mic thì sao?”

“Đã mở!”

“Tốt, có thể tắt đèn, mọi người tìm khắp nơi trong phòng trốn đi thật kỹ, như này sau khi cửa mở ra, Ôn Lệ vừa đi vào thì chúng ta đồng loạt đứng lên hết! Cùng nhau hát bài hát chúc mừng sinh nhật! Tôi phụ trách cầm bánh kem, những người khác phụ trách cầm pháo giấy, hiểu chưa?”

Mọi người trăm miệng một lời: “Đã hiểu!”

Đạo diễn Nghiêm hài lòng gật đầu: “Tốt, tỷ suất người xem tập mười một phải nhờ mọi người.”

Nhóm nhân viên làm việc đoàn kết nhất trí với nhau, tràn đầy tin tưởng, chút cơn sóng nhỏ của tập mười đã rút đi hoàn toàn. Lúc này dường như bọn họ đang nhìn thấy rating xem đột phá mới của tập mười một tạo nên những cơn sóng biển mạnh dạt dào, còn cả tiền thưởng của cuối năm chất thành núi nhỏ.

Còn đối với ba đôi khách quý còn lại vừa giúp mọi người trang trí phòng, nói không hâm mộ là giả.

Nhất là Khâu Hoằng, thậm chí còn than trách ngày mình sinh ra.

“Xui quá, tại sao sinh nhật tôi không được trải qua cùng chương trình.”

Đạo diễn Nghiêm đối xử bình đẳng: “Mùa ba, mùa ba cậu còn tham gia thì chúng tôi sẽ làm cho cậu một cái.”

Khâu Hoằng bĩu môi: “Muốn làm giống nhau thì còn gọi gì là ngạc nhiên nữa.”

Chắc chắn sẽ bất ngờ, nhà phát hành trò chơi thuê phòng khách sạn đủ lớn cho Ôn Lệ, vài người trốn sau bức rèm, vài người trốn sau sô pha, vài người trốn dưới cái bàn, trong bóng tối sẽ không ai biết hóa ra nơi này lại đang có rất nhiều người ẩn núp.

Cuối cùng tiếng quẹt thẻ mở cửa phòng vang lên, mọi người nín thở chờ mong.

Kế hoạch này của đạo diễn Nghiêm lấy việc bật đèn làm tín hiệu, đợi Ôn Lệ vừa bật lên cái là cả loạt người ‘xoạt’ một cái đứng tất lên, kết quả người thì đã vào nhưng mãi không thấy bật đèn.

Bọn họ nghe thấy tiếng cơ thể va vào tường.

Cái này là do không thấy chỗ bật đèn hay không thấy đường đi?

Mọi người đang trốn thấy hoang mang không biết nên tiếp tục ngồi xổm trốn hay đứng lên thì tiếng hai người nói chuyện vang lên.

Đầu tiên tiếng Tống Nghiên có vẻ hơi khàn: “Quà dâng đến cửa, có thích không?”

Tiếp đó tiếng Ôn Lệ hờn dỗi: “Hỏi thừa, không thích thì em đang làm gì?”

Tiếp nữa là tiếng cười nhẹ của Tống Nghiên: “Bóc quà?”

Cuối cùng mọi người đang ngồi xổm để trốn hai người đã nhận ra có chỗ nào đó không đúng.

“…….”

Cứu mạng.

———–

Chương 86

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Sinh nhật hôm nay Ôn Lệ thấy rất vui.

Thật ra hôm nay dưới sự sắp xếp và chuẩn bị kỹ càng chu đáo từ phía nhà sản xuất game và cả bên ekip làm việc của cô nữa, lúc nãy mọi người có mặt trong buổi hoạt động đã hát bài hát chúc mừng sinh nhật để mừng sinh nhật cô, cô cứ nghĩ ngày hôm nay đã rất trọn vẹn và hoàn hảo.

Rồi đến khi Tống Nghiên xuất hiện, dù cô muốn giả vờ nhưng không thể khống chế tâm trạng mừng như điên.

Xe chạy vào trong bãi đỗ xe của khách sạn, cô bảo trợ lý và lái xe xuống xe về phòng trước, sau đó bổ nhào về phía Tống Nghiên trước ánh mắt ngạc nhiên của anh.

Một người mà bình thường rất ít khi chủ động rồi tự dưng nhiệt tình hẳn lên, sao anh có thể chống đỡ được.

Người đàn ông bị tập kích sau mấy giây run sợ lúc đầu thì đã kịp phản ứng lại rất nhanh, cánh môi đang được cô ngậm khẽ nhếch lên, từ trong cổ họng truyền ra tiếng cười khẽ, hé mở đôi môi, hành động ngầm lặng lẽ ra hiệu bảo cô đừng tiếp tục ma xát bên ngoài nữa, hãy dũng cảm tiến vào trong chơi.

Cô hôn khá mạnh bạo, ôm chặt cổ anh hôn, không những thế còn cọ cọ khiến son môi loang hết ra xung quanh miệng Tống Nghiên, cả người nghiêng và đè nặng về phía anh, Tống Nghiên chỉ có thể ngồi dựa vào ghế, ôm cô ngồi lên đùi mình, ôm eo cô để giữ thăng bằng.

Hai người cứ thế hôn ở trong xe, không hề kiềm chế lặp đi lặp lại mấy động tác hé miệng cuốn lưỡi, mãi đến khi bộ phận bên dưới có chút lên

men mới đổi thành kiểu hôn đơn giản triền miên hơn.

Hô hấp Tống Nghiên hơi rối loạn, trong mắt không còn sự trấn tĩnh thản nhiên mà đã đổi thành nóng rực và thâm thúy.

"Ở chỗ này?"

Ôn Lệ trợn tròn mắt: "Hả?" Sau mới hỏi tiếp, "Ý là cái kia á?"

Tống Nghiên bật cười vì câu nói của cô, hơi tỉnh táo lại, véo véo khuôn mặt cô, thấp giọng thừa nhận: "Đúng vậy nhưng vẫn nên về phòng thì hơn."

Dù sao hoàn cảnh ở bãi đỗ xe không an toàn lắm, không nên quá mạo hiểm.

Từ bãi đỗ xe vào trong thang máy rồi lên phòng của khách sạn, thật ra quá trình đi chỉ mất khoảng mười phút.

Trong lòng hai người biết rõ sau khi lên phòng sẽ phát sinh chuyện gì tiếp theo, trong đầu đang nghĩ rối loạn lung tung nên khoảng thời gian đi lên phòng này nó trở nên vô cùng dài và đốt lửa lớn hơn.

Quẹt thẻ mở cửa phòng, bên trong tối đen như mực.

Dường như việc vào phòng không bật đèn sẽ càng tăng thêm không khí, không ai nghĩ đến chuyện phải bật đèn, Ôn Lệ phải trả một cái giá lớn do hành động chủ động trêu chọc vừa nãy, vẫn chưa kịp đóng cửa đã bị người kia kéo mạnh vào trong ngực. Tống Nghiên vừa cúi đầu tập trung hôn cô vừa giơ chân đá cửa cho nó đóng lại, các động tác diễn ra như nước chảy mây trôi vừa nóng nảy vội vàng vừa khó nhịn.

Ôn Lệ bị đè ở trên tường, từng đợt trao đổi hô hấp, cơ thể dần xuất hiện phản ứng.

Tay cô đặt lên cúc áo sơ mi đầu tiên trên áo anh, dùng lực không đủ, một cúc áo sơ mi nhưng đến nửa ngày không thể cởi được.

Cô càng kì kèo lằng nhằng Tống Nghiên càng thấy khô nóng.

“Muốn ăn em.” Giờ phút này người đàn ông đã không còn chút lý trí nào trong đầu, tiếng nói khàn khàn, mở miệng ra nói những lời thô tục, “Muốn thật mãnh liệt.”

“……”

“!!!!!”

“????”

Thầy tống bị ai tráo đổi cơ thể chăng.

Nếu như mấy lời vừa nãy bên ngoài ý chỉ “Bóc quà” gì gì đó thì còn có thể lừa tất cả mọi người đang ngồi xổm ở đây rằng đó là việc đùa vui bình thường của người trưởng thành. Có lẽ hai vợ chồng chỉ đơn giản làm việc bóc quà thuần khiết nhưng câu vừa được phát ra nó quá trắng trợn và lớn mật, thực tình không thể lừa dối người được nữa.

Không ngờ thầy Tống sẽ nói mấy lời đó.

Văn Văn liều mạng che miệng, sắc mặt thống khổ, máu trong người sôi trào, tiếng thét chói tai đang mắc kẹt trong cổ họng muốn phá cửa thoát ra.

Tuy nói mấy lời thô tục không tốt nhưng dưới tình cảnh như bây giờ đây, từ góc của Văn Văn nhìn thấy rõ hoàn toàn khuôn mặt thay đổi của thầy Tống.

Chết tiệt chẳng những cô nàng l cảm thấy không tốt mà ngược lại thấy câu thô tục này đúng là trêu ngươi muốn chết, gợi cảm chết đi được.

Các nhân viên trốn trong chỗ tối chưa nhận được chỉ đạo của đạo diễn nên không dám hành động thiếu suy nghĩ nhưng đang rất đau khổ, chỉ có thể yên lặng điên cuồng hét lên trong đầu.

Làm sao bây giờ!!!!

Đạo diễn Nghiêm!!!!

Còn không mau xuất hiện à!!!!!

Nếu còn không xuất hiện thì sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thật đấy!!!!

Lúc này đạo diễn Nghiêm đang lâm vào tình trạng hai bên thiện ác giao chiến kịch liệt, một bên vừa hối hận tại sao mình lại bày ra chuyện này, một bên lại cảm thấy may mắn biết bao khi tao ra tình trạng như bây giờ.

Làm người khó quá, làm đạo diễn tốt càng khó hơn.

Cuối cùng đạo đức làm người là điểm mấu chốt đã đánh bại hết những ý nghĩ xấu xa ở sâu trong nội tâm, đạo diễn Nghiêm nhắm mắt, nghĩ thầm một lão già đã sống đến từng tuổi này có gì mà phải sợ hãi, sau đó hai tay cầm bánh ngọt đứng lên cái vèo.

Trong phòng tối đen như mực, tự nhiên có bóng người xuất hiện nhô lên từ sau ghế sô pha, Ôn Lệ đứng dựa vào tường là người đối diện với cái sô pha đó, cô đang ve vãn tán tỉnh Tống Nghiên, tầm mắt tùy ý đảo qua, chỉ vì cái liếc mắt này đã dọa Ôn Lệ sợ hết hồn.

"Ôi mẹ ơi! Cái trò gì kia!"

Tống Nghiên nghe thấy tiếng hét hoảng sợ của Ôn Lệ xong quay đầu lại nhìn cũng sợ theo, sắc mặt ngạc nhiên, đồng tử trong mắt co giật, lập tức đưa tay nhấn công tắc bật đèn.

Căn phòng sáng bừng trong nháy mắt, hai người nheo nheo mắt mới thấy rõ người đứng trước mặt là đạo diễn Nghiêm.

Dưới ánh mắt dại ra của bọn họ, đạo diễn Nghiêm ho khan: "Chào buổi tối."

"……."

"……"

Đương nhiên hai con người không cho ông mặt mũi, không nói gì đáp lại lời chào hỏi của ông.

Đạo diễn Nghiêm cực kỳ xấu hổ, thầm nghĩ không thể để một mình mình chịu trận được, bất chấp tất cả hét lên một tiếng thật to: "Người đâu? Bật đèn rồi! Còn không ra hát bài chúc mừng sinh nhật!"

Không kịp nghĩ và lý giải mấy lời này của đạo diễn Nghiêm có ý gì, Văn Văn trốn ở mặt bên sườn sô pha đứng lên trước.

Ôn Lệ sụp đổ, trong phòng mỗi khi có người mới xuất hiện từ chỗ nào đấy ra, độ ấm trên mặt sẽ tăng thêm một ít.

Trốn ở dưới bàn, đằng sau bức rèm cửa, giống như những con chuột đất, một đám đang bò ra từ trong động, nếu lúc này trên tay cô có cây búa chỉ sợ rằng cô sẽ chạy đến hung hăng đập lên đầu mấy con chuột đó.

Tống Nghiên mím môi, khuôn mặt anh tuấn thoáng vặn vẹo, mi mắt run rẩy kịch liệt, cuối cùng lựa chọn nhắm mắt nghiêng đầu đi, chỉ muốn tự lừa dối mình.

Biểu cảm của tất cả mọi người ở đây đều rất phức tạp, trong giờ khắc này không thể xác định rõ bên nào người nào cảm thấy xấu hổ hơn.

Lúc này không biết đạo diễn Nghiêm lấy bật lửa từ đâu ra châm nến trên bánh kem, bảo mọi người: "Chuẩn bị, hát ——"

Gắng đẩy bầu không khí lên đỉnh cao của sự xấu hổ chết người, các vị có mặt ở đây hôm nay đừng nghĩ sẽ được sống tốt.

Một đám vì tiền thưởng cuối năm mà ra sức vỗ vỗ tay, bắt đầu hát theo nhịp điệu không đồng nhất.

"Chúc bạn sinh nhật vui vẻ —-"

"Với tất cả phiền não nói bye! Bye! Với tất cả niềm vui nói hi! hi! Thân mến! Cô Ôn! Sinh! Nhật! Vui! Vẻ! Mỗi ngày đều hạnh phúc!"

"……"

Còn ngột ngạt hơn gấp ngàn lần khi tổ chức sinh nhật dưới đáy biển.

Thậm chí Ôn Lệ nghĩ hôm nay không phải là sinh nhật mình mà là ngày mình chết vì quá xấu hổ.

Người trưởng thành thành công sẽ có những suy nghĩ chín chắn nghiêm túc, không một ai đề cập đến chuyện xảy ra trước khi tắt đèn, Ôn Lệ cứng đờ thổi nến, cứng đờ cảm ơn chương trình và tất cả nhân viên cùng các đôi khách mời, cứng đờ tỏ vẻ mình rất cảm động.

Cuối cùng công đoạn xào nấu nhàm chán này được hoàn thành trong khoảng mười phút, các nhân viên nhanh chân chạy đi thật lẹ. Ba nữ khách mời rút lui khỏi đây với dáng vẻ không khác gì như đang chạy nạn. Ba nam khách mời thì không có da mặt mỏng như vậy, dáng vẻ khi đi nhìn không chật vật đến mức đó. Nhất là Khâu Hoằng, thậm chí anh ấy còn không có da mặt, ngơ ngốc đến trước mặt hai người Tống Nghiên cười gượng mấy tiếng.

"Ha ha, bọn tôi dọn dẹp sạch sẽ, hai người tiếp tục đi."

Văn Văn cũng muốn chạy trốn theo những người khác, ỷ vào vóc dáng mình thấp lùn nhỏ bé nên xen lẫn vào trong nhóm người định chuồn lén ra ngoài, kết quả bị Ôn Lệ túm chặt cánh tay lôi ra.

Các nhân viên chương trình nhìn cô nàng với ánh mắt đồng tình và vẻ mặt muốn mà chẳng giúp được, không quay đầu nán lại lâu rời đi luôn.

"Sao lại thế này?" Gần như Ôn Lệ cắn răng nghiến lợi, "Úc Văn Văn! Bắt tay với chương trình giấu diếm chị! Em muốn cuốn gói đi luôn đúng không!"

Văn Văn muốn khóc đến nơi: "Chị, em không biết chị và thấy Tống vừa vào đã đã ……"

Về sau làm thế nào cũng không nói nổi nữa.

“Sẽ thế nào?! Sẽ thế nào hả?!” Giờ phút này Ôn Lệ xấu hổ đến mức mất hết lý trí, “Chưa nghe qua câu tiểu biệt thắng tân hôn hay sao?!”

Mặt Văn Văn đỏ đến tận mang tai, đành phải hướng ánh mắt về thầy Tống đang ngồi một bên xin sự giúp đỡ.

Tống Nghiên dùng sức day day lông mày, thở dài một hơi.

Hóa ra ngạc nhiên mà đạo diễn Nghiêm nói là cái này.

Bây giờ có trách tội ai cũng không còn quan trọng bởi vì mọi chuyện đã xảy ra.

Sau khi Văn Văn đi, cả người Ôn Lệ tê liệt ngã xuống sô pha, nói với Tống Nghiên bằng giọng nói tuyệt vọng: “Em muốn chết.”

Vì thế vào đêm sinh nhật hôm đó, Ôn Lệ mất ngủ, đợi đến lúc vất vả lắm mới ngủ được thì cô mơ thấy mình bị lột sạch quần áo đứng ở trên đường cái. Tất cả mọi người nhìn cô rồi chỉ trỏ, sau đó cô liều mạng chạy, chạy đến một đường khác tình cờ bắt gặp Tống Nghiên cũng bị lột sạch.

Thấy Tống Nghiên thảm như vậy, Ôn Lệ trong mơ nhận được chút an ủi, cười ra tiếng.

“Hì hì.”

Tống Nghiên vẫn đang đàm phán nói chuyện suốt đêm cùng đạo diễn Nghiêm qua WeChat bỗng nghe thấy tiếng cười quái dị phát ra từ người nằm trên giường, anh đến gần cô xem rốt cuộc là thế nào, kết quả phát hiện cô đang ngủ nhưng trên mặt cứ cười quỷ dị kiểu đó.

“Thầy Tống, thảm vậy a, anh cũng không mặc quần áo…….”

Tống Nghiên: “……?”

—

Đã chiều khách mời suốt mười tập, giờ đã bắt đầu đếm ngược đến tập cuối để kết thúc mùa hai, mùa này sắp sửa quay xong, vì tỷ suất người xem cần phải ích kỷ một lần.

Thái độ lần này của đạo diễn Nghiêm rất kiên quyết.

Không có chuyện cắt bỏ toàn bộ, nhiều lắm sẽ cắt đoạn nào đó hoặc tiêu âm những chữ không thích hợp để chiếu.

Kiên quyết đến mức kém mỗi việc lấy cái chết ra để uy hiếp.

Thôi bỏ đi, cùng lắm thì chờ hôm đó chương trình chiếu xong tạm thời không lên mạng và ngắt kết nối mạng hoàn toàn.

Nhưng trong thời đại internet phát triển mạnh mẽ như thời nay, làm gì có chuyện bảo cắt mạng cái là xong, hôm chương trình được phát sóng chắc chắn không thể ngồi đợi trong nhà được nên Ôn Lệ chọn quay về nhà họ Ôn để trốn.

Thật ra Tống Nghiên không muốn đến nhà họ Ôn lắm nhưng Ôn Lệ muốn anh đi cùng, anh chỉ có thể đến cùng cô.

Hôm nay cô gái duy nhất của nhà họ Ôn muốn về nhà, đương nhiên mấy người đàn ông đều phải gác lại mọi chuyện trong tay, ở nhà chờ cô về.

Vào ngày thứ bảy hôm đó trừ vợ chồng Ôn Lệ về, cậu Ôn Diễn còn hạ lệnh bắt Từ Lệ cũng phải về nhà theo hai người.

Từ Lệ quay xong chương trình tuyển chọn và đã dọn đồ ra khỏi ký túc xá nên không còn cớ gì để lấy làm lý do từ chối không về.

Vậy nên ba người ngồi cùng một chiếc xe về nhà họ Ôn, sắc mặt ai đấy đều không tốt, hệt như đang ngồi trên chiếc xe đi về hướng địa ngục không bằng.

Ôn Lệ và Tống Nghiên thừa dịp không có công việc gì về nhà chính tránh cơn gió mạnh, cùng lúc đó trên official Weibo của chương trình << Thế Gian Có Người >> tung trailer tập mười một sắp tới sau khi bị lùi lại.

Thế Gian Có Người: "#Trailer 30s của vợ chồng Muối# #Tập mười một đến đây, đến đây, đến đây! Chương trình vì cô Ôn @Ôn Lệ Litchi đã cố ý chuẩn bị một bất ngờ để chúc mừng sinh nhật! Nhưng không ngờ còn thu hoạch được nhiều thứ ngoài mong muốn, mọi người thử đoán xem đã nhận được việc ngoài ý muốn gì nhỉ? [Tự hỏi] Hẹn gặp vào lúc 8 giờ, tập mười một, mọi người há miệng chuẩn bị ăn đường!"

Không nhấn vào xem đoạn trailer trước, toàn cảnh trong khu bình luận trước tiên đều như thế này:

[? Lời giới thiệu lại muốn lừa người nữa phải không?]

[Ây tôi nói chứ nếu không có chút đường nào thì không có chuyện tôi sẽ quay đầu lại mà tiếp tục bỏ qua đâu]

[Đã tối rồi, đừng để ông đây suốt ngày chỉ biết cầm kính hiển vi soi đường để ăn được không, có thể cho ông đây ít đường hóa học công nghiệp ăn không cần động não không?]

[Chương trình cặn bã, bây giờ mỗi một lời nói của mấy người tôi đều không tin dù chỉ một chữ]

[Không phải chứ, không thể nào, chẳng lẽ vẫn có người tin tưởng mấy lời của chương trình chết tiệt này ấy hả]

[Nếu bà đây dễ dàng bị mấy người dỗ cho xuôi xuôi thì sẽ livestream chồng cây chuối cho xem]

— — — —

Chương 87

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Như cũ trailer chỉ dài ba mươi giây.

Ngay từ đầu video đã xuất hiện lời tự thuật của chương trình.

"Chương trình muốn tạo bất ngờ làm một bữa tiệc sinh nhật dành cho cô Ôn nên đã cố ý trốn trong phòng khách sạn."

Một đoàn người trang trí phòng xong rồi tắt đèn, đạo diễn cố ý hạ thấp giọng xuống bảo với mọi người.

"Tất cả đừng lên tiếng."

Màn hình chuyển sang tối đen, thanh tiến độ thời gian đang trôi qua nhanh.

"Cạch —-"

Tiếng cửa phòng được mở sau khi quét thẻ, tất cả người trong sóng comment cũng giống như các nhân viên chương trình ở trong màn ảnh, nín thở chờ đợi.

Đoạn này không có hình ảnh vì người cầm máy quay không đoán trước được bọn họ vào phòng xong sẽ không bật đèn trước, nên không kịp quay.

"Quà tới cửa có thích không?"

"Hỏi thừa, không thích thì em đang làm gì đây?"

"Bóc quà?"

[Có ý gì có ý gì có ý gì!!!!]

[Tặng quà gì cơ? Tại sao bóc quà lại không bật đèn?]

Đợi sau khi chế độ quay đêm được bật, trong màn ảnh xuất hiện hình ảnh hai người đứng cạnh tường trán chạm trán nói chuyện.

Giọng Tống Nghiên: "Muốn không chịu được."

Sau đó cúi đ`ầu mổ lên môi Ôn Lệ.

Giây tiếp theo hình ảnh xoay chuyển trăm tám mươi đô, đèn đã được bật, mọi người đi ra hát bài hát chúc mừng sinh nhật Ôn Lệ.

Nhưng tất cả người ở trên sóng comment vẫn đang đắm chìm trong hình ảnh cúi đ`ầu mổ môi khi nãy.

[? Chị em ơi không phải mị đang nằm mơ chứ, bọn họ làm hành động miệng đối miệng à?]

[Muốn! Không! Chịu! Được]

[Hay, chỉ một cái hôn nhẹ đã khiến tôi bò loanh quanh vừa ngoi ra hố lại lọt vào l`ần nữa, tình cảm chị em thương yêu có gì tốt, vợ ch`ồng mới là nhất nhất!]

[Mọi người ơi tui nhìn thấy cái gì vậy! Bọn họ hôn!! Muối hôn!! Tui không tin được]

[Tôi đã h`ồi tưởng đi h`ồi tưởng lại nụ hôn đó đến tám trăm l`ần trong đ`ầu mình!!! Có chết cũng không hối tiếc!!!]

[Đến chết tôi cũng không tin mình lại như thế, chỉ vì được xem một đôi vợ ch`ồng thật hôn nhau mà kích động đến mức nước mắt rơi đ`ầy mặt]

Trailer ba mươi giây kết thúc, cùng xem lại khu bình luận.

Sửa lại nói lời giới thiệu chuyên lừa người [Xin lỗi, là do kinh nghiệm sống của tôi quá ngắn], nói không có chuyện quay đ`ầu đã sửa [Mẹ nó tôi đã quay đ`ầu lại sắp bị bệnh thoái hóa đốt sống cổ r`ồi], `ồn ào mắng chương

trình là cặn bã, [Rất xin lỗi, chương trình không phải cặn bã mà tôi mới là rác rưởi]

Mà dòng bình luận tuyên bố rõ ràng dõng dạc của người chị em nói sẽ livestream trồng cây chuối trước đây đã bị xóa trong im lặng.

Tiếc là xóa cũng vô dụng, bị mọi người nhớ kỹ ID, gửi thư đến tận cửa nhà khiến chủ nhà phải lên bài thông báo.

"Không giả mù nữa, ngả bài, một cái hôn nhẹ thôi khiến tôi phải quay về hố, tôi là loại nhu nhược hèn nhát vậy đó…. Nhưng mà việc livestream trồng cây chuối thật tình nó rất khiêu chiến giới hạn con người! Tôi sửa lại mình chép phạt quy định Tân Hoa Xã được không! Anh chị em Bút Ký Tên trên thế giới này đều là người một nhà!"

Vì để lại mặt mũi cho khách mời, ekip chương trình cực kỳ thông minh khi làm đoạn trailer này biết nên cắt chỗ nào lấy chỗ nào. Cắt bỏ những hình ảnh không tốt không thích hợp để gia đình cùng xem nhưng sẽ giữ lại những phân đoạn thân mật không dính phải xét duyệt của cục.

Đạo diễn Nghiêm rất tự tin, đạt đến trình độ này là quá đủ rồi.

Nhưng cho dù chỉ có một đoạn rất ngắn nhưng vẫn có người phát hiện ra dấu vết để lại.

Nick Weibo,Cuộc Sống Hằng Ngày Của Muối' lại xuất trận.

''Hãy nghĩ đến lời nói như đường 'Muốn không chịu được' chói lọi này đi, chúng ta chú ý đến trọng điểm bóc quà chút nhé! Có ai để ý sau khi đèn được bật, hai cúc áo sơ mi trên cùng của Mỹ Nhân cởi bỏ rồi không, còn hơi nhăn nữa, thế có nghĩa là gì? Nó chứng minh quà họ đang nói đến là chính anh ấy, Tam Lực bóc quà là bóc CHỒNG! CHỊ! ẤY!.

Còn nữa mọi người có phát hiện ra xung quanh chỗ miệng Mỹ Nhân đỏ ửng cả một mảng lớn không? Chỉ mỗ nhẹ có cái mà đến mức son môi trên miệng Tam Lực lan ra dính trên miệng Mỹ Nhân à? Chắc nó phải mãnh liệt

điên cuồng dùng đầu lưỡi cuốn nhau, chạm môi nhiều kẻ sát nhiều khi hôn nên mới thành vậy đó a a a a a a!''

[Trời má trâu quá người anh em]

[Cảm ơn cảm ơn, đứa nhỏ này cười đến choáng váng luôn rồi]

[Học được, sau này sẽ không bao giờ nói mua quà nữa, muốn bóc quà đi tìm người đàn ông nào đó để thực hành]

Đạo diễn Nghiêm đọc những bình luận đó mà bội phục.

Mấy cô gái trẻ bây giờ giỏi và siêu thật đấy, không ngờ có thể dựa vào những dấu vết còn lại trên người Tống Nghiên sau khi bật đèn, dựa vào năng lực trinh thám của mình để phân tích và biết họ đã làm gì trước đó.

Nhưng nó không bao giờ bằng việc được tận mắt chứng kiến.

Đạo diễn Nghiêm cười đắc ý mãi không ngừng.

—

Trailer được tung ra chậm hai ngày so với mọi khi, lùi lại đến thứ bảy, tung ra trước giờ phát sóng mấy tiếng. Đúng lúc fan không cần phải đợi thêm hai ngày sau khi xem trailer mới được xem tập chính thức. Buổi chiều xem giới thiệu ngắn xong buổi tối có thể xem chương trình luôn.

Sở dĩ Ôn Lệ dám yên tâm lớn mật về nhà chính để tránh kết nối mạng và tránh đầu ngọn gió là vì chiếc TV lớn được lắp trong phòng khách ở dưới tầng một của nhà bọn họ chẳng khác gì một vật trang trí. Trừ những lúc dì giúp việc quét dọn vệ sinh rồi nhân lúc mở ra xem trong chốc lát thì những người đàn ông còn lại trong nhà rất ít khi đụng đến.

Gần đây mấy bệnh lặt vặt của ông ngoại Ôn Hưng Dật tái phát trở lại nên ở bệnh viện dưỡng bệnh; cậu lớn Ôn Diễn là một chiếc máy làm việc không có tình cảm, hận không thể ở công ty mỗi ngày; gần đây cậu nhỏ Ôn

Chinh đang quen bạn gái, mỗi ngày không ở nhà mà đi ra ngoài chơi hẹn hò.

Khó có dịp ba người đàn ông vì nghênh đón cô gái duy nhất về nhà ăn cơm nên mới sắp xếp có mặt ở nhà.

Vốn Ôn Hưng Dật rất vui mừng vì cháu gái về nhà nhưng vừa thấy con bé dắt theo thằng cháu rể đến, nụ cười trên mặt biến mất, khuôn mặt nhăn nhó khó nhìn.

Không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt lạnh nhạt này của Tống Nghiên, nó khiến ông nghĩ đến tên nhóc hai mươi năm trước lúc mà ba mẹ anh vẫn chưa bị phá sản, đúng kiểu dáng vẻ cậu chủ nhỏ kiêu căng ngạo mạn.

Hôm nay cả hai chị em sẽ ngủ lại đây, dì giúp việc đã dọn dẹp phòng của hai người sạch sẽ.

Ăn cơm tối xong, tất cả người trong nhà ra ngoài phòng khách ngồi.

Tâm trạng ông ngoại không tốt nên chỉ có thể trút hết lửa giận phát tiết lên người Từ Lệ, mắng cậu là tên nhóc nhỏ không có lương tâm, chỉ vì giấc mơ làm ngôi sao mà hơn nửa năm không chịu về nhà.

Từ Lệ không dám nói năng gì, mặc kệ để cho ông nói.

Bình thường chị em trong nhà có sở thích đặc biệt, sẽ cực kỳ vui sướng khi thấy người còn lại gặp chuyện. Ôn Lệ đi theo mọi người ra ngồi trên ghế sô pha phòng khách, Tống Nghiên ngồi bên cạnh cô, anh mắt đang xem điện thoại, không biết lỗ tai có dựng lên nghe cậu em vợ bị ông ngoại dạy dỗ không nữa.

Đợi ông ngoại nói xong một tràng dài và đang nghỉ giữa hiệp, bớt chút thời gian uống ngụm trà, Ôn Lệ học giọng điệu giáo huấn của ông, nhanh chóng chộp được một câu: “Thằng nhóc không có lương tâm!”

Từ Lệ hung hăng trừng mắt nhìn lại cô.

Ôn Lệ không chút khách khí trừng lại, mãi đến lúc cậu Ôn Diễn đi đến vỗ vỗ vào đằng sau ghế chỗ cô ngồi.

"Cháu đừng vội mừng khi người khác gặp họa." Ngữ khí Ôn Diễn không tốt, "Cậu hỏi hai đứa, video hai đứa nhảy kia là thế nào? Chị em ruột đứng kề sát nhau nhảy mấy kiểu nhảy đó, nhìn xem có ra thể thống gì không?"

Dạo gần đây quan hệ của hai chị em là vấn đề nổi và đáng được quan tâm nhất trên mạng, Ôn Diễn nghe qua phong phanh nên có hứng lên mạng tìm, thế là tìm được cái video nhảy có nhiều lượt xem và hot nhất kia.

Cái kiểu nhảy đó, nói không quá thì chính là phá hủy thuần phong mỹ tục.

Trong lòng hai chị em đồng thời oán thầm, Ôn Diễn cổ hủ.

Nhưng bên ngoài không dám cãi lại, Ôn Lệ cúi đầu bắt đầu ném nồi sang up lên đầu Từ Lệ: "Đấy là vì cháu muốn kéo thêm nhiệt cho nó, kết quả thì sao, cọ nhiệt của cháu xong mà vẫn không được debut, Từ Lệ vô dụng."

Từ Lệ cười thẳng vào mặt, không nể nang gì chế nhạo lại: "À? Thế không phải heo nói không muốn nhảy cùng các thực tập sinh khác vì sợ chồng mình thấy sẽ ghen à, uy hiếp một hai bắt em phải nhảy cùng mới được."

Tống Nghiên chẳng hiểu sao bị cue đến ngẩng đầu lên.

Ôn Lệ không ngờ Từ Lệ sẽ vạch trần mình trước mặt mọi người, bấy giờ hai người lại bắt đầu cãi nhau ầm ĩ.

"Được rồi, cãi cái gì." Giọng Ôn Diễn nghe như sắp mất hết kiên nhẫn, "Người hơn hai mươi tuổi đầu suốt ngày líu ra lí ríu là thế nào."

Hai chị em lườm nguýt nhau nhưng không ai dám mở miệng nữa.

“Lười so đo với chị.” Tư Lệ giơ tay với điều khiển từ xa ở trên bàn, “Em xem TV.”

Mở TV lên, phòng khách to như vậy mới thấy náo nhiệt hơn chút.

“Vừa hay trình thực tế của chị và anh A Nghiên phát sóng vào tối nay phải không?”

Bỗng nhiên Từ Lệ nhớ đến cái này nên đổi kênh.

Ôn Lệ ngó người trong giây lát, chạy hai ba bước đến trước mặt Từ Lệ, dứt khoát cướp điều khiển từ trong tay cậu, tắt TV cái bụp.

Ngoại trừ Tống Nghiên biết rõ mím môi, vẻ mặt những người khác đều hiện rõ sự nghi hoặc.

Từ Lệ khó chịu hơn nữa: “Cái gì đấy? Xem TV chị cũng muốn quản?”

“Hai đứa bao nhiêu tuổi rồi, người khác nhìn vào còn tưởng mấy đứa trẻ mầm non chơi với nhau đấy, còn muốn tranh nhau cái điều khiển.” Ôn Hưng Dật lên tiếng, “Mở ra để nhân dịp này ông xem dáng vẻ trên TV của cháu thế nào.”

“Cháu không ăn hình, cháu ở bên ngoài nhìn đẹp hơn gấp trăm ngàn lần trên TV.” Ôn Lệ lập tức đi đến đứng trước mặt ông ngoại, “Ông nhìn khuôn mặt chân thực này của cháu là được.”

Ôn Hưng Dật: “……..”

Ôn Diễn không thèm nói gì rút điều khiển trong tay cô, Ôn Lệ đang muốn cản lại nhưng không dám đến cản, chỉ có thể nhìn TV được mở lên lần nữa.

Ôn Chinh gọi điện thoại nấu cháo với bạn gái xong quay lại phòng khách thấy TV được bật, ngạc nhiên không thôi: “Ô, hôm nay TV nhà chúng ta bắt đầu làm việc rồi à?”

Chuyển sang kênh phát sóng chương trình << Thế Gian Có Người >>, lúc này tập mười một đã chiếu khoảng mười phút, đúng lúc nó đang chiếu đến đoạn kịch tính nhất, là đoạn chương trình muốn tạo bất ngờ chúc mừng sinh nhật Ôn Lệ.

Cứ coi như bây giờ mọi người trong nhà đang xem cô diễn phim truyền hình, xem đến đoạn có tình tiết nam nữ chính vờn trêu đùa nhau. Dù kịch bản là giả đi nữa thì bọn họ vẫn sẽ cảm thấy sởn người chứ đừng nói đến chương trình thực tế gần như không có nét diễn nào.

Thật ra đã cắt đi kha khá và còn lại chút ít nhưng phản ứng của mọi người vẫn cực kỳ kiểu lạy ông tôi ở bụi này.

Ôn Hưng Dật: "Tiểu Vương đâu? Đến thời gian uống thuốc rồi đúng không? Người làm điều dưỡng còn phải để tôi tự mình đi gọi."

Từ Lệ: "Cháu đi vệ sinh."

Ôn Chinh: "Con đi gọi điện thoại."

Phòng khách vừa rồi còn rất náo nhiệt mà giờ đây chỉ còn lại ba người.

Chỉ có Ôn Diễn với vẻ mặt bình tĩnh ngồi xem hết đoạn Ôn Lệ đón sinh nhật bởi vì một phần cổ hủ trong người đã thay anh ta tự động lọc bỏ đoạn hai vợ chồng nói mấy lời sến súa thể hiện tình cảm trước đó.

Anh ta quay sang nhìn Ôn Lệ, hừ cười: "Thà rằng ở bên ngoài đón sinh nhật trong cảnh xấu hổ như vậy cũng không chịu đồng ý về nhà để mọi người tổ chức cho, cháu hay thật đấy."

Ôn Lệ: "……."

Xem xong đoạn của cháu gái và cháu rể, Ôn Diễn không còn hứng thú tiếp tục xem các phần khác của ba đôi còn lại, đứng dậy rời phòng khách.

Ôn Lệ quay sang thè lưỡi với cái lưng đằng sau Ôn Diễn, rồi nhích lại gần bên người Tống Nghiên, dán sát vào anh.

“Tại sao lúc nãy anh không lấy cớ rời đi?”

“Anh đi rồi không phải em sẽ càng xấu hổ hơn ư?” Tống Nghiên bình tĩnh nói, “Có anh ở đây sẽ chia sẻ giúp em được phần nào.”

Ôn Lệ vô cùng cảm động nhìn anh: “Anh tốt quá đi, nếu vừa rồi lúc cậu nói em, anh có thể nói mấy câu giúp em thì còn tốt hơn nữa.”

Tống Nghiên cười: “Sự không hài lòng của cậu em về anh còn ít à.”

Ôn Lệ biết trừ ba và em trai của mình thì hình như ba người đàn ông còn lại của nhà họ Ôn không thích Tống Nghiên lắm, cô không biết nguyên nhân của chuyện này là gì.

Giờ đây cô giống như thằng con trai bị kẹt giữa vợ và mẹ đẻ mình, bất kể có hòa giải thế nào đi nữa nhưng một chén nước rất khó để có thể giữ được thăng bằng.

“Yên tâm, anh có sống cùng cậu ấy đâu, anh sống với em mà.” Ôn Lệ kéo cánh tay anh ôm, “Em không có ý kiến là được.”

Tống Nghiên nhéo nhéo cằm cô: “Cô Ôn biết ghê ha, miệng ngọt quá.”

“Đấy là lời thật lòng đó hiểu không?” Ôn Lệ còn nói, “Đúng rồi, mấy ngày hôm trước đạo diễn Nghiêm nói với em tập cuối cùng của Thế Gian có khả năng sẽ đến Úc Thành quay.”

Tống Nghiên nghe thấy tên thành phố quê của mình, nhíu mày theo bản năng.

“Từ Lệ không biết tình trạng của chúng ta, trước kia còn nói với em bảo hai người kết hôn được hơn hai năm rồi mà vẫn không thấy đến nhà chồng chào hỏi.” Cuối cùng Ôn Lệ nói đến trọng điểm, “Em nghĩ với tình trạng bây giờ của chúng ta, việc em không đến gặp ba mẹ anh thì đúng là không thể nào chấp nhận được, hay là nhân cơ hội tập cuối đến Úc Thành quay, em đến chào hỏi ba mẹ anh được không?”

Tống Nghiên ngơ người, dường như không ngờ cô sẽ chủ động nói ra.

"Em nói thật không?"

"Thật mà, lừa anh làm gì." Ôn Lệ nói, "Ba mẹ anh thích cách ăn mặc thế nào? Em sẽ chuẩn bị nhiều thêm mấy bộ quần áo mang đi Úc Thành."

Tống Nghiên vừa hé miệng định nói gì đó thì Ôn Lệ lại cắt ngang mấy lời anh chưa kịp nói, tự tin với bản thân: "Thôi nhìn em đẹp như này cho dù mặc gì đi nữa thì chắc chắn ba mẹ anh sẽ thích."

Rồi không đến mấy giây sau cô lại bắt đầu do dự: "Nhưng mà như thế thì có vẻ em không có thành ý gì hết, không chú ý cẩn thận trong cách ăn mặc. Vậy đi, anh được ba mẹ anh sinh, có lẽ gu thưởng thức của cả nhà không khác nhau lắm đâu nhỉ, thầy Tống anh thích em mặc cái gì?"

"Em mặc gì anh cũng thích." Tống Nghiên kề sát vào tai cô nói nhỏ, "Không mặc gì càng thích."

Ôn Lệ đấm một đấm vào ngực anh.

Trong phòng khách không có ai, hai người kề sát bả vai vào nhau thì thầm nói chuyện, đến khi Ôn Diễn không biết đi từ chỗ nào ra xuất hiện ở đây nói Ôn Hưng Dật tìm Tống Nghiên đến phòng mình nói chuyện.

Đợi Tống Nghiên đi rồi, Ôn Diễn mới liếc Ôn Lệ trách mắng: "Ở nhà chú ý chút."

Ôn Lệ quan sát Ôn Diễn thật lâu thật lâu, bỗng nhiên cười: "Cậu, cậu ghen tỵ."

Ôn Diễn thấy khó hiểu: "Cậu ghen tỵ cháu cái gì?"

"Không phải cậu ghen tỵ với cháu mà cậu ghen với Tống Nghiên." Ôn Lệ ngẩng đầu, đắc ý nói, "Cậu ghen với Tống Nghiên vì có một cô vợ xinh đẹp như cháu có thể thì thầm nói chuyện."

Ôn Diễn giữ nguyên bộ mặt lạnh tanh: "…..Tự luyến là bệnh, có rảnh thì đi tìm chuyên gia nào đó chữa cho tốt."

—

Ôn Hưng Dật tìm Tống Nghiên nói chuyện, điều này khiến Tống Nghiên không hiểu nổi.

Dù sao từ hai năm trước sau khi anh kết hôn với Ôn Lệ, Ôn Hưng Dật luôn coi như không thấy anh, đừng nói đến việc nói chuyện riêng, ngay cả vừa rồi trong phòng khách trước mặt tất cả mọi người cũng không thấy ông nói với anh câu nào.

Nhưng ông ngoại muốn gặp cháu rể, đương nhiên cháu rể phải đi gặp ông ngoại.

Ôn Hưng Dật không mở miệng, anh càng lười nói.

"Hôm nay đúng lúc cậu và Lệ Lệ về đây ăn cơm, chúng ta nói chuyện cho rõ ràng."

Ôn Hưng Dật vẫn dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu để đánh giá Tống Nghiên, cuối cùng không nhìn ra được gì mới bắt đầu nói chuyện.

"Từ trước đến nay chúng tôi chưa bao giờ nói cho Lệ Lệ biết chuyện trước kia hai người từng có hôn ước. Lệ Lệ đã rất giận cậu mình khi tự ý xen vào chuyện của hai người khi học cấp ba, giận vì đã tự ý xử lý giải quyết mọi thứ mà không thèm hỏi qua ý của con bé, hai cậu cháu còn cãi nhau ầm ĩ. Nhưng nếu đổi lại là người khác, tôi sẽ không để Ôn Diễn đến gặp người kia nói chuyện riêng, chỉ vì người có liên quan đến Lệ Lệ là cậu nên tôi mới không vui."

Ôn Hưng Dật nói chuyện không lựa lời, chẳng cần biết Tống Nghiên có nghe không, sắc mặt luôn lạnh nhạt không nhìn ra cảm xúc.

"Nghe nói năm ngoái cậu đã nhận được bằng cử nhân về ngành kinh tế?"

“Ư.”

Ôn Hưng Dật híp mắt, hỏi thẳng: “Vậy nên cậu vẫn không muốn buông tha cho Lệ Lệ, mấy năm nay làm nhiều thứ vì con bé như thế, rốt cuộc cậu muốn làm gì? Do không phục? Hay muốn trả thù tôi?”

Tống Nghiên nhíu mày, cuối cùng anh đã biết tại sao mình luôn bị đề phòng.

Cái gì mà trả thù với không trả thù.

Việc làm ăn, thắng làm vua thua làm giặc là chuyện hết sức bình thường. Năm đó ở Úc Thành ngành sòng bạc đang phát triển mạnh mẽ, ba mẹ anh đã thất bại và lâm vào cảnh sa sút, không thể lấy được giấy phép, hơn mười triệu tiền đầu tư trở thành hư vô. Ôn Hưng Dật nhìn tình thế trước mắt thấy không ổn lập tức rời đi rút vốn đầu tư và chuyển hướng gió khác, không đủ tốt, nhưng chẳng có gì đáng trách.

Vốn hợp tác với nhau vì tiền, không có tiền đương nhiên không nói đến chuyện hợp tác nữa.

Cũng bởi vậy mà cuộc sống của anh đã thay đổi đến nghiêng trời lệch đất, từ sống xa xỉ đến lúc phải biết tiết kiệm. Là con người, đa số khó ai có thể chấp nhận được sự chênh lệch cao như lòng sông với mặt biển đó, quả thực lúc còn trẻ anh đã từng oán giận vì thế.

Nếu lúc trước Ôn Hưng Dật bằng lòng chịu giúp một tay, chứ không phải lập tức rút vốn, hủy hôn, phân rõ quan hệ.

Nếu đàn em vẫn là vợ chưa cưới của anh.

Thì anh cần gì phải lãng phí mười năm trời, trên con đường theo đuổi tình yêu dần trở nên mẫn cảm tự ti, vốn tính cách không thích thể hiện ra bên ngoài càng thay đổi trở nên nặng nề hơn, đến tận bây giờ anh và cô mới thật sự ở bên nhau.

Nhưng bây giờ đã tốt lắm rồi, may mà cô giúp anh biến đoạn ký ức kia thành quãng thời gian đẹp, khiến anh nhận đủ cảm giác an toàn.

Nhưng lúc nào cô cũng cảm thấy mình làm chưa đủ, còn muốn làm thêm nhiều thứ cho anh hơn nữa.

Thật ra mọi thứ đã quá đủ.

"Ba mẹ tôi đang ở Úc Thành sống rất ổn." Tống Nghiên bình tĩnh, "Tôi không rảnh rỗi đến vậy."

Ôn Hưng Dật ngẩn ra, vẫn muốn hỏi đến cùng: "Vậy cậu vì cái gì ——"

Ánh mắt Tống Nghiên thản nhiên, trấn tĩnh nói: "Tôi làm nhiều thứ như vậy, không thể vì tôi yêu cô ấy ư."

———— —

Chương 88

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Ôn Hưng Dật không nói chuyện một lúc.

Ông lão tuổi tứ tuần đầu hai thứ tóc, khuôn mặt mạnh mẽ đầy uy nghiêm đã hơi dịu xuống vì đủ các loại bệnh lớn nhỏ khác nhau. Không biết ông đang nghĩ cái gì rồi bỗng nhiên nói: "Nhà họ Ôn chúng tôi chỉ có một đứa cháu gái."

Cho nên mọi người trong nhà rất yêu thương cô, cho dù mấy người họ cho rằng phương thức yêu thương là dùng cách đơn giản trực tiếp và thô bạo nhất. Đó là cho cô mọi thứ vật chất tốt chất, dung túng cô về chuyện này, sắp xếp tất cả mọi chuyện trong cuộc sống thay cô, bao gồm cả sự nghiệp và hôn nhân, muốn để cô không phải bận tâm gì hết.

Nhưng đứa cháu gái này rất phản nghịch, không quan tâm bất kể sự nghiệp hay hôn nhân, miễn là thứ gì người lớn trong nhà cảm thấy tốt thì cô không thích toàn bộ.

Không khác gì mẹ mình và bà ngoại khi còn sống.

Con gái nhà họ Ôn bọn họ đều bướng bỉnh ngang ngược y như nhau, không ai quản được.

Vì nhớ đến người vợ đầu và cô con gái nên ánh mắt Ôn Hưng Dật dịu dàng hơn, giọng điệu khi nói cũng bất giác thả lỏng và nhẹ nhàng hẳn.

"Về chuyện ba mẹ cậu phá sản năm đó, mặc dù không phải trách nhiệm ở tôi nhưng nói về tình cảm, quả thực tôi là người vô tâm."

Ôn Hưng Dật phải thừa nhận chuyện này, dù sao lúc trước ông ta và ba mẹ Tống Nghiên đã có quan hệ rất thân thiết, thậm chí còn hứa hẹn hôn

ước.

Đúng là do ông ta đã làm tổn thương ba mẹ anh.

Nhưng đây là chuyện cũ giữa ông và ba mẹ Tống Nghiên, không liên quan gì đến Ôn Lệ.

"Không cần biết cậu cưới cháu gái có phải vì chuyện của ba mẹ mình hay còn lý do nào khác nữa, cậu Tống, tôi vẫn không tin tưởng cậu nhưng đây là quan điểm của tôi. Tôi không đả động được cô cháu gái này, tôi biết rõ tính cách con bé thế nào. Năm đó con bé vì muốn huỷ hôn với Bách Sâm mà náo loạn nhiều không kể, đến cùng hai năm trước không nói không báo, ngay cả việc đến gặp người nhà là chúng tôi đây cũng không sắp xếp đã quẳng lại một tiếng muốn kết hôn với cậu. Nếu không phải do cậu sử dụng thủ đoạn gì đấy để lừa gạt con bé thì chắc chắn nó yêu cậu thật."

Ôn Hưng Dật vừa nói sang chuyện này, ánh mắt sắc bén, trong đó hiện rõ sự uy nghiêm: "Tốt nhất là về sau."

Sắc mặt Tống Nghiên vẫn thế, hình như đang suy nghĩ gì đó, anh không lên tiếng.

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa phòng.

Ôn Hưng Dật: "Ai?"

"Ba." Ngoài tiếng gõ cửa còn cả tiếng nói chuyện của Ôn Diễn, giọng nói lộ rõ vẻ bất đắc dĩ, "Ba và Tống Nghiên nói chuyện xong chưa?"

"Sao vậy? Con có chuyện gì?"

"Con không trị được Ôn Lệ, nha đầu kia âm ĩ quá." Ôn Diễn day day đầu lông mày, dáng vẻ bất lực, "Để Tống Nghiên đến ứng phó đi."

Ôn Hưng Dật buồn cười nói: "Sao nào? Ngay cả cháu gái mình mà cũng không nói lại được?"

"……."

Không phải không nói được mà tại nha đầu kia cứ khăng khăng bám chặt lấy vấn đề anh ta không có bạn gái để nói. Anh ta giải thích do công việc của mình bận rộn thì cô nói có ai mà không bận chuyện công việc, anh ta nói không có ý định tìm bạn gái thì cô hỏi anh ta có phải thích đàn ông không, nhưng không dám come out ra ngoài nên vẫn độc thân đến bây giờ.

Ôn Diễn bị làm phiền đến không chịu nổi, nếu đổi lại là Từ Lệ thì đã bị đánh từ lâu. Nhưng Ôn Lệ là cô gái trưởng thành, tuổi tác của hai cậu cháu không kém nhau mấy, anh ta không có năng lực ra tay dạy dỗ cô.

Ôn Hưng Dật không biết mọi chuyện nhưng hiếm khi đứa con này bày ra dáng vẻ bất lực và vẻ mặt buồn bực, khoát tay cho Tống Nghiên đi: "Được rồi, những gì cần nói tôi nói xong rồi, cậu đi đi."

Tống Nghiên gật đầu, đứng dậy rời khỏi phòng.

Đợi Tống Nghiên đi rồi, Ôn Diễn mới hỏi ba mình: "Ba vừa nói gì với Tống Nghiên."

"Không có gì, chỉ nói về chuyện ba mẹ cậu ta." Ôn Hưng Dật hơi dừng lại rồi nói tiếp, "Khá ngạc nhiên, đứa nhỏ Tống Nghiên này……ngày trước lúc có duyên gặp được Lệ Lệ đã thấy chướng mắt con bé, không biết tại sao về sau cậu ta lại thích Lệ Lệ."

Ôn Hưng Dật nhớ rõ chuyện của hai mươi năm trước, Tống Nghiên đi theo ba mẹ đến nhà họ Ôn làm khách.

Đứa trẻ nam bé nhỏ khôi ngô sáng sủa, tuy các đường nét trên khuôn mặt còn non nớt nhưng có thể nhìn ra đợi đến tương lai, chờ sau khi cậu bé này lớn lên sẽ cực kỳ đẹp trai.

Trong lòng Ôn Hưng Dật rục rịch, lấy ảnh chụp của cháu gái ra chỉ vào nha đầu nhỏ trong ảnh hỏi Tống Nghiên.

Sau này ông để cháu cưới cháu gái ông làm vợ được không?

Tống Nghiên bé nhỏ liếc mắt nhìn ảnh, nói từ chối thẳng thừng, không muốn.

Ôn Hưng Dật nghĩ đến chuyện này lại thấy vừa tức giận vừa buồn cười.

"Nếu cậu ta có mục đích nào khác." Ánh mắt Ôn Diễn chuyển lạnh, "Con không ngại làm người chia rẽ đôi uyên ương thêm lần nữa."

"Vậy nếu cháu gái con lại oán giận con thì sao?"

Ôn Diễn không thèm để ý, thản nhiên nói: "Tùy con bé, có oán giận con còn tốt hơn bị người đàn ông khác lừa."

Ôn Hưng Dật gật đầu, bắt đầu nói sang chuyện của con trai nhỏ.

"Nghe nói Ôn Chinh đang tìm bạn gái, con đi điều tra xem hoàn cảnh nhà bên kia thế nào."

"Vâng."

Ôn Hưng Dật chuyển ánh nhìn sang trên người Ôn Diễn, đột nhiên hỏi câu: "Con thì sao? Có tính toán gì chưa? Trước đây ba sắp xếp xem mắt cho con tại sao con không đi lần nào?"

"Con?" Ôn Diễn nhíu mày, nghĩ đến những lời vớ vẩn linh tinh Ôn Lệ vừa nói khi nãy, khinh thường xùy thành tiếng, "Con gái rất phiền, ảnh hưởng con làm việc."

Ôn Hưng Dật không nói gì nhưng trong lòng lại nghĩ.

Có khi nào đợi đến lúc ông lão này già rồi xuống mồ, tất cả con cháu đỡ quan tài đưa ma nhưng đứa con trai lớn này vẫn một mình cô đơn không.

—

Tống Nghiên quay lại phòng khách, đưa mắt tìm một vòng xung quanh không thấy bóng dáng Ôn Lệ đâu.

Dì giúp việc đang dọn dẹp vệ sinh ở phòng khách nói cho anh biết Ôn Lệ đã về phòng ngủ.

Anh nói cảm ơn xong quay người lên tầng hai.

Ôn Lệ đang gọi điện thoại nhìn thấy anh vào phòng, vẫy vẫy tay về hướng anh.

Tống Nghiên đến gần cô ngồi xuống.

Ôn Lệ mỉm cười nhìn anh, ngoài miệng còn đang nói chuyện với người ở đầu dây bên kia: "Vâng, đến lúc đó đẩy đi hết ạ, đợi tập cuối Thế Gian quay xong sẽ vào đoàn làm phim luôn."

Chắc đang nói chuyện với quản lý.

"Mấy hoạt động trong mấy ngày sau sau khi quay xong tập cuối cũng bỏ bớt đi ạ." Ôn Lệ nhìn Tống Nghiên, "Chắc em sẽ ở lại Úc Thành thêm mấy ngày….Làm gì á, đi gặp ba mẹ chồng."

Không biết ở bên kia người đại diện trêu chọc cái gì, Ôn Lệ mím môi, nói năng oai hùng rất đúng đắn: "Thì từ giờ trở đi sẽ có thêm lịch trình này, còn nữa về sau sẽ có theo định kỳ."

Cô vừa nói xong câu đó, bỗng nhiên một bên má cảm nhận được độ ấm.

Tống Nghiên hôn nhẹ lên mặt Ôn Lệ.

Ôn Lệ ngạc nhiên, Lục Đan gọi cô này này mấy cái trong điện thoại, mãi cô mới lúng ta lúng túng lấy lại được tinh thần: "Không có việc gì đâu chị, em cúp máy trước đây."

Cúp điện thoại xong, Ôn Lệ dùng tay che chỗ vừa bị hôn ở trên mặt.

"Anh lộn xộn phá phách gì đấy."

"Anh vui mà."

“Vui nên thích phá rối người khác? Anh là trẻ con đấy à?” Ôn Lệ tỏ vẻ không vui, mím môi nói, “Bỏ đi, em không so đo với anh.”

Sau đó cô đứng dậy, đi lấy quần áo mặc ở nhà đã mang theo trước khi về đây, chuẩn bị vào phòng tắm để tắm rửa.

Bình thường những hôm bận phải làm việc, không phải Ôn Lệ về nhà lúc hơn nửa đêm thì cũng là Tống Nghiên về lúc khuya muộn, khó có dịp hôm nay cả hai được nghỉ, đợi hai người tắm rửa xong lên giường nằm còn chưa đến mười giờ tối.

Giờ Ôn Lệ không còn bận tâm nữa, thoải mái nằm trên giường quay lưng về phía Tống Nghiên chơi điện thoại.

Chờ được một lúc, cô cảm giác giường hơi rung, vừa quay đầu lại Tống Nghiên nói anh đi gọi điện thoại.

Cô không để ý: “Đi đi”. Tiếp tục chơi điện thoại.

Các khách mời của chương trình << Thế Gian Có Người >> lén lập một nhóm chat riêng của bọn họ, chương trình chuẩn bị quay hình cho tập cuối của mùa này, tất cả mọi người quay lâu với nhau nên thành bạn, mấy người đang nói về chuyện đi Úc Thành, lúc nào quay xong nhân tiện đi chơi cùng nhau luôn ở trong nhóm.

Dù sao đợi chương quay xong, bọn họ sẽ có ít cơ hội được tụ tập lại một chỗ.

Úc Thành không lớn, trước kia vì công việc cũng đã đến đây công tác mấy lần, những địa điểm tham quan lớn nổi tiếng đã đi hết rồi, vậy nên tất cả mọi người muốn nhân dịp đến Úc Thành lần này, sẽ được đi đến một số nơi khác.

Khâu Hoằng: “Người địa phương có đề cử gì không @Tống Nghiên.”

Tề Tư Hàm: “Thầy Tống, anh đưa ra mấy đề nghị đi @Tống Nghiên”

Ôn Lệ trả lời thay Tống Nghiên: "Anh ấy đang nghe điện thoại, bây giờ không tiện xem tin nhắn WeChat, không trả lời được."

Mọi người hiểu, tiếp tục nói chuyện về đề tài khác.

Đợi hơn mười phút sau, Khâu Hoằng lại vào nhóm hỏi: "Vẫn chưa nói chuyện điện thoại xong?"

Ôn Lệ: "Dạ."

Khâu Hoằng: "Nói lâu thế à, cậu ta nấu cháo điện thoại với ai đấy?"

Vốn chỉ thuận miệng hỏi thôi nhưng nó khiến Ôn Lệ để ý.

Ngoài cô ra, Tống Nghiên còn có thể nói chuyện điện thoại lâu với ai được nữa?

Ôn Lệ nhìn bóng dáng đang đứng trên ban công.

Gọi điện thoại cho ai mà còn cố ý tránh cô ra tận ban công?

—

Lúc này Tống Nghiên không biết Ôn Lệ đang âm thầm lặng lẽ quan sát ở sau lưng anh.

"Nếu như con về nhà, chắc chắn ba con sẽ vui chết đi được." Người phụ nữ ở đầu điện thoại bên kia cười ha hả, "A Nghiên, lần này về có đưa theo bé Ôn về không?"

"Có ạ, lần này về để quay chương trình nữa nên cô ấy cũng sẽ đi."

Người phụ nữ cảm thán: "Người đến rồi, không biết gặp mặt nhau có cảm giác gì nhỉ?" Dừng lại chút rồi bà đổi lại nói tiếng phổ thông, "A, mà con bé có hiểu bạch thoại không?"

(*) Chỗ này mẹ Tống Nghiên đang nói tiếng địa phương chứ không phải tiếng phổ thông.

“Chắc nghe hiểu được ít.”

Nhưng nguyên nhân chính mà Tống Nghiên gọi điện thoại cho mẹ không phải nói về chuyện này.

Trước đây lúc quyết định kết hôn không nghĩ nhiều được như vậy, bây giờ cuộc sống hai người đang ổn định và phát triển hơn, đương nhiên có nhiều thứ phải suy nghĩ.

“Người lớn nhà họ Ôn không chào đón khi gặp con, nói thật, trong lòng con thấy hơi khó chịu.” Tống Nghiên cười cười, dịu giọng nói, “Cho nên con hy vọng khi con đứa bé Ôn về nhà, mẹ và ba sẽ đáp lại cô ấy nhiều chút, biểu hiện thích cô ấy nhiều hơn.”

Từ trước đến nay, con thiên nga luôn cao ngạo chỉ vì lần này đến Úc Thành gặp ba mẹ anh mà đã chuẩn bị trước rất nhiều thứ, nào là chọn quần áo nào là đẩy bớt công việc đi, có thể thấy cô để ý đến lần đi này như thế nào.

Dù giọng điệu Tống Nghiên nhẹ nhàng bâng quơ nhưng mẹ Tống ở bên kia nghe ra được tâm trạng của anh.

Bà cười nói: “Không lẽ bé Ôn không khiến người khác yêu thích hả?”

Tống Nghiên nói nhỏ: “Được rất nhiều người thích.”

“Đúng vậy, con xem chính bản thân con đã thích bé Ôn nhiều năm, điều đó chứng tỏ con bé có năng lực khiến người khác yêu quý mình.” Mẹ Tống nói thêm, “Thế nên con phải tin tưởng vào con bé, hiểu không.”

Tống Nghiên: “Vâng.”

“Vậy lần này các con về đây quay chương trình, liệu có phỏng vấn mẹ và ba con không? Mẹ xem mấy tập trước bọn họ đi đến trường cấp ba con học còn phỏng vấn cả chủ nhiệm lớp.”

“Xem tình hình đã mẹ, nếu hai người đồng ý thì có thể sắp xếp.”

Hai mẹ con nói chuyện phải đến hơn nửa tiếng.

Ôn Lệ đợi nửa ngày trong phòng ngủ, Tống Nghiên vẫn chưa nói chuyện điện thoại xong. Cuối cùng cô không thể nhịn được lòng hiếu kỳ đứng dậy đi đến gần, dán sát người vào cửa kính trên ban công.

Đúng lúc nghe thấy Tống Nghiên cúi đầu cười mấy tiếng với người trong điện thoại.

Cô thầm nghĩ không đúng, không nói hai lời đẩy cửa thủy tinh ra, gió đêm tràn vào thổi tan cảm giác mát mẻ trên da thịt khi vừa ở trong phòng điều hoà. Cô chưa kịp mở lời mà Tống Nghiên đã phát hiện ra cô trước, ngón trỏ đặt trên môi, ra dấu hiệu 'suỵt' bảo cô đừng lên tiếng.

Ôn Lệ đứng bên cạnh nghe anh nói chuyện điện thoại, nghĩ lại vừa nãy lúc cô đang nói chuyện với người khác anh đã đánh úp mình bất ngờ, khiến cô ngơ ngơ mất một lúc, kiểu gì cũng thấy mình mất mặt quá đi. Giờ cô có thể trả thù lại nha, trả lại cho anh gấp bội mới khiến cô hết giận được.

Tống Nghiên không biết lúc này trong đầu cô đang mưu tính những ý đồ xấu xa, còn đang nghe mấy lời dặn dò của mẹ Tống.

Sau đó người vốn đang đứng ngoan ngoãn bên cạnh bỗng nhiên dang tay ôm eo anh, Tống Nghiên không có phản ứng gì lớn, chỉ cúi đầu nhìn cô với vẻ khó hiểu.

Ôn Lệ cắn môi, cười rất chi là hư hỏng xấu xa, gãi gãi phần eo anh.

Người đàn ông nhột theo bản năng, bắt lấy tay cô, dùng môi nói: "Đừng làm loạn."

Cô không có nghe, tiếp tục gãi nhẹ ở chỗ đó.

Tống Nghiên không nhịn được, nói nhỏ "Hự"

Ôn Lệ nhạy bén nghe thấy giọng nói phát ra từ điện thoại, là giọng của con gái.

"A Nghiên?"

Ôn Lệ kiễng chân, hai tay kéo mặt anh thấp xuống dưới, đưa mặt mình dán sát vào mặt anh, ngăn cái miệng của anh lại không cho phép anh nói.

Cái này gọi là trả lại gấp đôi.

Khóe miệng Tống Nghiên cong lên, đẩy cô ra, bàn tay đặt lên gò má cô làm bộ vỗ vỗ nhẹ.

Ôn Lệ trừng mắt, uy hiếp trong im lặng, anh dám đánh em?

Anh vẫn đang cười, nói với người bên kia: "Là Ôn Lệ."

"Vâng? Cô ấy mang bữa ăn khuya đến cho con."

Hai tay Ôn Lệ trống trơn, cảm thấy anh đang mơ mộng hão huyền trong đêm tối.

"Con đi ăn khuya đây." Tống Nghiên nói, "Mẹ ngủ ngon."

Mẹ?

Ôn Lệ trầm tư mất mấy giây, phát hiện mình vô cùng ngu ngốc khi hiểu lầm gì đó.

Tống Nghiên cúp điện thoại, ý định nghịch trò đùa dai của Ôn Lệ cũng biến mất, hiếm khi chấp nhận lấy lòng hỏi: "Anh muốn ăn khuya à? Để em đi lấy cho anh bát mì nước nhé?"

Tống Nghiên cười nhẹ nhìn cô, muốn biết để nói sang chuyện khác cô còn nói được những gì.

Ôn Lệ có lòng tốt khuyên nhủ: "Nhưng mà buổi tối ăn khuya sẽ béo phì, hay anh không nên ăn thì hơn ha?"

Tống Nghiên cười khẽ, giọng điệu như rất đứng đắn: “Không sao cả, ăn em sẽ không béo.”

— — — — –

Lời tác giả:

Không cần nghi ngờ Mỹ Nhân đã trải qua mấy lần bóng hồng, nam chính Tấn Giang nói không được, nhất định phải thế.

Câu bạch thoại có ý là “Nhiều năm qua, chỉ gặp nhiều trong phim truyền hình, không biết cảm giác khi gặp mặt sẽ thế nào”.

- -----oOo------

Chương 89

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Ôn Lệ đã hiểu.

Hóa ra bữa ăn khuya mà Tống Nghiên nói là cô.

Cô ra vẻ muốn chạy, Tống Nghiên thuận tay kéo cô lại, Ôn Lệ xấu hổ như thường lệ sẽ mắng hai ba câu không vui gì đó nhưng khi Tống Nghiên cúi đầu hôn cô, cô không hề từ chối.

Có đôi khi dáng vẻ như muốn từ chối đó của cô nó còn hấp dẫn và khiến người đàn ông trở nên kích thích hơn nhiều, Tống Nghiên chết vì điều này, chưa một lần may mắn thoát được.

Bốn phía nhà họ Ôn trồng nhiều cây xanh như núi, ban đêm giữa mùa hè vạn vật thi nhau lên tiếng, Ôn Lệ lặng lẽ mở mắt, dường như anh có cảm ứng mở mắt theo cô. Đôi mắt giống ngôi sao sáng không nhiễm bụi trần trong màn đêm, sâu trong đó có sự pha trộn của nhiều cảm xúc kín đáo khác nhau.

Tống Nghiên cười một tiếng rất nhỏ, cảm xúc trong đôi mắt kia càng nhiều hơn.

Rồi anh nhắm mắt lại, dùng đầu ngón tay vuốt vuốt vành tai cô, cạy mở miệng người này ra.

Kệ cô nhìn, cô nhìn là việc cô, anh hôn là chuyện của anh.

Gần một tháng không gặp đến hôm sinh nhật Ôn Lệ ngày đó, vốn không khí đã lên men và đạt đến mức đủ nhưng bị chuyện tốt mà ekip chương trình có lòng cắt ngang giữa chừng, xấu hổ và giận dữ nó phát huy tác dụng

rất chậm và sâu sắc, từ đó đến nay mỗi lần hai người nằm trên giường chỉ dám ngủ, không thể phát tiết dục vọng.

Từ ngoài ban công vào trong phòng, Tống Nghiên thiếu sự kiên nhẫn, nhiều sự mạnh mẽ.

Người đàn ông nhô đầu ra từ đằng sau, trán anh vùi sau vào cổ cô, cùng với tần suất khi nặng khi nhẹ và tiếng thở dốc không đều như quấy nhiễu gãi ngứa toàn thân xâm nhập vào da thịt cô.

Giọng anh không lạnh nhạt như ngày thường mà đã thay đổi hoàn toàn, khàn khàn ồm ồm, cười nhẹ nói: "Hình như em ăn anh."

Hai tay bị anh ấn lên trên đỉnh đầu, Ôn Lệ vùi mặt vào gối nghe những lời khích lệ, cơ thể càng co rút mãnh liệt hơn.

Tên đã lên dây, vốn đã yếu ớt, Tống Nghiên không chịu được bật ra tiếng "Ưm" nặng nề từ trong cổ họng.

Nhận được sự giải thoát nhưng không thèm quan tâm.

Lòng tự trọng ở phương diện nào đó bị phá hủy, không biết anh muốn chứng minh cho ai khác hay cho chính mình xem. Tống Nghiên không buông tha cho người trước mặt, bá đạo túm cô lại rồi đè cô ở dưới người.

Trong lúc thân mật anh dần đánh mất đi lý trí, thường xuyên ghé sát vào tai cô nói mấy lời táo bạo không thôi, hai bên tai người nghe nóng bừng cả lên, Ôn Lệ không chịu nổi nhưng rất thích.

Bình thường Ôn Lệ là cô gái cực kỳ cao ngạo nhưng đôi khi cô là người đang nằm phe dưới, không thể không cúi đầu xin tha, lúc nào cần tỏ vẻ đáng thương thì nên thể hiện ra.

"Hôm nay anh ác lắm." Cả người Ôn Lệ mềm nhũn, "Em sắp tan ra thành từng mảnh."

Có những lúc đàn ông dễ dỗ cực kỳ, cô vừa nói như vậy đã thấy yết hầu anh khẽ nhúc nhích, cười rầu rĩ.

Rượu đủ cơm no xong, Tống Nghiên thỏa mãn ôm cô vào lòng, thỉnh thoảng cúi xuống hôn hết cái này đến cái kia lên trán cô.

Chỗ yết hầu của anh rất đẹp, hơi nhọn nhô ra, Ôn Lệ không nhịn được há miệng cắn một miếng.

Tống Nghiên không ngăn cản, chỗ đó hơi run rẩy, chỉ nói: "Nhẹ chút, đừng để lại dấu vết."

Đương nhiên Ôn Lệ biết chừng mực nhưng từ trước đến nay cô luôn là người thích tranh cãi với mọi người, hỏi: "Sao? Em để lại cho anh một ấn ký, anh dám có ý kiến không?"

"Không dám. Nhưng nếu như em muốn để lại một dấu ký thuộc về riêng mình thì có thể đừng để lại ở nửa người trên không?" Tống Nghiên lười biếng nói, bỗng nhiên cười, "Nửa người dưới người khác sẽ không thấy."

Đáng chết, cô hiểu mà.

Ôn Lệ hung ác đe dọa: "Anh nằm mơ đi, anh có tin em cắn một cái cắn đứt của anh luôn không hả!"

Tống Nghiên cười ha ha ha.

Tuy trong lòng có chút khát vọng nhưng thôi đi, không nên lấy đồ vật quý giá ra mạo hiểm.

Chủ đề cấm trẻ em được nói xong, Ôn Lệ nhớ lại vừa này anh gọi điện thoại cho mẹ chồng nên thuận miệng hỏi bọn họ đã nói chuyện gì mà nói lâu như vậy.

"Nói về em."

“Nói về em?” Ôn Lệ nghi ngờ, “Không phải anh nói xấu gì em đấy chứ?”

Tống Nghiên nhắm mắt lại, nhẹ nhàng từ từ nói, “Anh có phải em đâu.”

“Em chưa từng nói xấu anh trước mặt người nhà mình đâu đấy.” Ôn Lệ phản bác lại trước, rồi sau đó nghĩ đến cái gì đấy, bỗng nhiên hạ thấp giọng, “Ông ngoại và cậu em là người vậy đó, già cổ hủ, sẽ không thay đổi được trong một thời gian ngắn. Chúng ta cứ sống thế giới riêng của hai người bọn mình, nếu bọn họ nói cái gì khiến anh không vui thì anh cứ nói cho em biết, em sẽ giúp anh xả giận.”

Cô giống như đứa trẻ đầu gấu hầm hừ nói mấy tiếng, vô cùng bao che khuyết điểm: “Anh yên tâm, em sẽ không làm kiểu người đoan chính gì đâu, đảm bảo sẽ thiên vị anh.”

Tống Nghiên véo mũi cô: “Nếu bọn họ trút giận lại lên người em thì sao?”

“Hừ, bọn họ đã không quản được em từ lâu rồi, nhiều nhất chỉ nói em hai ba câu cho xong việc thôi.” Ôn Lệ kiêu căng, “Bọn họ không nỡ đó.”

Giống như hôm nay cô chế nhạo ông cậu mình, cậu ấy tức giận đến nỗi muốn xuất huyết luôn nhưng cuối cùng vẫn chỉ nói câu “Cháu xem mình có chỗ nào giống con gái không” cái là trốn cô chạy lên tầng, rõ ràng đang nhắm mắt làm ngơ.

“Nhưng mà tại sao bọn họ lại có ý kiến với anh nhỉ?” Ôn Lệ quét mắt nhìn mặt anh, khó hiểu nói, “Ghen tỵ vì anh đẹp trai chăng?”

Tống Nghiên: “Chắc vậy.”

Ôn Lệ chỉ định đùa chút thôi mà không ngờ anh cho nó là thật, tấm tắc: “Tự luyến quá đấy.”

Tống Nghiên nghĩ thầm nói về bệnh tự luyến, làm gì có ai vượt qua được bà Tống đang nằm trong lòng anh đây.

Về những mâu thuẫn giữa anh và mấy người đàn ông nhà họ Ôn, anh không để ý.

Cô vợ nói một câu chắc chắn "Em sẽ thiên vị anh.", cho dù phải chịu oan ức gì, chỉ cần cô yêu và chiều anh thì anh có chịu nhiều thêm bất công hơn nữa cũng không cảm thấy buồn hay tủi thân.

—

Một ngày nghỉ ngắn ngủi kết thúc rất nhanh. Lịch trình công việc sau đó của hai người là đến Úc Thành quay hình tập cuối cho chương trình << Thế Gian Có Người >>.

Vừa lên máy bay Ôn Lệ đã thấy căng thẳng.

Do căng thẳng nên cô không ngủ trên máy bay, khi đáp xuống sân bay Úc Thành, tinh thần của các khách mời khác đều rất tốt và đầy năng lượng, chỉ có mỗi mình cô ngáp liên tục, vẻ mặt mệt mỏi.

Cũng may cô đeo kính râm và khẩu trang, trang bị võ trang hạng nặng nên các fan đến đón sân bay không nhìn ra.

Lịch trình lần nay coi như nửa công khai, Tống Nghiên là người Úc Thành, thành phố này chính là sân nhà của anh. Thế nên trong đại sảnh sân bay, số lượng fan đến đón sân bay có mặt trong đội quân Moonstone áp đảo hơn hẳn các khách mời khác.

Được nhiều người chào đón như vậy, như kiểu anh rời xa quê hương chiến đấu và trở về với dáng vẻ thành công đầy vinh quanh.

Vây quanh bên người Ôn Lệ cũng có rất nhiều fan, đa số là người địa phương, bọn họ hỏi cô có nói được tiếng địa phương không.

Cô dùng tiếng tiếng địa phương trả lời lại: "Có nhưng chỉ biết một chút thôi."

“Nói chuẩn nói chuẩn.” Fan địa phương khen ngợi, “Chị học cùng anh rể ạ?”

Không biết bắt đầu từ lúc nào, fan only của Ôn Lệ đã đổi cách gọi Tống Nghiên thành anh rể, Ôn Lệ cảm thấy cách gọi này còn thân thiết và gần gũi hơn là gọi thẳng tên của anh, mỗi lần nghe các fan gọi Tống Nghiên như vậy, trong lòng cô lại thấy ngọt ngào không thôi.

“Không phải, anh ấy ít khi nói lắm.”

Nói chuyện với các fan suốt dọc đường đi, khi đi đến cạnh xe mình cô không vội lên xe mà đứng tại chỗ chờ Tống Nghiên lại đây.

Tống Nghiên đi đến trong tình trạng bị vây xung quanh bởi đám đông nhốn nháo lộn xộn và các máy quay, hai màu tiếp ứng hồng đào và xanh bạc xen lẫn trộn vào nhau, fan only của hai bên đã gặp mặt nhau rất nhiều lần vì hai người bọn họ tham gia chung chương trình thực tế vợ chồng, từ đó có một số fan chuyên đón sân bay hiểu rõ đối phương của hai bên luôn.

Suy nghĩ của fan only là, chỉ cần anh (chị) bạn đối xử tốt với chị (anh) mình, chúng ta sẽ hòa bình yên ổn.

Đợi hai người một trước một sau chuẩn bị lên xe thì đột nhiên nghe thấy một tiếng hét to từ trong đám đông.

“Hai người! Ghi hình tập cuối cùng, hãy thoải mái bung lụa đi nhé! Nào làm mạnh lên! Rải đường cho bọn em ngộp thở rồi choáng váng trong đó luôn cũng được!”

Nhóm fan only: “…….”

Đó đến rồi đến rồi, tiếng hò hét khóc lóc đòi ăn của Bút Ký Tên đến.

Bình thường khi bị fan CP trêu như thế, Tống Nghiên còn ổn, vẫn có thể cười một cái nhưng Ôn Lệ sẽ thể hiện sự ngại ngùng của mình, cố ý quay mặt sang chỗ khác, có điều fan biết rất rõ tính cách này của cô.

Hôm nay cô phá lệ giơ tay lên, làm dấu "Ok" hướng về chỗ tiếng hét phát ra.

Tuy cô đeo kính râm và khẩu trang, không nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Các fan ngạc nhiên mất một lúc, sau đó mới không thể tin được hét ầm lên.

"A a a a a!"

"Tam Lực! Em yêu chị!!"

Sau khi lên xe, tiếng hét của các fan dần trời đi xa.

Hôm nay ngồi trên máy bay suốt mấy tiếng đồng hồ, kế hoạch của chương trình là để cho mọi người về khách sạn nghỉ ngơi một đêm trước, ngày hôm sau mới chính thức quay.

Đến buổi sáng hôm sau, quả nhiên chương trình không có ý tưởng nào mới hết. chọn địa điểm quay đầu tiên là một quảng trường rộng trước nhà thờ, một trong những nơi nổi tiếng nhất ở Úc Thành.

Bất kể đến để quay chương trình hay quay phim, gần như đều chọn nơi này trước tiên.

Kiến trúc theo lối Bồ Đào Nha kinh điển, ngập trong màu sắc không khí nước ngoài, các cột hình trụ phức tạp và hoa văn trên các khung cửa sổ rất đặc biệt, màu sắc tổng thể của toàn kiến trúc nhẹ nhàng và mộc mạc, so sánh với các công trình kiên trúc châu Âu bình thường khác, nó mang dấu vết tuổi tác nhiều hơn.

Đạo diễn Nghiêm dùng loa phóng thanh thông báo quy tắc trò chơi hôm nay, cuối cùng còn cố ý nói thêm: "Vì Tống Nghiên là người địa phương nên nếu chơi thì sẽ không công bằng cho những người khác, trong quá trình làm nhiệm vụ, Tống Nghiên không được nhắc Ôn Lệ, sẽ có nhân viên

chương trình đi theo giám sát liên tục, nếu phát hiện có sự nhắc nhở dù ám chỉ thôi cũng sẽ bị trừ điểm luôn."

Còn thế nữa à?

Ôn Lệ bất lực: "Thế khác nào tôi làm nhiệm vụ một mình?"

Khâu Hoằng ở cạnh vui sướng khi thấy người khác gặp họa: "Không phải em rất tự tin về chỉ số thông minh của mình à, dù em có chơi một mình hay hai mình thì cũng không thành vấn đề."

Ôn Lệ bĩu môi: "Anh Hoằng, anh đừng nói năng hùng hồn khi mà anh không đứng ở vị trí của em đây này."

Trần Tử Đồng đấm chồng mình, đề nghị nói: "Vậy chúng ta làm nhiệm vụ cùng nhau đi? Dù sao địa điểm làm nhiệm vụ của chúng ta cũng gần nhau, cùng nhau tìm kiếm sẽ không làm lãng phí thời gian. Đạo diễn, chúng tôi có thể hợp lại thành đội không?"

Đạo diễn Nghiêm gật đầu: "Được, tùy mọi người."

Sau khi sắp xếp phân nhiệm vụ xong, bốn nhóm tách ra chạy đến nơi làm nhiệm vụ của mình.

Vợ chồng Khâu Hoằng muốn giúp đỡ Ôn Lệ trước nên đi cùng cô tìm nơi mà chương trình bắt cô đến.

Ôn Lệ vô cùng cảm động, rồi nhìn Tống Nghiên với ánh mắt ý nói "Cần gì dùng đến anh."

Tống Nghiên: "……."

Chương trình không sắp xếp xe đưa bọn họ đến nơi cần tìm, các nhóm chỉ có thể tự mình nghiên cứu đường đi và tự dùng cách khác để chạy đến nơi nhận nhiệm vụ.

Gợi ý được đưa ra là 'Bầu trời và hồ nước', may mà Úc Thành không lớn, du khách cũng nhiều, tiện cho việc trao đổi. Cho dù không có Tống

Nghiên nhắc nhở, bọn họ vẫn tìm được chỗ cần đến rất nhanh.

Trong tòa nhà trung tâm thương mại lộng lẫy nguy nga này, cảnh sắc nổi tiếng nhất chính là khung cảnh bầu trời và hồ nước, khi đứng ở trên cầu ngẩng đầu lên sẽ nhìn thấy màu xanh da trời, cúi đầu xuống cũng nhìn thấy một mảnh màu xanh lam, hệt như một thành phố nước nhỏ được xây dựng ở trong đây.

Lúc bọn họ vừa lên tầng, Trần Tử Đồng chú ý đến hình như ở dưới tầng có dây bao quanh.

Đa số các chương trình thực tế khi quay ở bên ngoài sẽ có bảo vệ và nhân viên ở bên cạnh che chở, thật ra không cần thiết phải chăng dây, trừ khi là ekip chương trình muốn mượn chỗ đó để chơi hoặc bố trí nhiệm vụ nào đó đặc biệt nên mới có nhu cầu căng dây.

Trần Tử Đồng đoán: "Chắc ở dưới đang quay phim."

Ôn Lệ không để ý.

Mấy người bọn họ hoàn thành nhiệm vụ trong cảnh sông nước bầu trời ở tầng ba, chuẩn bị chạy đến địa điểm nhận nhiệm vụ tiếp theo, đang đi thang máy xuống tầng theo đường cũ lúc nãy lên, đúng lúc gặp đoàn làm phim dưới tầng đang nghỉ ngơi và tạm thời kết thúc công việc.

"Quay phim thật này." Khâu Hoằng ngạc nhiên, "Khéo nhỉ, là đoàn làm phim đến từ Yến Thành phải không?"

Đi theo bốn người có một đống nhân viên làm việc xung quanh, đi đến đâu là gây ra trận địa lớn đến đó, đương nhiên nhân viên của đoàn làm phim bên kia cũng chú ý đến họ.

Vốn đạo diễn đang giảng giải và chỉ bảo cho các diễn viên thuận mắt nhìn lên, bỗng nhiên hưng phấn gọi: "A Nghiên!"

Toàn bộ quá trình làm nhiệm vụ vừa xong, Tống Nghiên như người tàng hình bỗng được gọi tên liền nhìn về chỗ phát ra tiếng.

Là đạo diễn từng hợp tác cùng anh.

Ngoài anh ra, ba người còn lại đều muốn đi theo.

Trước đó không lâu hình như có hotsearch về bộ phim điện ảnh mới bắt đầu khai máy, thật ra khai máy không phải chuyện gì lớn. Mỗi ngày có biết bao nhiêu đoàn phim khai máy hay đóng máy, nhưng sở dĩ việc đoàn phim này mới ngày đầu khai máy đã lên hotsearch vì người diễn vai nữ chính trong bộ phim là Đường Giai Nhân.

Trận trước khi Đường Giai Nhân đi thử vai << Băng Thành >> thất bại, kết quả để Ôn Lệ lấy được vai diễn, các blogger và trang báo mạng lấy tên hai cô đặt lại một chỗ rồi viết thành bao nhiêu bài báo khác nhau, ý kiến không đồng nhất.

Khuynh hướng thiên về Đường Giai Nhân sẽ cảm thấy Ôn Lệ nhận được vai diễn này là do dựa vào chồng mình mới có được, Đường Giai Nhân thua là thua ở chỗ cô ấy không phải vợ của Tống Nghiên, nếu không với năng lực của cô ấy sẽ không có chuyện bị Ôn Lệ đè ép lấy được vai.

Mà thiên về phía Ôn Lệ sẽ thấy ngược lại những gì ở trên nói, đạo diễn và nhà đầu tư không phải mấy kẻ ngốc, Tống Nghiên có mặt mũi thật đấy nhưng mặt mũi có lớn đến mấy cũng không đủ để đưa ra quyết định chọn vai diễn thay bọn họ được. Cho dù Ôn Lệ nhận được vai này một phần do có quan hệ với Tống Nghiên thì thực lực của cô mới là nhân tố quan trọng nhất.

Giống như Cừu Bình đã nói, Đường Giai Nhân bỏ lỡ << Băng Thành >> thì sẽ có rất nhiều kịch bản tốt khác sẵn sàng chờ cô ấy, nên mới nhận được kịch bản mới nhanh như vậy.

Chính là bộ phim điện ảnh đang quay này.

Việc trong quá trình quay show gặp được đoàn phim khác coi như có duyên mới gặp, nhưng show của bọn họ là chương trình về vợ chồng, gặp được đoàn phim lại còn do Đường Giai Nhân diễn vai nữ chính…..

Vợ chồng Khâu Hoằng không biết sinh hoạt các nhân của Tống Nghiên nhưng đã ở trong giới hỗn độn này nhiều năm, về mấy tin đồn liên quan đến Tống Nghiên và Đường Giai Nhân, không nghe nói được trăm điều cũng nghe được mấy chục cái. Dù Tống Nghiên đã phủ nhận nhiều lần về việc nảy sinh tình cảm với nữ diễn viên chính trong lúc quay << Máy Bay Giấy >> trong các cuộc phỏng vấn, nhưng mấy cái báo linh tinh và blogger vì muốn lưu lượng và nhiệt độ nên muốn viết bừa thêm thắt gì thì viết.

Cứ lâu dần lâu dần mọi người bắt đầu ngầm thừa nhận, người cũ của Tống Nghiên là Đường Giai Nhân nhưng bây giờ Tống Nghiên đã kết hôn, chuyện cũ đã cuốn theo mây gió cho nên không ai còn nói về chuyện đó nữa.

Không hiểu sao cứ cảm thấy tình trạng này như đang đưa người hiện tại đến gặp người cũ.

Đường Giai Nhân rất thoải mái chào hỏi với mấy nghệ sĩ khác, thái độ với Tống Nghiên không có gì đặc biệt, đối xử với mọi người như nhau.

Tống Nghiên rất bình tĩnh, lịch sự đáp lại.

Ôn Lệ còn bình tĩnh hơn cả Tống Nghiên, cô thuận tiện nói chuyện hai ba câu cùng Đường Giai Nhân.

Không biết có phải vì mọi người đều là diễn viên không cho nên mới cảm thấy mọi thứ bình thường, chỉ có mấy người ngoài cuộc mới thấy cuộc gặp này có gì đó không ổn, đương sự trong cuộc thấy không có vấn đề gì hết.

Cuộc gặp mặt ngẫu nhiên này trôi qua bình thường.

Mấy nhân viên của chương trình Thế Gian Có Người thầm nghĩ đoạn này sẽ bị cắt không cho vào tập phát sóng chính.

Tư liệu quay được cắt thì không còn gì dùng, nhưng quay ngoại cảnh, luôn có một số ảnh leak được mọi người đăng lên mạng.

Trong lúc bốn người chạy đến địa điểm tiếp theo làm nhiệm vụ, trên một diễn đàn chuyên về tin tức giải trí có bài post mới nhất đăng ảnh leak ra, cuộc gặp gỡ bất ngờ của hai bên đã bị mang lên mạng.

"Ảnh leak Thế Gian, Úc Thành, nhìn thấy Muối và Vạn Tử Thiên Hoằng."

0L: [Đúng lúc rt, lz đang du lịch ở Úc Thành, nghe nói hôm nay Thế Gian quay hình ngoại cảnh ở Úc Thành nên chạy đến muốn góp vui. Hai đôi làm nhiệm vụ ở tầng ba trong trung tâm thương mại trước, lúc xuống tầng vô tình gặp đoàn làm phim đang quay, đùa chứ thế giời này nhỏ ghê luôn, mọi người thử đoán xem gặp được người nào trong đoàn phim kia?]

1L: [? Thì lúc đầu chỗ đó đã là nơi đoàn phim chọn quay rồi mà, vô tình gặp nhau có gì đâu mà phải ngạc nhiên]

5L: [Giây phút giải mã, << Hai Lăm Mùa Ánh Trăng >>, nữ chính Đường Giai Nhân]

7L: [???? Lầu trên xác nhận giải mã không sai chứ]

12L: [Vãi, thế không phải như đang diễn phim truyền hình máu chó à ha ha ha ha. Tống Nghiên dẫn theo vợ đang tham gia chương trình vợ chồng đụng phải người cũ mấy trăm năm trước]

15L: [Không phải người cũ, chưa từng yêu đường, đừng bịa đặt linh tinh được không?]

20L: [Từ trước đến nay Tống Nghiên chỉ công khai tình cảm một lần duy nhất, đối tượng chính là vợ anh bây giờ, Ôn Lệ, Ok?]

30L: [Không công khai không có nghĩa là không có? Hình như trong tập nào đó của Thế Gian chính miệng anh ta thừa nhận lúc còn học cấp ba mình từng thích một cô gái còn gì? Ai mà chả có quá khứ, cho dù bây giờ anh ta đã kết hôn thì không cần thiết phải phủi sạch đi quá khứ của mình chứ = =]

35L: [Lúc mới lớn có tình cảm lạ thường với người khác phái là chuyện bình thường nhé? Đừng cố gắng phủ nhận chuyện xấu hai người ở bên nhau nữa được không?]

45L: [Tống Nghiên phủ nhận chứ Đường Giai Nhân có từng phủ nhận không, mỗi lần phỏng vấn nhắc đến Tống Nghiên đều ba phải cái nào cũng được, chuyện đó giải thích thế nào?]

Các đối tượng được nhắc đến còn đang quay chương trình không biết rõ sự tình, lúc này Tống Nghiên nhận được điện thoại của đạo diễn Nghiêm gọi đến nói tổ quay phim nhỏ phụ trách phỏng vấn ba mẹ anh đã đến nhà anh.

Từ mấy ngày trước Tống Nghiên đã nói qua với ba mẹ mình, một số vấn đề riêng tư anh không muốn để lộ trong chương đều được anh dặn dò và nhắc cho ba mẹ biết hết rồi, không có gì phải lo lắng.

"Vậy làm phiền đạo diễn Nghiêm."

Cúp điện thoại xong, Tống Nghiên trả lại điện thoại cho nhân viên phụ trách giữ đồ.

Ôn Lệ lại gần hỏi: "Đạo diễn Nghiêm đến nhà anh rồi à?"

"Ừ."

Ôn Lệ mím môi, nhỏ giọng thì thầm: "Không ngờ đạo diễn Nghiêm được gặp ba mẹ chồng của em trước cả em."

—

Nhà ba mẹ Tống Nghiên thiết kết theo phong cách phương Tây, ngôi nhà ba tầng nằm trong một khu đô thị cao cấp, trước đó ekip chương trình đã chào hỏi xong, xe rất thuận lợi đi vào và dừng lại trước cửa lớn.

Mẹ Tống đứng ở cửa chào đón, hôm nay bà cố ý làm tóc, khuôn mặt trang điểm đẹp, mũi và miệng của Tống Nghiên nhìn qua thấy rất giống

mẹ anh.

Tuy thân hình có hơi đẫy đà một chút nhưng vẫn có thể nhìn ra phong thái khi còn trẻ của bà.

Có thể sinh ra một Tống Nghiên đẹp như vậy thì chắc chắn mẹ anh không kém cạnh là bao, dáng vẻ mẹ Tống không khác gì nhiều trong tưởng tưởng của các nhân viên chương trình.

Mẹ Tống đón mọi người làm việc vào nhà, bảo dì giúp việc trong nhà lấy cho bọn họ mỗi người cốc trà.

"Không ngờ lúc phỏng vấn sẽ không ở cùng hai đứa nó, tôi cứ nghĩ hôm nay sẽ được gặp A Nghiên và bé Ôn."

Đạo diễn Nghiêm giải thích: "Thật là ngại quá, bọn họ còn đang quay ngoại cảnh bên ngoài."

"Không sao." Mẹ Tống thoải mái khoát tay, "Đợi hai đứa nó quay xong rồi đến gặp tôi cũng thế."

Bản thảo nội dung phỏng vấn đã chuẩn bị xong hết từ lâu, anh quay phim tìm một chỗ đẹp nhất ở trong nhà để làm việc, dù chỉ là bối cảnh phỏng vấn cũng cần phải cẩn thận.

Mẹ Tống ngồi trên một chiếc ghế dựa mềm mại đối diện với máy quay, mấy vấn đề được hỏi không khác gì lần phỏng vấn chủ nhiệm lớp trước đây, hỏi về mấy chuyện cũ, chuyện còn nhỏ của Tống Nghiên trước, xong mới hỏi đến hai vợ chồng Tống Nghiên và Ôn Lệ.

Mà hiển nhiên mẹ Tống hiểu con trai mình hơn chủ nhiệm lớp, mấy vấn đề hỏi không khác nhau nhưng bà trả lời nhiều và kỹ càng hơn.

Bà nói nhiều mà tiếng phổ thông khá ổn và không khó nghe, thỉnh thoảng trong lúc nói xen một chút tiếng địa phương vào, nghe rất hay.

Đang hỏi đến chuyện khi Tống Nghiên mười tám tuổi, mẹ Tống bắt đầu nói.

"Khi đó A Nghiên nhà chúng tôi ngây thơ lắm, thích con gái nhà người ta nhưng không dám thổ lộ, đợi đến lúc vất vả lắm mới dám lấy hết dũng khí quyết định đi tỏ tình thì đối phương không đến. Sau đấy còn gọi điện thoại cho tôi khóc lóc kể lể, than với mẹ cô ấy không đến." Mẹ Tống kể chuyện từ từ, vừa nói vừa cười, "Ôi chao! đáng thương ghê không."

"……."

Thời cấp ba con trai đi học tỏ tình thất bại với người mình thích, tại sao người làm mẹ lại vui mừng như thế.

Nếu không phải nhìn hai mẹ con thấy giống giống nhau, khéo bọn họ sẽ nghi ngờ đây không phải mẹ ruột anh cũng nên.

Nhưng đó không phải trọng điểm.

Biên tập nữ phụ trách đọc câu hỏi xấu hổ nói: "Dì ạ, gì nhỉ, về chuyện liên quan đến việc thầy Tống tỏ tình thất bại, có thể đợi chúng ta hoàn thành phỏng vấn xong rồi nói được không?"

Mẹ Tống hơi ngạc nhiên, xen chút hoang mang: "Tại sao vậy? Mọi người không thích nghe à?"

"Không phải không thích nghe, mà là…." Biên tập luôn do dự mãi, uyển chuyển nói, "Chương trình của bọn cháu là chương trình về vợ chồng nên là chúng ta đặt nhiều sự chú ý lên thầy Tống và cô Ôn sẽ tốt hơn."

Mẹ Tống càng hoang mang hơn: "Thì đang nói về hai đứa nó mà, tôi đang kể chuyện quá khứ của A Nghiên và bé Ôn đó?"

Biên tập: "?"

Anh quay phim: "?"

Đạo diễn Nghiêm: "!!!"

- -----oOo------

Chương 90

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Đạo diễn Nghiêm nhìn có vẻ rất sốc, trừ mẹ Tống ra, toàn bộ nhân viên có mặt ở đây hoảng sợ.

"Bà Tống." Đạo diễn Nghiêm đi hai ba bước xông lên trước, hai mắt sáng lấp lánh, ngữ khí kích động, "Xin hỏi chút hai người bọn họ đã quen biết nhau từ lâu rồi phải không?"

Mẹ Tống do dự một lúc.

Mấy ngày trước khi chuẩn bị đến buổi phỏng vấn hôm nay, con trai đã gọi điện đến dặn bà có một số chuyện này không tiện nói trước máy quay, trong đó có chuyện về hôn ước trước đây của con trai và bé Ôn.

Dù con trai không dặn thì bà cũng sẽ không nói, nguyên nhân mà ba Tống nảy sinh oán giận lớn với nhà họ Ôn chính vì chuyện nhà họ từ hôn nhưng bản thân ông ấy là người làm ăn, hiểu rất rõ mấy cái lợi ích trong việc nên lấy hay bỏ. Tuy không hài lòng nhưng không thể khiển trách, sau khi hủy bỏ hôn ước thì từ đó về sau không hề nhắc đến nhà họ Ôn, càng không đến Yến Thành.

Kiêng nể mặt mũi cho chồng, mẹ Tống nói: "Đúng vậy, trước kia A Nghiên đến Yến Thành học cấp ba, lúc đó hai đứa đã quen biết nhau."

Cả tổ quay phim khiếp sợ há to miệng.

Đạo diễn Nghiêm: "Ha ha."

Lúc sau bị trí phỏng vấn đổi từ biên tập thành đạo diễn Nghiêm, không hổ là tổng đạo diễn có nhiều kinh nghiệm, không dùng bản thảo viết sẵn mà

vẫn có thể trò chuyện vui vẻ với mẹ Tống, mấy nhân viên nghe xong tâm phục khẩu phục.

Tiễn đạo diễn Nghiêm với khuôn mặt thỏa mãn và tổ quay phim của ông xong, mẹ Tống lên tầng tìm chồng.

"Người đến phỏng vấn đã đi, anh có thể ra được rồi."

Lúc này người đứng đầu gia đình vừa trốn trong căn phòng trên tầng hai mới đi ra ngoài.

Đôi lông mày thưa và đôi mắt sáng ngời của Tống Nghiên được di truyền từ ba, khuôn mặt của hai cha con đều thiên về kiểu anh tuấn đứng đắn. Những đường nét trên khuôn mặt ba Tống đã nhuộm chút phong sương qua năm tháng, nhìn rõ khí chất thành thục và uy nghiêm hơn con trai.

Ba Tống hỏi vợ đã nói gì với mọi người mà nói chuyện lâu như vậy.

"Không có gì, chỉ là mấy chuyện trước kia của A Nghiên và bé Ôn." Mẹ Tống cười khẽ, "Lúc còn học cấp ba không phải A Nghiên thích con bé sao? Chỉ nói lại một ít chuyện đã qua."

Ba Tống ngạc nhiên: "Cái gì? Nó không biết chuyện lúc trước Ôn Hưng Dật từ hôn hay sao? Thằng ngốc đó còn thích cháu ngoại ông ta?"

Bấy giờ mẹ Tống mới nhận ra ba Tống không biết gì về chuyện này, vội vàng im miệng.

Ba mẹ Tống chỉ có Tống Nghiên là đứa con trai duy nhất. Khi đó gia đình còn có sự nghiệp lớn nên ôm nhiều hy vọng với con trai, càng nghiêm khắc và đòi hỏi yêu cầu từ anh nhiều hơn. Khi còn nhỏ, quan hệ của Tống Nghiên với ba mình không tốt lắm, kiêu căng tự phụ, nhiều sự thanh cao.

Nhưng may Tống Nghiên có một người mẹ dịu dàng biết chăm lo gia đình, dạy dỗ con cái lấy thái độ gần gũi tình cảm làm tiêu chuẩn để dạy, như thế mới không để con trai có những suy nghĩ theo chủ nghĩa đàn ông

như ba thằng bé. Anh có người ba lạnh lùng ngạo mạn, và có người mẹ dịu dàng tinh tế.

Quan hệ của hai mẹ con cực kỳ tốt, đương nhiên con trai sẽ sẵn lòng tâm sự nói hết mọi chuyện cho mẹ nghe, điều này rất bình thường.

Trong lòng ba Tống không vui lắm nhưng không nói mấy lời khó nghe.

Mẹ Tống an ủi ông: "Thằng bé cưới cháu ngoại của người ta chứ có phải cưới ông ngoại người ta đâu, Ôn Hưng Dật là Ôn Hưng Dật, bé Ôn là bé Ôn."

Ba Tống hừ nhẹ: "Thằng nhóc thối."

Mẹ Tống nhún vai, dặn dò: "Hai hôm nữa bé Ôn về nhà chơi, ông phận làm ba chồng không thể tiếp tục trốn tránh nữa biết không?"

"Ừ."

Giải quyết ông chồng mình xong mẹ Tống gọi điện thoại cho con trai.

Hôm nay đã nói chuyện với đạo diễn Nghiêm rất lâu, lúc bà gọi điện đến thì vừa lúc bên chỗ Tống Nghiên đã hoàn thành công việc ghi hình ngoại cảnh ngày hôm nay.

Nghe mẹ bảo đã nói chuyện xưa của anh và Ôn Lệ cho chương trình biết, Tống Nghiên ở đầu điện thoại bên kia thở dài, trong giọng nói lo lắng của mẹ, anh cười cười: "Đợi lúc nào bọn con về rồi nói sau."

Trong mấy năm anh đến Yến Thành học tập, anh rất ít khi liên lạc với người trong nhà. Ba Tống nghiêm khắc và làm kiêu, con trai không gọi cho ông, ông mặc kệ cho tự rèn luyện ở đó luôn.

Chỉ có mỗi mẹ Tống ngày đêm suy nghĩ lo âu, hôm nay lo A Nghiên nói tiếng phổ thông được không, ngày mai lại lo chuyện một mình con trai ở phương Bắc học tập có quen nếp sống ở đấy không.

Mỗi lần gọi điện cho A Nghiên hỏi thăm tình hình dạo này thế nào, lần nào anh cũng dùng đủ lý do giống nhau, nói ở đó tất cả đều tốt, học tập tốt và quen cách sống ở đó, không bao giờ chịu tâm sự hay than phiền gì hết.

Con trai càng hiểu chuyện thì người làm mẹ càng đau lòng.

Rồi đến một hôm nào đấy, mẹ Tống gọi điện hỏi thăm con trai như mọi khi, lần đầu bà thấy con trai không nói với mình rằng tất cả mọi thứ đều ổn bằng giọng nói điềm đạm và bình tĩnh như những lần trước.

A Nghiên nói nhỏ, cô ấy không đến.

Mẹ Tống khó hiểu, hỏi ai không đến?

A Nghiên im lặng mấy giây rồi nói Ôn Lệ không đến, con đã bày rất nhiều ngọn nến vì cô ấy nhưng tất cả đã bị bảo vệ và dì lao công trong trường dọn dẹp sạch sẽ.

Chỉ với vài câu ngắn ngủi, mẹ Tống đã hiểu tất cả mọi chuyện.

Vềsau mỗi lần gọi điện nói chuyện, con trai không còn nhắc đến tên Ôn Lệ, có lẽ do cảm thấy rất mất mặt, hoặc cũng có thể vì nó đã tiêu tan đi.

Mẹ Tống không hỏi lại, tôn trọng sự lựa chọn của con.

Hai năm trước đột nhiên anh nói cho ba mẹ biết vềquyết định kết hôn, tuy rằng trong lòng ba Tống không thích điều đó nhưng không hềngăn cản hay cấm đoán, chỉ cảm thán một câu 'nghiệt duyên'. Mà khi mẹ Tống biết đối tượng kết hôn của anh là ai, đầu tiên là ngạc nhiên sau đó thấy buồn cười.

Vì bây giờ hai đứa đã kết hôn và sống rất tốt nên mẹ Tống nghĩ không cần phải giấu diếm chuyện quá khứ trước kia.

Khi nghe Tống Nghiên nói thản nhiên như thường, hiển nhiên anh cũng có suy nghĩ giống như mẹ Tống.

Thật sự nghe giọng điệu của anh thấy cực kỳ lạnh nhạt, gần như không thèm để ý đến.

Không bận tâm đến những ân oán từng có với nhà họ Ôn mà vẫn muốn cưới bé Ôn thì chắc chắn A Nghiên rất yêu con bé. Mà có thể lôi ra một phần ký ức đã được chôn sâu trong lòng A Nghiên, rồi còn giúp thằng bé bù đắp khoảng trống đó thành niềm hạnh phúc và đủ thỏa mãn bé nhất định bé Ôn cũng rất yêu thằng Nghiên.

Mẹ Tống đã có thể thở phào, may mà không gặp chuyện gì lớn, may mà có bé Ôn.

—

Hoàn thành việc quay hình bên ngoài trong khoảng thời gian hai ngày một đêm, trước máy quay của chương trình, tất cả mọi người lưu luyến nói lời chào tạm biệt. Mọi người chụp chung một bức ảnh trước nhà thờ, còn mang theo những món quà để tặng nhau, hình ảnh được quay lại rất đẹp và lãng mạn, ngay cả các nhân viên đang làm nhiệm vụ quay cũng không nhịn được rơi lệ, thầm nghĩ không khí quay chung của tất cả các khách mời trong mùa hai rất hòa hợp và tốt đẹp.

Vào đêm ngày kết thúc ghi hình, bốn đôi hẹn đạo diễn Nghiêm và tất cả nhân viên đi ăn liên hoan ở một nơi lớn.

Trong chốc lát bầu không khí lãng mạn nhẹ nhàng lúc ban ngày biến mất không còn sót lại gì.

Khâu Hoằng nâng chén rượu, như đại ca lớn mở lời: "Đợi sau khi quay về Yến Thành, tôi làm chủ mời tất cả mọi người đi ăn, ai cũng phải đến hết, nghe không? Nếu ai không đến tôi sẽ đăng Weibo tố!"

Sau đó nhìn về phía đạo diễn Nghiêm: "Nghiêm Chính Khuê, ông cũng phải đến đấy, không thì đừng nghĩ đến việc mời tôi tham gia bất cứ chương trình mới nào của ông nếu ông muốn!"

Vẻ mặt đạo diễn Nghiêm chắc chắn: "Được được được, đến đến đến."

Toàn bộ ekip chương trình và các khách quý mời rượu lẫn nhau, bất kể là bên kia mời hay bên này mời, đạo diễn Nghiêm luôn là người phải uống nhiều nhất, chẳng mấy chốc ông lớn đã ợ ra hơi rượu, trên mặt lộ rõ vẻ đang say.

Nhân lúc Khâu Hoằng đang quấn mấy người quay phim tụ lại một chỗ uống, đạo diễn Nghiêm rút lui ra khỏi đám, chạy đến chỗ hai vợ chồng Tống Nghiên đang ngồi.

Vừa lúc Ôn Lệ đang nhỏ giọng thì thầm nói chuyện với Tống Nghiên, nói chuyện liên quan đến đạo diễn Nghiêm.

"Em cảm thấy hai ngày nay đạo diễn Nghiêm cứ nhìn chúng ta với anh mắt rất kỳ lạ luôn." Ôn Lệ nói, "Em hỏi ông ấy có chuyện gì không thì lại thần thần bí bí nói ở đây nhiều người không tiện, còn cả mấy người bên nhóm biên tập nữa, bao gồm cả tổ quay phim đến nhà anh để quay hình phỏng vấn hôm đó. Không biết có phải do ảo giác của em không, em cứ cảm thấy ánh mắt bọn họ nhìn em kỳ lạ sao sao á."

Nói xong câu đó, Ôn Lệ lo lắng hỏi: "Có phải hôm đó phỏng vấn đã nói ra chuyện gì không nên nói không."

Hai hôm nay mọi người bận rộn ghi hình ngoại cảnh, còn là tập cuối cùng, từ khi chương trình bắt đầu quay đến nay chưa có lúc nào được rảnh rỗi. Về phần tư liệu quay phỏng vấn mẹ Tống Nghiên, chưa kịp động đến xem cắt giảm thế nào, tất cả đợi quay về Yến Thành sẽ bàn bạc với khách mời sau.

Tống Nghiên đã được mẹ Tống gọi điện thông báo trước nên sắc mặt khá bình tĩnh, thấy đạo diễn Nghiêm đang đi về hướng chỗ họ, mỉm cười nói: "Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến."

'Tào Tháo' vừa đến, mông vừa chạm xuống ghế, mở miệng ra đã trách: "Không phải chứ tôi nói này, hai người các người không tốt chút nào?"

Ôn Lệ ngớ ra: "Hả?"

Đạo diễn Nghiêm kể qua lại chuyện quá khứ của hai người được nghe từ chỗ mẹ Tống sau buổi phỏng vấn hôm đó cho hai nhân vật chính nghe.

Lúc đầu Ôn Lệ ngạc nhiên vì không hiểu sao mẹ chồng biết chuyện đó, rồi tiếp tục lo lắng nhìn Tống Nghiên, nói không phát ra tiếng hỏi anh giờ phải làm sao.

Cô thì không có vấn đề gì, nó không phải là chuyện quá khứ không thể để người khác biết nhưng chuyện này của hai người đối với Tống Nghiên mà nói nó là một phần ký ức không vui, nên cô lo lắng anh sẽ không thích.

"Mặc dù tôi không biết tại sao hai người lại giấu diếm, rõ ràng nó là câu chuyện rất đẹp và lãng mạn, không khác gì tình tiết trong mấy bộ phim thần tượng. Nhưng nếu thật sự hai người vì nguyên nhân đặc biệt nào đấy mà không thể công khai thì có thể nói trước với tôi để không chiếu, dù sao bây giờ vẫn chưa bắt đầu chỉnh sửa hậu kỳ hay cắt bỏ." Đạo diễn Nghiêm xua tay nói, "Đã đi đến tập cuối rồi, tôi không muốn thất bại trong gang tấc chỉ vì đắc tội với hai người."

Tống Nghiên bình tĩnh trả lời: "Có thể chiếu."

Anh thản nhiên như thế, cả đạo diễn Nghiêm lẫn Ôn Lệ đều sửng sốt.

Ôn Lệ túm túm quần áo Tống Nghiên, ghé sát vào tai anh nói nhỏ: "Không phải trước đây anh không muốn bị người khác biết được ư? Tại sao đột nhiên lại đổi ý?"

"Không phải không muốn." Tống Nghiên cũng ghé sát vào tai cô nói, giọng nói trầm ấm, chứa đựng ý cười, "Cảm ơn em."

Nhận được lời cảm ơn trực tiếp, lại còn do chồng mình nói, nhất thời Ôn Lệ thấy hơi ngại ngại sờ sờ mũi, dũng cảm vỗ vỗ bả vai anh, thể hiện khí chất mạnh mẽ: "Hai ta có phải người xa lạ đâu, không cần khách khí!"

Trên đạo diễn Nghiêm đi tìm tổ quay phim nhỏ uống rượu, ông gặp hai vợ chồng nhà Khâu Hoằng, Khâu Hoằng hỏi đạo diễn Nghiêm có chuyện gì vui mà cười đến mức mấy nếp nhăn hiện rõ trên mặt.

Đạo diễn Nghiêm đang cực kỳ vui, không so đo việc Khâu Hoằng nói mặt mình đầy nếp nhăn, nhướn mày kể lại niềm vui bất ngờ nhận được khi đến nhà Tống Nghiên phỏng vấn.

Khâu Hoằng rất ngạc nhiên nhưng vợ anh ta Trần Tử Đồng không có phản ứng gì.

Đạo diễn Nghiêm thấy khó hiểu: "Vợ Khâu Hoằng, sao cô không thấy ngạc nhiên chút nào thế?"

Khâu Hoằng cũng không biết, đợi đạo diễn Nghiêm đi rồi, Trần Tử Đồng không nói lời nào chạy nhanh đi tìm Ôn Lệ.

Cô ấy đã biết chuyện này từ lâu, từ sau khi đến nhà thăm thầy cô giáo cũ đợt trước. Có điều tất cả mọi người là người trong ngành, trong cái giới hỗn tạp nhiều thứ như này ai mà chả có bí mật, nếu Ôn Lệ đã giấu kỹ như vậy thì chứng tỏ trong chuyện đó có ẩn tình nào khác. Nếu lỡ may để lộ ra không khéo lại đắc tội với người khác, dưới tình huống không xung đột về lợi ích, việc đó sẽ phá vỡ quy tắc ngầm nhằm hòa hợp với những người khác trong ngành cho nên cô ấy mới nhịn không nói đến tận bây giờ.

"Không ngờ chuyện hai người quen biết nhau từ thời cấp ba có thể nói cho người ngoài biết."

Ôn Lệ thấy khó hiểu vì không biết tại sao Trần Tử Đồng kích động thế: "Đúng vậy, có thể nói, sao thế?"

"Sớm biết nói được thì chị đã phơi bày cho cánh truyền thông biết lâu rồi." Trần Tử Đồng nấc một cái sau khi uống rượu, oán giận nói, "Thật đúng là, tin nóng này sẽ kiếm được rất nhiều tiền đó!"

Khâu Hoằng ở cạnh nghe, biết rõ ràng ngọn nguồn câu chuyện, vẻ mặt đau khổ cùng cực nói theo: "Lúc ấy em nói với anh, anh tưởng trong hai người họ có người ngoại tình, còn khuyên em đừng xúc động, anh cmn….Trần Tử Đồng, không thể tin được em chắp tay dâng cơ hội kiếm tiền từ fan CP bọn họ tốt như thế cho Nghiêm Chính Khuê."

Ôn Lệ: "……"

Vẻ mặt hai vợ chồng nhà này khoa trương như thể để lỡ mất mấy trăm triệu, vô cùng đau lòng uống một phát hết nửa ly rượu.

Khác hẳn với khuôn mặt vui tươi hớn hở của đạo diễn Nghiêm khi nghĩ về con đường tương lai thăng quan tiến chức sắp tới.

Tối hôm nay cả ekip chương trình và các khách mời đều uống rất nhiều rượu. Đến ngày hôm sau, chương trình và ba đôi còn lại vì có công việc khác nằm trong lịch trình nên rời Úc Thành trước.

Mà Ôn Lệ đang cố gắng tỉnh táo lại từ cơn say, kéo theo cơ thể mệt mỏi về nhà bố mẹ chồng chào hỏi.

Trước đó cô căng thẳng mất mấy ngày, mấy lời kịch bản đã nghĩ sẵn trong đầu từ lâu, kết quả nó không phát huy được tác dụng.

Mẹ Tống rất dễ nói chuyện, bất kể cô nói gì thì bà ấy đều đáp lại rất nhẹ nhàng và hiền dịu.

Nhìn ba Tống có vẻ không dễ nói chuyện nhưng ông không nói nhiều lắm, con dâu về nhà, ông chỉ tùy ý hỏi vài câu, từ đầu đến cuối biểu cảm trên khuôn mặt luôn lạnh nhạt, sau đó đưa cô đến phòng thờ tổ tiên ở trong nhà.

Bây giờ là thời hiện đại, con cháu đời sau về nhà không cần phải tuân theo nhiều quy củ như xưa, chỉ cần thắp nén hương cho các vị trưởng bối là được.

Làm xong những việc này, ba Tống để mẹ Tống và con trai mình tiếp tục tiếp đãi con dâu mới về nhà, còn mình ở lại trong phòng thờ ngây người rất lâu.

"Con bé là cháu ngoại của Ôn Hưng Dật." Ba Tống nói nhỏ với các bài vị, "Hy vọng mọi người đừng nên trách tội lên đầu con bé, ân oán của một

thế hệ cứ để chấm dứt ở thế hệ đó luôn, con không muốn để lại cho thế hệ con cháu phải chịu."

Ôn Lệ không biết tại sao ba Tống lại ngây người rất lâu ở trong phòng để bài vị các bậc trưởng bối, cũng không dám hỏi. Cô cảm thấy khí chất của ba chồng rất giống Tống Nghiên lúc còn trẻ, còn giống cả cậu lớn Ôn Diễn của cô nữa.

Nhưng ba Tống không phải Tống Nghiên, càng không phải Ôn Diễn, quả thực Ôn Lệ không biết nên làm thế nào để ở chung với ba chồng.

Hai người ở nhà ba mẹ chồng hai ngày, trước khi rời đi, mẹ Tống dặn dò rất nhiều thứ, ba Tống chỉ hỏi Ôn Lệ một câu.

"Hai hôm nay con có mơ thấy ác mộng không?"

Ôn Lệ thấy vấn đề này quái lạ nhưng vẫn thành thật lắc đầu: "Không ạ."

Ba Tống ừ một tiếng, không nói thêm lời gì nữa.

Trên đường ra sân bay, cô hỏi Tống Nghiên câu đó của ba có ý gì, Tống Nghiên lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Rồi cô cười với khuôn mặt hoang mang vô bờ bến, đoán già đoán lui, càng đoán càng đi xa, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ.

—

Mấy ngày trước trước khi tập cuối của chương trình << Thế Gian Có Người >> phát sóng, Ôn Lệ chạy đến Tân Thành tham dự lễ khai máy bộ phim << Băng Thành >> theo như kế hoạch.

Cùng ngày hôm đó tài khoản của đoàn phim thông báo trên Weibo.

Tập cuối của << Thế Gian Có Người >> được quay ở Úc Thành, chương trình không làm bốn trailer riêng của bốn đôi như các tập trước nữa mà lần này làm một trailer tổng hợp cho cả bốn đôi, ghép thành một

video rất dài. Điều đó có nghĩa tập cuối lấy hình thức quay hình và thực hiện các hoạt động cùng nhau để kết thúc một mùa trọn vẹn và thành công.

Về chuyện ngẫu nhiên gặp đoàn phim do Đường Giai Nhân làm diễn viên chính vào hôm đó, nó đã được để lộ và bị mang lên các diễn đàn bàn tán từ lâu, ngay cả ảnh cũng có. Mọi người bao gồm cả nhân viên chương trình cũng nghĩ chắc chắn ekip chương trình sẽ cắt bỏ đoạn này không phát sóng.

Kết quả khiến mọi người bất ngờ, chương trình không những không cắt đi mà còn cho đoạn ngắn này vào trailer.

Weibo nổi tiếng là nơi tập trung của rất nhiều fandom, mặc dù fan cũng thấy khó hiểu nhưng việc khống chế bình luận vẫn phải làm, mà không có fan đến khống bình thì mấy người trên mạng cũng tỏ ra khó hiểu trước hành động này.

[Có người xem trailer tập cuối của chương trình Thế Gian chưa? Ekip chương trình làm cái gì đấy, vì muốn tăng thêm độ hot mà ngay cả đoạn tình cờ gặp Đường Giai Nhân của Muối cũng không chịu cắt?]

[Thế Gian đã là chương trình hot nhất trong quý này mà còn muốn thêm độ hot nữa cơ à = =]

[Không nói đến chuyện rốt cuộc Đường Giai Nhân có phải người yêu cũ của Tống Nghiên hay không, chương trình của Muối sẽ khiến người khác không thích ấy]

[Giai Nhân đang yên ổn đóng phim tự nhiên bị chương trình nào đấy và đôi vợ chồng thích cọ nhiệt xin ké, thảm quá đi mất?]

Mãi đến một ngày trước khi tập cuối được phát sóng chính thức, đề tài 'Hành động khó hiểu để người cũ xuất hiện trong chương trình vợ chồng đương nhiệm đến cùng là như thế nào' luôn nóng hổi và chưa bao giờ giảm xuống, cách một khoảng thời gian CP 'Đường Tống' như được hồi sinh xuất hiện lại trong tầm mắt của các blogger.

Còn cuối cùng về việc Tống Nghiên và Đường Giai Nhân có từng tìm hiểu hay yêu đương không thì một lần nữa nó lại trở thành chủ đề được mọi người bàn tán tranh luận ở trên mạng.

Mặc dù Tống Nghiên đã phủ nhận nhiều lần, nhưng trong tay fan CP 'Đường Tống' có hai chứng cứ khá chắc chắn.

Một là năm đó kỹ thuật diễn của Tống Nghiên còn non kém, chưa học qua bất kỳ một lớp đào tạo diễn xuất bài bản nào nhưng ánh mắt khi diễn lại nắm chắc rất đúng chỗ.

Bất kể là ai hiểu biết về diễn xuất hay người có chuyên môn trong ngành đều biết, những cảnh thử trách kiểm tra cảm xúc khi diễn của diễn viên là những cảnh như khóc hay ly biệt. Chỉ dựa vào các kiến thức đã học về diễn xuất thì không thể chạm tới cảm xúc của người xem, mà lúc đó diễn viên cần phải nhập tâm hòa mình hòa mình vào vai diễn, chính là kiểu mang tình cảm của bản thân mình vào trong đó, thế nó mới đạt đến hiệu quả tốt nhất.

Hai là ánh mắt Tống Nghiên khi diễn, trong một lần phỏng vấn Đường Giai Nhân được hỏi, câu trả lời của cô ấy cũng rất mơ hồ không rõ ràng.

Fan CP 'Đường Tống' lục lại video về cuộc phỏng vấn đó, phóng viên hỏi Đường Giai Nhân suy nghĩ gì về ánh mắt diễn của Tống Nghiên ở trong bộ phim đầu tiên của anh.

"Rất ngạc nhiên, rõ là lúc đó tôi và cậu ấy không quá quen thuộc, thậm chí những lúc không quay phim không nói chuyện nhiều cùng nhau." Đường Giai Nhân cười nói, "Đến nỗi trong khoảnh khắc nào đấy tôi đã nghĩ cậu ấy chính là Trần Gia Mộc."

Mọi người tự động bỏ qua nửa câu trả lời đầu, ánh mắt thâm tình đến mức ngay cả Đường Giai Nhân cũng không phân biệt rõ giữa Tống Nghiên và Trần Gia Mộc. Chính vì thế nên có một bộ phận fan thủy chung chắc chắn cho rằng bọn họ từng có tình cảm với nhau và không thể chối cãi.

Lúc này Ôn Lệ đang ở trong đoàn làm phim học bù, mặc dù trước khi tiến vào đoàn cũng đã tham gia khóa học diễn xuất mấy tháng. Nhưng ý của đạo diễn Cừu là vẫn nên để cô sau khi vào đoàn làm phim, trong lúc không diễn có thể đi theo thầy giáo học tập nhiều hơn.

Ngày phát sóng tập cuối của Thế Gian, cả trên app mạng lẫn đài đều chiếu đúng giờ, vừa mới được chiếu thôi nhưng trong sóng comment khá là náo nhiệt.

Đến phần mẹ Tống xuất hiện trên màn ảnh, bà ấy kể rất nhiều chuyện thú vị của Tống Nghiên trước kia.

Rồi đến khi ba nói về chuyện cũ của con trai, nói lúc học cấp ba con trai có thích một cô gái.

[Oa quả nhiên mối tình đầu của Mỹ Nhân có từ thời cấp ba]

[Bạn fan nhà nào đấy có thể đừng nhao nhao lên được không, mối tình đầu của anh ấy không phải Tam Lực thì cũng chưa chắc là cô diễn viên nhà bên đấy đâu, ok?]

[Từng có trước là được, nhá? Nhà mấy người thể hiện tình cảm trong chương trình cho tốtđi, còn thích cọ nhiệt của Giai Nhân là sao?]

Ngay trong lúc sóng comment đang diễn ra cuộc đấu khẩu tranh cãi không ngừng, mẹ Tống tiếp tục nói.

"Tôi đang kể chuyện quá khứ của A Nghiên và bé Ôn đó?"

Màn khắc khẩu trong sóng comment dừng ngay tức khắc, một loạt [????] từ hai phe không độ trời trung thi nhau nhảy trên màn hình.

Ngay cả đạo diễn xuất hiện trong màn ảnh cũng đang đờ đẫn, không chắc lắm đưa là câu hỏi xác nhận trước kia hai người bọn họ đã quen biết nhau đúng không.

Mẹ Tống đưa ra trả lời chắc chắn.

Lúc này phản ứng của mọi người trong sóng comment không hẹn mà cùng quay xe, thay đổi quá diệu kỳ, không [?] mà sửa thành [A]

Phỏng vấn mẹ Tống Nghiên kết thúc, hình ảnh chuyển sang mấy đôi khách quý đang làm nhiệm vụ ở Úc Thành.

Vợ chồng Tống Nghiên và vợ chồng Khâu Hoằng ở cùng một chỗ để làm nhiệm vụ, cả hai ngẫu nhiên gặp được đoàn làm phim của Đường Giai Nhân trong trung tâm thương mại.

Thái độ hai bên đều tự nhiên thoải mái, không một ai biểu hiện một xíu sự xấu hổ nào. Nhất là cuối cùng khi chào tạm biệt, đạo diễn của bộ phim còn cố ý chào hỏi mọi người, nói là biết hiện giờ chương trình này đang rất nổi, đợi chương trình phát sóng coi như tuyên truyền giúp bọn họ.

Việc ekip chương trình không cắt đoạn này đi, nó xuất phát từ tình cảm giữa người và người, hoàn thành mong muốn và giúp đạo diễn ấy tuyên truyền phim.

Thậm chí nói Đường Giai Nhân xuất hiện trong << Thế Gian Có Người >> là việc tuyên truyền mà cả hai bên đều có lợi, không cần phải đè nặng hay kiêng dè bởi vì cô ấy và Tống Nghiên không có gì trong quá khứ, mười năm trước chỉ đơn thuần là quan hệ hợp tác đóng phim.

Lúc nãy mấy fan Đường Giai Nhân vừa cãi nhau trong sóng comment nay đã im lặng hoàn toàn, từ từ đến và ra đi trong tiếng cười nhạo của mọi người.

Tập cuối dài hơn hai tiếng rưỡi, lúc vừa mới phát sóng đã có mấy cái hotsearch, gần như cứ khoảng mười phút sẽ đổi một hotsearch mới. Về sau đợi đến lúc mẹ Tống xuất hiện trong chương trình, cuối cùng các bộ máy hoạt động của Weibo bị trì hoãn kéo dài vì không thể chịu được nhiều hotsearch mới lên liên tục và có lượt truy cập rất cao.

Đợi sau khi Weibo khôi phục được hệ thống, câu chuyện nhỏ của "Bot Cuộc sống hằng ngày của vợ chồng Muối" đã được viết ra.

“Đi xem lại tất cả những tập trước từ tập một đến tập cuối, căn cứ vào việc Mỹ Nhân và Tam Lực quen biết nhau từ lúc còn học cấp ba, tôi có thể đưa ra kết luận theo thứ tự từ các tập trước, trong mười một tập trước đó có rất nhiều đường!! Tất cả đều là đường!!!”

…….

“Tập ở Dung Thành, Mỹ Nhân từng nói khi đó anh đối mặt với cô gái mình thích, vì ngại ngùng nên mới cố ý ra vẻ lạnh lùng, cô gái này chính là Tam Lực.”

“Cả Mỹ Nhân và Tam Lực từng nói nụ hôn đầu ở ngoài không tính nụ hôn trên màn ảnh của họ đều có từ lúc còn đi học, thật ra họ đã dành nụ hôn đầu cho nhau, là hai đối tượng chính.”

“Tập tám bọn họ về trường quay, Tam Lực mặc quần áo đồng phục Minh Phong bày ngọn nến tỏ tình với Mỹ Nhân. Đó là vì Tam Lực là học sinh của trường Minh Phong, trường cô ấy theo học từ thời cấp ba, đó không phải là Tam Lực tỏ tình, mà nó là câu trả lời đáp lại Mỹ Nhân.”

“Anh thích cô, thích rất nhiều năm, đã đợi rất nhiều năm, sau khi cô nhận ra được điều đó đã đáp trả lại tình cảm của anh bằng cách y như vậy.”

“Còn một số chi tiết nhỏ ngoài lề nữa! Em trai viết bài hát tặng Tam Lực, hình ảnh ánh trăng kia, khi còn nhỏ cậu ấy ước ánh trăng mang Tam Lực đi luôn, chứng minh bọn họ đã biết nhau từ lúc nhỏ. Còn cả ba đại sư Từ tặng cho hai người bức tranh quý chúc phúc, còn cả việc mẹ Tống gọi Tam Lực là bé Ôn, này rõ ràng là cách gọi dành cho các cô bé nhỏ mà.”

[@Mỹ Nhân Thảo Tam Lực, video có nội dung từ vườn trường đến hiện đại của bà thành sự thật, bà đúng là nhà tiên tri lớn]

[Vui sướng! Giờ tôi thấy quá vui!]

[Vốn đã thu xếp ổn thỏa, chỉ bằng một cái hôn nhẹ đã đánh gục mị đến mức quá hạn bảo hiểm dưỡng già. Kết quả vừa quay đầu lại phát hiện vẫn

chưa kịp đóng tiền bảo hiểm xã hội thì phát hiện Tất! Cả! Đều! Là! Đường!]

[Tôi chết tôi sống tôi khóc tôi cười, tôi sắp không được rồi, tôi sắp ngất đi rồi]

Căn cứ vào quá trình kết luận của nhóm Bút Ký Tên, càng ngày càng có nhiều chi tiết nhỏ được lôi ra bằng sạch. Họ dùng kính hiển vi soi từng cái xong sẽ phát hiện mỗi một chi tiết từng không được quan tâm hay không hiểu, thực chất nó đều là đường.

Loại cảm giác này giống như mua xổ số hoặc là mở hộp mù* vậy, vốn chỉ muốn an ủi mình chút thôi nhưng không ngờ phát hiện mình trúng xổ số giải nhất, mở được hộp mù nhận được vật phẩm siêu hiếm.

Mở hộp mù, một từ thông dụng trên Internet, khi hai người hẹn hò trực tuyến, có nghĩa là hai người gặp nhau trực tuyến không nhìn ảnh, và họ yêu trực tiếp hoặc gặp nhau thực tế mà không xem video. Vì không biết diện mạo thực sự của đối phương nên mọi người rất mong chờ, kết quả cũng khó đoán định (Theo baidu).

Bên này độ nóng của tập cuối chương trình << Thế Gian Có Người >> chưa có dấu hiệu hạ nhiệt thì bên tài khoản Weibo của đoàn làm phim << Băng Thành >> đang bắt đầu chuẩn bị cho việc lăng xê mới.

Không có diễn viên lăng xê thì còn đạo diễn và nhân viên của đoàn làm phim.

Trong một video mới nhất vừa được đăng lên chưa lâu, nó đã cung cấp một số thông tin. Cừu Bình tự mình giảng diễn cho Ôn Lệ, lúc đầu Ôn Lệ thể hiện không được tốt lắm nhưng khi được Cừu Bình kiên nhẫn nói và giải thích cho cô hiểu thì về sau đã dần tìm được trạng thái trong lúc quay phim.

Nhân viên đoàn làm phim phụ trách cầm máy để quay lại những chuyện ngoài lề hỏi: "Hơi tò mò chút, lúc nãy đạo diễn Cừu làm thế nào để chỉ bảo cô Ôn về cách diễn ánh mắt sao cho đúng?"

“À, thật ra nó là cách lý giải tốt nhất, cách này của lão Vu, chính là đạo diễn Vu Vĩ Quang.” Cừu Bình nói, “Diễn viên mới khi bắt đầu vào diễn sẽ không dễ dàng nhập diễn, nhất là khi diễn cảnh tình cảm cho nên Vu Vĩ Quang đã dạy các diễn viên mới của mình rằng trong quá trình diễn muôn bọn họ nghĩ đến người mình thích trong lòng, như thế sẽ nhập diễn dễ hơn. Biện pháp này nghe thì có vẻ cũ nhưng hiệu quả đạt được khá tốt, trước kia Tống Nghiên đã dựa vào cách này để lấy được giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất.”

Đoạn video này đã giải quyết hết tất cả những thắc mắc hay sự canh cánh luôn âm ỉ trong lòng mọi người về ánh mắt khi diễn của Tống Nghiên dành cho Đường Giai Nhân, đương nhiên bao gồm cả fan CP ‘Đường Tống’ cũng hiểu.

Trước đấy thì thế nào cũng được vì chính Đường Giai Nhân cũng không chắc chắn nên mới để các fan có chỗ mơ màng.

Nhưng bây giờ đã không còn gì để mà không chắc chắn.

—– Ôn Lệ là quá khứ của Tống nghiên, là người đang đồng hành cùng anh lúc này và sẽ là người bước tiếp cùng anh trong tương lai.

— — — —

Chương 91

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

[Fan nhà nào đấy đã thấy chưa!!! Tống Nghiên không phải Trần Gia Mộc!! Tấm lòng và cả ánh mắt của anh chưa bao giờ dành cho một ai khác!!!! Nữ chính trong cuộc đời anh ấy chỉ có duy nhất vợ anh ấy thôi]

[Mỹ Nhân ra mắt được mười năm, đến nay đối tượng được anh công khai thừa nhận có tình cảm chỉ có duy nhất Tam Lực nhà ta!!]

[Tôi có thể độc thân suốt đời!!! CP của tôi nhất định phải là định mệnh!!!]

Trước đây fan CP 'Đường Tống' đã náo loạn rất lâu, không chỉ cãi nhau ầm ĩ với fan CP Muối mà ngay cả đến fan only cũng khổ mà không nói nổi.

Đa số các fan only chỉ thích thần tượng nhà mình tập trung vào phát triển sự nghiệp, không thích chơi trò buộc chặt CP, vất vả lắm mới không kiên trì chứng nhận danh xưng chị dâu và anh rể của chính chủ nhà mình, kết quả vẫn có người họp lại tìm đến muốn bị mắng.

Bình thường hai phe Moonstone và Lệ Chi chia nhau ra chiến đấu thì tại đây, ngay lúc này, hai bên cực kỳ đoàn kết hợp tác cùng nhau chống bôi đen.

[Anh nhà tao đã vào giới này được mười năm, nghệ sĩ nữ từng hợp tác không chỉ có một người nào đấy, ok? Có mỗi mấy người cứ nhớ mãi mười năm không quên, cứ thích trói buộc anh nhà tao xào dăm ba cái CP mối tình đầu, cười chết luôn]

[Tam Lực nhà này và anh rể là một đôi trời sinh ạ]

Trong lúc hai bên fan only của Tống Nghiên và Ôn Lệ mặc thêm áo giáp chiến đấu để cẩn thận làm việc bảo vệ thần tượng nhà mình thì các fan CP đang làm gì?

Các fan CP đang ở trong super topic xôm xả như kiểu chào đón năm mới, thời gian đâu mà nói chuyện khác.

Ảnh nền của super topic đã được đổi thành ảnh nền đỏ chữ màu vàng để chúc mừng chuyện vui.

Mỹ Nhân Thảo Tam Lực: "Lấy ý kiến mọi người trong nhà đề cử xem có bài hát nào ngọt ngào không!!! Dùng để làm video!!! Càng ngọt càng tốt!!"

[Muốn nói câu này, lời bài với bối cảnh ngọt ngào quá bé nhỏ, không xứng với Muối]

[Nhạc cưới]

[Nhạc chúc mừng năm mới]

[Đề cử "Danh sách các bài hát chúc mừng năm mới vui"]

Video chúc mừng CP được làm nhanh như gió, mấy bức ảnh xuất hiện trong super topic bắt đầu lạ lạ không đi theo phong cách thường ngày.

Có một fan lớn photoshop ghép Tống Nghiên và Ôn Lệ trong một bức ảnh, thêm một lớp nền màu đỏ ở dưới, rồi thêm ánh sáng lóe lên thành các tia hình vòng tròn để đằng sau gáy bọn họ.

"Vế trên câu đối: Thích tử tự treo cổ trên dây không bằng đu couple

Vế dưới câu đối: Thắp hương cầu phật không bằng lạy Muối

Hoành phi: CP của bạn mãi không BE."

Sau đó bức ảnh này được lan truyền rộng rãi trong giới.

[CP mà tôi tin tưởng chắc chắn là thật!!! // Chia sẻ phù hộ CP của tôi mãi không BE // Hy vọng CP của tôi sẽ giống như Muối // [Hai tay chấp thành hình chữ thập]]

Một khi con người ta đã trở nên mê tín thì không quá ngạc nhiên khi họ làm ra mấy hành động kỳ lạ quái gở. Mấy nội dung chia sẻ như trên còn tương đối bình thường, còn có kiểu lạ hơn hiếm thấy trên đời như thế này.

[Phù hộ cho thi đỗ đại học // Phù hộ thi đỗ bằng thạc sĩ // Phù hộ thi đỗ biên chức // Không ship CP cũng không thi cử gì nhưng muốn chạy vào góp vui cùng mọi người, vậy thì phù hộ cho tôi ngày mai có thể trúng năm trăm vạn]

Lúc này đang ở trong đoàn làm phim, hai đối tượng chính bế quan mọi tin tức không biết bọn họ đã nổi danh trong giới theo hình thức 'CP thần trong giới'.

Sau đó dưới sự sắp xếp của ekip làm việc, mọi người tổ chức cho phép fan đến đoàn phim thăm. Fan theo thần tượng, thần tượng nhà mình dùng mấy phương thức cũ cũ xa xưa, fan quyết không cho phép mình được theo mốt, phải đi theo bước chân của thần tượng. Cho nên mấy biểu ngữ băng rôn fan mang theo để tiếp ứng nó đậm chất văn nghệ như 'Anh là ánh trăng màu bạc giữa mùa hạ, em là con ve kêu to không ngừng dưới ánh trăng' và 'Mấy phi tử có cười ngọt thế nào đi nữa cũng không bằng Ôn Lệ nhìn anh cười'.

(*) Mình nghĩ phi tử ở đây là chỉ các fan đó.

'Chúc mừng anh Tống Nghiên theo đuổi được người thầm mến trong lòng suốt mười năm! Toàn thể Bút Ký Tên gửi đến lời chúc mừng!'

'Cửa hàng sắt thép Yến Thành phá sản! Con rùa rụt cổ, tiểu thư Ôn Lệ dẫn theo chồng của cô ấy là A Nghiên chạy trốn, chúng tôi không có cách nào khác, giá gốc của sắt thép thẳng nữ là một đến hai triệu tệ, bây giờ tất cả chỉ cần một đến hai tệ!'

‘Màn tỏ tình cũ rích của nhà ai mạnh! A Nghiên ở Úc Thành mạnh nhất!’

‘Cục cưng, hôm qua em đi mua ngọn nến, nên mua loại gì nhỉ? Em cũng muốn theo đuổi vì tình yêu dành cho anh’

Khiến cho cả đoàn làm phim trừ Ôn Lệ và Tống Nghiên là người được thăm ra thì những người khác cười không khép miệng được.

Cả quá trong lúc quay phim, cả đoàn bị quản lý rất nghiêm và rất chặt, lần này fan đến đây thăm xem như mang đến một chút thú vui cho mọi người trong thời gian quay phim vất vả.

Cả đoàn phim từ diễn viên đến nhân viên công tác đều mang thái độ làm việc nghiêm túc. Trên cơ bản mọi người chỉ có hai điểm đầu cuối di chuyển trong ngày là nơi quay phim và khách sạn, vì thế gần đây Ôn Lệ có niềm vui mới là cuồng xem hàng trên taobao, nhìn thấy cái gì thích sẽ mua hàng online.

Có đôi khi cô sẽ tìm kiếm tên mình trong app taobao, kết quả tìm kiếm có rất nhiều thương hiệu quần áo khác nhau bao gồm cả trang sức hàng hóa, nhảy ra liên tục.

Nghệ sĩ nam thì ít hơn, nhất thời cô nổi hứng tìm kiếm tên Tống Nghiên.

< Tống Nghiên và bầu không khí lãng mạn dùng để tỏ tình có đèn led và ngọn nến cao cấp, được tặng kèm thêm bóng bay hình trái tim và dụng cụ dùng để bơm >

Bên cạnh mặt hàng còn xuất hiện bức ảnh được chỉnh sửa có hình Ôn Lệ, không biết lấy hình cô khóc ở bộ phim nào đó cắt ra rồi ghép vào, cộng thêm lời thuyết minh cho sản phẩm.

“Bạn gái nhận được quà sẽ cảm động phát khóc!”

Nhìn số lượng được bán, đúng là quá khủng, doanh số bán hàng lên đến bốn con số.

Quả là có quá nhiều đứa nhỏ nam đơn thuần.

Nhấn vào xem đánh giá, nhiều đánh giá khen nhưng vừa nhìn đã biết khen để lấy tiền xu, ít mấy lời đánh giá đúng nhưng cũng có một số cái nhận xét rất thật.

Trong đó có một đánh giá kém nói là: "Vãi chưởng, nó không có tác dụng gì hết, người ta cho tôi hẳn cái tát xong nói không có khuôn mặt được như Tống Nghiên thì cũng đừng dùng mấy cách tỏ tình cũ rích như này. Mấy anh em đến sau đừng mua đừng mua, đương nhiên nếu bạn tự tin nhan sắc của mình có thể sánh vai với Tống Nghiên thì coi như tôi chưa nói gì."

Cô vừa cười vừa đưa điện thoại cho Tống Nghiên xem, còn vô cùng tốt bụng săn sóc an ủi anh: "Em không cảm thấy cũ là được, anh không cần để ý những người khác nghĩ thế nào."

"Ừ." Tống Nghiên thản nhiên gật đầu, rồi gọi trợ lý qua đây, giao điện thoại lại cho trợ lý, "Mấy cửa hàng này, kiện tội vi phạm quyền sử dụng hình ảnh."

Ôn Lệ: "……."

—

Thật ra làm diễn viên đóng phim của đạo diễn Cừu không hề thoải mái nhẹ nhàng chút nào, yêu cầu của ông ấy rất cao. Có những lúc dù chỉ có một hình ảnh nào đó quay xong mà không thấy hài lòng, ông ấy đều có thể bắt các diễn viên quay đi quay lại đến mấy chục lần. Ôn Lệ quen với hiệu suất đóng phim truyền hình hơn nên đã bị nói không ít lần trong lúc quay.

Người lớn như này còn bị dạy dỗ mắng đầy đầu, lúc đầu Ôn Lệ cũng thấy hơi khó chịu nhưng cả Tống Nghiên và hai thầy cô diễn viên gạo cội

khác cũng bị nói vì thỉnh thoảng cảm xúc không đến hay chưa vào trạng thái nhân vật, thấy thế tâm lý cô được cân bằng hơn.

Ảnh đế ảnh hậu còn bị nói, mấy lời chỉ trích này của cô tính là gì, thả lỏng tâm trạng, từ từ tiến bộ.

Nhận được những chỉ bảo nghiêm túc và áp lực từ đạo diễn, lần đầu tiên cô hoàn toàn để mình đắm chìm vào một bộ phim. Sau này đạo diễn Cừu nói với cô rằng thấy cô ít nói hơn, có một hôm liên hoan uống rượu, ông ấy còn kiêu ngạo bảo đã mài dũa được một khối ngọc để nó tỏa ra ánh sáng đẹp.

Quay phim được khoảng ba tháng, sắp đến cuối năm, cả Tân Thành chuẩn bị ngập trong cảnh tuyết trắng.

Sau nhiều tháng làm việc với cường độ cao, cuối cùng đạo diễn Cừu cũng đồng ý cho mọi người một kỳ nghỉ ngắn vào đêm giao thừa.

Đợi nghỉ ngơi xả hết mình xong sẽ tiếp tục, tranh thủ trong dịp năm mới đóng máy bộ phim.

Trước khi Ôn Lệ chuẩn bị về Yến Thành đón năm mới, đạo diễn Cừu giữa cô lại nhắc nhở giao bài tập.

"Cảnh cuối diễn sinh ly tử biệt với Đình Phong đó, cô khóc vẫn chưa đạt yêu cầu, chưa nắm bắt được hết cảm xúc của nhân vật khi diễn. Đúng là cô khóc rất đẹp nhưng cô thử nghĩ xem, đó là lần gặp mặt cuối của cô và người đàn ông cô yêu nhất đời này, ngay sau khi cô nhắm mắt sẽ không còn gì hết. Dạng khóc đó chắc hẳn nó phải là kiểu khóc đến mức đau xé lòng như thể moi hết ruột tim gan ra, nước mắt nước mũi hòa vào nhau cùng chảy."

Đạo diễn Cừu nói xong mấy lời này rồi vỗ vỗ vai Ôn Lệ: "Về nhà cố gắng suy nghĩ thêm."

Ôn Lệ gật đầu: "Vâng."

Ở trong đoàn làm phim ngăn cách với bên ngoài mấy tháng trời, đến lúc quay lại Yến Thành tự dưng có cảm giác xa lạ không quen.

Hai năm trước cô và Tống Nghiên không đón giao thừa hay ở cạnh nhau một lần nào, khi đó chưa hiểu rõ tâm ý cũng không biết tình cảm của đối phương. Bây giờ thì khác, dĩ nhiên hai người phải đón giao thừa cùng nhau mới đúng.

Ban ngày Tống Nghiên ra ngoài gặp mặt đạo diễn Vu, hẹn cô buổi tối về nhà sẽ ăn cơm cùng cô.

Một mình Ôn Lệ ở nhà chờ anh về, ai ngờ có người đến nhà tìm trước.

Cô nhìn qua mắt mèo xem người kia là ai, ngạc nhiên mở cửa.

"Cậu? Sao cậu lại đến đây?"

Ôn Diễn đứng ở cửa, trên người mặc áo khoác dài tối màu, trong mặc tây trang đi giày da, lời ít ý nhiều: "Ông ngoại cháu bảo cậu đến đón cháu về nhà ăn Tết."

Ôn Lệ nhỏ giọng hỏi: "Chỗ này có rất nhiều nghệ sĩ ở, cậu không sợ bị phóng viên chụp hình à?"

"Trên mạng giờ ai mà chẳng biết cháu học và tốt nghiệp ở trường Minh Phong, hơn nữa đã để lộ mối quan hệ chị em ruột với Từ Lệ." Ôn Diễn nhếch môi, thản nhiên nói, "Cho dù cậu bị chụp thì có chuyện gì lớn nữa?"

"Cũng đúng." Ôn Lệ gật đầu, "Nhưng mà hôm nay cháu đã hẹn với thầy Tống rồi, muốn đón năm mới cùng nhau."

"Cháu đi thay quần áo trước." Ôn Diễn đưa mắt nhìn bộ quần áo ngủ rộng rãi ở nhà hình con thỏ lông xù xì trên người cô, nhíu mày nói, "Cậu và cháu đợi cậu ta về xong cậu sẽ đưa hai đứa về nhà."

"Được." Ôn Lệ gật đầu, nghiêng người mời Ôn Diễn vào nhà ngồi, "Vậy cậu ra ghế bên kia ngồi đợi trước đi, cháu đi thay quần áo."

Ôn Diễn ừ, đổi giày vào nhà.

Ôn Lệ lập tức đi vào phòng ngủ thay quần áo, Ôn Diễn ngồi ở phòng khách nhàn rỗi, anh ta không có hứng thú quan sát đánh giá bố cục trang trí trong nhà của cháu gái, cúi đầu xem điện thoại.

Trong phòng khách im ắng, bỗng nhiên điện thoại bàn cố định đặt trên tủ để TV đổ chuông.

Ôn Diễn đứng dậy, đi đến phòng ngủ gõ gõ cửa: "Có điện thoại."

Từ bên trong phòng truyền ra tiếng Ôn Lệ: "Cậu nghe giúp cháu đi."

Ôn Diễn thở dài, quay lại bằng đường cũ, nhấc ống nghe lên nhận điện thoại.

Anh ta không có thói quen chào hỏi người trong điện thoại trước, vì thế đợi đối phương mở lời đầu tiên.

Vừa mở miệng đã nghe thấy giọng của người đàn ông lạ.

"Chào cô, cô Ôn, chúc mừng năm mới. Tôi là luật sư Kim, về hợp đồng kết hôn của cô và anh Tống Nghiên đã định ra từ hai năm trước, đến nay hợp đồng đã đến hạn, bây giờ đã là cuối năm, xin hỏi cô có ý định nào không?" Người đàn ông trong điện thoại nói tiếp, "Nửa năm trước bản thỏa thuận ly hôn mà cô đơn phương bảo tôi soạn, không biết đối với bản thỏa thuận đó anh Tống có muốn bổ sung thêm điều khoản nào khác không?"

Ôn Diễn cau mày, sắc mặt dần chuyển lạnh.

Đợi Ôn Lệ thay xong quần áo đi ra từ phòng ngủ, cô còn chưa kịp hỏi vừa nãy ai đã gọi điện thoại đến thì Ôn Diễn đã hỏi thẳng vào vấn đề: "Chuyện hợp đồng kết hôn của cháu và Tống Nghiên là thế nào?"

Ôn Lệ há hốc mồm, không nói ra lời.

Nửa năm qua đi, nếu không phải lúc này luật sư đến tìm thì chắc cô đã quên sạch chuyện mình và Tống Nghiên có cái hợp đồng kết hôn đó.

“Lúc nãy luật sư vừa gọi điện thoại đến. Lấy hôn nhân làm trò đùa, cháu nghĩ kết hôn là trò chơi gia đình à?” Ôn Diễn bình tĩnh đặt câu hỏi. “Nếu chuyện này bị ông cháu biết, cháu biết mình sẽ có kết cục nào không?”

Ôn Diễn không thèm nói thêm gì, ra lệnh trực tiếp: “Trước tiên cứ theo cậu về nhà, về rồi nói chuyện sau.”

“…..Vậy cậu đừng nói cho ông ngoại biết được không?” Tiếng Ôn Lệ nói càng lúc càng nhỏ, “Hợp đồng là thật nhưng mà nó đã là chuyện của nửa năm trước, cháu cam đoan tình cảm bây giờ giữa cháu và Tống Nghiên là tình cảm thật lòng.”

Lời giải thích của cô hơi không đáng tin và không có sức nặng bởi vì cô không có cách nào để phủ nhận. Đúng là nửa năm trước cô và Tống Nghiên có ý định ly hôn.

Ôn Diễn nghiêng đầu hít sâu một hơi, gọi cô bằng tên ở nhà: “Lệ Lệ.”

Ôn Lệ trả lời yếu ớt: “Dạ….”

“Gần đây Ôn Chinh đang quen bạn gái, cháu biết không?”

“Biết.”

“Gia cảnh nhà cô gái kia không xứng đôi với nhà của chúng ta, hơn nữa quan hệ trong gia đình của cô gái đó khá phức tạp nên ông ngoại cháu không thích cô gái kia vào nhà mình, bảo cậu nghĩ cách gì đó để tách hai người họ ra.”

Ôn Lệ nghĩ đến những chuyện bọn họ từng làm với Tống Nghiên, trong lòng không thấy lạ gì.

“Dưới rất nhiều tình huống, tình yêu không thể đánh bại hiện thực được, ví dụ như ba của cậu, ông ngoại của cháu, tình cảm của ông ấy và bà ngoại ruột của cháu rất tốt. Từ sau khi bà ngoại của cháu qua đời, ông ấy không hề có ý định tái hôn, nhưng cuối cùng thì sao? Ông ấy phải vì tập

đoàn, vì công việc kinh doanh của mình nên chấp nhận cưới mẹ cậu, sinh ra cậu và Ôn Chinh, cho dù giữa hai người họ lúc đó không có thứ gọi là tình yêu."

"Có đôi khi ông ấy đưa ra những quyết định rất độc đoán, cậu không phủ nhận nhưng ông ấy đều dựa vào góc độ suy nghĩ cho mấy đứa để đưa ra quyết định thay cho mọi người. Cậu cũng có những suy nghĩ giống thế, cậu không trách cháu và Ôn Chinh oán giận cậu." Ôn Diễn nói một cách bình thản, "Cháu trả lời cậu, cho dù cậu nói nhiều lý lẽ như vậy, cháu vẫn tin tưởng Tống Nghiên như trước không? Cháu có chắc chắn mình sẽ không nhìn nhầm người không?"

Ôn Lệ gật đầu mà không suy nghĩ, khẳng định chắc chắn: "Cháu tin anh ấy."

"Được, cậu có thể không nói cho ông cháu biết." Ôn Diễn gật đầu, bình tĩnh nói, "Cháu gọi điện thoại thúc giục cậu ta về nhà, cậu sẽ nói chuyện cậu ta."

Ôn Lệ sững sờ: "Cậu…."

"Sao?" Ôn Diễn liếc mắt nhìn cô, "Cho hai đứa cơ hội cũng không muốn?"

Ôn Lệ lập tức nói: "Không thể nào không thể nào, bây giờ cháu đi gọi cho anh ấy ngay đây."

Tống Nghiên đang ở bên ngoài nhận được điện thoại xong vội vàng chạy về.

Hiển nhiên anh vội về trong tình trạng sốt ruột hoảng hốt, trên mặt và trên người mang theo hương vị gỗ linh sam của mùa đông.

Ôn Diễn ngồi yên trong phòng khách thấy cháu rể đã về, không nói lời nào chỉ bảo anh vào phòng sách nói chuyện.

Cậu đi vào phòng sách trước, Tống Nghiên đi theo đằng sau, Ôn Lệ không biết sao đột nhiên túm áo anh lại.

Tống Nghiên quay đầu nhìn cô: "Sao thế?"

Tự nhiên cô hỏi một câu không đầu không đuôi: "Đàn anh, anh có thấy chúng ta bây giờ rất giống Romeo và Juliet không?"

Tống Nghiên ngơ ra rồi lắc đầu: "Không giống."

"……." Ôn Lệ không đoán được ngay cả chút mặt mũi ấy anh cũng không cho cô, tỏ rõ sự không vui, "Hiếm lắm mới có dịp em văn thơ, anh không thèm cho tý mặt mũi nào luôn?"

Tống Nghiên cười cười: "Đúng là câu chuyện của Romeo và Juliet rất lãng mạn nhưng nó không thích hợp dùng để nói chúng ta."

"Dường như tình yêu càng trải qua nhiều sóng gió đau khổ thì sẽ càng bền chặt và trở nên kinh điển, và càng dễ được người đi sau nhớ đến và ca ngợi. Nhưng anh không cần người khác phải nhớ, càng không muốn dùng những khó khăn thách thức để chứng minh tình yêu của chúng ta. Nếu người nhà em cảm thấy không môn đăng hộ đối thì không được, vậy anh sẽ biến bản thân thành một người xứng đáng với em. Nếu người nhà em lo lắng anh sẽ không chu cấp cho em được thì bây giờ anh có thể làm mọi thứ cho em, thứ mà bọn họ không cho em được nhưng anh thì có thể.''

"Đàn em, em là Juliet còn anh không phải Romeo. Em có thể tiếp tục kiêu ngại, anh không muốn em phải chịu uất ức gì vì anh." Tống Nghiên cười khẽ, tiếng nói trầm thấp, "Em chỉ cần đợi anh đi về hướng em là được."

Ôn Lệ vẫn cao ngạo, chẳng sợ đối mặt với tình yêu đã chôn dấu suốt mười năm của Tống Nghiên. Đổi lại là những người khác, có lẽ họ sẽ cảm thấy đoạn tình cảm này rất nặng nề, mà tự tin cho cô tin tưởng, cô xứng đáng được anh yêu, thành đôi với anh.

Mà giờ đây Ôn Lệ kiêu ngạo hơn hai mươi năm đã xuất hiện suy nghĩ như thế đấy, vui sướng mà sợ hãi, cô không biết mình có tài đức gì mà tại sao lại may mắn đến vậy.

— — — —-

Chương 92

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Cô hạ quyết tâm, đột nhiên tiến lên hai bước vượt qua anh đi vào phòng sách, chắn vững vàng giữa hai người Tống Nghiên và cậu.

Ôn Diễn không biết cô muốn làm gì, nhíu mày: "Cháu ra ngoài chờ trước đã, để cậu nói chuyện riêng với Tống Nghiên."

"Tại sao phải nói chuyện riêng? Anh ấy là chồng cháu, cậu là cậu cháu." Ôn Lệ nói một cách chắc nịch, chân thật đến đáng tin, "Hai người nói chuyện gì mà cháu không thể nghe được?"

Nói xong cô ôm tay trước ngực ngồi xuống, hơi ngửa cao đầu, dáng vẻ như mình là nhất.

Ôn Diễn nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, Ôn Lệ không sợ tí nào, lớn gan nhìn lại.

"Muốn làm gì?" Tự dưng anh ta thấy buồn cười, quay sang nhìn Tống Nghiên, nhướn mày hỏi, "Sợ cậu làm gì cậu ta?"

Ôn Lệ khinh thường: "Hừ. Nếu hai người động tay động chân, cậu à chưa chắc cậu đã là đối thủ xứng tầm của thầy Tống đâu? Thầy tống nhà cháu đánh đấm khi đóng phim rất giỏi đấy."

Tống Nghiên giật mình, ung dung thản nhiên cụp mắt, khóe môi hơi gợn lên tạo thành một độ cong rất nhỏ, kiềm chế cắn chặt môi.

Ôn Diễn à một tiếng: "Thế cháu đang thể hiện dáng vẻ muốn bao che người khác này cho ai xem?"

“Trước kia cậu nói rất nhiều lời không dễ và nghe không tốt với thầy Tống.” Ôn Lệ nói, “Là do trước đây thần kinh cháu thô nên mới để thầy Tống nhà cháu chịu nhiều tủi thân nhưng bây giờ đã có cháu bảo vệ anh ấy. Đừng nói đến việc động thủ, chỉ cần cậu nói một câu nặng lời với anh ấy thôi thì đừng hòng bước ra khỏi cánh cửa này.”

Ôn Diễn thấy khá ngạc nhiên, không để ý nói: “Không ngờ cháu cũng biết bảo vệ người khác?”

Rõ ràng khi đó ngăn cản cô yêu sớm, cô đã mang ra một đống thư tình chưa được mở có thể chất thành một ngọn núi nhỏ rồi đưa hết cho anh ta, bảo anh ta giải quyết mấy bạn nam đáng ghét này giúp mình. Cũng chính vì thế anh ta mới thấy được bức thư mà Tống Nghiên gửi cho cô năm đó.

Ôn Diễn còn nhớ rất rõ khi mình nói chuyện này cho Ôn Hưng Dật biết, giọng điệu khi ấy của ba chột dạ đến mức nào, kèm thêm nhiều sự bối rối, hỏi một mạch liên tiếp mấy vấn đề.

Nhà họ Tống muốn làm gì? Con của ông ta muốn làm gì? Tiếp cận cháu gái mình nhằm mục đích gì?

Lúc ấy cả anh ta và ba đều kiên định cho rằng, bọn họ phải bảo vệ Ôn Lệ.

Mà nha đầu được người nhà bảo vệ năm đó, giờ đây đang đứng trước mặt người nhà mình lên tiếng phản đối để bảo vệ một người đàn ông khác.

“Cậu, cháu biết cậu và ông ngoại lo lắng gì cho cháu, từ trước đến nay hai người luôn tự đưa ra quyết định làm cái này cái kia mà chưa từng hỏi ý kiến cháu, cháu không hề giận hai người. Nhưng bây giờ cháu không ăn trong nhà, không dùng đồ trong nhà, mọi người kiếm được nhiều tiền, cháu cũng kiếm được nhiều, cháu có suy nghĩ và phán đoán riêng của mình.”

Ôn Lệ nói đến đây thì hơi nghẹn lại, hít sâu để hòa hoãn lại rồi nói tiếp: “Bà ngoại cháu mất sớm và rời xa ông ngoại từ lâu khiến ông đau lòng buồn bã nhiều năm; mẹ cháu cũng rời xa ba cháu chỉ vì tai nạn xảy ra

ngoài ý muốn, biến ba cháu thành người cô đơn. Nhưng cháu dám khẳng định, cho dù kết cục không thay đổi, cho dù cho bọn họ thêm một cơ hội nữa, cả ông ngoại và ba cháu vẫn sẽ lựa chọn bà ngoại và mẹ là người sống chung cả đời. Nếu chỉ vì lo lắng trong tương lai sẽ phát sinh biến cố nào đó dẫn đến việc lo sợ thay đổi tình cảm thì cháu nghĩ sống như thế chẳng có ý nghĩa gì."

Lời cô nói như gãi đúng chỗ ngứa, Ôn Diễn cau mày, duy trì sự im lặng.

"Người đàn ông này tốt đến mức nào, mọi người không biết nhưng cháu biết." Ôn Lệ nói một câu chuẩn xác, "Cháu còn có câu này, có cháu ở đây bảo vệ anh ấy, nếu hai người muốn làm chuyện đánh người phá vỡ đôi uyên ương thì cầm gậy đánh cháu trước đây này, để xem cháu có buông tay không."

Ánh mắt Ôn Diễn phức tạp, im lặng lúc lâu không thấy nói chuyện.

Ôn Lệ nắm tay Tống Nghiên từ sau lưng, anh cứ tưởng do cô sợ cậu mình nhưng muốn tiếp tục nói lại, tìm anh để tiếp thêm sự tự tin. Nhưng không ngờ cô nắm ngược lại tay anh, làm giống những lần anh an ủi cô, vỗ vỗ mu bàn tay anh, nói bằng cách không phát ra tiếng "Có em ở đây".

"……."

Tống Nghiên không nhịn nổi nữa, dù đang cắn môi nhưng vẫn không kìm được bật ra tiếng cười.

Ôn Diễn cũng cười mấy tiếng: "Nói xong rồi? Về nhà đi."

Trong lúc Ôn Lệ đang chuẩn bị mắng to ba chữ 'Đồ cổ hủ', Ôn Diễn lại thản nhiên bổ sung thêm: "Xe ở dưới tầng, ông cháu cố ý dặn dò cậu đưa hai đứa về nhà đón năm mới cùng gia đình."

"Hả?" Tạm thời đầu óc Ôn Lệ không thể xoay chuyển nhanh đến thế, "….À."

Đang trong trạng thái sẵn sàng nói một đống lớn để cãi nhau khuyên bảo, không ngờ đột nhiên đầu óc người cổ hủ này suy nghĩ lạ thường, khiến cô trở tay không kịp.

Mấy người ngồi trên xe riêng của Ôn Diễn đi về nhà họ Ôn, lúc này Ôn Lệ mới phát hiện hóa ra hôm nay cậu không chỉ đến đưa cô và Tống Nghiên về, mà còn đưa cả Từ Lệ về nhà để đón năm mới.

Thật ra Ôn Diễn đã liên lạc với Từ Thời mậu nhưng cuối năm vé máy bay rất thiếu và khó mua. Từ Thời Mậu buồn phiền ở lại bên nước ngoài, chỉ có thể đợi đến Tết âm lịch mới về được.

Ôn Diễn vừa về nhà đã đi vào phòng ba mình, ngay trong lúc Ôn Lệ đang làm tốt các công tác chuẩn bị đấu tranh tiếp một trận nữa với ông ngoại thì Ôn Diễn đi ra, bảo cô vào trong nói chuyện.

Nhưng lần này Ôn Hưng Dật không tiếp tục gọi Tống Nghiên vào nói chuyện riêng mà chỉ gọi Ôn Lệ.

Ôn Lệ thấy khá kỳ lạ: "Ông ngoại tìm cháu ạ? Không tìm thầy Tống nhà cháu nói á?"

Khó có dịp Ôn Diễn nổi tính hài hước thích trêu đùa: "Có cháu bảo vệ Tống Nghiên, nào ai dám tìm cậu ta nữa."

"…..Cũng đúng." Ôn Lệ không nghe ra ý ngầm trong câu của cậu, còn đắc ý nói, "Có cháu ở đây, ai dám tìm anh ấy làm phiền, ông ngoại cũng không được."

Kết quả sau khi Ôn Lệ đi vào, cô nói lại hết một lượt những lời mà cô vừa nói với Ôn Diễn lúc nãy cho Ôn Hưng Dật nghe.

Cô không thể hiểu nổi tại sao bọn họ lại có thành kiến lớn với Tống Nghiên như vậy.

Cháu gái đang gặng ép cố hỏi, cuối cùng Ôn Hưng Dật không muốn giấu diếm thêm nữa, nói ra chuyện nhiều năm về trước giữa cô và Tống

Nghiên, là chuyện hai người từng có hôn ước khi còn nhỏ.

Ôn Lệ im lặng một lúc, dùng giọng điệu bình tĩnh tổng kết lại: "Cho nên ông ngoại có thành kiến với anh ấy thật ra là do mình chột dạ đúng không?"

Bị nói trúng tâm sự, trên khuôn mặt già nua của Ôn Hưng Dật xuất hiện nụ cười nhạt.

"Mấy tháng trước cháu đến Úc Thành gặp ba mẹ anh ấy." Ôn Lệ nói, "Cháu rất may mắn vì họ không có thành kiến gì với cháu chỉ vì quan hệ giữa họ và ông ngoại của cháu không tốt."

Ôn Hưng Dật hoảng sợ mấy máy môi, không biết nên nói gì.

"Được rồi, sau lần nói chuyện cùng ông và làm rõ mọi chuyện này, đến bây giờ cháu càng yêu Tống Nghiên hơn." Vẻ mặt Ôn Lệ thách thức hệt như đứa trẻ con, ngữ khí kiêu ngạo, "Nếu ông tiếp tục bắt nạt Tống Nghiên nữa thì đừng trách cháu phải đưa ra lựa chọn giữa tình thân và tình yêu trước mặt mọi người."

"…..Cháu muốn lựa chọn thế nào?"

"Vì yêu mà từ bỏ thân phận thiên kim nhà giàu, dẫn theo anh ấy bỏ trốn."

Sắc mặt Ôn Hưng Dật đen xì: "Có phải nha đầu cháu diễn phim thần tượng diễn đến nghiện rồi không, không thể thoát ra nổi không?"

"Ông cũng biết mấy kiểu này hay xuất hiện trong phim thần tượng luôn ạ? Bây giờ mấy nội dung kịch bản như thế có làm cũng không ai xem đâu." Ôn lệ nói đến đây, tiếp tục bênh vực kẻ yếu lên tiếng thay Tống Nghiên, "Nói đến chuyện giống phim thần tượng cháu lại muốn cười nhạo, lúc trước ông bảo cậu đi đảm nhận vai người chia cắt đôi uyên ương, tốt xấu gì cũng phải đưa cho cậu chi phiếu năm trăm vạn để cậu cho đối phương chứ?"

Vẻ mặt Ôn Hưng Dật hiện rõ sự khó hiểu: "Thế là có ý gì?"

Ôn Lệ nói xâu xa: "Cháu bảo này, nhà chúng ta có nhiều tiền như vậy, ông ngoại đừng keo kiệt bủn xỉn quá thế."

"……."

"Ông ngoại, năm đó ông cũng không xem trọng ba cháu nhưng đổi lại, ba cháu có làm ông thất vọng không ạ?" Tự nhiên Ôn Lệ nói chuyện nghiêm túc, "Cháu biết ông không thích ba cháu không phải vì khi ấy ba cháu không thành công, không có năng lực hay không có tiền mà là vì năm ấy mẹ cháu đi cùng ba ra nước ngoài, kết quả xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, mẹ cháu qua đời, nhưng ba cháu còn sống, ông đang trách ba cháu gián tiếp hại chết mẹ. Nhưng nếu năm đó có thể lựa chọn người sẽ mất đi tính mạng, cháu tin chắc rằng ba sẽ không hề do dự chọn bản thân mình."

Hai ông cháu ở trong phòng nói chuyện mất khoảng một tiếng, về phần bọn họ đã nói gì ở trong đó, người ở bên ngoài không ai biết. Chỉ biết sau khi Ôn Lệ đi ra ngoài, trong tay cầm tờ giấy, còn Ôn Hưng Dật gọi y tá trong nhà mang thuốc giảm huyết áp vào cho mình.

—

Ôn Lệ bị ông ngoại gọi vào phòng nói chuyện riêng, Tống Nghiên cũng bị cậu em vợ Từ Lệ gọi vào phòng cậu nhóc nói chuyện.

Cậu em vợ tìm anh rể không có chuyện gì khác ngoài một chuyện, chủ yếu là trước đấy Tống Nghiên có ý định mời cậu viết bài hát, cậu vẫn luôn ghi nhớ chuyện này trong lòng.

Bây giờ gần như cậu viết đã viết xong hết những ca khúc đơn sẽ làm trong album, dạo này bớt được chút thời gian để viết nhạc giúp anh rể.

"Khung nhạc em đã biên xong rồi, còn thiếu mỗi lời bài hát." Từ lệ nói, "Hai ngày nữa em sẽ gửi demo cho anh, về phần lời bài hát, anh muốn thử tự mình viết lời không?"

Về những lĩnh vực mà mình không am hiểu, từ trước đến này Tống Nghiên không bao giờ mạnh miệng.

"Anh chưa viết lời bài hát bao giờ?"

"Không có gì to tát đâu anh, anh thử viết trước đi, em sẽ sửa lại giúp anh." Từ Lệ động viên anh, còn nói thêm. "Có điều em nghĩ bất kể nó được sửa hay không được sửa thì chỉ cần là anh viết, nhất định chị em sẽ thích."

"Thôi vẫn nên mời em sửa lại giúp anh thì hơn." Tống Nghiên cười bảo, "Không thể vì chị em dễ dỗ dễ thỏa mãn mà không chuẩn bị món quà thật nghiêm túc và cẩn thận được."

Chả hiểu sao Từ Lệ thấy hơi chua chua.

Bị thần cơm chó vị ngọt vào miệng làm dấy lên lòng ghen tị.

"Anh A Nghiên, lúc anh học cấp ba, anh…..chị em……" Từ Lệ muốn hỏi lại thôi.

Tống nghiên gật đầu: "Vậy thì sao?"

Từ Lệ nhìn anh, giọng điệu phức tạp: "Không thế nào ạ, chỉ là thấy anh giấu kỹ quá đi mất."

Thật đó, trước kia không phát hiện ra chút manh mối nào dù là nhỏ nhất, hôm đó khi vừa xem hotsearch trên Weibo, thề luôn, mức độ cậu hoảng sợ đến ngỡ ngàng không thua kém gì quần chúng ăn dưa.

Mười năm trước, cả chị và anh rể chỉ là những học sinh cấp ba ngây ngô đơn thuần, chưa nói đến lúc đó Từ Lệ chỉ là một cậu bé nhỏ xấu xa.

"Ấy nhưng mà em không nhìn ra được thì không có gì lạ, dù sao em với anh chỉ gặp mặt nhau sau khi tan học, anh đến nhà dạy học thêm cho em." Sắc mặt Từ Lệ mê man, thấy vô cùng khó hiểu, "Còn anh Bách Sâm, tại sao anh ấy không nhìn ra được nhỉ?"

Trong lúc hai anh em chìm vào im lặng thì Ôn Lệ đến gõ cửa phòng.

"Nhóc con, thầy Tống, xuống tầng đi, anh Bách Sâm đến nhà chúng ta."

Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Hôm nay Bách Sâm không báo trước đã đột nhiên đến đây, khiến mấy người nhà họ Ôn giật nảy cả mình.

Anh ấy uống chút rượu, dáng vẻ lười nhác cà lơ phất phơ, may mà thái độ khi ở trước mặt các trưởng bối coi như không tồi. Sau khi đi vào nhà, việc đầu tiên là chào hỏi Ôn Hưng Dật trước xong mới nói chúc mừng năm mới với Ôn Diễn.

Bách Sâm nghi hoặc hỏi: "Ơ? Cậu Ôn Chinh đâu?"

"Đón năm mới cùng bạn gái nó." Ôn Diễn nhìn cực kỳ không quen dáng vẻ ba lăng nhăng này của Bách Sâm, dùng giọng lạnh lùng hỏi, "Cậu uống rượu?"

"Tất cả mọi người đều có đối tượng, chỉ có mình cháu là người cô đơn." Bách Sâm nói chuyện ảm đạm sâu xa, rồi bỗng dưng nhớ đến gì đó, nhìn núi băng mang khuôn mặt lạnh lùng đang ngồi trước mặt mình, vẻ mặt vui mừng, "À, suýt chút nữa quên mất còn có cậu nữa."

Mặt Ôn Diễn càng khó coi hơn khi nãy, đúng lúc này Ôn Lệ và mấy đứa nhỏ trong nhà đi xuống.

Nhìn Bách Sâm không thấy đàng hoàng được chỗ nào, anh ta ghét bỏ nhìn lướt qua rồi nhìn về phía Tống Nghiên. Người cậu như núi băng bỗng nhiên thấy lúc này nhìn đứa cháu rể trước mặt thuận mắt hơn nhiều.

"Cậu ta giao lại cho mấy đứa."

Ôn Diễn để lại một câu rồi đi thẳng lên tầng về phòng mình.

Cậu vừa đi, Từ Lệ vội vàng chạy lên chào hỏi Bách Sâm: "Anh Bách Sâm? Sao tự nhiên anh lại đến đây?"

"Anh nghe nói hôm nay mọi người trong nhà em định đón năm mới cùng nhau nên chạy đến đây hội họp góp vui cho náo nhiệt." Bách Sâm quay đầu, nhìn hai vợ chồng Tống Nghiên đang đứng ở một bên, nói, "Hai người lại đây."

Nếu như là ngày bình thường, chắc chắn hai người kia sẽ không thèm để ý đến anh ấy nhưng không biết hôm nay bị cái gì, Bách Sâm gọi hai bọn họ lại đây, mà hai người ngoan ngoãn đi đến đó thật.

Bách Sâm chỉ vào đầu mình hỏi: "Đây là cái gì?"

Ôn Lệ: "Tóc?"

"Không đúng." Bách Sâm nói một cách nghiêm túc, "Đồng cỏ xanh."

Tống Nghiên: "……."

"Xanh cái rắm ý." Ôn Lệ không nhịn được bác bỏ, "Quan hệ giữa hai chúng ta còn thuần khiết hơn cả sữa bò tinh khiết, anh đừng có chụp mũ loạn linh tinh cho em, ai không biết còn tưởng em với anh có gì thật."

"Anh biết quan hệ hai ta thuần khiết hơn cả sữa bò tinh khiết nhưng người khác người ta không biết đó! Nha đầu chết tiệt kia, chỉ vì em mà mấy hôm nay ông đây bị mấy thằng bạn cười cho thối mũi!" Tự dưng Bách Sâm kích động lên, "Lúc học cấp ba em vẫn là vợ chưa cưới của anh đấy biết không, còn cả cậu nữa! Tình anh em plastic, là đang nói cậu đấy! Tống Nghiên! Hôm nay hai người phải giải thích rõ cho mình biết, rốt cuộc đã ở bên nhau từ lúc nào? Cho dù đến với nhau nhưng vẫn không nói tiếng nào cho ông đây biết? Thanh mai trúc mã cái chó gì, tình anh em con mẹ gì, hai người không có miệng à?"

Đối mặt với lời chỉ trích dài như sớ này, Ôn Lệ không nhận, nói như đúng lý hợp tình lắm: "Hai năm trước bọn em đã ở bên nhau, lúc kết hôn

không phải đã thông báo một tiếng cho anh biết rồi à? Gì mà kêu không có miệng?"

"Nha đầu chết tiệt kia em đừng có nghĩ trong nhà ông đây không lắp mạng?! Lúc học cấp ba nếu không phát sinh chuyện gì thì cái chuyện nụ hôn đầu là quái quỷ gì?! Mập mờ ám muội yêu sớm sau lưng anh, lại còn trao nhau nụ hôn đầu!!!"

Hai vợ chồng Tống Nghiên cạn lời không còn gì để nói, mà cậu em vợ Từ Lệ thấy khá xấu hổ khi chứng kiến tình cảnh hiện tại.

Đối mặt với chuyện tình tay ba của chị mình, phận làm em trai không nên nhúng tay vào, nghĩ muốn rời đi nhưng lại sợ với tình trạng này nhỡ may anh Bách Sâm và anh A Nghiên một lời không hợp lao vào chiến nhau thì chị gái không tốt lành gì của cậu sẽ không khuyên và cản lại được. Cho nên cậu đang cố chống lại cảm giác xấu hổ, tiếp tục đứng tại chỗ làm khán giả tham dự, đợi lúc nào hai người đánh nhau thì nhảy vào khuyên can đúng lúc.

Tống Nghiên thở dài, bất lực: "Cậu mất trí nhớ? Quên luôn chuyện mình bị cậu cười mất mấy ngày luôn?"

Bách Sâm sững người mất mấy giây, đại não hỗn độn bắt đầu lục lọi phần ký ức lưu trữ trong đầu.

"Mẹ, hóa ra lúc đó miệng của cậu bị nha đầu Ôn Lệ làm cho chảy máu….Hóa ra chân tướng ở ngay trước mặt mình." Bách Sâm bỗng nhiên ngộ ra, đặt mông ngồi xuống ghế sô pha, suy sụp vô cùng, "Người đóng vai thằng hề lại chính là mình."

"……"

"……"

Từ Lệ đợi thêm một lúc, hai người đàn ông không bắt đầu cuộc chiến, thấy cũng may nhưng trong lòng hơi thất vọng.

Sức quyến rũ của cô chị này không nhiều.

Bách Sâm im lặng bình tĩnh trong chốc lát, thể hiện rất giống phong độ hào phóng của nam phụ trong phim, nói câu "Chúc hai người hạnh phúc.", bị Ôn Lệ dùng một câu vô tình "Mau biến" phá vỡ thể diện cuối cùng, anh ấy đón gió lạnh thấu xương của tháng mười hai, bi thương rời đi.

"Kỳ lạ, hai chúng ta kết hôn được hai năm rồi mà bây giờ anh ấy mới thể hiện dáng vẻ như người thất tình này để diễn cho ai xem?" Quả thực Ôn Lệ thấy khó hiểu ghê luôn, "Không lẽ anh ấy cũng thầm mến em."

Đương nhiên Tống Nghiên nhận ra hôm nay Bách Sâm có gì đó khác thường nhưng sau khi nhìn thấy vòng bạn bè trong WeChat của Ôn Lệ, bà chủ của cô, Trương Sở Thụy đã đăng tấm ảnh mình đi uống rượu với mấy trai trẻ đẹp trai phong độ trong một quán bar nào đó thì anh đã hiểu được tất cả mọi chuyện.

Làm loạn nửa ngày rồi bày ra dáng vẻ chật vật đó không phải vì bị thanh mai trúc mã và người bạn thân thiết nhất của mình 'phản bội'. Mà là bị bạn gái cũ làm cho tổn thương nhưng lại không có tư cách quản bạn gái cũ đi uống rượu giao lưu với những người khác. Vì muốn phát tiết nỗi buồn khổ cùng cực trong lòng nên mới chạy đến đây tìm bọn họ gây chuyện.

Sự việc đến thăm bất ngờ xong đi ngay của Bách Sâm không gây ra sóng gió gì lớn cho nhà họ Ôn.

Tiếp đó mọi người trong nhà ngồi xung quanh bàn ăn để ăn bữa cơm đoàn viên, ông ngoại lớn tuổi không thức khuya được nên ăn xong cơm tối được một lúc thì quay lại phòng mình, trước khi đi còn hỏi Tống Nghiên.

"Tết âm lịch năm nay cậu và Lệ Lệ định tính thế nào? Cậu đưa con bé quay về Úc Thành hay cả hai đứa ở lại Yến Thành đón năm mới?"

Tống Nghiên trả lời: "Nghe theo ý cô ấy."

Ôn Lệ: "Hai năm trước đều đón năm mới ở Yến Thành, năm nay về Úc Thành đi."

Cứ tưởng ông ngoại sẽ không vui khi cô chọn đến Úc Thành đón năm mới nhưng không ngờ ông cụ không hề ngăn cản, còn gật gật đầu nói: "Được, nếu năm nay không có họ hàng thân thích gì đến nhà, ông cũng đến Úc Thành."

Ôn Lệ và Tống Nghiên ngạc nhiên như nhau.

Cuối cùng vẫn là cô cháu gái không sợ đắc tội với ông cụ, nhỏ giọng hỏi: "Ông ngoại, ông muốn đến Úc Thành tìm đòn ạ?"

Bình thường Ôn Diễn làm ông chủ với khuôn mặt vô cảm mà giờ lại không nhịn được phụt cười thành tiếng.

"Ôn Diễn, mày cười cái khỉ gì! Tao là bố mày đấy" Ôn Hưng Dật mắng xong đứa con trai rồi quay sang quát cháu gái, "Ông đi xin lỗi! Xin lỗi!"

Ôn Lệ: "……."

Nói thẳng ra vẫn là đi tìm đòn đấy thôi.

Ôn Hưng Dật nổi giận đùng đùng quay về phòng, không bao lâu sau, tự nhiên Từ Lệ có linh cảm viết nhạc, mấy thứ như linh cảm này không thể chờ lâu được mà phải làm ngay lập tức nên vội vàng chạy về phòng.

Chẳng mấy chốc trong phòng khách chỉ còn lại ba người.

Ôn Diễn coi như không thấy ánh mắt của cháu gái, anh ta vẫn nguy nga đứng sững không động ngồi trong phòng khách.

Ôn Lệ không thể nhịn nổi nữa, mở lời nói năng uyển chuyển hỏi: "Cậu, cậu có cảm giác trên trán mình đang phát sáng không?"

Ôn Diễn thản nhiên trả lời: "Chê cậu như vật chướng ngại, sao hai đứa không chịu về phòng đi?"

"……" Hóa ra người cổ hủ này cái gì cũng biết, nhưng cố tình ngồi đây làm bóng đèn nhằm mục đích khiến cô ngột ngạt.

"Có trừng mắt hay lườm nguýt thì cậu cũng không biến mất nổi đâu."

Ôn Diễn nhàn nhã dựa vào sau ghế, hôm nay là đêm giao thừa, không có công việc quấn vào người, hiếm khi có những lúc rảnh rỗi dễ chịu như bây giờ, tâm trạng tốt đấu võ miệng cùng cháu gái.

Ôn Lệ thu hồi ánh mắt, chợt nói như thể mình rất hiếu thuận: "Cậu, cháu quyết định sang năm mới sẽ đến chùa cầu nhân duyên giúp cậu."

Ôn Diễn nhướn mày, không thèm để ý: "Thay vì làm mấy trò vô dụng như cầu duyên đó giúp cậu thì không bằng cầu thêm nhiều tài vận cho nhà mình, công ty làm ăn phát đạt vào năm sau thì hơn."

Ôn Lệ từ chối thẳng thừng: "Cháu không, nhà chúng ta đã có quá đủ tiền rồi, cháu sẽ cầu duyên giúp cậu."

Ôn Diễn: "….."

Ôn Lệ hừ hừ cười: "Xin cho cậu năm tới gặp được một cô gái, cô ấy không yêu cậu nhưng cậu yêu người ta thảm thiết, nhà tư bản lạnh lùng vô tình vì yêu mà chạy theo, bám theo xong đến cuối cùng chỉ còn lại hai bàn tay trắng."

Ôn Diễn bị mấy lời nói ác độc này chọc tức đến mức hai bên huyệt thái dương nhảy giần giật, cười giễu cợt: "Với khả năng tưởng tượng này của cháu mà đi làm diễn viên quả đúng là lãng phí, không bằng đổi nghề đi làm biên kịch đi."

"Cậu chờ mà xem, ngôi chùa kia linh lắm."

"Mê tín dị đoan."

Hai cậu cháu đấu võ mồm, Tống Nghiên ngồi một bên nghe mà đau cả lỗ tai, xem TV nhưng không biết nó đang chiếu gì. Mày mà Ôn Diễn không

muốn lãng phí thời gian vào mấy chuyện tranh cãi vô vị, đơn phương ngừng chiến, đứng dậy đi lên tầng.

Tống Nghiên suy nghĩ một lát rồi quyết định chạy theo sau.

Ôn Diễn quay đầu nhìn anh: "Có việc gì?"

Tống Nghiên hỏi thẳng điều mình muốn: "Tại sao lại giấu chuyện hợp đồng giúp chúng tôi?"

Phản ứng hôm nay của ông cụ rất bình thường, điều đó chứng tỏ Ôn Diễn đã không nói cho ông ấy biết chuyện hợp đồng của hai người.

"Con bé nói muốn chia rẽ đôi uyên ương thì phải đánh lên người nó trước." Ôn Diễn nói, "Tôi là người chứng kiến nha đầu lớn lên, nỡ lòng nào ra tay được."

Đợi Tống Nghiên quay lại phòng kạch, Ôn Lệ hơi ngạc nhiên hỏi: "Anh đi vệ sinh nhanh vậy?"

"Chỉ đi rửa tay thôi."

"À." Ôn Lệ không nghi ngờ gì, vẫy vẫy tay gọi anh lại, "Đến đây ngồi."

Sau khi anh ngồi xuống, cô lập tức dán sát lại gần.

Lúc này Tống Nghiên không còn tâm trạng đâu để xem TV, anh nắm tay cô, vừa chơi đùa nhéo nhéo thịt trên đó vừa nhẹ giọng hỏi: "Hôm nay em ở trong phòng nói chuyện với ông ngoại rất lâu, hai người đã nói những gì?"

Ôn Lệ tựa vào vai anh, không cho là đúng: "Không nói chuyện gì hết, em đã chỉ dạy ông ngoại đấy. Không phải em đã nói rồi à, ở nhà họ Ôn có em bảo vệ anh, tuyệt đối sẽ không để anh chịu một chút tủi thân nào!"

Tống Nghiên cười, nói cảm ơn cô.

Ôn Lệ thấy mình không nhận nổi lời cảm ơn này, thì thào: "Ông ngoại nói cho em biết chuyện trước đây hai chúng ta từng có hôn ước. Vì để ba

mẹ anh nhận em, anh đã phải nói rất nhiều lời hay ý đẹp giúp em phải không?"

"Không hề."

"Không cần phải dỗ dành em, chuyện thường tình thôi mà." Ôn Lệ nghĩ hiểu hết mọi chuyện.

"Không có thật mà, không tốn nhiều sức lực." Anh nói, "Tại em dễ khiến người khác thích."

Ôn Lệ không tin, cắt ngang hỏi: "Vậy tại sao trước kia ông ngoại cho anh xem ảnh chụp em lúc nhỏ, anh nói anh không muốn lấy em làm vợ mình."

Trước kia tính anh đúng kiểu đại thiếu gia con nhà giàu, cao ngạo kiêu căng mắt cao hơn bây giờ. Dù là cô bé khác anh nhìn cũng sẽ thấy chướng mắt chứ không phải nhằm vào Ôn Lệ.

Nhưng ngàn lần không thể nói mấy lời nói thật, nên anh trả lời: "Do trước kia mắt anh mù."

Ôn Lệ rất hài lòng với câu trả lời này, ngạo mạn ừ một tiếng: "Tự mình nhận thức rất chính xác."

Được Tống Nghiên khơi dậy lòng tự tin, Ôn Lệ lại bắt đầu tự luyến: "Hôm nay em giúp anh phản dame cậu em mấy cái liền, có ngầu không?"

"Có." Tống Nghiên ghé sát vào bên tai cô nói, "Ngầu đến mức khiến anh mất hồn mất vía."

Cả người Ôn Lệ nổi da gà, ngơ ngốc nở nụ cười.

Cô cọ xát vào người anh, giờ TV cũng biến thành bóng đèn.

Tống Nghiên ám chỉ với cô: "Về phòng không? Hử?"

Ôn Lệ: “Nhưng còn chưa đến mười hai giờ, em muốn đếm ngược thời gian.”

Tống Nghiên: “Đếm ở trên giường.”

“……..”

Sự thật chứng minh ở trên giường thì ai còn thời gian đâu mà đếm ngược đón năm mới. Vừa qua mười hai giờ, là Tống Nghiên nhắc nhở cô năm mới đến rồi.

“Chúng ta làm từ năm trước đến năm sau.” Ôn Lệ giơ một ngón tay cái về hướng Tống Nghiên, “Anh quá mạnh.”

Đối mặt với lời khen của Ôn Lệ, Tống Nghiên luôn biết cách hưởng thụ nhưng không có sức lực chống đỡ, yết hầu khẽ nhúc nhích, ừ một tiếng.

“Đúng rồi.” Bỗng nhiên Ôn Lệ nhớ đến gì đó, bọc chăn đứng dậy đi tìm quần áo, lấy ra một mảnh giấy từ trong tủ đưa cho Tống Nghiên, “Cho anh.”

Tống Nghiên nhận lấy, là chi phiếu ghi năm trăm vạn.

“Cái này là gì?”

“Ông ngoại em thiếu anh.” Ôn Lệ chớp mắt nhìn anh, cười hì hì, “Cầm đi mua que cay.”

Tống Nghiên dở khóc dở cười, cầm chi phiếu đặt tạm lên tủ đầu giường, kéo cô ôm vào lòng, vỗ vỗ đầu cô: “Đàn em, chúc mừng năm mới.”

“Chúc mừng năm mới, đàn anh.” Ôn Lệ cười tủm tỉm, “Năm mới anh càng phải yêu em nhiều hơn.”

“Được.”

Tống Nghiên biết mình đang nói dối.

Bởi vì anh biết rõ tình yêu mà anh dành cho cô đã đạt đến cực hạn tối đa, bản thân anh đã không thể yêu cô nhiều hơn cả bây giờ.

—

Sau mấy ngày nghỉ Tết dương ngắn ngủi, Ôn Lệ và Tống Nghiên tiếp tục dồn hết sức lực và tinh thần vào trong đoàn làm phim.

Trước khi bắt đầu kỳ nghỉ Cừu Bình đã giao bài tập để Ôn Lệ nghĩ về cảnh diễn khóc. Vốn Cừu Bình không ôm hy vọng gì nhiều nhưng không ngờ qua mấy ngày nghỉ, cô thật sự hiểu rõ được.

Trong máy giám sát, Ôn Lệ khóc đến mức nước mắt nước mũi hòa vào nhau rơi đầy trên mặt, có thể thấy một số nhân viên có khả năng đồng cảm tương đối lớn đã khóc theo.

Đến khi ông hô cắt xong, bọn họ vẫn chưa thể lấy lại tâm trạng lúc đầu, Tống Nghiên ôm vợ mình dỗ dành an ủi không ngừng thì tiếng nức nở mới dần ngừng lại.

Cừu Bình thấy mình đã đánh giá thấp khả năng đọc hiểu cảm xúc của Ôn Lệ, sau khi diễn xong cảnh này ông cố ý chạy đến hỏi cô đã làm cách nào để có thể hiểu ý cảnh quay.

"Giống như những lời mà đạo diễn Cừu nói, tôi tự nghĩ vào giây phút đó người chết sẽ là mình, đó là lần cuối cùng tôi và thầy Tống được gặp mặt."

Cổ họng Cừu Bình nghẹn lại, ánh mắt rung động.

"Tôi nghĩ sau khi tôi đã chết, không biết anh ấy có chịu đựng được vài năm hay là sẽ tìm người khác kết hôn lần hai không." Ôn Lệ than, "Khó chịu, đàn ông đều không đáng tin, tôi còn phải tranh thủ sống thêm mấy năm để giám sát anh ấy mới được."

"……"

Một câu "Cô yêu cậu ta thật đấy" cứ thế nghẹn lại trong cổ họng của Cừu Bình.

— — — —

Chương 93

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

"……Vậy thì nhân lúc cô vẫn đang dạt dào cảm xúc, mình tranh thủ quay nốt cho xong cảnh cuối cùng của cô đi."

Ôn Lệ gật đầu: "Được."

Sau một thời gian ngắn để các nhân viên nghỉ ngơi và điều chỉnh thiết bị, Cừu Bình lại lớn tiếng kêu gọi mọi người chuẩn bị quay.

"Nào, tất cả mọi người chuẩn bị nhanh lên, quay cảnh cuối cùng của cô Ôn, một lát nữa còn phải chúc mừng cô Ôn đóng máy."

Các nhân viên đồng thanh trả lời.

Nhiệt độ ngoài trời lúc này ở Tân Thành là âm mấy chục độ, hiện giờ chỗ mà bọn họ đang quay là ở bên trong ngục tối được bao quanh bởi đá, nơi này được dựng lên trong khu chuyên dùng để quay phim. Không có hệ thống các thiết bị sưởi ấm, vì muốn thể hiện được cảnh tượng chân thật nhất, khi dựng nhà lao này mọi người đã để chừa khe hở giữa các cục đá, gió lạnh tê tái buốt tận xương lọt vào trong từ những chỗ đó. Không cần quan tâm xung quanh có nhiều đống lửa và một số thiết bị giữ ấm cỡ nhỏ, mọi người vẫn mặc áo lông thật dày bọc mình kín mít.

Trên người Ôn Lệ mặc duy nhất trang phục diễn sườn xám phong phanh, mà bộ đồ đó đã bị chà đạp làm hỏng không còn dáng vẻ lúc ban đầu. Cô hít sâu thêm mấy cái, làm tốt công tác chuẩn bị, cổ vũ bản thân, sốc tinh thần quyết tâm bỏ tấm thảm đang bọc trên người mình ra, nằm xuống mặt đất lạnh lẽo.

Người tạo hình ngồi xổm bên cạnh 'tạo máu' lên mặt và trên người giúp cô.

Tống Nghiên mặc áo khoác dài lông chồn trên người, dù nó không thể so với áo lông ấm áp nhưng ít nhất còn chắn được gió, Ôn Lệ cực kỳ hâm mộ, vẫy vẫy tay gọi anh lại.

Người đàn ông đi đến chỗ cô ngồi xổm xuống, Ôn Lệ nhấc chỗ lông chồn trên cổ áo anh lên, thoải mái vuốt vuốt mấy cái.

Tống Nghiên cúi đầu cười mấy tiếng, đặt bàn tay ấm áp lên trên bụng của cô, rồi tiếp tục dùng bàn tay khô ráo và ấm nóng của mình để sưởi ấm cho cô.

"Kiên trì thêm chút nữa."

Ôn Lệ lạnh đến mức cả người phát run, cô cắn chặt răng, hít hít mũi, tự tin nhìn anh ra dấu 'Ok'.

Cảnh diễn cuối cùng trước khi Ôn Lệ đóng máy là cảnh sinh ly tử biệt của Tống Loan Loan và Ôn Đình Phong, bởi vậy nên nó cần cảm xúc đạt đến mức cao trào, phải gắng hết sức diễn làm sao để thật bùng nổ. Cừu Bình sắp xếp giảng giải cảnh diễn này một hồi, mục đích nhằm hy vọng cô có thể dựa vào những cảm xúc đã có sẵn từ cảnh trước để hoàn toàn nhập tâm vào vai diễn, để diễn cảnh cuối cùng thành công và trọn vẹn nhất.

Loan Loan đã chết, chết trong một mùa đông, chết trong địa lao lạnh lẽo âm u đầy mùi máu, quần áo tả tơi, đau khổ vô cùng, chật vật đến tột cùng.

Nhân viên phụ trách giơ bảng Clapperboard đánh cạch một tiếng, cảnh cuối cùng chính thức bắt đầu quay.

Bối cảnh quay phim ở đây không được thoải mái như khi đóng phim truyền hình, nó không khác gì một bài kiểm tra lớn dành cho các diễn viên về việc thể hiện cảm xúc và kỹ năng nói thoại. Dưới những gánh nặng mà cơ thể và tâm lý phải chịu đựng, Ôn Lệ nhắm mắt lại một lát, lúc cô mở mắt ra lần nữa, nước mắt bắt đầu chảy ra từ khóe mắt.

Môi cô khô nứt, trên đó còn những vết máu đã khô, gian nan mở miệng, tuyệt vọng nhìn về phía người đàn ông trước mặt, im lặng cầu xin.

Lúc này đạo diễn và nhà sản xuất nheo mắt suy nghĩ, nhìn gắt gao vào màn hình giám sát, quan sát thật kỹ những thay đổi của từng biểu cảm hay chi tiết nhỏ mà hai diễn viên đang thể hiện trong màn hình.

Ở trước máy quay, Tống Nghiên cần phải thể hiện cảm xúc tuyệt vọng bi thương ít hơn và không được rõ ràng như Ôn Lệ. Ôn Lệ có thể thoải mái phát tiết hết những cảm xúc trong người, vì trước đấy cô đã phải chịu khổ hình, dây thanh quản của cô bị phế hư hoàn toàn, không thể nói ra thành lời, tiếng khóc lớn nghe đến tan nát cõi lòng. Còn Tống Nghiên thiên về hướng âm thầm chịu đựng, vì trong kịch bản xây dựng nhân vật nó phải như vậy, cho dù anh muốn khóc cũng không được khóc ra thành tiếng, cho dù đang rất tức giận đau lòng đến cùng cực nhưng không được phát tiết ra ngoài.

Trong màn hình, hàm dưới người đàn ông run run, các cơ phần cổ trên người đang không ngừng co rút, nó như thể anh đang bị đầu độc và không thể nói được một chữ nào. Ánh mắt đau xót thê lương, từng đốm lửa phản chiếu cảnh ngục tối trong mắt anh bất chợt bị dập tắt, không hề khóc lớn thảm thiết mà là im hơi lặng tiếng, nén nhịn nước mắt, khổ sở đến mức muốn lôi sạch ruột gan ra ngoài.

Cách xử lý cảm xúc của hai người khác hẳn nhau, một người động một người tĩnh, một người trôi thả một người che giấu, cả hai đều nắm chắc và làm tốt đặc điểm của vai diễn.

Khi tiếng súng vang lên, cảnh quay cuối này kết thúc, Cừu Bình dụi dụi khóe mắt, tạm hòa hoãn mấy giây sau mới thấp giọng hô: “Cắt!”

Dễ dàng nhận thấy Ôn Lệ chưa thể thoát khỏi tâm trạng và cảm xúc của nhân vật vừa diễn, cảnh cuối cùng đã quay xong. Cô đã không còn cảm nhận được cái lạnh trên mặt đất, nằm trên đó không nhúc nhích, khóc đến mức cả người xụi lơ mềm nhũn, hai mắt nhắm chặt không chịu mở, lồng ngực phập phồng kịch liệt, nước mắt vẫn đang chảy rất nhiều.

Tống Nghiên cũng chưa thể thoát vai ngay được, nhắm mắt cúi đầu xoa xoa mí mắt, cổ họng nghẹn ngào.

Diễn viên nhập tâm vào vai diễn, phát huy hết phần sức lực để diễn, sau khi kết thúc không thoát vai được hay có tác dụng chậm là chuyện hết sức bình thường. Các nhân viên thức thời không ai đi lên quấy rầy mà đợi bọn họ từ từ lấy lại trạng thái quay về lúc đầu.

Trên mặt đất rất lạnh, Tống Nghiên ôm Ôn Lệ vào lòng an ủi.

Nhìn có vẻ như Tống Nghiên đang an ủi cô nhưng không hiểu sao Ôn Lệ có cảm giác như anh ôm cô là anh đang tự xoa dịu bản thân.

Hình như người đàn ông này sợ điều gì đó, hơi thở gấp gáp, một đôi tay vững vàng giữ cô thật chắc, ngồi trên mặt đất ôm người vào lòng, không thả lỏng một chút nào, ép buộc cô không thể động đậy.

Được bao bọc trong vòng ôm rộng rãi và ấm áp, Ôn Lệ không còn để ý đến chuyện mình có thể cử động được nữa hay không. Các thần kinh căng thẳng buộc chặt thả lỏng hơn, tự nhiên khóc càng nhiều càng to hơn.

Cừu Bình không biết nên khóc hay nên cười, nghiêng đầu với đùa với những người khác: "Ai không biết chắc nghĩ Tống Nghiên bắt nạt vợ mình đấy."

Ôn Lệ túm chặt quần áo trên người Tống Nghiên, dù đầu óc đã như một vũng bùn nhưng vừa nghe thấy lời của đạo diễn đã lập tức nức nở nói chuyện thay Tống Nghiên: "Sao anh ấy có thể bắt nạt tôi được….."

Tống Nghiên sửng sốt, bật cười: "Em ngốc à, đạo diễn Cừu đang nói đùa."

Ôn Lệ ngây ngốc mở to hai con mắt đẫm lệ, chưa thể suy nghĩ logic mạch lạc trong giây lát: "Hả?"

Cô vừa mới nói gì đó theo bản năng?

Cừu Bình cười đến độ hai bả vai rung bần bật: "Bà Tống rất ghê nha? Được rồi, bây giờ chúng tôi đều biết từ trước đến nay Tống Nghiên không nỡ bắt nạt cô."

Bầu không khí nặng nề đè nén trên phim trường vừa rồi đã thay đổi hẳn, tất cả nhân viên ở đây đều bật cười, có mấy người trẻ tuổi lớn gan hô to mấy tiếng "Cô Ôn cho chúng ta ăn cơm chó."

Cảnh quay cuối cùng kết thúc, đoàn làm phim cố ý chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ để chúc mừng Ôn Lệ đóng máy.

"Những vất vả khổ sở cô phải chịu suốt mấy tháng nay không phải thứ vô ích bỏ đi, tôi không chọn lầm người." Cừu Bình nâng chén cùng Ôn Lệ, ngẩng lên uống một hơi rượu trong ly, cười to, "Lão Chu càng không nhìn lầm người."

Biên kịch Chu nói với giọng kiêu ngạo: "Tôi đã nói rồi mà, sẽ không khiến ông thất vọng."

Ôn Lệ nhận hết những lời khen ngợi từ đạo diễn đến biên kịch rồi còn cả một phần lớn các nhân viên làm việc ở đoàn làm phim. Trong lúc đang đắc ý dào dạt vẫn không quên bưng chén rượu đến cảm ơn Tống Nghiên.

"Thầy Tống, em kính anh một ly."

Dường như Tống Nghiên thấy khá ngạc nhiên vì cô mời mình uống rượu nhưng anh phản ứng lại rất nhanh, giơ chén về hướng cô.

"Trong cảnh cuối cùng đó anh diễn quá tốt, vốn em không kích động đến mức vậy đâu, em phải cảm ơn anh." Ôn Lệ nói lời cảm ơn chính thức đến anh, "Hợp tác rất vui vẻ."

Tống Nghiên cười, chạm vào cốc cô: "Phải cảm ơn em nữa, hợp tác vui vẻ."

Hai vợ chồng thích chơi trò khách sáo, mọi người đứng cạnh vừa xem vừa 'Chậc chậc chậc'.

Ôn Lệ nghiêm túc nói cảm ơn Tống Nghiên nhưng thật ra lời cảm ơn mà Tống Nghiên nói với Ôn Lệ cũng không phải là anh nói xã giao qua lại cho có.

Quả thực cô tiến bộ rất nhanh, trong cảnh diễn cuối cùng vào chiều nay, anh bị cô tác động nên tiến vào trạng thái và tìm được cảm xúc.

Tống Nghiên nhớ mười năm trước trong một chương trình truyền hình nào đó Ôn Lệ đã vô tình nói một câu.

——Người còn sống ở trên đời này, đối với tôi mà nói đó là niềm vui lớn nhất.

Hình như anh đã hiểu rõ hết hàm ý trong câu nói đó.

May mắn bọn họ được sống trong thời kỳ hòa bình phát triển, tuy phải chờ đợi lâu nhưng đến cuối cùng vẫn rất tốt vì đã gặp lại nhau.

—

Trong bốn diễn viên chính của bộ phim, Ôn Lệ là người có ít cảnh diễn nhất nên là người đóng máy sớm nhất.

Nhưng mà ba người còn lại bao gồm cả Tống Nghiên cũng chuẩn bị lần lượt đóng máy vào cuối tuần sau khi cô chính thức rời đoàn phim mấy ngày.

Đoàn phim chọn quay phim vào những ngày đông lạnh giá nhất ở Tân Thành, đợi đến lúc bộ phim được quay xong, thời tiết đang bắt đầu vào xuân.

<< Băng Thành >> được lên kế hoạch và quay phim vào năm ngoài, đến đầu năm nay thì đóng máy, trải qua khâu kiểm duyệt rồi cắt thêm các thứ, còn phải làm hậu kỳ chỉnh sửa, đến tận qua nửa năm nay mới bắt đầu tuyên truyền.

Nội dung phim thiên về đề tài hoạt động gián điệp trong thời chiến của đất nước, dẫn đến việc khi << Băng Thành >> được thông báo chuẩn bị chiếu thì có ưu thế hơn các bộ phim thương mại khác, thu hút độ chú ý rất cao.

Lần này Ôn Lệ chuyển hình oanh liệt, từ năm ngoái đến năm nay đều không vào đoàn làm phim mới để quay các bộ phim khác. Nếu như nhân vật được cô thể hiện tốt trên màn ảnh, điều đó có nghĩa sau này cô sẽ có nhiều sự lựa chọn về các kịch bản có độ chênh lệch hơn chứ không chỉ giới hạn trong mỗi loại hình phim thần tượng.

Nếu không thành công, nhiều nhất chỉ bị cộng đồng mạng cười nhạo chế giễu là đống bùn nát không vượt qua được bức tường cao. Rồi cô sẽ quay lại vị trí làm lưu lượng của mình, đợi các kịch bản phim thần tượng đến tìm, rồi như cũ chọn ra kịch bản có nội dung và đội ngũ sản xuất tốt nhất.

Hậu quả để lại về sau là cô sẽ khó lấy được những tài nguyên phim điện ảnh ở cấp bậc cao như << Băng Thành >>, muốn lại càng khó như lên trời.

Cả Ôn Lệ và ekip làm việc của mình đều có chung một suy nghĩ là không muốn bỏ qua cơ hội chuyển hình tuyệt vời này. Cho nên trước khi bộ phim được công chiếu, tất cả mọi người đều dồn sự tập trung và sức lực vào việc tuyên truyền cho << Băng Thành >>.

Trong khoảng thời gian này cô chạy theo đoàn làm phim đến rất nhiều thành phố để tuyên truyền, mà bọn họ cũng có ý muốn mượn độ hot CP của cô và Tống Nghiên. Phim vẫn chưa được chiếu nhưng trên tài khoản Weibo của bộ phim đã đăng không ít ảnh và video hậu trường phía sau, hơn nữa hai diễn viên còn lại đều là ảnh đế ảnh hậu, được xếp vào hàng ngũ lớp người đi trước đầy kinh nghiệm, danh tiếng của hai người họ vô cùng tốt. Bộ phim tuyên truyền rất ổn, cuối cùng đợi đến kỳ nghỉ hè, phía bên nhận bán vé chính thức của << Băng Thành >> dù chưa được mở chính thức nhưng các trang chuyên bình luận phim điện ảnh lớn đã đưa ra dự đoán và đánh giá về doanh thu phòng bán vé. Hầu như họ nghĩ nó sẽ đột phá và làm nên lịch sử mới, vượt xa tất cả các bộ phim chiếu rạp trong mấy năm gần đây.

Song song với việc tuyên truyền rầm rộ công khai, chắc chắn sẽ xuất hiện nhiều tin tức tiêu cực cần trả lại.

Về phần làm rõ xem mấy thông tin xấu tiêu cực thích phá đó nó đến từ nguyên nhân cạnh tranh công việc giữa các công ty nhà sản xuất phim hay do những người cùng ngành có xung đột lợi ích với đạo diễn, biên kịch, diễn viên chính. Tất cả đều không thể biết hết được.

Vào mấy ngày,m trước khi bộ phim mở bán vé chính thức, có một câu hỏi đến từ người nặc danh đăng trên một diễn đàn hỏi đáp giới giải trí được blogger lấy mang về đăng trên Weibo.

"Theo bạn, một số dưa nghe có vẻ không đúng lắm nhưng nó lại là dưa thật trong giới giải trí?"

Câu trả lời mới nhất: "Có dưa náy xác thực, nếu công khai ra ngoài sẽ khiến đôi CP nổi nhất trong giới toang.

Thật ra đôi CP nào đó là vợ chồng hợp đồng thôi, hai năm trước đã có ý định ly hôn. Kết quả trước khi hai người họ ly hôn đã quyết định tham gia chương trình thực tế, xong nổi như cồn. Hai người ăn tiền lời từ việc ghép CP, thuận tiện nhà trai còn giúp nhà gái nhận miếng bánh lớn thơm ngon của bộ phim điện ảnh đỉnh cao, là thứ mà cả đời này ekip làm việc của cô ta đừng mong nghĩ đến. Hai người vì lợi ích mà đã thống nhất tiếp tục hợp đồng mới và không ly hôn.

———

P/s: Bây giờ bộ phim sắp được chiếu. Để rồi xem cuối cùng nhà gái có sức chịu đựng mạnh mẽ mà nhận lấy mấy lời sỉ nhục không. Nếu gánh không được đến lúc đó khiến danh tiếng bán vé của bộ phim nát tan hoang, làm hại danh tiếng nhà trai bị kéo xuống theo, không biết chừng nhà trai sẽ dứt khoát quyết định hủy hợp đồng giữa hai người. Ôi đến lúc ấy nhóm fan CP chờ mà bị sập phòng đi."

Tin vớ vẩn này ám chỉ danh tính thật quá rõ ràng, vừa đăng lên Weibo đã chuẩn bị leo lên hotsearch.

[Muối????]

[Tôi vừa xa ngã vào hố mà giờ cô nói cho tôi biết thật ra Muối là vợ chồng hợp đồng??]

[Không phải đâu, tôi đã xem đi xem lại mùa hai của Thế Gian Có Người mấy lần, tập cuối xem lại không dưới mười lần luôn. Tôi cảm thấy bọn họ rất ngọt ngào mà ta?? Nếu như tất cả những thứ đó là giả, là do họ tự diễn thì Hollywood thiếu vợ chồng Muối giải Oscar [nhún vai giơ hai tay]]

[Năm trước lúc << Thế Gian Có Người >> chưa được phát sóng, lúc nào chả xuất hiện mấy tin đồn nói Tống Nghiên và Ôn Lệ kết hôn theo hợp đồng. Nhưng tại thời điểm đó bọn họ không có mấy tấm ảnh chụp chung cảnh hai người đứng cùng nhau, thế thì muốn lăng xê xào CP tình cảm thắm thiết bằng cách nào? Trong giới giải trí này sợ rằng có nhiều đôi vợ chồng giả lắm, dù cho bọn họ có là vợ chồng hợp đồng thì cũng không ngạc nhiên]

[Mùa hai của << Thế Gian Có Người >> nổi lớn luôn, đã xác thực chính xác Muối quen biết nhau từ lúc còn trẻ, là mối tình đầu của nhau, tại đây một năm đã thu hút rất nhiều người khác sa vào hố, bao gồm phần lớn người xem nước ngoài đến từ khu vực Đông Á. Dạo gần đây << Thế Gian Có Người >> định làm mùa ba, mặc dù hai người họ không tiếp tục tham gia nhưng vẫn tuyên truyền cho giai đoạn trước khi mở quay mùa mới của chương trình đấy thôi]

Dưa 'Vợ chồng hợp đồng' được xào lại vào thời điểm này nó là tin xấu ảnh sẽ hưởng đến việc bộ phim sắp chiếu.

Thế mới thấy tin đồn vớ vẩn này đã nhắm chuẩn thời gian để tung ra, đang cố ý tạo nên một xu thế trận chiến lớn.

Đương nhiên cả nhà trai nhà gái đều bị mắng, mà bộ phim << Băng Thành >> vẫn chưa chiếu nhưng đã phải nhận đủ những nhận xét ác ý khác nhau.

[Ha ha, một con chuột nhả cứt phá hủy một nồi nước]

[Có Ôn Lệ chắc chắn bộ phim sẽ hỏng]

Bên nhà sản xuất phim và các nghệ sĩ phản ứng làm việc nhanh chóng, không để hướng dư luận lên men bùng phát lớn đã cho bộ phận quan hệ xử lý đúng lúc đúng chỗ.

Cùng lúc đó, << Băng Thành >> mở bán vé, bộ phim sẽ được công chiếu ở một số rạp của các thành phố trên cả nước.

Ngày đầu tiên bán vé, trên diễn đàn phim điện ảnh xuất hiện bài post đầu tiên.

"Đã mua vé << Băng Thành >>, bây giờ chuẩn bị vào trong rạp xem phim, theo ba diễn viên ảnh đế ảnh hậu mà đến, không đánh giá cao Ôn Lệ, tôi rất phục khi cô ấy diễn phim thần tượng nhưng diễn trên màn ảnh lớn tôi còn ừmmmmm…. Tóm lại các anh em hãy chờ tôi xem xong rồi tôi sẽ phản ánh lại, nếu nó thực sự nát như tương thì tôi sẽ giúp mọi người tháo gỡ bom mìn, sẽ không để mọi người lãng phí tiền."

[Chờ lz quay lại]

[Cảm ơn chủ post, chúc anh cả đời mạnh khỏe hạnh phúc]

Hai tiếng sau, lần công chiếu đầu tiên của bộ phim kết thúc, mọi người chờ đợi đã lâu bắt đầu thúc giục chủ post quay lại phát biểu cảm nghĩ.

[Chủ post!!! Người đâu!!!!]

[Chủ bài, anh nói câu gì đi chứ!!!]

Trong lúc mọi người đang kêu gào gọi người thì phải đến lâu sau người mới xuất hiện sau khi mất tích gần ba tiếng.

"Tôi đây tôi đây, tôi quay lại rồi đây, xin lỗi các anh em, tôi không kiên trì được."

[Có ý gì?]

[Phim dở đến mức đó luôn à? Phim chưa chiếu xong mà ông đã rời đi trước rồi?]

Chủ post quay lại trả lời: [Nói tiếp thì rất mất mặt, một thằng đàn ông gần ba mươi tuổi suýt chút nữa khóc mù luôn con mắt. Tôi thu hồi lại mấy lời nói về Ôn Lệ trong bài đăng trước, tôi yêu cô ấy, cho dù cô ấy đã kết hôn tôi cũng muốn lấy cô ấy làm vợ, nguyện làm fan liếm cẩu]

Việc chủ post đột nhiên thay đổi suy nghĩ về Ôn Lệ nhanh như một cơn gió khiến các anh em đang chờ đợi ý kiến phản hồi trong bài trở tay không kịp.

[???]

[Chủ post, anh bị hack tài khoản à????]

- -----oOo------

Chương 94

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Mấy Ngũ Sắc + Súp Lơ | Beta: Súp Lơ

[Tôi là chủ post đây, không có chuyện bị hack nick hay gì đâu. Các anh em tranh thủ lúc vé đang rẻ thì đi xem đi, có thể lấy được tí gì của nhà tư bản thì lấy hết đi, vợ Ôn Lệ của tôi xứng đáng được thế]

[Ớ, sao chủ post đổi sang gọi là vợ dị?? Ông phải giữ vững lập trường chứ?]

[@ Tống Nghiên]

[Cùng là đàn ông con trai với nhau tôi thật thất vọng về ông đấy chủ post ạ]

Nhưng bất kể mấy người đàn ông có trào phúng trong bài đăng thế nào, chủ thớt đều dửng dưng không quan tâm, mà bài này cũng nhận được rất nhiều bình luận vì tình trạng 'Chủ bài bị vả mặt'.

Người trả lời ngày một nhiều lên, lời bàn tán cũng dần chuyển từ chế giễu nhẹ nhàng sang những lời châm biếm sâu cay.

[Yo, đây là kết quả do ekip Ôn Lệ tự mình lăng xê đấy hả?]

[Ây mấy kiểu topic câu người xem này nhàm chán chết đi được, đừng ở trong này nữa, mọi người giải tán đi.]

[Tôi vẫn chưa đi xem phim nhưng thật lòng khuyên nhủ ekip nào đó. Dù mấy người có thả đến trăm bài trên diễn đàn để thổi phồng nghệ sĩ nhà mấy người thì PR bẩn vẫn mãi là PR bẩn.]

…

[Tống Nghiên này đúng là phá hỏng bao nhiêu ấn tượng tốt của mọi người về mình, chiều vợ đâu phải chiều như thế, thực lực bùn nhão của vợ mình thế nào, liệu có gánh vác nổi vai diễn nặng này hay không, không lẽ trong lòng anh ta không tự đo lường được à?]

[Không phải nói bọn họ kết hôn theo hợp đồng à? Cảm giác hành động lần này không phải để chiều vợ mà tôi nghĩ nó là kiểu trao đổi lợi ích giữa hai bên thì đúng hơn]

[Ông anh chủ post đừng giả vờ nữa, việc thừa nhận mình là acc clone được thuê để pr phim khó đến vậy sao? Ông anh cũng về địa bàn của fan đi, lên diễn đàn show trí thông minh của mình làm gì?]

Thấy bài đăng của mình càng ngày càng đi quá xa, chủ post đành phải ngoi lên lần nữa để giải thích.

[Không phải thủy quân cũng không phải tài khoản chuyên nhận tiền để quảng bá dùm, tôi đây cũng chẳng hứng thú với mấy nhóm nơi tụ tập của các fan là mấy cô gái nhỏ. Tôi chỉ là một thằng già đầu trên diễn đàn này thôi. Bài đăng này tôi sẽ không xóa, tôi ghi nhớ hết mấy ID phía trên đã mắng vợ tôi, mong sao mấy người có thể giữ vững suy nghĩ của mình, sau khi xem phim xong thì xin ngàn lần đừng bị vả mặt quay lại yêu thích vợ tôi. À đương nhiên nếu mấy người thích thật thì tôi cũng không ngăn cản, nhưng nếu xảy ra chuyện đó thì mong mấy người quay lại bài post này gửi lời xin lỗi đến tôi và vợ tôi nhé:)]

[Về chuyện tin đồn bảo vợ tôi và Tống Nghiên kết hôn theo hợp đồng, nếu nó là sự thật thì quá là tuyệt vời luôn! Mịa! Quá tuyệt! Vợ sẽ nhìn thấy tôi!! Tôi không có vẻ ngoài đẹp trai cũng không kiếm được nhiều tiền như Tống Nghiên nhưng tôi có một trái tim yêu cô ấy hơn cả anh ấy]

[Ừm gì nhỉ tui đã xem hết lịch sử bài đăng của chủ post, tài khoản lập rất lâu rồi, lăn lộn suốt mấy năm nay trên diễn đàn này. Hơn nữa là người yêu thích phim điện ảnh thật, đã viết và đăng rất nhiều lời bình và nhận xét cho các bộ phim điện ảnh khác, nếu tài khoản này là thủy quân thật thì tui bội phục sát đất. Ngủ đông mười mấy năm chỉ vì lúc này trong một phút khen quảng bá phim giúp Ôn Lệ mà lộ ra bộ mặt thật là thủy quân……]

Cũng do bài đăng nổi tiếng này hấp dẫn, vốn một số người trên diễn đàn mang tâm lý phản nghịch vì << Băng Thành >> tuyên truyền quá rầm rộ và liên tục rất nhiều, càng không có ý định đi xem một bộ phim được nhiều người thích nhưng đến cùng vẫn không nhịn được lòng hiếu kỳ, mua vé sớm đến rạp chiếu phim xem chiếu thử.

Một tuần sau khi chiếu thử, điểm đánh giá trên các app về phim xoay chuyển hẳn, nhanh chóng bài trừ những bình luận kém đưa ra trước khi phim được chiếu, mấy tin tức vớ vẩn vì xung đột lợi ích giữa các bên trong giai đoạn trước của << Băng Thành >> đã dần dần biến mất.

Vào ngày mở bán vé chính thức của các bên có quyền bán, doanh thu số lượng vé được bán ra gần đạt đến số lượng mà bên nhà sản xuất đã ước tính. Chỉ trong một tiếng, nó đã phá vỡ kỷ lục số vé bán ra trong ngày đầu bán của tất cả các phim chiếu rạp trong quý này.

Một bộ điện ảnh hay muốn hút người xem thì tất nhiên phải có giai đoạn quảng bá trước khi phim chiếu. Nhưng một bộ điện ảnh hay vừa muốn hút người xem, lại vừa muốn người xem xem xong phải trầm trồ khen ngợi thì yếu tố quyết định là chất lượng của bộ phim đó.

Điều mọi người tranh cãi nhiều nhất xung quanh « Băng Thành » là Ôn Lệ. Trước đây, ở trên mạng có rất nhiều lời bàn tán không hay về bộ phim, thực chất những lời bàn tán ấy muốn nhắm vào cô.

Cách tốt nhất để phá vỡ hết những lời nói ấy, không phải là tích cực PR bản thân, cũng không phải là ngó lờ nó, mà là dùng tác phẩm và sự cố gắng của mình để đáp trả lại.

Khoảng thời gian này Ôn Lệ luôn đi theo đoàn phim đến các thành phố lớn để tuyên truyền cho bộ phim. Những bình luận nói cô PR bẩn, chê trách "Hợp đồng hôn nhân" của cô và Tống Nghiên ở trên mạng đều được chị Đan và ekip xử lý giúp. Cô không cần bận lòng đến nó, chỉ cần chuẩn bị cho mình một trạng thái thật tốt để giao lưu với các fan ở mỗi thành phố cô đặt chân tới.

“Vấn đề ở chỗ luật sư Kim.” Lục Đan bảo, “Trợ lý thực tập bên văn phòng luật sư của họ đã nhận hối lộ của bên đối thủ cạnh tranh. Nhưng luật sư Kim rất chuyên nghiệp, anh ta sẽ xử lý tốt mọi chuyện, em không cần phải lo lắng.”

Cuối cùng tâm trạng của Ôn Lệ được thả lỏng.

Thì ra là tranh chấp của giới tư bản, cô và Tống Nghiên chỉ bị lôi ra làm bia đỡ đạn.

Tới đêm trước hôm công chiếu chính thức, đột nhiên Ôn Lệ bị mất ngủ.

Cô tự nhận mình đã đóng góp hết sức mình cho bộ « Băng Thành ». Trong khoảng thời gian quay phim, bên cạnh việc tích lũy được kha khá kinh nghiệm từ việc tập thoại trước với Tống Nghiên và ba tiền bối khác trong đoàn phim, cô cũng không thiếu những lần bị đạo diễn Cừu mắng.

Trong mấy tháng quay phim, cô không phải là Ôn Lệ mà cô là Tống Loan Loan.

Bây giờ chuẩn bị đến thời khắc Tống Loan Loan chính thức lên màn ảnh lớn, nhận được nhiều lời phê bình đánh giá của mọi người sau khi xem, là tốt là xấu, là thành công hay thất bại. Bỏ qua mấy lời khen chê chủ quan vì thích hay ghét về cô thì cô càng để ý đến mấy lời đánh giá đúng trọng tâm hơn.

Tối hôm ấy Ôn Lệ nằm trằn trọc mãi không ngủ được.

Người đàn ông nằm bên cạnh nhẹ nhàng cất tiếng: “Đừng căng thẳng.”

Cô hơi bất ngờ: “Anh vẫn chưa ngủ?”

Tống Nghiên: “Anh không ngủ được.”

Ôn Lệ hỏi: “Anh cũng bị mất ngủ hả?”

“Chuyện bình thường mà?” Tống Nghiên cười cười: “Dù trước đây có quay bao nhiêu bộ hay đi nữa thì đến bộ tiếp theo, nó sẽ là một khởi đầu

mới, đương nhiên là phải h`ồi hộp, lo lắng r`ồi."

Thật ra đêm nay không chỉ mình cô mất ngủ. Những ai đã dành hết tâm sức và công sức cho « Băng Thành » đ`ều khó có thể chìm vào giấc ngủ, kể cả đạo diễn Cừu Bình – một đạo diễn dày dặn kinh nghiệm trong làng phim điện ảnh.

Ôn Lệ thấy anh cũng căng thẳng tới mức không ngủ được, tức khắc không còn cảm thấy quá lo lắng nữa. Cô từ từ tiến g`ần, duỗi tay nắm chặt tay anh: "Anh sẽ thấy tự hào v`êem đúng không?"

Tống Nghiên đảo khách thành chủ, nắm lấy tay cô khẽ bảo: "Lúc nào anh cũng tự hào v`êem hết."

–

Trong ngày công chiếu đ`ầu tiên của « Băng Thành », tất cả các diễn viên chính đ`ều tiến vào rạp chiếu phim quốc gia Yến Thành để tham dự buổi lễ ra mắt phim. Ngoài ekip đoàn phim, buổi lễ ra mắt còn mời thêm những đạo diễn và nghệ sĩ trong giới đến để góp vui.

Tất cả dàn viễn chính và khán giả trong rạp cùng tiến vào câu chuyện trên màn ảnh trong một không gian tối tăm, chỉ le loi chút ánh sáng.

Nửa đ`ầu thế kỉ XX, chế độ phong kiến t`ồn tại hàng ngàn năm lịch sử bị lật đổ hoàn toàn. Đối với tất cả các dân tộc lúc bấy giờ, sự kiện này đánh dấu một sự khởi đ`ầu của thời đại mới.

Cảnh tượng tan hoang trước mắt, hy vọng nước giàu, mong ước cách mạng giành thắng lợi bị cướp đi, giặc Oa với bộ mặt dữ tợn đến xâm lược Trung Nguyên. Để giúp đỡ chính phủ bù nhìn, bọn giặc đã lấy ba tỉnh Đông Bắc làm giới hạn, thành lập nên một quốc gia hoàn toàn mới gọi là "Mãn Châu Quốc"*

(*) Mãn Châu Quốc: Là chính phủ bù nhìn do Đế quốc Nhật Bản lập nên ở Mãn Châu, do các quan chức nhà Thanh cũ tạo ra với sự giúp đỡ của Đế quốc Nhật Bản vào năm 1932. Quốc gia này do Đế quốc Nhật thành

lập để điều hành, cùng với Phổ Nghi, vị hoàng đế cuối cùng của nhà Thanh, nhiếp chính và là hoàng đế trên danh nghĩa. Chính quyền Mãn Châu Quốc bị hủy bỏ vào năm 1945 sau sự thất bại của Đế quốc Nhật vào cuối Chiến tranh thế giới thứ 2.

Từ đó về sau, mặt trời ở ba tỉnh Đông Bắc không còn sáng.

Ảnh đế Lương Hiền Hoa và ảnh hậu Mao Linh Sở vào vai vợ chồng Phó Ký Minh. Sau khi nhận được thông báo điều chuyển của cấp trên, vợ chồng họ ngay lập tức rời khỏi đại bản doanh của tổ chức từ phía bắc Tân Thành. Thông qua giới thiệu của tổ chức, vợ chồng họ có cơ hội tiếp xúc với Ôn Đình Phong – cậu con trai mới về nước của một người có quyền trong đó.

Ôn Đình Phong xuất thân là con nhà làm quan, nhưng anh có tư tưởng mới mẻ. Bố anh ấy là là một lão già bảo thủ, ông ta có thể làm tất cả mọi việc, kể cả việc làm bạn với giặc Oa để đổi lấy tiền tài và quyền lực. Cái suy nghĩ bảo thủ ấy đã khiến cho một dân tộc vất vả lắm mới tỉnh ngộ lại một lần nữa rơi vào vòng xoáy của chế độ phong kiến cổ hủ.

"Nói đến mới thấy thật tức cười. Tôi du học bên đó bao năm nay, nhóm người nước ngoài tóc vàng mắt xanh luôn nói với tôi về sự tự do và sự quý giá của quyền con người. Vậy mà, đến khi tôi về nước, lại thấy bọn chúng tước đoạt đi sự tự do và quyền con người của chúng ta." Nói đến đây, Ôn Đình Phong nhếch mép cười, "Đúng là đạo đức giả tới tột cùng."

Ngay lập tức vợ chồng Phó Ký Minh xác nhận được lập trường của cậu con trai của có quyền trong này.

Lúc này bộ phim chia làm hai tuyến nhân vật song song, cốt truyện được chia theo góc nhìn của hai nam chính Phó Ký Minh và Ôn Đình Phong.

Phó Kí Minh và vợ là Lục Thanh Linh quen biết nhau từ thời niên thiếu. Hai người là vợ chồng, cũng là chiến hữu kề vai tác chiến. Trong tình cảnh đầy áp lực ấy, tình cảm của họ giống như ánh mặt trời tỏa sáng

phía chân trời, nồng nhiệt mà trong sáng, khiến mọi người tin tưởng vào sức mạnh của hy vọng.

Ở đây, biên kịch muốn xây dựng đồng thời hai kiểu nhân vật trong tình yêu, bên cạnh một nam chính có tuyến tình cảm trọn vẹn là một người bị sắp đặt trong chuyện tình cảm.

Câu chuyện tình yêu giữa đại thiếu gia đi du học và cô gái bán hoa, đại thiếu gia nhất kiến chung tình với cô kỹ nữ nọ, anh bất chấp sự phản đối của mọi người để lấy cô. Câu chuyện nghe thì có vẻ động lòng người nhưng thực chất chỉ là cảnh tượng huyễn ảo chứa đầy nỗi tuyệt vọng.

Tống Loan Loan là cô vợ giả do tổ chức điều cho Ôn Đình Phong. Ôn Đình Phong phụ trách thu thập tình báo ở chỗ bố anh, còn Tống Loan Loan phụ trách truyền tin tình báo này ra bên ngoài.

Khác xa với cặp vợ chồng lớn tuổi Phó Ký Minh luôn hiểu rõ nhau, chỉ cần qua ánh mắt là biết đối phương đang nghĩ gì. Đôi vợ chồng trẻ giả này vừa xa lạ lại luôn đề phòng nhau.

Dù đề phòng lẫn nhau nhưng bọn họ vẫn phải giả vờ là một cặp vợ chồng yêu nhau mãnh liệt trước mặt người ngoài.

Ở giữa bộ phim có một tình tiết bạn của bố anh đến thăm nhà. Để qua mắt người bạn đó, Ôn Đình Phong và Tống Loan Loan phải giả vờ "yêu nhau" ở trong phòng.

Thật ra khi làm việc đó hai người họ một người thì ngồi trên giường, một người thì ngồi trên ghế, cách xa nhau cả nghìn km. Đình Phong ngồi đẩy giường, còn Loan Loan ngồi trên ghế giả vờ ngâm nga.

Cảnh tượng xấu hổ ấy mang nét hài hước lạ lùng, cả khán phòng rộn lên từng trận cười.

Sau khi người bạn đó rời đi, Loan Loan mới ngừng ngâm nga. Cô thở phào nhẹ nhõm quay sang định nói chuyện với Đình Phong thì thấy anh đang nằm trên giường, đưa lưng về phía cô.

Loan Loan tỏ vẻ khó hiểu: "Thiếu gia? Anh sao vậy?"

Người đàn ông nằm trên giường thì thào: "Cô ra ngoài trước đi."

Dù sao thì cô là người đi ra từ kỹ viện, nghe giọng anh rồi nhìn bộ dạng chật vật của anh khi nằm đưa lưng về phía cô, Loan Loan lập tức hiểu ra vấn đề.

Giọng của cô rất êm tai, lúc ca hát thì dễ mê hoặc người khác, khi ngâm nga thì càng dễ "hớp hồn" người ta hơn.

"…Ừm, lỗi tại tôi." Cô ngập ngừng mãi mới dám hỏi: "Hay để tôi giúp anh?"

Đình Phong đang nằm quay lưng về phía Loan Loan bỗng mở mắt, luống cuống cắn môi.

Cả khán phòng lại vang lên tiếng cười.

Ôn Lệ cũng đang cười, cô còn xấu bụng chọc chọc cánh tay của người đàn ông ngồi bên cạnh.

Mặt Tống Nghiên không cảm xúc bắt lấy tay cô.

"Không cần." Đình Phong từ chối, "Cô không phải kỹ nữ."

Loan Loan cười bảo: "Nhưng tôi là kỹ nữ mà."

"Cô không phải." Đình Phong một mực khẳng định, "Với tôi thì cô không phải."

"…Thật ra tôi rất thích đi học. Khi còn nhỏ tôi đã từng đi học, lúc đó tiên sinh còn khen tôi thông minh, nói tôi học gì cũng nhanh."

Nói tới đây, cô nắm chặt tay, giọng càng ngày càng nhỏ đi: "Về sau trường học bị nổ, tôi không có nơi để đi học nữa."

Người đàn ông nằm trên giường đột nhiên lên tiếng: “Nếu cô thích học thì bắt đầu từ mai tôi sẽ dạy cô.”

Loan Loan nghe vậy thì ngẩn người, tầm mắt cô hơi nhòe đi, khẽ nói câu cảm ơn với anh.

Cả đêm hôm đó họ nằm đưa lưng về phía nhau, không ai ngủ được.

Cả hai bên đều có cảm giác với nhau, nhưng cả hai đều cảm thấy mình và người kia dường như có điểm gì đó không giống nhau.

Nửa sau của bộ phim, sau khi đã tạo phông nền xong xuôi, cốt truyện bắt đầu chuyển hướng, thân phận của Phó Ký Minh và Tống Loan Loan bị lộ, cũng vì thế mà Lục Thanh Linh và Ôn Đình Phong bị bắt đi để điều tra.

“Đình Phong, tất cả đều do con đàn bà kia dở trò. Do con còn trẻ, không chịu được sự cám dỗ nên mới trúng mỹ nhân kế của ả ta.” Ngữ điệu ba Ôn nghiêm túc, “Để chứng minh sự trong sạch của mình, con mau đưa ra quyết định đi.”

Ba anh dùng chính quyền lực và mối quan hệ của mình, giúp anh giữ lại mạng sống.

Giữa mùa đông lạnh thấu xương, mấy tên đàn ông bên phe giặc đang xách quần đi ra từ trong nhà lao, trên mặt là nụ cười ghê tởm đáng khỉnh, thậm chí khi nhìn thấy anh đến đây còn đắc ý nhìn nhìn.

Hai tay buông thõng hai bên người nắm chặt thành nắm đấm, Ôn Đình phong chỉ cảm thấy bất lực đau xót, ở đất nước của anh, những người này tùy ý muốn chém giết đồng bào anh, là người cùng một nước nhưng anh không làm được gì.

Loan Loan nằm trên mặt đất ẩm ướt lạnh như băng trong nhà lao, trên người chỉ mặc duy nhất bộ sườn xám mỏng manh, bộ đồ đã rách nát tả tơi không nhìn nổi, đó cũng chính là bộ đồ cô mặc vào ngày cô bị bắt đi.

Bị theo dõi điều tra nhiều ngày, Ôn Đình Phong bị nhốt vào một phòng kín không có ánh sáng mặt trời, ngày qua ngày đối mặt với thẩm vấn và uy hiếp, phải chịu như thế, tâm lý anh cũng đã sắp chạm đến mức sụp đổ. Mà cô phải chịu khổ hình và đau đớn nhiều gấp ngàn lần hơn anh, gần như anh không thể nghĩ được làm thế nào để cô có thể kiên trì được đến hôm nay.

Cô đã làm thế nào để cắn răng chịu đựng từ những ngày đầu tiên, dần dần từng bước trở nên tan vỡ và tuyệt vọng, rồi sau đó bị dập tắt ý nghĩ về một tia sống sót cuối cùng.

Loan Loan nhìn Ôn Đình Phong lắc đầu, dùng ánh mắt ảm đạm vô vọng nói cho anh biết cô không thể đợi được đến ngày mình được cứu ra.

Giết em đi.

Không sợ khổ hình gì, chỉ sợ duy nhất một thứ đó là sự tra tấn và khuất nhục này.

Hàm dưới của Ôn Đình Phong run run, đôi môi bị cắn nát sắp chảy máu.

Vợ anh chết nhưng anh không có năng lực để được khóc lớn vì cô.

Trên khắp người cô đầy vết thương lớn nhỏ khác nhau, bị chết nhục và lạnh lẽo. Anh không có năng lực khoác cho cô một bộ quần áo lành lặn để che cơ thể cô lại.

“Loan Loan, không đau.”

Giọng nói dịu dàng mang theo sự lừa gạt, là niềm an ủi duy nhất mà anh có thể cho cô lúc này.

Cô lên tiếng trả lời, ngoan ngoãn nhắm mắt.

Ôn Đình Phong giơ cây súng ba đã đưa cho mình lên, dưới sự giám sát của người ngoài cửa, tự tay anh giải thoát cho cô.

Về sau bọn hắn phải quy phục, Đình Phong thay Loan Loan ám sát mấy tên giặc kia, chặt đứt ngón tay chúng, lấy đi tính mạng chúng, cởi hết quần áo chúng, đưa thi thể đã đông cứng của chúng vào sông đông lạnh bảo vệ thành.

Về sau, dân tộc của bọn họ đã đứng lên kiên cường trong sự tủi nhục của máu và nước mắt, liên tục đấu tranh đến một ngày rạng rỡ như ánh mặt trời, cuối cùng bọn họ được chào đón thắng lợi và tự do dân tộc thuộc về riêng mình.

Đến cuối bộ phim, hình ảnh toàn cảnh lịch sử dần biến mất, rồi một lần nữa sáng ngời lên, ngày hôm đó Phó Ký Minh vì bệnh nặng rời xa thế gian. Vợ của ông, Lục Thanh Linh tiếp đón một người bạn tốt nhiều năm không gặp.

Ôn Đình Phong đã thành một ông cụ già, mặc dù đầu tóc đã bạc trắng nhưng dáng người vẫn cao ngất, điềm tĩnh điển trai, nghe nói sau khi ông chuyển đến Cảng Thành thì vẫn không lập gia đình, ở một mình đến nay.

"Lần này trở về, một là muốn dự lễ tang anh Ký Minh, hai là vì chuyện của Loan Loan – vợ của em, vừa hay một học sinh của em đến từ Tô Thành nói mình quen biết với họ hàng xa của cô ấy, nghe nói trong tay người đó còn giữ bức ảnh cũ vợ em lúc còn là thiếu nữ."

Hình ảnh cuối cùng xuất hiện trong phim dừng lại ở cảnh chiếu bức ảnh chụp chung khi về già của Phó Ký Minh và Lục Thanh Linh, kết hợp với việc photoshop tạo nên một bức ảnh chung của Ôn Đình Phong và Tống Loan Loan trong dáng vẻ thiếu niên thiếu nữ.

Tống Loan Loan thời thiếu nữ, mặc bộ quần áo học sinh, bộ đồng phục màu xanh thời dân quốc, trong tay cầm quyển sách, buộc tóc hai bên. Đó là độ tuổi đẹp nhất, trong sáng nhất của Loan Loan, cũng là dáng vẻ chân thực nhất của cô.

"Bộ phim này bày tỏ lòng kính trọng đối với thế hệ đi trước của chúng ta, những người đã chiến đấu trong những trận chiến đẫm máu vì tự do và giải phóng dân tộc."

Phụ đề kết thúc, nhạc dạo cuối phim vang lên, trên màn ảnh bắt đầu chiếu tên các diễn viên chính và các chức vụ trách nhiệm của nhân viên, đèn trong rạp được bật sáng, bộ phim đã hết.

Tiếng khóc sụt sịt xuất hiện trong rạp, trừ những nhân viên trong đoàn phim không có dao động gì lớn vì đã được xem rất nhiều cảnh trong lúc đang quay. Còn lại nhiều người người khác đang cầm khăn giấy lau nước mắt.

Ngày đầu công chiếu, << Băng Thành >> đạt giải quán quân phòng bán vé.

Mấy nhà bình luận phim điện ảnh chuyên nghiệp đã đưa ra những đánh giá về bộ phim vào ngay ngày hôm đấy.

''Xem xong << Băng Thành >>, vì tôi tin tưởng đội hình diễn viên và các bên chế tác cho nên hiệu quả mà đạo diễn, biên kịch và cả ba diễn viên ảnh đế ảnh hậu mang lại giống như những gì tôi đã đoán trước đó. Tất cả không làm tôi thất vọng nhưng cũng không có gì quá ngạc nhiên, vì sự mong đợi đã đạt đến mức tối đa. Còn nếu nói đến bất ngờ thì đối với tôi, Ôn Lệ trong bộ phim này là sự ngạc nhiên lớn nhất.

……

Nếu nói mọi người trong đoàn phim là thầy/cô của Ôn Lệ, thì với nhiệm vụ của một học sinh, cô ấy đã hoàn thành tốt bài thi và được mười điểm.

Hai tiếng đồng hồ ngồi trong rạp chiếu phim, tôi không hề nhớ cô ấy là Ôn Lệ mà chỉ biết cô ấy là Tống Loan Loan.

Ngoài cô ấy ra, tôi không thể tìm ra một Tống Loan Loan thứ hai.''

Đánh giá khá cao, nhất là hai câu cuối cùng.

Đối với một người diễn viên, thoát được hình tượng trước đó, khiến người xem như đắm chìm vào trong bộ phim và để họ cảm nhận được, họ

tin rằng mình thấy nhân vật đó như đang sống trước mặt. Chắc chắn một điều đó là lời nhận xét mà tất cả các diễn viên đã dồn hết tâm huyết của mình vào vai diễn đều tha thiết mong muốn nhận được.

Đương nhiên không phải tất cả mọi người đều hài lòng về nội dung kịch bản.

Ví dụ như nhóm Bút Ký Tên mua vé vào rạp xem phim với tâm thế hứng khởi chờ đợi chuẩn bị được ăn đường.

Sau ngày đầu công chiếu, tất cả thi nhau lên super topic kêu rên liên tục.

[Trước khi xem phim mị cứ tưởng kịch bản dân quốc của Đình Phong và Loan Loạn thuộc thể loại cưới trước yêu sau, lại còn cười ngốc nghếch với đứa bạn thân như hai đứa ngu nữa cơ, nhưng mà vl thật, quả nhiên mị còn rất non xanh!!!!!]

[Mọi người ơi tui khóc như điên luôn ý, khóc từ rạp về đến nhà vẫn khóc, như ăn kẹo cao su hoa quả hoàn toàn không thể dừng khóc được huhuhuhuhu]

[Mẹ BE! Bộ phim đầu tiên Muối hợp tác lại bắt con dân chịu cảnh BE?!]

[Đại thần!!!! Đợi chờ bàn tay vàng của ngài!!! @Mỹ Nhân Thảo Tam Lực]

Đa số những người xem rồi đều có phản ứng giống nhau như thế, khiến cho những người chưa đi xem lạnh run.

[BE á? Thế thôi đi, tôi không xem đâu [khóc]]

[Đi xem ngay cho bà!! Bà đây bị ngược đến mức lòng đau quặn thắt mà vẫn phải xem hai ba lần mới được, không vì cái gì khác, Muối đáng giá!!! Bộ phim này đáng để xem!!]

[Ngoài việc kết BE thì bộ phim này không còn điểm gì để chê, hơn nữa tình yêu ở mấy thời kỳ đó BE là chuyện rất bình thường, đừng vì kết không đẹp mà bỏ lỡ một bộ phim tuyệt vời xuất sắc nhé]

[Tam Lực và Mỹ Nhân diễn rất tốt! Thật đó!! Đi xem đi!! Khóc thì khóc thôi!! Đừng sợ!! Có nhiều chị em trong nhà khóc cùng thím mà sợ gì chứ!!! Không khóc không phải Bút Ký Tên!!!]

Danh tiếng cần được gom góp qua một thời gian nhất định, kết hợp với việc quảng bá tuyên truyền, rất nhanh doanh thu phòng bán vé trong ngày đầu tiên đã bị phá vỡ kỷ lục trong những ngày tiếp theo.

Càng về sau, doanh thu bán vé càng tăng vọt như nước chảy ào ào, << Băng Thành >> trở thành bộ phim bán được vé nhiều nhất trong ngày, tiếp đến là trong tháng.

Sau những tiếng vang này, một số lời bình luận tiêu cực như 'không có ý nghĩa' hay 'không đáp ứng được kỳ vọng' của một số người đều trở nên nhỏ bé và không đáng kể.

Mặc dù là bộ phim buồn nhưng nó phản ánh về hướng tính cách, giá trị mà bộ phim mang lại cũng cao.

Dẫu bộ phim hướng đến nhiều điều tốt đẹp nhưng trong một tác phẩm điện ảnh có hai đôi ở trong đó thì chắc chắn phải sẽ có một đôi BE.

Có lẽ là để an ủi những người xem và các fan CP bị ngược đến tơi tả, sau khi 'Mỹ Nhân Thảo Tam Lực', người nổi tiếng trong giới làm fanmade-video được phía bộ phim trao quyền, dùng tốc độ ánh sáng làm ra video đầu tiên về 'Ôn Đình Phong và Tống Loan Loan' rồi đăng lên mạng.

''[Vợ chồng Muối kiếp trước kiếp này] [Ôn Đình Phong và Tống Loan Loan] cậu chủ nhỏ đi du học x cô gái phong nguyệt''

Người biên tập: Mỹ Nhân Thảo Tam Lực

BGM: Là em tự đa tình

Video lấy tư liệu từ: << Băng Thành >> (Cảm ơn bên nhà sản xuất đã giao quyền)

Giới thiệu ngắn về video: Theo như thường lệ muốn thể hiện chút tình cảm với Muối! Đã xem << Băng Thành >> ba lần, quá nhiều cảm xúc, là một câu chuyện rất đẹp, hy vọng mọi người có thể vui vẻ hơn khi xem Mỹ Nhân và Tam Lực hợp tác, cũng có thể cảm nhận rõ hơn về câu chuyện của Ôn Đình Phong và Tống Loan Loạn, và hiểu được bộ phim muốn truyền tải đến chúng ta điều gì.''

Bởi vì lần này lượng thời gian hai người xuất hiện chung trong phim rất nhiều nên lần này làm video không cần tiếp tục sử dụng kỹ thuật màn hình đen để cưỡng ép cho hai người cùng chung khung hình nữa.

Khi Ôn Đình Phong mới gặp Tống Loan Loan, những ngón tay nhỏ dài trắng như ngọc đang cầm điếu thuốc, đôi môi đỏ mọng khẽ phả ra làn khói, nhìn đẹp vô cùng, cũng rất lỗ mãng tùy tiện.

Nhưng đó không phải con người thật của Loan Loan, dáng vẻ đẹp nhất tươi nhất của cô đã sớm biết mất trong mưa bom bão đạn, vào khoảnh khắc cô đến bên anh, cô đã tính toán xong hết mọi thứ.

Trước khi chết, Loan Loan cầu xin Đình Phong đi một chuyến đến quê hương Tô Thành vì cô.

Cô dùng hết một chút hơi sức cuối cùng nói với anh: ''Nếu cuối cùng chúng ta giành thắng lợi, xin anh thay em đi về Tô Thành, nhà của em ở nơi đó, ba mẹ và anh chị em gái của em cũng được mai táng ở đấy. Nếu như may mắn nhà của em còn nguyên ở đó, mong anh hãy đến phòng của em, giúp em tìm một bức ảnh chụp rồi đốt nó cho em.''

Loan Loan không nói cho Đình Phong biết, thật ra cô có tâm tư riêng.

Cô muốn Đình Phong nhìn thấy cô của trước kia, nếu có thể, cô muốn để anh quên đi dáng vẻ dơ bẩn kinh khủng của mình lúc này. Chỉ mong anh nhớ kỹ cô khi ấy, vì đó là lúc cô sạch sẽ nhất, xinh đẹp nhất và trẻ tuổi nhất.

Nhiều năm sau Đình Phong về quê hương của Loan Loan, anh lấy được bức ảnh của cô từ chỗ họ hàng xa.

Anh không thực hiện mong muốn của cô là đốt nó cho Loan Loan, mà anh giữ lại bức ảnh duy nhất này ở bên mình.

Giữ lại bức ảnh này, giống như giữ cô ở bên cạnh.

Thật ra bất kể cô ở tuổi mười sáu hồn nhiên trong sáng, hay cô trong dáng vẻ xinh đẹp quyến rũ sau khi lớn lên, đối với Đình Phong, tất cả đều thuộc về cô gái mà anh yêu.

Tình yêu ở thời đại đó, nó khiến cho người ta không thể nhìn thấy ánh sáng ở phía trước. Củi gạo mắm muối là những hy vọng xa vời, cuộc sống bình thường và hạnh phúc giống như một lý tưởng xa xôi không thể thực hiện.

Không một ai trong hai người Đình Phong và Loan Loan dám nói ra câu yêu, để đến cuối cùng khi âm dương cách biệt, cả hai không biết tình yêu của họ dành cho nhau.

Nội dung kiếp trước được làm trong video không khác nội dung trong bộ phim là mấy, đến đoạn gần cuối chuẩn bị kết thúc, hình ảnh chuyển sang cảnh khác.

Là cảnh Tống Nghiên và Ôn Lệ đứng trên thảm đỏ, bọn họ mặc trang phục hiện đại.

Phụ đề rơi xuống.

"Bạn tin tưởng có kiếp trước kiếp sau không?"

Sau cùng là một đoạn cảm nghĩ dài của người biên tập.

"Trung Hoa Dân Quốc vào thời kỳ đó đẹp thê lương vô cùng, màu son và sườn xám tô vẽ sắc đẹp của người con gái, hàng đêm sênh ca ở Tô Giới*, những làn khói sáng làm mờ mắt mọi người. Để người đó bất giác

quên rằng dưới vẻ ngoài thoải mái vui sướng ấy là xương khô và máu tươi của dân tộc.

(*) Tô giới là khu cư trú và thương mại do các cường quốc Âu Mỹ mở ra và hoạt động tại các thương cảng của các nước Đông Á từ giữa thế kỷ 19 đến giữa thế kỷ 20. Nó có đặc điểm là người nước ngoài tiếp quản và tạo ra các quyền lực hành chính địa phương và một số chủ quyền quốc gia khác, và thực hiện các quyền này chủ yếu bởi các cơ quan lãnh sự nước ngoài hoặc các cơ quan thành phố trực thuộc trung ương như Bộ Công nghiệp và Cục do người nước ngoài tổ chức.

Đương nhiên bạn có thể yêu tha thiết cái thời đại đó, cũng có thể hoài niệm dáng vẻ thướt tha thùy mị ngợp trong vàng son của nó nhưng mong bạn nhất định không được quên. Thời đại đó đối với chúng ta là nỗi sỉ nhục dân tộc và là sự hủy diệt vĩnh viễn không thể nào quên.

Những người trẻ tuổi giống như chúng ta, trên mảnh đất này vào mấy thập kỷ trước, từng có rất nhiều cô gái trẻ đang ở độ tuổi đẹp nhất của cuộc đời, bọn họ đã từng sống đầy năng lượng đầy sức sống, các cô ấy vì chúng ta mà hy sinh bằng những cách mà chúng ta không thể tưởng tượng được.

Xin tỏ lòng tôn kính và vô cùng biết ơn các thế hệ trước.

Không quên nỗi đau của dân tộc, khắc ghi lịch sử, chúng ta sẽ tiếp tục đi về hướng mặt trời ngày càng sáng ngời hơn nữa.

Video kết thúc.

Lúc này, các diễn viên chính tham gia vào bộ phim << Băng Thành >> đều đăng bài dài trên Weibo.

Riêng việc Tống Nghiên online Weibo đăng bài chỉ đếm được trên đầu ngón tay nên việc anh đăng bài dài là xác suất cực kỳ thấp.

Tống Nghiên: ‘‘Mười năm trước, có cô gái nói với tôi rằng cô ấy muốn làm ngôi sao, khi đó cô ấy rất chói mắt, tôi không với tới.

Nhưng tôi muốn xứng đôi cùng cô ấy.

Về sau tôi trở thành một diễn viên, trên con đường theo đuổi cô ấy, tôi tìm được giá trị riêng của chính mình, nhận được rất nhiều sự yêu mến từ các fan hâm mộ thích xem phim.

Tôi yêu cô ấy, cũng yêu tha thiết nghề diễn viên này. Cảm ơn cô ấy đã ngoái đầu lại nhìn tôi, cảm ơn tất cả các fan đã dừng chân nghỉ lại chỗ tôi.

Hiện giờ,cuối cùng tôi đã thực hiện được giấc mơ của mình, sánh vai cùng cô ấy đứng dưới ánh đèn hào quang rực rỡ.

Với cô ấy, với các fan hâm mộ của tôi, tôi không có gì để báo đáp, chỉ biết dùng cả đời này của tôi để yêu cô ấy, chỉ biết sau này sẽ cống hiến thêm nhiều tác phẩm tốt hơn nữa mang đến cho mọi người.

Rất vui mừng khi << Băng Thành >> đã mang đến cho mọi người ít hoặc nhiều niềm vui. Lời thông báo chính thức này đã đến muộn hai năm, cuối cùng tôi đã có thể quang minh chính đại khoe ra cho mọi người cùng biết.

Tôi và cô gái tôi thích năm mười tám tuổi đã tu thành chín quả, cô ấy là đàn em của tôi, cũng là mối tình đầu của tôi, cô ấy tên Ôn Lệ.

Tống Nghiên.''

Đi kèm với bài Weibo dài là bức ảnh Tống Nghiên và Ôn Lệ chụp chung, có hai bức khác nhau. Một bức là hình bọn họ chụp chung thời học sinh, mặc áo đồng phục, dễ dàng nhận ra có sự can thiệp của photoshop, nó có sự liên quan kỳ diệu nào đó đến bức ảnh chụp dân quốc xuất hiện trong cảnh cuối bộ phim. Hình còn lại là ảnh bọn họ tự selfie, hai người đều đang nhìn vào camera cười.

Ôn Lệ luôn là người thích lảm nhảm nay không ngờ tích tự như kim, cô chia sẻ lại bài Weibo của Tống Nghiên, kèm thêm một icon [đắc ý] đơn giản.

[Kiếp trước kiếp này!!!]

[Tạm bỏ qua chủ nghĩa duy vật!!! Mỹ Nhân và Tam Lực chính là Đình Phong và Loan Loan chuyển thế!! Bọn họ là HE!!!]

[Mệt tim, không có gì muốn nói nữa, chỉ muốn nói với tất cả Bút Ký Tên: Chúc mừng mọi người!! Sinh thời mấy người cmn sao có thể may mắn thế được làm fan CP của Muối!!!!]

[Hợp đồng kết hôn phải không? Được! Ngay bây giờ bà đây tuyên bố, thời hạn hợp đồng của Muối là mười nghìn năm!]

Về phần bài đăng của chủ post đã đưa ra đánh giá sau khi xem << Băng Thành >> được đăng lên diễn đàn thảo luận phim trước đấy. Ngoài những lời xin lỗi được gửi đến chủ thớt thì còn có cả câu hỏi do chính chủ bài đặt ra.

[Vợ của tôi và Tống Nghiên không phải kết hôn theo hợp đồng thật sao? Chẳng lẽ tôi không còn một chút cơ hội nào nữa ư?]

[Người anh em, Tống Nghiên phải theo đuổi mười năm mới bắt được người về. Ngoan, đừng tự rước lấy nhục cho khỏe nhá?]

— — — —

Chương 95: Hoàn chính văn

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Đương nhiên bất kể mọi người kêu gào như thế nào trên diễn đàn, Tống Nghiên và Ôn Lệ đều không nhìn thấy.

Thành tích bán vé của << Băng Thành >> không ngừng gia tăng.

Cùng năm đó, << Băng Thành >> là tác phẩm có địa vị lớn nhất trong lễ trao giải phim hạng A, bộ phim được đề cử ở sáu hạng mục, lần lượt là bộ phim xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất, kịch bản xuất sắc nhất, chỉ đạo nghệ thuật xuất sắc nhất, nam diễn chính xuất sắc nhất và cuối cùng là nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, đây cũng là bộ phim nhận được nhiều đề cử nhất cho liên hoan phim năm nay.

Khi Ôn Lệ biết mình được đề cử ở hạng mục nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, cả người trở nên ngốc luôn.

Bộ phim này có hai nam chính, phiên vị tính từ trước đến sau, Mao Linh là người đi trước đương nhiên là nữ chính của bộ phim, tất nhiên phiên nữ phụ rơi trên đầu Ôn Lệ.

"Được đề cử tức là được công nhận." Cừu Bình cố ý gọi điện thoại đến chúc mừng, nghe giọng điệu có vẻ còn vui mừng phấn khích hơn cả cô, "Cho dù không lấy được giải nhưng đối với cô thì đây là một bước tiến bộ vượt bậc và rất quan trọng."

Không biết có phải do bọn họ cố ý không mà vào ngày diễn ra lễ trao giải liên hoan phim, Ôn Lệ mặc bộ lễ phục voan màu đen, còn Tống Nghiên mặc bộ vest màu xám bạc.

Hai người đứng trước ống kính, xung quanh có nhiều ánh sáng lóe lên từ đèn máy ảnh, thoải mái tự tin đối diện với máy quay, không còn sự xa

cách và xa lạ như ba năm trước đây.

Như một giấc mơ quay về bức ảnh cùng khung đã gây nên một đợt sóng lớn vào ba năm trước.

Lần này nhân viên tiếp tục đưa cho hai người bút ký tên, hai người cùng viết và ký tên mình lên tấm bảng.

Người phụ trách trao giải cho nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất vừa khéo là hai người đã từng hợp tác, Lương Hiền Hoa và Mao Linh.

Như thường lệ Lương Hiền Hoa và Mao Linh trêu đùa qua lại mấy câu, cuối cùng Lương Hiền Hoa mở phong thư đang cầm trên tay, vừa nhìn thấy tên được viết bên trong đã thông báo luôn.

"Là người quen của chúng ta." Lương Hiền Hoa nhìn xuống dưới sân khấu, "Ôn Lệ, chúc mừng cô."

Ôn Lệ ở dưới ngạc nhiên ngỡ ngàng.

Thật tình cô không ngờ tới, vốn cô cho rằng con đường đi lên phim điện ảnh này chắc sẽ phải cố gắng thêm mấy năm nữa. Kết quả tự nhiên bây giờ cầm được giải thưởng nữ phụ xuất sắc nhất, xem như bay thẳng đến ngưỡng cửa rộng lớn của giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Ở đây có nhiều người giật mình giống vậy nhưng tất cả mọi người đã xem << Băng Thành >>, quả thực khả năng diễn xuất của Ôn Lệ đáng được chú ý, dư sức nhận được giải nữ phụ xuất sắc nhất này.

Kịch bản tốt, đạo diễn tốt, cộng sự tốt, kết hợp với thiên phú và sự cố gắng hết mình của diễn viên, tất cả những thứ đó dẫn đến kết quả may mắn hôm nay.

"Lên đi."

Tống Nghiên ngồi cạnh cô nói.

Ôn Lệ xách theo làn váy đứng dậy, cô vừa bước ra khỏi chỗ ngồi đi trên lối nhỏ dẫn lên sân khấu đã có rất nhiều người đến chúc mừng cô.

Trong đó có Trịnh Tuyết.

Ôn Lệ không biết cô ta muốn làm gì, ai ngờ Trịnh Tuyết ôm cô một cái.

"Chúc mừng, cô đã đi một bước tiến khá xa trước tôi." Trịnh Tuyết nói nhỏ, "Nhưng tôi sẽ không thua cô."

Ôn Lệ vỗ vỗ lưng cô ấy, tỏ ý sẽ chờ.

Vị trí của Đường Giai Nhân ở trước Ôn Lệ mấy hàng, cô ấy là người đi trước, không cần thiết phải đứng dậy để chúc mừng. Hơn nữa quan hệ giữa hai người ở trước mặt công chúng luôn bị nói là không hợp nhau vì liên quan đến Tống Nghiên ở giữa.

Lúc Ôn Lệ đi ngang qua chỗ của cô ấy, cô vô thức đưa mắt nhìn thoáng qua.

Vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Đường Giai Nhân.

Cô ấy nhìn cô cười cười, dùng môi nói không phát ra tiếng nói câu "Chúc mừng."

Mặc dù cô có nhiều đối thủ cạnh tranh nhưng bọn họ không hề keo kiệt nói với cô một câu "Chúc mừng" bằng tình cảm chân thành, thật lòng.

Ôn Lệ lên sân khấu và nhận cúp từ trong tay Lương Hiền Hoa, tuy cô không chuẩn bị lời cảm ơn kỹ càng nhưng từng nghe qua không biết bao nhiêu lần. Vì thế bắt đầu cảm ơn một lượt từ đạo diễn đến các diễn viên từng hợp tác, lần lượt từng người một.

Lương Hiền Hoa nhắc nhở cô: "Hình như còn quên một người."

"Không quên." Ôn Lệ mỉm cười, "Cuối cùng cảm ơn thầy Tống, vô vàn lời nói không bằng một câu yêu anh."

Lại bắt đầu thể hiện tình cảm.

Tống Nghiên bật cười, gật đầu với Ôn Lệ ở trên sân khấu, ý nói mình đã nhận được lời cảm ơn của cô.

"Tôi nghĩ lúc này trên sân khấu của chúng ta đang thiếu một người." Bỗng nhiên Mao Linh đứng bên cạnh ra vẻ ngờ vực, "Có vẻ như thêm một người nữa sẽ gom đủ thành một nhà << Băng Thành >> ấy nhỉ?"

Đạo diễn bên dưới nhảy số ngay lập tức, lia máy quay về chỗ Tống Nghiên đang ngồi dưới sân khấu.

Hôm nay Tống Nghiên chỉ có một đề cử cho giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất nhưng giải thưởng này được giữ lại đến cuối cùng mới công bố. Còn nữa lần này người đạt giải có lẽ sẽ là Lương Hiên Hoa, hôm nay anh cũng không được bên tổ chức mời lên sân khấu làm nhiệm vụ khách mời trao giải nên cả quá trình diễn ra chỉ ngồi ở dưới sân khấu đảm nhận vai trò người xem.

Màn hình đặc biệt lớn ở trên sân khấu đang chiếu đặc tả Tống Nghiên, anh còn chưa kịp phản ứng, vì lão Chu và Cừu Bình ngồi bên cạnh nên cũng lọt vào ống kính, phản ứng của hai người họ rất nhanh, lập tức đẩy đẩy Tống Nghiên bảo anh lên sân khấu nhanh lên.

Mấy phần tạo bầu không khí vui vẻ thường đến từ sự ngẫu hứng của các khách mời, giờ đây hai khách mời chịu trách nhiệm trao giải cue đến bảo Tống Nghiên lên sân khấu nên tất cả ánh mắt trong hội trường đều chuyển về hướng Tống Nghiên bên này. Họ giống người bên cạnh thúc giục anh lên sân khấu như kiểu cũng muốn xem chuyện vui.

Tống Nghiên bước lên trên trong tiếng ồn ào.

Vừa mới lên sân khấu đã bị Lương Hiền Hoa trêu ghẹo: "Đến đây đến đây, nhanh lại đây đứng cạnh bà xã cậu này."

Ôn Lệ cầm cúp trong tay, biểu cảm vô cùng mờ mịt.

Cô nhận thưởng, tại sao anh lại lên đây?

Hiển nhiên Tống Nghiên không ngờ sẽ bị bắt lên đây, hai người chưa từng nghĩ sẽ cùng đứng trên sân khấu trong một lễ trao giải lớn trong sự ồn ào của nhiều người.

Trên màn hình lớn xuất hiện hình ảnh hai người họ với khuôn mặt đang rất xấu hổ nhưng vẫn phải cố cười mỉm.

Khác với chỗ ngồi của các khách quý, mấy hàng ghế phía sau của các fan nghe có vẻ hưng phấn hơn nhiều, vừa thấy hai người họ đứng cạnh nhau trên này đã vang lên những tiếng thét chói tai như muốn phá vỡ nơi đây.

"Oa các fan đều rất phấn khích." Người dẫn chương trình đứng ở bên sườn sân khấu cười nói, "Nào, đạo diễn đưa ống kính máy quay về chỗ các fan đang ngồi, tôi muốn phỏng vấn hỏi bọn họ tại sao lại vui đến vậy."

Ngay tức khắc đạo diễn chỉ đạo cho mấy máy quay lia về hướng chỗ dành cho các fan để nó xuất hiện trên màn hình lớn. Rất nhiều fan không muốn xuất hiện trước ống kính quay, giơ bảng đèn led đang cầm trên tay lên để che mặt, có mấy cô gái trẻ đang đùa giỡn cùng mấy bạn ngồi cạnh, chưa kịp nhận ra đã bị máy quay nhắm thẳng đến, mãi đến khi người bên cạnh phản ứng lại, kích động nắm chặt và lay mạnh cánh tay cô gái trẻ bên cạnh rồi nói cho cô ấy biết họ đang được quay đến.

"Chào bạn." Người dẫn chương trình cười hỏi, "Tôi thấy bạn đang rất vui, xin hỏi bạn là fan của ai?"

Cô gái nhận mic từ nhân viên đưa đến, nói bằng giọng rất nhỏ: "Tôi là fan CP."

Lúc này người ngồi bên cạnh đoạt lấy mic, tiếng nói vang dội rất lớn: "Cô ấy rất nổi tiếng!"

Người dẫn chương trình hoảng sợ.

Ôn Lệ và Tống Nghiên đang ở trên sân khấu cũng rất hoảng sợ vì chỉ trong tích tắc họ đã nhận ra chủ nhân của giọng nói quen thuộc này là ai.

"Cái gì? Rất nổi tiếng?" MC thấy rất hứng thú, hỏi, "Tên cô ấy là gì?"

Cô gái lấy lại microphone từ trong tay người bên cạnh, cực kỳ ngại ngùng nói: "Mỹ Nhân Thảo Tam Lực."

Vì đang ở trước máy quay nên cô ấy hơi rụt rè, cố gắng đọc chữ Thảo theo tiếng thứ ba chính xác.

Các diễn viên ở đây có thể không lướt mạng nhiều cũng không nằm trong cộng đồng fan lớn nên không có phản ứng lớn nhưng các khán giả trong sóng comment đang xem phát trực tiếp qua màn hình thì khác.

[OMG, đại thần Thảo đây á?!]

[Không ngờ đại thần nhỏ xinh đáng yêu vậy ớ!!]

Ôn Lệ: "……."

Tống Nghiên ngạc nhiên, không ngờ người đứng sau cái tên cuồng dã đó là một cô gái trẻ tuổi.

"Anh ấy cũng rất nổi." Cô gái cảm thấy không thể để mỗi mình bị bại lộ được, lập tức chỉ vào người ngồi bên cạnh, bán luôn cả anh ta, "Đây là Anh Trai Phổi Lớn."

Nêu không phải hôm nay người dẫn chương trình nhất thời nổi hứng nhắc đến các fan, hai vị chính chủ sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến Anh Trai Phổi Lớn, một trong hai đại fan nổi tiếng trong cộng động Bút Ký Tên, nhìn người nhỏ bé đến như vậy. Không ngờ đây là một anh trai gầy có dáng vẻ yếu đuối.

[Anh Trai Phổi Lớn???!!]

[Anh Trai này nhìn cùng lắm nặng 60kg chứ mấy, phổi chắc phải chiếm đến 50kg luôn ấy nhỉ??]

[Mị ship CP fan của CP]

“Tôi muốn hỏi mấy điều, hai người có cảm nhận hay đánh giá gì về khả năng diễn xuất của Tống Nghiên và Ôn Lệ trong << Băng Thành >> không?”

Hai người nói cũng lúc: “Diễn quá xuất sắc.”

“Vậy thì với những lần hợp tác sau này của bọn họ, fan có đề nghị nào không?”

Cô gái muốn nói lại thôi, dùng cánh tay đẩy đẩy người bên cạnh, Anh Trai Phổi Lớn cũng do dự mấy giây.

“Không phải kiến nghị chuyên nghiệp gì, chỉ là nguyện vọng của fan, có thể nói không?”

Người dẫn chương trình gật đầu: “Đương nhiên là được rồi, phỏng vấn fan chính vì muốn nghe được những suy nghĩ thật của các fan.”

Anh Trai Phổi Lớn hít sâu một hơi, thể hiện khuôn mặt giận dữ hét: “Sau này hai người hợp tác trong tác phẩm nào có thêm nhiều cảnh hôn và giường chiếu nữa được không!”

Đại thần ở cạnh và tất cả các fan có mặt ở đây đều thấy ngại ngùng nghiêng đầu che mặt.

[Ha ha ha ha ha ha Anh Trai Phổi Lớn, không hổ là anh!!]

[Anh là tấm gương mẫu mực trong giới fan!!!]

[Cảm ơn anh trai đã bỏ hết mặt mũi của mình để nói ra những yêu cầu và nguyện vọng của chúng ta!!!]

Trong hội trường phát ra những tiếng cười đầy thích thú.

“Cảnh giường chiếu thì chúng ta sẽ chờ đợi về sau nhưng nói đến cảnh hôn, nếu bọn họ muốn hôn cho các bạn xem thì đâu cần phải cố ý diễn,

đúng không?" Người dẫn chương trình cười ha ha, "Hai người là vợ chồng mà, có thể cho chúng tôi thưởng thức một nụ hôn ngay bây giờ không?"

Trong một lễ trao giải phim lớn tụ hội rất nhiều các ngôi sao nghệ sĩ lớn, hàng ghế ngồi phía trước của khu vực khách mời toàn là những cây đại thụ trong giới điện ảnh, là những bậc đàn anh đàn chị. Tiếp đó mọi người ở đó chẳng có dáng vẻ của người có tiếng nói, vừa nghe người dẫn chương trình nói xong đã ầm ĩ ngay dưới sân khấu.

"Hôn một cái!"

"Hôn một cái hôn một cái!!"

Lần đầu tiên bị trêu bởi rất nhiều người có tiếng tăm trong nghề mà mình không dám đắc tội, Ôn Lệ không biết nên từ chối thế nào, cô thấy hơi hoảng, nhìn Tống Nghiên tìm kiếm sự giúp đỡ.

Khác với trạng thái bối rối ngại ngùng của cô, người đàn ông nhướn mày nhìn cô. Trong mắt chứa ý cười, bình thường anh là người không thích cười nhưng mỗi lần nhìn cô, từ trong mắt đến khóe miệng đều xuất hiện ý cười không thể kiềm chế.

Dù là diễn viên có khả năng hiểu và khống chế giỏi thế nào đi nữa thì vẫn không thể giấu được những cảm xúc thật.

Là những lúc anh nhìn vợ mình, làm sao có thể giấu đi sự dịu dàng và những bịn rịn của tình yêu.

Lần này Tống Nghiên vẫn vậy, là người không nói nhiều mà thích hành động trực tiếp, giơ tay nâng cằm Ôn Lệ lên xong cúi đầu hôn cô.

Toàn bộ hội trường vang lên những tiếng thét chói tai, bọn họ hôn nhau trong tiếng ồn ào của mọi người.

"A a a!!!"

Người dẫn chương trình hô lên khi mic vẫn đang mở, mấy người có địa vị lớn ở dưới nhìn lên sân khấu với ánh mắt nhiệt tình.

Còn hai người lớn Lương Hiền Hoa và Mao Linh đang đứng trên sân khấu cũng không ngờ một người luôn luôn kiệm lời kín đáo như Tống Nghiên sẽ làm ra hành động to gan như vậy trong lễ trao giải hôm nay. Họ quay mặt sang chỗ khác, vẻ mặt thích thú nhưng muốn thể hiện lịch sự không nên nhìn.

Mà khán giả đang xem phát trực tiếp cũng đang điên cuồng cùng các fan và khách mời có mặt trong buổi lễ hôm nay.

[A a a a a a a a a a a a a]

[Tất cả mọi người ship Muối a a a a a a a a]

[Mọi người ơi, vợ tui và chồng tui hôn nhau công khai nhưng tôi lại thấy vui quá trời a a a a a a a a a!!]

[Sao hôm nay anh rể lớn gan thế ha ha ha ha ha ha ha]

[Ha ha ha ha ha ha ha ha ha chị dâu nhận cúp mà anh mình còn vui hơn khi mình được nhận thưởng, anh ấy không kiềm chế được!!!!]

[Tối nay là đêm của Bút Ký Tên chúng ta!!!!]

Phân đoạn trao giải của buổi lễ diễn ra trọn vẹn, Lương Hiền Hoa nhận được giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất, đoàn phim << Băng Thành >> được đề cử ở sáu hạng mục thì nhận được năm giải, là bộ phim thu hoạch lớn nhất trong buổi tối hôm nay.

Đa số dưới sân khấu là các diễn viên chuyên diễn xuất, vậy nên buổi lễ cần mời ca sĩ chuyên nghiệp đến đây để góp vui.

Từ Lệ là ca sĩ mới vừa ra mắt được một năm. Một người mới và trẻ như thế đã được mời lên sân khấu của lễ trao giải để hát, phần nhiều dựa vào hào quang của chị gái cậu.

“Đây là một bài hát mới, nó vẫn chưa được phát hành, hôm nay là l`ần đ`ầu tiên hát bài này.” Trong trường hợp có rất nhi`ều ông lớn ng`ồi đây, ca sĩ mới này hơi chút ngại ngùng, “Hy vọng người nào đó sẽ thích.”

Trong một lễ trao giải long trọng như này, Từ Lệ tạm thời bỏ không dùng đàn ghi ta của mình, có nhạc đệm từ dàn âm thanh, cùng với đá khô phun sương mênh mông mờ ảo kết hợp với hiệu ứng ánh sáng, vũ đạo.

<< Ánh Trăng đợi được người >>

Viết lời: Tống Nghiên, Từ Lệ.

Soạn nhạc: Từ Lệ.

Biên khúc: Từ Lệ.

< Em là đôi mắt sáng ngời

Có ph`ần quấy nhiễu sự yên tĩnh của anh

Sư tử kiêu ngạo om sòm

Giữ Kim Ngưu thoát khỏi quỹ đạo chòm sao có khả năng kiểm soát của mình

…….

Em có biết mình như ngôi sao băng, thoải mái tự do đi lại tự nhiên trong lòng anh

Anh khó chịu và đau lòng

Nhưng không thể nào quên sạch sẽ và vứt em ra khỏi tâm trí anh

Anh không có can đảm

Rõ vô số l`ần muốn đến g`ần

Nhưng lại không tìm thấy đề tài chung để nói với em >

< Anh giấu hết tất cả những do dự băn khoăn và hồi hộp căng thẳng của mình vào trong

Giả vờ như đang bình tĩnh

Khoảnh khắc khi bút ký tên trong tay không ra mực

Anh muốn nói với em

Vào giây phút em ngoái đầu nhìn lại đó

Mọi sự chờ đợi của anh trở nên ý nghĩa

Cuối cùng Ánh Trăng đợi được người >

Giọng hát trong trẻo sâu lắng kết thúc bài hát bằng một tiếng nỉ non tình cảm đầy vui mừng.

Hiện trường buổi lễ trao giải lặng ngắt như tờ, mọi người chưa kịp thoát ra bầu không khí đắm chìm từ ca khúc.

Mà các fan trong sóng comment đã nghe hiểu mỗi từ mỗi chữ mỗi ký tự trong bài hát từ lâu.

[Anh chị em ơi, Mỹ Nhân của chúng ta viết lời bài hát tặng cho Tam Lực hu hu hu hu]

[Tiếc nuối chưa từng tham dự vào quá khứ của hai người nhưng những vinh quang sau này đều có chúng em làm bạn]

[Tống Nghiên!! Em yêu anh!! Ôn Lệ!! Em yêu chị!! Nghe thấy không!! Bút Ký Tên yêu hai người mãi mãi!!]

Lễ trao giải kết thúc viên mãn trong tiếng vỗ tay của mọi người.

Buổi phát sóng trực tiếp lễ trao giải đêm hôm đó đã thu hút vô số người qua đường nhấn vào super topic Muối.

Khi nhấn vào là có thể nhìn thấy các fan đã đổi mới lời giới thiệu ngắn trên đó.

Hi ~~xin chào.

Hoan nghênh follow super topic của Muối, gia nhập vào đội quân Bút Ký Tên.

Tống Nghiên @Tống Nghiên x Ôn Lệ @Ôn Lệ Litchi

Bọn họ là Mỹ Nhân x Tam Lực của chúng ta,

Bọn họ là đàn anh A Nghiên và đàn em A Lệ của nhau,

Bọn họ là con trai A Nghiên và bé Ôn trong mắt ba mẹ,

Bọn họ là ánh trăng giữa mùa hè x hoa hồng thấm rượu,

Một số tài khoản Weibo của các đại fan nổi tiếng trong nhà → @Đạo diễn Nghiêm Chính Khuê @Đạo diễn Cừu Bình @Sáng tác là tất cả mọi thứ của tôi @Mỹ Nhân Thảo Tam Lực @Anh Trai Phổi Lớn.

Giữa đêm hè, trong tiếng ve kêu không ngừng, ánh trăng màu trắng bạc chiếu xuống dịu dàng dừng trên bông hồng anh yêu tha thiết.

Kim Ngưu nhạy cảm đã tìm được sư tử mà mình nguyện ý cưng chiều cả đời.

Đu CP không? Kiểu CP sẽ không bao giờ BE đó!

—— Ngọt nhất thế giới này, Muối Viên một triệu năm.

———– Hoàn chính văn ———–

————

Chương 96: Ngoại truyện 1: Về giọng hát của thầy Tống

Tải ebook: *dtv-ebook.com*

Edit + Beta: Súp Lơ

Bài hát << Ánh Trăng Gửi Tới Người >> lại nổi.

Giá trị thương mại của Từ Lệ lại có hướng từ từ đi lên.

Không một ca sĩ mới nào mới ra mắt mà có vận may tốt như Từ Lệ, gần như khiến bản thân cậu không có cảm giác thành tựu.

Bài hát << Chị >> nổi tiếng đợt trước là quà sinh nhật tặng cho Ôn Lệ, giờ lại có thêm bài hát này nổi nữa, nó là quà của anh rể tặng chị gái. Tuy rằng bài hát là của cậu, cũng do cậu thể hiện nốt, nhưng tóm lại cứ cảm thấy mình hot lên không phải do tài năng và năng lực của bản thân mà là vì cọ được ánh hào quang của chị gái nên mới nổi.

Bản quyền hai bài hát này cậu vốn muốn đưa cho chị và anh rể, nhưng bọn họ không cần.

Cũng đúng, địa vị trong giới của hai người bọn họ cao hơn cậu, cần gì phải nhìn trúng vào chút phí bản quyền này.

Khi một bài hát nổi tiếng thường sẽ xuất hiện nhiều bản cover lại ca khúc đó, thậm chí gần đây có một đàn anh trong giới âm nhạc tự mình cải biên và thể hiện lại bài hát này trong một chương trình gameshow về âm nhạc.

Thật ra giọng hát của Từ Lệ không so được với đàn anh kia, nhưng hay ở chỗ có một quy định là dù bài hát được cover lại có hay đến đâu cũng không thể lấn át hay dùng nó để chê bai dẫm đạt lên bản gốc, vậy nên địa vị của người hát gốc Từ Lệ vẫn ổn định.

Ngoại trừ trong mắt người nào đó.

Heo: “Chị thấy anh ta hát dễ nghe hơn em đấy.”

Sau đó gửi cho cậu video người đàn anh kia hát.

Từ Lệ: “Ừm.”

Sự lạnh lùng của cậu cũng không thể đổi lấy việc khiến chị mình im miệng, Ôn Lệ còn tiếp tục liệt kê một đống lớn những ai đã hát lại ca khúc này.

Từ Lệ: “Rốt cuộc chị muốn nói cái gì?”

Ôn Lệ gọi điện thoại đến.

“Gần đây chị xem thấy trên mạng có rất nhiều người cover bài hát đó, đột nhiên chị thấy hơi thắc mắc, tại sao thầy Tống không tự mình hát ca khúc này?”

Từ Lệ im lặng mấy giây, thản nhiên nói: “Sau khi viết lời bài hát xong, anh A Nghiên có đến công ty bọn em thử thu âm.”

“Thu âm?” Giọng điệu Ôn Lệ hưng phấn hẳn lên, “Hát thế nào? Tại sao em không gửi cho chị để chị nghe với hả?”

“Bị xóa rồi.” Từ Lệ nói, “Ngay khi anh A Nghiên bước ra khỏi phòng thu âm đã bắt em xóa nó đi.”

Ôn Lệ im lặng một lúc, thử dò hỏi: “Vậy cuối cùng là hát thế nào?”

Từ trước đến nay Từ Lệ luôn nhanh mồm nhanh miệng, không hề lưu tình chút nào trong việc đả kích người khác. Chỉ duy nhất với anh A Nghiên, vì một phần ánh sáng hào quang lúc nhỏ, nó khó mà làm mờ đi sự sùng bái và tôn kính ấy, vậy nên sau khi suy nghĩ nửa ngày, cậu nói năng rất chi là uyển chuyển: “Không có kỹ thuật, tất cả dựa vào cảm xúc.”

“…….”

——-

Chính vì câu đánh giá này của Từ Lệ, Ôn Lệ càng thêm để ý giọng hát của Tống Nghiên.

Vì thế cô lên mạng tìm kiếm theo từ khóa 'Tống Nghiên hát', tìm rồi mới phát hiện hóa ra không chỉ có mình cô tò mò.

Thật ra không riêng gì một mình Ôn Lệ để ý đến việc Tống Nghiên hát, cả cộng đồng mạng cũng rất để ý.

Chỗ phần tác giả của bài hát << Ánh Trăng Gửi Tới Người >> rõ ràng có để tên của Tống Nghiên, anh viết từ, Từ Lệ soạn nhạc, làm một ca khúc tặng cho Ôn Lệ. Người thể hiện bài hát là Từ Lệ cũng rất bình thường, dù sao có cậu em vợ là ca sĩ chuyên nghiệp, từ giọng hát đến kỹ thuật xử lý âm thanh đương nhiên sẽ tốt hơn Tống Nghiên.

Khi bài hát này trở nên phổ biến, gần như nó được cover phủ sóng khắp nơi trên mạng xã hội, chỉ riêng trong mục danh sách phát 'Các bản cover khác nhau của << Ánh Trăng Gửi Tới Người >>' phải có đến hàng chục bài.

Không biết có phải do anh tự mình cố ý né tránh hay không, hay do không có người nào khác đề nghị, ra mắt được mười một năm, đến nay chưa từng hát công khai trước mặt công chúng, đúng là lãng phí một giọng nói trầm ấm và trong trẻo.

Bên dưới danh sách phát có không ít fan để lại lời nhắn.

[Tôi thấy trong danh sách phát những ca khúc cover lại này thiếu một bản của Tống Nghiên, mọi người trong đây có thấy vậy không?]

[Tuy rằng bản gốc bé Lệ thể hiện đã rất tuyệt vời nhưng mà vẫn muốn nghe Mỹ Nhân hát qwq]

[Lầu trên +1 cứ nghĩ đến chất giọng dịu dàng và thâm tình của Mỹ Nhân dành cho Tam Lực…….nó khiến chân mị nhũn cả ra]

[Ê, liệu có khi nào thật ra Mỹ Nhân chỉ hát cho một mình Tam Lực nghe không nhỉ? Bởi vì ca khúc này là thư tình mà anh ấy viết cho Tam Lực cho nên anh chỉ hát cho một mình chị ấy nghe]

[Ối giời ơi người chị em lầu trên nói hay lắm]

[Cảm ơn nhé, cũng muốn mỉm cười]

Ôn Lệ: "……."

Nghĩ nhiều rồi.

Nhưng lại không thể không thừa nhận bình luận đó khiến lòng cô hơi ngứa ngáy.

Cô không muốn nói thẳng với Tống Nghiên rằng em muốn nghe anh hát bản tình ca cho em nghe, rất không phù hợp với tính cách lạnh lùng cao quý của cô.

Vậy nên cô chỉ có thể âm thầm ám chỉ ý tứ nào đó, ví dụ như hôm nay nhân cơ hội hiếm khi có dịp hai người không phải làm việc rảnh rỗi có thời gian ở nhà nghỉ ngơi một ngày ngồi trên sô pha xem TV.

Cô cố ý chọn một chương trình âm nhạc để xem, cứ mỗi một ca sĩ lên sân khấu hát xong cô lại bắt đầu bình luận các thứ, sau đó còn nói: "Hát rất hay, tiếc là không phải kiểu âm sắc em thích."

Tống Nghiên không hứng thú với mấy kiểu chương trình thế này, cũng không hiểu chuyên sâu hay có kiến thức chuyên môn về mảng ca hát, Ôn Lệ bình luận một lời xong anh sẽ phụ họa ừ một tiếng.

Ôn Lệ nhìn anh không có phản ứng gì còn nói: "Em cảm thấy âm sắc của anh không tệ."

Tống Nghiên nhìn cô: "?"

"Hay là anh thử hát hai câu để em nghe xem?" Ôn Lệ nói, "Em sẽ nhận xét cho anh."

Tống Nghiên nhướn mày, trong giây lát đã hiểu cô quanh co lòng vòng như vậy để làm gì, anh cười cười từ chối khéo léo: "Anh sẽ không múa rìu qua mắt thợ."

"Em cũng không phải dân chuyên nghiệp gì đâu, chỉ là được huấn luyện hơn một năm thôi mà." Hiếm khi Ôn Lệ trở nên khiêm tốn.

"Không được."

Thái độ anh kiên quyết, Ôn Lệ nghĩ đến bình luận của các fan.

Cái gì mà chỉ hát cho một mình cô nghe, đều là nói linh ta linh tinh.

Ôn Lệ bắt đầu hờn dỗi, tự nhiên trong lòng bắt đầu trách giận các fan, tất cả là tại fan góp một tay khiến chỉ số chờ mong của cô tăng lên cao vô hạn. Bây giờ Tống Nghiên không chịu hát cho cô nghe, hại cô giờ ăn một đống bơ to đùng.

"Bỏ đi." Khi cô bắt đầu giận là bắt đầu nói liên mồm liên miệng, "Cái gì mà tặng cho em, bây giờ ca khúc anh tặng cho em có đầy các phiên bản cover khác nhau ở trên mạng, em nghe xong mấy chục bản cũng không nghe được bản do chính anh hát em nghe."

"Không phải em trai em hát rồi à?"

"Em trai em hát có thể so với anh hát được chắc?"

Tống Nghiên dở khóc dở cười: "Nhưng thằng bé là ca sĩ chuyên nghiệp."

"Cái này thì liên quan gì đến chuyện nghiệp hay không chuyên nghiệp? Việc anh hát nó có ý nghĩa hoàn toàn khác khi để ca sĩ chuyên hát."

Tống Nghiên cụp mắt nhìn cô: "Khác như thế nào?"

"Bỏ đi bỏ đi." Ám chỉ đến mức này rồi mà anh còn không hiểu, cô còn có thể làm gì được nữa đây, Ôn Lệ giả vờ không vui không thèm để ý, "Không hát thì thôi."

Cô tắt TV, định về phòng tiếp tục giận dỗi.

Tống Nghiên giữ chặt cô, nhẹ giọng giải thích: "Sở dĩ để em trai em hát vì anh hát sẽ không hay như nó hát."

Ôn Lệ: "Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, anh còn sợ em ghét bỏ anh hay sao?"

Tống Nghiên: "Em sẽ."

Anh rất hiểu tính của cô.

Ôn Lệ trừng mắt nhìn: "Hóa ra anh không hề tin tưởng em? Không phải anh nói anh rất yêu em ư?"

Tống Nghiên không biết tại sao lại nói đến vấn đề yêu hay không yêu này rồi, bị cô làm cho không biết phải làm sao, gần như thẹn quá hóa giận nói: "Chạy theo em mười năm, giờ người anh là của em, tim cũng moi ra cho em luôn, còn không yêu?"

Ôn Lệ ngớ người, cô chỉ dỗi nên thuận miệng nói một câu tùy hứng, không ngờ anh lại trả lời thật.

Thật ra không phải cô tức giận thật, chỉ là giở tính tiểu thư giận dỗi linh tinh mà thôi. Ôn Lệ thu lại dáng vẻ ổn hơn lúc nãy, hừ nhẹ nhăn nhó hỏi: "Vậy yêu bao nhiêu?"

Hoàn toàn đã quên mất mới nãy mình cao quý lạnh lùng bao nhiêu.

Mèo thôi mà, là vậy đấy, ngoài mặt nó đối với con người hờ hững, nhưng nếu người đó đưa tay vuốt vuốt lông nó, nó vẫn sẽ phát ra tiếng kêu hừ hừ sung sướng.

Không phải cô cố ý giả vờ ngu ngốc, chỉ là khi ở cùng một chỗ với Tống Nghiên, không khí nổi lên, theo bản năng sẽ tán tỉnh đối phương.

Cãi nhau mãi mãi không thể âm ĩ được, một người dung túng, một người vô cùng hưởng thụ nó.

Rõ là, Tống Nghiên vừa bu ồn cười vừa bất lực, nhưng anh cũng rất hưởng thụ những lúc cô quậy nháo như bây giờ, xoa xoa sờ sờ chóp mũi cô r ồi cúi đ ầu hôn cô.

"Anh còn muốn lấy nụ hôn để bịt miệng hả." Cô chớp chớp mắt mấy cái, cố ý nói, "Đây là gian lận."

Làm sao Ôn Lệ biết được những lúc cô trêu đùa đàn ông như này cô đáng yêu biết bao nhiêu.

Vì để chứng minh mình không h ề gian lận, lúc sau Tống Nghiên đè người trên sô pha.

"Đại khái là yêu em như vậy đấy." Hơi thở anh hơi d ồn dập, ghé sát vào bên tai cô nói nhỏ, "Đã hiểu chưa?"

- -----oOo------

Chương 97: Ngoại truyện 2: Âm thanh của tự nhiên

Tải ebook: *dtv-ebook.com*

Edit + Beta: Súp Lơ

Ôn Lệ biết lúc này ngàn lần không nên mạnh miệng.

"Hiểu hiểu."

Cô không khỏi nhớ đến một câu thổ lộ tâm tình.

Nếu yêu, mời yêu; nếu yêu, mời dùng sức yêu.

Thật sự là yêu càng sâu sẽ càng dùng thêm sức yêu.

Tống Nghiên cười cười, mồ hôi thấm ra từ trên trán nhỏ xuống xương quai xanh của Ôn Lệ.

Sau một lúc lâu các khớp xương căng cứng thả lỏng, Tống Nghiên thả lỏng sức lực nằm phủ trên người cô, rồi cúi đầu hôn cô tiếp mới kìm nén được trái tim đang đập dồn dập trong lồng ngực.

Ôn Lệ không cam lòng, nhân cơ hội cắn nhẹ một cái lên miệng anh.

"Cắn anh làm gì." Người đàn ông mơ hồ hỏi một câu, cũng làm theo cắn miệng cô.

Ôn Lệ: "Hát."

Mới nãy thần trí bị anh quét sạch, bây giờ sau khi tìm lại được nó, phản ứng đầu tiên của cô chính là nói đến đề tài mà hai người vẫn đang thảo luận trước đấy.

Tống Nghiên không ngờ cô sẽ cố chấp với chuyện này như vậy, bám chặt mãi không tha, xem ra rất để ý.

Anh thở dài ôm người vào trong ngực, ý đồ muốn thuyết phục cô: "Không hay thật mà."

Ôn Lệ bắt đầu chiến thuật khen lấy lòng: "Không ai là toàn vẹn hết, anh vừa cao vừa đẹp trai, khuôn mặt này đã đủ để đền bù lại tất cả."

Trên khuôn mặt ngàn năm không đổi của Tống Nghiên hiếm khi lộ ra biểu cảm khó xử và không biết phải làm sao.

Ôn Lệ dùng đôi mắt mong chờ nhìn anh, một đôi mắt sáng lấp la lấp lánh.

"Thầy Tống?"

Tống Nghiên không nói lời nào, yết hầu chuyển động, dường như trong lòng đang cân nhắc giãy dụa.

Đột nhiên cô giơ tay ôm vòng quanh cổ anh, hơi ngẩng đầu lên thân mật cọ cọ chóp mũi anh, thay đổi cách gọi khác: "Đàn anh."

Phòng tuyến tâm lý kiên định vững chắc của Tống Nghiên sụp đổ.

Anh cúi đầu ghé sát môi vào lỗ tai cô, hát rất nhỏ ở bên tai cô cho cô nghe, hơi thở giống như lông chim nhẹ nhàng lướt qua.

Quả nhiên cảm giác nghe Từ Lệ hát nó khác hẳn khi nghe Tống Nghiên hát.

Trong giọng hát của Từ Lệ mang theo hơi hướng trẻ tuổi của thiếu niên, sáng sủa trong trẻo. Còn Tống Nghiên cố ý hát nhỏ lại, tuy giọng hát trầm lắng nhưng người nghe dễ dàng nhận ra anh không hề tự tin.

Không biết tại sao, rõ ràng nó có một chút khuyết điểm nhỏ nhặt nhưng Ôn Lệ rất thích.

Anh chỉ hát một đoạn ngắn, sau đó dụi đầu vào hõm vai cô giả bộ ngủ, không nói chuyện.

Ôn Lệ bình luận: “Nghe hay.”

Tống Nghiên không nói năng gì.

Ngay sau câu đó cô nói tiếp: “…..Chỉ hơi hơi lạc nhịp xíu xiu.”

Đương nhiên cái này không thể trách Tống Nghiên được, chỉ có thể nói thượng đế không cho anh thiên phú này để kiếm cơm. Tất cả tài năng và thiên phú của anh được dồn vào chỉ số thông minh và năng lực diễn xuất.

Tống Nghiên nhíu mày: “……..”

Không hiểu sao anh nghĩ đến khoảng thời gian họ vẫn còn đi học, cô đến xem bọn anh chơi bóng rổ.

Khi đó ánh mắt anh trước sau như một tập trung ở trên sân bóng, không một ai nhìn thấy thật ra anh có chút không yên lòng.

Sau khi ném bóng vào rổ ăn ba điểm, Bách Sâm là người đầu tiên kích động chạy đến ôm anh, vừa dùng sức đập đập vai anh vừa vui mừng hăng hái nói: “Đẹp trai lắm người anh em!”

Vừa rồi cô có nhìn thấy mình không?

Cô có nhìn thấy mình ném bóng được ba điểm không?

Có Bách Sâm ở bên người, Tống Nghiên thời thiếu niên không thể nói gì với cô được, chỉ thầm nghĩ hay là sử dụng phương thức này để kéo một chút sự chú ý của cô sang bên đây.

Sau đến lúc nghỉ ngơi giữa trận, anh nghe Bách Sâm rất đắc ý hỏi Ôn Lệ: “Có nhìn thấy anh của em vừa ném được bóng vào rổ không? Đẹp trai không?”

“Lấy được một điểm thôi mà, nhìn xem anh khoe khoang chưa kìa.” Ôn Lệ không chút khách khí dè bỉu Bách Sâm, dùng cằm chỉ chỉ người thiếu niên bên cạnh, “Không lẽ lúc đàn anh Tống Nghiên ném bóng ăn ba điểm lại không đẹp trai hơn anh chắc.”

Tống Nghiên ở bên cạnh bất giác dùng tay nắm chặt bình nước.

Rất nhanh Ôn Lệ và Bách Sâm bắt đầu nói chuyện sang đề tài khác, nhưng nụ cười bên môi Tống Nghiên luôn kéo dài đến tận khi hết thời gian nghỉ ngơi giữa trận mới không thấy nữa.

Anh có sự kiêu ngạo, anh cũng có loại tâm tư để ý, anh muốn làm tất cả mọi chuyện thật hoàn mỹ.

Anh hy vọng chính mình ở trước mặt người con gái mình thích mãi mãi là hình tượng hoàn hảo nhất.

Tống Nghiên thiếu niên như thế, Tống Nghiên của hiện tại vẫn như vậy.

Hình tượng hoàn hảo bị phá vỡ, anh không mặn không nhạt hỏi: "Ghét bỏ?"

Ôn Lệ lập tức phủ nhận: "Không phải, tuyệt đối không phải."

Tống Nghiên cong môi, tặng cô một ánh mắt không rõ ý tứ gì.

"Anh có thể hát lại thêm lần nữa cho em nghe không?" Bỗng nhiên Ôn Lệ đầy hứng thú, "Em lấy điện thoại ghi âm lại, như vậy sau này nếu lúc nào đấy em muốn nghe em sẽ không bắt anh hát cho em nghe nữa, chỉ cần nghe ghi âm là được."

Cuối cùng Tống Nghiên thẹn quá hóa giận bật cười: "Đừng có được voi đòi tiên."

Ôn Lệ rụt rụt cổ, ấn tượng của cô về Tống Nghiên là anh rất đẹp trai, rất xuất sắc, bất kể làm cái gì cũng rất tốt, gần như không thể tìm ra một chút khuyết điểm nào từ anh. Nhưng dần dần theo tình cảm biến hóa ngày càng tốt lên của họ, trước mặt cô anh bắt đầu để lộ một số khuyết điểm nhỏ như những người đàn ông bình thường khác, nhưng tất cả những khuyết điểm nhỏ đó ở trong mắt cô đều biến thành nhỏ bé không đáng kể.

Thậm chí trong mắt cô người đàn ông này tốt đến mức ngay cả chút điểm không tốt nhỏ đó cũng đáng yêu.

Ôn Lệ nhìn anh chăm chú: "Giờ anh rất đáng yêu."

Tống Nghiên đã nghe cô khen mấy lần, anh trở nên miễn nhiễm với việc một người đàn ông như mình được khen đáng yêu, vì thế không xuất hiện phản ứng nhiều lắm, bình tĩnh khen ngược trở lại: "Em cũng rất đáng yêu."

Phản ứng nhạt nhẽo của anh không khiến Ôn Lệ chùn bước, ngược lại càng khiến Ôn Lệ trở nên hứng thú, biểu cảm trên khuôn mặt cô đáng yêu vô cùng, tự nhiên ôm lấy anh.

"Anh đáng yêu nhất." Ôn Lệ cười hì hì, "Thầy Tống của chúng ta vừa đẹp trai vừa đáng yêu."

Được một cô gái như một con rối lớn hình người ôm vào trong ngực cọ đến cọ lui, cả cơ thể lẫn tâm lý của Tống Nghiên đều hưởng thụ nhưng không phải hưởng thụ lắm.

Chờ đến khi bị cọ đến phát ra lửa, anh thấp giọng kêu thành tiếng, hoàn toàn không có kiên nhẫn, một phát đè người xuống.

Sau một buổi chiều bừa bãi, rèm cửa được kéo ra, nhưng mà chỉ có một tia sáng lọt qua, chiếu lên dáng vẻ mềm yếu không còn sức lực của Ôn Lệ lúc này.

Cả người chỉ còn cái miệng vẫn còn cứng lắm, rõ ràng đã rất mệt nhưng lại không chịu thua, còn không quên oán giận: "Anh lại không đáng yêu nữa."

Dáng vẻ của cô khiến cả bên tai và trái tim Tống Nghiên đỏ rực nóng nảy như lửa cháy lan ra cả cánh đồng cỏ lớn. Anh cười ra tiếng, tiếng nói trầm thấp trong lúc đang thở gấp: "Đáng yêu có thể trị được em không?" Rồi sau đó lời nói ra mang ý tứ uy hiếp rõ ràng, "Về sau còn được nước lấn tới nữa anh sẽ làm em cho xem."

Dù sao đến cuối cùng Ôn Lệ được thỏa mãn lòng mong ước mỹ mãn là được nghe Tống Nghiên hát, nhưng cơ thể phải trả một cái giá rất đắt.

Còn Tống Nghiên, tuy rằng đã để lộ một yếu điểm nhỏ nhoi trước mặt Ôn Lệ, nhưng anh lại dùng chính sở trường tuyệt nhất của đàn ông để bù đắp lại phần yếu điểm nho nhỏ ấy.

— —

Tự nhiên buổi chiều nổi hứng làm loạn nên đến khoảng thời gian chuẩn bị trước khi đi ngủ buổi tối nó trở nên thuần khiết lạ thường.

Từ sau khi lấy được giải thưởng nhờ << Băng Thành >>, Ôn Lệ có nhiều kịch bản phim để lựa chọn hơn hẳn, đầu tiên Lục Đan sẽ giúp cô loại trừ một số ít rồi mới đưa cho cô chọn kịch bản nào mình thích hơn.

Lục Đan vừa gửi hai kịch bản đến.

Ôn Lệ xem cảm thấy hai kịch bản này đều không khác nhau là mấy, cũng không thấy cực kỳ hứng thú với cái nào hết, nên không chọn được.

Chị Đan: "Hay em đi hỏi ý kiến chồng mình xem?"

Vì thế Ôn Lệ đưa kịch bản của mình cho Tống Nghiên xem, hỏi anh cái nào tốt hơn.

Năm nay, << Băng Thành >> nhận được liên tiếp mấy giải thưởng điện ảnh, Tống Nghiên và một nam diễn viên gạo cội khác là Lương Hiền Hoa đều được đề xuất cho giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất. Nhưng mà cuối cùng vẫn là tiền bối đã ra mắt được nhiều năm, kinh nghiệm trên màn ảnh phong phú, nắm được giải thưởng ảnh đế là điều đã được đoán trước từ lâu.

Lúc Lương Hiền Hoa lên sân khấu nhận giải thưởng còn cố ý cue Tống Nghiên, nói Trường Giang sóng sau đè sóng trước, ông ấy chờ đợi lần sau sẽ được trao giải cho sóng sau.

Ánh mắt chọn kịch bản của Tống Nghiên luôn rất cao, phía sau còn có một đoàn đội làm việc càng để ý đến việc lựa chọn kịch bản chất lượng hơn, họ sẽ không hạ thấp yêu cầu chọn kịch bản chỉ vì muốn có cơ hội hợp tác với vợ thêm lần nữa. Cho dù bây giờ ở trên mạng có rất nhiều lời yêu cầu hai người tiếp tục đóng phim cùng nhau nhưng kịch bản tốt không phải nói đến là đến, dù trong lúc đó có một bên vừa lòng cũng cần phải đàm phán hay bàn bạc với một bên khác, cho nên hợp tác cần phải đợi cả cơ hội.

Tống Nghiên xem qua kịch bản rồi thảo luận một ít về nội dung với cô, cuối cùng mới hỏi: "Em thích cái nào?"

Ôn Lệ: "Vẫn đang xem xét."

Phản ứng bình thản của cô đã nói rõ cô không hề thấy hứng thú với cả hai kịch bản này. Đương nhiên Tống Nghiên nhìn ra được, đề nghị: "Vậy thì xem tiếp đi."

Vốn Ôn Lệ còn đang do dự, mà vừa nghe thấy lời đề nghị của anh, đúng lúc mọi thứ phù hợp với suy nghĩ muốn từ chối của của. Hơn nữa ở trên màn ảnh lớn Tống Nghiên là người đi trước cô, vậy nên khiến cô càng thêm tin tưởng vào quyết định đó.

Phải kiên nhẫn chờ đợi, kịch bản tốt không sợ đến muộn.

Cô nói lại suy nghĩ của mình cho Lục Đan nghe, chị ấy cũng không giữ quyết định khăng khăng, chị ấy chỉ nói là cô mới vừa chuyển hình tượng thành công, trước mắt cần duy trì xuất hiện trước mắt công chúng, không thể yên ắng quá lâu, kịch bản có thể chọn lại, hơn nữa nếu gần đây không có ý định vào tổ quay phim thì lên chương trình gameshow để lộ mặt cũng được.

Tham gia chương trình không sao cả, Ôn Lệ giao toàn quyền quyết định cho người đại diện quyết thay cô.

Lục Đan thay cô đồng ý lời mời của một chương trình âm nhạc, Ôn Lệ làm khách mời đi quay một tập.

Trong chương trình Ôn Lệ làm khách mời hát một bài hát, cô từng được huấn luyện chuyên nghiệp, đứng yên một chỗ hát một ca khúc là chuyện nhỏ không quá khó khăn gì, cô hát xong, các khách quý khác khen ngợi mấy lời.

Trong số các khách mời có người cố ý cue đến Từ Lệ: "Tôi muốn hỏi thử chút đây là di truyền đúng không? Hai chị em đều hát tốt, nghe rất hay."

Ôn Lệ chưa từng nghe ba mẹ cô hát cho nên không rõ có phải do di truyền hay không, hàm hồ nói: "Chắc là vậy."

Có người khác lập tức nhắc đến Tống Nghiên: "Ừm, tôi cũng khá tò mò không biết thầy Tống hát thế nào nhỉ?"

Kết quả không ngờ Ôn Lệ nở một nụ cười.

"Thầy Tống hát rất em tai đúng không?"

Ôn Lệ cười ha ha, cười đủ rồi mới thổi phồng lên: ''Nghe hay lắm! Âm thanh của tự nhiên! Nhân gian mấy ai được nghe mấy lần."

Ekip chương trình và cả khách mời đều bị dọa cho sững sờ, sau khi chương trình được phát sóng ngay cả cư dân mạng cũng bị dọa cho sững cả người.

Sau đó chẳng biết thế nào chuyện Tống Nghiên có giọng hát trời cho được truyền rộng rãi ra bên ngoài, vốn nó chẳng có gì, mãi đến khi lãnh đạo bên trên Cục phát thanh và truyền hình nghe thấy tin đồn này.

Tống Nghiên là nghệ sĩ mẫu mực ở trong giới, hằng năm anh đều được mời đến buổi lễ trao giải, không phải để trao giải cho anh mà là muốn anh trao giải cho người khác.

Nghe được lời đồn này, buổi tiệc năm nay không có ý đỉnh chỉ mời anh đến làm khách mời đơn thuần nữa.

Người đại diện Kha Bân nói tin tốt này cho anh nghe: “Năm nay cấp trên muốn làm tiệc tối, muốn mời cậu và một ca sĩ thuộc cấp quốc gia hợp tác hát ca khúc mở màn.”

Tống Nghiên tưởng mình nghe nhầm rồi: “Cái gì?”

“Chuyện này còn phải cảm ơn bà xã cậu.” Người đại diện nói lại những gì anh ta vừa nói, vui mừng nói thêm, “Nếu đã là giọng hát trời cho cũng đừng cất giấu mãi chỉ hát cho mỗi vợ mình nghe, trong bữa tiệc hát cho cả nhân dân cả nước nghe.”

Tống Nghiên: “……..?”

Bây giờ tiêu chuẩn kiểu giọng hát thiên phú thấp vậy à?

— — — —

Chương 98: Ngoại truyện 3: Định luật di truyền

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Súp Lơ | Beta: Mây Ngũ Sắc

Rốt cuộc thì không biết nên cảm ơn bà xã đã giúp anh lấy được tài nguyên tốt, hay trách cô vợ ngốc nghếch đã thổi phồng giọng hát anh lên.

Tóm lại vì để chuẩn bị cho bữa tiệc đó, Tống Nghiên đành biến thành người nước đến chân mới nhảy nhanh chóng chạy đi học thanh nhạc. Đến lúc biểu diễn tối hôm đó, cũng may còn có ca sĩ chuyên nghiệp bên cạnh kéo anh hát theo, bài hát này cuối cùng cũng được hoàn thành trong hoàn cảnh khá đặc biệt.

Sau khi bữa tiệc diễn ra được vài phút đã có một blogger nào đó chuyên ở mảng bình phẩm âm nhạc đã đăng bài đánh giá, vị blogger này nổi tiếng là người có đôi tai tuyệt vời, có những lúc ca sĩ chuyên nghiệp hát bị lệch tone cũng sẽ bị anh ta đăng bài chế giễu.

Kết quả khi đánh giá về Tống Nghiên, phong cách bình phẩm của blogger này có sự thay đổi lớn, từ phong cách đánh giá chứa đầy sự sắc bén thường ngày biến thành kiểu nhẹ nhàng, đầy yêu thương.

Điều này dẫn đến những cuộc bàn tán, bàn luận đầy sức nóng trong các diễn đàn, nhóm trên mạng.

0L: [Vị kia được mệnh danh là chúa tể độc miệng trong giới âm nhạc, chắc là lúc nghe Tống Nghiên hát vị đó phải dùng filter dày khoảng 10000 lần nhỉ]

1L: [Ui, thím cho rằng cái biệt danh 'người trong mộng' chỉ để cho có thôi sao?]

3L: [Không chỉ có anh trai độc miệng đó, ba mẹ em xem buổi tiệc ý còn khen Tống Nghiên là một diễn viên mà hát được như vậy là ổn rồi. Điều

đó cũng đủ để chứng minh nếu duyên người qua đường không tốt thì có hát hay như nuốt đĩa thì với người ta cũng là khó nghe, còn duyên người qua đường tốt thì có hát thế nào cũng là tiếng hát tựa thiên thần]

4L: [Thật ra nói thế cũng chẳng sai, màu giọng hay hoàn toàn có thể bù vào khuyết điểm ở mặt kỹ thuật = =]

10L: [Mới thế này mà đã là filter dày 10000 lần? Thế chẳng phải đối với Ôn Lê, filter bao bọc quanh ông xã phải dày đến 100000 lần ấy nhỉ?]

…

20L: [Nói thật tôi rất tò mò không biết con của nhà Muối sinh ra sẽ như thế nào nhỉ, không biết con nhà họ có được thừa hưởng giọng ca thiên phú, không biết hát có hay không nhỉ]

30L: [Chắc là ổn đấy, dù sao cả Ôn Lệ và em trai đều có thiên phú về mặt âm nhạc, có thể là do gen di truyền, chắc chắn là sẽ truyền lại cho thế hệ sau]

35L: [Những ai đã từng học sinh thì đều biết mấy thứ liên quan đến di truyền này thì chỉ có tỉ lệ xác suất, nhỡ may di truyền từ Tống Nghiên thì sao?]

…

55L: [Bản thân nhà Muối còn chưa suy nghĩ đến chuyện sinh con mà mấy anh chị em trong nhóm đã quan tâm lo lắng ha ha ha ha ha ha ha ha]

Càng về sau càng không đứng đắn.

[Không lẽ chỉ có mình tớ không quan tâm đến việc sẽ có gen di truyền từ Mỹ Nhân hay Tam Lực nhiều hơn à? Sinh con trai thì hai người bọn họ chính là ba mẹ chồng của tớ, còn sinh con gái thì họ là ba mẹ vợ của tớ nốt.]

[+1, nếu không thể nào được làm vợ/chồng của bọn họ, vậy thì làm con dâu/con rể của họ đi!!]

[Mịa, lầu trên có sức đợi lâu thế cơ à, muốn đợi cũng phải đợi ít nhất đến hai mươi năm, đi đường vòng quá OK? Con trai Lê của chúng ta vẫn đang độc thân, mị đã đứng ở đây lấy số xếp hàng chờ được làm em dâu Muối rồi đây.]

Sau khi được lên top tìm kiếm nóng, lại thêm một đợt người vì chị gái và anh rể cậu mà tràn vào Weibo cậu lấy số xếp hàng gọi cậu là chồng này nọ.

Bình thường Từ Lệ rất ít khi gặp được chị mình, đợi mãi đến hôm về nhà chính ăn cơm mới có cơ hội nói chuyện này với Ôn Lệ.

"Chuyện của chị và anh A Nghiên có thể đừng kéo em vào theo được không?" Từ Lệ tức giận nói.

Ôn Lệ cảm thấy không còn gì để nói: "Chị và thầy Tống giúp em hút fan mà em còn không vui hả."

Từ Lệ hừ lạnh: "Cái này gọi là hút fan à?"

"Không phải fan thì là gì? Antifan à?"

"…"

Mấy cô gái này cũng không biết đã trưởng thành hết chưa, mỗi ngày đều nhắn tin chào cậu "Chào chồng yêu", mỗi lần tham gia chương trình gì đó cũng vây quanh cậu liên tục gọi chồng, chồng các thứ.

Cậu mà bày ra khuôn mặt lạnh thì nói "Chồng yêu lạnh lùng ghê", anh không thể hiện khuôn mặt lạnh thì lại nói "Chồng yêu đáng yêu quá."

Trước đấy gọi cậu là con trai cậu đã không thể thích ứng được, bây giờ một người chưa từng có mảnh tình vắt vai như cậu tự dưng lại có một đống

người gọi là 'chồng', cậu không biết phải đối mặt với các fan bạn gái như thế nào.

Từ Lệ mím môi, khó chịu quay mặt đi, không thèm để ý đến chị mình.

Đến lúc mọi người ngồi ăn cơm trên bàn, như mọi khi ông ngoại hỏi thăm đến công việc và tình hình cuộc sống hằng ngày gần đây của hai chị em thế nào.

"Chuẩn bị vào đoàn làm phim quay ạ." Ôn Lệ nói hộ thay Tống Nghiên ở cạnh luôn, "Anh ấy cũng thế."

"Hai đứa ở cùng nhau?"

"Không ạ, tách ra?"

Ông ngoại có chút thất vọng: "Bộ phim gián điệp thời chiến mà hai đứa diễn kia rất hay, ông còn tưởng lần này lại hợp tác với nhau lần nữa."

Đề tài của << Băng Thành >> rất phù hợp với những người có tuổi như ông ngoại. So với những người trẻ tuổi, ông gần với những năm tháng cực khổ ấy hơn, cộng thêm cả sự đồng cảm, nên sau khi phim điện ảnh được công chiếu, ông ngoại còn tự bỏ tiền túi ra bao hết toàn bộ mấy rạp chiếu phim. Không chỉ thế, ông còn phát lệnh cho Ôn Diễn gửi thông báo xuống cả tập đoàn ở Yến Thành, từ tổng bộ đến các công ty chi nhánh ở các thành phố lớn, mọi nhân viên làm việc trong công ty đều có cơ hội được xem phim miễn phí.

Có rất nhiều công ty tổ chức hoạt động mời nhân viên đi xem phim, cũng vì điều vậy mà góp phần làm tăng doanh thu bán vé của << Băng Thành >>.

"Chính vì lần hợp tác trước rất tốt nên lần thứ hai càng phải cẩn thận hơn ạ." Ôn Lệ cười tủm tỉm nói tiếp, "Ít nhất thì không thể để cho ông ngoại thất vọng được."

Ông cụ bật cười, khẽ nói: "Nói cứ như hai đứa đóng phim vì ông không bằng, lắm chuyện."

Hỏi xong cháu gái, ông cụ lại hỏi cháu trai.

"Tiểu Lệ, cháu thì sao?"

Từ Lệ: "Đang viết nhạc ạ."

Công việc đơn giản rõ ràng, ông cụ không hiểu mảng viết nhạc, chỉ gật đầu rồi chuyển sang chủ đề khác: "Thế chuyện yêu đương thì sao? Đã có bạn gái chưa?"

Từ Lệ đang định trả lời thì Ôn Lệ đã tranh nói trước: "Ông ngoại không biết đấy thôi, giờ đang có rất nhiều người gọi nó là chồng đấy."

"Hả? Thật á?" Ông cụ giật mình, "Thằng nhóc thôi này cũng đa tình gớm."

"…"

Từ Lệ – người không có tí kinh nghiệm gì về chuyện yêu đương bỗng bị chụp cho cái mũ đa tình.

Ông cụ hỏi cháu trai xong còn không quên hỏi thăm con trai mình.

Gần đây, con trai út Ôn Chinh âm ĩ với người trong nhà vì chuyện bạn gái, nên lần này không về nhà tụ họp. Dĩ nhiên lửa đạn giờ đây tập trung hết về phía con trai lớn Ôn Diễn.

"Cháu ngoại con còn lợi hại hơn nhiều." Ông cụ liếc mắt về phía con trai, giọng điệu chế nhạo, "Con xem con hơn ba mươi tuổi đầu rồi mà vẫn chưa có bạn gái, nghĩ xem có đẹp mặt không?"

Ôn Lệ ngồi một bên che miệng cười vui vẻ khi thấy người khác gặp họa, Tống Nghiên thì lại thay cô thở dài.

Quả nhiên, giây tiếp theo Ôn Diễn ném củ khoai bỏng lại cho Ôn Lệ.

“Ba, ba có giục con thì cũng vô dụng, không bằng ba giục cháu gái ba đi.” Ôn Diễn liếc mắt nhìn cô cháu gái nhỏ bé nhà mình, cười nửa miệng, “Tranh thủ sinh chắt để ông ngoại sớm được ôm cháu.”

Không đợi ông ngoại lên tiếng, Ôn Lệ đã tự mình bày tỏ: “Cháu là kiểu phụ nữ cho công việc.”

“…” Ông cụ há miệng thở dốc, đành phải nói, “Vậy ông cố gắng sống thêm mấy năm nữa.”

Ông đưa mắt nhìn Ôn Diễn: “Tranh thủ sống đến lúc con kết hôn.”, sau đó lại nhìn Ôn Lệ và Tống Nghiên, “Hai đứa sinh con.”, rồi cuối cùng đến Từ Lệ, “Cháu thu hồi tâm tính tìm một người bạn gái hẳn hoi.”

Lời này khiến ba người nhà họ Ôn đang ngồi đây suýt thì nghĩ rằng mình quá bất hiếu, đi bắt nạt ông cụ.

———

Thời kỳ đỉnh cao của nữ nghệ sĩ rất ngắn, Ôn Lệ muốn nhân lúc mình còn trẻ thì sẽ tập trung cho sự nghiệp nhiều hơn, ai thúc giục cũng vô dụng.

Cũng may Tống Nghiên cũng không nóng lòng tính đến chuyện này, trên mạng bàn chuyện hai người sinh con đến gà bay chó sủa, sau đó rất nhanh đã bị tin và các dưa khác thay thế.

Từ đó về sau ông ngoại Ôn cũng không hề nhắc lại vấn đề này nữa bởi vì trong lòng ông biết rõ cháu gái mình là người thế nào, con bé có gia đình của mình, cũng có sự nghiệp của riêng bản thân, ông ngoại và cậu hoàn toàn không thể quản được cô.

Mãi đến nhiều năm sau, Ôn Lệ nhận được giải nữ diễn viên của riêng mình, chuyện này mới được nhắc lại.

Nhưng ông cụ không tìm cháu gái để nói chuyện mà tìm cháu rể.

“A Nghiên.” Ông ngoại hỏi, “Ông quen biết rất nhiều bác sĩ giỏi, nam khoa cũng có, hay là cháu thu xếp thời gian đi gặp người ta?”

Ý ông ngoại muốn ám chỉ đã rất rõ ràng.

Đương nhiên Tống Nghiên không thể trách nhà họ Ôn, dù sao Ôn Lệ là người nhà bọn họ, dĩ nhiên là họ sẽ nghiêng về phía Ôn Lệ nhiều hơn.

Tống Nghiên không biết nên khóc hay nên cười, không để ý mấy lời nói của ông ngoại, nhưng sau đó khi video call với ba mẹ mình qua, chuyện này lại được nhắc lại.

Nói đến truyền thống, thật ra tư tưởng của nhà họ Tống cũng cực kỳ truyền thống, không hề thoáng hơn so với nhà họ Ôn.

Ba Tống lạnh lùng, không giỏi trong việc ứng phó với con dâu có tính cách hoạt bát, nhân lúc con dâu đi vệ sinh, ông ám chỉ với đứa con trai điều ông đã ấp ủ từ lâu: “Không phải do con có vấn đề gì chứ? Hay con đến bệnh viện kiểm tra xem tình hình thế nào đi?”

Giữa ông ngoại Ôn và ba Tống vẫn còn khúc mắc chưa được hóa giải, ông ngoại Ôn thì chột dạ nên không dám gặp mặt nói chuyện trực tiếp, tính tình ba Tống thì quật cường, cũng không dễ làm hòa. Ngoại trừ ngày lễ tết, còn lại nếu không có gì liên lạc thì hai người sẽ không liên lạc với nhau, chỉcos chuyện này thì ăn ý một cách lạ thường, Ôn Lệ và Tống Nghiên chưa sinh con, phản ứng đầu tiên của hai người là bên Tống Nghiên có vấn đề.

Tống Nghiên: “…”

Mẹ Tống đập vào tay chồng mình: “Anh nói gì với con trai đấy.”

Vẻ mặt ba Tống xấu hổ, không đáp lại.

“Tùy hai đứa thôi, chuyện sinh con người vất vả nhất là bé Ôn, đương nhiên phải hỏi ý kiến của con bé trước, mẹ không vội.” Mẹ Tống nói thêm,

“Hơn nữa hai đứa vẫn còn trẻ, cứ sống trong thế giới hai người thêm vài năm nữa cũng được.”

Đúng lúc này Ôn Lệ đã quay lại, vừa lúc nghe được những lời này của mẹ chồng, lập tức thể hiện dáng vẻ kiêu ngạo khi được cưng chiều.

Tống Nghiên nhìn bộ dáng này của cô, cười cúp điện thoại, vẫy tay gọi cô lại

Ôn Lệ đi đến ngồi xuống cạnh anh, thuận thế dựa đầu vào bả vai anh.

Cô biết rõ còn hỏi, giọng nói chứa đựng sự sung sướng: “Lúc nãy anh nói chuyện điện thoại với ba mẹ?”

“Ừ.” Tống Nghiên vuốt vuốt mũi cô, cúi đầu nói, “Rất chiều em đó.”

Bất kể là nhà mẹ đẻ hay nhà chồng, bên nào cũng thích cô như vậy.

Ôn Lệ đắc ý hất mặt, ôm cánh tay Tống Nghiên: “Không sao cả, bọn họ chiều em, nhưng em chỉ chiều anh thôi.”

Tống Nghiên liếc cô, miễn cưỡng ừ một tiếng.

“Vậy sau khi chúng ta sinh con thì sao?”

Ôn Lệ nói chắc chắn: “Vẫn sẽ cưng anh.”

Sau một lúc anh lại hỏi: “Vậy em yêu ai nhiều hơn?”

Ôn Lệ cười hì hì hai tiếng, cảm thấy đôi khi người đàn ông này đúng là vừa cố chấp vừa trẻ con, mà dáng vẻ trẻ con này chỉ mình cô được thấy.

Lúc cô cười rộ lên ánh mắt cong tít cả lên, bình thường hay mạnh miệng nói ngang bướng, nhưng có những khi lại rất khéo ăn khéo nói, có thể nói những lời ngon tiếng ngọt này đánh thẳng vào đáy lòng vững chắc của Tống Nghiên.

Cô ôm cổ anh nói: “Đương nhiên yêu anh nhiều hơn rồi.”

Tống Nghiên như được ăn mật, khóe miệng bất giác cong lên.

Đáng thương cho cục cưng, còn chưa thấy bóng dáng trên đời, còn chưa phải là phôi thai, mà đã bị ba coi là 'tình địch' vì sợ bé sẽ cướp đi sức nặng của mình trong lòng mẹ bé.

Tác giả có điều muốn nói:

Để mình phiên dịch ý ngầm cho mọi người nghe: Có thể sinh con, nhưng vợ vẫn phải yêu anh nhất mới được.

- -----oOo------

Chương 99: Ngoại truyện 4: Vlog gia đình

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Súp Lơ | Beta: Mây Ngũ Sắc + Súp Lơ

Dưới sự thúc giục của ông ngoại và ba mình, Tống Nghiên không đi gặp bác sĩ để kiểm tra bởi vì anh biết rõ liệu mình được hay không được.

Cái đó khỏi phải nói.

Trong giới giải trí có không ít các nghệ sĩ kết hôn sinh con giấu kín, nhưng đối với Ôn Lệ thì việc đó không ảnh hưởng gì cả. Từ những ngày đầu tiên tình yêu của cô và Tống Nghiên luôn được công khai, Tống Nghiên không cần phải dựa vào hình tượng độc thân để hút fan, mà hiện giờ Ôn Lệ đã thay đổi hình tượng thành công, có tin tốt đương nhiên có thể chia sẻ với các cư dân mạng.

Lần mang thai này Ôn Lệ sẽ vất vả hơn rất nhiều, đồng thời cô tự cho mình một thời gian nghỉ dài hạn.

Tống Nghiên cũng nghỉ ngơi, vì không muốn bị truyền thông quấy rầy, anh cố ý đi cùng Ôn Lệ đến Úc Thanh dưỡng thai, toàn bộ hành trình mang thai anh đều ở bên giúp đỡ và bảo vệ cô, đến tận lúc Ôn Lệ sinh con thuận lợi.

Cả hai vợ chồng không quan trọng vấn đề giới tính của cục cưng nên không đi siêu âm giới tính để biết trước, muốn để lại sự bất ngờ đến lúc bé được sinh ra.

Chuyện này khiến sau khi bé được sinh ra, bởi vì sức khỏe không tiện nên ông ngoại cô không thể đến Úc Thành, chỉ đành gọi điện thoại đến, trong điện thoại hỏi: “Bé là con trai hay con gái?”

Ôn Diễn có lòng từ Yến Thành đến đây không muốn quấy rầy Ôn Lệ, cố ý đi ra hành lang nhận điện thoại.

Người đàn ông cười khẽ nói: “Con trai ạ.”

Trên màn hình điện thoại, ông ngoại không kìm chế được cảm thán theo bản năng: “Hả, không phải con gái à…..”

Nhận ra sự thất vọng của ông cụ, Ôn Diễn hỏi: “Thế nào? Ba không thích con trai à?”

“Không phải, không cần biết là nam hay nữ, chỉ cần là đứa bé của cháu ngoại ba sinh thì ba đều thích, chỉ là…..” Ông cụ nhíu nhíu mày, than thở, “Con nhìn xem, có phải nhà chúng ta nhiều nam lắm rồi không?”

Mà cũng chỉ có mình ông ngoại nghĩ như vậy, Từ Thời Mậu cười ngây ngô, đẻ nam hay nữ ông đều vui, đương nhiên sau khi biết cả hai mẹ con đều bình an khỏe mạnh, ông lấy ảnh cũ của vợ mình Ôn Vy ra, báo tin hai mẹ con khỏe mạnh với vợ ở trong ảnh.

Phản ứng của cậu bé lại không giống với ba mình, biết được bé là con trai, trái ngược lại Từ Lệ thở phào: “May mà là nam.”

Ôn Lệ nghe lời này xong không vui: “Em có ý gì, làm sao? Khinh thường con gái hả?”

“Không phải.” Từ Lệ lạnh nhạt nói, “Em chỉ nghĩ biết đâu sau này chị có ý định sinh hai đứa, thì với tình hình như bây giờ thì quan hệ sẽ là anh trai em gái, cuối cùng cháu trai em không phải chịu khổ giống như em.”

Ôn Lệ sững người mất mấy giây, lúc phản ứng lại mới cười mắng: “Chẳng lẽ chị đối xử với em không tốt hả?”

“Tốt hay không trong lòng chị tự biết.”

Ôn Lệ bĩu môi, than: “Cũng may chị lớn hơn chứ nếu em làm anh chị, không biết chị sẽ bị em bắt nạt đến mức nào nữa.”

“Chị cho rằng ai cũng giống như chị chắc, không ra dáng chị cả gì hết.” Từ Lệ học theo bĩu môi, “Nếu em là anh trai, chắc chắn sẽ làm tốt hơn chị

gấp nhiều lần."

Ôn Lệ cười lạnh: "Vậy anh Từ Lệ, em vừa mới sinh con xong sức khỏe còn rất yếu mà anh còn cãi nhau ầm ĩ với em, đừng nói là năm đó anh được ba mẹ em nhặt từ thùng rác về đấy nhé?"

Từ Lệ không thèm phản lại, nhíu mày, dùng tăm bông thấm nước lên đôi môi khô khốc của Ôn Lệ.

Ôn Lệ kiêu ngạo quay người coi thường.

Động tác Từ Lệ rất nhẹ, mỉm cười nói: "Em gái, vất vả rồi."

"Thằng nhóc thối, dám chiếm tiện nghi chị mày."

Hai người lại đốp chát nhau thêm mấy câu nữa, mãi đến lúc Tống Nghiên và mẹ Tống quay lại sau khi đi gặp bác sĩ. Từ Lệ lập tức đưa tăm bông lại cho Tống Nghiên, xụ mặt: "Qúa khó hầu hạ, để tự anh A Nghiên đến chăm sóc thì hơn."

Mẹ Tống không hiểu ra làm sao, khuôn mặt Tống Nghiên chứa ý cười, nghiêng đầu liếc mắt đầy ẩn ý nhìn Ôn Lệ đang nằm trên giường.

Thấy cô còn dư sức lực cãi nhau với em trai, cuối cùng thần kinh luôn căng thẳng của anh cũng được thả lỏng hơn.

Lúc xuất viện, Tống Nghiên che chở cho cả mẹ và con thật cẩn thận, ánh đèn flash sáng bóng loáng như muốn chiếu hỏng mù mắt, Ôn Lệ đeo kính râm và khẩu trang che mình thật kín mít để không hở chỗ nào, đứng trước cánh truyền thông tuyên bố mình sinh con trai.

Nhà họ Ôn không có người phụ nữ lớn tuổi, hai mợ của Ôn Lệ đều rất trẻ tuổi, không có kinh nghiệm về chuyện này, nhưng may mà có mẹ Tống chăm sóc cẩn thận chu đáo, cơ thể và sức khỏe của Ôn Lệ hồi phục rất nhanh.

Không phải lo lắng gì, mỗi ngày Ôn Lệ vui tươi hớn hở chuyên tâm bồi dưỡng sức khỏe, cả người tự do thoải mái.

Có lúc ăn miếng hoa quả cũng không chịu tự mình đi lấy, há miệng chờ người bón.

"Em thấy việc sinh con khá tốt." Ôn Lệ thỏa mãn nói, "Cuộc sống sau khi sinh sướng quá đi, chúng ta sinh nữa không?"

"Không sinh." Tống Nghiên vừa bón hoa quả cho cô vừa nói, "Nuôi một đứa này thôi, anh đau lòng."

Ôn Lệ nhai hoa quả, hai tay trống má, nhỏm nhoàm nói: "Nhưng mà em nghe nói con trai sẽ giống mẹ hơn."

Tống Nghiên hỏi tiếp sau lời cô: "Ừ, thì sao vậy?"

"Anh đẹp trai thế đương nhiên em muốn sinh một đứa giống anh." Ôn Lệ nhìn chăm chú vào Tống Nghiên, "Nếu không thì quá lãng phí khuôn mặt trời cho này của anh."

Tống Nghiên ngạc nhiên rồi cười nhẹ nói: "Được, anh sẽ cố gắng."

Ôn Lệ tỏ thái độ: "Anh yên tâm, em cũng sẽ nỗ lực."

"Nỗ lực gì cơ?" Tống Nghiên cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, "Qủy yếu ớt, đến eo còn không muốn động còn nói mình sẽ nỗ lực?"

Ôn Lệ nhanh chóng hiểu được ý anh, cắn môi nhịn cười, dùng sức đánh người đàn ông này, ra vẻ nghiêm túc: "Ban ngày ban mặt, bớt đùa giỡn lưu manh đi."

Chỗ bị đánh hơi ngứa ngứa, Tống Nghiên không nhịn được hôn tai cô, thổi hơi từ từ ở đó, lại vân vê khẽ cắn vành tai cô.

Trái tim Ôn Lệ tê dại, rõ ràng Tống Nghiên đang trêu ghẹo cô, dĩ nhiên cô không cam lòng ở bên yếu thế, ôm cổ anh nhào qua hôn môi.

Hô hấp hai người dần không ổn định, hơi thở bắt đầu gấp gáp không khống chế được trong sự quấn quýt giữa môi và răng, cảm thấy chưa thỏa mãn.

Cuối cùng Tống Nghiên thở dài, rời khỏi môi cô, nắm tay cô ngắm đi ngắm lại, giọng hơi khàn khàn như nén giận nói: "Gần một năm."

"Thầy Tống của chúng ta đáng thương ghê."

Thật sự có những lúc cô rất thiếu đòn.

Nhưng ở phương diện nào đó Tống Nghiên cực kỳ bá đạo và không nuông chiều cô.

Trong mắt anh chứa sự nặng nề, giọng khàn khàn: "Bớt vui khi thấy người gặp họa đi, chờ đó cho anh."

Ôn Lệ hừ một tiếng.

Sự tự chủ của nghệ sĩ nữ không phải nói có cho có, sau khi nghỉ ngơi chăm sóc bản thân thật tốt, Ôn Lệ nhanh chóng bắt đầu bước vào chế độ ăn kiêng và hồi phục sau sinh, đợi đến khi cô xuất hiện lại trong tầm mắt công chúng thì trạng thái đã quay về thời kỳ còn chưa mang thai.

Qủa nhiên giống như những gì Ôn Lệ đã nói, con trai sẽ giống mẹ nhiều hơn, khi Tiểu Ôn Bân vừa được mấy tuổi, dáng vẻ non nớt bên ngoài chính là Ôn Lệ nhỏ phiên bản đàn ông.

Vài năm sau Tiểu Tống Gia được sinh ra đương nhiên càng giống ba hơn.

Vì muốn tặng phúc lợi cho fan, sau khi sinh Tiểu Tống Gia xong Ôn Lệ quyết định chia sẻ hạnh phúc của mình với các fan, cô định quay vlog gia đình để đăng lên Weibo.

Nói là vlog gia đình nhưng thật ra là vlog khoe con thì đúng hơn, tất cả mọi người đã rất quen thuộc với Tống Nghiên nên không cần anh xuất

hiện trước ống kính, Ôn Lệ điều anh đến đảm nhận vị trí cameraman.

"Lúc này không xuất hiện ở trong màn ảnh chính là thầy Tống của chúng ta." Ôn Lệ nhìn vào máy quay vẫy vẫy tay, "Vì anh ấy phải làm nhiệm vụ quay."

"Xin chào mọi người, con tên là Tống Ôn Bân." Tiểu Ôn Bân chỉ vào cục cưng nhỏ ở bên cạnh, nói năng rõ ràng, "Đây là em gái con, tên là Ôn Tống Gia."

Vì muốn để con trai bớt căng thẳng, Ôn Lệ dẫn đường cho con nói: "Thế bây giờ con muốn làm gì nhỉ?"

Tiểu Ôn Bân lập tức nhớ lại nhiệm vụ của mình, nói: "Con phải chăm sóc cho em gái uống sữa."

Ôn Lệ vui mừng nhìn con trai, xoa xoa đầu bé khen ngợi cổ vũ: "A Bân của chúng ta đúng là anh trai tốt."

Tiểu Ôn Bân đắc ý phồng mũi, ở ngoài mặt lại như người lớn, bình tĩnh thể hiện: "Mẹ đã lớn rồi mà ở nhà lúc nào cũng bắt ba phải bón cho mẹ ăn, em gái còn nhỏ tuổi, con cho em uống sữa là chuyện nên làm."

Ôn Lệ: "Này, không cho nói cái đó!!!"

Tiểu Ôn Bân lập tức im miệng, nhìn về phía ba đang cầm máy quay.

Ôn Lệ cũng nhìn sang Tống Nghiên, ra lệnh: "Nhớ phải cắt đoạn này đấy."

Tống Nghiên nhướn mày, ừ một tiếng.

Lấy sự hiểu biết của cô về người đàn ông này, Ôn Lệ vừa nghe đã biết anh bằng mặt nhưng không bằng lòng, đợi đến khi vlog được đăng lên, quả nhiên đoạn này không hề cắt.

[Con trai giống Tam Lực!!!! Đáng yêu quá!!!!!"]

[Tuy rằng nhìn rất giống Tam Lực nhưng tui còn muốn nói, đó là một Mỹ Nhân nhỏ a a a a!!!!!]

Tuy rằng trong toàn bộ video vlog không hề xuất hiện bóng dáng Tống Nghiên nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng của anh trong lúc đang quay, tiếng cười kia dịu dàng biết bao.

[Tiếng cười như thế này chưa từng xuất hiện trực tiếp trước mặt chúng ta]

Trong phần comment đa số đều rất hăng hái khen cả nhà, nhưng đến khi Tiểu Ôn Bân nói đến hình tượng khi Ôn Lệ ở nhà, dáng vẻ chưa bao giờ xuất hiện ở bên ngoài.

[?? Tam Lực không ngờ chị là người vậy đấy]

[Sao lại thế hả Ôn Tam Lực? Cô đã lớn thế mà ở nhà còn muốn chồng mình đút đồ ăn cho hả?]

[Hử? Đút thế nào? Dùng cái gì đút? Cho chúng tôi xem với được không?]

[Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha Tam Lực của chúng ta vẫn là bé con!!!!!]

[Cô đang ỷ vào việc mình được Mỹ Nhân cưng chiều như trời phải không, Tam Lực?]

Tiểu Ôn Bân còn mấy từ chưa biết, ba phụ trách việc nói bình luận trong sóng comment cho cậu biết.

Không biết từ nhưng Tiểu Ôn Bân có thể hiểu nghĩa của một số ý nói, dùng giọng nói non nớt tức giận hỏi: "Tại sao bọn họ lại gọi con là Mỹ Nhân nhỏ?"

Tiểu Ôn Bân biết mẹ có tên gọi khác là Tam Lực, ba có biệt danh khác là Mỹ Nhân, tầm này bé đã hiểu được chút ít.

Bé không thể nào mà hiểu được tại sao một người đàn ông như ba lại chọn cái biệt danh là Mỹ Nhân, bây giờ cả cư dân mạng cũng bắt đầu gọi bé là Mỹ Nhân nhỏ.

Đương nhiên còn rất nhiều thứ mà Tiểu Ôn Bân không biết.

"Mẹ, tại sao bọn họ lại gọi mẹ là cục cưng Tam Lực ạ? Mẹ là người lớn cơ mà, em gái mới là cục cưng."

Ôn Lệ bất chấp mọi thứ, mặt dày bảo: "Con không hiểu đâu, cho dù mẹ 18 tuổi vẫn là cục cưng, không tin con hỏi ba xem."

Tiểu Ôn Bân ngây thơ nhìn ba mình.

Ba bé cười gật đầu: "Đúng vật, bất kể mẹ con ít hay nhiều tuổi thì mãi mãi là cục cưng của ba và nhà ta."

Tuy Tiểu Ôn Bân còn nhỏ và không hiểu lắm nhưng cả người vẫn nổi một tầng da gà.

Tất cả các bạn nhỏ có gia đình hạnh phúc, cơm chó được ăn lần đầu tiên trong cuộc đời chắc chắn đến từ chính ba mẹ mình.

- -----oOo------

Chương 100: Ngoại truyện 5: Góc nhìn Tống Nghiên

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit + Beta: Súp Lơ

Lúc ấy Tống Nghiên vừa mới học được quốc ngữ*, ba mẹ đưa anh đến Yến Thành chơi.

(*) Hán ngữ tiêu chuẩn (phổ thông thoại/quốc ngữ/Hoa ngữ) là dạng chuẩn hóa tiếng Trung Quốc nói, dựa trên cách phát âm của tiếng Bắc Kinh thuộc phân chi Quan thoại. Đây là ngôn ngữ chính thức của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa và Trung Hoa Dân Quốc (Đài Loan).

Khi đó anh vẫn là 'cậu chủ nhà họ Tống', tuổi còn nhỏ lại có tật xấu không tốt là tự phụ kiêu căng, lúc bạn tốt của ba là Ôn Hưng Dật đưa bức ảnh cháu gái ông ấy cho anh xem, ảnh chỉ nhìn lướt qua một cái, sau đó từ chối thẳng thừng.

Mẹ Tống hỏi anh: "A Nghiên, con không muốn làm bạn với bé Ôn à?"

Anh lắc đầu. Ở Yến Thành chơi mấy ngày, thật ra đối với ai anh cũng dùng thái độ lạnh nhạt, vì có ba mẹ nên không ai trách cứ anh là người không lễ phép.

Lúc ấy bản thân học quốc ngữ chưa thật sự tốt, không muốn để lộ ra mình không đúng khẩu âm, cứ ít nói thì hơn.

Vốn tưởng rằng về sau sẽ không bao giờ xuất hiện ở đây nữa, kết quả thời thế thay đổi, sau khi ba phá sản, anh nhận sự giúp đỡ của Ôn Hưng Dật đến Yến Thành.

Bấy giờ Tống Nghiên đã học quốc ngữ khá tốt, nhưng tính cách vẫn hỏng bét như trước kia.

Anh không có thói quen chủ động kết bạn, mà vừa hay tính cách của Bách Sâm tương phản hẳn với anh.

Nhóm cậu chủ nhỏ cùng xuất phát lớn lên trong nhà giàu nhưng tính cách khác nhau. Tống Nghiên thuộc dạng người ngồi tít trên cao, quen với việc từ chối người ta đến hàng nghìn km, còn Bách Sâm thuộc dạng ngả ngớn tùy tiện, là người dễ tiếp cận và làm quen.

Chủ yếu là Bách Sâm vì Tống Nghiên – một học sinh mới chuyển trường đến, bất kể xét về phương diện nào đều thấy sự uy hiếp rõ ràng, dễ khiến đến địa vị anh cả của Anh Đức của cậu ta bị lung lay, vì thế cực kỳ chú ý đến bạn học sinh chuyển trường này.

Về sau Bách Sâm nghĩ ra một chiêu tuyệt diệu, đối với người là đối thủ của mình, không bằng cậu ta kéo Tống Nghiên đến làm em trai nhỏ của mình, như thế em trai nhỏ sẽ không uy hiếp đến ghế đại ca của cậu ta.

Trong lòng tính toán đâu ra đó và rất tuyệt vời, nhưng kết quả cậu ta không đè ép được cái khí chất trên người Tống Nghiên, hai người không phát triển thành mối quan hệ đại ca – kẻ dưới mà thành bạn bè.

Dần dần quan hệ ngày càng tốt hơn, đương nhiên chuyện Bách Sâm có vợ chưa cưới không thể giấu được bạn thanh mai trúc mã là Tống Nghiên.

Một số người có thể tạo ấn tượng khắc sâu cho người khác chỉ sau một lần gặp mặt, Ôn Lệ là một trong số đó.

Cô từng là vợ chưa cưới của anh.

Bây giờ vợ chưa cưới cũ đã có chồng chưa cưới mới, là Bách Sâm, bạn của anh.

Thật ra lúc đó đối với Ôn Lệ, anh không có dục vọng chiếm giữ gì quá đặc biệt, thậm chí là chế nhạo và nhớ lại về một chút thời gian ngắn ngủi từng có liên quan đến cô nhưng đến nay nó đã trở nên hoàn toàn xa lạ, cùng với quỹ đạo cuộc đời trái ngược hẳn với cô, rồi nghĩ đến sự thanh

cao kiêu ngạo của anh trước đây. Đó chẳng qua là núp dưới cánh chim của ba mẹ, cáo mượn oai hùm, không có ba mẹ, anh không là gì hết.

Mức độ chênh lệch mặt đất cách xa bầu trời đó khiến tâm trạng của Tống Nghiên rất phức tạp, Ôn Lệ cao ngạo giống anh cảm thấy bị xúc phạm khi anh dùng thái độ lạnh nhạt đối mặt với cô.

Chính nhờ chuyện xảy ra sau lần tan học đó đã khiến quan hệ giữa hai người phát sinh và có chuyển biến, cô tự cho mình là đúng khi 'Ra tay cứu vớt'.

Thay anh trút giận là thật những xen vào việc của người khác cũng là thật.

Mối quan hệ của bọn họ tốt hay là xấu, Tống Nghiên bắt đầu thấy không chắc chắn lắm.

Càng nghĩ không ra thì càng tò mò, càng chú ý hơn, thế cho nên đã không thể né tránh để bị hấp dẫn.

Thời con gái, Ôn Lệ không có chuyện gì để phải nghĩ nhiều, nếu muốn nói đến việc cô trăn trở nhiều nhất thì đó là giấc mơ của cô.

Khi đó ngay đến cả Bách Sâm cũng cười nhạo giấc mơ ấy, nói nha đầu thích đóng phim thích trang điểm lại ham hư vinh, làm ngôi sao thì có gì mà coi nó là ước mơ.

Lần nào cô cũng phản bác lại, sau đó hai người cãi nhau.

Ôn Lệ quen mạnh mẽ, lúc cãi nhau cũng hùng hổ dọa người lắm, giống con mèo dựng ngược lông trên người khi bị chạm vào. Bách Sâm thấy rất phiền với tính cách gai góc này của cô, càng không nhường cô, hai người cãi nhau rất hăng và dữ dội.

Không ai nhìn thấy những khổ sở và mất mát phía sau những lần cô hùng hổ cãi nhau, sẽ chỉ nhìn thấy biểu cảm càng hung dữ hơn vì cô muốn che dấu những cảm xúc tiêu cực đó.

Cho dù nó rất tầm thường nhưng đó là giấc mơ của cô.

Vốn sau khi tan học cô đến đây tìm Bách Sâm để chờ cậu ta làm xong bài tập sẽ đi về cùng nhau. Kết quả hai người cãi nhau ầm ĩ, Bách Sâm quẳng lại một câu "Mặc kệ em" rồi đi đâu không biết.

Sắc mặt cô lạnh như băng, trong lòng thấy tức giận nhưng không trông cậy vào việc tìm đến Tống Nghiên để tìm kiếm sự đồng cảm.

Bỗng nhiên, Tống Nghiên luôn im lặng mở miệng nói: "Giấc mơ rất tuyệt."

Ôn Lệ không thể tin được trợn tròn mắt: "Hả?"

Anh mím môi, nói lại thêm lần nữa.

Lần này Ôn Lệ nghe thấy rất rõ ràng, cô thấy hơi vui vui, vô thức để lộ nụ cười tươi tràn đầy vui sướng với anh, hai mắt sáng rực như bầu trời đầy sao.

Trong giây lát đó trái tim anh đập nhanh liên hồi, thậm chí là ngừng thở trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, vì nhận ra bản thân có chỗ không bình thường nên bỗng dưng quay đầu đi.

Cô lại thấy hơi thất bại, khinh thường "Hừ" một tiếng.

Tống Nghiên nghĩ là, trời sinh cô muốn đứng dưới ánh đèn hào quang, lôi kéo sự chú ý từ ánh mắt mọi người, nhận được nhiều sự yêu mến từ mọi người, tỏa sáng rực rỡ muôn phần, xinh đẹp rạng rỡ.

Huống chi, dưới vẻ ngoài xinh đẹp đó, là tính cách hoạt bát và ngoài lạnh trong nóng không khiến người ta chán ghét.

Nhưng lúc đó anh không có lập trường gì để nói những lời ấy.

Cuối cùng vẫn là anh đi lôi bắt Bách Sâm đang tránh ở trong nhà vệ sinh nam về, dẫu gì cũng là thanh mai trúc mã nhiều năm, không đến mấy

phút sau cả hai đã làm lành, đợi Bách Sâm làm bài tập xong, bọn họ ngồi cùng xe để về nhà.

Ánh mắt Tống Nghiên nhìn theo đuôi xe chạy dần xa, nhìn nó biến mất ở cuối con đường.

Trong cuộc sống sinh hoạt cấp ba bận rộn, trong đầu anh bị nhét thêm nhiều một người.

Không chiếm nhiều không gian, những cảm giác tồn tại vô cùng mãnh liệt. Trong mắt, bên tai và cả trái tim, thường xuyên bắt đầu trở nên ngu ngốc ngơ ngơ, sẽ nhớ đến người kia trong vô thức.

Mà tâm tư bí mật này đạt đến điểm cực hạn do lần hai người tiếp xúc ngoài ý muốn ở trong phòng học.

Tống Nghiên nghe rất nhiều lời oán giận của cô, đó đều là những lời mà cô sẽ nói với Bách Sâm. Bọn họ là thanh mai trúc mã, cô có thể phát tiết tất cả và bộc lộ nhiều cảm xúc tiêu cực của mình lên người Bách Sâm. Cô có thể khóc, cũng có thể ngang ngược không nói lý lẽ, để lộ ra một mặt chân thật nhất trước cậu ta.

Sau khi phát hiện anh không phải Bách Sâm, cô phản ứng lại rất lớn.

Anh cảm thấy mất mát, thậm chí là xấu hổ buồn bực. Trong lúc đó, ở trong lòng anh chất vấn cô đối xử khác biệt giữa anh và Bách Sâm, nhưng rồi lý trí đã nhắc nhở anh, cô không hề sai, là do anh muốn quá nhiều.

Tống Nghiên không kiềm chế được nên mới hơi hung dữ với cô một chút, mà đã dọa sợ người này luôn.

Anh đang giận hờn còn cô đang xấu hổ, hai người không ai nói chuyện hết.

Nhưng mà tình trạng này giữa hai người đã biết mất hoàn toàn vào mấy giây tiếp theo, trong một khoảnh khắc đầu óc anh trống rỗng, chỉ còn xúc cảm đau đớn và tê dại trên môi.

Nếu nói tất cả những tiếp xúc trước đó đều không thân và khách sáo thì việc va chạm ngoài ý muốn rất lớn này đã khiến tâm tư anh cất công giấu kỹ như đám dây leo quấn nhằng vào nhau nổi lên vô số khát vọng và chờ mong. Trong phòng học chỉ có hai người, một chút thời gian ở riêng hiếm hoi, không ai đoán được sẽ xảy ra chuyện. Giống như anh đã trộm được từ chỗ Bách Sâm về và đồng thời anh đang trốn tránh, ở sâu trong nội tâm anh đang thầm vui mừng vì nụ hôn bí mật này.

Sở dĩ mấy chuyện bí mật luôn có một sức hút kỳ lạ là vì nó là điều không thể tiết lộ với bất kỳ ai.

Từ ngày hôm đó, anh và cô có chung một bí mật khó nói không thể tiết lộ cho ai biết.

Buổi tối hôm đó, Tống Nghiên nằm mơ. Trong giấc mơ của cậu, người thiếu nữ chẳng hề hôn môi qua loa, cũng không hề thẹn thùng để mà vừa chạm môi đã tách ra ngay tắp lự. Vẫn là phòng học đó, vẫn là buổi chiều, không khí nóng ẩm, trong khung cảnh tối tăm mịt mù, hai cô cậu học sinh trốn ở phía sau cánh cửa đầu tiên thử một cách vụng về, sau đó dần dần quen, cuối cùng là răng môi quấn quýt. Cậu càng lúc càng làm những hành động thân mật hơn với cô, cô thiếu nữ bị áp sát vào sau cánh cửa nhận nụ hôn của cậu thiếu niên một cách bị động, phần da thịt lộ ra ngoài đã nhuốm màu của ráng chiều.

Anh giấu ngọn lửa bùng lên vì bị trêu ghẹo vào trong giấc mơ.

Lúc tỉnh dậy, Tống Nghiên nằm ngơ ngẩn nhìn trần nhà. Chờ đến khi ý thức được sự khác biệt giữa hiện thực và giấc mơ thì nhịp đập của tim đã trở về trạng thái bình thường, cuối cùng lại bối rối thở dài.

Lần đầu tiên anh thừa nhận tình cảm của mình với một người khác, lần đó có một bạn học nữ dũng cảm đến gặp anh để tỏ tình, sau khi bị anh từ chối, bạn ấy đã buồn buồn hỏi anh thêm một câu.

"Cậu có người mình thích không?"

Tống Nghiên dựa vào lan can hành lang, nghiêng đầu nhìn về phía những cây ngô đồng được trồng bên cạnh tòa nhà dạy học. Khi những cơn gió thổi qua, lá cây đung đưa theo và tạo ra tiếng xào xạc, những vệt sáng ánh từ mắt trời chiếu xuống xen qua những lá cây tạo thành những vết đốm sáng như những ngôi sao nhỏ rơi xuống, nó dao động chiếu lên bộ đồng phục tối màu của anh.

Anh ngẩn người nhìn những cây ngô đồng, bạn học nữ cũng ngẩn người nhìn sườn mặt đẹp trai anh tuấn của anh.

Hóa ra trạng thái tình cảm của anh không khác gì bạn học nữ đang đứng trước mặt, những phản ứng đỏ mặt hay tim đập nhanh đều xuất hiện sau mỗi lần anh không để ý chạm phải ánh mắt trực diện hay khi tiếp xúc gần với Ôn Lệ, loại cảm giác này rất xa lạ, nhưng cũng rất trong sáng.

"Ừ."

Anh trả lời ngắn gọn xúc tích.

Bạn nữ đó không hỏi gì nữa, cô bạn cười cười rời đi. Chỉ đến lúc Tống Nghiên đang đi trên đường trở về, anh nhìn thấy bạn học đó đang chôn đầu dựa vào lòng người bạn của mình, hình như là đang khóc, bạn của bạn nữ đó đang kiên nhẫn vỗ vỗ sau lưng cô ấy và không ngừng an ủi.

Đó là kết quả khi tỏ tình với người mình thích không thành công.

Tống Nghiên thầm nghĩ đến lúc đó anh phải đi tìm ai để khóc? Tìm Bách Sâm ư? Bách Sâm sẽ an ủi anh hay trực tiếp cho anh một quyền rồi mắng anh cạy góc tường cậu ta?

Không cam lòng đồng thời lại cảm thấy mình bỉ ổi hèn nhát, biết rõ không thể nổi lên tâm tư đó nhưng ai có năng lực có thể quản và giữ được lý trí để không bị trầm luân.

Tình nguyện duy trì trạng thái như bây giờ cũng không nguyện ý đối mặt với sự xấu hổ sau khi bày tỏ tất cả. Nếu có can đảm nói ra miệng, ai lại chấp nhận sống trong một vai hài kịch.

Thậm chí anh còn ngu xuẩn muốn nói ra tâm ý trước đây của mình dành cho cô trước khi tốt nghiệp, thẳng đến khi mấy lời nói của Ôn Diễn đã gõ mạnh vào người để làm anh thức tỉnh.

Nhiều năm sau gặp lại trên thảm đỏ, dù đáy lòng có nổi sóng to gió lớn đến mức nào đi nữa cũng không thể vứt bỏ đi cảm giác xa lạ đến.

Nhưng cũng vì lần gặp mặt trên thảm đỏ đó, ở trước mặt công chúng, anh và Ôn Lệ bắt đầu xuất hiện cùng một chỗ.

Là một diễn viên phim điện ảnh, vậy mà anh lại đồng ý đi thảm đỏ trong lễ trao giải liên hoan phim truyền hình, lúc ấy ngay đến cả nhà sản xuất tài trợ không ôm hy vọng mời được anh cũng rất ngạc nhiên.

Liều lĩnh trắng trợn đến mức đó, anh không định giấu diếm gì hết, giấu việc mình đang đi về hướng một cá nhân nào đó.

Chẳng qua khi ấy không ai nhận ra, người đó là Ôn Lệ.

Khi đó ở trong phòng trang điểm cô đã khóc cực kỳ đau lòng, nhưng vừa thấy anh đến, cô lập tức thu lại hết nước mắt, giấu đi hết những yếu ớt trong cô.

Tống Nghiên nghĩ cô đúng là không thay đổi chút nào.

Có điều nhờ việc 'Thất tình' đó của cô mà đóa hoa hồng trong lòng anh bấy lâu nay nở rực rỡ và rất chói mắt.

Cuối cùng đến bây giờ anh đã được đền bù như mong muốn, được tham dự và tiến vào cuộc sống sau này của cô.

Tống Nghiên tỉnh.

Anh ngẩn người hồi lâu, không biết vì sao mình lại mơ về những chuyện trước đây.

Đến khi anh định thần lại, bỗng không còn cảm nhận được sức nặng trên cánh tay nữa, anh nghiêng đầu nhìn thì phát hiện cô vợ nhà anh không

biết đã lăn từ trong lòng anh sang mép giường bên kia từ lúc nào.

Thật ra hai người họ vẫn luôn như vậy. Lúc đi ngủ Tống Nghiên có thói quen ôm cô, nhưng mỗi khi cả hai ngủ say thì không biết ai là người thấy không thoải mái, trở mình để ngủ tiếp. Đến sáng hôm sau tỉnh dậy thì phát hiện rõ là tối qua còn ôm nhau ngủ mà giờ đã vạch rõ ranh giới, mỗi người chiếm một bên giường.

Bây giờ anh chợt tỉnh giấc lúc nửa đêm, chân tướng đã sáng tỏ.

Thế mà trước giờ cô luôn trách anh đẩy cô ra.

Tống Nghiên bật đèn nhỏ ở đầu giường, nhẹ nhàng bế người nằm ở bên kia lại, nương theo ánh đèn ấm áp để ngắm cô hồi lâu, cuối cùng vươn ngón tay phác họa gương mặt cô từ trán xuống dưới.

Đến khi chạm vào môi cô, người đàn ông thích thú chớp mắt, tiến lại gần hôn cô.

Thật ra Ôn Lệ có hơi tức giận khi bị đánh thức, nhưng đây không phải chuyện gì to lớn, vô cớ bị đánh thức và bị đánh thức bởi sự cọ xát giữa hai đôi môi là hai tình huống hoàn toàn khác nhau.

"Xin lỗi." Giọng nói khàn khàn của người đàn ông vang lên, "Anh đánh thức em hử?"

"Sao anh còn chưa ngủ?" Ôn Lệ mơ màng lẩm bẩm, hỏi anh theo bản năng: "Anh gặp ác mộng hả?"

Trước khi đi ngủ, hai vợ chồng họ đã bước chân ra khỏi hố trầm luân, nhưng tiếng nỉ non chứa đầy vẻ mệt mỏi của cô lại khơi dậy dục vọng trong anh, Tống Nghiên không hề giấu những giây phút mình say mê cô, ánh mắt tràn ngập vẻ dịu dàng của anh khiến Ôn Lệ ngượng ngùng không dám mặt đối mặt.

Chỉ tiếc là cô ngủ say như chết nên không nhìn thấy được khoảnh khắc ấy.

Buổi tối là thời điểm dễ khiến con người ta lâm vào trạng thái đa sầu đa cảm, ngay tại giây phút này anh cảm thấy tình yêu mình dành cho cô vô hạn, cũng vô cùng ỷ lại cô.

Anh đáp: "Ừ."

Lúc này, Ôn Lệ đã tỉnh táo hơn một chút, vươn cánh tay mảnh khảnh ra sau gáy anh, từ từ nâng người, để anh dựa vào ngực mình giống như anh đã từng làm với cô, trao cho anh một cái ôm mạnh mẽ.

Cô xoa xoa phần sau gáy anh, dỗ dành: "Như vậy sẽ không sợ nữa, anh ngủ đi."

Mùi hương ngọt ngào của cô xâm chiếm phần chóp mũi, giọng nói lười biếng lại mang chút buồn ngủ lọt vào tai anh, Tống Nghiên rất muốn cười nhưng lại cảm thấy đêm nay mình hơi kỳ lạ.

Thật ra Ôn Lệ hoàn toàn có đủ tư cách tỏ ra kiêu ngạo khi đối mặt với anh, mà anh cũng có thể dùng thân phận đàn anh để dõi theo cô sau nhiều năm không gặp.

Nhưng cô không như thế, thậm chí còn hạ mình sau khi biết tâm ý của anh để giúp anh vơi đi những nỗi đau trong quá khứ.

Anh cũng vậy, bởi vì trong lòng anh, cô luôn tỏa sáng.

Người con gái anh yêu thầm nhiều năm là một người cực kỳ cực kỳ tốt.

Thực ra chuyện chờ đợi không hề uổng phí.

Nếu người kia thực sự xứng đáng.

Trước đây anh còn thấy tiếc nuối, không cam lòng về mối quan hệ của hai người; trái tim anh thấy chua xót và cô đơn như bao người khác; nhưng tất cả những điều đã được cô xoa dịu vào những năm sau này.

Có người dỗ ngủ, chẳng mấy chốc Tống Nghiên đã chìm vào giấc ngủ.

Giấc mơ lần này tươi sáng và rực rỡ sắc màu, mùa hè nhàn nhã, ánh mặt trời chói chang cùng tiếng chim hót líu lo, làn gió nhẹ khẽ thổi những trang sách trên mặt bàn, anh ngồi bên cửa sổ phòng học, ngắm cô đứng dưới lầu qua tấm kính cửa sổ.

Cô thiếu nữ mặc bộ đồng phục màu vàng quả hạnh cũng nhìn lên trên phòng học, cười rồi phất tay với anh.

"Đàn anh!"

Đó là mùa hè đáng nhớ nhất của anh, khoảnh khắc ấy đã khiến trái tim rung động.

— — — —